

Giới thiệu Cặp Đôi Hoàn Cảnh

Truyện Cặp Đôi Hoàn Cảnh của tác giả Lập Thệ Thành Yêu là một tác phẩm thuộc thể loại ngôn tình cổ đại.

Ta không biết như thế nào mới gọi là thích một người, chỉ biết rằng phải đem lại cho nàng ấy một ngôi nhà che gió che mưa, giữ chặt lấy nàng ấy, bám lấy nàng ấy, khiến cho mỗi giờ, mỗi khắc nàng ấy ở bên cạnh ta đều cảm thấy thật vui vẻ. Hạ Hạ, có thể ta vẫn chưa thể hoàn toàn biết được sở thích của muội, nhưng ta nhất định sẽ dùng cả quãng đời còn lại của ta để tìm hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: CHƯƠNG 1

Một đêm trăng mờ gió lớn, Bạch Hạ bay qua một bức tường cao, lướt qua mấy tòa lầu, cuối cùng đập văng hai cánh cửa chạm hoa, xông thẳng vào phòng, ra hiệu giữ yên lặng với một nam nhân đang ngồi ngay ngắn sau chiếc bàn rồi khom lưng chui xuống gầm giường.

Một khắc sau, bên ngoài vang lên một tràng tiếng huyền ảo.

Có người hỏi: “Chuyện gì vậy?”. Một người khác trả lời: “Chuyện nhỏ thôi”.

Sau đó, tiếng ồn nhanh chóng lắng xuống, âm thanh đàn sáo tung bồng lại tiếp tục nổi lên.

Lại một khắc nữa trôi qua, Bạch Hạ mới cẩn thận chui ra khỏi gầm giường, chỉnh lại mái tóc, phỉu sạch y phục rồi ôm quyền nói: “Đa tạ”.

“Đừng khách khí”, nghe giọng nói này, chắc hẳn chính là người đầu tiên lên tiếng lúc nãy. Trong treo, nhu hòa nhưng không ủy mị, quả thật xứng với hai chữ “ôn hòa”.

Bạch Hạ bèn không kìm lòng được nhìn y kỹ hơn một chút, vẻ ngoài y là một thanh niên tuấn tú khoảng hai mươi tuổi, mặc cẩm bào tơ lụa, tóc cài trâm ngọc, tay y cầm một quyển sách, trên khuôn mặt thoáng hiện ý cười, phong thái nho nhã điềm đạm.

Vốn dĩ Bạch Hạ định lập tức rời đi, vậy mà không hiểu vì sao lại hỏi thêm một câu: “Sao huynh lại giúp ta?”

Nam tử nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta có làm gì đâu”.

Bạch Hạ đột nhiên nổi hứng thú: “Tại sao huynh lại phải đọc sách ở đây?”.

Nam tử vẫn ôn hòa đáp: “Có gì không được?”

“Đây là thanh lâu mà!”

“Thế thì sao?”

Bạch Hạ bỗng hiểu ra: “Huynh đang chờ người hầu hạ sao?”

Nam tử mỉm cười, không đáp.

Bạch Hạ cũng cảm thấy được dường như mình hơi đường đột, xấu hổ lè lưỡi: “Xin lỗi huynh nhé, ta nhiều chuyện quá. Dù sao đi chăng nữa cũng phải đa tạ huynh hôm nay đã giúp đỡ ta. Cáo từ!”

“Cô nương quá lời rồi, đi thông thả.”

Nam tử mỉm cười rồi đi từ sau chiếc bàn xoay ra tiễn khách, Bạch Hạ kinh ngạc tròn tròn hai mắt.

Người như thế này lại phải ngồi trên một chiếc xe lăn.

“Huynh...”

“Bệnh cũ thôi.”

Bạch Hạ thấy nụ cười nhẹ nhàng trên khuôn mặt nam tử, bỗng dung nổi lên lòng thương cảm.

Hai chân tật nguyên mà vẫn không quên chuyện phong hoa tuyết nguyệt chốn lầu xanh, quả thật là tinh thần “thân tàn chí không nản” cao cả đến nhường

nào!

“Nếu huynh đã giúp ta, ta cũng không muốn thiếu nợ huynh, thời thì thế này đi, ta sẽ trị khỏi đôi chân của huynh, xem như là báo đáp, huynh thấy thế nào?”

Nam tử ngược mắt nhìn nàng, hơi tỏ ra ngạc nhiên: “Thì ra cô nương là đại phu, thất kính!”.

Bạch Hạ nhướn mày: “Huynh không tin?”.

“Đương nhiên không phải. Chẳng qua, đôi chân tàn phế của tại hạ là bẩm sinh, không phải do con người gây ra. Ý tốt của cô nương, tại hạ xin ghi lòng tạc dạ.”

“Bẩm sinh?” Bạch Hạ bĩu môi, rồi thỉnh thoảng nhìn người về phía trước, bắt lấy cổ tay phải của nam tử.

Khuôn mặt nhu hòa của nam tử tức khắc trở nên lạnh lùng, tay trái vụt giơ lên, nhưng giữa chừng bỗng hơi khựng lại, cuối cùng chuyển về hướng bên ngoài cửa sổ rồi nhẹ nhàng đặt xuống.

Bạch Hạ chẳng hề để tâm đến những chuyện này, chỉ lo tập trung bắt mạch, một lát sau mới kinh ngạc, “ồ” nhẹ một tiếng; hàn độc gây ra, thời gian phát bệnh tính đến nay không quá một năm”. Ngón tay đặt trên mạch môn (1) của y khẽ động, thần sắc kinh ngạc trên mặt nàng lại càng rõ ràng hơn, loáng thoáng còn hiện lên sự thương tiếc: “Thật không thể ngờ, dị thuật âm hiểm này vẫn còn chưa tuyệt tích. . .”.

(1) Mạch môn: Nơi bắt mạch.

Vừa nghe lời thốt ra, gương mặt vốn đã trở lại vẻ bình tĩnh của nam tử lại thay đổi, vội vàng lật cổ tay lại, rút vào trong tay áo, lời nói đã có chút lạnh lùng: “Rốt cuộc cô nương là cao nhân phương nào?”.

Bạch Hạ nhìn đầu ngón tay dường như vẫn còn vương xúc cảm khi thấy mạch đập không bình thường, suy nghĩ trong chốc lát rồi thản nhiên nói: “Bạch gia Mai Linh”. Nàng lại nhìn khuôn mặt lạnh băng của nam tử, cười hi hi nói: “Nếu ta đoán không nhầm, chắc hẳn các hạ chính là Tiêu hầu gia trong lời đồn đại của bách tính quý quốc?”.

Bạch gia Mai Linh chính là một gia tộc đã hành nghề y khoảng trăm năm tại nước Lương, nhờ hành y cứu người mà được mệnh danh thần y, theo lời đồn đại, trên thế gian này không có căn bệnh nan y nào họ không chữa được. Tuy nhiên, hơn mười năm trước do một biến cố đột ngột xảy ra khiến cả gia tộc phải lui về ở ẩn tại nơi núi non hiểm trở, từ đó rất ít khi họ xuất hiện trước mặt người đời.

Theo lời đồn của dân chúng nước Sở, Tiêu hầu gia sáu tuổi đã nhậm chức thống lĩnh mười vạn cấm quân Hoàng thành, mười tám tuổi đảm nhiệm thống soái ba quân xuất chinh tiêu diệt Nhung Địch. Trong hai năm, trải qua hơn trăm trận huyết chiến, cuối cùng đã đuổi quân địch ra xa ngàn dặm, vừa ra tay đã trừ được mối đại họa uy hiếp biên cương mấy chục năm nay. Song, bản thân y lại vì bị thương ở chân mà không thể tiếp tục vùng vẫy nơi sa trường. Hoàng thượng phong y là “Quân hầu nhất phẩm”, đặc chuẩn cho từ quan về tĩnh dưỡng.

Tiêu hầu gia xuất thân từ Tiêu gia Giang Nam, việc làm ăn trong tộc hầu như gồm tất cả mọi ngành nghề, phủ rộng toàn quốc, trong đó còn có cả “Tiêu Kim Quật” – nơi đứng đầu trong nghề thanh lâu.

Nước Lương và nước Sở không phải là láng giềng, ở giữa còn bị ngăn cách bởi Bắc Tề và thảo nguyên mênh mông, cho nên khi vừa nghe thấy bốn từ “Bạch gia Mai Linh”, nam tử quả thật cảm thấy rất kinh ngạc.

Bạch Hạ thấy vậy lại nhướn mày hỏi thêm lần nữa: “Huynh không tin?”

Nam tử bất giác bật cười: “Cô nương chỉ dựa vào việc bắt mạch đã nói ra được bệnh căn (1) của tại hạ, tại hạ sao có thể không tin. Có điều, ta thân là chủ nhà lại không biết được người của Bạch gia đã đi vào địa phận nước mình, quả thật rất đáng hổ thẹn”.

(1) Bệnh căn: Căn nguyên của căn bệnh.

“Không không không, huynh đừng có hiểu nhầm. Không phải ta tới đây với tư cách là đại diện cho Bạch gia chúng ta đâu nhé”, Bạch Hạ chớp mắt, cười như thể tiểu hồ ly trộm được gà: “Thật ra, ngoài huynh không có ai biết được ta đang ở đây đâu”.

Nam tử hơi sùng sốt: “Sao lại nói vậy?”.

“Rất đơn giản, lần này ta lén chạy ra ngoài chơi, cho nên người nhà đương nhiên không biết được hành tung của ta.”

Nam tử dường như bắt đầu có dự cảm không lành, lặng lẽ thờ dài, sau đó vẫn tiếp tục hỏi: “Vậy thì, có gì cô nương lại phải nói với tại hạ thân phận thật sự?”.

“Bởi vì ta muốn đến phủ của huynh làm phiền mấy ngày, nếu vẫn cố tình che giấu thì chẳng phải quá thất lễ rồi sao?”

“Nếu như cô nương không có đủ lộ phí tìm chỗ ngủ trọ thì tại hạ có thể giúp được chút ít.”

Bạch Hạ lắc đầu ngồi xỏm xuống, gác khuỷu tay lên tay vịn của xe lăn rồi đưa lên chống cằm, vẻ mặt hết sức ngây thơ: “Vấn đề ở đây không phải là tiền, mà chính là ta đang bị người ta truy đuổi!”.

Nam tử dùng hai ngón tay xoa xoa ấn đường: “Người truy đuổi cô nương phải chăng chính là người mà cô nương vừa trốn lúc nãy?”

“Phải!”

“Có thể nói cho tại hạ biết lai lịch được không? Nếu được, biết đâu tại hạ có thể đứng ra giúp hai bên giảng hòa.”

“Họ là thuộc hạ của Tiểu vương gia Bắc Tề.”

Thế là nam tử lại xoa ấn đường: “Lý do?”

Còn Bạch Hạ thì tiếp tục làm ra vẻ ngây thơ: “Thật ra cũng chẳng có gì to tát, hôm đó ta đang ở trong núi hái thuốc, vô tình nhìn thấy vị tiểu vương gia đó tắm dưới sông, hấn liền một mực bắt ta phải chịu trách nhiệm. Ta không bằng lòng, hấn liền đuổi theo, sau đó truy đuổi ta suốt từ Bắc Tề đến tận đây.”

Nam tử bắt đầu chuyển sang ấn hai bên thái dương: “Đừng trách tại hạ nói thẳng, chuyện này dường như không thể phân được ai đúng ai sai, người ngoài rất khó nhúng tay vào.”

“Ta biết mà, cho nên ta đâu cần huynh nhúng tay vào, chẳng qua chỉ muốn mượn nhà huynh ở tạm vài hôm thôi. Chờ đến khi tên đó rời xa khỏi nơi này là ta có thể thoát khỏi sự truy bắt của hấn rồi.”

“Nhưng mà...”

“Hết cách rồi, vùng này chỉ có mỗi nhà huynh là tên tiểu vương gia kia không dám đến gây rối thôi, ta không tìm huynh giúp đỡ thì còn tìm ai được nữa?”

Nam tử định nói thêm gì nữa thì Bạch Hạ lại đột nhiên trầm giọng: “Chỉ cần huynh đồng ý, ta sẽ không nói bí mật của huynh ra ngoài.”

“Bí mật?”

“Trên đường tới đây ta đã nhìn thấy không ít người vì huynh mà bỏn ba cầu lương y chữa bệnh, chắc hẳn đều do Hoàng đế hoặc Tiểu gia huynh phái đi. Người nào cũng vậy, miêu tả bệnh trạng của huynh chỉ toàn nhắm vào hàn độc. Vừa nãy ta bắt mạch cho huynh cũng thấy được, tất cả những người chẩn trị cho huynh đều chỉ tập trung ở điểm này. Như vậy cũng có nghĩa là, cho đến bây giờ vẫn không có người nào biết được nguyên nhân phát bệnh thực sự là gì, ngoài bản thân huynh, đương nhiên, bây giờ lại thêm một người nữa là ta. Ta nghĩ huynh ắt không muốn để cho người khác biết được sự thật. Còn về nguyên do, chắc không cần ta phải nói thêm nữa đâu nhỉ?”

Nam tử nhìn nàng, đôi mắt sáng rực nghiêm nghị, một lúc sau, khóe miệng y khẽ nhếch lên, thoáng hiện ra một chút ý cười nhàn nhạt, thần sắc thâm sâu khó đoán: “Xem ra cô nương không chỉ tinh thông mỗi y thuật thôi đâu.”

Bạch Hạ vội vàng khiêm tốn xua tay: “Ta là đại phu nửa mùa, chỉ có thể chẩn đoán được bệnh trạng thôi chứ chẳng có bản lĩnh gì để chữa trị cả. Vậy nên ta quả thật hồ thẹn không dám nhận hai chữ tinh thông này của huynh đâu.”

Nghe xong những lời này, chân mày nam tử hơi giãn ra, nhưng không phải vì thất vọng mà bởi vì nhẹ nhõm, y liền lớn tiếng nói một cách phóng khoáng: “Có thể khoản đãi người của Bạch gia Mai Linh, làm tròn trách nhiệm của người bản địa đối với khách từ phương xa tới, quả thật là vinh hạnh cho tại hạ quá. Cũng may cô nương không chê, tại hạ xin tạ lỗi trước.”

Về mặt của Bạch Hạ thoạt trông cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, nàng đứng thẳng người dậy, ôm quyền cười nói: “Thế thì cung kính không bằng tuân mệnh, quấy rầy huynh rồi”.

“Tại hạ vẫn còn một thỉnh cầu nhỏ nữa.”

“Ta đã nói rồi mà, chỉ huynh mới biết được ta là ai. Cho nên, từ bây giờ trở đi, ta chỉ là một người họ Bạch bình thường, chẳng có liên quan gì với Đại Lương, với Mai Linh hay với Bạch gia cả, tất nhiên cũng không biết chút y thuật nào rồi”, Bạch Hạ ngừng lại, giọng nói trong trẻo nhuốm thêm vài phần chua xót: “Huống hồ, những gì ta biết, căn bản cũng chẳng thể dùng tới được đâu”.

Nam tử cười khẽ gật đầu: “Đa tạ”

“Trời ạ! Huynh đừng có suốt ngày đa tạ, đa tạ mãi thế được không?”, Bạch Hạ cảm thấy rất khó chịu, không muốn tiếp tục nói tới chủ đề này nữa: “Đúng rồi, ta phải xưng hô với huynh thế nào đây? Ta không muốn cứ gọi huynh là Tiểu hầu gia, Tiểu hầu gia mãi đâu”.

“Tên của tại hạ chỉ có độc một chữ ‘Sơ’ thôi, ‘Sơ’ trong ‘Sơ lăng’ (1).”

(1) Sơ lăng: Phóng khoáng, rộng rãi.

Bạch Hạ sừng sốt, buột miệng thốt lên: “Tiểu thúc (2)? Không phải còn có tiểu di nữa chứ!”.

(2) Trong tiếng Trung từ “Tiêu Sơ” và “tiểu thúc” phát âm gần giống nhau.

Tiểu thúc: em trai chồng.

Nam tử cười khỏ: “Tại hạ quả thực vẫn còn một muội muội ruột nữa, tên là Tiêu Di (3) ”.

(3) Trong tiếng Trung từ “Tiêu Di” và “tiểu dĩ” cũng phát âm gần giống nhau.

Tiểu dĩ: Dĩ út, em gái nhỏ nhất của mẹ hoặc là em gái của vợ.

“... Lệnh tôn lệnh đường thật biết cách đặt tên quá...”

“Ta vẫn còn chưa thỉnh giáo quý tính của cô nương.”

“Bạch Hạ, Hạ trong mùa hạ, không phải Bạch Hạt (4) đâu, mà cũng không phải là Hạt Bãi (5) .”

(4) Hạt: cùng âm với từ Hạ, có nghĩa là mù lòa.

(5) Hạt Bãi: Đồ vô dụng.

Nam tử cười gật đầu: “Bạch cô nương, gặp được cô nương quả là vinh hạnh cho tại hạ!”.

“Không cần phải cô nương này, cô nương nọ đâu, nghe cứ như ta treo biển hành nghề trong Tiêu Kim Quật (6) nhà huynh vậy... Cứ gọi thẳng tên của ta là được rồi. Có điều, ta cứ cảm thấy gọi huynh là Tiêu Sơ kỳ kỳ làm sao ấy...”

(6) Tiêu Kim Quật: Nơi để tiêu tiền

Nam tử bắt đầu dĩ bóp trán, suy nghĩ một lát rồi nói: “Nếu cô nương không để bụng, cứ gọi tên tự của ta là được, Tranh Ngôn”.

“Tranh Ngôn? Tiêu Tranh Ngôn...”, Bạch Hạ nhắc lại một lần, nghiêng đầu cười nói: “Cái tên này nghe rất hay, ta thích lắm!”.

Khuôn mặt nam tử cũng tràn ngập nét cười nhu hòa, ngắm nghĩ một chút rồi như vô tình hỏi: “Theo như ta được biết, Bắc Tề có không dưới hai mươi vị vương tử, không biết cô nương gặp rắc rối với người nào?”.

“Hắn nói hắn là Đông Phương Lai...”, Bạch Hạ bực bội hừ một tiếng: “Vừa nghe đã biết tên giả rồi, ta đây còn là Tây Phương Khứ (1) ấy chứ lại!”.

(1) Đông Phương Lai: Từ phương Đông đến.

Tây Phương Khứ: Đi đến phía Tây.

Nam tử chau mày, sau đó bỗng mỉm cười, không đáp.

Giang Nam quá ẩm ướt, Kinh Thành thì quá lạnh, cả hai đều không có lợi cho việc chữa trị hàn độc, do đó hơn một tháng trước Tiêu Sơ đã chuyển đến Khôn Thành, một nơi quanh năm đều như mùa xuân.

Tất nhiên Tiêu gia cũng có việc làm ăn tại đây, không không cũng rảnh rỗi nên nhận tiện y quản lý luôn. Hôm nay vừa đúng vào cuối tháng, xem xong sổ sách của Tiêu Kim Quật, vẫn chưa cảm thấy buồn ngủ, y bèn cầm sách lên xem, thật không ngờ lại bị kéo vào chuyện này.

Nếu như để người nhà biết được, Bạch Hạ đến từ gia tộc thân y mà họ luôn cực khổ tìm kiếm nhưng vẫn không biết được hành tung, chỉ sợ sẽ xảy ra không ít phiền phức.

Người nhà...

Nghĩ tới đây, Tiêu Sơ không kiềm chế được khẽ thở dài, khước miệng lại hiện lên nụ cười ảm áp.

Bạch Hạ nhìn thấy dáng vẻ của y, bất giác thốt lên: “Ta đã từng thấy nhiều rồi nhưng quả thật huynh là người vui vẻ nhất trong những người...”, nói được một nửa bỗng thấy không ổn, nàng lập tức im bặt.

Tiêu Sơ lại như chẳng hề để tâm, nghiêng đầu ngẩng lên nhìn nàng, ý cười trên khuôn mặt càng rõ rệt hơn: “Tàn phế?”.

“Không... không phải”, đến giờ Bạch Hạ mới biết thì ra mình lại ăn nói vụng về đến mức này, ngượng ngùng ấp úng hồi lâu nàng mới nói: “Ta chỉ cảm thấy rằng, đối với một người đã từng chỉ huy thiên quân vạn mã như huynh mà nói, có thể bình tĩnh tiếp nhận tình cảnh trước mắt như vậy, quả thực không dễ dàng gì”.

“Biên cương bình yên, triều cục ổn định, không có chiến tranh, cần gì tướng lĩnh? Cởi giáp hồi hương, không còn chinh chiến, cuộc sống an nhàn, còn mong gì hơn?”

“Huynh làm gì mà cứ nói bốn từ một lúc thế, bộ huynh tưởng rằng mình đang đọc tấu chương à?”, Bạch Hạ không tin cho lắm, tự kéo một cái ghế rồi ngồi xuống, vừa vặn có thể nhìn được trực diện, mặt đối mặt với Tiêu Sơ: “Ta nghe nói mẫu thân và phụ thân huynh đứng đầu gia tộc giàu có nhất thiên hạ, ân sư huynh là Định quốc công đương triều có quyền thế bậc nhất, muội muội huynh là Hoàng hậu vừa được sắc phong, ngay cả Hoàng đế cũng là bằng hữu tốt chơi với huynh từ nhỏ đến lớn, hơn nữa còn cùng huynh xưng hô như huynh đệ, nếu đã như thế tại sao bây giờ huynh lại phải ở một mình tại nơi xa xôi như thế này?”.

Tiêu Sơ cụp mắt, mân mê tay áo, nói lảng sang chuyện khác: “Nếu không nhờ vậy, sao cô nương có thể thoát khỏi vị Tiểu vương gia Bắc Tề kia?”.

Vừa nghe đến cái tên này, Bạch Hạ lập tức cụt hứng: “Được rồi, được rồi, ta với huynh vốn cũng chỉ là vì mục đích của riêng mình, biết quá nhiều sẽ chỉ tăng thêm phiền não. Mấy ngày nữa, ai đi đường này, chẳng ai nợ ai!”. Nói xong nàng đứng dậy đi ra phía sau xe lăn, liền thoảng nói tiếp: “Ngủ sớm, dậy sớm sẽ tốt cho sức khỏe, chúng ta mau chóng hồi phủ đi thôi!”.

“Không dám làm phiền cô nương”, Tiêu Sơ khéo léo từ chối sự giúp đỡ của nàng, hai tay y thuần thục xoay chuyển chiếc xe lăn gỗ được chế tạo tinh xảo, di chuyển ra phía ngoài cửa.

Bạch Hạ đứng yên tại chỗ, ánh mắt lướt qua những ngón tay thon dài mạnh mẽ của y, lại nhìn dáng lưng gầy gò thẳng tắp, cuối cùng ánh mắt nàng dừng lại ở mái tóc đen như mực gọn gàng. Nàng cảm thấy chỗ nào trên người y cũng chói mắt lạ thường, thậm chí còn khiến người ta nhói lòng, thế là nàng chỉ đành lấy tay che mắt thờ dài: “Trái tim từ mẫu của ta ơi! Chịu không nổi! Chịu không nổi rồi...”.

Tiêu Sơ đã vươn tay mở cửa phòng nghe thấy vậy liền sững người, nhưng vừa định hỏi lại thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng nói lạnh lùng: “Nếu như chịu không nổi thì xin mời ra ngoài rồi rẽ trái, đình viện đầu tiên cô nhìn thấy chính là Cúc Viện, nơi đó có đủ loại tiểu quan (1) cho cô tha hồ lựa chọn. Còn công tử nhà ta thì không bán nghệ, cũng chẳng bán thân đâu!”.

(1) Tiểu quan: Kỹ nam

Bạch Hạ sững sốt: “Thế bán cái gì?”.

Người nợ dường như cũng không ngờ được nàng sẽ hỏi lại, trầm mặc một lúc rồi mới trả lời, trong giọng nói pha lẫn sự đau thương: “Bán nụ cười”.

Nụ cười tưởng chừng như luôn luôn nở trên môi Tiêu Sơ vụt biến mất.

Bạch Hạ lại vỗ tay tán thưởng.

Nàng mặc bộ váy mỏng màu xanh lục nhạt, mái tóc dài được tết thành bím đen nhánh buông thõng trước ngực, nhẹ nhàng đung đưa theo mỗi động tác vỗ tay. Tóc mái trước trán phủ qua đôi chân mày cong cong, để lộ ra đôi mắt tròn lúng liếng, tô điểm thêm cho hai lúm đồng tiền nhỏ bên má, giọng nói nàng vừa trong trẻo vừa du dương, tựa như chim oanh lại như dòng suối chảy.

Ánh mắt Tiêu Sơ vốn chỉ vô tình liếc qua, nhưng cuối cùng lại khó mà dời đi được.

Y nhớ đến dáng vẻ khi muội muội cười, dường như cũng giống hệt như thế này.

Thế là nụ cười lại bắt đầu trở lại, mà lần này, Bạch Hạ suýt chút nữa là thật sự không chịu nổi luôn...

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: CHƯƠNG 2

Khôn Thành là một thành cổ có từ ngàn năm, dân cư ở đây bình dị, khí hậu dễ chịu, một năm bốn mùa trăm hoa đua nở.

Tiêu Sơ tuy là quân hầu địa vị tôn quý, có điều y đến nơi này cốt chỉ để dưỡng bệnh, tính tình y lại khiêm tốn điềm đạm, cho nên phạm làm việc gì cũng rất kín tiếng, không muốn kinh động đến quan phủ và phiền nhiễu đến bách tính, chỉ chọn một phủ đệ thuộc quyền sở hữu của Tiêu gia rồi lặng lẽ dọn vào đó.

Với danh vọng và tiếng tăm của Tiêu Sơ hiện nay, muốn không gây chú ý hoặc không bị ai đó phát hiện thật sự rất khó, nhưng vì trước khi y đến đây, quan viên địa phương đã nhận được lệnh không được tự ý đến thăm hay quấy rầy y, nhất định phải kiểm soát tin tức về chuyện này trong phạm vi nhỏ nhất, cho nên không chỉ bỏ đi toàn bộ những lễ nghi xã giao về hình thức, ngay cả các lão bá tánh trong dân gian cũng chỉ nghe phong thanh rằng bị Tiêu hầu gia chiến công lẫy lừng sắp đến, còn về tình hình cụ thể thì không cách nào biết được.

Phủ đệ của Tiêu gia tọa lạc tại phía đông thành, là một tòa viện tử ba dãy (1) đã hơi cũ, nằm ẩn trong nơi ở của thương nhân giàu có nên không hề nổi bật. Trong phủ có khoảng ba bốn phó dịch (2), năm sáu nha hoàn, tiểu tư (3), tất cả đều là dân địa phương sinh ra và lớn lên ở đây, là những người thông minh lanh lợi đã trải qua tuyển chọn kỹ càng, xử lý tất cả những việc vụn vặt thường ngày đều gọn gàng đâu ra đấy.

(1) Viện tử ba dãy: Một kiểu nhà xưa của Trung Quốc, trong một tòa nhà lớn gồm các viện tử nhỏ, sau khi đi qua ba dãy viện tử mới đến viện tử trung tâm. Căn nhà kiểu này thường thuộc về những nhà giàu có, quý tộc thời xưa.

(2) Phó dịch: Đầy tớ, tôi tớ chuyên làm việc nặng nhọc.

(3) Tiểu tư: Người ở nam còn nhỏ tuổi.

Thị tòng (4) theo hầu Tiêu Sơ ở đây chỉ có duy nhất một người đi từ kinh thành tới, tên là Tứ Muội.

Tối qua Bạch Hạ đã ngủ đầy giấc cả một đêm trong phòng dành cho khách, lúc này nàng đang ngồi xỏm bên bếp lò, nghiêng đầu chọc cho Tứ Muội cười.

(4) Thị tòng: Nô tài đi theo hầu hạ bên người.

Tứ Muội hiển nhiên không buồn để ý đến nàng, khuôn mặt còn đen hơn đáy ẩm sắc thuốc đặt trên bếp đến tận ba phần.

Da mặt của Tứ Muội vốn dĩ đã đen lấm rồi, chẳng những đen mà còn là khuôn mặt chữ điền đúng chuẩn, lại còn có thêm cả bộ râu quai nón rậm rạp nữa.

Vậy nên Tứ Muội là nam nhân, là nam tử hán thật sự, chỉ ít nhìn bề ngoài thì đúng là như vậy...

Giọng nói của Tứ Muội thật ra rất trầm ấm, thế nhưng không biết có phải do sống với người nói năng nhẹ nhàng như Tiêu Sơ quá lâu hay không, mà hắn luôn cố ý đè thấp giọng, khiến cho người nghe lại có cảm giác lạnh lạnh.

Khi Bạch Hạ nấp dưới gầm giường, hắn chính là người lên tiếng trả lời Tiêu Sơ, cũng chính là người chỉ dùng một câu nói đã đánh vỡ huyền cơ “bán nụ cười” của Tiêu Sơ ngay sau đó.

Theo lời Tiêu Sơ, sở dĩ hắn có một cái tên khác hẳn với giới tính thật như vậy bởi vì người nhà của hắn nghĩ rằng lấy tên nữ tử đặt cho con trai mình sẽ dễ nuôi hơn. Còn hẳn không có họ là do nhà hắn quá nghèo, từ nhỏ đã bị bán cho kẻ buôn người, trải qua nhiều lần thay đổi chủ nên hắn đã quên mất họ của mình từ lâu.

Vào năm mười hai tuổi hắn lại bị bán vào trong cung. Đáng ra hắn sẽ phải tịnh thân làm thái giám, nhưng trùng hợp khi đó Tiêu Sơ đi ngang qua đã vừa ý để hắn đi theo làm thị tòng, từ đó về sau bắt đầu duyên phận chủ tớ. Đến bây giờ đã tròn mười năm.

Tứ Muội chủ yếu tập võ thuật của ảnh vệ (1) đại nội, thiện về ẩn giấu hành tung, âm thầm bảo vệ. Hơn nhiều năm qua hắn đã trải trù được vô số nguy hiểm cho Tiêu Sơ, trong trận viễn chinh đánh quân Nhung Địch cũng lập được công lao hiển hách. Lần này đến Khôn Thành, hắn lại càng tập trung mười hai vạn phần tinh lực, ngay cả trong chốc lát hắn cũng không dám lơ lửng.

(1) Ảnh vệ: Những người chuyên âm thầm bảo vệ trong bóng tối.

Nào ngờ, tối qua chỉ vì mất chút thời gian thay Tiêu Sơ đem trả sổ sách về trưởng phòng (2) mà đã bị Bạch Hạ lợi dụng sơ hở, hắn quả thật cảm thấy rất hổ thẹn. Vậy mà sau khi nghe xong lời giới thiệu sơ qua của Tiêu Sơ, Bạch Hạ đã thốt lên một câu khiến cho sự căm phẫn của hắn chỉ trong chớp mắt đã lên tới tột đỉnh...

(2) Trưởng phòng: Phòng chuyên lo về sổ sách và tiền bạc.

“Ôi trời Tứ Muội, suýt chút nữa thì người giống y như tên người rồi!”

Người giống như tên...

Tứ Muội may mắn bảo vệ được hạ bộ đã vì thế mà quyết định không thèm để ý đến Bạch Hạ nữa, có điều đáng tiếc, Bạch Hạ dường như lại rất thích hắn.

Chẳng hạn như hôm nay vừa mới ăn sáng xong, Bạch Hạ liền chạy tới hậu viện xem hắn sắc thuốc, chẳng thềm bận tâm khi phải đối diện với khuôn mặt đen như đáy nồi. Hơn nữa nàng cũng không nói gì, chỉ ngồi xỏm một bên cười hi hi nhìn hắn như vậy thôi, khiến hắn tức điên người nhưng lại không kiếm được cớ để nổi giận.

Tứ Muội bị nàng làm phiền như vậy quả thật hết sức bức bối, suýt chút nữa hắn đã bất cẩn thiêu rụi luôn cả bộ râu của mình. Vất vả lắm hắn mới sắc thuốc xong, Bạch Hạ lại hớn hờ lơ đãng theo đằng sau, cùng hắn đi đến viện tử của Tiêu Sơ.

Góc đông nam của viện tử đó có một rặng trúc nhỏ đang nhẹ nhàng lay động theo con gió nhẹ thoảng qua trong ánh tịch dương. Bên dưới có một nam tử trẻ tuổi, mặc y sam màu thiên thanh, tay cầm thanh đoản kiếm kiếm gọt giữa một đoạn ống trúc.

Nắng sớm xuyên qua lá trúc trải trên người y, tựa như phủ lên đó một lớp ánh kim nhạt, làm tăng thêm vẻ nhân nhả thoải mái.

Ánh mắt Bạch Hạ bất giác lướt xuống chiếc xe lăn y đang ngồi, tâm trạng vui vẻ này giờ liền như thể bị cái gì đó chặn lại, cảm thấy hơi bức bối.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tiêu Sơ ngẩng đầu nhìn lên, nở nụ cười rạng rỡ với Bạch Hạ: “Chào cô, tối qua cô nướng ngủ ngon chứ?”

“Ngon lắm”

“Nếu có cần gì thì cũng đừng khách khí, cứ nói với Tứ Muội, hẳn nhất định sẽ giúp cô nướng mọi việc ổn thỏa.”

“Ta biết rồi.”

Chờ hai người hàn huyên xong, Tứ Muội mới sầm mặt tiến lên trước, cẩn thận đưa chén thuốc trên khay cho Tiêu Sơ, lời nói lại vô cùng nhỏ nhẹ:

“Công tử, thuốc đã nguội rồi.”

Tiêu Sơ nhận chén thuốc rồi áy náy quay sang nói với Bạch Hạ: “Để ta uống thuốc trước, rồi sẽ cùng trò chuyện với cô nương nhé”.

Nét mặt Bạch Hạ lập tức nhăn nhó, nàng thờ dài thườn thọt: “Huynh đừng có lúc nào cũng tuân thủ đúng lễ nghi như vậy được không? Nếu mà sau này lúc nào cũng phải khách khí với huynh, ta chịu không nổi đâu”.

Tiêu Sơ mỉm cười, ngửa đầu uống cạn chén thuốc đen như mực kia, rồi dùng nước trà súc miệng, trong lúc đó vẻ mặt y vẫn thản nhiên như thường, tựa như chẳng cảm thấy chút vị đắng nào.

Tứ Muội hầu hạ xong liền thu dọn đồ đạc, mặt mày lạnh tanh lui về một bên, tự coi mình là cây cột gỗ. Có điều, may mắn là dường như hứng thú của Bạch Hạ đối với hắn đã chuyển sang Tiêu Sơ rồi, nên rốt cuộc hắn cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Huynh đang làm gì thế?”

“Rảnh rồi quá nên ta muốn làm một thanh sáo trúc.”

“Huynh biết thổi sáo sao?”

“Chỉ hiểu biết đôi chút về âm luật thôi.”

“Khiêm tốn thế? Ta nghe người ta nói rằng Tiêu hầu gia tinh thông cả văn, võ và kinh thương cơ mà!”

Tiêu Sơ nghe xong, bật cười lắc đầu: “Đây chẳng qua là lời tán dương của những người không biết sự thật nên nghe nhầm, đồn sai mà thôi, sao có thể tin tưởng được.”

Bạch Hạ khom người nhìn cây sáo vẫn chưa hoàn thành trong tay y, rồi lại ngẩng đầu nhìn Tứ Muội đang mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm (1), thề quyết không thềm đề ý đến nàng. Bạch Hạ lên cười tinh quái, sau đó nàng nghiêm mặt hỏi: “Tứ muội muội (2), người ở cùng công tử người lâu như vậy rồi, tình thông được bao nhiêu thứ?”.

Tứ Muội... muội...

(1) Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm: Miêu tả bộ dáng tập trung cao độ, không chút lơ là.

(2) Tứ muội muội: Bạch Hạ cố tình thêm từ “muội” phía sau tên của Tứ Muội để trêu chọc Tứ Muội, ở đây giống như đang gọi một cô gái.

Khóe miệng Tứ Muội giật giật nhưng vẫn tiếp tục cố gắng trả lời một cách cứng nhắc: “Ta chỉ cần bảo đảm khi chưa có sự cho phép của ta, tất cả những con đường tiếp cận công tử đều không thông là được!”.

Bạch Hạ vỗ tay, làm ra vẻ như chợt ngộ ra điều gì đó: “Nói như vậy, hôm qua nhờ có sự cho phép ngầm của người nên ta mới có thể chui xuống dưới gầm giường của công tử người rồi? Đa tạ! Đa tạ nhé!”.

Tứ Muội tức khắc cứng họng, nhưng lại không thể nổi giận được, chỉ đành âm thầm cắn chặt răng, siết chặt nắm tay.

Mới đầu Tiêu Sơ không nói xen vào, chỉ chống tay lên trán, nghiêng đầu, mỉm cười nhìn hai người họ, y không hề che giấu vẻ hứng thú muốn xem kịch hay của mình. Đến khi Tứ Muội thăm hại y mới chịu mở lòng từ bi, lên tiếng giải vây: “Ta thấy hơi lạnh, Tứ Muội, người đi lấy một tấm chăn mỏng lại đây giúp ta nhé!”.

Tứ Muội như được giải thoát, bực bội rời đi. Tiếp đó Bạch Hạ liền đứng thẳng người dậy, khoanh tay hỏi Tiêu Sơ: “Huynh dùng loại thuốc đó được bao lâu rồi?”.

Tiêu Sơ dường như đã dự liệu trước được nàng sẽ hỏi như vậy, y không bận tâm nhiều mà thoải mái trả lời: “Khoảng một tháng rồi”.

Bạch Hạ nhướn mày, hừ khê: “Một tháng? Trong đó có một vị thuốc dẫn, rõ ràng là mười ngày trước đã có kết quả!”.

Tiêu Sơ hơi sững người, rồi mỉm cười tự giễu: “Ta chỉ việc uống thuốc thôi, sao có thể chú ý nhiều thứ như vậy được?”.

“Cũng phải, cho dù uống loại thuốc nào đi chăng nữa thì với huynh cũng đâu có gì khác biệt. Phương thuốc huynh uống hiện giờ, quả thật là một phương thuốc tốt để trị hàn độc, các vị thuốc cũng toàn là linh dược rất khó tìm”, giọng điệu Bạch Hạ đều đều, nghe có vẻ khá dừng dưng: “Ta nghĩ những người muốn cầu thầy chữa bệnh cho huynh ắt hẳn đã tốn không ít công sức và tâm trí. Có điều thật đáng tiếc, tất cả đều đổ xuống sông xuống biển!”.

“Ta biết.”

“Nếu huynh đã biết nó không hề có hiệu quả, vậy tại sao hằng ngày cứ phải ép bản thân uống thuốc làm gì? Lễ nào thứ thuốc đó ngon vậy sao?”

“Dù sao cũng là thuốc bổ mà, đâu có hại gì.”

“Nhưng chắc huynh cũng hiểu, đây là thuốc thì ắt phải có ba phần độc (1) ?”

(1) Là thuốc ắt có ba phần độc: Đông Y cho rằng trong thuốc luôn có một phần độc tính nhất định, luôn có một chút tác dụng phụ. Uống thuốc là để trị bệnh, nếu không có bệnh mà thường xuyên uống thuốc thì ắt sẽ có hại cho sức khỏe.

Tiêu Sơ dựa lưng vào xe lăn, hơi ngẩng đầu, ngược mắt lên nhìn nàng, khuôn mặt y cười rất tươi: “Chỉ cần có tấm lòng ấy của người nhà thì đủ giải tất cả các loại độc trên thế gian rồi!”.

Bạch Hạ sững người.

Nàng trầm mặc một lát mới khẽ hỏi: “Đối với huynh, họ quan trọng đến mức nào?”.

Tư thế của Tiêu Sơ vẫn không đổi, vẫn giữ nét mặt tươi cười như thế nhưng trong giọng nói nhẹ nhàng ôn hòa của y lại tăng thêm một sự kiên quyết không thể nghi ngờ: “Chỉ cần có thể bảo vệ họ chu toàn, dù ta có thịt nát xương tan cũng cam tâm tình nguyện!”.

Bạch Hạ lại sững người một lần nữa.

Có điều lần này nàng cũng không còn cơ hội để im lặng suy nghĩ nữa, bởi vì Tử Muội vừa rời đi đã vội vàng quay trở lại, nhưng trên tay trống không, vẻ mặt rất là kỳ lạ: “Công tử, Doãn tiểu thư đến rồi!”.

Bỏ qua thân phận hiền hách và chiến công lẫy lừng của Tiêu Sơ, chỉ có mỗi tài học xuất chúng cùng tính cách tao nhã của y đã đủ làm mê đắm trái tim của không biết bao nhiêu cô nương rồi. Khi y còn ở trong cùng làm thư đồng của Hoàng đế, đã có nhiều đại gia tộc môn đăng hộ đối với Tiêu gia tỏ ý muốn kết thân. Mười sáu tuổi bước lên con đường làm quan, thăng tiến nhanh như điều gặp gió, càng khiến cho không ít quan lại quyền quý trong kinh thành nổi lên ý muốn liên hôn.

Một năm trước khi y khỏi hoàn, tuy thân thể bị bệnh nặng không thể đi lại được, nhưng những danh môn khuê tú muốn làm hầu gia phu nhân vẫn chỉ tăng chứ không hề giảm. Trong đó, có lẽ cũng không ít người thật tâm ngưỡng mộ y, có điều phần nhiều vẫn xen lẫn với đủ loại âm mưu phân tranh quyền thế.

Suy cho cùng, thân là Đại công tử Tiêu gia phú khả địch quốc (1), huynh trưởng ruột của Hoàng hậu, ái đồ của Định quốc công, trọng thần tâm phúc chơi từ nhỏ đến lớn với đương kim Hoàng thượng, cho dù toàn thân y bị liệt, chỉ còn chút hơi tàn thì cũng có những người ham mê quyền thế sẵn sàng chấp tay dâng con gái cho y.

(1) Phú khả địch quốc: Vô cùng giàu có.

Mà thái độ của bản thân Tiêu Sơ đối với hôn sự của mình thì chưa bao giờ thay đổi. Y khước từ: “Đa tạ đã cất nhắc, tại hạ thật sự không dám trèo cao”.

Vừa nghe đã biết đây chẳng qua chỉ là lời từ chối khéo mà thôi, bởi vì đưa mắt nhìn khắp thiên hạ, cô nương khiến cho Tiêu hầu gia không dám trèo cao phỏng chừng vẫn còn chưa xuất hiện đâu.

Song, cứ như vậy, ngày qua ngày, số lần y khước từ vẫn tăng lên đều đều, khó tránh khỏi có những lời đồn đại vô căn cứ truyền ra ngoài, chẳng hạn như người ưu tú nhưng y thật ra chỉ thích những người ưu tú, có tiền đồ (2) giống mình thôi, và đủ thứ chuyện khác...

(2) Ám chỉ người đó là nam, vì chỉ có thời xưa chỉ có nam mới có thể thi cử và có tiền đồ.

Đối với chuyện này, Tiêu Sơ nghe được chỉ cười trừ cho qua. Nhưng mẫu thân y thì ngược lại tỏ ra rất hăng hái, thậm chí bà còn từng sai các Tiêu Kim Quạt của Tiêu gia chọn ra một số tiểu quan đưa đến tận phủ cho con trai...

Bởi vì đủ loại nguyên do như vậy, nên lần này mục đích chính Tiêu Sơ chọn tòa thành cổ nơi biên thùy này là để dưỡng thương, nhưng cũng đồng thời y cũng muốn được yên tĩnh hơn.

Vậy mà, quả thực đúng như cổ nhân đã nói, trên thế gian này trong mười người thì có chín người không thể theo ý mình...

Gia quy của các đại gia tộc quyền quý đều vô cùng nghiêm ngặt, đặc biệt là nữ nhi lại càng phải giữ đúng khuôn phép, không được làm trái dù chỉ là một điểm nhỏ. Bởi vậy dẫu cho rất nhiều hoàng hoa khuê nữ vì Tiêu Sơ mà chẳng màng com nước, thì cũng chỉ có thể cắn khấn tay thâm thương trộm nhớ mà thôi.

Nếu nói đến người quản giáo nghiêm nhất trong kinh thành chắc chắn phải kể đến Doãn thượng thư ở Lễ bộ. Nghe đồn trong nhà ông ta, ngay cả chuột đực, chuột cái cũng phải chia ra sống ở hai ổ khác nhau, sau khi thành thân bãi đường mới có thể sinh mấy nhóc chuột con...

Doãn thượng thư có một tôn nữ (1) ruột, năm nay mới mười sáu tuổi, tên là Doãn Lạc. Nàng ta được nuôi dưỡng trong khuê phòng kín đáo, không được tự ý gặp gỡ bất kỳ ai, bình thường ngay cả cửa phòng cũng chẳng dám bước ra. Nhưng ba năm trước chỉ vì một lần vô tình đứng trên căn gác nhỏ của mình, từ xa nhìn thấy Tiêu Sơ dẫn quân xuất trận mà đã thầm gửi gắm con tim.

(1) Tôn nữ: cháu gái

Hai năm sau, thiếu niên thống soái vận bạch bào giáp bạc phóng ngửa như bay đã trở thành thanh niên hầu gia tuần tú nhả nhún với nụ cười nhẹ trên môi, chỉ có thể ngồi yên trên chiếc xe lăn. Doãn Lạc cuối cùng cũng dốc hết dũng khí cả đời, lên ra khỏi khuê phòng, nghĩ cách để gặp ý trung nhân mà mình ngưỡng mộ đã lâu.

Khi đó đứng vào tiết xuân tươi đẹp, Tứ Muội đang đẩy Tiêu Sơ đi tản bộ dọc theo bờ đê, dương liễu khẽ lay động, sóng biếc dập dềnh.

Doãn Lạc đi lướt qua họ, bèn vội vàng hành lễ, khẽ nói một câu như tiếng muỗi kêu: “Xin ra mắt Tiêu hầu gia”.

Tuy Tiêu Sơ không hề quen biết thiếu nữ e lệ này nhưng y vẫn mỉm cười khom mình hoàn lễ.

Doãn Lạc lại nói: “Thường nghe tổ phụ nhắc đến Hầu gia, hôm nay mạo muội, mong Hầu gia đừng trách tội”.

“Xin hỏi tổ phụ của cô nương là?”.

Doãn Lạc không hề trả lời câu hỏi này, bởi lẽ khi Tiêu Sơ mỉm cười nhẹ nhàng, hỏi một câu ngắn ngủi, thì tất cả sự bình tĩnh mà nàng ta cố tỏ ra đều hóa thành tro bụi. Trong lúc quá mức bối rối, nàng ta chỉ có thể hốt hoảng bỏ chạy, từ đó về sau nàng ta không bước ra khỏi khuê phòng nữa.

Sau đó, bởi vì Tứ Muội luôn giữ vững nguyên tắc điều tra rõ tổ tông tám đời tất cả những người khả nghi đã từng tiếp cận Tiêu Sơ, nên đã làm rõ thân phận của Doãn Lạc. Tuy nhiên lần vô tình gặp gỡ này lại chẳng hề lưu lại chút ấn tượng đặc biệt nào trong lòng Tiêu Sơ.

Hôm nay nghe Tứ Muội nhắc đến y mới mang máng nhớ ra, hình như quả thật y đã từng gặp một vị cô nương đang nói chuyện giữa chừng lại hấp tấp bỏ đi.

“Người không nhận nhầm chứ? Người đến thật sự là thiên kim trong phủ Doãn thượng thư sao?”

“Công tử, có khi nào thuộc hạ nhận sai người đâu chứ? Và lại nàng ta đã nói danh tính rồi.”

Tuy Tiêu Sơ vừa ngạc nhiên vừa ngỡ ngàng, nhưng cũng chỉ có thể lập tức cùng Tứ Muội ra tiền sảnh để tránh làm trái đạo đãi khách.

Bạch Hạ cũng biết ý, lấy cớ muốn đi lòng vòng xung quanh rồi theo hạ nhân đi ra vườn dạo.

Tại tiền sảnh, ngoài Doãn Lạc còn có cả hai lão bộc mẫn cán đã cùng đi với nàng ta tới đây, đồng thời cũng phụng mệnh Tiêu phu nhân mang thuốc từ Giang Nam tới cho Tiêu Sơ.

Sau khi giao thuốc rồi hàn huyên vài câu, hai người bèn tự động lui xuống nghỉ ngơi trước. Chỉ còn một nữ tử xinh đẹp này giờ vẫn luôn ngồi yên cúi đầu cùng mấy ly trà chưa uống, trong đại sảnh nhất thời yên lặng như tờ.

Tiêu Sơ ho nhẹ một tiếng phá vỡ sự yên lặng, ôn hòa lễ độ nói: “Không biết Doãn tiểu thư đến nên đã sơ sót không kịp nghênh đón từ xa, tại đây Tiêu mẫu xin tạ lỗi trước”.

Y vừa lên tiếng, Doãn Lạc liền ngẩng đầu lên, trông thấy y chấp tay nhận lỗi, nàng ta vội vàng đứng dậy nhẹ nhàng thi lễ trước: “Lẽ ra thiếu nữ nên tạ lỗi với công tử vì đã mạo muội làm phiền mới đúng!”.

Tiêu Sơ mỉm cười vươn tay lên đỡ: “Doãn tiểu thư quá lời rồi”.

Tuy rằng từ lần gặp gỡ ở đê dương liễu đến bây giờ vẫn chưa quá một năm, nhưng có lẽ chuyến đi xa ngàn dặm này đã giúp cho một nữ nhi khuê các chưa từng rời khỏi kinh thành như nàng ta mở mang tâm mắt, học hỏi thêm nhiều điều hơn, ngay cả lời nói, cử chỉ cũng tự nhiên chín chắn hơn rất nhiều. Nhìn thấy mặt Tiêu Sơ, Doãn Lạc không còn thất hồn lạc phách như lần trước mà đã có thể bình tĩnh ứng đối, giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng lại rất vững vàng, trôi chảy, tựa như trước đó đã luyện qua vô số lần rồi vậy: “Đa tạ Hầu gia lượng thứ. Ngoài ra, lần này tiểu nữ đến đây là vì có chuyện muốn thỉnh cầu”.

“Doãn tiểu thư cứ nói đừng ngại, chỉ cần không vượt quá khả năng của Tiêu mẫu, nhất định ta sẽ dốc sức trợ giúp.”

“Trước khi nói ra, tiểu nữ còn phải chuyển giúp Tiêu phu nhân một câu tới Hầu gia.”

Vừa nghe thấy là lời của mẫu thân, vẻ mặt Tiêu Sơ lập tức nghiêm túc hẳn lên: “Doãn tiểu thư cứ nói”.

Doãn Lạc chần chừ một chút, trên khuôn mặt thoáng hiện lên vẻ khó hiểu: “Tiêu phu nhân nhờ tiểu nữ nhắn lại với công tử rằng, chân không tiện vẫn còn có hồng”.

Tiêu Sơ sững người, tức thì giống như bị ghen, quay mặt đi, dùng tay áo che miệng ho khan không ngừng.

Doãn Lạc thấy thế liền sợ hãi, muốn tiến lên phía trước xem sao lại ngại nam nữ thụ thụ bất thân. Đang đứng chôn chân tại chỗ ngập ngừng lo lắng thì con ho của Tiêu Sơ đã dần lắng xuống, y thở gấp một chút rồi mới áy náy nói: “Tiêu mẫu nhất thời thất lễ, đề Doãn tiểu thư chê cười rồi. Đi đường vất vả, mời tiểu thư về phòng dành cho khách nghỉ ngơi trước, dùng bữa xong chúng ta lại nói tiếp được chứ?”.

Tuy y hỏi bằng giọng điệu ôn hòa, nhưng trong lời nói lại toát ra sự uy nghiêm, khiến người khác không thể nào làm trái ý. Hơn nữa, tất cả dũng khí mà Doãn Lạc tích lũy suốt dọc đường đi đều đã tiêu hao gần hết, nên cũng cần chút thời gian để bình tĩnh lại, thế là nàng ta bèn tạm thời cáo từ, theo nha

hoàn lui xuống.

Sau khi Doãn Lạc rời đi, Tiêu Sơ lại không tìm được, họ thêm chút nữa, rồi mới cất tiếng gọi: “Tứ Muội”.

Lời vừa dứt, hán tử gương mặt chữ điền mang bộ râu quai nón liền thỉnh thoảng xuất hiện không một tiếng động cứ như thể vừa từ trên trời rơi xuống vậy: “Công tử”.

“Người đi lấy thư tín từ Giang Nam và kinh thành gửi đến trong hai tháng này mang đến đây cho ta. Ta muốn xem ngay.”

“Dạ”, sau khi nhận mệnh lệnh, hán xoay người một cái, chớp mắt liền biến mất tăm.

Tiêu Sơ ngồi yên tại chỗ day day chân mày, bỗng dưng ánh mắt y trở nên lạnh lẽo. Y tập trung lắng nghe một thoáng rồi khẽ thở dài: “Thì ra cô không chỉ có thói quen chui vào gầm giường người khác mà còn có sở thích nghe trộm nữa cơ đấy?”.

“Xin lỗi, không phải ta có ý muốn nghe trộm đâu.” Sau một tràng cười trong trẻo bị kìm nén, khuôn mặt mang theo hai lúm đồng tiền nhỏ lúng liếng của Bạch Hạ đã xuất hiện ngay chỗ cửa sổ phía sau. Sau lưng nàng là khu vườn trăm hoa khoe sắc: “Thật ra ta chỉ vô tình đi ngang qua thôi, có điều sau đó do bị giật mình bởi câu nói của lệnh đường nên mới không thể nhắc chân bước nổi nữa”.

Tiêu Sơ di chuyển xe lăn đến trước cửa sổ, vừa đứng cơ thể đối mặt với Bạch Hạ đang bám trên bệ cửa sổ, về mặt của y có chút không tự nhiên: “Cô nương... hiểu sao?”.

Bạch Hạ nghiêng đầu nhìn làn da trắng nõn của y đang hiện lên hai đám mây đỏ ửng, gật đầu vô cùng nghiêm túc: “Thân là một đại phu vô cùng am hiểu cơ năng của các phần trên thân thể người, ta có thể trình trọng nói cho huynh biết, trong lúc ân ái, tác dụng của hai chân tuy rằng rất quan trọng, có điều huynh tập võ nhiều năm, nội ngoại kiêm tu (1), chỉ cần sử dụng sức lực phân hồng cho tốt nhất định có thể bù đắp thiếu sót của đôi chân. Vậy nên, lời nói của lệnh đường khá là thấu đáo đấy, có thể nói mỗi từ đều tựa châu ngọc, đúng thật không hổ là lời nói của người sành sỏi!”.

“...”

(1) Nội ngoại kiêm tu: Rèn luyện cả về đạo đức, phẩm hạnh bên trong, lẫn cả về lời nói cử chỉ bên ngoài. Còn trên phương diện rèn luyện võ công thì có nghĩa là vừa tập chiêu thức vừa tu luyện nội lực.

Tiêu Sơ lại bắt đầu che miệng ho khan.

Bạch Hạ lấy tay chống cằm, kiên nhẫn nhìn y ho đến mức mặt mày đỏ bừng. Chờ đến khi cơn ho của y khó khăn lắm mới lắng xuống được, nàng mới chậm chậm lên tiếng: “Ta có thể đoán được vị Doãn tiểu thư kia muốn thỉnh cầu điều gì”.

Tiêu Sơ xoa nhẹ phần ngực đang phập phồng lên xuống của mình, đưa mắt nhìn nàng chứ không hề tiếp lời.

Song cũng không hề ngăn cản nàng nói tiếp: “Có thể khiến cho một đại tiểu thư được nuông chiều từ bé phải một mình lặn lội ngàn dặm đường xa đến tìm một nam nhân mà căn bản chỉ như người xa lạ, ta nghĩ chỉ có hai khả năng thôi, một là hận đến tận xương tủy, hai là yêu đến khắc cốt ghi tâm. Huynh nói đi, sẽ là khả năng nào đây?”.

Tiêu Sơ nhú mày: “Đừng có vô cớ suy đoán lung tung, làm tổn hại danh tiết của cô nương nhà người ta đấy”.

“Đã đuổi đến tận cửa rồi, còn để ý danh tiết làm gì nữa chứ?”, Bạch Hạ bĩu môi: “Huynh đừng có nói mấy lời giả dối vô nghĩa đó với ta đi, thật ra trong lòng huynh cũng rõ hết cả rồi. Theo ta thấy, vị đại tiểu thư này nhất định đã yêu huynh đến mức khắc cốt khi tâm rồi, bởi vậy mới bất chấp tất cả mà bỏ nhà trốn khỏi kinh thành chạy đến tận Giang Nam, cầu xin người nhà huynh nói cho nàng ta biết chỗ ở chính xác của huynh hiện giờ. Lệnh đường nhất định đã cảm động vì tình cảm sâu đậm của nàng ta, nên quyết định mượn danh nghĩa đưa thuốc cho huynh, phái người hộ tống nàng ta lên đường tới đây. Chuyện này can hệ đến sự thanh bạch của một vị thiên kim đại tiểu thư quyền quý, đến lúc đó, huynh chịu thì càng tốt, không chịu cũng phải chịu. Tất nhiên, nếu tìm được cơ hội thích hợp đem gạo nấu thành cơm luôn càng hay!”.

Tiêu Sơ chỉ yên lặng nhìn nàng thao thao bất tuyệt, về mặt y hơi thay đổi mấy lần, cuối cùng dừng lại ở nét cười nhàn nhạt nơi chân mày.

Nha đầu này thông minh lanh lợi, lại tự nhiên phóng khoáng, không hề câu nệ tiểu tiết. Nếu có cơ hội gặp mặt mẫu thân và muội muội, nhất định sẽ nhất kiến như cố (1) đây.

(1) Nhất kiến như cố: Mới gặp nhau mà như đã quen thân.

Suy đoán của nàng thật ra cũng chẳng khác với suy nghĩ của y bao nhiêu. Hành động của mẫu thân vẫn luôn khiến cho người khác phải dờ khóc dờ cười, nhưng cũng chỉ đánh bó tay bất lực như vậy đây.

Ban đầu y không muốn bàn đến chuyện hôn nhân đại sự, chủ yếu bởi vì tuổi tác còn nhỏ, hơn nữa công danh vẫn chưa thành nên cũng không muốn thành thân quá sớm. Còn sau này, đơn thuần là bởi vì không muốn liên lụy đến người ta.

Dụng ý của mẫu thân, y rất hiểu, nhưng nếu không phải vì không thể nào đứng dậy, suốt đời này phải nhờ cậy vào chiếc xe lăn, y tuyệt đối sẽ không trốn chạy như thế.

Thân thể tàn phế nhưng y vẫn có bản lĩnh trị quốc, an bang bình thiên hạ! Y lấy thê tử sinh con, sẽ trải qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, sẽ không để

người nhà phải lo lắng. Thế nhưng...

Một cơn gió mát thoảng qua mang theo mùi hương hoa thơm ngát, cuốn bay mất cánh hoa đậu tại ẩn đường hơi chau lại của Tiêu Sơ, lướt qua nếp nhăn khi cười trên khóe môi, rồi rơi lên vạt áo trên chân y.

Bạch Hạ nhìn y rõ ràng đang phiền não nhưng ý cười trên khuôn mặt vẫn không hề nhạt đi, nàng không kìm nén được tiếng thở dài: “Chuyện người ta thành câu huynh, rốt cuộc huynh có định đồng ý không?”

“Sao ta có thể đồng ý được?”

“Vậy nếu bỏ qua trở ngại về thân thể, huynh sẽ đồng ý chứ?”

Tiêu Sơ chớp mắt, nhìn cánh hoa rơi trên vạt áo, một lúc sau mới khẽ nói: “Doãn tiểu thư đoan trang hiền thực, lại môn đăng hộ đối với ta, nếu có lệnh của mẫu thân, có người mai mối dẫn đường, đây tất nhiên là một mối lương duyên tốt đẹp”.

Bạch Hạ nhú mày: “Hình như huynh không hề suy nghĩ đến chuyện mình có thích hay không nhỉ?”

Tiêu Sơ trả lời không chút do dự: “Chỉ cần người nhà ta thích thì chắc chắn ta cũng thích”.

Đột nhiên Bạch Hạ xúc động đến mức muốn cây khung cửa sổ này ra rồi bẻ gãy, vắn nắn: “Nếu đã vậy, huynh càng nên nhanh chóng thành thân với Doãn tiểu thư, khiến cho người nhà huynh vui vẻ mới đúng chứ!”

Tiêu Sơ cười khò: “Sao ta có thể vì muốn cho người nhà mình vui mà làm hại cả đời một cô nương đây?”

“Dù sao thì nàng ta cũng thích huynh, dù sao cũng do nàng ta cam tâm tình nguyện, dù sao chỉ cần được ở cùng huynh một khắc thì nàng ta cả đời cũng không hối hận!”

“Không có tình cảm, sao có thể dùng cả một đời đổi lấy một thoáng bên nhau!”, Tiêu Sơ thẳng thắn ngược mắt lên, đôi mắt thường ngày vốn bình tĩnh không chút gợn sóng giờ đây hết như bị thứ gì đó khuấy đảo lên, làm tán loạn ánh sáng bên trong đó. Bạch Hạ bất giác sững người, song nàng vẫn chưa kịp nhìn kỹ thì tất cả những mảnh vụn đó trong nháy mắt lại dung hòa thành một chỉnh thể không chút kẽ hở mà chẳng hề để lại dấu vết: “Và lại Doãn tiểu thư đối với ta chẳng qua chỉ là một thứ say mê đơn thuần mà thôi, vẫn còn cách xa với thứ gọi là khắc cốt ghi tâm kia. Nàng ấy như vậy chẳng qua do chưa hiểu rõ sự thật mà thôi!”

Bạch Hạ nhú mày, ngẩng đầu nhìn trời, nhìn mây, nhìn hoa cỏ, cuối cùng nhìn khuôn mặt thanh nhã tuần tú trước mắt.

Đã là đại phu, nếu không thể chữa được thể xác, thôi thì chữa tâm bệnh cũng được, dù sao đi chăng nữa, nàng cũng không thể thờ ơ bỏ mặc.

“Thế huynh hãy cho nàng ta biết, để nàng ta tỉnh lại.”

Tiêu Sơ nghe nàng nói liền sững sờ: “Sao?”

Bạch Hạ ấn một tay xuống, phi người vào từ cửa sổ, trong lúc tiếp đất đồng thời cũng khom mình, chóp mũi gần như chạm vào mũi Tiêu Sơ, người vẫn chưa kịp phòng bị: “Chúng ta cứ dùng sáu chữ chân ngôn (1) đó để làm đòn cảnh tỉnh nàng ta đi”.

(1) Chân ngôn: Lời nói chân thật, còn có thể xem như câu thần chú.

Tiêu Sơ vô thức ngửa ra sau, vẻ mặt thoát trông vẫn khá bình tĩnh, nhưng thật ra cảm giác hoảng loạn và bối rối chưa từng có đang ngập tràn trong lòng khiến cho phản ứng của cả người y như chậm đi nửa nhịp: “Sáu chữ... chân ngôn...”

“Chân không tiện còn có hông”, Bạch Hạ chớp mắt, như người lại gần thêm vài tấc nữa, ép cho y không thể lui được nữa: “Ta giúp huynh cân cái vại đào hoa rồi rắc này, huynh thiếu ta một ân tình, thế nào?”

“Ân tình gì?”

“Lấy thân tương hứa (1)!”

(1) Lấy thân tương hứa: Nghĩa là con gái bằng lòng gả cho một người đàn ông mình yêu.

“...”

Tiêu Sơ sững người, sau đó y bỗng nhiên xoay người mộp xuống tay vịn của chiếc xe lăn, lại ho thêm một trận trời xoay đất chuyển nữa.

Nha đầu này có phải chính là do mẫu thân cử đến thu phục ta không?!

Bởi vì trong khoảng thời gian ngắn đã phải ho đến mấy lần, gò má Tiêu Sơ lúc này hơi ửng đỏ, người hơi xoay nghiêng nên cổ y bào mỏng bị kéo hở ra một khe nhỏ, loáng thoáng còn có thể nhìn thấy làn da trắng nõn cùng đường nét cương nghị của cái cổ cao bên trong.

Bạch Hạ đứng cách y rất gần, trông thấy thế trái tim nàng cứ đập thình thịch, khuôn mặt nóng bừng, nàng vừa định lui ra sau để tránh khỏi kiểm chế

không nổi thì bỗng nhận thấy có một luồng hơi thở vô cùng nguy hiểm ở phía sau đang áp sát lại, bên tai nàng tức thì vang lên một tiếng quát khê: “Chiến Phong, lùi lại!”

Luồng hơi thở kia tức khắc biến mất, thay vào đó là tiếng thở dốc nặng nề.

Bạch Hạ định thần, vừa quay sang liền nhìn thấy một con vật to lớn trắng kiện, toàn thân trắng muốt, đang đứng ngẩng đầu ưỡn ngực cách nàng ba bước, lúc tứ chi chạm đất nó cao khoảng một nửa người trưởng thành, đôi mắt xanh biếc nhìn chằm chằm nàng không chớp mắt.

Tiêu Sơ thấy nàng ngây ngời, vội vàng áy náy nói: “Xin lỗi, không khiến cô nương sợ chứ? Nó tuyệt đối sẽ không làm hại người đâu, cô đừng sợ.”

Bạch Hạ hít sâu một hơi, có điều nàng hoàn toàn chẳng hề tỏ ra sợ hãi, ngược lại còn vỗ tay tán thưởng: “Đẹp quá!”

Tiêu Sơ hơi ngập ngừng, cuối cùng vẫn quyết định nói cho nàng biết sự thật: “Thật ra nó... không phải là chó đâu...”

“Đương nhiên ta biết nó không phải chó rồi, là sói tuyết mà!” Bạch Hạ vừa tặc lưỡi xuýt xoa vừa tiến lên phía trước, vươn tay sờ đầu con vật kia: “Màu lông đẹp như vậy, vóc dáng đẹp như vậy, đôi mắt cũng đẹp như vậy, cho dù ở trên Tuyết Nguyên cũng rất hiếm thấy, vậy mà thật không ngờ ta lại có thể gặp được nó ở một nơi quanh năm âm áp.”

Tiêu Sơ trông thấy một tiểu cô nương như nàng lại chẳng hề sợ hãi loài mãnh thú to lớn thế này, không khỏi cảm thấy bất ngờ. Tuy nhiên điều khiến y ngạc nhiên hơn chính là, sói tuyết xưa nay luôn bài xích, không cho người lạ đến gần, thế mà bây giờ tuy rằng thoạt trông có vẻ rất khó chịu nhưng cuối cùng nó vẫn cố nhịn để một người hoàn toàn xa lạ như nàng vuốt ve.

Tình cảnh như vậy, chỉ từng xảy ra một lần duy nhất. Mùa đông năm đó, màn tuyết trắng khi đó, còn...

Tiêu Sơ xoa chân mày, cố gắng xua đuổi những cảnh tượng đang ùa về trong đầu, khi y lên tiếng, giọng nói đã trở lại bình thản như thường ngày: “Cô nương từng thấy sói tuyết sao?”

“Nhiều năm trước khi ta cùng cha đi Tuyết Nguyên hái thuốc đã từng nhìn thấy từ xa mấy lần, khi đó ta rất muốn bắt nó về, có điều cha nói tính tình sói tuyết vô cùng cô độc, chỉ quen độc lập một mình, tự do rong ruổi, không thể chịu được khi bị nuôi dưỡng, bó buộc, cho nên ta cũng hết cách, đành phải bỏ ý định đó đi thôi.”

Tiêu Sơ trầm mặc: “Sao cô lại muốn đem nó về chứ?”

Bạch Hạ nói như lẽ đương nhiên: “Để nuôi làm sủng vật chứ còn gì nữa!”

Chiến Phong lập tức lùi về phía sau một bước, kéo dài khoảng cách với nàng, rồi ngẩng cao đầu, liếc xéo tỏ vẻ khinh thường.

Tiêu Sơ mỉm cười, gọi chú sói tuyết kiêu ngạo kia đến bên vờ về, rồi nói: “Ta thật sự rất ít khi thấy có một tiểu cô nương chẳng những không sợ sói, mà còn luôn mong muốn nuôi nó làm sủng vật.”

“Sao phải sợ? Thật ra sói là loài động vật thông minh nhất trên đời này đấy!” Chiến Phong nghe xong, nghiêng đầu nhìn Bạch Hạ. Nó còn chưa kịp tỏ ý tán thành đã bị câu nói tiếp theo của Bạch Hạ khiến cho suýt nữa nổi lên thú tính: “Dù sao đi nữa, nếu chúng nó dám không nghe lời, ta sẽ dùng thuốc độc giết chết ngay!”

“... Chiến Phong đừng vội, nàng ấy chỉ nói đùa với người thôi”, Tiêu Sơ yêu thương vuốt nhẹ bộ lông dày của chú sói tuyết đang nóng nảy giãy giụa, ôn hòa nói: “Nàng ấy là một đại phu rất giỏi, sao có thể đi hạ độc người khác chứ, đúng không?”

Bạch Hạ lại tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, lạnh lùng nói: “Cũng không hẳn! Trị bệnh cứu người và hạ độc hại người về cơ bản chỉ cách nhau một đường chỉ mong manh thôi. Đại phu cao minh chưa chắc là một người giỏi dùng độc, thế nhưng một người giỏi dùng độc lại nhất định phải là một đại phu cao minh. Thật đáng may, mục tiêu mà ta đang cố gắng hướng tới chính là loại thứ hai đấy”. Nói xong nàng còn quay về phía Chiến Phong, nhếch miệng chia ra hai chiếc răng nanh sáng bóng.

Không biết Chiến Phong đã hiểu nàng nói gì hay là chỉ đơn thuần bị vẻ mặt khiêu chiến mang theo ác ý của nàng kích thích mà bị phản tru lên một tiếng “à ư”, rồi giụi giụi đầu trước ngực Tiêu Sơ, giống hệt như một đứa trẻ đang làm bộ khóc lóc làm nũng.

Tiêu Sơ bị nó chọc cười cho nghiêng ngả, đành phải ôm nó vào lòng mà nhẹ nhàng vỗ về: “Chiến Phong của chúng ta ngoan như vậy, tuyệt đối sẽ không có ai hạ độc người đâu, phải không?”

Khi nói hai từ cuối cùng, y nén cười ngược nhìn Bạch Hạ, khiến cho nàng vốn đang muốn tiếp tục trò đùa dai đành phải cuộn cờ dẹp trống, thuận theo ý y mà “ùm” một tiếng, sau đó vươn tay vờ vờ cái tai của sói tuyết: “Được rồi, được rồi, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe theo lời của ta, ta sẽ không làm khó người nữa, thế nào?”

Sói tuyết không buồn để ý đến nàng, tiếp tục làm nũng với chủ nhân, Tiêu Sơ bèn trả lời thay nó: “Nó chỉ có thể cam đoan sẽ không làm hại cô, không thể cam đoan sẽ nghe cô sai bảo chạy tới chạy lui được. Chiến Phong của chúng ta không phải là loại chó giữ nhà chỉ biết vẫy đuôi lấy lòng chủ đâu, nó là một chiến tướng đã có công bảo vệ nước nhà đấy nhé!”

“Thì ra nó chính là sủng vật lúc huynh hành quân đánh giặc à?”

Sói tuyết tức thì rên ư ử giục lấy giục để vào Tiêu Sơ. Tiêu Sơ vội vàng nghiêm mặt nói: “Không phải sủng vật! Mà là thủ hạ đắc lực! Ta đã cứu Chiến Phong từ mồm của một con gấu đen trên đường xuất chinh, khi đó nó vẫn còn là chú sói con mới hai, ba tháng tuổi. Từ đó về sau nó liền đi theo ta, những lúc xông pha trận mạc nó cũng chẳng vắng mặt bao giờ. Nếu không phải chưa từng có tiền lệ phong thưởng cho động vật, dựa vào chiến công của nó, nhất định sẽ được thăng làm phó tướng trong quân doanh.”

Dường như những lời nói này đã khiến Chiến Phong nhớ lại những ngày tháng vui vẻ hào hùng, tiểu ngao sa trường trước đây, nó chui từ trong lòng Tiêu Sơ ra, rung rung bộ lông trắng muốt, oai phong lẫm liệt hướng về phía cửa lớn đang mở rộng mà ngẩng đầu tru lên một tiếng thật dài, vang đến tận mây xanh.

Tiêu Sơ ngồi trên xe lăn nhìn sói tuyết, còn Bạch Hạ trầm ngâm nhìn y.

Một lát sau, nàng bỗng nhảy tới vỗ vỗ Chiến Phong: “Ta thấy ngươi bây giờ ăn sung ở sướng, lông bóng mượt thế này, còn có thể đi đánh trận được sao?”

Tiêu Sơ nhướn mày, cười sáng khoái: “Vậy hãy để cho nàng ấy xem bản lĩnh của ngươi đi! Đi nào!”.

Chiến Phong nghe lời búng người lên, như thể một tia chớp trắng, vụt một cái đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Cho dù thân thể không còn trên chiến trường nữa, nhưng trái tim nó lại chưa một khắc nào rời khỏi đó”, Tiêu Sơ nhìn như thể bóng trắng vẫn còn sót lại trên không trung, về mặt y tuy rằng vẫn ôn hòa bình thản, nhưng giọng điệu lại kiên cường, ngao nghễ tựa thanh kiếm chỉ thẳng lên trời cao: “Bầu nhiệt huyết này cho dù là khi nào, cho dù ở đâu, vĩnh viễn cũng không bao giờ lạnh, vĩnh viễn không bao giờ tắt!”. Thu tâm mắt, y quay sang nhìn chằm chằm Bạch Hạ: “Ta nói như vậy, cô nương hiểu chứ?”

“Hiểu!”, Bạch Hạ gật đầu lia lịa, miệng nàng nở nụ cười thoải mái như trút được gánh nặng: “Không chỉ hiểu, hơn nữa ta còn rất hài lòng. Bởi vì như thế có nghĩa là việc trị liệu sắp tới của ta đã bớt đi được chuyện phiền phức nhất rồi”.

Tiêu Sơ nghe xong sững người, chưa kịp hỏi lại thì Bạch Hạ thoát cái đã nhảy ra ngoài, chỉ để lại một câu nói nhẹ hẫng: “Ta đi tìm Chiến Phong chơi trước đây, huynh cứ ở đây suy nghĩ kỹ lời đề nghị của ta lúc nãy đi!”.

Đề nghị lúc nãy?

Là sáu chữ chân ngôn... hay là lấy thân tương hứa...

Tiêu Sơ lại muốn ho nữa rồi.

Khi Tứ Muội ôm một chồng thư từ và tin báo đi vào liền trông thấy dáng vẻ cực khổ khi nhịn ho của Tiêu Sơ, hần lập tức hốt hoảng, vội vàng hỏi: “Công tử, người thấy không khỏe chỗ nào sao?”.

“Không...” Tiêu Sơ khoát tay, hít thở sâu, cố gắng đè nén cơn ngứa đang rục rịch gợn lên trong cổ họng: “Chắc là tại khí trời hôm nay hơi khô...”

Tứ Muội nhìn bầu trời bên ngoài đã bắt đầu giăng kín mây đen, ngửi hơi nước dày đặc phảng phất trong không khí, trầm ngâm một lát, sau đó lại hoảng sợ: “Công tử, có phải vết thương cũ lại tái phát hay không?”.

Tiêu Sơ bắt lực: “Đừng có coi ta yếu đuối như một người sứ nữa được không?”. Y ngừng lại một chốc, rồi vươn tay nhận lấy chồng thư: “Tất cả đều ở đây sao?”.

“Dạ.”

“Ngươi mau đi hỏi hai gia tộc tới đây lần này xem phụ thân có nhờ họ chuyển lời gì không. Ngoài ra...” Tiêu Sơ suy nghĩ một lát, sau cùng vẫn không yên tâm nên dặn dò thêm một câu: “Mấy ngày này ngươi phải chú ý, nhất định không được để cho Bạch cô nương xúi Chiến Phong làm bậy đó”.

Lần này Tứ Muội kinh ngạc thật sự: “Bạch cô nương nào?”.

“Còn Bạch cô nương nào nữa?” Tiêu Sơ lật mở chồng thư đang đặt trên đầu gối, mỉm cười nói: “Không biết nha đầu này có bản lĩnh gì mà lại có thể khiến cho Chiến Phong không chút bài xích nàng ấy như vậy. Ngươi không biết đâu, dáng vẻ nhất kiến như cố của hai người họ vừa nãy giống hệt như...”, nói đến đây y bỗng im bặt, ngón tay đang mở thư hơi khựng lại, khi y lên tiếng nói tiếp, giọng điệu đã trở nên lạnh nhạt bình thản: “Tóm lại ngươi cứ để tâm đến một chút là được, ngươi đi đi”.

Thấy y như vậy, đôi mắt sáng rực của Tứ Muội u ám hẳn đi, hần cúi đầu đáp nhỏ một tiếng rồi lui ra ngoài.

Trong tiền sảnh rộng lớn chỉ còn mỗi tiếng lật giấy và tiếng hít thở khe khẽ triền miên.

Khi Tứ Muội đi vào vừa đúng lúc nhìn thấy Tiêu Sơ đang định đặt tất cả thư từ lên bàn, hần vội vã tiến lên vài bước nhận lấy: “Ta hỏi rồi, họ nói rằng lão gia không dặn dò điều gì quan trọng cả, chỉ muốn công tử an tâm tĩnh dưỡng, thích làm cái gì thì cứ làm, không cần phải băn khoăn nhiều”.

Tiêu Sơ trầm ngâm một chút rồi khẽ mỉm cười.

Tuy y rời xa chốn phồn hoa mà đến Khôn Thành, thế nhưng không phải y không hề biết những chuyện xảy ra bên ngoài. Ngược lại, mỗi ngày đều có rất

nhiều văn thư từ các nơi gửi đến, trong đó cũng có không ít mật chỉ ngự bút (1) liên quan đến những công vụ về chính sự và quân sự trong triều.

(1) Ngự bút: Chỉ chữ hoặc tranh do vua vẽ hoặc viết.

Cả đời này, có lẽ y sẽ vĩnh viễn có được cuộc sống ung dung tự tại, thực sự thoát ly khỏi thế tục, tuy nhiên, tất cả những gánh nặng y đang mang trên lưng đều do chính y cam tâm tình nguyện.

Chồng thư tín mà Tứ Muội mang đến lúc này chủ yếu đều từ kinh thành và Giang Nam gửi đến, trong đó không có thư nào nhắc đến trong phủ Doãn thượng thư đại nhân của Lễ bộ xảy ra điều gì khác thường cả. Nói theo cách khác, việc Doãn Lạc trốn đi đã bị ém nhem một cách hoàn hảo. Suy cho cùng đây cũng xem như việc xấu trong nhà, Doãn đại nhân cố hù cho dù nổi giận cách mấy, thì ít ra vẫn phải giữ được chút chừng mực này.

Còn sau khi Doãn Lạc đến Giang Nam, tuy có được sự giúp đỡ tận tình của mẫu thân y, nhưng tất cả những tin tức liên quan nhất định đều do phụ thân y phong tỏa chặt chẽ.

Nhiều năm như vậy, phải làm sao để giải quyết tốt hậu quả do những hành động ngoài dự đoán của mẫu thân gây ra, phụ thân y đã có kinh nghiệm nhiều rồi, chỉ cần ra tay là mọi sự đều trót lọt, không chút sơ hở.

Doãn gia nhiều đời làm quan, Doãn thượng thư là nguyên lão ngũ triều, tính tình ngay thẳng cương trực, luôn biết giữ mình trong sạch, không bao giờ kết bè kết cánh, Doãn Lạc lại đoan trang hiền thực, dịu dàng chu đáo, nhất định sẽ là một thê tử rất tốt. Nếu y thật sự có thể thành thân với nàng ấy thì đây có lẽ cũng là một mối nhân duyên tốt đẹp. Chắc hẳn đây cũng là nguyên do mà phụ thân y không chỉ không ngăn cản cách làm của mẫu thân, ngược lại còn âm thầm giúp đỡ.

Song, chuyện này chung quy cũng không thể cưỡng ép được. Phụ thân có thể giải quyết mọi việc, thậm chí tạo ra thiên thời địa lợi, nhưng người lại không thể nào khống chế được kết quả cuối cùng. Cho nên người nhất định phải đảm bảo nếu sự việc không thành, thì việc làm trái với quy chuẩn đạo đức của Doãn tiểu thư lần này xem như chưa từng xảy ra, và nàng ấy vẫn sẽ trở lại làm một đại tiểu thư Doãn phủ trong sạch như trước đây.

Phụ thân y sai gia bộc chuyển tới hai câu nói kia, cũng chính là vì có ý như vậy. Cho dù y làm thế nào, chọn lựa ra sao, tất cả đều đã được sắp xếp thỏa đáng.

Tứ Muội đặt chồng thư xuống, rót một ly trà nóng rồi mới thân nhiên nói một câu: “À đúng rồi, lúc này khi thuộc hạ đi tới đây, hình như nhìn thấy Bạch tiểu thư đuổi Chiến Phong chạy vào viện tử Doãn tiểu thư đang ở”.

Tiêu Sơ nghe xong vội sốt ruột, đặt mạnh ly trà lên bàn, giọng nói mang ý trách móc: “Sao người không ngăn cản? Doãn tiểu thư là một cô nương yếu đuối, lỡ bị Chiến Phong dọa đến sinh bệnh thì phải làm sao đây?”.

Tứ Muội lạnh nhạt vuốt chòm râu quai nón của mình: “Bạch cô nương cũng là nữ nhi mà, hơn nữa thuộc hạ thấy, nàng ta gầy còm, nhỏ xíu, chứ cũng đâu có mạnh khỏe gì.”

“... Sao lại giống nhau được, đâu phải ai cũng không sợ mãnh thú...”

“Thuộc hạ chỉ biết rằng, các huynh đệ trong doanh trại không sợ, những người bên cạnh công tử cũng không sợ, lão gia, phu nhân, tiểu thư, Hoàng thượng càng không sợ, còn cả...”, Tứ Muội nghiêng rằng, cuối cùng vẫn cố nịn không nói tiếp nữa mà chuyển trọng tâm câu chuyện: “Dù sao đi nữa, muốn làm thiếu phu nhân của chúng ta, trước tiên phải qua được cửa ải của Chiến Phong đã!”.

Tiêu Sơ sững người, sau đó bật cười, ngón tay y vuốt nhẹ quanh miệng ly trà, thờ dãi: “Từ khi nào mà hôn sự của ta lại phải cần một con sói tuyết cho phép vậy nhỉ?”

“Công tử, ý của thuộc hạ là...”

“Ta hiểu”, Tiêu Sơ di chuyển chiếc xe lăn đi đến trước cửa, để cho con gió nhẹ mang theo hơi ẩm phả vào mặt: “Chắc hẳn Bạch cô nương hành sự cũng không tới mức quá đáng, và lại, cho dù có người bị sợ hãi thật thì cũng chẳng sao”.

Chỉ cần không bị dọa tới mức thất kinh hồn vía, người Bạch gia Mai Lĩnh vẫn có thể chữa trị được. Ngược lại y rất muốn xem thử, nha đầu kia rốt cuộc có bản lĩnh gì, hơn nữa nàng lại đang muốn giờ trò quý gì đây.

Tứ Muội đứng bên cạnh nhìn nghiêng khuôn mặt Tiêu Sơ. Trong lòng hần bỗng run bắn lên, bởi dáng vẻ nhường mảy mép của y lúc này giống hệt như nét mặt gian trá khi đang mưu tính hại người của lão gia và phu nhân – những người đi lại trên thương giới nửa đời mà chưa từng phải chịu thiệt bao giờ.

Bầu trời lại u ám hơn, gió thổi qua cuốn theo màn mưa bụi lác rác.

Tiêu Sơ vươn tay, cảm nhận cảm giác mát lạnh của mưa thu. Tay áo màu thiên thanh khẽ lay động, nếp hoa văn lượn sóng vàng kim trên tay áo tô điểm thêm cho nụ cười mỉm thanh nhã trên gương mặt y, càng khiến nó trở nên thuần khiết vô hại.

Bạn đang đọc truyện *Cập Đới Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Type: KhanhVy1307

Không ngoài dự đoán của Tiêu Sơ, Doãn Lạc quả thật đã bị dọa cho mất hồn.

Thật ra,phàm là một con người bình thường,thành linh có một con vật to lớn trùng đôi mắt xanh lục,há mồm lộ hàm răng sắc nhọn,chực chờ bỏ nhào về phía mình,thì cho dù là người gan to nhất đi chăng nữa,phản ứng đầu tiên chắc cũng chỉ có thể là đồ mồ hôi lạnh rùng rùng,hai chân mềm nhũn hay là vất chân lên cổ mà chạy thôi...

Xuất thân là một tiểu thư khuê các,ngay cả nhìn thấy sâu róm nang ta cũng có thể thất kinh hoảng sợ,biểu hiện của Doãn Lạc lúc này lại càng trầm trọng hơn,màng ta cứng người rồi ngất xỉu ngay tức khắc.

Không dễ gì mới từ từ tỉnh lại được,vừa mở mắt ra Doãn Lạc đã trông thấy một khuôn mặt đang mỉm cười vừa hiền lành vừa thân thiện,đôi mày cong cong,cặp mắt tròn xoay lúng liếng,lúm đồng tiền nổi bật trên má và cả hai chiếc răng nanh nhỏ trong miệng.Khuôn mặt ấy thoát nhìn đã khiến người ta nảy sinh thiện cảm ngay.Nàng ta định vô thức mỉm cười đáp lại,nhưng khi vừa vô tình quay đi,thì đã suýt nữa lại ngất đi,bất tỉnh thêm lần nữa.May sao một mùi hương thơm dễ chịu bay đến bên khiến nàng ta trở nên tỉnh táo hơn.

“Xin lỗi,xin lỗi,chỉ tại ta không quản thức tốt Chiến Phong để cho nó chạy lung tung,cô nương không sợ chứ?”.Bên tai nàng ta vang lên tiếng người đang liên tục tạ lỗi.Quái thú màu trắng đang ngồi một bên nhìn Doãn Lạc như hổ rình mồi liền bị một bàn tay thon dài đẩy ra.”Người còn ngồi đây làm gì?Tự đi tìm Tranh Ngôn lĩnh phạt đi!”.

Quái thú lập tức tru lên một tiếng,rồi nhanh như chớp nhảy từ bức tường bệnh viện ra ngoài.

Doãn Lạc còn chưa hoàn hồn lại nổi,nàng ta nhấc tay đề lên trái tim đang đập mạnh liên hồi trong lồng ngực.Phải mãi một lúc lâu sau khi từ từ bình tĩnh lại được nàng ta mới nhận ra người vẫn luôn mỉm cười ngồi bên cạnh mình từ nãy đến giờ là một cô nương còn rất trẻ,tầm khoảng mười lăm,mười sáu tuổi,mặc áo váy màu lục nhạt,tóc tết thành bím,trên tay cầm một bình ngọc nhỏ màu trắng.Đoán chắc đây chính là thứ đã tỏa ra mùi hương có thể giúp người ta tỉnh lại được,thế là nàng ta liền cúi người hành lễ:”Đa tạ cô nương cứu giúp,ta vừa rồi quá nhát gan nên đã luống cuống,khiến cô nương chê cười rồi”.

Nữ tử vàng xua tay:”Tại ra sơ xuất nên mới khiến cho Doãn tiểu thư sợ hãi,ta phải xin Doãn tiểu thư thứ lỗi mới đúng chứ”.Nói xong,nàng còn hơi hận tự trách mình mà thở dài:”Chỉ cần có người lạ đến đây,Chiến Phong đều phải tự mở tới xem,Tranh Ngôn đã nhắc nhở ta rồi,ta lại chẳng thêm đề ý...”.

Doãn Lạc cuối cùng cũng bắt được hai từ liên tiếp xuất hiện trong lời nói của nàng:”Chiến Phong là?”.

“Chính là con sói tuyết ban nãy đó,nó là sủng vật của Tranh Ngôn.”

“Sói tuyết...Sủng vật...”Doãn Lạc hơi ngần ngại,khẽ lẩm bẩm:”Tranh..Ngôn...”.

“Ừ,từ trước đến giờ ta đều gọi tên tự của huynh ấy...”Nữ tử nghiêng đầu suy nghĩ:”Bình thường hình như các người đều gọi huynh ấy là công tử hay hầu gia”.

Doãn Lạc sao có thể không biết tên tự của Tiêu Sơ,nhưng chỉ có những người có quan hệ cực kì gần gũi mới có thể gọi một trọng thần tiếng tăm lừng lẫy trong triều như vậy thôi,thậm chí nàng ta còn chưa dám nghĩ tới có một ngày nào đó mình có thể gọi y một tiếng”Tranh Ngôn”.Thế mà nữ tử trước mặt lại...

“Dám hỏi quý tính của cô nương là?”

“Ta họ Bạch,tên chỉ có độc một chữ Hạ thôi,là Hạ trong mùa hạ.”

Doãn Lạc do dự hồi lâu mới run giọng hỏi:”Mạo muội hỏi một câu,phải chăng cô nương cũng làm khách ở trong phủ này giống như ta?”.

Bạch Hạ chống cằm,chóp chóp mắt,dáng vẻ ngây thơ hồn nhiên:”Ta cũng muốn được làm khách lắm chứ,đáng tiếc là huynh ấy không chịu”.

Bạch Hạ thành thật gật đầu,thoạt trông có vẻ như tức giận lắm hưng kỳ thực lại lóng thoảng cảm nhận được chút đắc ý:”Đúng đó,thật ra huynh ấy là một người vô cùng ngang ngược,lúc nào cũng cái này không được,cái kia không được,cô thấy huynh ấy nuôi con gì làm sủng vật là hiểu rồi đấy!Đừng thấy vẻ ngoài huynh ấy khiêm tốn đạo mạo,địu dàng như ngọc,thực tế huynh ấy chẳng khác chút nào với con sói tuyết kia đâu!”.

Doãn Lạc tuy đã bị giật mình,bất bình vì lời nói của nàng,thế nhưng vẫn không kiềm chế được lên tiếng biện hộ cho người trong lòng:”Người với sói sao giống nhau được?”.

“Cùng ăn cùng ngủ nhiều năm như vậy,từ lâu giữa người và sói đã không còn phân biệt gì nữa rồi.”

“Cùng ăn...cùng ngủ?”

“Tranh Ngôn nuôi Chiến Phong từ khi còn là một con sói con cho đến lớn,lúc nào cũng như hình với bóng.Hơn nữa ta còn nghe Từ Muội nói,lúc họ hành quân đánh giặc nêu như cạm kiết lương thực,họ còn cùng nhau ăn thịt sống nữa kìa”,Bạch Hà vờ như không hề thấy khuôn mặt Doãn Lạc đã chuyển sang trắng bệch,thân thể run rẩy chực ngã,tiếp tục bồi thêm một câu:”À đúng rồi,nghe nói có mấy lần vào mùa đông tuyết phủ kín,ngay cả động vật cũng chẳng có,thể à họ ăn luôn quân địch...”.

Nàng còn chưa nói xong,Doãn Lạc đã không chịu nổi nữa,bụng miệng chạy đi.

Bạch Hà chớp mắt,lộ ta nụ cười xấu xa tựa như gian kế đã thành,phải tay đứng dậy,đang định bỏ đi thì nàng chợt khịt khịt mũi như thể ngửi thấy mùi gì đó.Nàng lần theo hướng tỏa ra mùi hương,tới bên trường kỷ phía trước giường ở trong phòng ngủ,bên trên có một bộ váy áo còn mới tinh được đặt ngay ngắn,cùng một chiếc túi thơm nhỏ trông khá tầm thường...

Buổi trưa Doãn Lạc lấy lý do không khoẻ nên không tới đứng bữa.

Bạch Hà lại ăn rất ngon miệng.

Chiến Phong bị Bạch Hà cưỡng ép chạy vào viện tử của Doãn lạc,sau khi lợi dụng xong còn bị đuổi đi một cách thô bạo,nên từ nãy đến giờ nó vẫn luôn dùng ánh mắt phẫn uất để lên án nàng,thể mà người nọ lại hoàn toàn coi như không thấy,quá uất ức,nó đành phải chui đầu vào trong lòng Tiêu Sơ kẻ khổ.

Tiêu Sơ mỉm cười,ôm trọn lấy cái đầu xù lông của nó:”Sao vậy Chiến Phong,có ai ăn hiếp ngươi phải không?”.

Chiến Phong kêu”ừ ừ”,quay sang nhìn Bạch Hà đã ăn uống no đủ,lúc này đang ngồi uống trà để tiêu cơm.

“Ta có ăn hiếp gì nó đâu,là nó ăn hiếp Doãn tiểu thư kia,ta còn phải tốn biết bao công sức an ủi người ta nữa đó”,Bạch Hà đặt ly trà xuống,đi tới nhép tai sói tuyết:”Ta không đồ oan cho người chứ?Là người dọa Doãn tiểu thư ngắt xiù phải không?Ngươi đúng là cái đồ vô lương tâm lấy oán báo ơn,quả nhiên là lòng lang dạ sói mà”.

Tiêu Sơ vuốt ve đỉnh đầu của chú sói tuyết đang vì quá phẫn uất mà giụi y đến mức sắp ngã cả người lẫn xe lăn:”Được,được,được.Ta biết nhất định không phải Chiến Phong cố ý,nhất định là có lý do”,sau đó y nén cười trách móc Bạch Hà:”Cô,chính cô đấy,chỉ biết ăn hiếp Chiến Phong của chúng ta vì nó không nói được thôi!”.

Tình cảnh này quả thật giống hệt như hai đứa trẻ đang cãi nhau và một người lớn đang đứng ra giảng hoà.

Bạch Hà nghiêng đầu nhìn Tiêu Sơ một lát rồi mới nói:”Có ai đã từng nói rằng đôi lúc huynh giống như một ông cụ non chưa?”.

Tiêu Sơ hơi sùng sốt,sau đó ý cười trên khuôn mặt càng rõ nét hơn:”Có,muội muội ta cứ luôn nói như vậy đấy”.

“Huynh lớn hơn muội muội huynh nhiều tuổi lắm sao?”.

“Mẫu thân ta nói ít nhất cũng phải cách nhau một tuần hương,có điều phụ thân thì nói rằng lúc đó mẫu thân vì đau quá nên đã ngắt đi rồi nên không thể tính được,bởi vậy chắc chỉ một thời gian ngắn thôi.”

“...Thì ra hai người là huynh muội song sinh...”Bạch Hà tỏ ra ngưỡng mộ:”Nghe nói sinh đôi cũng đi truyền đấy,sau này lúc thể tử huynh lâm bồn,nhất định huynh phải báo cho ta đến xem để học hỏi đôi chút,ta chưa từng thấy đâu...”.

Giọng nói của nàng càng lúc càng nhỏ,bởi vì nụ cười của Tiêu Sơ đang dần dần trở nên miễn cưỡng,song lúc nói chuyện,ngữ điệu của y vẫn bình thản như thường:”Lại nói bậy rồi,nơi sinh nở làm sao lại có thể để nội cô nương chưa xuất giá vào?”.

Bạch Hà nhìn Tiêu Sơ đã xoa dịu được Chiến Phong,lúc này y đang cúi đầu nhẹ nhàng dùng những ngón tay thon dài chải lông cho nó,nàng tư lự trong chốc lát rồi nói:”Huynh không thành thân rồi cuộc là bởi vì không muốn cô nương người ta sau này phải ở góa,hay là vì...”.

Bạch Hà chưa kịp hỏi nữa câu sau,bởi vì khi đó Từ Muội bỗng dưng mạnh mẽ mặt nghi hoặc đi vào nói:”Công tử,thuộc hạ vừa mới đi qua chỗ Doãn tiểu thư ở xem thử,sắc mặt nàng ta tuy rằng không tốt lắm,chắc là do đi đường vất vả,nghi ngại một chút là ổn rồi.Nhưng...”.

Tiêu Sơ ngẩng đầu,lo lắng hỏi:”Có chuyện gì không ổn sao?”.

Từ Muội vuốt râu, trả lời một cách không chắc chắn lắm:”Cũng không...có điều thuộc hạ cảm thấy,Doãn tiểu thư hình như...hình như đột nhiên lại trở nên sợ ta...”.

Bạch Hà không nén nổi bật cười ra tiếng.

Tiêu Sơ nhìn nàng,vừa bất đắc dĩ lại vừa như thông tường mọi chuyện:”Chấn hấn có ai đó đã nói gì với nàng ấy rồi phải không?”.

Bạch Hà vô tội nhún vai:”Ta làm như vậy chẳng qua để nàng ta nhận rõ bộ mặt thật của huynh,tự tỉnh dậy khỏi giấc mộng cho chính bản thân dẹt ra thôi”.

“Bộ mặt thật?”.

“Ta nghĩ, chắc huynh chẳng phải là một vị công tử quyền quý chỉ biết thổi sáo, đánh đàn, ngâm thơ, đối câu, mà cũng chẳng phải một người hiền lành, ôn hoà nhã nhặn như chúng ta nhìn thấy. Bằng không, dựa vào cái gì mà còn trẻ như vậy huynh đã đứng vững trong triều! Chưa đến hai mươi tuổi đã có thể chỉ huy thiên binh vạn mã! Bởi vậy ta chỉ tùy tiện nói một vài chuyện hơi khoa trương chút xíu, để giúp cho Doãn tiểu thư có thể hiểu nhanh hơn, rõ hơn người mình thích là người như thế nào thôi mà.”

Tiêu Sơ vẫn thản nhiên hỏi tiếp: “Khoa trương như thế nào?”

“Ngư là huynh giống như Chiến Phong, ăn thịt động vật, thịt sống...”

“Trắng chỉ cơ xan Hồ lô nhục, tiểu đàm khát âm Hung Nô huyết(*). Đây là chuyện rất đổi thường tình, có chỗ nào khoa trương đâu?”

Tiêu Sơ hơi khom người, cup mi giấu đi ý cười đang hiện rõ trong đáy mắt, y vỗ vỗ sói tuyết đã thoải mái nằm lim dim mắt, y than thở, giọng điệu chứa đựng sự hoài niệm sâu sắc: “Chiến Phong còn nhớ mùi vị đó không? Ta thật nhớ lắm!”

(*) Hai câu thơ trong bài Mãn giang hồng của Nhạc Phi, ý là: Quyết chí đòi giết ăn thịt quân Hồ, cười nói khát thì uống máu giặc Hung Nô.

Chiến Phong thè lưỡi liếm liếm mép.

Từ Muội cũng lập tức phối hợp khép mắt như đang hồi tưởng lại.

Bạch Hạ thì bỗng dưng cảm thấy hình như bữa trưa hôm nay mình ăn nhiều quá rồi thì phải...

Đến bữa tối Doãn Lạc cũng vẫn chưa xuất hiện, Tiêu Sơ căn dặn hạ nhân đưa vài món thanh đạm đến phòng nàng ta.

Khi trăng lên cao, Doãn Lạc cuối cùng cũng lộ diện, nàng ta một mình đi vào thư phòng của Tiêu Sơ.

Thấy nàng ta đến, Tiêu Sơ không hề tỏ ra ngạc nhiên, y tự rót một ly trà mời Doãn Lạc: “Đây là loại trà Thanh Lương Sơn Mao Tiềm nổi danh thiên hạ, chỉ chuyên được trồng ở vùng này thôi, Doãn tiểu thư xem có vừa miệng không?”

Doãn Lạc đã thay một bộ y phục khác, càng làm bồi bật làn da trắng nõn ửng dung nhan như tranh vẽ, mỗi một động tác của nàng ta đều mang theo khí chất cao quý khoan thai mà chỉ có tiểu thư ở gia đình quyền thế. “Nghe danh loại trà này đã lâu nhưng vẫn chưa nếm thử bao giờ. Hôm nay được may mắn uống thử, tiểu nữ phải đa tạ Hầu gia rồi”, nói xong mới bung ly trà lên nhấp một ngụm thưởng thức, cảm nhận, sau đó đôi mày thanh tú hơi nhíu lại.

Tiêu Sơ mỉm cười: “Phải chăng danh không xứng với thực?”

Doãn Lạc thấy y nói vậy, liền thành thật đáp: “Có lẽ do tiểu nữ uống không quen”.

“Trên thế gian này có rất nhiều vật cũng như rất nhiều người, tuy rằng vang danh bốn bề nhưng sự thật chưa chắc đã như vậy. Đương nhiên cũng có rất nhiều vật, nhiều người, bản thân vốn rất tốt đẹp, có điều, lại như Doãn tiểu thư vừa nói, chính bởi vì hai chữ không quen mà chung quy vẫn không có duyên”, Tiêu Sơ lấy một bình trà nóng khác đã được pha sẵn ở trên bàn, rót thêm một ly trà nữa: “Loại trà này đem từ kinh thành tới, ta nghĩ có lẽ đây là loại trà mà Doãn tiểu thư vẫn thường xuyên hay uống. Đúng rồi, ta vẫn còn chưa chúc mừng Doãn tiểu thư.”

Doãn Lạc vốn đang ngồi ngẩn ngơ ra nghe y nói, ngắm nhìn từng động tác của y, nghe đến câu cuối cùng bỗng giật mình: “Hầu gia, sao lại nói như vậy?”

Tiêu Sơ vẫn giữ nụ cười nhẹ trên môi, thành tâm chúc phúc: “Luu huynh xuất thân cao quý, tài hoa hơn người, phẩm cách cao thượng, nhất định có thể cùng Doãn tiểu thư phu thê hoà hợp, bạch đầu giai lão”.

“Huỳnh... sao huỳnh...”

“Chuyện này vẫn chưa công bố ra ngoài, nhưng hồng thượng đã tự đứng ra làm mối, chỉ cần chờ Doãn tiểu thư đi du ngoạn trở về kinh, sẽ chính thức ban hôn”, Tiêu Sơ bung ly trà lên, tươi cười nói: “Khi đó chắc có lẽ ta không thể tới dự tiệc mừng được, thôi thì tại đây ta xin lấy trà thay rượu, chúc Doãn tiểu thư và Luu công tử trăm năm hoà hợp!”

Doãn Lạc khéo đôi mi dài, dòng lệ lặng lẽ rơi xuống.

Chuyện đã đến nước này, nàng ta cũng nên kết thúc việc làm trái với lễ giáo này lại thôi, việc làm này đã khiến nàng ta phải tiêu hao hết dũng khí của cả một đời...

Song ngạc nhiên là, nàng ta lại không hề cảm thấy đau đớn đến mức xé nát tâm can như vẫn tưởng, có chăng chỉ là những cơn đau âm ỉ và sự bất lực tự giễu mình mà thôi.

Tình yên đơn phương trong ba năm, chẳng qua chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước.

Hình ảnh của y trong lòng nàng ta chỉ là một cái nhìn thoáng qua từ trên lầu cao, một nụ cười nhẹ nhàng bên bờ đê dương liễu sau những lời đồn qua miệng của thế nhân.

Còn nàng ta trong lòng y lại chẳng là gì cả...

Bộ y phục mới xinh đẹp nàng ta đã cất công chuẩn bị vì y, túi hương toả ra mùi thơm y thích nhất nàng ta đeo bên hông, tất cả đều chi phí công vô ích, nàng ta đã không thực hiện được ý tốt của Tiêu phu nhân rồi.

Uống hết ly trà, Doãn Lạc đột nhiên cảm thấy hơi đau đầu gương mặt nóng bừng, mắt hoa lên. Có lẽ do tâm trạng quá kích động nên thân thể mới mệt mỏi như thế, để tránh làm điều gì luống cuống, nàng ta vội vàng đứng dậy hành lễ: “Đa tạ hai ly trà của Hầu gia, cũng đa tạ người đã trò chuyện với tiểu nữ. Ngày mai, tiểu nữ phải cáo từ rồi”.

Tiêu Sơ mỉm cười giờ tay lên, có điều không phải y định khiêm tốn giữ lễ đỡ Doãn Lạc dậy, mà bắt lấy cánh tay của nàng ta, cùng lúc đó đầu ngón tay y điểm nhẹ một cái, rồi mới từ từ diu nàng ta ngồi xuống.

Nhìn thấy nữ tử đã mất đi tri giác, yếu đuối nằm gục trên bàn, Tiêu Sơ đau đầu day hai bên thái dương, sau đó hướng mắt về cánh cửa sổ đóng kín mà nói: “Vỡ kịch này thú vị chứ?”.

Cánh cửa sổ từ ngoài bật mở, lộ ra một khuôn mặt tươi cười ngọt ngào, quả thật khiến người ta khó mà tức giận được: “Cũng thường thôi!”.

“Cô đã sớm biết Doãn tiểu thư sẽ đến tìm ta đúng không?”.

“Biết sơ sơ.”

“Cô cũng đã sớm biết túi hương nàng ấy mang bên mình có vấn đề?”

“Biết sơ sơ.”

“Vậy sao không nhắc nhở nàng ấy, cũng không nhắc cho ta?”.

“Bởi vì ta muốn xem kịch hay mà!”, Bạch Hạ bám vào trên bệ cửa sổ, cười một cách hồn nhiên: “Và lại, huynh là người thế nào chứ? Làm sao có thể không nhìn thấu chút mách khoé này được? Sao có thể dễ dàng mắc bẫy như vậy?”.

Tiêu Sơ chỉ còn biết thờ dài.

Mẫu thân mình hành sự càng lúc càng tùy tiện, sao lại có thể bỏ xuân dược vào trong túi hương của Doãn Lạc, cũng may từ khi nàng ta vừa bước vào mình đã phát hiện ra, nên mới có thể bình tĩnh điểm huyệt để nàng ta ngủ thiếp đi.

Nếu không, dù cho y có thể kim chế được, Doãn Lạc chỉ là một cô nương không có chút phòng bị thì phải ứng phó thế nào đây.

“Theo ta thấy, túi hương này chắc không phải việc mà một tiểu thư khuê các như Doãn tiểu thư có thể làm được đâu nhỉ?”

Tiêu Sơ trầm mặc.

“Nếu ta không nhầm, chắc hẳn do lệnh đường, người đã mở ra thanh lâu lớn nhất quý quốc đưa cho nàng ta, đúng không?”

Tiêu Sơ tiếp tục trầm mặc.

“Lệnh đường quả thật đã hao tổn không ít công sức! Có điều thật đáng tiếc, bà ấy không hiểu con trai mình.”

Tiêu Sơ vẫn trầm mặc, thế nhưng trong ánh mắt đã lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Bạch Hạ bàn kiên nhẫn giải thích cho y: “Nếu không, bà ấy sao có thể dùng một chiêu mà người ta vừa nhìn đã biết như vậy được chứ?”.

Tiêu Sơ sững sờ.

Đúng vậy, nếu như mẫu thân y thật sự muốn... để cho... gạo nấu thành com thì sao có thể chọn lựa một loại dược liệu tầm thường như vậy được?

Lẽ nào thực sự còn có mục đích khác?

“Thử Tình Thảo sinh trưởng ở vùng giá rét, cực kỳ hiếm thấy. Vô sắc, vô vị, vô hại, công hiệu của nó chỉ có một, nếu một người trong lòng không có chút vấn vương gì mà hít phải, ngày hôm sau toàn thân sẽ nổi đầy những nốt mẩn đỏ nhạt, không đau cũng chẳng ngứa, hôm sau nữa sẽ lặn đi.”

Bạch Hạ xoay đầu, làm bộ như đang đọc sách, nhưng lời nói lại khiến cho đầu ngón tay Tiêu Sơ bỗng dưng lạnh buốt: “Song nếu người đó đã có ý trung nhân thì lại không hề xảy ra chuyện gì cả. Chẳng hạn như trong lòng Doãn tiểu thư có huynh, vậy nên cho dù trên bộ y phục này có thoa bột phấn của Thử Tình Thảo đi chăng nữa thì nàng ta cũng vẫn bình yên vô sự. Có điều ban nãy huynh vừa điểm huyệt nàng ta, còn diu nàng ta ngồi xuống nữa, tất nhiên huynh cũng đã bị dính phải rồi. Không biết ngày mai khi mặt trời mọc, huynh sẽ có phản ứng như thế nào đây?”.

Thấy Tiêu Sơ im lặng, Bạch Hạ không nén được tiếng thờ dài, giọng điệu bình thản mà hàm ý lại thâm sâu: “Có thể mẫu thân huynh buộc phải dùng tới cách này mới hiểu rõ được tâm ý của huynh Tiêu Tranh Ngôn ơ! Tiêu Tranh Ngôn, huynh quả thật là người hiếm thấy trên đời đó!”

Tiêu Sơ ngẩng đầu nhìn nàng một lúc lâu, ánh mắt dần thâm trầm.

Sau khi dặn dò hạ nhân đưa Doãn Lạc về phòng chăm sóc cẩn thận, Tiêu Sư liền mời Bạch Hạ cùng ngắm trăng, phẩm trà bên chiếc bàn đá trong sân.

Không biết có phải do động tác bung trà nhấp khế của Tiêu Sư quá mức phong nhã mê hồn hay không, Bạch Hạ lại chẳng chịu uống trà mà cứ nhìn chăm chăm y không chớp mắt.

Dưới ánh nhìn chăm chú lộ liễu như vậy, dù cho có là người điềm tĩnh cách mấy cũng không khỏi cảm thấy khó chịu, Tiêu Sư bắt đầu dĩ đành phải đặt ly trà xuống hỏi: "Trên mặt ta có gì hay sao?"

Bạch Hạ cười hi hi: "Bây giờ vẫn chưa có".

"Vậy cô cứ định nhìn chăm chăm ta như vậy cho đến khi mặt trời mọc hay sao?"

"Có lẽ không cần phải phiền phức thế, huynh cư nói luôn kết quả cho ta cũng được."

Tiêu Sư lắc đầu than khê: "Có thể nói cho ta biết vì sao cô lại hứng thú với chuyện này như vậy không?"

"Bởi vì ta muốn biết, bệnh căn của huynh rốt cuộc nằm ở đâu."

"Bệnh căn?"; Tiêu Sư sùng sốt: "Không phải cô đã biết từ lâu rồi sao?"

"Cái ta nói không phải là thân thể của huynh, mà là trái tim của huynh"

Khuôn mặt Tiêu Sư lộ ra thần sắc kinh ngạc: "Sao? Lẽ nào ta mắc phải bệnh tim?"

"Huynh đừng có mà giả vờ hồ đồ trước mặt ta!" Về mặt Bạch Hạ tức thì trở nên nghiêm túc, rất hiếm khi thấy nàng như vậy. Một vị đại phu giỏi không chỉ giỏi chữa trị những căn bệnh trên thân thể người, mà còn phải trị được tâm bệnh. Độc mà huynh trúng phải, đích thực ta không có năng lực chữa trị. Thế. Nhưng nút thắt trong lòng huynh, dù thế nào đi nữa ta cũng phải bóc hết sức mình để thử một lần, bằng không há chẳng phải đã làm hỏng thanh danh Bạch gia Mai Linh nhà ta rồi sao?"

Tiêu Sư nghe xong chân mày hơi động, y không nói gì, chỉ tiếp tục nâng ly trà lên, khép mi uống từng chút một cho đến hết.

Bạch Hạ nghiêm túc nhìn y, không bỏ qua bất kì sự thay đổi nhỏ nào trên gương mặt y. Nàng im lặng một lát rồi trầm giọng nói: "Lúc đầu, ta cứ tưởng huynh sẽ đau khổ tuyệt vọng vì đôi chân tàn phế. Sau đó, ta nghĩ tình thân huynh sa sút vì không thể tiếp tục rong ruổi sa trường. Nhưng ta đã nhanh chóng phát hiện ra rằng, ý chí của huynh rất mạnh mẽ, hơn nữa huynh còn xem nhẹ sự sống cái chết, cho nên dù thân thể bị tàn phế, dù không thể sống lâu được nữa, đối với huynh chẳng qua cũng chỉ là một nụ cười thân nhiên mà thôi. Như vậy, tại sao huynh lại không vui chứ? Có phải bởi vì..." đôi mắt ánh lên sự kiên định, nàng nói rõ ràng từng tiếng một: "Yêu đến khắc cốt ghi tâm nhưng lại không thể thiên trường địa cử?"

Khi nàng nói đến câu cuối cùng, trong ly trà của Tiêu Sư chủ còn lại mỗi xác trà, y vốn đang định rót đầy, nhưng ngón tay vuron ra vừa chạm vào quai ấm liền khựng lại, sau đó, y từ từ thu tay về. Mới gặp nhau một ngày, nói chuyện cũng chỉ được vài lần, vậy mà cô nương lại có thể đưa ra phán đoán tường tận về ta như vậy. Chẳng lẽ thuật xem tướng cũng là một bí mật thất truyền của thần y thế gia hay sao?"

Ngữ khí của y tuy ôn hoà nhưng lại chứa đựng chút ý châm biếm. Đôi mắt đen láy dưới ánh trăng như bốt đi vài phần dịu dàng, tăng thêm vài phần lạnh lẽo, dù một cái nhìn lạnh nhạt đã khiến cho người ta vô thức cảm thấy lạnh buốt trong lòng.

Tuy nhiên, Bạch Hạ lại như thế hoàn toàn chẳng hay biết gì, vừa ngồi dậy rót thêm trà vào cái chén không của Tiêu Sư, vừa thờ dài thườn thọt: "Huynh học rộng tài cao, lẽ nào không biết khi đại phu chẩn bệnh chú trọng nhất là nhìn, nghe, hỏi và bắt mạch sao? Trong đó, nhìn xếp ở vị trí thứ nhất, cũng là quan trọng nhất, thân thể của một người có bệnh hay không, tất cả đều thể hiện rõ ở trên mặt. Chẳng hạn như, bình thường những lúc huynh cười, chân mày vẫn chau lại. Điều này chứng tỏ rằng trong lòng huynh có nhiều phiền lụy, hơn nữa huynh còn không muốn nói cho người khác biết, cứ như vậy dần dần khuôn mặt huynh mới hiện lên thần sắc buồn bã như vậy".

Tiêu Sư mỉm môi: "Nếu đã biết ta không muốn nói ra, hà tất cô cứ phải truy hỏi?"

"Vừa nãy không phải ta đã nói rồi sao? Ta là đại phu, hơn nữa còn là một đại phu tốt!", Bạch Hạ lại ngồi xuống ghế, nói năng rất hùng hồn, đầy lý lẽ, từng câu rõ ràng: "Người ta thường nói rằng đúng bệnh hốt thuốc, nếu ta đã muốn trị bệnh cho huynh, tất nhiên phải biết bệnh căn ở đâu thì mới trị tận gốc được chứ".

Tiêu Sư bê ly trà đã rót đầy lên, nhưng chỉ cảm nghẹn trong lòng bàn tay, giọng điệu có đôi chút thờ ơ: "Vậy tại sao cô nương không âm thầm quan sát luôn đi mà lại phải đến đây nói rõ sự thật với ta? Suy cho cùng ban đầu ta cũng đâu có biết về Thử Tình Thảo, chỉ cần cô đợi đến sáng mai, chẳng phải sẽ biết được kết quả hay sao?"

"Nhưng nếu do chính miệng huynh nói ra, hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều chứ!" Bạch Hạ chống cằm, làm tư thế như thể mình là một người rất biết lắng nghe: "Bây giờ ta là đại phu, huynh là người bệnh, có chuyện gì huynh cứ nói. Tuy rằng có nói ra cũng không thể giúp được gì nhiều trong trị bệnh, nhưng trong lòng huynh nhất định sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều đấy. Yên tâm đi, ta lấy đạo đức hành nghề của Bạch gia ra thế, bảo đảm tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài dù chỉ là nửa lời".

Ánh mắt nàng trong suốt, không chút vẩn đục, vừa nhìn vào đã thấy đáy, tựa như nó chứa đựng một sức mạnh diệu kì nào đó khiến cho người ta bất giác muốn tin tưởng, muốn dựa dẫm vào.

Tiêu Sơ ép mình không được nhìn nữa, khi y nhắm mắt, vô tình thấy mặt nước trà vốn bình lặng như gương trên tay mình lại không biết từ lúc nào đã vì lời nói của nàng mà lăn tăn gợn nhẹ khiến cho ánh trắng sao phản chiếu trong chén tan vỡ thành những điểm sáng nhỏ.

Thật sự mình có thể tìm được người tâm sự hay sao?

Y khép mắt lại, giấu đi xúc cảm đan xen rối rắm. Lúc y mở mắt ra, nước trà đã trở lại bình lặng như cũ.

Bạch Hạ vẫn luôn chú ý từng sự thay đổi trên khuôn mặt y, thấy vậy liền cảm thấy thất vọng, xua tay chán nản nói: "Thôi đi, thôi đi, ta đã sớm biết sẽ không dễ dàng như vậy rồi. Thật ra chỉ cần huynh thẳng thắn một chút thôi thì đã không đến mức ép mẩu thân mình phải dùng đến hạ sách này. Thật là, sao lại phải để sự việc đến nông nổi này cơ chứ?"

Nhắc đến nỗi khổ tâm của mẩu thân, Tiêu Sơ không khỏi cảm thấy hổ thẹn, yên lặng một lúc lâu y mới khẽ nói: "Không phải ta cố ý giấu giếm người nhà, chẳng qua có vài chuyện cho dù họ biết cũng chỉ phiền não thêm mà thôi, nếu đã như vậy hà tất phải nói ra?"

"Dù gì thì lần này huynh nói hay không cũng chẳng sao", Bạch Hạ khoanh tay nhìn y, dáng vẻ như thể đang vui sướng trên nỗi đau của người khác: "Ta nghĩ, tất cả những việc như ăn uống, đi lại hay nhất cử nhất động của huynh ở đây chắc chắn đều có người trình báo lại đúng sự thật cho song thân huynh ở tận Giang Nam biết. Ngày mai nếu trên người huynh nổi lên mẩn đỏ, như vậy có nghĩa là trong lòng huynh vẫn chưa có cô nương nào cả, lệnh đường có thể yên tâm mạnh dạn tìm giúp huynh, rồi đưa từng tốp, từng tốp đến phủ cho huynh, bà không tin huynh không vừa mắt ai cả. Còn nếu huynh không có phản ứng gì thì càng đơn giản hơn, với thế lực nhà huynh và cả hoàng tộc, cho dù người huynh thích là Cửu Thiên Huyền Nữ, e rằng họ cũng có thể tìm ra rồi đưa vào động phòng với huynh ấy chứ!"

"Đã như vậy..." Tiêu Sơ đặt ly trà lên bàn, ngón tay men theo miệng chén xoay hai vòng, tựa như đang trầm tư suy nghĩ, một lát sau, khóe môi y khẽ nhếch lên: "Hai cái có hại đặt trước mắt tất nhiên ta phải chọn cái ít hại hơn, chỉ một Doãn tiểu thư đã khiến ta chân tay lúng túng rồi, ta quả thật không chịu nổi sau này cứ cách vài ngày lại phải ứng phó một lần đâu".

Bạch Hạ sừng sốt: "Nói như vậy có nghĩa là huynh thật sự có..."

Tiêu Sơ nghiêng đầu nhìn nàng, nụ cười trên khuôn mặt hết sức ôn hòa, thế nhưng không hiểu tại sao lại khiến Bạch Hạ rung mình: "Sau khi Doãn tiểu thư trở về, nhất định sẽ nói hết những chuyện xảy ra ở đây với mẩu thân ta. Mà trong đó chắc chắn cũng bao gồm cả chuyện sáng nay cô nương đã dùng thân phận gì xuất hiện tại chỗ nàng ấy".

"Thân phận... gì?"

"Có thể chỉ dùng đám ba câu đã khiến nàng ấy nhận ra được bộ mặt thật của ta, chần chừ quan hệ với ta cũng không đến nỗi chỉ là bèo nước gặp nhau, quen biết sơ sơ chứ nhỉ? Huống hồ, thấy phản ứng lúc này của nàng ấy, có lẽ không phải chỉ vì sợ hãi chuyện ta ăn sống uống máu đâu".

"...Ta...ta làm như vậy, chẳng qua để cho nàng ấy tưởng nhầm, bên cạnh huynh đã...đã có người..."

"Cô làm rất tốt. Ta tin chắc rằng nàng ấy đã hiểu nhầm rồi, hơn nữa, sự hiểu nhầm này còn có thể được truyền tới tai mẩu thân ta, hơn nữa..." Tiêu Sơ khoát tay, ngăn không cho Bạch Hạ thanh minh, nụ cười trên mặt trông vừa lương thiện, vừa vô hại: "Ta định cứ để cho sự hiểu nhầm này tiếp diễn, như vậy, ta sẽ được thanh tịnh hơn".

"...Nhưng vài ngày nữa ta sẽ đi rồi!"

"Không sao, trước tiên ta có thể lấy cớ cô có việc cơ mật phải đi giải quyết, có thể kéo dài được nửa năm cho đến một năm, tiếp đó lại nói là cô giận dữ cãi nhau với ta, không biết bỏ đi nơi nào. Khi đó, ta nghĩ chắc hẳn cô đã trở về Bạch gia rồi phải không? Cách trở bởi Bắc Tề, bởi thảo nguyên, Mai Lĩnh núi non trùng điệp, tin rằng cho dù có thêm cả lực lượng của hoàng tộc Đại Sở tham gia tìm kiếm, thì ta e rằng cũng rất khó có thể tìm được cô. Trận cãi nhau này chỉ ít cũng phải ba đến năm năm", nói tới đây, Tiêu Sơ ngừng lại một chút, mỉm cười rồi mới tiếp tục: "Khoảng thời gian này đối với ta mà nói cũng quá đủ rồi".

Ánh trắng dịu dàng soi xuống nhân gian, chiếu lên nam tử mặc trường bào màu thiên thanh khiến y giống hệt như một vị thần tiên phiêu bạt không nhiễm chút bụi trần.

Song lúc này, Bạch Hạ lại chỉ muốn lấy một nắm tro hương, bôi đen sì cái khuôn mặt anh tuấn thanh nhã kia của y thôi...

Bây giờ thì nàng đã hiểu, thế nào là "gây ông đập lưng ông" rồi.

"Huynh lợi dụng ta quả thật không chút khách sáo ấy nhỉ..." Bạch Hạ nghiêng răng lắm bầm vài tiếng, rồi tròn mắt lại xoay một vòng, nói: "Dù sao ta cũng chẳng tổn thất gì, thôi cứ coi như mỗi ngày làm một việc thiện đi. Có điều, phải chăng huynh cũng nên nói cho ta nghe một chút chuyện liên quan đến người trong lòng huynh để xem như báo đáp ta được không nhỉ?"

Tiêu Sơ bó tay: "Cô nương hiểu kỳ lắm sao?"

Bạch Hạ nhún vai: "Đâu còn cách nào khác, bản tính của nữ tử vốn thích nghe ngóng mấy chuyện này mà!"

Tiêu Sơ đổ nước trà đã nguội đi, rót lại một chén khác rồi bung lên thổi cho xác lá trà nổi bông bênh bên trên dạt ra: "Xin lỗi, sợ rằng ta không thỏa mãn được lòng hiếu kỳ của cô nương rồi".

Bạch Hạ nghe y nói vậy, ban đầu định nổi đóa lên, nhưng sau đó lại nảy ra ý khác, quyết định đổi sang chiều "vừa đám vừa xoa", nàng bèn vươn cánh tay sang bên kia bàn đá, túm lấy tay áo của Tiêu Sơ lắc qua lắc lại, hạ giọng cầu khẩn: "Huynh kể cho ta nghe một chút thời không được dao, chẳng hạn như hai người quen nhau như thế nào?"

Tiêu Sơ nhìn dáng vẻ nũng nịu lấy lòng của nàng, trong nụ cười bắt gặp lộ ra sự cung chiều mà ngay chính bản thân y cũng không biết, chân mày vẫn quen nhíu lại của y nay đã tự động giãn ra, giọng nói ôn hòa cũng dịu dàng hơn: "Sao cô lại chắc chắn trong lòng ta đã có ý trung nhân như vậy?"

"...Bởi vì huynh không có phản ứng gì với Thử Tình Thảo cả..."

"Sao cô biết được?"

Bạch Hạ sững người bởi câu hỏi rõ ràng đã có đáp án này của y.

Tiêu Sơ nghiêm mặt, đặt ly trà xuống, thân nhiên rút tay áo đang bị nàng nắm, sau đó lại như thể sắc nước, quay mặt lại, trên khóe miệng chảy ra một chút máu đỏ thẫm.

Bạch Hạ trông thấy liền giật mình, định đưa tay sang bắt mạch cho y, nhưng lại bị y đè lại: "Không sao đâu, chẳng qua ta đang ép Thử Tình Thảo trong người ra thôi".

"Loại cò này không có độc tính, vừa vào cơ thể đã tan mất rồi, huynh làm thế nào mà ép ra được?"

Nghe thấy câu hỏi của nàng, Tiêu Sơ mỉm cười: "Bí thuật đại nội".

:Không thể nào, trên đời này làm gì có chiêu thức như vậy!"

"Hoàng cung là nơi tập trung những âm mưu quỷ kế hiểm độc", Tiêu Sơ mỉm cười, dùng dụng cụ lau bàn tay lên lau đi vết máu: "Đồng thời cũng có đủ các biện pháp để phòng bị, đối phó. Hơn nữa, vì bảo vệ an toàn cho hoàng tộc, những thứ này đương nhiên đều bị liệt vào hàng cơ mật quan trọng nhất. Bạch gia tuy là thân y, nhưng suy cho cùng cũng chẳng thể nào nắm được hết tất cả các chiêu thức hại người hay cứu người, không phải vậy sao?"

Bạch Hạ bình tĩnh nhìn sắc mặt y trắng bệch, mồ hôi lạnh ứa đầy trên trán, đôi môi nhợt nhạt, nàng chỉ cảm thấy trong lồng ngực như thể có một ngọn lửa đang âm ỉ cháy. Một lúc sau nàng mới lên tiếng: "Huynh làm như vậy chính là vì không muốn để ta biết được trong lòng huynh đang nghĩ gì sao?"

Tiêu Sơ đang điều khiển, cố áp chế cảm giác khó chịu, im lặng không nói.

"Sớm biết như vậy ta đã không nói sự thật với huynh! Ta chẳng phải tò mò muốn biết rốt cuộc huynh có thích ai không, ta chỉ không muốn huynh tự hại thân thể mình thôi! Không phải huynh vẫn thường nói đối với huynh người nhà là quan trọng nhất sao? Thân thể da tóc đều do phụ mẫu ban cho, há có thể để huynh tùy tiện tàn phá như vậy được?!"

Con tức giận của Bạch Hạ quả thật nằm ngoài dự liệu của Tiêu Sơ, đến khi nàng mắng xong giận dỗi bỏ đi, y mới lờ mờ hiểu ra, không ngăn nổi cảm giác áy náy mà gượng cười.

Nha đầu này là đại phu, nhất định nàng đã cho rằng mình bị thương vì nàng, nên mới tức giận như vậy, quả thật mình đã suy nghĩ không chu toàn rồi.

Tuy nhiên y làm như vậy, hoàn toàn không phải do y không muốn cho nàng biết chuyện, mà bởi vì chính bản thân y không muốn đối mặt mà thôi...

Nửa canh giờ sau, khi Bạch Hạ lại bước vào viện từ lần nữa, Tiêu Sơ vẫn còn đang ngồi yên bất động ở chỗ cũ. Y yên lặng ngồi trên xe lăn, hơi ngẩng đầu ngắm vầng trăng khuyết trên bầu trời đêm sâu thẳm, nhìn y hết như một bức hình cắt giấy không có sinh mệnh.

Nghe thấy tiếng bước chân tới gần, y mới bình thân nhìn qua, rồi tức thì ngẩn người: "Cô..."

Cả giọng nói và hành động của Bạch Hạ đều có chút gượng gạo: "Ta tới đưa thuốc cho huynh!"

"Cái này... làm sao dám làm phiền."

"Đừng nói nhiều, thuốc còn đang nóng, huynh mau uống đi!"

Bạch Hạ vẫn còn chưa hết giận dỗi, vung vẩy đưa chén thuốc qua, Tiêu Sơ đành phải nhận lấy, theo thói quen một hơi uống cạn.

"Mùi vị thế nào?"

"Cũng được."

Y lạnh nhạt trả lời một tiếng, dùng nước trà súc miệng, còn chưa kịp nhổ ra thì đã bị câu nói tiếp theo của Bạch Hạ khiến cho nước trong miệng y sủt chút nữa sặc cả lên mũi.

"Ban nãy ta đã nói rồi, chỉ cần ta cần giúp huynh bông hoa đào(*) này thì huynh phải trao thân cho ta. Bây giờ theo kế hoạch của huynh, ta thay huynh chống đỡ đầu phải chỉ có hơn mấy xe hoa đào thôi đâu! Cho nên, từ thời khắc này trở đi, thân thể của huynh đã là của ta rồi, từ đầu đến chân, từ trong ra

ngoài,mỗi một sợi tóc,mỗi một tác da thịt đều là của ta!”.

(*)Bông hoa đào:Ám chỉ vận đào hoa.

“...”

Ngày hôm sau khi tiễn Doãn Lạc rời đi,Tiêu Sơ đã đáp lại những lời cảm ơn khoản đãi của Doãn tiểu thư như thế này:”Năm sau nếu ta và Hạ Hạ quay trở về kinh,nhất định sẽ tới quý phủ quấy quá,chỉ mong tới lúc đó Doãn tiểu thư không chê chúng ta quá đường đột là tốt rồi”.

Hạ Hạ...

Chân mày của Bạch Hạ giật giật vài cái.

Chòm râu của Tứ Muội rung rung vài lần.

Đôi tai của Chiến Phong lắc lắc vài lượt.

Chỉ có mỗi Tiêu Sơ là vẫn tỏ ra đáng vẻ ôn hoà nho nhã,hiền lành vô hại,thản nhiên như thường.

Bạn đang đọc truyện *Cập Đới Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Type: Tít Mít

Gần đây Tứ Muội rất buồn bực, nguyên do chính bởi vì tiểu nha đầu không biết từ đâu chui ra kia. Nàng không chỉ hoành hành ngang ngược trong Tiêu phủ, mà còn cướp luôn công việc đưa thuốc cho công tử của hắn, đã vậy trong lúc công tử uống thuốc, nàng còn lấy lý do thời khắc riêng tư ngọt ngào, không muốn người khác quấy rầy, bắt hắn phải đứng cách xa khỏi phạm vi mùi hương, điều này khiến cho một ánh vệ như hắn khó mà chịu nổi.

Không biết nha đầu này dùng cách gì mà chỉ mới gặp nhau một ngày đã khiến cho công tử dung túng như vậy, nhưng điều khiến hắn càng không thể tưởng tượng nổi chính là, trông điệu bộ của công tử rõ ràng đang muốn “thăng cấp” cho nàng ta thành hồng nhan tri kỷ, thậm chí còn có khả năng thành hầu gia phu nhân.

Rốt cuộc là khí hậu của Khôn Thành có vấn đề, đất đai nguồn nước có vấn đề, hay là cả thiên thời địa lợi nhân hòa đều có vấn đề mà khiến cho một người tuy luôn tao nhã ôn hòa nhưng luôn duy trì một khoảng cách nhất định với nữ tử như công tử lại có thái độ khác thường như thế chứ.

Kể ra, từ trước đến giờ hắn cùng công tử chỉ thân thiết với hai vị cô nương như vậy, một là muội muội ruột, còn người kia..., không nhắc cũng được!

Tứ Muội nhìn bóng người màu xanh lục nhạt đang bung chén thuốc rời đi, bím tóc buông thõng bên người nàng ta lúc lắc qua lại, hắn vuốt bộ râu của mình rồi cúi người xuống dập tắt tàn lửa trong bếp lò.

Dù sao đi nữa, chỉ cần có thể tận tâm tận lực chăm sóc cho công tử, khiến công tử vui vẻ, chỉ cần là một cô nương tốt... thì cô nương này cũng không đến nỗi khiến người ta ghét.

Có điều, nếu Tứ Muội nhìn thấy hành động của Bạch Hạ lúc này, nhất định sẽ ghét nàng cho đến khi trời đất sụp đổ, sông cạn đá mòn mới thôi...

Bạch Hạ đang lấy chén thuốc đã nguội, cẩn thận tưới xung quanh một gốc trúc.

Tiêu Sơ thì ngồi cách đó không xa, y đang cầm một quyển kỳ phổ* nhàn nhã lật xem, thỉnh thoảng y vươn tay vuốt bộ lông của chú sói tuyết nằm sấp dưới chân, xem ra y đã quá quen với việc làm này của Bạch Hạ.

* Kỳ phổ: Sách dạy chơi cờ.

Khi chén thuốc đã cạn, Tiêu Sơ khép sách lại tùy ý hỏi: “Cũng sắp mười ngày rồi nhỉ? Cây trúc đó có khác gì so với mấy cây còn lại không?”.

Bạch Hạ ngồi ôm gối, nghiêng đầu nhìn chăm chú cây trúc trước mặt: “Hiện giờ vẫn chưa thấy gì cả, nhưng chí ít có thể khẳng định một điều, nó chẳng những không chết mà còn đang sống rất khỏe mạnh!”.

“Được rồi, coi như cô nương thắng đi!”

“Cái gì gọi là coi như chứ? Nếu huynh không phục chúng ta cứ chờ thêm vài ngày nữa xem sao!”

Tiêu Sơ lắc đầu cười khê: “Tùy cô”.

Từ buổi tối hôm Bạch Hạ tuyên bố thân thể của Tiêu Sơ thuộc về nàng, một cây trúc xanh trong chính viện đã có vinh hạnh trở thành đối tượng nghiên cứu y học của Bạch Hạ, một ngày ba bữa được tưới đủ loại linh đan diệu dược đắt đỏ.

Bạch Hạ tuyên bố, mai sau cây trúc này sẽ trở thành linh dược giống như nhân sâm ngàn năm và linh chi vạn năm. Nhưng Tiêu Sơ lại có cách nghĩ khác, cây trúc này nhất định sẽ chết.

“Ngừng uống thuốc mấy ngày rồi, huynh có cảm thấy dễ chịu hơn không?”

“Ừm.”

“Dễ chịu ở chỗ nào? Mà thấy dễ chịu như thế nào?”

Không chịu nổi việc Bạch Hạ cứ hỏi tới hỏi lui, Tiêu Sơ đành phải trả lời thành thật: “Xin lỗi, ta thật sự không chú ý đến mấy chuyện này”.

“Ta biết huynh định làm gì rồi”, Bạch Hạ hừ một tiếng, sai bước đi tới, khom lưng xuống nhìn thẳng vào y, đôi mày cong cong dựng ngược lên: “Có phải huynh nghĩ, dù gì ta cũng sắp rời khỏi đây rồi, chờ đến khi ta đi khỏi, huynh sẽ lại để cho mấy thứ này làm tổn hại thân thể mình đúng không?”.

Bị đôi mắt tròn xoe của Bạch Hạ nhìn trừng trừng, Tiêu Sơ không khỏi có chút sợ hãi, y hơi nghiêng đầu che miệng ho mấy tiếng, mặt mũi phản bác lại: “Sao có thể gọi là tổn hại được?”.

“Ta đã nói rồi, là thuốc ắt có ba phần độc! Uống mấy loại thuốc căn bản không có chút tác dụng đối với bệnh tình này chỉ tổ hại thân thêm thôi!” Bạch Hạ hạ thấp giọng xuống nhưng giọng điệu lại nhấn mạnh hơn: “Ta hiểu, huynh không muốn phụ tâm ý của người nhà, cho nên huynh có thể làm theo cách của ta, bề ngoài tỏ ra chấp nhận nhưng lại âm thầm làm ngược lại, như thế có thể đạt được kết quả vẹn cả đôi đường, có sao không làm?”.

Tiêu Sơ nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc quan tâm của nàng, trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp, y khẽ gật đầu: “Được, ta sẽ thử xem”.

“Dựa vào tài trí của huynh, sao ta lại có thể không nghĩ ra được chút mẹo nhỏ này chứ”, Bạch Hạ chau mày, đứng thẳng người dẩy thở dài: “Sợ rằng không phải huynh không biết, mà là huynh không muốn. Rốt cuộc là vì sao...”.

“Trời hơi âm u, chắc sắp mưa rồi”, Tiêu Sơ lạnh nhạt lên tiếng, cắt ngang lời nói của nàng, cũng ngăn lại suy đoán của nàng, y cúi mình vỗ lên đầu sói tuyết: “Chiến Phong, theo ta vào phòng thôi!”.

Bạch Hạ thấy vậy liền bĩu môi: “Huynh đừng có mà đánh trống lảng, thật ra, tính mệnh là của huynh, huynh thích làm gì thì cứ làm. Nhưng chỉ cần có ta ở đây, ta tuyệt không cho phép huynh xem thường sức khỏe của chính mình!”.

Nói xong nàng bèn tự mình nhảy đến bên góc tường xem đàn kiến dời tổ.

Chiến Phong thấy tò mò, thế là cũng sáp lại gần nghiêng đầu cùng xem. Xem mãi xem mãi, bởi vì nó giở lỗ mũi quá gần mặt đất cho nên vô tình hít phải chút bụi không kiềm nổi hắt hơi một cái rõ to, thổi cho đám kiến đáng thương đang bận rộn dời tổ bay tán loạn, tiện thể còn bắn luôn cả vào mặt Bạch Hạ ngồi kế bên.

Bạch Hạ liền gào to, bật dậy “nhe nanh múa vuốt” đòi báo thù, Chiến Phong thấy tình thế không ổn, hú một tiếng rồi tứ chi phóng lên, cuống cuống bỏ chạy. Sau đó hai bóng lục, trắng bắt đầu rượt đuổi nhau khắp mọi nơi trong phủ, khiến cho viện tử vốn yên tĩnh trở nên hỗn loạn âm ỉ vô cùng, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng la thất thanh và cả tiếng cười đùa của hạ nhân.

Khoảng thời gian gần đây, vở kịch này một ngày phải diễn lên mấy lần, mọi người trong phủ sớm đã quen với cảnh này, hơn nữa họ còn rất thích xem.

Tiêu Sơ lẳng tai nghe tiếng động xung quanh, khóe miệng y vẫn luôn cong lên, nhưng chính bản thân y lại chẳng hề phát giác ra.

Một lúc sau, mưa bắt đầu rơi lất phất, Tiêu Sơ di chuyển xe lăn đến dưới hành lang.

Mưa ở Khôn Thành ập đến rất nhanh mà cũng mau tạnh, mưa không lớn, chỉ rơi rả rích mang theo chút hương vị của Giang Nam. Bình thường chỉ khoảng một lúc sau mưa sẽ tạnh hẳn, mây đen trên bầu trời tan hết, để lộ ra một màu xanh quang đãng.

Gió nhẹ thổi qua, những hạt nước nhỏ trong suốt long lanh đọng trên cành lá hoa cỏ liền rung rinh rồi lăn xuống.

Trong không khí tràn ngập hương thơm của đất, còn phảng phất mùi thảo dược như có như không, không biết do chén thuốc ban nãy tưới xuống chưa tan hết, hay cây trúc kia quả thật đã bắt đầu trở thành linh dược.

Tiêu Sơ mỉm cười day day hai bên thái dương, mình mà lại tin vào cái suy nghĩ hoang đường vô lý của nha đầu kia sao?

Có thể do nhiều ngày nay luôn ở chung với nàng cho nên vô tình y cũng bị ảnh hưởng theo.

Từ sau khi vào Tiêu phủ, vì phải lẩn tránh truy binh, nàng chưa từng ra ngoài, còn y cũng không bước ra khỏi cổng lớn nửa bước.

Chớp mắt đã trôi qua mười ngày rồi, quả thật là thời gian nhanh như trôi.

Phải chăng do y cứ sống phí hoài cho nên mới cảm thấy thời gian qua nhanh?

Đang ngồi ngắm người thì mắt y bỗng dừng hoa lên, một cái đầu xù lông đã chui vào lòng y, Tiêu Sơ không kịp phòng bị, thì cả người lẫn xe lẫn đều bị đẩy lùi về phía sau, đập mạnh vào tường. Không nhận nổi y cau mày mắng: “Chiến Phong, ngươi càng ngày càng lỗ mãng, đúng là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng!”

“Này, huynh nói vậy là ý gì? Ai là mực? Ai bị đen?”

Tiêu Sơ hết sức thúc thời, không tiếp tục trả lời câu hỏi này nữa, vừa ngẩng đầu lên đã không nén nổi phì cười, rồi cúi đầu xuống nhìn chú sói tuyết đang kêu “ư ư” cọ vào người mình làm nũng, tức thì y cười khổ nói: “Hai người đúng là về hồ không giống lại thành về mèo[2], hơn nữa còn là mèo bản”.

[2] Nguyên gốc là “về hồ thành chó” nghĩa là đặt mục tiêu quá cao, cuối cùng không đạt thành, ngược lại trở thành trò hề, còn có nghĩa là mô phỏng không giống thật, cuối cùng lại chẳng ra làm sao. Trong truyện Tiêu Sơ nói như vậy ý trên Bạch Hạ và Chiến Phong lớn rồi mà chẳng ra làm sao.

Tiêu Sơ đẩy con sói tuyết trên người toàn là cỏ dại, lá cây và bùn đất kia ra, cố ý làm mặt lạnh cần dặn: “Đi tìm Tứ Muội để hẩn tắm rửa cho ngươi, không tắm cho sạch sẽ thì đừng quay lại!”

Chiến Phong tủi thân kêu “ư ư”, rồi ừ ừ cúi đầu đi ra. Khi đi qua Bạch Hạ thấy nàng đang hí hửng, nó bèn dùng sức rũ lông thật mạnh, ngay lập tức khiến cho một người nào đó vốn đã nhếch nhác trở nên càng bản thủ hơn.

Bạch Hạ nổi giận định nhấc chân đuổi theo thì cổ tay lại bị y kéo lại: “Cô đừng bắt nạt nó nữa!”

“Ta bắt nạt nó lúc nào? Huynh thiên vị nó!”

Tiêu Sơ không thèm để ý đến lời lên án của nàng, chỉ rút ra một chiếc khăn tay đưa cho nàng: “Mau lau mặt đi, đã là nữ nhi thì lúc nào cũng phải sạch sẽ mới được chứ, nếu không sẽ không đẹp nữa đâu”.

Tuy Bạch Hạ vẫn cảm thấy không phục, nhưng cuối cùng nàng cũng vẫn ngoan ngoãn nghe theo.

“Bên trái vẫn còn... trên trán còn một chút... trên mũi...”

“Một quá đi, không có gương ta không thấy được, thôi thì huynh cứ giúp ta lau luôn đi cho nhanh!”

Tiêu Sơ sừng sốt nhìn Bạch Hạ đang ngồi xổm, ngược mặt lên bên cạnh mình. Y hơi do dự một chút, sau đó mỉm cười, nhận lấy chiếc khăn, cẩn thận lau đi từng chút vết bẩn trên khuôn mặt, lộ ra làn da sáng bóng mịn màng.

Nhìn chăm chú một hồi, trên mặt y liền hiện lên thần sắc hài lòng. Tiếp đó, ánh mắt y dời xuống bím tóc bù xù của nàng, lúc này y không do dự nữa mà tự nhiên vươn tay gỡ tóc rồi tết lại, động tác của y vừa thuần thục vừa dịu dàng, nét mặt vừa chuyên chú lại vừa cùng chiều.

Bạch Hạ kinh ngạc: “Huynh cũng biết tết tóc sao?”

“Trước đây ta từng tết cho muội muội, lâu rồi không làm nên không quen tay cho lắm. Cô xem xem, được chứ?”

“Ừm, đẹp lắm”, Bạch Hạ vuốt bím tóc tròn bóng gọn gàng, khép hàng mi lại, cắn môi hỏi: “Ta với muội muội huynh giống nhau lắm sao?”

Tiêu Sơ nghiêng đầu quan sát nàng, y híp mắt nín cười: “Muội ấy cao hơn cô một chút, đôi mắt hẹp dài hơn, mũi cao hơn, cằm cũng thon hơn một chút...”

“... Huynh cứ nói luôn là, cô ấy đẹp hơn ta là được rồi!”

“Ta không có ý này...” về mặt Tiêu Sơ nghiêm chỉnh lại, trong sự nghiêm túc lại mang theo một chút ngại ngùng: “Bởi vì nếu nói như vậy, há chẳng phải đồng nghĩa với việc ta đang khen mình đẹp sao?”

“...”

Thấy Bạch Hạ không nói lại được, tâm trạng Tiêu Sơ dạng tốt hơn, không kiềm chế được y vươn tay vò vò mái tóc nàng: “Nha đầu ngốc, ta chỉ có một muội muội, sẽ chẳng có ai giống với muội ấy cả. Giống như cô chỉ có một mà thôi, một người độc nhất vô nhị trên đời này, hiểu không?”

Giọng nói y nhẹ nhàng trong trẻo, tựa như ngọn gió thổi qua rừng trúc, khiến cho người nghe cảm thấy vô cùng dễ chịu. Tâm trạng Bạch Hạ bỗng chốc vui vẻ hơn rất nhiều. Nàng khẽ giụi giụi trán vào lòng bàn tay y: “Tuy rằng được làm muội muội của huynh nhất định rất hạnh phúc, có điều ta không cần đâu. Bởi vì ta cũng có cá ca, tuy không phải ruột thịt, nhưng huynh ấy đối xử với ta còn tốt hơn cả cá ca ruột nữa đó!”

“Vậy sao?” Hành động ngây thơ hồn nhiên của nàng, khiến cho tâm trạng Tiêu Sơ bất giác thoải mái hơn hẳn, y mỉm cười trêu chọc: “Nếu đối với cô tốt như vậy, lại không phải là cá ca ruột, vậy thì chắc chắn là tình lang rồi!”

Bạch Hạ không hề tỏ ra chút ngại ngùng nào, thậm chí cũng chẳng thèm làm bộ cho có lệ luôn, nàng hất cằm lên: “Các trưởng bối cũng vẫn luôn hy vọng Chiêu ca có thể làm ý trung nhân của ta đó, chỉ đáng tiếc...”

“Đáng tiếc cái gì?”

“Không có gì”, Bạch Hạ bỗng đứng dậy, xoay người chạy đi, lúc chạy đến gần cửa viện từ thì nàng dừng lại, không quay đầu mà nói khẽ: “Chỉ đáng tiếc là, ta sẽ không bao giờ làm thê tử của ai hết”.

Tiêu Sơ nhìn theo hướng nàng bỏ chạy, sững người một thoáng rồi bật cười.

Tuy không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, có điều chắc chắn y sẽ rất quen mắt, bởi vì trước đây y cũng thường hay nhìn thấy muội muội như vậy.

Từ khi Tiêu Di mười tuổi đã bị hạ chỉ phong làm Hoàng hậu tương lai. Tính đến năm ngoai chính thức vào hậu cung thì vừa tròn mười một năm Tiêu Di bị trên dưới tất cả mọi người dùng đủ loại thủ đoạn để bức hôn vô số lần, song mỗi lần đều lấy cớ: “Con không muốn thành thân, cả đời này con chỉ muốn ở bên cạnh phụ thân phụ mẫu và ca ca thôi” để từ chối. Điều này khiến cho đường đường Hoàng đế Đại Sở suốt ngày phải thở ngắn than dài nhưng cũng chẳng biết làm sao.

Thật ra, nào có phải nàng ấy không muốn thành thân đâu, chẳng qua chỉ vì những cô nương nào tính nghịch thích bay nhảy, không câu nệ lễ tiết đều khó tránh khỏi có chút trẻ con thôi.

Cũng giống như Bạch Hạ khi nãy...

Không biết Chiêu ca ca mà nàng nói là người như thế nào. Còn cả Tiểu vương gia Bắc Tề luôn truy đuổi nàng gắt gao kia nữa...

Tiêu Sơ nhìn chiếc khăn bị dính vết bùn trong tay, tự giấu mình rồi lắc đầu.

Quả thật y đã rảnh rồi quá lâu rồi, nên ngay cả những chuyện này mà cũng quan tâm tới.

Y lại mở quyển kỳ phở ra, chỉ mong tâm tình có thể mau chóng bình tĩnh lại.

Những ngày tháng yên bình luôn trôi qua rất nhanh, tuy rằng đã vào cuối thu nhưng tiết trời vẫn chỉ hơi man mát.

Buổi chiều, dưới ánh mặt trời ấm áp, Bạch Hạ gối lên phần bụng xù lông của Chiến Phong nằm trên chiếc chiếu cảm trong viện tử. Nàng đang dùng cỏ khô bện đồ chơi, Tiêu Sơ lại yên lặng ngồi lật xem công văn, thư tín đặt trên chiếc bàn đá.

Một lúc sau, Bạch Hạ đã làm xong bèn hươ hươ vật cảm trong tay, hướng về phía Tiêu Sơ kêu to lên mấy tiếng “oảng, oảng, oảng”, Tiêu Sơ chỉ điềm tĩnh ngược mắt lên, thế nhưng Chiến Phong đang nằm nghỉ thì lại giật mình nhảy dựng lên, hất nàng ngã lăn vài vòng.

“Á! Con sói thôi này! Ngươi có ý có phải không?”

Thấy tình thế không ổn, Chiến Phong liền làm theo đạo lý “sói khôn không chịu cái thiệt trước mắt”, nhanh như chớp nó tẩu thoát mất dạng, chờ đến khi Bạch Hạ hồn hồn bỏ chạy thì đã không còn thấy bóng dáng nó đâu nữa.

“Ai bảo cô tự đứng lại đi học tiếng chó sủa dọa nó chứ?” Tiêu Sơ nhìn bộ dạng nhếch nhác, hậm hực của nàng, không nhịn được bèn phì cười: “Đừng có đuổi theo nữa, cô bện cái gì đấy, đem qua đây cho ta xem nào”. Chìa tay nhận lấy đồ chơi tết bằng cỏ, y nghiêm túc quan sát kỹ.

Bạch Hạ giơ ngón tay cái lên quẹt cánh mũi của mình, khuôn mặt đầy vẻ đắc ý vênh vao: “Thế nào? Ta lợi hại lắm phải không? Ta khéo tay lắm phải không? Ta tết trông giống y như thật ấy phải không?”.

“Ừ, giống.” Tiêu Sơ chuyển ánh mắt sang nhìn nàng, gật đầu lia lịa tỏ vẻ đồng ý: “Nhất là mấy tiếng sủa ấy, giống lắm!”.

Bạch Hạ vui vẻ hưởng ứng theo, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của y, nàng mới bừng tỉnh: “... Ý huynh là ta trông giống con chó nhỏ sao?!”.

Tiêu Sơ cười lớn, tiếng cười sang sảng, vẻ mặt sáng bừng, không hề giống vẻ ôn hòa điềm tĩnh như thường ngày mà rực rỡ như vàng đương trên trời cao.

Bạch Hạ nghiêng đầu nhìn y, rồi nhìn lá thư y đang cầm trong tay ngược mắt hỏi: “Trong nhà huynh có hỷ sự phải không?”.

Tiêu Sơ không hề ngạc nhiên với sự nhạy bén của nàng, hứng thú hỏi lại: “Cô có đoán ra được là chuyện gì không?”.

“Còn chuyện gì nữa? Hoàng thất Đại Sở của các huynh có hậu nhân rồi chứ gì?”

Tiêu Sơ gật đầu, khó có thể kiềm được niềm vui: “Đầu hạ năm sau, Tiêu gia chúng ta có thêm người rồi!”.

Bạch Hạ nhất thời nhanh mồm, buột miệng nói: “Cũng đâu có phải họ Tiêu...”

Tiêu Sơ không hề để tâm, vẫn vui mừng khôn xiết: “Hoàng thượng vốn là nghĩa tử của phụ thân ta, con của người và muội muội tuy không mang họ Tiêu, nhưng cũng có thể xem như cháu của Tiêu gia. Như vậy, cuối cùng cũng có thể hoàn thành tâm nguyện được ôm cháu của phụ mẫu, bù đắp được một việc nuôi tiếc của ta”.

Y cười rất thoải mái, nhưng Bạch Hạ lại cảm thấy cơ mặt mình cứng đờ, suy nghĩ một lúc, mới nén xuống được cảm giác anh ách trong lòng, nàng tiếp

tục hỏi: “Vậy huynh có muốn hỏi kinh xem thử không?”.

“Cháu trai ra đời, người làm cữu cữu* như ta sao có thể vắng mặt được? Đến đầu xuân ta sẽ khởi hành”, Tiêu Sơ cẩn thận gấp lá thư lại cất đi, rồi mới khẽ than thở: “Vội tính cách của muội muội, không biết phải làm mẫu thân thế nào đây, chỉ sợ so với mẫu thân ta muội ấy chỉ có hơn chứ không kém...”.

* Cữu cữu: Cậu

Nghĩ đến thảm cảnh sau này Hoàng đế Đại Sở bị vợ con làm cho thất điên bát đảo, Tiêu Sơ thật chỉ muốn cười lớn.

Bạch Hạ thì đột nhiên lại cảm thấy lòng kính trọng của mình đối với muội muội giống như nước sông chảy cuộn mãi không ngừng.

Nàng nghĩ đến sáu chữ chân ngôn kia, nghĩ đến liêu xuân được thúc tỉnh, đến thủ đoạn ngang ngược khó bề tưởng tượng của mẫu thân y chỉ để biết được tâm ý của con trai...

Bạch Hạ ngồi xổm xuống, bám trên tay vịn của chiếc xe lăn, khuôn mặt tỏ vẻ đồng tình: “Có một muội muội như vậy, chắc là từ nhỏ huynh đã bị ức hiếp rất nhiều phải không?”.

“Nghe mẫu thân ta nói rằng, lúc nhỏ chỉ cần nhìn thấy muội muội bình thường vốn nghịch ngợm như con khi nhỏ bỗng dừng lại tỏ ra như một đứa trẻ ngoan ngoãn là biết ngay chắc chắn ta đã bị muội ấy hại thâm trầm lắm rồi.” Nhớ lại khoảng thời gian khi còn niên thiếu, khuôn mặt nghiêng nghiêng của Tiêu Sơ lại nở nụ cười tươi tắn: “Có điều muội muội ta có một tật xấu, chỉ cho phép bản thân mình ăn hiếp ta thôi, người khác chỉ cần đụng đến ta, cho dù có là Thiên Vương lão tử* muội ấy cũng sẽ bám theo trả thù cho tới cùng. Còn nhớ một lần, con trai của một vị quan lớn trong triều cãi nhau với ta, trong lúc tranh chấp đã xô đẩy ta vài cái, đáng ra đây chỉ là chuyện nhỏ, ta vốn không hề để bụng. Kết quả sau đó không biết muội ấy nghe được ở đâu, liền nổi trận lôi đình, xông vào tận nhà đánh người nọ đến mức hơn một tháng không xuống giường nổi. Từ đó về sau, một nửa số người trong thành nhìn thấy ta đều sẽ đi đường khác”.

* Thiên Vương lão tử: Âm chỉ người có địa vị tôn quý, có quyền thế bậc nhất.

“Thật ra cô ấy rất tốt với huynh mà!”

“Đúng thế, rất tốt...”

Tiêu Sơ như nhớ lại chuyện gì đó, y vừa mỉm cười vừa thờ dãi.

Ngày hôm đó, y khỏi hoàn sau hai năm xuất chinh, Tiêu Di vui mừng hơn hờ dẫn đầu đoàn người, chạy tới quân doanh để nghênh đón, về mặt lúc nhìn thấy y ngồi trên chiếc xe lăn của nàng ấy, cả đời này y cũng không thể nào quên được.

Trong ký ức của y, từ khi hiểu chuyện muội muội chưa từng khóc thêm lần nào nữa, vậy mà khi đó, Tiêu Di lại khóc như một đứa trẻ.

Phụ thân, mẫu thân, Hoàng thượng cho đến các vị thúc bá trưởng lão cũng không thể khuyên nàng ấy ngừng khóc.

Sau đó, vẫn là y xoa nhẹ mái tóc muội muội, nói khẽ bên tai nàng ấy một câu, mới có thể khiến cho nàng ấy mạnh mẽ trở lại:

“Muội như vậy, phụ thân phụ mẫu biết phải làm sao?”

Phụ thân phụ mẫu y không hề rơi lệ, thậm chí họ còn không biểu lộ ra cảm xúc quá mức kích động, song chỉ trong một đêm, tóc mai vốn đen nhánh của họ đã thêm vài sợi bạc...

Bạch Hạ thấy Tiêu Sơ đột nhiên lộ ra thần sắc buồn rầu, không biết nguyên nhân tại sao nên khẽ lắc lắc tay áo y, nhỏ giọng hỏi: “Huynh đang nghĩ gì thế?”.

Tiêu Sơ khôi phục lại thần sắc, rất tự nhiên đưa tay lên xoa xoa mái tóc nàng: “Không có gì. À đúng rồi! Sau khi Tiều vương gia Bắc Tề kia lật tung cả cái Khôn Thành này lên xong thì từ hôm kia đã dẫn người rời khỏi đây rồi, họ đã đi nhanh về hướng tây”.

“Thật sao? Có thể xem như đã tiến được một tên ôn thần rồi”, Bạch Hạ chán ghét bầu môi: “Hắn đi về hướng tây, ta liền đi về hướng đông. Cầu trời phù hộ, tốt nhất để hắn đi về Tây Thiên luôn, đừng bao giờ quay trở lại nữa”.

“...Quả đúng là lòng dạ đàn bà!”

Bạch Hạ trầm mặc một lúc mới phui tay đứng dậy: “Nếu đã như vậy, chắc cũng đã đến lúc ta phải cáo từ rồi”.

Tiêu Sơ cup mắt, chỉnh lại tay áo không hề có vết nhăn nào, mỉm cười, tựa như vô tình khách sáo hỏi: “Cô định đi đâu? Có cần ta phái người hộ tống không?”.

Bạch Hạ hé miệng cười: “Không cần, không cần đâu. Ta ở đây ăn nhờ ở đậu lâu như vậy là đã ngại lắm rồi”.

Tiêu Sơ vẫn cup mắt, lạnh nhạt nói: “Không cần phải khách khí, chỉ là hai bên tuân thủ lời hứa của mình thôi”.

“Huynh nói cũng phải. Huynh giúp ta tránh khỏi truy binh, ta vì huynh mà giữ miệng không nói, thế là hòa nhau!”

Tiêu Sơ nhích môi, yên lặng không đáp.

Bạch Hạ ngẩng đầu nhìn về phía chân trời xanh thẳm, thờ dài một tiếng rồi nói, giọng điệu như thể cố tỏ ra tự nhiên, vui vẻ: “Mấy ngày nay cứ ở mãi trong phủ, ta thấy ngột ngạt quá, hay là nhân tiết trời ngày hôm nay đang đẹp, chúng ta ra ngoài dạo chơi vài vòng nhé?”.

“Được”, Tiêu Sơ ngược mắt, gật đầu không hề do dự.

Cách Tiêu phủ không xa là một khu chợ sầm uất, hai người ra ngoài mà không mang theo tùy tùng, khiến cho Tứ Muội chỉ biết oán thầm mà chẳng làm gì được.

Bạch Hạ ở suốt trong phủ đã nhiều ngày nên lúc này rất hào hứng. Cái gì nàng cũng cảm thấy mới lạ, phải chen lên trước mà xem cho bằng được, Tiêu Sơ lại chỉ mỉm cười đi bên cạnh nàng.

Trên suốt đoạn đường đi, Tiêu Sơ không hề để Bạch Hạ đẩy xe lẫn giúp y, Bạch Hạ cũng chỉ lo chạy tới chạy lui, xem hết cái nọ đến cái kia, thế nhưng khoảng cách giữa họ từ đầu đến cuối chưa bao giờ xa quá ba bước chân.

Không biết được rốt cuộc là ai thuận theo ai, hay đây chính là sự ăy không cần thiết phải nói ra thành lời.

Sau khi đi quanh một vòng, cuối cùng hai người cũng vui vẻ quay trở về.

Trên đường đi ngang qua một cửa tiệm bán nguyên liệu nấu ăn, Bạch Hạ lại chạy vào mua hai bao đồ lớn, khi đi ra nàng còn đặc ý tuyên bố: “Chút nữa ta sẽ cho huynh thưởng thức tay nghề xuất chúng của ta, bánh quả phi*!”.

* Quả phi: Một cây thuộc loại hạt dẻ.

Tiêu Sơ như hơi ngần người ra một lúc, sau đó mới mỉm cười nói: “Vậy ta lại phải mãi mong chờ rồi!”.

Đang định bước tiếp thì bỗng dung nghe thấy một tràng tiếng vỗ ngựa vang lên, còn có cả tiếng người la ó.

Từ chỗ ngã rẽ có một con ngựa đang phi nhanh tới, người đi đường thì nhau bỏ chạy tán loạn, khu chợ vốn náo nhiệt thoáng chốc đã trở nên hỗn loạn vô cùng, hiển nhiên rất có khả năng sẽ có người bị thương.

Thấy vậy khuôn mặt Tiêu Sơ tức thì lạnh băng, loáng thoáng còn hiện lên thần sắc giận dữ.

Tiện tay y nhặt lấy một quả trong túi đồ để trên chân. Y vừa vung tay đã nghe thấy tuấn mã hí thảm, chân trước của nó thỉnh linh khuỵu xuống, chỉ trong nháy mắt nó đã ngã không thể gượng dậy nổi nữa.

Võ công của người trên ngựa rõ ràng không hề tầm thường chút nào, tuy chưa kịp phòng bị đã bị hất ra, song gã vẫn có thể trở mình xoay một vòng trên không trung rồi vững vàng tiếp đất. Người nọ là một hán tử trắng kiện mặc y phục bó thân, đôi mắt hổ quét qua đám người nhốn nháo, sau cùng nhắm đúng vào Tiêu Sơ đang bình tĩnh ngồi ngay ngắn trên xe lẫn, đôi mày rậm ngay tức thì dựng ngược lên. Gã sai bước đi tới quát hỏi: “Sao ngươi lại đón hạ ngựa của lão tử?”.

Tiêu Sơ lạnh lùng nói: “Ngươi phi ngựa nơi phố chợ, đã biết mình tội gì chưa?”.

“Ngươi là cái thá gì mà dám hỏi tội ta? Để lỡ việc của lão tử, thì cho dù ngươi có bao nhiêu cái mạng hèn cũng không đủ đền đâu!” Đại hán càng nói càng tức giận, bèn rút roi ra đánh luôn.

Tiêu Sơ mỉm môi, hừ khẽ một tiếng, rồi chỉ dùng hai ngón tay đã có thể kẹp chặt cây roi đang vun vút vung tới.

Đại hán tuy biết rằng người này biết võ công nhưng nhìn bộ dạng y nhu nhả yếu ớt, còn bị tàn tật, trong lúc xuất thủ cũng nương tay vài phần, nào ngờ chính gã lại bị chế ngự chỉ trong một chiêu, tức thì thẹn quá hóa giận, nổi lên sát khí Song gã thăm vận nội lực, dùng hết sức mạnh cũng không thể tiến lên dù chỉ nửa bước, trên khuôn mặt đại hán hiện lên thần sắc kinh ngạc rõ rệt.

Xưa nay tính tình Tiêu Sơ rất rộng lượng, lúc ở trong quân đội y cũng đã quen với những người ăn nói thô lỗ, cho nên ban nãy tuy hán tử này đã bất kính nhưng y cũng không hề để bụng.

Vốn chỉ định dạy bảo cho tên này một trận là xong, có điều lúc sau chính hành động hống hách ngang ngược của gã đã khiến y tức giận thực sự.

Đang muốn dùng lực phá đứt chiếc roi, nhân đó khiến đối phương bị thương nhẹ coi như cho gã chút giáo huấn, khéo mắt y vô tình liếc qua bên cạnh, y bỗng phát hiện ra Bạch Hạ, người đáng ra phải đứng bên cạnh mình, giờ đã không thấy đâu nữa.

Theo lý mà nói, nha đầu này tuyệt đối không phải người nhất gan, nàng không nhân lúc thiên hạ đại loạn mà đổ thêm dầu vào lửa đã là may mắn lắm rồi..

Một suy nghĩ chợt thoáng qua trong đầu, ngay sau đó y đổi sang vận dụng nội lực, dồn sức tung một chưởng, khiến đối phương phải lùi ba bước, rồi lớn tiếng nói: “Người từ phương xa đến đều là khách, không biết thì không có tội. Có lẽ, quốc pháp của Bắc Tề và Đại Sở ta có những điểm không giống nhau. Tuy nhiên, đã vào biên cảnh của Đại Sở, nhất định phải tuân theo pháp chế của Đại Sở, ta mong rằng lần sau sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa! Sau khi các hạ ra khỏi thành, đương nhiên có thể thoải mái phi nước đại mà chẳng phải gặp bất kỳ trở ngại gì cả, chắc sẽ không bị lỡ việc đâu”. Nói

xong, y phóng khoáng chấp tay, thái độ khiêm nhường nhưng cũng không hề yếu thế, mái tóc và tay áo y nhẹ tung bay, tuy y mỉm cười ôn hòa thế nhưng khí thế uy nghi vẫn hiển lộ rõ ràng: “Đi từ từ, ta không tiến!”.

Đại hán bị y vạch trần thân phận liền hoảng sợ, võ công không bằng người, và lại chính gã cũng là người vô lễ trước, bởi vậy cũng không tiếp tục dây dưa thêm nữa, dứt khoát xoay người, dắt theo con ngựa đã gãy chân, nhanh chóng rời đi.

Tiêu Sơ khiêm tốn nhã nhặn nở nụ cười đáp lại sự tán thưởng và tò mò của những bách tính vây xung quanh. Chờ cho dân chúng từ từ giải tán hết, Tiêu Sơ mới khẽ lên tiếng gọi: “Còn không đi ra mau?”.

Một bóng người màu xanh lục nhặt từ trên nóc cửa tiệm gần đó nhẹ nhàng nhảy xuống, Bạch Hạ vẫn còn hoảng sợ lè lưỡi: “May là ta trốn kịp”.

“Cô biết người đó sao?”

“Gã là một trong tứ đại thị vệ của Đông Phương Lai, võ công khá cao cường, có thể xếp vào trong hàng ngũ những cao thủ hàng đầu.” Nói đến đây, Bạch Hạ dùng ánh mắt sùng bái nhìn Tiêu Sơ: “Thật không thể ngờ được, thi ra thân thủ của huynh lại giỏi như vậy đây”.

Tiêu Sơ chẳng để tâm đến lời khen ngợi của nàng, chỉ hơi nhún mày trầm ngâm: “Rõ ràng trên thư đã nói rằng, cả đoàn người họ đều đã rời khỏi nơi này, sao bây giờ vẫn còn một người ở lại, hơn nữa còn dám huênh hoang như thế nữa chứ?”.

“Hắn vốn quý kẻ đa đoan, giao hoạt giống hệt như hồ ly ấy, bằng không, làm sao đến nỗi ta trốn xa đến mấy ngàn dặm vậy rồi mà vẫn chẳng thể thoát khỏi hắn chứ?”

Bạch Hạ vừa nói vừa liên tục thở dài, hai vai nàng chùng xuống như thể thất vọng lắm. Nàng dùng ánh mắt đáng thương nhìn Tiêu Sơ: “Giờ phải làm sao đây?”.

Chân mày Tiêu Sơ giật giật, thích thú hỏi ngược lại: “Sao là sao?”.

“Chắc tạm thời ta lại không thể ra khỏi cửa được nữa rồi.”

“Vậy thì...” Tiêu Sơ di chuyển xe lăn đi trước, đến khi cách xa khoảng ba bước mới lạnh nhạt lên tiếng: “Không ra ngoài nữa là được chứ gì!”.

“Được đó!”

Bạch Hạ nghiêng đầu cười, hai chiếc răng khểnh cùng với lúm đồng tiền nhỏ khiến khuôn mặt nàng càng thêm tươi tắn.

Tiêu Sơ đi đằng trước, chỉ để cho nàng thấy bóng lưng thẳng tắp, song chính y cũng không biết rằng, khóe mắt mình cũng đã cong cong từ khi nào.

Tuy rằng, tạm thời chưa đi, nhưng Bạch Hạ vẫn xuống bếp làm bánh.

Nàng đuổi hết tất cả những người trong nhà bếp ra rồi tự mình khóa cửa ở trong đó hơn nửa ngày trời, cuối cùng nàng mới hớn hờ bụng ra một đĩa điểm tâm có thể xem như đầy đủ hương vị rồi chạy nhanh đến chỗ Tiêu Sơ.

Hoàng hôn ngày cuối thu, êm ả mà tĩnh mịch.

Buổi chiều Tứ Muội đã bắt Chiến Phong cùng đi săn, lúc này trong đình viện chỉ còn một mình Tiêu Sơ.

Khi Bạch Hạ đến, y đang ngồi trong thư phòng nhắm mắt dưỡng thần. Trong phòng không đủ ánh sáng, cũng chưa thắp đèn. Nàng chạy thẳng đến chỗ y, lay lay bả vai y: “Đừng ngủ nữa, đừng ngủ nữa, huynh mau ném thư đi, bánh vẫn còn nóng đây này!”.

Tiêu Sơ mở mắt, trong ánh sáng lờ mờ từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chỉ thấy được một đĩa điểm tâm tinh xảo được bày biện rất tinh tế, phía sau là khuôn mặt xinh đẹp đang háo hức được khen ngợi vì khẳng định. Y bèn mỉm cười, chống tay ngồi thẳng dậy, nhón lấy một cái bánh, cắn một miếng nhỏ, từ từ thưởng thức rồi mới chậm chậm gật đầu: “Không tồi, rất ngon!”.

“Có thể chứ!” Bạch Hạ mừng rỡ: “Đừng thấy ta bện cỏ không giỏi mà nhảm, ta nấu ăn rất giỏi đó!”.

“Rất giỏi mà cô nói, chắc không phải chỉ nấu ngon mỗi một món này chứ!”

“... Đã có ai nói với huynh rằng, đôi lúc con người quá thông minh sẽ trở nên đáng ghét chưa?”

Tiêu Sơ khẽ cười ra tiếng, sau lại giống như bị sặc, ho khan vài tiếng. Bạch Hạ đứng dậy rót một ly trà đưa cho y rồi vô ý hỏi: “Sao huynh không thắp đèn?”

“... Hỏa chiết tử* đâu?”

* Hỏa chiết tử: Mồi lửa, con cú.

“Vừa nãy ta có tìm mà không thấy, chắc là dùng hết rồi đấy. Không thể thắp đèn được thì ném điểm tâm trong bóng tối cũng thú vị lắm mà!”

Bạch Hạ vừa kéo một cái ghế ở trong góc phòng vừa nói: “Huynh không sợ ta nhân lúc trăng mờ gió lớn mà làm gì huynh à?”.

“...”

Tiêu Sơ chỉ có thể dùng tiếng ho khê xem như trả lời.

Vừa đúng lúc này, Tứ Muội vui vẻ chạy vào: “Công tử, hôm nay chúng ta săn được một con báo...”, rồi giọng nói đột ngột thay đổi. Hắn sai bước chạy nhanh tới, dòn khí xuống đan điền mà hét lớn: “Quá phí”.

Bạch Hạ bị tiếng hét của hắn làm giật mình, vô thức cảm thấy có gì lạ, nàng vội vàng ghé lại xem thử. Trong ánh sáng mờ mờ, nàng cũng có thể nhìn thấy sắc mặt Tiêu Sơ trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng

“Tứ Muội, ta không sao đâu... không cần phải làm quá lên như vậy...”

“Người chỉ cần ăn quả phi thì liền bị đau bao tử, tại sao lại phải...” Tứ Muội hoàn toàn không thèm để ý đến lời xoa dịu của Tiêu Sơ, bỗng dưng quay đầu lại trừng mắt nhìn Bạch Hạ: “Có phải cô đã ép công tử ăn không?”.

Bạch Hạ tựa như vô cùng kinh ngạc khi nghe thấy lời hắn nói nàng sững sờ đứng yên tại chỗ, không hề lên tiếng.

Tiêu Sơ thấy vậy, vội vàng nhìn đau, tóm lấy cánh tay Tứ Muội, sầm mặt nói: “Ngươi muốn truy cứu việc này trước hay đi mời đại phu giúp ta trước?”.

Khuôn mặt chữ điền của Tứ Muội co rút vặn vẹo, bộ râu quai nón rung mạnh mấy cái, cuối cùng hắn cúi người ôm lấy Tiêu Sơ chạy ra ngoài.

Bạch Hạ vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn đĩa điểm tâm mới chỉ đụng đến một miếng nhỏ, khớp hàm dần dần cắn chặt...

Sau khi đại phu đến xem bệnh cho Tiêu Sơ đã kê hai thang thuốc, Tứ Muội không yên tâm để người khác làm nên tự mình đi cùng đại phu đến hiệu thuốc.

Trong phòng của Tiêu Sơ lúc này chỉ còn Chiến Phong canh giữ, nó yên lặng nằm sấp bên giường, trong căn phòng u ám đôi mắt xanh lục của nó lập lòe ánh lên tia sáng cảnh giác lạnh lẽo.

Ngoài cửa phát ra tiếng động sau đó có một người chậm chậm bước vào, sói tuyết đang cảnh giác cao độ vậy mà chỉ khẽ giật giật tai, không hề phản ứng

“Huynh đang tỉnh đó chứ?”

“Ừm, đồ để thấp đèn đặt trên bàn ở bên tay trái cô đó.”

“Ồ! Bây giờ không cần tiết kiệm tiền đâu, cũng đã tìm ra được hóa chiết tử rồi sao?” Theo tiếng nói chế giễu, ánh sáng trong phòng cũng lóe lên, chiếu lên khuôn mặt tức giận của người đang cầm ngọn đèn: “Tiêu Tranh Ngôn, huynh giỏi lắm, huynh lợi dụng ta sượng quá nên nghiện rồi phải không?!”.

Tiêu Sơ đang khoác áo đơn, ngồi tựa vào giường sắc mặt lần sắc môi đều trắng bệch, y khẽ thở dài rồi nói một câu: “Xin lỗi!”.

“Không dám!” Bạch Hạ bình tĩnh nhìn y, nói chuyện vừa nhanh vừa vội cứ như thể ăn phải thuốc nổ: “Ta qua đây để chào tạm biệt huynh, sáng ngày mai ta phải cáo từ rồi, sau này huynh đi đường dương quan của huynh, ta đi cầu độc mộc của ta, cả hai không liên quan gì tới nhau nữa! Huynh không cần tới tiễn ta, cũng không cần phải lo lắng cho ta. Dù sao đi nữa, ta thà bị tên tiểu vương gia tâm thần kia bắt làm vương phi, chứ không muốn cứ phải tro mắt nhìn huynh... nhìn huynh...”. Cô ghim lại những lời đang muốn buột ra khỏi miệng, nàng tức tối giậm chân: “Bằng không, ta thật sự sợ rằng mình sẽ không kiềm chế được mà làm gì đó với huynh!”.

Nói xong, nàng lấy hơi thổi tắt ngọn đèn rồi mau chóng rời khỏi.

Trong căn phòng lại rơi vào bóng tối chỉ còn ánh sáng của đôi mắt sói tuyết cứ chớp rồi tắt, một lúc lâu sau, mới vang lên một tiếng cười rất nhỏ cũng rất nhẹ, nghe sao thật tịch mịch, thật cô liêu...

“Chiến Phong, thật ra, ta cũng sợ...”

Bạn đang đọc truyện *Cấp Đới Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Type: Tít Mít

Hôm sau, vừa sáng ra Tứ Muội đã tới hầu hạ Tiêu Sơ rửa mặt dùng bữa, tuy vẫn sẵn sàng chu đáo như trước, nhưng từ đầu đến cuối khuôn mặt chữ điền cứ xị ra, đen như đáy nồi, có lẽ hẳn vẫn giận chuyện tối qua Tiêu Sơ không bận tâm đến sức khỏe của mình mà lại ăn món bánh quả phi đó. Tiêu Sơ không biết phải làm sao, hơn nữa tự biết mình sai nên cũng chỉ im lặng.

Dùng bữa xong, Tiêu Sơ ra vườn ngắm hoa, Tứ Muội thì đi sắc thuốc.

Khi y quay trở về viện tử, chỉ thấy mỗi chén thuốc còn đang bốc khói đã được đặt trên bàn đá.

Không thấy bóng dáng của Tứ Muội, còn một người nữa, suốt từ sáng đến giờ cũng chẳng thấy đâu.

Chỉ sợ là, sau này cũng không thể gặp lại nữa...

Nha đầu kia nói rằng, trời vừa sáng sẽ đi, có lẽ vẫn chưa từ biệt ai cả.

Như vậy cũng tốt, y sẽ dễ tạo ra một lý do cho việc nàng ra đi hơn.

Nha đầu kia nói rằng, y đã lợi dụng nàng.

Hơn nửa tháng nay, chuyện nàng và y như hình với bóng cùng sự cung chiêu dung túng của y với nàng, nhất định đã bị trình báo tường tận với mẫu thân y ở Giang Nam, hơn nữa Tiêu Di đang mang thai, khoảng thời gian tới nhất định sẽ là những tháng ngày yên ổn đối với y.

Y đích thực đã lợi dụng nàng, nàng cũng biết điều đó. Có điều, chuyện tối hôm qua lại hoàn toàn không phải như vậy.

Chỉ là...

Nhìn hơi nóng trên miệng chén đã dần dần bay hết, Tiêu Sơ gượng cười.

Thôi thì cứ để nàng hiểu nhầm đi, cứ để nàng mang theo con giận mà rời đi cũng chưa hẳn là một việc xấu.

Ít ra cũng có thể giúp nàng nhanh chóng quên đi một người bệnh như y.

Là một đại phu, phải bó tay trước bệnh tình của người bệnh nhất định sẽ rất đau khổ, tuy nhiên khi đối mặt với người bệnh mà mình biết rõ phải làm thế nào để chữa trị nhưng lại chẳng thể làm gì thì càng đau khổ hơn.

Nếu người bệnh này có quan hệ mật thiết với mình, nỗi khổ trong lòng lại không biết phải làm sao để giải tỏa, rất có thể nàng sẽ bất chấp tất cả đưa ra sự lựa chọn mà dù biết chắc sẽ hối hận nhưng lại không thể làm gì khác.

Đó chính là điều nàng sợ, cũng là điều y sợ.

Bê chén thuốc lên, có điều Tiêu Sơ không một hơi uống cạn như trước đây, mà chỉ uống một nửa rồi ngừng lại, y di chuyển xe lăn đến phía trước góc trúc xanh tốt kia, vươn tay xoa nhẹ cằm non vừa mới nhú ra.

Màu xanh như vậy tựa như hình bóng của nha đầu kia, lúc nào ông hoạt bát và tràn đầy sức sống.

Khóe môi y vô thức nhếch lên thành một đường cong nhàn nhạt, đem chén thuốc đã nguội lạnh từ từ tưới xuống đất.

Thôi hãy cứ để y thay nàng tiếp tục nuôi dưỡng, trông giữ gốc trúc này, chờ xem thành quả.

Vốn chỉ là bèo nước gặp nhau sau cùng vẫn có thể lưu lại chút gì để nhớ là đáng trân trọng lắm rồi.

Khi ở phố chợ y đã từng cho rằng, nàng có thể ở lại đây để tận mắt nhìn thấy điều hoang đường kia trở thành sự thật, nàng sẽ đắc ý vỗ tay cười thích thú, đôi mắt cong cong, lúm đồng tiền nhỏ xinh, bím tóc tung bay...

Tuy nhiên lần độc phát ngay sau đó đã thức tỉnh y. Sao y có thể vì chút tư tâm của mình mà để cho nàng tiếp tục lún sâu hơn?

Nước thuốc màu đen thấm dần vào đất, mùi hương thuốc trong không trung dần dần tiêu tan.

Nhặt phiến lá trúc rơi trên người lên, Tiêu Sơ thâm thở dài, sau đó lại mỉm cười thoải mái.

Nha đầu đó còn nói, thà rằng bị Tiểu vương gia Bắc Tề bắt về làm vương phi.

Đây quả nhiên là một đôi oan gia...

Trò chơi đuổi bắt này có thể sẽ tiếp tục mãi mà không biết chán, cũng có thể kết thúc bằng một hôn yển* long trọng.

* Hôn yển: Tiệc cưới.

Nhưng, dẫu cho có như thế nào thì chuyện này đã không còn liên quan gì đến y nữa, điều duy nhất y có thể làm là chúc phúc, chúc cho tiểu cô nương

thông minh lanh lợi này sẽ mãi mãi giữ được sự hoạt bát đáng yêu như bây giờ...

Nụ cười dần dần rõ nét hơn, nhưng lại chứa đựng sự giễu cợt.

Sao y lại buồn bã, đau lòng như vậy nhỉ? Chẳng lẽ bởi vì không quen khi tiểu viện bất thành linh yên tĩnh thế này sao?

Ngày trước, vào lúc này sẽ có hai nhóc con đuổi nhau chạy vào xoay quanh chiếc xe lăn của y mà chơi đùa...

Vừa nghĩ tới đây y liền thấy hai bóng trắng và lục nổi nhau vào, rượt đuổi quanh vườn đến mấy vòng rồi mới dừng lại, đứng đối mặt trừng mắt nhìn nhau, thờ hồng hộc không ngừng.

“Được rồi, xem như hôm nay ngươi thắng!”

“A ừ.”

Sói tuyết giành được chiến thắng bèn mừng rỡ, nhảy vút qua tường rồi vui vẻ chạy đi.

Bạch Hạ chống nạnh thờ dốc một lúc mới nhìn thẳng vào Tiêu Sơ đang tỏ ra hết sức ngạc nhiên, cười tươi chào hỏi “Chào!”.

“...Chào...”

“Ta đã nghĩ kỹ lại rồi, rồi đi mà không chào hỏi gì quả thật thông phải phép chút nào. Một cô nương ngoan hiền có gia giáo như ta sao có thể làm như vậy được?” Bạch Hạ trịnh trọng ôm quyền, trầm giọng nói: “Đa tạ Tiêu hầu gia khoản đãi nhiều ngày, tại hạ hiện vẫn còn việc quan trọng, xin cáo từ trước. Non xanh còn đó nước biếc chảy dài, sau này có việc gì cần đến tại hạ, chỉ cần Hầu gia mở miệng, tại hạ nhất định sẽ cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi...”.

Tiêu Sơ đang sững sờ liền bị những lời lẽ không giống ai này của nàng chọc cho phì cười, sau đó y mới nén cười phối hợp: “Chỉ là việc nhỏ như trở bàn tay thôi, sao dám để các hạ phải cảm tạ như vậy?”.

Hai người nhìn nhau cười, luồng không khí u ám phẳng phất trong vườn liền như bị quét sạch.

“Ta cứ tưởng rằng cô đã đi rồi.”

“Thì đúng vậy mà, ta đã đi rồi có điều ra tới công thì ta quay lại.”

“Quên mang thứ gì theo sao?”

“Ta thân một mình, chẳng mang gì nhiều, còn có thể quên cái gì chứ? Có điều đột nhiên nghĩ tới, ít nhất cũng phải bụng thuốc cho huynh một lần cho đến nơi đến chốn.”

“Thì ra chén thuốc đó là cô...”, Tiêu Sơ hiểu ra: “Bảo sao hôm nay Tứ Muội lại trở nên nóng nảy như vậy, đem thuốc đến liền đặt trên bàn, cũng không ở lại hầu ta uống thuốc”.

Bạch Hạ khịt khịt mũi, đi tới trước gốc trúc, chắp tay sau lưng bước vòng quanh nó một vòng: “Ăn sơn hào hải vị quen rồi, lâu lâu ăn một bữa cơm canh đạm bạc cũng không tồi. Tục ngữ nói thật không sai, học cái tốt thì khó, học cái xấu mới dễ, mới có hơn mười mấy ngày, mà huynh đã bị ta lây nhiễm, bắt đầu trong ngoài bất nhất, giờ trở bịp bợm rồi”.

Tiêu Sơ bị nàng vạch trần suy nghĩ, khuôn mặt vốn trắng bệch bây giờ lại hơi ửng đỏ.

Bạch Hạ nhìn y, nói tiếp: “Thuốc do vị đại phu kia kê cho huynh tuy không phải thứ quý giá gì, có điều cũng có thể trị được chứng đau dạ dày. Chỉ đáng tiếc, nó cũng giống hết như đơn thuốc lúc trước, hoàn toàn chẳng có công hiệu gì cả”.

Tiêu Sơ mỉm cười: “Cũng không thể nói vậy được, ít ra có thể truyền giảm chứng đau dạ dày của ta”.

“Huynh cho ta là Tứ Muội hay chỉ là một đại phu tầm thường?” Bạch Hạ háng giọng: “Một miếng bánh quả phi nhỏ xíu, cùng lắm chỉ có thể khiến cho bao tử của huynh cảm thấy chút khó chịu thôi, làm sao có thể nghiêm trọng như vậy được? Dù không uống thuốc, thì chỉ qua một hai canh giờ sau tự khắc sẽ khỏi”.

Tiêu Sơ cuối cùng cũng nhận ra rằng, chỉ cần là những chuyện liên quan đến y học, thì tốt hơn hết là y nói ít lại, thế là y chỉ đành cười yên lặng.

Bạch Hạ vẫn cố hỏi dồn: “Huynh biết mình phát độc từ khi nào?”.

Tiêu Sơ trả lời mau chóng: “Từ lúc cô mua nguyên liệu nấu ăn”.

Bạch Hạ ngao ngễ nói: “Bị đặt, lại bị đặt!”

“...Nếu đã biết vậy cô còn hỏi làm gì?” Tiêu Sơ ngừng một chút rồi lắc đầu than khẽ: “Nếu cô đã biết vậy hà tất còn phải vạch trần?”.

“Thời kỳ đầu khi chất độc này lan ra, căn bản không hề có triệu chứng gì cả huynh không thể biết trước được chuyện này. Hôm qua sau khi trở về, huynh ở một mình trong thư phòng thì chất độc mới phát tác, cho nên huynh không thấp đèn thật ra chính là vì muốn tự mình chống chọi. Có điều vừa đúng khi đó ta bê đến một đĩa bánh phỉ, cũng vừa đúng khi huynh vừa mới ăn một miếng nhỏ liền bị Tứ Muội phát hiện ra, thế là huynh đã mơn cái có này để che giấu biểu hiện khi độc phát tác của huynh. Một chuỗi những điều trùng hợp như vậy đương nhiên rất dễ khiến cho ta nhận định rằng huynh rắp tâm lợi dụng ta, nên mới tức giận bỏ đi. Ta sợ rằng bí mật của huynh chỉ có thể theo huynh đi gặp Diêm Vương theo đúng kế hoạch của huynh!” Bạch Hạ hừ mạnh một tiếng: “Cũng may ta thông minh, mới nghĩ thông suốt được cái mớ bòng bong này, bằng không đã thật sự bị huynh lừa rồi!”

Tiêu Sơ còn có thể nói được gì nữa đây, y đành phải chân thành tán thưởng một câu: “Quả thật không hổ danh là người của Bạch gia Mai Linh...”

“Không cần phải giả bộ ngờ ngẩn với ta nữa!” Bạch Hạ nghiêm mặt không thêm để ý mấy lời nịnh nọt của y: “Con người ta trước giờ thích chuyện gì cũng phải rõ ràng rành mạch. Cho nên hiểu nhầm chỗ nào nhất định phải làm cho rõ, bây giờ đã làm sáng tỏ rồi, ta có thể yên tâm mà cáo từ”. Nàng ngừng lại một chút, giọng nói đã có chút lạc đi: “Huynh biết chứ, ta vẫn phải rời khỏi đây, hơn nữa ta còn đi ngay bây giờ”.

Tiêu Sơ khẽ gật đầu, ôn hòa mỉm cười: “Ta hiểu, cô nương nhớ bảo trọng”.

Lòng đã hiểu lòng, nói nữa cũng vô ích.

Thôi thì dứt khoát chia tay, lãng quên đối phương.

Chỉ cần trong lòng mỗi người còn lưu lại một chút hồi ức đẹp, một chút ấm áp đã là quá đủ rồi.

Bạch Hạ nhắc chân định bỏ đi, sau lại chân chừ, do dự một lúc mới khẽ nói: “Độc ở trong người huynh đã bắt đầu di chuyển từ chân sang phần hông rồi, nhất thiết huynh đừng...”, cuối cùng cũng chỉ có thể thốt ra một câu nói khách sáo thông thường: “Phải chú ý nghỉ ngơi đó”.

Tiêu Sơ cười tươi, gương mặt như sáng bừng lên: “Thật ra đây cũng là chuyện tốt mà, như vậy có nghĩa là ta sắp có thể đứng dậy lại được rồi”.

“Chúc mừng”

“Đa tạ.”

“Ta đi đây.”

“Không tiễn.”

Bạch Hạ nói đi liền đi ngay, sai bước rời khỏi, không hề ngoảnh lại.

Tiêu Sơ vẫn ngồi nguyên tại chỗ cũng không đưa mắt nhìn theo mà lại nhìn sang chỗ khác.

Khi bóng lưng màu xanh lục nhạt vừa biến mất trước cửa viện tử, bóng trắng đã vụt một cái, từ bên ngoài tường nhảy vào, đáp xuống bên xe lăn của Tiêu Sơ, gấp gáp dùng cái đầu xù lông dụi dụi vào chân y, miệng khẽ phát ra những tiếng rên “ư ư”.

“Chiến Phong, ngroi...”

Tiêu Sơ cúi đầu nhìn vào đôi mắt xanh lục của sói tuyết, một tiếng than nhẹ khẽ thoát ra khỏi khóe môi y, khép đôi mi dài, cuối cùng y cũng di chuyển chiếc xe lăn, đồng thời lớn tiếng nói: “Ta tiễn cô một đoạn, được không?”.

Bạch Hạ ngừng bước, nhưng không hề quay đầu lại, chỉ có tiếng trả lời thanh thúy cất lên: “Được”.

Nàng chờ đến khi y tới bên cạnh, mới lại bước tiếp, song so với lúc đầu bước chân hiển nhiên đã chậm hơn rất nhiều.

Từ đình viện truyền đến một tiếng sói hú, không vang dội nhưng lại kéo dài, tựa như tiễn đưa, cũng tựa như lưu luyến.

Khôn Thành vào buổi sáng, tuy rằng đông đúc nhộn nhịp nhưng vẫn rất trật tự kỷ cương.

Đi qua chợ, xuyên qua ngõ nhỏ lại đi hết đường lớn, mặc dù đã bước chậm lại, mặc dù đã cố ý đi đường vòng, nhưng cuối cùng họ vẫn tới con đường mòn ở ngoài thành.

Trên đường đi Bạch Hạ hớn hờ nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất với Tiêu Sơ, Tiêu Sơ cũng hào hứng trả lời. Thế nên khi hai người dừng lại, khuôn mặt của cả hai đều vui vẻ rạng rỡ.

“Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn.”

“Tiễn người ngàn dặm cuối cùng cũng phải chia tay.”

Họ đồng thanh nói, rồi lại cùng nhau cười.

Bạch Hạ khoát tay: “Được rồi, huynh về đi, ta phải lên đường đây, nếu không để lỡ việc tìm chỗ trọ thì lại phải tá túc nơi đồng không mông quạnh mất”.

Tiêu Sơ gật đầu, khi nàng xoay người bước đi, y mới như bỗng nhớ ra điều gì đó: “Đúng rồi, bánh quả phi do cô làm thật sự rất ngon, ta thích lắm”.

“Ta biết, nếu lúc đó không phải do độc phát, nhất định huynh sẽ ăn hết đĩa bánh đó phải không?”

“Phải.”

Gút mắc cuối cùng trong lòng đã hoàn toàn được gỡ bỏ.

Tiêu Sơ nhìn vào đôi mắt trong suốt của Bạch Hạ, đột nhiên y có một cảm giác kỳ lạ rằng, đứng trước nàng y không cần phải giấu giếm làm gì.

Nếu như có thêm thời gian, có lẽ y sẽ mở rộng trái tim, tâm sự hết với nàng những gánh nặng mà trước giờ y chưa từng nói với ai.

Song, chung quy chỉ có thể là “nếu như”, chỉ có thể là “có lẽ”...

“Ta không nói hẹn ngày gặp lại nữa đâu nhé.”

“Ừm.” Bạch Hạ nhìn nụ cười nhẹ nhàng trên khuôn mặt Tiêu Sơ nán cẩn môi rồi bỗng nhiên giậm chân, cúi người xuống kéo vai y, mạnh mẽ ôm chặt lấy y.

Rất lỗ mãng, cũng rất thô bạo, sự đụng mạnh đến mức trái tim, cũng nhói đau, Tiêu Sơ bất giác nhớ lại những cái ôm tràn ngập hào khí của các huynh đệ trong quân doanh khi thắng trận trở về.

“Huynh gầy quá đấy, sau này bớt uống thuốc bỏ lại đi, ăn thật nhiều thịt vào.”

“...Ồ...”

Bạch Hạ đắn đo một câu, vẻ mặt nghiêm túc mà bình thản, Tiêu Sơ thì dờ khóc dờ cười, đỏ mặt trả lời.

Y ho khan một tiếng, Bạch Hạ cũng không biết phải nói gì nữa, nàng chỉ muốn chạy trốn cho thật nhanh. Đang chuẩn bị chạy đi thì cổ tay nàng bỗng dưng bị tóm lấy, rồi cả người nàng bị nhẹ nhàng kéo sang một bên.

Ngay lúc đó, có một con tuần mã phi nước đại lao thẳng tới, ngón tay của người trên ngựa suýt ngang qua vạt y phục của Bạch Hạ.

Chỉ nghe một tiếng “hê!” vang lên, hai chân người nọ móc ngược lại, duỗi người ra, tiếp tục vuron tay thêm một lần nữa, tuy nhiên cũng vẫn chỉ có thể chạm vào đuôi bím tóc đang bay lên của Bạch Hạ.

Tiêu Sơ liên tiếp hai lần kéo Bạch Hạ tránh thoát, hơn nữa mỗi lần chỉ suýt soát một khoảng rất nhỏ, xem như để cho đối phương thua cũng không quá thảm hại, giữ lại cho hấn chút thể diện. Chỉ đáng tiếc là hấn chẳng hề cảm kích chút nào.

“Có ý giỡn mặt bốn đại gia ta phải không?!”

Chỉ trong chớp mắt tuần mã đã chạy xa ra mấy trượng, tung hai vó lên trời, hí dài một tiếng rồi mới dừng lại, xoay đầu ngựa, vờng vàng đi tới trước mặt Tiêu Sơ và Bạch Hạ.

Thân thủ của người ngồi trên ngựa hết sức phi phàm, dung mạo cũng khôi ngô tuấn tú.

Thoạt trông hấn khoảng hơn hai mươi tuổi, mày kiếm xéch cao, mắt phượng hẹp dài, sống mũi thẳng tắp, đôi môi kiên nghị, đặc biệt là nước da màu đồng, cặp mắt màu nâu, cùng mái tóc tung bay ánh lên sắc nâu, càng khiến hấn trở nên nổi bật.

Tuy nhiên, lời nói, cử chỉ của hấn lại toát ra sự tùy tiện và ngang ngược khó mà che giấu, rất có phong thái của công tử quyền quý.

“Bạch Tiểu Hà*, cuối cùng thì ta cũng bắt được nàng rồi!”

* Tiểu Hà: Con tôm nhỏ.

“Ta đã nói với ngươi mấy trăm lần rồi, ta là Bạch Hạ, không phải Bạch Tiểu Hà! Đầu của ngươi bị cửa ập hay là bị lừa đá hả?!” Ban đầu Bạch Hạ vẫn còn hoảng sợ chưa hoàn hồn nổi, lúc sau thấy rõ người tới là ai thì bèn nổi trận lôi đình: “Ngươi lại còn dám giục ngựa đụng chết ta!”.

Người nọ ngửa mặt lên trời cười to mấy tiếng. “Tiểu Hà ngoan như thế, sao mà ta nỡ làm vậy được? Thiếu gia chỉ muốn cùng cười ngựa ngắm cảnh thi với nàng thôi!”

“Ta khinh! Không phải ngươi đã đi rồi sao? Sao lại còn xuất hiện nữa? Chẳng lẽ ngay cả Tây Thiên cũng không chịu thu nạp ngươi à? Đúng là oan hồn không tan mà!”

“Đương nhiên là bởi vì Hồ Tam nói với ta rằng ở đây có một vị cô nương tuyệt sắc, nên ta mới cất công quay lại để chiêm ngưỡng dung nhan của nàng ta. Chẳng qua cũng may nhờ thế ta mới tìm thấy nàng, bằng không chẳng phải ta đã để cho con tôm nhỏ là nàng lọt lưới mất rồi sao?”

Xem ra người này chính là Tiểu vương gia Bắc Tề, Đôn Phương Lai, nhưng sao tính cách hẳn lại như vậy nhỉ?

Đại hán ngang ngược hôm qua gặp phải tại phiên chợ có lẽ là Hồ Tam mà hắn nói, mà cái gọi là công vụ quan trọng chính là đi báo cho chủ tử quay trở lại để chiếm đoạt mỹ nhân sao?

Chân mày Tiêu Sơ bắt giác chau lại.

Bạch Hạ vẫn còn nổi xung: “Người đuổi theo ta gần một năm rồi, rốt cuộc đã chán chưa hả?”.

Người nọ nhấc một chân lên, cong gối tùy ý gác lên trên lưng ngựa, lắc đầu dứt khoát nói ra hai từ. “Chưa chán!”.

“Người đã có nhiều thê thiếp vậy rồi mà còn...”

“Ta đã nói với nàng bao nhiêu lần rồi, là cơ thiếp*, không phải thê thiếp.”

* Cơ thiếp: Thiếp

“... Có gì khác nhau đâu? Dù gì thì cũng đều là nữ nhân của người cả, hơn nữa không phải là người có vị hôn thê rồi à?”

“Thế thì sao? Đâu có ảnh hưởng gì đến việc ta thích nàng!”

“Nữ nhân mà người thích không đến một ngàn thì cũng tám trăm, tại sao người cứ bám dính lấy ta không chịu buông?”

Người nọ lại cười lớn, trông cực kỳ ngả ngớn, ngạo mạn: “Bởi vì ta vẫn chưa có được nàng chứ gì nữa!”.

“... Đồ điên!”

Lúc này, chân mày Tiêu Sơ đã nhíu chặt. Mà vị tiểu vương gia kia cuối cùng cũng sực nhớ lại kẻ khiến mình mất mặt lúc này, sắc mặt sa sầm, hắn dùng roi ngựa chỉ về phía y: “Bạch Tiểu Hà, hẳn là ai?”.

“Liên quan gì đến người?”

“Ta vừa mới nhìn thấy hai người ôm nhau!”

Bạch Hạ đỏ mặt, nhưng thái độ vẫn cứng rắn như trước: “Vấn câu nói đó thôi, liên quan gì đến người?!”.

Nam tử híp đôi mắt phượng hẹp dài, thoáng lộ ra sự hung tàn: “Chớ nói với ta là hai người có tư tình!”.

Bạch Hạ bị hắn dồn ép quá nên dứt khoát nói: “Phải thì thế nào? Người quản được sao?”.

Nam tử từ trên cao liếc mắt nhìn xuống Tiêu Sơ đang ngồi yên lặng trên xe lăn, khinh thường nói: “Cho dù nàng có muốn tìm một người tới để đối phó với ta, ta xin nàng hãy tìm người nào tay chân đầy đủ có được không? Dem một tên tàn phế đến đây là nàng đã xem thường ta quá rồi đó!”.

Bạch Hạ nghe thấy hắn xuất ngôn nhục mạ Tiêu Sơ, liền nổi trận lôi đình, đang định nổi xung lên thì lại nghe thấy một giọng nói dịu dàng cất lên: “Hạ Hạ...”.

Nàng sững người, xoay lại nhìn theo hướng phát ra tiếng nói.

Tiêu Sơ hơi ngẩng đầu, trên khuôn mặt mang theo nụ cười ấm áp, y đưa tay phải về phía nàng, lòng bàn tay mở ra, ngón tay thon dài, các khớp xương lồi ra, dường như tay rõ ràng: “Hạ Hạ, theo ta về nhà thôi!”

Khi đó, mặt trời vừa ló dạng nhuộm đỏ đường chân trời, những áng mây ngũ sắc trên bầu trời phản chiếu vào đôi mắt đen láy của y, trong khoảng khắc này, nó tỏa ra hào quang lấp lánh rực rỡ tuyệt trần.

Bạn đang đọc truyện *Cập Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 5

Type: Tít Mít

Hôm sau, vừa sáng ra Tứ Muội đã tới hầu hạ Tiêu Sơ rửa mặt dùng bữa, tuy vẫn săn sóc chu đáo như trước, nhưng từ đầu đến cuối khuôn mặt chữ điền cứ xì ra, đen như đáy nồi, có lẽ hẳn vẫn giận chuyện tối qua Tiêu Sơ không bận tâm đến sức khỏe của mình mà lại ăn món bánh quả phi đó. Tiêu Sơ

không biết phải làm sao, hơn nữa tự biết mình sai nên cũng chỉ im lặng.

Dùng bữa xong, Tiêu Sơ ra vườn ngắm hoa, Tử Muội thì đi sắc thuốc.

Khi y quay trở về viện tử, chỉ thấy mỗi chén thuốc còn đang bốc khói đã được đặt trên bàn đá.

Không thấy bóng dáng của Tử Muội, còn một người nữa, suốt từ sáng đến giờ cũng chẳng thấy đâu.

Chỉ sợ là, sau này cũng không thể gặp lại nữa...

Nha đầu kia nói rằng, trời vừa sáng sẽ đi, có lẽ vẫn chưa từ biệt ai cả.

Như vậy cũng tốt, y sẽ dễ tạo ra một lý do cho việc nàng ra đi hơn.

Nha đầu kia nói rằng, y đã lợi dụng nàng.

Hơn nửa tháng nay, chuyện nàng và y như hình với bóng cùng sự cung chiêu dung túng của y với nàng, nhất định đã bị trình báo tường tận với mẫu thân y ở Giang Nam, hơn nữa Tiêu Di đang mang thai, khoảng thời gian tới nhất định sẽ là những tháng ngày yên ổn đối với y.

Y đích thực đã lợi dụng nàng, nàng cũng biết điều đó. Có điều, chuyện tối hôm qua lại hoàn toàn không phải như vậy.

Chỉ là...

Nhìn hơi nóng trên miệng chén đã dần dần bay hết, Tiêu Sơ gượng cười.

Thôi thì cứ để nàng hiểu nhầm đi, cứ để nàng mang theo con giận mà rời đi cũng chưa hẳn là một việc xấu.

Ít ra cũng có thể giúp nàng nhanh chóng quên đi một người bệnh như y.

Là một đại phu, phải bó tay trước bệnh tình của người bệnh nhất định sẽ rất đau khổ, tuy nhiên khi đối mặt với người bệnh mà mình biết rõ phải làm thế nào để chữa trị nhưng lại chẳng thể làm gì thì càng đau khổ hơn.

Nếu người bệnh này có quan hệ mật thiết với mình, nỗi khổ trong lòng lại không biết phải làm sao để giải tỏa, rất có thể nàng sẽ bất chấp tất cả đưa ra sự lựa chọn mà dù biết chắc sẽ hối hận nhưng lại không thể làm gì khác.

Đó chính là điều nàng sợ, cũng là điều y sợ.

Bê chén thuốc lên, có điều Tiêu Sơ không một hơi uống cạn như trước đây, mà chỉ uống một nửa rồi ngừng lại, y di chuyển xe lăn đến phía trước góc trúc xanh tốt kia, vươn tay xoa nhẹ mầm non vừa mới nhú ra.

Màu xanh như vậy tựa như hình bóng của nha đầu kia, lúc nào ông hoạt bát và tràn đầy sức sống.

Khỏe môi y vô thức nhếch lên thành một đường cong nhân nhật, đem chén thuốc đã nguội lạnh từ từ tưới xuống đất.

Thôi hãy cứ để y thay nàng tiếp tục nuôi dưỡng, trông giữ gốc trúc này, chờ xem thành quả.

Vốn chỉ là bèo nước gặp nhau sau cùng vẫn có thể lưu lại chút gì để nhớ là đáng trân trọng lắm rồi.

Khi ở phố chợ y đã từng cho rằng, nàng có thể ở lại đây để tận mắt nhìn thấy điều hoang đường kia trở thành sự thật, nàng sẽ đắc ý vỗ tay cười thích thú, đôi mắt cong cong, lúm đồng tiền nhỏ xinh, bím tóc tung bay...

Tuy nhiên lần độc phát ngay sau đó đã thức tỉnh y. Sao y có thể vì chút tư tâm của mình mà để cho nàng tiếp tục lún sâu hơn?

Nước thuốc màu đen thấm dần vào đất, mùi hương thuốc trong không trung dần dần tiêu tan.

Nhặt phiến lá trúc rơi trên người lên, Tiêu Sơ thầm thở dài, sau đó lại mỉm cười thoải mái.

Nha đầu đó còn nói, thà rằng bị Tiêu vương gia Bắc Tề bắt về làm vương phi.

Đây quả nhiên là một đôi oan gia...

Trò chơi đuổi bắt này có thể sẽ tiếp tục mãi mà không biết chán, cũng có thể kết thúc bằng một hôn yển* long trọng.

* Hôn yển: Tiệc cưới.

Nhưng, dẫu cho có như thế nào thì chuyện này đã không còn liên quan gì đến y nữa, điều duy nhất y có thể làm là chúc phúc, chúc cho tiểu cô nương thông minh lanh lợi này sẽ mãi mãi giữ được sự hoạt bát đáng yêu như bây giờ...

Nụ cười dần dần rõ nét hơn, nhưng lại chứa đựng sự giấu cợt.

Sao y lại buồn bã, đau lòng như vậy nhỉ? Chẳng lẽ bởi vì không quen khi tiểu viện bất thành linh yên tĩnh thế này sao?

Ngày trước, vào lúc này sẽ có hai nhóc con đuổi nhau chạy vào xoay quanh chiếc xe lăn của y mà chơi đùa...

Vừa nghĩ tới đây y liền thấy hai bóng trắng và lục nối nhau vào, rượt đuổi quanh vườn đến mấy vòng rồi mới dừng lại, đứng đối mặt trừng mắt nhìn nhau, thờ hồng học không ngừng.

“Được rồi, xem như hôm nay ngươi thắng!”

“A ừ.”

Sói tuyết giành được chiến thắng bèn mừng rỡ, nhảy vút qua tường rồi vui vẻ chạy đi.

Bạch Hạ chống nạnh thở dốc một lúc mới nhìn thẳng vào Tiêu Sơ đang tỏ ra hết sức ngạc nhiên, cười tươi chào hỏi “Chào!”.

“...Chào...”

“Ta đã nghĩ kỹ lại rồi, rồi đi mà không chào hỏi gì quả thật thông phải phép chút nào. Một cô nương ngoan hiền có gia giáo như ta sao có thể làm như vậy được?” Bạch Hạ trình trọng ôm quyền, trầm giọng nói: “Đa tạ Tiểu hầu gia khoản đãi nhiều ngày, tại hạ hiện vẫn còn việc quan trọng, xin cáo từ trước. Non xanh còn đó nước biếc chảy dài, sau này có việc gì cần đến tại hạ, chỉ cần Hầu gia mở miệng, tại hạ nhất định sẽ cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi...”.

Tiêu Sơ đang sững sờ liền bị những lời lẽ không giống ai này của nàng chọc cho phì cười, sau đó y mới nén cười phối hợp: “Chỉ là việc nhỏ như trở bàn tay thôi, sao dám để các hạ phải cảm tạ như vậy?”.

Hai người nhìn nhau cười, luồng không khí u ám phẳng phất trong vườn liền như bị quét sạch.

“Ta cứ tưởng rằng cô đã đi rồi.”

“Thì đúng vậy mà, ta đã đi rồi có điều ra tới cổng thì ta quay lại.”

“Quên mang thứ gì theo sao?”

“Ta thân một mình, chẳng mang gì nhiều, còn có thể quên cái gì chứ? Có điều đột nhiên nghĩ tới, ít nhất cũng phải bung thuốc cho huynh một lần cho đến nơi đến chốn.”

“Thì ra chén thuốc đó là cô...”, Tiêu Sơ hiểu ra: “Bảo sao hôm nay Tứ Muội lại trở nên nóng nảy như vậy, đem thuốc đến liền đặt trên bàn, cũng không ỡ lại hầu ta uống thuốc”.

Bạch Hạ khịt khịt mũi, đi tới trước gốc trúc, chấp tay sau lưng bước vòng quanh nó một vòng: “Ăn sơn hào hải vị quen rồi, lâu lâu ăn một bữa cơm canh đạm bạc cũng không tồi. Tục ngữ nói thật không sai, học cái tốt thì khó, học cái xấu mới dễ, mới có hơn mười mấy ngày, mà huynh đã bị ta lây nhiễm, bắt đầu trong ngoài bất nhất, giờ trò bịp bợm rồi”.

Tiêu Sơ bị nàng vạch trần suy nghĩ, khuôn mặt vốn trắng bệch bây giờ lại hơi ửng đỏ.

Bạch Hạ nhìn y, nói tiếp: “Thuốc do vị đại phu kia kê cho huynh tuy không phải thứ quý giá gì, có điều cũng có thể trị được chứng đau dạ dày. Chỉ đáng tiếc, nó cũng giống hết như đơn thuốc lúc trước, hoàn toàn chẳng có công hiệu gì cả”.

Tiêu Sơ mỉm cười: “Cũng không thể nói vậy được, ít ra có thể thuyền giảm chứng đau dạ dày của ta”.

“Huynh cho ta là Tứ Muội hay chỉ là một đại phu tầm thường?” Bạch Hạ hắng giọng: “Một miếng bánh quả phỉ nhỏ xíu, cùng lắm chỉ có thể khiến cho bao tử của huynh cảm thấy chút khó chịu thôi, làm sao có thể nghiêm trọng như vậy được? Dù không uống thuốc, thì chỉ qua một hai canh giờ sau tự khắc sẽ khỏi”.

Tiêu Sơ cuối cùng cũng nhận ra rằng, chỉ cần là những chuyện liên quan đến y học, thì tốt hơn hết là y nói ít lại, thế là y chỉ đành cười yên lặng.

Bạch Hạ vẫn cố hỏi dồn: “Huynh biết mình phát độc từ khi nào?”.

Tiêu Sơ trả lời mau chóng: “Từ lúc cô mua nguyên liệu nấu ăn”.

Bạch Hạ ngao ngễ nói: “Bị đặt, lại bị đặt!”

“...Nếu đã biết vậy cô còn hỏi làm gì?” Tiêu Sơ ngừng một chút rồi lắc đầu than khẽ: “Nếu cô đã biết vậy hà tất còn phải vạch trần?”.

“Thời kỳ đầu khi chất độc này lan ra, căn bản không hề có triệu chứng gì cả huynh không thể biết trước được chuyện này. Hôm qua sau khi trở về, huynh ở một mình trong thư phòng thì chất độc mới phát tác, cho nên huynh không thấp đèn thật ra chính là vì muốn tự mình chống chọi. Có điều vừa

đúng khi đó ta bê đến một đĩa bánh phỉ, cũng vừa đúng khi huynh vừa mới ăn một miếng nhỏ liền bị Tứ Muội phát hiện ra, thế là huynh đã mượn cái có này để che giấu biểu hiện khi độc phát tác của huynh. Một chuỗi những điều trùng hợp như vậy đương nhiên rất dễ khiến cho ta nhận định rằng huynh sắp tâm lợi dụng ta, nên mới tức giận bỏ đi. Ta sợ rằng bí mật của huynh chỉ có thể theo huynh đi gặp Diêm Vương theo đúng kế hoạch của huynh!” Bạch Hạ hừ mạnh một tiếng: “Cũng may ta thông minh, mới nghĩ thông suốt được cái mớ bòng bong này, bằng không đã thật sự bị huynh lừa rồi!”

Tiêu Sơ còn có thể nói được gì nữa đây, y đành phải chân thành tán thưởng một câu: “Quả thật không hổ danh là người của Bạch gia Mai Linh...”

“Không cần phải giả bộ ngờ ngẩn với ta nữa!” Bạch Hạ nghiêm mặt không thêm để ý mấy lời nịnh nọt của y: “Con người ta trước giờ thích chuyện gì cũng phải rõ ràng rành mạch. Cho nên hiểu nhầm chỗ nào nhất định phải làm cho rõ, bây giờ đã làm sáng tỏ rồi, ta có thể yên tâm mà cáo từ”. Nàng ngừng lại một chút, giọng nói đã có chút lạc đi: “Huynh biết chứ, ta vẫn phải rời khỏi đây, hơn nữa ta còn đi ngay bây giờ”.

Tiêu Sơ khẽ gật đầu, ôn hòa mỉm cười: “Ta hiểu, cô nương nhớ bảo trọng”.

Lòng đã hiểu lòng, nói nữa cũng vô ích.

Thôi thì dứt khoát chia tay, lãng quên đôi phương.

Chỉ cần trong lòng mỗi người còn lưu lại một chút hồi ức đẹp, một chút ấm áp đã là quá đủ rồi.

Bạch Hạ nhắc chân định bỏ đi, sau lại chân chừ, do dự một lúc mới khẽ nói: “Độc ở trong người huynh đã bắt đầu di chuyển từ chân sang phần hông rồi, nhất thiết huynh đừng...” , cuối cùng cũng chỉ có thể thốt ra một câu nói khách sáo thông thường: “Phải chú ý nghỉ ngơi đó”.

Tiêu Sơ cười tươi, gương mặt như sáng bừng lên: “Thật ra đây cũng là chuyện tốt mà, như vậy có nghĩa là ta sắp có thể đứng dậy lại được rồi”.

“Chúc mừng”

“Đa tạ.”

“Ta đi đây.”

“Không tiễn.”

Bạch Hạ nói đi liền đi ngay, sai bước rời khỏi, không hề ngoảnh lại.

Tiêu Sơ vẫn ngồi nguyên tại chỗ cũng không đưa mắt nhìn theo mà lại nhìn sang chỗ khác.

Khi bóng lưng màu xanh lục nhạt vừa biến mất trước cửa viện từ, bóng trắng đã vụt một cái, từ bên ngoài tường nhảy vào, đáp xuống bên xe lăn của Tiêu Sơ, gấp gáp dùng cái đầu xù lông dụi dụi vào chân y, miệng khẽ phát ra những tiếng rên “ư ư”.

“Chiến Phong, người...”

Tiêu Sơ cúi đầu nhìn vào đôi mắt xanh lục của sói tuyết, một tiếng than nhẹ khẽ thoát ra khỏi khóe môi y, khép đôi mi dài, cuối cùng y cũng di chuyển chiếc xe lăn, đồng thời lớn tiếng nói: “Ta tiễn cô một đoạn, được không?”.

Bạch Hạ ngừng bước, nhưng không hề quay đầu lại, chỉ có tiếng trả lời thanh thúy cất lên: “Được”.

Nàng chờ đến khi y tới bên cạnh, mới lại bước tiếp, song so với lúc đầu bước chân hiển nhiên đã chậm hơn rất nhiều.

Từ đình viện truyền đến một tiếng sói hú, không vang dội nhưng lại kéo dài, tựa như tiễn đưa, cũng tựa như lưu luyến.

Khôn Thành vào buổi sáng, tuy rằng đông đúc nhộn nhịp nhưng vẫn rất trật tự kỷ cương.

Đi qua chợ, xuyên qua ngõ nhỏ lại đi hết đường lớn, mặc dù đã bước chậm lại, mặc dù đã cố ý đi đường vòng, nhưng cuối cùng họ vẫn tới con đường mòn ở ngoài thành.

Trên đường đi Bạch Hạ hớn hờ nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất với Tiêu Sơ, Tiêu Sơ cũng hào hứng trả lời. Thế nên khi hai người dừng lại, khuôn mặt của cả hai đều vui vẻ rạng rỡ.

“Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn.”

“Tiễn người ngàn dặm cuối cùng cũng phải chia tay.”

Họ đồng thanh nói, rồi lại cùng nhau cười.

Bạch Hạ khoát tay: “Được rồi, huynh về đi, ta phải lên đường đây, nếu không để lỡ việc tìm chỗ trọ thì ta lại phải tá túc nơi đồng không mông quạnh mất”.

Tiêu Sơ gật đầu, khi nàng xoay người bước đi, y mới như bỗng nhớ ra điều gì đó: “Đúng rồi, bánh quả phỉ do cô làm thật sự rất ngon, ta thích lắm”.

“Ta biết, nếu lúc đó không phải do độc phát, nhất định huynh sẽ ăn hết đĩa bánh đó phải không?”

“Phải.”

Gút mắc cuối cùng trong lòng đã hoàn toàn được gỡ bỏ.

Tiêu Sơ nhìn vào đôi mắt trong suốt của Bạch Hạ, đột nhiên y có một cảm giác kỳ lạ rằng, đứng trước nàng y không cần phải giấu giếm làm gì.

Nếu như có thêm thời gian, có lẽ y sẽ mở rộng trái tim, tâm sự hết với nàng những gánh nặng mà trước giờ y chưa từng nói với ai.

Song, chung quy chỉ có thể là “nếu như”, chỉ có thể là “có lẽ”...

“Ta không nói hẹn ngày gặp lại nữa đâu nhé.”

“Ừm.” Bạch Hạ nhìn nụ cười nhẹ nhàng trên khuôn mặt Tiêu Sơ nấn cần môi rồi bỗng nhiên giậm chân, cúi người xuống kéo vai y, mạnh mẽ ôm chặt lấy y.

Rất lỗ mãng, cũng rất thô bạo, sự đụng mạnh đến mức trái tim, cũng nhói đau, Tiêu Sơ bất giác nhớ lại những cái ôm tràn ngập hào khí của các huynh đệ trong quân doanh khi thắng trận trở về.

“Huynh gầy quá đấy, sau này bớt uống thuốc bỏ lại đi, ăn thật nhiều thịt vào.”

“...Ồ...”

Bạch Hạ dặn dò một câu, vẻ mặt nghiêm túc mà bình thản, Tiêu Sơ thì dờ khóc dờ cười, đỏ mặt trả lời.

Y ho khan một tiếng. Bạch Hạ cũng không biết phải nói gì nữa, nàng chỉ muốn chạy trốn cho thật nhanh. Đang chuẩn bị chạy đi thì cổ tay nàng bỗng dưng bị tóm lấy, rồi cả người nàng bị nhẹ nhàng kéo sang một bên.

Ngay lúc đó, có một con tuần mã phi nước đại lao thẳng tới, ngón tay của người trên ngựa suýt ngang qua vạt y phục của Bạch Hạ.

Chỉ nghe một tiếng “hê!” vang lên, hai chân người nọ móc ngược lại, duỗi người ra, tiếp tục vuron tay thêm một lần nữa, tuy nhiên cũng vẫn chỉ có thể chạm vào đuôi bím tóc đang bay lên của Bạch Hạ.

Tiêu Sơ liên tiếp hai lần kéo Bạch Hạ tránh thoát, hơn nữa mỗi lần chỉ suýt soát một khoảng rất nhỏ, xem như để cho đối phương thua cũng không quá thảm hại, giữ lại cho hấn chút thể diện. Chỉ đáng tiếc là hấn chẳng hề cảm kích chút nào.

“Cổ ý giỡn mặt bốn đại gia ta phải không?!”

Chỉ trong chớp mắt tuần mã đã chạy xa ra mấy trượng, tung hai vó lên trời, hí dài một tiếng rồi mới dừng lại, xoay đầu ngựa, vững vàng đi tới trước mặt Tiêu Sơ và Bạch Hạ.

Thân thủ của người ngồi trên ngựa hết sức phi phàm, dung mạo cũng khôi ngô tuấn tú.

Thoạt trông hấn khoảng hơn hai mươi tuổi, mày kiếm xéch cao, mắt phượng hẹp dài, sống mũi thẳng tắp, đôi môi kiên nghị, đặc biệt là nước da màu đồng, cặp mắt màu nâu, cùng mái tóc tung bay ánh lên sắc nâu, càng khiến hấn trở nên nổi bật.

Tuy nhiên, lời nói, cử chỉ của hấn lại toát ra sự tùy tiện và ngang ngược khó mà che giấu, rất có phong thái của công tử quyền quý.

“Bạch Tiểu Hà*, cuối cùng thì ta cũng bắt được nàng rồi!”

* Tiểu Hà: Con tôm nhỏ.

“Ta đã nói với ngươi mấy trăm lần rồi, ta là Bạch Hạ, không phải Bạch Tiểu Hà! Đầu của ngươi bị cửa kẹp hay là bị lừa đá hả?!” Ban đầu Bạch Hạ vẫn còn hoảng sợ chưa hoàn hồn nổi, lúc sau thấy rõ người tới là ai thì bèn nổi trận lôi đình: “Ngươi lại còn dám giục ngựa đụng chết ta!”

Người nọ ngửa mặt lên trời cười to mấy tiếng. “Tiểu Hà ngoan như thế, sao mà ta nỡ làm vậy được? Thiếu gia chỉ muốn cùng cười ngựa ngắm cảnh thi với nàng thôi!”

“Ta khinh! Không phải ngươi đã đi rồi sao? Sao lại còn xuất hiện nữa? Chẳng lẽ ngay cả Tây Thiên cũng không chịu thu nạp ngươi à? Đúng là oan hồn không tan mà!”

“Đương nhiên là bởi vì Hồ Tam nói với ta rằng ở đây có một vị cô nương tuyệt sắc, nên ta mới cất công quay lại để chiêm ngưỡng dung nhan của nàng ta. Chẳng qua cũng may nhờ thế ta mới tìm thấy nàng, bằng không chẳng phải ta đã để cho con tôm nhỏ là nàng lọt lưới mất rồi sao?”

Xem ra người này chính là Tiểu vương gia Bắc Tề, Đôn Phương Lai, nhưng sao tính cách hấn lại như vậy nhỉ?

Đại hán ngang ngược hôm qua gặp phải tại phiên chợ có lẽ là Hồ Tam mà hán nói, mà cái gọi là công vụ quan trọng chính là đi báo cho chủ tử quay trở lại để chiếm đoạt mỹ nhân sao?

Chân mày Tiêu Sơ bắt giác chau lại.

Bạch Hạ vẫn còn nổi xung: “Người đuổi theo ta gần một năm rồi, rốt cuộc đã chán chưa hả?”.

Người nọ nhấc một chân lên, cong gối tùy ý gác lên trên lưng ngựa, lắc đầu dứt khoát nói ra hai từ. “Chưa chán!”.

“Người đã có nhiều thê thiếp vậy rồi mà còn...”

“Ta đã nói với nàng bao nhiêu lần rồi, là cơ thiếp*, không phải thê thiếp.”

* Cơ thiếp: Thiếp

“... Có gì khác nhau đâu? Dù gì thì cũng đều là nữ nhân của người cả, hơn nữa không phải là người có vị hôn thê rồi à?”

“Thế thì sao? Đâu có ảnh hưởng gì đến việc ta thích nàng!”

“Nữ nhân mà người thích không đến một ngàn thì cũng tám trăm, tại sao người cứ bám dính lấy ta không chịu buông?”

Người nọ lại cười lớn, trông cực kỳ ngả ngớn, ngạo mạn: “Bởi vì ta vẫn chưa có được nàng chứ gì nữa!”.

“... Đồ điên!”

Lúc này, chân mày Tiêu Sơ đã nhíu chặt. Mà vị tiểu vương gia kia cuối cùng cũng sực nhớ lại kẻ khiến mình mất mặt lúc này, sắc mặt sa sầm, hán dùng roi ngựa chỉ về phía y: “Bạch Tiểu Hà, hán là ai?”.

“Liên quan gì đến người?”

“Ta vừa mới nhìn thấy hai người ôm nhau!”

Bạch Hạ đỏ mặt, nhưng thái độ vẫn cứng rắn như trước: “Vẫn câu nói đó thôi, liên quan gì đến người?!”.

Nam tử híp đôi mắt phượng hẹp dài, thoáng lộ ra sự hung tàn: “Chớ nói với ta là hai người có tư tình!”.

Bạch Hạ bị hán dồn ép quá nên dứt khoát nói: “Phải thì thế nào? Người quản được sao?”.

Nam tử từ trên cao liếc mắt nhìn xuống Tiêu Sơ đang ngồi yên lặng trên xe lăn, khinh thường nói: “Cho dù nàng có muốn tìm một người tới để đối phó với ta, ta xin nàng hãy tìm người nào tay chân đầy đủ có được không? Dem một tên tàn phế đến đây là nàng đã xem thường ta quá rồi đó!”.

Bạch Hạ nghe thấy hán xuất ngôn nhục mạ Tiêu Sơ, liền nổi trận lôi đình, đang định nổi xung lên thì lại nghe thấy một giọng nói dịu dàng cất lên: “Hạ Hạ...”.

Nàng sững người, xoay lại nhìn theo hướng phát ra tiếng nói.

Tiêu Sơ hơi ngẩng đầu, trên khuôn mặt mang theo nụ cười âm áp, y đưa tay phải về phía nàng, lòng bàn tay mở ra, ngón tay thon dài, các khớp xương lồi ra, đường vân tay rõ ràng: “Hạ Hạ, theo ta về nhà thôi!”

Khi đó, mặt trời vừa ló dạng nhuộm đỏ đường chân trời, những áng mây ngũ sắc trên bầu trời phản chiếu vào đôi mắt đen láy của y, trong khoảng khắc này, nó tỏa ra hào quang lấp lánh rực rỡ tuyệt trần.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 6

Type: HagiangSophie

Tử Muội đang rất lo lắng, bởi vì vừa sáng ra công tử nhà hán đã đi ra ngoài cùng với nha đầu kia, rồi sau khi trở về, sắc mặt y lại có gì đó không ổn cho lắm, không biết có phải do con đầu tới hôm qua vẫn chưa thuyên giảm hay không.

Song công tử lại tỏ ra không muốn nói nhiều, vừa bước vào cổng đã lầm li đi thẳng đến thư phòng. Điều kỳ lạ là nha đầu kia lại không hề làm cái đuôi

nhỏ bám theo công tử giống như mọi khi nữa, mà lại cúi đầu như một tiểu cô nương hiền lành, dịu dàng, quay trở về phòng của mình. Từ khi mặt trời mọc cho đến lúc mặt trời đứng bóng, hai người vẫn chưa chịu xuất hiện.

Từ Muội muốn hỏi nhưng lại không dám, vốn định đi tìm Chiến Phong trò chuyện thì con sói tuyết này lại cứ như bị trúng tà, chẳng biết vui mừng chuyện gì mà cứ nhảy tới nhảy lui trong vườn, không lúc nào yên.

Thế là hán đảnh phải lúi thủi leo lên nóc nhà nằm đếm râu của mình để giết thời gian, đếm tới đếm lui cũng đếm không hết. Hán thấy thật là quá sức buồn chán, bức bối...

Trong lúc Từ Muội đang giằng co với mớ râu của mình thì Tiêu Sơ đang tự kiểm điểm lại bản thân.

Thánh nhân dạy rằng: Mỗi ngày ta phải tự phản tỉnh mình ít nhất mình ít nhất ba lần.

Sau khi suy ngẫm lại những gì mình đã làm, quả nhiên Tiêu Sơ đã rút ra được ba sai lầm.

Thứ nhất, không nên vì vài ba lời của đối phương mà đã nổi lên lòng hiếu thắng để rồi mất đi sự bình tĩnh.

Thứ hai, không nên hoàn toàn không suy xét đến thân phận của đối phương mà đã hành động theo cảm tính, bất chấp hậu quả.

Thứ ba, cũng là sai lầm lớn nhất và quan trọng nhất, không nên dùng cách đánh trả như vậy.

Thật ra, kiểu công tử quyền quý như Tiểu vương gia Bắc tề kia, Tiêu Sơ đã gặp nhiều rồi, không chỉ mấy câu nói khiêu khích mà cho dù là những chuyện quá đáng hơn thế trăm lần, y cũng có cách giải quyết êm thấm. Nếu không muốn để cho tên kia bám lấy Bạch Hạ nữa, y vẫn có thể nhẹ nhàng xử lý như thường.

Thế mà, tại sao lần này y lại dùng cách thức vừa ấu trĩ, vừa nực cười như thế chứ? Y đâu phải là thiếu niên ngây ngô mới biết đến chữ tình, mà cũng đâu phải vì ghen tuông tranh đoạt tình nhân...

Tiêu Sơ thờ dài, xoa xoa ấn đường.

Khi đó, y vốn chỉ định giả vờ nắm tay Bạch Hạ để tỏ ra thân mật chút thôi, vậy mà sau khi nắm lấy, không biết vì sao y lại bất giác dùng thêm chút sức, kéo nhẹ một cái khiến nàng thuận thế xoay một vòng, ngồi lên hán đùi y. Sau đó, cứ để nguyên như vậy mà ngênh ngang bỏ đi. Một cánh tay nàng vòng qua cổ y, tay kia đặt trên ngực y...

Có lẽ người ngoài nhìn vào sẽ cho rằng động tác của y rất thuần thực, sau khi ôm được mỹ nhân trong lòng đáng vẻ cũng dương dương tự đắc.

Thật ra thì tâm trạng y đích thực cũng không tồi. Đặc biệt là sau khi y liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt hung hăng ngang ngược của hán đang tức tối trợn mắt, chỉ hận không thể nghiền nát cả hàm răng mình...

Tiêu Sơ ấn ấn thái dương, lại thờ dài thêm lần nữa.

Suy cho cùng vị tiểu vương gia kia tuy rằng hống hách, phách lối, song lại không phia hạng lỗ mãng. Sau trận đổ sức nhỏ ban đầu, hán cũng biết được mình không phải là đối thủ của y, nên chỉ trơ mắt nhìn họ bỏ đi mà không phải là đối thủ của y, nên chỉ trơ mắt nhìn bọn họ bỏ đi mà không tiến tới ngăn cản, bằng không, nếu phải giằng co nhau giữa ban ngày ban mặt như vậy, quả thật rất khó để thu dọn tàn cuộc...

“Vương gia Bắc Tề và Hầu gia Đại Sở vì một thiếu nữ mà ra tay đánh nhau...” Tiêu Sơ nhắm mắt, cố đè nén nỗi phiền não chột dấy lên trong lòng xuống, đưa ra kết luận.

Những gì y làm hôm nay đã vượt quá khuôn phép lễ giáo, hành xử không hề xứng với y chút nào.

Những chuyện khác tạm thời chưa nhắc tới, nhưng việc làm tổn hại đến danh tiết của một cô nương thì y tuyệt đối không thể thoái thác được, giữa thanh thiên bạch nhật, và lại còn là chốn đông người mà ôm ôm kéo kéo, đụng chạm thân mật như vậy...

Làm ra hành vi hoang đường như vậy cùng với việc ra tay trọng nghĩa tại phiên chợ ngày hôm qua, một Tiêu hầu gia vốn đã bị vô số người tò mò dòm ngó như y, chỉ sợ rằng từ nay khó có thể tiếp tục yên ổn sống ẩn thân tại đây được nữa.

Hơn nữa, ban đầu số người biết đến Bạch Hạ chỉ hạn chế trong Tiêu phủ, nhưng hiện giờ nàng sẽ mau chóng trở thành tiêu điểm của cả thành, muốn thần không biết quỷ không hay mà biến mất một cách hợp lý thì phải tốn thêm gấp mấy lần công sức để thu xếp mới được.

Nếu vị tiểu vương gia Bắc Tề vẫn chưa bỏ cuộc mà gây ra chuyện gì nữa, khiến cho mẫu thân, thậm chí cả những người khác trong nhà biết được nhúng tay vào, rồi từ đó điều tra ra được thân phận của Bạch Hạ thì vở kịch này quả thật không thể kết thúc được nữa rồi.

Hơn nữa, sau này giữa y và Bạch Hạ có khi nào trở nên khó xử lắm không...

Trong lúc Tiêu Sơ đang tự kiểm điểm bản thân thì Bạch Hạ đng ngồi trước hiên, ngẩn người nhìn lên bầu trời, trước mắt nàng dường như vẫn đang hiện ra cảnh tượng khi đó...

Hào quang muôn trượng như đều tập trung trên chiếc áo bào màu tím nhạt viền vàng của y, càng làm nổi bật dung mạo anh tuấn, lông mày khẽ nhướng,

khoé mắt cong cong, trong đôi đồng tử đen láy của y hiện lên hai bóng người nho nhỏ. Ánh mắt trong vắt, giọng nói dịu dàng, nụ cười ấm áp, trong sự thanh nhả lại chứa đựng một thứ ma lực khó mà cưỡng nổi.

Y vươn tay về phía nàng, khi đầu ngón tay nàng vừa chạm vào lòng bàn tay y, các ngón tay y đã khép lại, cầm chặt lấy cả bàn tay nàng.

Vẫn chưa kịp cảm nhận sự ấm áp trong lòng bàn tay mát lạnh của y, thì nàng đã bị kéo nhẹ, nàng xoay người nửa vòng, cảnh vật xung quanh đảo lộn, đến khi nàng bình tĩnh lại thì đã ngồi trong lòng y rồi.

Cánh tay y ôm lấy eo nàng, y còn nhìn nàng mỉm cười.

Cứ như vậy, họ men theo con đường mòn, xuyên qua đường, đi qua ngõ nhỏ, theo con đường cũ mà quay trở lại cánh đồng mình vừa rời đi.

Bạch Hạ xòe tay che đi ánh nắng mặt trời đã dần trở nên chói mắt.

Bàn tay còn lại đã từng cách một lớp y phục mỏng manh cảm nhận nhịp tim mạnh mẽ của y, nàng nhẹ nhàng đặt nó lên trên trái tim mình.

Nhịp đập không đều, tốc độ quá nhanh. Vậy là nàng mắc bệnh rồi, phải trị thôi.

Muốn trị bệnh thì phải biết được bệnh căn ở đâu.

Bệnh căn là gì đây? Có lẽ chính là cái ôm thân mật trên suốt đoạn đường về.

Phụ thân của Bạch Hạ luôn tự nhận mình phong lưu bất kham, cho nên từ khi Bạch Hạ ê a học nói đã dắt nàng đi khắp nơi vui chơi, từ danh gia vọng tộc cho đến tam giáo cửu lưu*, những nơi nên đi hay không nên đi, những chỗ nên lai vãng hay không nên lai vãng, tất cả đều không hề bỏ sót. Nếu không, đâu cho khi đó nàng có chạy trốn thì cũng không chạy vào chôn thanh lâu như vậy.

Tam giáo cửu lưu: Dù mọi ngành nghề trong xã hội.

Hơn nữa, từ nhỏ đã lớn lên cùng với các ca ca, trong tộc đa phần là những người không câu nệ tiểu tiết, bởi vậy trước giờ nàng đều không chú trọng mấy chuyện như “nam nữ thụ thụ bất thân”, nếu không sao có thể xông vào nơi mà tiểu vương gia Bắc Tê chuyên dùng để tắm rửa, lại còn vô tư chẳng thèm tìm chỗ trốn đi mà chỉ lo đứng nhìn cho rõ, sau cùng mới rước phải sự phiền phức lớn như vậy...

Nói tóm lại, Bạch Hạ chẳng phải chưa bao giờ có những hành động thân mật như vậy với nam nhân khác. Chẳng hạn như Chiều ca ca vẫn thường ôm hay cồng nàng chạy khắp các núi đồi sơn dã, chẳng hạn như trong khi đầu trí đầu sức với tên Đông Phương Lai kia nàng cũng khó tránh khỏi bị hân lợi dụng sờ soạng ít nhiều...

Song trước giờ chưa bao giờ nàng có cảm giác như lúc này, vừa có chút giống như chứng bệnh tim đập nhanh, lại cũng không hẳn là vậy.

Sau khi ngồi ngắn người hết hai canh giờ, cuối cùng Bạch Hạ cũng kiên quyết đứng lên.

Vừa ra khỏi phòng dành cho khách, từ xa nàng đã nhìn thấy hán tử có gương mặt chữ điền cùng bộ râu quai nón đang bắt chéo hai chân, nằm trên nóc viện tử của Tiêu Sơ phơi nắng, nàng bèn gọi to: “Tứ muội muội!”.

Tứ Muội héch mặt lên trời, cương quyết không thèm để ý tới nàng. Tối hôm qua nàng đã hại công tử tái phát bệnh đau dạ dày, hán tử vẫn còn chưa tính sổ với nàng. Bây giờ tới nói mấy câu cầu hoà là được chắc? Trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như thế, hán tử không nhân đây xỏ ra con bực tức bất mãn của mình, chẳng phải là đã bỏ lỡ một cơ hội tốt rồi sao? Và lại hán tử đã nói nhiều lần rồi, vậy mà nàng cứ gọi hán tử là Tứ muội muội, hán tử là nam tử, là nam tử hán chân chính!

Tứ Muội đã quyết định cứ nằm lì ở trên nóc nhà thì bỗng nghe thấy Bạch Hạ hét lên: “Ngươi xuống đây đi!”.

Bảo hán xuống là hán xuống à? Hán đường đường là thị vệ bên người Hầu gia nhất phẩm, có phẩm cách, cốt khí đàng hoàng, không phải bất kì ai đều có thể kêu đến gọi đi, hiểu chứ? Cho dù nàng có là hồng nhan tri kỉ hay phu nhân tương lai của công tử cũng không được... Á không, không, không! Chuyện này nhất định sẽ không xảy ra đâu! Tuyệt đối không thể xảy ra được!

Tứ Muội còn đang lâm bầm cầu khẩn ông trời thì đã nghe Bạch Hạ dùng tư thế “khí tុ đản điền” mà gào lên một câu kinh thiên động địa: “Tứ Muội, xuống đây cho ta ôm một cái đi!”.

Tứ Muội nghe lời lẩn xuống, cuốn bụi đất bay mù mịt.

Bạch Hạ thấy hán chặt vật liền chống nạnh cười to.

Tiêu Sơ vừa mở cửa phòng ra đã nhìn thấy cảnh tượng như thế.

Tứ Muội cứ như thế nhìn thấy thanh thiên đại lão gia*: “Công tử, người phải làm chứng cho thuộc hạ đây!”.

Thanh thiên đại lão gia: Quan thanh liêm.

Bạch Hạ kiên nhẫn giải thích: “Ta muốn ôm hán tử xem có giống với cảm giác ôm huynh không đó mà”.

Tiêu Sơ ghen lời.

Tứ Muội giậm chân.

Bạch Hạ vẫn ngây thơ.

Hồi lai sau, Tiêu Sơ mới khó khăn mở miệng, nói với Bạch Hạ: “Cô theo ta vào đây”, ngừng một lát y mới quay sang ôn hoà nói với Tứ Muội đang tức giận tốt độ: “Còn người, trong ngày hôm nay đừng xuất hiện trước mặt ta”.

Tứ Muội khóc rống, điên cuồng chạy đi.

Bạch Hạ mỉm cười ngọt ngào, hết sức hồn nhiên.

Vào đến thư phòng, Bạch Hạ chớp mắt hỏi trước: “Tranh Ngôn, huynh muốn chịu trách nhiệm với ta phải không?”.

Bờ vai Tiêu Sơ run lên, lần đầu tiên ngón tay y bị chính chiếc xe lăn của mình kẹp trúng, cổ nhin đau trả lời: “Ừm... cái đó... phải chịu trách nhiệm sao đây...?”.

Bạch Hạ tốt bụng nâng ngón tay sung của y đến bên miệng thổi nhẹ, sau đó nàng ngẩng mặt lên, hồn nhiên hỏi tiếp: “Vậy có mấy cách để nam nhân chịu trách nhiệm với nữ nhân đây?”.

Tiêu Sơ suy nghĩ, rồi mới đau xót trả lời: “Hình như... chỉ có một cách thôi”.

“Ồ...” Bạch Hạ gật đầu: “Thế còn nữ nhân chịu trách nhiệm với nam nhân thì sao?”.

Tiêu Sơ sững sốt.

“Bởi vì ta ôm huynh trước mà!” Bạch Hạ cực kỳ nghĩa khí vỗ vỗ ngực: “Cho nên, phải là ta chịu trách nhiệm với huynh trước đó mới đến huynh chịu trách nhiệm với ta”.

“... Cảm ơn nhé...”

“Đừng khách sao, chuyện nên làm mà.”

Tiêu Sơ nhớ lại cái ôm như huynh đệ đầy hào khí, không hề nhiễm chút tạp niệm mà Bạch Hạ dành cho y, rồi nghĩ lại... hành động cợt nhả... cực kỳ mờ ám của y đối với Bạch Hạ suốt đoạn đường về...

Rút lại ngón tay đã hết đau từ trong bàn tay Bạch Hạ, Tiêu Sơ hổ thẹn che mặt.

Bạch Hạ nghiêng đầu nhìn Tiêu Sơ, mỉm cười, rồi im lặng không hề lên tiếng.

Sau khi cười cho đã, nàng mới nghiêm túc nói: “Thật ra, ta hiểu huynh làm như vậy là vì muốn giúp ta thoát khỏi tên Đông Phương Lai kia”.

Tiêu Sơ ngẩng đầu, vẻ mặt cảm động vì được thấu hiểu.

Bạch Hạ lại theo thói quen ngồi xổm xuống, bám lên trên tay vịn của chiếc xe lăn, nét mặt trong sáng hết như một đứa trẻ: “Huynh không muốn ta và hắn ở bên nhau sao?”.

“Người này tính tình phóng túng, vả lại còn thê thiếp thành đàn, nếu cô ở cùng với hắn tuyệt đối không phải là chuyện tốt”, Tiêu Sơ khề ho một tiếng, vẻ mặt trở lại vẻ nghiêm túc: “Bây giờ hắn đã tận mắt nhìn thấy cô và ta... có tình ý với nhau, chắc chắn sẽ không dây dưa thêm nữa...”.

Bạch Hạ chân thành nói: “Ta nghĩ, huynh chẳng hiểu gì về con người hắn hết. Đối với hắn mà nói, người đã có phu quân rồi còn hấp dẫn hơn nhiều so với thiếu nữ khuê các đó, so với một tờ giấy trắng, người đã có ý trung nhân mới có thể cho hắn niềm khoái cảm khi chiếm đoạt được tình yêu của người khác”. Đứng dậy vỗ vỗ bả vai Tiêu Sơ, nàng thở dài: “Cho nên, ta sợ là huynh không chịu trách nhiệm với ta cũng không được rồi”.

Tiêu Sơ bỗng cảm thấy như thể có một cục đá lớn từ trên trời rơi xuống, trúng ngay vào chân y.

Dự đoán của Bạch Hạ quả thật không hề sai. Từ hôm đó trở đi, Tiêu phủ luôn gặp phải những cuộc tập kích lâu dài, bền bỉ chưa từng có, từ ban ngày cho đến ban đêm, từ đầu công khai cho đến bí mật, hắn giờ đủ mọi thủ đoạn.

May mắn là trong toà hủ đệ này được bố trí đủ loại bẫy rập ám khí, hơn nữa có một đại nội cao thủ như Tứ Muội, cho nên tuy rằng Tiêu Sơ đã ra lệnh quan phủ không được phái binh lính đến bảo vệ để tránh khiến cho ân oán cá nhân làm ảnh hưởng đến bang giao hai nước, cả phủ đệ vẫn vững như thành đồng.

Do hai bên đều không phải là những người không hiểu nặng nhẹ, cho nên tuy đã trải qua nhiều ngày như vậy nhưng vẫn không có thương vong gì lớn.

Cho đến một buổi tối, một tên xui xẻo vô tình đụng phải Chiến Phong đang ra ngoài đi dạo, một tràng tiếng sỏi hú long trời lở đất vang lên, khi Tứ Muội

đến nơi chỉ thấy con sói tuyết mang đáng vẻ nhân nhả, thoả mãn và một bãi máu trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 7

Type: HagiangSophie

Gần đây Tiêu Sơ rất đau đầu, bởi lẽ hình như sự việc đang dần phát triển theo chiều hướng mà y lo lắng, hơn nữa còn có cả những dấu hiệu cho thấy càng lúc càng khó thu dọn tàn cục.

Buổi chiều hôm nay, tiểu vương gia Bắc Tề theo đúng quy củ đệ trình lên bái thiếp*, đổi chiều âm thầm thám thính thành công khai bái phỏng. Hắn mang theo mấy tên thị tòng, vài vị mỹ nữ và một số lễ vật quý giá đường hoàng tới phủ làm khách.

Bái thiếp: Loại danh thiếp dùng khi đến bái phỏng nhà người khác.

Vì là chủ nhân Tiêu phủ, Tiêu Sơ tất nhiên phải dọn bàn dâng trà, thịnh tình khoản đãi.

Một người là con cháu hoàng tộc, một người là quý tộc danh môn, bản lĩnh nói lời khách sáo, ca tụng lẫn nhau của họ quả thật là hoàn hảo tuyệt vời, chủ khách vừa gặp đã như quen thân từ lâu, trò chuyện vô cùng khoái chí.

Không ai nhắc tới lần gặp gỡ tình cờ không mấy vui vẻ tại con đường mòn bên ngoài thành, từ đầu chí cuối họ cũng hoàn toàn chẳng hề nhắc tới người họ Bạch nào đó, thủ phạm chính dẫn tới cuộc gặp không vui nọ. Đương nhiên, cũng không nhắc đến những trận giao tranh cả mấy đêm vừa qua, thậm chí cả chuyện đổ máu kia nữa. Cả hai đều như thể mới gặp nhau lần đầu, chẳng qua chỉ bỏ bớt đi màn giới thiệu.

Khi cả hai cùng nói “ngưỡng mộ đã lâu” thì một người luôn miệng gọi “Tiêu hầu gia”, còn người kia thì tôn trọng xưng “Cửu điện hạ”.

Giữa Bắc Tề và Đại Sở cách nhau bởi một thảo nguyên rộng mênh mông, cũng chẳng thể xem như là láng giềng, cho nên hai nước xưa nay chưa hề có tranh chấp gì lớn, triều đình và dân chúng luôn duy trì quan hệ không mấy mật thiết, nhưng việc tặng lễ vật qua lại giữa hai bên cũng chưa từng gián đoạn.

Tuy Tiêu Sơ biết có hoàng thất Bắc Tề nhập cảnh Đại Sở, nhưng chuyện này là chuyện riêng tư, hơn nữa y cũng chỉ định để Bạch Hạ ở lại vài ngày mà không định nhúng tay vào, cho nên cũng chưa từng lưu ý đến việc này cho lắm.

Mãi cho đến mấy ngày trước vô tình gặp tại con đường mòn đó, không thể trốn tránh được nữa, y mới vội vàng thu thập những thông tin tình báo có liên quan đến hắn để có thể biết người biết ta.

Vua nước Bắc Tề hiện giờ bản tính phong lưu, hơn nữa tình lực dồi dào, chỉ riêng hoàng tử đã sinh được tới hơn hai mươi người, cho đến nay đã có mười hai người thành niên.

Mà bởi vì thân phận mẫu phi thấp kém cho nên trong triều Cửu hoàng tử hoàn toàn không có chút thế lực nào, hơn nữa bản thân hắn từ trước đến giờ đều chẳng có công trạng gì đáng để khen ngợi, cho nên không được xem trọng cho lắm. Hắn chỉ khoác lêm mình danh hiệu vương gia để sống nhàn hạ qua ngày. Nếu không phải Tiêu Sơ nhớ được mang máng mẫu phi của vị Cửu hoàng tử này là người Hồ, từ đó liên hệ với vẻ ngoài tóc nâu, mắt nâu của vị tiểu vương gia này, thì cũng khó có thể đoán ra được thân phận của hắn, ắt sẽ tốn nhiều công sức trong khi tìm kiếm và phân tích những tin tức về hắn để rồi mất đi thế chủ động.

Dù cho có như vậy, nhưng bởi vì hắn không phải đối thủ cạnh tranh đáng gờm cho ngôi vị hoàng đế, và lại cũng gần như không ảnh hưởng đến triều cục, nên trước mắt những tin tức y nắm được vừa ít, vừa lộn xộn lại vừa tạp nham. Hơn nữa, tất cả đều tập trung ở tám chữ: kém cỏi, bất tài, nghiện rượu.

Điều này chắc có lẽ thật sự đáng tin, những cái khác tạm thời chưa nói, chỉ riêng việc hắn ở lại Khôn Thành một tháng nay, thì chỉ có một mình hắn đã khiến cho thu nhập của Tiêu Kim Quật tăng gấp ba lần, như vậy có thể thấy được hắn là người như thế nào...

Nói chung, từ bên ngoài nhìn vào, vị Cửu hoàng tử Bắc Tề này quả thật thể hiện rõ ràng phong thái của mấy chàng công tử quyền thế ăn chơi phóng túng, cũng khó trách hắn chẳng thể giành được sự thương yêu của phụ hoàng, còn bị các huynh trưởng xem thường.

Tuy nhiên bản thân hắn dường như không để tâm tới hoàn cảnh của mình cho lắm, thậm chí đôi lúc còn làm thêm mấy hành động đổ thêm dầu vào lửa. Chẳng hạn như, rõ ràng biết phụ hoàng mình rất ghét vị mẫu phi người Hồ đến từ thảo nguyên phía Đông, thế mà hắn còn đặt biệt hiệu là “Đồng Phương Lai” đi rêu rao khắp nơi trong dân gian, còn cái tên “Lâm Nam” thì lại bỏ không dùng đến.

Thật ra đối với Tiêu Sơ mà nói, tất cả những tin tức kể trên cùng lắm chỉ có thể đem ra tham khảo, bởi vì đa phần đó đều là những lời đồn miệng vô căn cứ, không thể tin tưởng hoàn toàn.

Việc có can hệ mật thiết với y hiện giờ chính là, từ hôm nay trở đi, y và vị Cửu điện hạ này sẽ trở thành hàng xóm, hơn nữa chỉ cách nhau có một bức

tường, là hàng xóm ở ngay bên cạnh nhà.

Trong lúc Tiêu Sơ bận bịu điều tra những tin tức về Lâm Nam thì tất nhiên Lâm Nam cũng chẳng hề rảnh rỗi, ngoài việc mỗi đêm đều bèn bí không sòn chí lên vào thám thính, hẳn còn làm ra một việc lớn: Ra giá cực kỳ hào phóng mau lại phủ đệ ở bên cạnh Tiêu phủ. Chuyện này có thể nói là vừa chấn động vang dội lại vừa bí hiểm, giấu kín đến mức ngay cả một giọt nước cũng không lọt qua được.

Bởi vậy, hôm nay lúc hai người gặp nhau, Tiêu Sơ chỉ dùng một lời nói thần nhiên đã vạch rõ thân phận của Lâm Nam, còn Lâm Nam lại mặt mày rạng rỡ cáo lỗi với y, nếu như sau này khi tu sửa đình viện có gây ra tiếng ồn ào quá lớn thì xin y hãy lượng thứ cho. Thế là xem như cả hai bên đều dành cho đối phương một bất ngờ lớn, song chỉ có kinh ngạc chứ không hề thấy vui vẻ, trận này hoà nhau.

Khác hẳn với các vị chủ tử ngoài mặt ôn hoà, bên trong âm thầm đấu đá, châm chích nhau, tuy từng của cả hai bên lại không có được bản lĩnh phi phạm như vậy.

Từ Muội tuy rằng phải đơn thương độc mã, chiến đấu một mình, nhưng dựa vào diện mạo hung ác, khí chất âm hiểm và ánh mắt cay độc của hắn, một mình hắn khiêu chiến với cả bầy cũng chẳng hề thua kém chút nào. Đến cuối cùng, chỉ còn mỗi một đối thủ có thể đấu tròng mắt với hắn mà vẫn chưa có dấu hiệu thua cuộc. Người đó chính là Hồ Tam, người mà ngày hôm đó phi ngựa chạy tại phiên chợ. Hôm nay, một cánh tay của gã dường như đã bị thương không hề nhẹ, đang treo cổ định trước ngực, có điều như vậy cũng không ảnh hưởng gì đến khí thế ngang tàng trời sinh của gã.

Từ Muội và Hồ Tam đều là những người uy vũ mạnh mẽ. Hai người đứng đó giống hệt như hai pho tượng môn thần kim cương vô địch, chẳng ai sợ đối mặt tròng lớn như chuông đồng của người này hay ánh mắt hung tợn của người kia, nếu không phải để ý tới mặt mũi của chủ tử nhà mình, chắc hẳn họ sớm đã bầy trận nhảy vào giao đấu rồi.

Thế cục giằng co cứ kéo dài mãi như vậy cho đến khi Chiến Phong xuất hiện. Biết có khách tới bãi phóng, sói tuyết bèn theo thường lệ chạy đến dò xét. Đôi mắt màu lục của nó chỉ tùy ý quét qua một lượt, ngay tức khắc đã đoạ cho mấy vị mỹ nữ yếu điệu ngất xỉu, ngay cả khuôn mặt của mấy gã hộ vệ cũng không kim được mà hơi biến sắc.

Chỉ có mỗi Hồ Tam chẳng những không sợ hãi mà còn lộ ra vẻ mặt như kẻ thù gặp nhau. Quả thật là gã chỉ hận không thể phi thân nhào qua mà cắn xé nhau với sói tuyết. Đáng tiếc, Chiến Phong cũng chẳng thèm nhìn lấy gã một cái, bộ dạng kiêu ngạo thể hiện rõ sự khinh thường đối với bại tướng dưới chân mình.

Thấy Hồ Tam căm phẫn đến mức hai mắt đỏ ngầu, Từ Muội chợt hiểu ra, hẳn chỉ mỉm cười mà không nói.

Thảo nào hôm đó Chiến Phong vẫn ăn bữa sáng như thường...

Tiêu Sơ vừa tạ lỗi về sự xuất hiện đường đột của sói tuyết, vừa bảo Từ Muội dắt nó đi chỗ khác. Nào ngờ, Chiến Phong lại không chịu nghe lời, khác hẳn với mọi khi, nó cứ nhìn chằm chằm Lâm Nam, phần lưng cong lên, lông gáy dựng đứng, lộ ra răng nanh sắc nhọn, giống như gặp phải cường địch.

Lâm Nam lại không hề sợ hãi, cũng chẳng hề bực, hắn vẫn giữ nguyên dáng vẻ ung dung, thoải mái ngồi nghiêng trên ghế: “Tiêu hầu gia, hình như con sói này không thích ta lắm thì phải?”.

“Là do tại hạ quân giáo không nghiêm, mong Cửu điện hạ đừng trách tội”, Tiêu Sơ cúi mình tạ lỗi: “Có lẽ tại mấy hộ vệ bên người điện hạ đều là dũng sĩ đến từ quân doanh, khí thế uy vũ trên mình đã khiến cho sói tuyết phía phòng bị”.

“Bọn họ đều không phải là người trong cung thì cũng là hán tử trong giang hồ, cả đời này có lẽ sẽ chẳng có liên quan gì với quân đội cả”, Lâm Nam biếng nhác gãi gãi mũi: “Không lẽ là do ta? Thông minh dữ vậy sao?”.

“Thì ra Cửu điện hạ là trụ cột trong quân doanh, tại hạ thất kính rồi!” Lâm Nam khoát tay, liếc nhìn Tiêu Sơ: “Có phải một Quân hầu nhất phẩm như huynh đang cố ý chế giễu ta đó không? Chẳng qua lúc nhỏ ta từng theo hoàng huynh vào quân doanh chơi vài năm, về sau cảm thấy quá buồn chán, bản thân ta cũng thật sự không chịu nổi khổ cực đó, cho nên không tới đó nữa. Cả ngày lẫn lê bò toài, đánh đánh giết giết, sao có thể thoải mái bằng ôm mỹ nhân trong lòng cùng uống rượu ca xướng?”.

Tiêu Sơ mỉm cười, đuổi Chiến Phong lui xuống, khẽ khép lại câu chuyện này.

Sau khi tiễn Lâm Nam, Tiêu Sơ quay trở về thư phòng, bèn lập tức lấy tất cả các tin tình báo có liên quan đến hắn ra, cẩn thận xem kỹ từng cái một.

Chiến Phong lớn lên trong quân ngũ, hơn nữa còn từng ra trận giết giặc, cho nên nó rất mẫn cảm với loại khí chất thiết huyết* đặc thù đó. Nếu chỉ bởi vì Lâm Nam nhiều năm trước tùy tiện ở trong quân đội một khoảng thời gian mà đã khiến cho Chiến Phong đột nhiên nổi sát ý, thế thì quả thật là quá mức hoang đường.

Thiết huyết: Ám chỉ ý chí chiến đấu can trường, giàu lòng hy sinh. Thường dùng trong phương diện quân sự.

Thật ra cho dù là nhiều tướng lĩnh vẫn còn tại quân ngũ đi chăng nữa, cũng chưa chắc Chiến Phong đã chịu liếc nhìn ấy chứ, người thật sự khiến nó phải cảnh giác đề phòng chỉ có thể là những kẻ nguy hiểm toà ra khí chất quyết đoán dũng mãnh từ trong xương cốt.

Có lẽ đây chính là thiên tính của động vật. Tuy nhiên, so với đôi mắt bị nhiễm quá nhiều tạp chất của con người, khả năng phân biệt nhận thức của động vật còn chính xác, đáng tin hơn.

Và lại, tuy rằng chỉ gặp nhau hai lần nhưng Tiêu Sơ cũng đã lảng máng có một trực giác, có lẽ Lâm Nam không hề đơn giản như những gì y nhìn thấy bề

ngoài.

Nhưng, nếu như hấn thật sự có tham vọng thì tại sao lại phải rời khỏi đất nước xa như vậy và lâu đến thế? Cho dù hiện giờ thực lực của hấn tạm thời vẫn chưa đủ, vì không muốn bị cuốn vào vòng xoáy tranh quyền đoạt lợi quá sớm nên tránh đi, chạy trốn như vậy không khỏi quá mức khoa trương rồi sao?

Lật mở phần tin tức về quãng đường mà Lâm Nam và Bạch Hạ đã đi qua trong một năm nay, có vẻ như là chẳng hề tuân theo một quy luật nào cả, chỉ là một người bất gặp đường nào thì cứ chạy trốn theo đường đó, còn người kia thì miệt mài đuổi theo.

Song, có khi nào có khả năng giống như khi thợ săn truy đuổi, dồn con mồi vào cái bẫy mình đã sớm đặt sẵn hay không? Con mồi cứ tưởng bản thân đang trốn chạy nhưng thực tế tất cả những con đường mà nó đi qua đều là những nơi thợ săn đã sắp đặt trước...

Suy nghĩ này khiến đôi mày của Tiêu Sơ tức thì chau lại, trong lòng y cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Cho dù vì nguyên nhân và mục đích gì, nếu như Lâm Nam thật sự mang suy nghĩ này mà trêu chọc, thậm chí là lợi dụng Bạch Hạ thì tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho hấn như thế được!

Nhưng tại sao lại không thể tha thứ chứ?

Tiêu Sơ nghiêm túc suy nghĩ.

Bởi vì làm như vậy rõ ràng là đang lấy sự thanh bạch của một cô nương ra để đùa giỡn, quá mức đồi phong bại tục, không thể chấp nhận được cho nên nhất định phải kiên quyết ngăn chặn tới cùng.

Tiêu Sơ tán thành gật đầu, vô cùng hài lòng với nhưng suy nghĩ của mình.

Có điều, nếu tất cả những điều trên chỉ do y suy nghĩ quá nhiều, trên thực tế Lâm Nam là một tên công tử chỉ biết ăn uống vui chơi, không hề có chí tiến thủ. Vậy thì y đối với Bạch Hạ quả thật có thể xem như rất có lòng.

Chỉ lấy lý do “không thể có được” hiển nhiên không đủ để giải thích cho sự truy đuổi suốt cả mấy ngàn dặm trong hơn một năm qua. Cho dù ban đầu hấn thực sự có ý vui đùa, nhưng đến ngày hôm nay, e rằng ít nhiều gì cũng đã nảy sinh chút tình cảm chân thật.

Bằng không, hấn hà tất phải tỏ ra như muốn trường kỳ kháng chiến như hiện giờ? Chẳng lẽ là rảnh rồi quá nên sinh nông nổi hay sao?

Cường đoạt không thành nên chuyển sang kế sách lâu dài. Chỉ khổ cho y vốn muốn sống thanh tịnh ở Tiêu phủ cho qua ngày, vô duyên vô cớ lại bị cuốn vào trận phân tranh giữa đôi oan gia duyên nợ này.

Duyên nợ oan gia...

Bốn chữ này khiến cho chân mày của Tiêu Sơ vô thức nhíu lại càng chặt hơn. Y bèn đặt tất cả đồng thư tín lên bàn, đẩy xe lăn đến trước cửa, muốn hít thở một chút không khí trong lành.

Y vừa mới rút then cửa xuống liền có một người bỏ nhào vào.

Theo bản năng Tiêu Sơ muốn tránh ra, nhưng thấy người tới chắc hẳn là không ngờ đến đột nhiên cửa lại mở ra từ bên trong, nên cứ theo đà chuẩn bị ngã xuống, thế là y không khỏi do dự.

Chỉ một thoáng thất thần suy nghĩ, biết là không thể tránh ra được nữa, y đành phải dang hai tay đón lấy một thân hình mềm mại, ấm áp.

“Cô... sao lại lỗ mãng như vậy?”

Bạch Hạ chớp chớp mắt, nhìn vàng trán tron bóng chỉ cách chớp mũi mình một chút xíu, nàng bỗng cảm thấy giọng nói có hơi phảng phất chút phiền muộn này cứ lơ lửng tựa như âm thanh từ rất xa vọng tới vậy,

“Có bị thương không?”

Hơi thở ấm áp lướt nhẹ qua cằm rồi men theo cổ y phục chui vào cổ phả lên làn da, hơi ngưa ngưa, Bạch Hạ bất giác rụt rụt cổ, ngo ngác trả lời: “Không sao”.

“Vậy còn không mau đứng lên?”

Giọng nói vừa mang vài phần bất đắc dĩ, vừa mang theo ý cười đang cố kìm nén, lúc này Bạch Hạ mới nhận ra được mình đang ở đâu, vội vàng luống cuống nhảy ra chỗ khác, rồi mạnh mẽ cất tiếng: “Sao huynh mở cửa mà không đánh tiếng gì hết thế?”.

“... Được rồi, được rồi, đều tại ta không đứng.”

Tiêu Sơ lấy tay che miệng ho khẽ, y hơi quay mặt đi, giấu đi gương mặt đang cố nhịn cười và đôi gò má hơi ửng đỏ.

Bạch Hạ bèn ho mạnh một tiếng, vội nói lảng sang chuyện khác: “À người kia... đi rồi sao?”.

“Vừa mới đi”.

“Nghe nói huynh gọi hần là Cừu điện hạ?”

“Đúng vậy, hần là Cừu hoàng tử của Bắc Tề, tên thật là Lâm Nam, hôm nay ta cũng mới lấy được tin tức về hần.”

“Ta đã nói mà, cái gì mà Đông Phương Lai với không Đông Phương Lai, chắc chắn là tên giả, cái tên này mờ mờ ra là nói dối, đúng là một lời của hần cũng chẳng đáng tin!” Bạch Hạ tức giận giậm chân, tròn tròn mắt: “Ta còn nghe nói, hần trở thành hàng xóm của chúng ta rồi?”.

Từ “chúng ta” này khiến cho trái tim Tiêu Sơ bỗng dưng cảm thấy ấm áp lạ kỳ, nụ cười tự nhiên cũng vì vậy mà tươi hơn hần: “Hần mua phù đệ ngay bên cạnh, chắc trong mấy ngày nữa sẽ dọn tới đây”.

Bạch Hạ giậm chân: “Không phải huynh là quan lớn sao? Mau đuổi hần đi đi!”.

Tiêu Sơ thờ dãi: “Đúng là chức quan của ta lớn, đáng tiếc ta là một vị quan tốt, giống như cô là một đại phu tốt vậy”.

Quan tốt với đại phu tốt thì có liên quan gì với nhau chứ, Bạch Hạ nhất thời cũng không thể nghĩ ra được, có điều nàng cũng chẳng cần phải suy nghĩ nữa làm gì, nàng nghiêng răng nghiêng lợi rút một chiếc bình ngọc từ trong tay áo ra, phồng mang tròn mắt gần ra từng tiếng một: “Hết cách rồi, xem ra ta buộc phải dùng chiêu này thôi!”.

Tiêu Sơ hiểu kỳ: “Cái gì đây?”.

“Độc được! Độc chết hần luôn! Chết là hết!”

“Cô biết điều chế độc được?”

Bạch Hạ làm vẻ mặt dữ tợn, cười gằn: “Không phải ta đã từng nói rồi sao? So với việc làm một đại phu trị bệnh, ta càng thích làm một cao thủ hạ độc hơn!”.

Tiêu Sơ gật đầu, trầm ngâm một lát, sau đó mới dùng một ánh mắt vừa chân thành vừa thuần khiết mà nhìn nàng: “Ta có hai đề nghị, một là đừng để hần chết ở ngay bên cạnh phủ, xui xẻo lắm. Thứ hai, tốt nhất cũng đừng để hần chết trong lãnh thổ Đại Sở, đỡ phiền phức. Tiếp theo cụ thể phải làm thế nào thì tùy ý cô”.

“...”

Thấy Bạch Hạ nhe răng, Tiêu Sơ bèn cười khê, đưa tay rút lấy bình ngọc nàng đang cầm: “Quan tốt không bao giờ ý thế hiếp đáp người, đại phu tốt không bao giờ làm hại đến sinh mệnh người khác. Cho nên thuốc độc này cứ giao cho Tứ Muội, hần cũng rất thạo việc hạ độc”.

Bạch Hạ sùng sốt: “Huynh... huynh muốn để Tứ Muội đi...”.

“Yên tâm, bảo đảm sẽ hành sự gọn lẹ, không để lại bất kỳ dấu vết nào”.

Bạch Hạ vội vàng giật bình ngọc lại, lắp bắp nói: Tuy rằng hần rất đáng ghét... nhưng... nhưng ta cũng không phải thật lòng muốn hần chết...”.

Tiêu Sơ nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt dần thâm trầm: “Nếu như tất cả những thứ hần thể hiện ra ngoài mặt chỉ là giả vờ để giấu tai mắt của người khác, cô sẽ đến với hần chứ?”.

Bạch Hạ ngẩn người: “Là ý gì?”.

Tiêu Sơ mỉm cười, chỉnh lại tay áo, giọng điệu nghe có vẻ như rất dừng dưng: “Ý của ta chính là nếu như hần không có cơ thiếp, không có vị hôn thê, không phải phong lưu khắp chốn, đùa giỡn thế nhân như vậy... Có lẽ, cũng là người đáng để phó thác cả đời”.

“Sao huynh không nói luôn là, nếu hần dung mạo như Phan An, tài năng hơn Lý Bạch Đỗ Phủ, tính tình có thể sánh với Thánh Hiền, hơn nữa còn một lòng một dạ với ta, yêu thương sẵn sốc, suốt đời không thay đổi, như vậy chẳng phải càng đáng để phó thác cả đời sao?” Bạch Hạ rõ ràng rất khinh thường loại giả thiết như thế này, nàng ngừng lại một lúc, dường như đang chú tâm nghịch chiếc bình đang cầm trong tay, rồi lẩm bầm vu vơ một câu: “Hơn nữa, hần có thể nào thì cũng liên quan đến ta, ta không thể thành thân...”.

Đây đã là lần thứ hai Tiêu Sơ nghe thấy nàng nói những lời như vậy, không kiềm chế được lác đầu cười khê: “Đúng là nha đầu ngốc ăn nói hồ đồ, đã là nữ nhi sớm muộn gì cũng phải gả cho người ta, mẫu thân phụ thân không thể ở mãi bên cạnh cô cả đời đâu!”.

Bạch Hạ cúi đầu cắn nhẹ môi, suy nghĩ một lúc, sau đó nàng thỉnh thoảng nhìn xuống nhìn thẳng vào Tiêu Sơ, đồng thời dùng một ngón tay chọc chọc lên ngực y: “Huynh đã ôm ta đi khắp nửa cái thành này rồi, sao ta còn có thể gả cho người khác được nữa chứ!”.

Tiêu Sơ vừa bất đắc dĩ vừa oan ức há miệng ra, nhưng cuối cùng y chỉ có thể yên lặng. Mặc dù, trước đây khi y vẫn còn chưa ôm nàng đi khắp chốn thì nàng đã nói như vậy rồi...

Sau khi trêu chọc cho đã rồi, tròn mắt Bạch Hạ mới xoay chuyển, nghiêm túc chất vấn: “Nếu huynh đã hỏi ta rồi thì phải để ta hỏi lại mới công bằng. Ta

hỏi huynh, nếu không phải bởi vì biết mình không còn sống được bao lâu nữa, có phải huynh sẽ đồng ý thành thân với Doãn Lạc hay không? Hay là với một tiểu thư khuê các nào đó môn đăng hộ đối có thể khiến người nhà huynh hài lòng?”.

Đôi mi dài của Tiêu Sơ bỗng run lên, sau đó khép lại, trầm ngâm một lúc mới chậm chậm gật đầu, ngữ điệu bình thản: “Nếu lá lúc đầu thì có”.

“Lúc đầu, vậy bây giờ thì sao?”

Tiêu Sơ ngược mắt, trong đôi đồng tử đen láy như có một tầng sương mỏng bao phủ, đôi môi khẽ nhếch lên, không đáp.

Bạch Hạ nhướn mày, rồi chun chun môi, khoé mắt cong cong, nàng cũng không hỏi nữa.

Vài ngày sau, quả nhiên Lâm Nam đã dắt theo một đám tùy tùng và mỹ nhân gióng trống khua chiêng, khí thế rầm rộ dọn tới đây và chính thức trở thành lán giềng của Tiêu phủ. Tiêu Sơ bèn đem những lễ vật được chuẩn bị kỹ lưỡng qua nhà bái phỏng, chúc mừng hân hoan dọn nhà. Ngày thứ ba, Lâm Nam bày tiệc rượu mời cả hà Tiêu Sơ, đương nhiên cũng bao gồm Bạch Hạ trong đó. Ngày hôm sau, Tiêu Sơ phủ mời lại...

Có qua có lại như vậy, cả hai nhà lại khá giống như lán giềng thân thiết, chung sống với nhau hoà thuận vui vẻ. Dân chúng đều biết rằng quan hệ giữa Tiêu vương gia Bắc Tề và Quân hầu Đại Sở rất tốt, tuy rằng tính cách hơi khác nhau, thế nhưng họ đều là những trang hào kiệt khí thế hơn người, cả hai vừa gặp mà như đã quen, kết làm hảo hữu thì cũng chẳng có gì lạ.

Huống hồ hai nước trước giờ quan hệ hoà hảo, bách tính lại là người dân lương thiện, nhìn thấy tình cảm như vậy, đã sớm đều cảm thấy vui vẻ từ tận đáy lòng, họ cho rằng việc này tượng trưng cho việc giữa hai nước sẽ vĩnh viễn hoà bình, không có chiến tranh. Thế nên họ vẫn giữ thái độ khoan dung đối với hành vi hoang đường trước đây của Tiêu vương gia Bắc Tề, chỉ coi đó là tâm tính lỗ mãng của thiếu niên trẻ tuổi mà không tính toán gì thêm.

Thậm chí một số người nhiều chuyện hay tò mò còn lấy đủ thứ lý do để xuất hiện quanh hai toà phủ đệ, muốn chiêm ngưỡng phong thái của đôi thanh niên kiệt xuất này.

Lâm Nam vốn thích khoe mẽ, rêu rao khắp chốn, nên cũng không để tâm tới việc này cho lắm, gặp những khi tâm trạng tốt hẳn còn đi ra ngoài, làm mấy điệu bộ phong lưu phóng khoáng để cho người xung quanh xem cho đã mắt.

Nhưng Tiêu Sơ trước giờ đều điềm tĩnh hướng nội, thích yên tĩnh, ghét sự ồn ào, nên y nhất thời không khỏi khó chịu. Vừa đúng gần tới cuối năm, việc làm ăn trong tộc đang lúc bận rộn nhất, mặt chỉ từ trong triều đình gửi tới cũng đột nhiên nhiều hơn trước gấp mấy lần, Tiêu Sơ bèn tìm một nơi thanh tĩnh để xử lý tất cả công việc, ngày nào cũng sớm đi tối về.

Trong khi y đang sự vụ bận rộn thì Lâm Nam lại vẫn cứ ăn không ngồi rồi, rảnh rỗi chơi bời như trước, cứ cách vài hôm hẳn lại sai tùy tùng đi mời người trong Tiêu phủ qua chơi. Có điều tất cả mọi người đều có chức trách của mình, làm sao có thể ngày nào cũng cùng hẳn chơi đùa như vậy được, thế nên cuối cùng chỉ còn lại mỗi một người cũng nhàn rỗi chẳng có việc gì làm như hẳn được mời sang phủ, người này tất nhiên chính là Bạch Hạ.

P phủ đệ mà Lâm Nam mua vốn thuộc về sản nghiệp của một vị phú thương trong thành, quanh năm đều để không, nên cách bài trí bên trong tương đối đơn giản, không có bày biện, trang hoàng quá nhiều. Tuy nhiên diện tích phủ khá rộng, phải lớn hơn Tiêu phủ đến ba bốn lần.

Sau khi Lâm Nam dắt theo mười mấy người vào đó ở, nuôi thêm vài con chim thú quý hiếm, đặt thêm vài món kỳ trân dị bảo, còn trồng thêm cả đủ loại hoa thơm cỏ lạ, tuy vẫn chưa xây dựng quá mức hoành tráng, nhưng toà nhà cũ kỹ tầm thường đã nhanh chóng trở thành một cung điện nhỏ mang một phong thái riêng.

Làm như vậy đương nhiên khó tránh khỏi việc xa hoa lãng phí, nhưng so với một Tiêu phủ thanh nhả giản đơn thì ở đây tất nhiên sẽ mới mẻ thú vị hơn. Nhất là đối với một cô nương nghịch ngợm trường thành ở trong rừng núi, thích náo nhiệt, thích mới lạ, mạo hiểm như Bạch Hạ thì khỏi cần phải nói cũng biết sức hấp dẫn của nó lớn nhường nào.

Có thể là sau khi trở thành lán giềng, Lâm Nam tỏ ra đứng đắn hơn, luôn tận tâm tận lực ngắm cảnh vui chơi cùng với Bạch Hạ hết như một vị chủ nhân hiếu khách. Hẳn không hề nhắc đến mấy yêu cầu quá đáng như muốn để nàng làm nữ nhân của mình hay gì đó nữa. Cũng có thể là do Bạch Hạ chỉ cảm thấy nếu đã không trốn được, thôi thì cứ thoải mái qua lại, dù gì thì cũng có Tiêu Sơ ở đây, chắc hẳn Lâm Nam cũng không dám làm gì.

Tóm lại hơn một tháng nay, Bạch Hạ và Lâm Nam, đôi oan gia vốn không thể ở cùng trong một mái nhà quá nửa canh giờ này lại có thể bắt đầu chung sống hoà thuận, hơn nữa họ còn nói nói cười cười, thoạt trông cũng khá là hoà hợp vui vẻ.

Hôm nay, Lâm Nam lấy cớ có một hộp trà thượng đẳng, mời Bạch Hạ qua chơi.

Trời đã sang đông, có điều ở Khôn Thành chỉ sau khi mặt trời xuống núi thì mới se lạnh, buổi sáng nếu như có ánh nắng ấm áp chiếu xuống, thì cùng lắm chỉ phải khoác thêm một chiếc áo bông mỏng bên ngoài thì đã đủ rồi.

Lâm Nam tuy ăn chơi trác táng, nhưng võ công có thể nói là cao cường, người luyện võ thân thể trắng kiện nên không sợ lạnh, hẳn vẫn mặc cảm bào tơ lụa như cũ, phe phẩy chiếc quạt mạ vàng làm bộ phong nhã, đôi mắt phượng hẹp dài nhìn Bạch Hạ pha trà. Nàng mặc chiếc váy màu lục nhạt, bên ngoài khác thêm một chiếc áo lông ngắn không tay, bím tóc đen nhánh thả ở phía trước vạt áo lục, những sợi lông mềm mại trên cổ áo thường phớt nhẹ qua cằm, càng làm nổi bật đôi gò má trắng mịn như ngọc.

“Bạch Tiểu Hà, bộ y phục mới này do nàng tự chọn à?”

Bây giờ Bạch Hạ đã chẳng thêm phản bác lại cái tên hẩn tự tiện áp đặt cho mình nữa. Nàng vừa bày bộ đồ trà ra vừa vô tư trả lời: “Cái ăn cái mặc và đồ dùng của ta ở đây toàn bộ đều do Tranh Ngôn phái người chuẩn bị, bộ y phục này chính là vài ngày trước y đặt sẵn kiểu rồi gọi người tới cắt may đấy”.

Lâm Nam hừ nhẹ: “Không phải y bận đến mức không thấy mặt mũi đâu sao? Y vẫn còn thời gian tự xử lý mấy chuyện nhỏ này sao? Có khi là y kêu hạ nhân chọn đại cho nàng cũng không chừng, còn đồ ngốc nghếch như nàng lại tưởng thật mà lại đi mang ơn y”.

Bạch Hạ nghiêng đầu nhìn hẩn, vẻ mặt hết sức ôn hoà hiền từ, giống hệt như đang nhìn một đứa trẻ nghịch ngợm: “Huynh đang dùng kế ly gián đúng không? Cứu điện hạ à, huynh có cảm thấy mình ấu trĩ lắm không?”.

Lâm Nam trừng mắt, ghen lời.

“Thôi lo uống trà của huynh đi! Quan tâm nhiều thứ quá coi chừng tổn thọ đó!”

Lâm Nam nhận lấy ly trà Bạch Hạ đưa cho, nhưng không uống mà chỉ cầm trong tay khế lắc, hẩn khép mắt lại tựa như đang thưởng thức hương trà: “Nàng... quan tâm tới việc ta có tổn thọ hay không sao?”.

Bạch Hạ trịnh trọng nói: “Xuất phát từ lập trường của một vị đại phu, ta đương nhiên không muốn nhìn thấy có người không thể hưởng hết tuổi thọ của mình”.

Lâm Nam giễu cợt: “Bạch Tiểu Hà, nàng có cần phải lúc nào cũng vạch rõ quan hệ với ta như vậy không?”.

“Giữa chúng ta trước giờ đâu có quan hệ gì”, Bạch Hạ trả lời rất nhanh, giọng điệu như chém đinh chặt sắt: “Trước đây không có, bây giờ không có, sau này càng không có!”.

“Vậy sao...” Lâm Nam lại mỉm cười, đặt ly trà xuống, ngược mắt lên, vẻ mặt vẫn cứ dửng dưng, bất cần đời như trước: “Lẽ nào, ngày đó ở trong băng động tại tuyết sơn, nàng chưa bao giờ động lòng với ta sao? Lẽ nào những lời mà nàng nói khi đó đều là giả dối?”

Bạch Hạ vừa sùng sốt lại vừa tức giận, lập tức đứng bật dậy: “Huynh còn dám nhắc đến chuyện này với ta à? Huynh cố ý giả vờ sai một đám người tới truy sát mình, sau đó còn cố ý để bị thương rơi xuống động băng, hơn nữa còn cố tình khiến ta hiểu nhầm, cho rằng huynh vì cứu ta cho nên mới bị thương, cuối cùng lại giả như sắp chết để lừa ta...”.

“Y thuật của nàng cao minh như vậy...” Lâm Nam đột nhiên chậm rãi lên tiếng cắt lời Bạch Hạ, tiếp đó từ từ đứng dậy: “Lẽ nào không thể nhìn ra được vết thương của ta thật sự có chí mạng hay không?”.

“Đó là bởi vì... bởi vì khi đó huynh chảy nhiều máu như thế...”

“Hậu nhân có tài chẩn đoán nhất của Bạch gia Mai Lĩnh mà lại chỉ vì một chút máu như vậy mà chẩn đoán nhầm sao?” Lâm Nam lấy quạt gõ nhẹ vào lòng bàn tay, trong đôi mắt phượng xé lên tỏ ý trêu đùa: “Nếu không phải do quá lo lắng mà lòng dạ rối bời, nếu không phải vì yêu nên khó có thể kiềm chế bản thân thì, Bạch Tiểu Hà nàng hãy nói thử xem, như vậy còn có thể là vì sao?”.

Bạch Hạ tức thì đỏ bừng mặt, thoạt trông có vẻ như đã tức giận lắm rồi! Đúng là “giang sơn dễ đổi bản tính khó dời”, ta còn tưởng rằng huynh đã thay đổi rồi, không ngờ huynh vẫn tự kỷ đến mức này! Huynh tưởng rằng tất cả nữ tử trong thiên hạ này đều thích huynh, si mê huynh, gào khóc đòi làm một trong số trăm ngàn nữ nhân của huynh chắc?. Bạch Hạ giậm chân, đi ra ngòi đình nhỏ ở giữa hồ, đồng thời còn giận dữ nói không ngừng: “Có tiền thì ghé góm lắm sao? Có quyền có thế thì ghé góm lắm sao? Bề ngoài anh tuấn thì ghé góm lắm sao...”.

Vẫn còn chưa nói xong, vòng eo nàng bỗng dưng bị ôm chặt, trên lưng bỗng nóng ran, thì ra nàng đã bị hẩn ôm từ phía sau: “Chẳng có gì là ghé góm cả, tất cả những thứ này đều chẳng có gì là ghé góm, ở trước mặt nàng, tất cả vinh hoa phú quý, tất cả những mưu tính thủ đoạn đều không đáng một văn tiền. Bạch Tiểu Hà...”.

Giọng nói trầm thấp của Lâm Nam vang lên bên tai: “Nếu như ngay từ đầu ta nghiêm túc với nàng, không bắt nạt nàng, giấu giếm nàng, trêu chọc nàng, lừa dối nàng, nếu như ngay từ đầu ta đã phát hiện ra nàng động lòng với ta, yêu ta, không cố ý bố trí ra màn kịch đó để thăm dò nàng, nếu như ngay từ đầu... ngay từ đầu ta đã không lẩn tránh tình cảm của mình, thừa nhận mình đã yêu nàng sâu đậm... có phải nàng sẽ, sẽ không chạy trốn khỏi ta, sẽ không kiên quyết cự tuyệt ta như thế, sẽ không... gửi gắm tình cảm của mình cho kẻ khác”.

Trước mắt Bạch Hạ tựa như đang liên tiếp hiện ra từng cảnh, từng cảnh trong quá khứ, muốn tránh khỏi vòng tay của Lâm Nam nhưng lại không có chút sức lực nào, nàng không thể cử động được.

Khi đó, nàng không hề biết hẩn là ai, vô tình xông vào phòng tắm của hẩn, nhìn thấy hẩn trong tình trạng không mảnh vải che thân, sau đó không cẩn thận để hẩn bắt được, hẩn bèn một mực bắt nàng phải chịu trách nhiệm.

Lúc bấy giờ, nụ cười của hẩn rất trong sáng, rất chân thật, mang theo một chút xấu hổ, cả sự ngang ngược như trẻ con.

Nàng vốn đã đuối lý, sau lại nhất thời mềm lòng, bị hẩn bám theo mãi nên đành buông xuôi theo. Hẩn dẫn nàng đi du ngoạn khắp các cảnh đẹp của Đại Lương, từ tuyết sơn cho đến sa mạc, những phong cảnh đẹp nhất thiên hạ. Hẩn nói, tên của hẩn là Đông Phương Lai.

Lúc bấy giờ, nàng vừa tròn mười bốn, đứng ở độ tuổi tình yêu chớm nở, bỗng dưng có một nam tử tuấn tú hiểu biết sâu rộng, tâm đầu ý hợp, bầu bạn

đọc đường, cẩn thận che chở, nói năng ngọt ngào nên cũng khó tránh khỏi động lòng xuân.

Cuối cùng, lần đó ở tuyệt động, nàng cho rằng hấn sắp chết, nên đã buông lời thề ước đòi đòi kiếp kiếp.

Song nàng đã mau chóng phát hiện ra rằng, hấn là hoàng tử của nước láng giềng, biết được hấn đã sớm có vô số thê thiếp, biết được tất cả chẳng qua chỉ là một trò đùa của một vương gia quyền quý quen thói phong lưu với một cô nương ngốc nghếch, cái gì cũng không hiểu. Thế là trong cơn tức giận, nàng kiên quyết bỏ đi. Cuối cùng đã trở thành trò chơi mèo đuổi chuột.

“Hãy để cho chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không?” Lâm Nam tiếp tục thấp giọng nói, cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy vòng eo của Bạch Hạ, trong giọng nói trước giờ vẫn luôn ngang ngược càn rỡ lại lộ ra sự bất lực dè dặt: “Nàng xem, khoảng thời gian này đã chứng minh chúng ta vẫn có thể sống chung hoà hợp, nàng không hề ghét ta đúng không? Chỉ cần nàng đồng ý, ta sẽ lập tức đuổi hết tất cả cơ thiếp, thậm chí ta sẽ từ hôn, cùng lắm thì không làm cái chức vương gia nhân dân này nữa, chỉ cùng nàng phiêu bạt chân trời góc biển, ngắm bình minh rồi hoàng hôn, chỉ cần hai chúng ta...”

“Huynh... thật sự có thể làm như vậy sao?”

“Thật! Nàng hãy tin ta, chỉ một lần cuối cùng này thôi.”

Bạch Hạ yên lặng suy nghĩ một lúc, sau cùng nàng khẽ thở dài: “Sự việc đã đến nước này, ta có tin huynh hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa rồi...”. Nàng đặt hai tay lên mu bàn tay hấn, hơi dùng sức, cuối cùng cũng gỡ được tay hấn ra, rồi quay người lại nhìn khuôn mặt đã không còn cười đùa pha trò như mọi ngày nữa: “Có lẽ, ta đã từng thực sự thích huynh, nhưng đó chỉ là đã từng thôi, chỉ một sự say mê mù quáng của một tiểu cô nương đối với một người. Bây giờ, cảm giác này đã không còn nữa, biến mất hết cả rồi. Huynh nói không sai, hiện giờ ta không ghét huynh, cũng giống như trước đây ta chưa từng hận huynh. Khi đó ta cứ tưởng rằng mình khoan dung độ lượng, còn vì thế mà tự hào cơ...”

Nói đến đây, Bạch Hạ mỉm cười, hiện lên hai lúm đồng tiền nho nhỏ, nhưng những lời nàng nói ra lại như thể từng nhát dao chém xuống: “Sau đó ta mới hiểu rằng, chỉ những nỗi đau do người mình lưu tâm đến nhất tạo nên thì mới có thể khắc cốt铭心, mới có thể hận tận xương tủy”.

Đôi mắt màu nâu của Lâm Nam bỗng ngưng đọng hơn một chút, tựa như miếng ngọc hổ phách dưới ánh mặt trời, tuy rằng rực rỡ loá mắt nhưng lại không thể nhìn thấy màu sắc thật sự ở bên trong nó: “Cho nên ý của nàng là, nàng chưa hề để tâm đến ta, hoặc có thể nói, nàng chưa từng yêu ta?”

Bạch Hạ không hề trốn tránh ánh mắt của hấn, trả lời rõ ràng: “Thật ra huynh đối với ta, chẳng phải cũng như vậy hay sao? Tạm thời chưa nói đến những chuyện khác, ta chỉ hỏi huynh, nếu ta thật sự nhận lời huynh, đi theo huynh, huynh thật có thể chỉ ở bên một mình ta sống trọn kiếp này sao? Thật có thể vì ta mà từ bỏ tất cả danh lợi quyền thế, cam tâm tình nguyện quy ẩn sơn lâm sao?”

Lâm Nam chăm chú nhìn nàng, thật lâu sau mới từ từ nhắm mắt, lúc hấn mở mắt ra, khoé miệng đồng thười cũng nhếch lên, hấn xoay xoay phiến quạt trong tay, trong chớp mắt đã trở lại dáng vẻ ngả ngón, không nghiêm túc như trước: “Con tôm nhỏ, nàng đã thông minh hơn nhiều rồi đó!”

Bạch Hạ sững sốt khi thấy hấn biến đổi sắc mặt quá nhanh, sau đó nàng lập tức phản ứng lại, trợn mắt, nhấc chân đạp hấn một phát thật mạnh: “Trên đời này nhiều người chết như vậy, sao huynh không chết luôn đi?”

Lâm Nam vừa nhảy lên vừa cười: “Bởi vì, vẫn còn rất nhiều người đang sống mà!”

“...”

Bạch Hạ cũng chẳng buồn lý sự với hấn, xoay người định bỏ đi thì lại nghe thấy Lâm Nam lớn tiếng hỏi: “Này! Chắc không phải nàng thật lòng thích tên tàn phế kia chứ?”

“Thích thì sao? Hơn nữa, huynh nói chuyện tôn trọng người khác chút đi, Tranh Ngôn không phải tàn phế đâu!”

“Tranh Ngôn, Tranh Ngôn, gọi nhau thân thiết quá nhỉ! Chân không thể cử động được, còn chẳng phải là tàn phế hay sao?”

Bạch Hạ siết chặt nắm tay, nói ra từng từ, từng từ một: “Còn! Có! Hồng!”

Lâm Nam ghen lời, suýt nữa thì trợn ngược mắt.

Nhìn thấy Bạch Hạ sắp đi đến cuối chiếc cầu cử khúc, Lâm Nam dường như vẫn chưa chịu bỏ cuộc, lớn giọng hỏi với theo: “Rốt cuộc nàng thích ý ở điểm nào?”

Bạch Hạ vẫn bước tiếp, chỉ có tiếng nói vọng lại: “Trái tim từ mẫu của người hành y”.

“Trái tim từ mẫu?” Lâm Nam chớp chớp mắt, tự lẩm bầm một mình: “Lẽ nào bởi vì một con ma ốm suốt ngày bệnh tật có thể dấy lên cái gọi là bản năng làm mẹ tiềm tàng trong lòng nữ tử, sau đó nảy sinh ý muốn bảo hộ, sau cùng chuyển thành tình yêu? Thì ra nàng ấy thích nam nhân như vậy...”

Dùng quạt gõ gõ lên đầu, rồi lại gõ gõ vào lòng bàn tay, trên khuôn mặt lộ vẻ bưng bít, hấn vận khí gào to lên: “Ta biết rồi, con tôm nhỏ nóng lòng muốn làm mẹ rồi!”

Bạch Hạ đã đi xa đến gần hoa viên, nghe vậy bỗng khựng chân, suýt nữa ngã nhào, sau khi đứng vững lại mới thuận tay ngắt một cọng cỏ dài màu xanh đậm xem như trút giận, hậm hực sải bước bỏ đi.

Lâm Nam vẫn luôn nhìn theo bóng dáng nàng, ý cười bên môi dần dần biến mất, sắc hổ phách trong đôi đồng tử càng lúc càng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 8

Type: yenxitrum89

Chạng vạng ngày hôm sau, Hồ Tam bên Lâm phủ tới tìm Bạch Hạ, nói là Lâm Nam bệnh rồi, nhờ nàng qua xem thử.

Bạch Hạ vừa nghe, lập tức thầm mắng trong lòng một câu: “Ấu trĩ chết đi được!”

Hôm qua mới vừa đưa ra kết luận nàng thích “ma ốm”, hôm nay đã bệnh liệt giường rồi, tốc độ như thế, hiệu suất như thế...

Cho dù Bạch Hạ rất muốn đóng cửa thả Chiến Phong ra, nhưng sau cùng cũng không nói gì cả mà thành thật nhận lời.

Bởi vì nàng mới nhận ra một vấn đề rất nghiêm trọng, ở đây chỉ có mỗi Lâm Nam biết được thân phận người Bạch gia của nàng, nếu để lộ ra ngoài, khó tránh khỏi khiến cho người nhà Tiêu Sơ chú ý, họ sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào, nếu thật sự tới khi đó, phiền phức sẽ lớn lắm đây.

Sau khi giải thích với hạ nhân Tiêu phủ đang kinh ngạc rằng mình chỉ biết sơ sơ về y lý, Bạch Hạ liền ra khỏi cửa cùng Hồ Tam.

“Lần này chủ tử ngươi đang định giờ trò gì đây?”

“Hừ!”

“... Ghê vậy sao!”

Do đuổi bắt lâu ngày nên Bạch Hạ với đám hộ vệ bên người Lâm Nam cũng xem như người quen cũ, có điều nàng vẫn chưa bị đối xử vô lễ lần nào, nên lúc này thái độ kiêu căng hếch mũi lên trời kia của Hồ Tam thật sự khiến nàng rất khó chịu.

Hơn nữa lúc trước nàng vẫn luôn nghi ngờ, sợ dĩ Lâm Nam đã đi rồi mà còn quay lại thực ra chẳng phải vì cô nương xinh đẹp nào cả, mà ngày đó tại phiên chợ nàng vẫn bị Hồ Tam phát hiện, sau đó chạy đi báo cáo với chủ tử.

Thù mới lại thêm hận cũ, trông mắt Bạch Hạ xoay chuyển, nàng chấp tay sau lưng, thản nhiên nói: “Sau khi bị sói cắn sẽ rất dễ mắc một căn bệnh, sợ ánh sáng, sợ nước, gào rống điên cuồng giống như chó dại, cuối cùng tuyệt khí thân vong. Căn bệnh này kỳ lạ ở chỗ, có thể mắc bệnh cũng có thể không mắc bệnh, song lại không biết được mình rốt cuộc có mắc bệnh hay không, có thể sẽ phát bệnh cũng có thể vĩnh viễn sẽ không phát bệnh, có điều lại không biết được rốt cuộc lúc nào sẽ phát bệnh. Trước khi phát bệnh sẽ chẳng khác gì người bình thường, nhưng một khi phát bệnh thì có là thần tiên cũng không cứu được”. Nàng nghiêng đầu nhìn sắc mặt Hồ Tam đã xanh lét rồi lại thương cảm bổ sung thêm một câu: “Ngoài ra, thời kỳ ủ bệnh khoảng hai mươi năm, cho nên, ngươi vẫn còn mười chín năm mười một tháng nữa để hoàn toàn chắc chắn mình có bình yên vô sự hay không, chúc ngươi may mắn nhé!”

Hồ Tam như bị sét đánh, cả khuôn mặt cháy đen, cứng lại.

Tâm trạng của Bạch Hạ liền vui vẻ hẳn lên, nàng hưng phấn sai bước đi trước, nghênh ngang tiến vào đại môn Lâm phủ.

Khi nhìn thấy Lâm Nam, cuối cùng Bạch Hạ cũng hiểu vì sao lúc này thái độ của Hồ Tam đối với nàng lại như vậy.

Lâm Nam chẳng những không giờ trò gì hết, mà hẳn bệnh thật rồi, hơn nữa bệnh không hề nhẹ, điều này khiến cho Bạch Hạ vốn không có tâm lý chuẩn bị trở tay không kịp, thậm chí nàng còn không biết phải phản ứng thế nào.

Đứng sững ở trong phòng một lúc lâu, nàng mới thốt lên một câu: “Huynh lại dùng khổ nhục kế phải không?”

Vừa dứt lời liền suyết chút nữa thì nàng bị mỹ nữ đang sẵn sàng cho Lâm Nam giết chết bằng ánh mắt phẫn nộ...

“Cho dù ta dùng khổ nhục kế thì ít ra cái khổ mà ta phải chịu cũng là thật đúng không?” Lâm Nam tựa vào đầu giường, mái tóc màu nâu nhạt để xõa xuống vai, trên người đắp một chiếc chăn bông dày, sắc mặt trông có vẻ không tốt cho lắm, lúc nói chuyện có chút hụt hơi, hơn nữa còn mang theo cả giọng mũi rõ ràng: “Thân là đại phu, chẳng lẽ không phải nên lại đây chẩn trị cho người bệnh trước hay sao?”

“Huynh chẳng qua là bị bệnh phong hàn thôi, tới tiệm thuốc bốc vài thang thuốc uống vào là khỏi rồi, có phải bị bệnh gì ghê gớm lắm đâu...” Bạch Hạ tùy tiện trả lời. Sau đó nàng lại bị một ánh mắt tạo thành cơn mưa tên bắn qua, nên rút cổ, vội vàng bổ sung: “Đương nhiên, để bảo đảm, vẫn cứ nên tìm một vị đại phu đáng tin tới xem bệnh thì tốt hơn. Huynh biết mà, ta chỉ biết xem bệnh, đâu có trị được bệnh”.

Lâm Nam hừ khê: “Chẳng qua nàng không dám châm cứu với động dao thôi, đâu phải không biết cách phối dược? Căn bệnh nhỏ này của ta chắc không đến mức phiền phức như vậy chứ hả?”

“Huynh không sợ ta hạ độc trong đơn thuốc sao?”

“Không sợ”, Lâm Nam cười lớn, sau đó lại nặng nề ho khan một tràng rồi mới khàn giọng nói: “Ta không tin nàng thật sự nhẫn tâm hạ độc chết ta”.

“Cho dù không độc chết được huynh thì cho huynh sống dở chết dở cũng được mà!” Tuy rằng Bạch Hạ cứng miệng, nhưng tay nàng vẫn nhanh chóng viết đơn thuốc giao cho thị vệ đứng bên cạnh, rồi dặn dò: “Đây đều là những dược liệu thông thường thôi. Tối nay sau khi dùng thuốc xong phải cố gắng nghỉ ngơi, ngày mai sẽ hết sốt, dựa vào sức khỏe của chủ tử các người, uống thêm chín thang thuốc trong ba ngày, bảo đảm sẽ khỏi hẳn”.

“Đa tạ Bạch đại phu”, Lâm Nam nửa thật nửa giả cảm ơn, rồi phát tay cho đám thị vệ và mỹ nữ lui ra ngoài hết, vỗ vỗ mép giường: “Nào, đến đây ngồi đi”.

Bạch Hạ đang định cự tuyệt thì đã nghe hắn nói tiếp: “Nàng đứng đó cách ta xa qua, bây giờ ta không đủ sức nói to đâu”.

Bạch Hạ đã quen nhìn dáng vẻ ngang ngược hống hách, sinh khí dồi dào của hắn, giờ đột nhiên lại trông thấy hắn yếu ớt, mệt mỏi như vậy, nàng bỗng cảm thấy lạ lạ. Bình thường mỗi lần gặp hắn, nàng đều không kiềm chế được mà đôi chọi gay gắt, lúc này nàng cũng không muốn đôi co nữa. Thoáng chốc do dự, sau đó nàng liền kéo một chiếc ghế, ngồi ở bên giường.

Lâm Nam thấy vậy cũng không nài ép, nhấc mu bàn tay lên che mắt, nhỏ giọng cười khê, vừa cười vừa ho, càng ho lại càng cười.

Bạch Hạ nhịn không nổi kéo tay hắn ra, chau mày hỏi: “Huynh đang làm gì đấy?”

“Không có gì, chỉ là đột nhiên muốn cười một chút thôi”, Lâm Nam vẫn nhắm mắt, hai hàng mi dày lại rung mạnh, mãi một lúc sau mới khê nói: “Trong cái hộp ở cái tủ thấp bên cạnh có một món đồ, ta tặng nàng đấy”.

Bạch Hạ theo lời lấy xem, vừa mở ra nàng đã sững cả người.

“Tuyệt liên? Huynh lấy ở đâu ra đây?”

“Tự trồng đó.”

“Vớ vẩn! Khôn Thành này khí hậu ẩm áp, căn bản không thể trồng được tuyết liên, nó là loại thảo dược chỉ sinh trưởng ở vùng cực lạnh, hưởng hồ gì đây còn là hoa vừa mới nở...” Bạch Hạ kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về mặt mệt mỏi của Lâm Nam: “Rốt cuộc huynh đã làm thế nào?”

“Cũng không có gì, chẳng qua là làm một hầm băng để trồng thôi. Hôm qua ta đoán cũng sắp tới kỳ hoa nở, bèn dùng Băng Tâm Chương để khiến nó nở nhanh hơn”.

“Huynh ở trong hầm băng cả một đêm, còn dùng toàn bộ nội lực để khiến cho tuyết liên nở, cho nên mới nhiễm lạnh mà phát sốt có phải không?” Bạch Hạ đóng sập chiếc hộp lại, giọng điệu chứa đựng sự tức giận: “Huynh điên rồi sao? Liều lĩnh dùng hết nội công hộ thể, ngộ nhớ hàn khí thật sự xâm nhập vào trong phổi thì phải làm sao?”

Lâm Nam từ từ mở mắt, đôi con ngươi hơi mờ màng, khỏe môi tự nhiên dần cong lên: “Sợ cái gì, chẳng phải có nàng ở đây sao?”.

“Có phải huynh nghĩ rằng ta sẽ không thấy chết mà không cứu, cho nên mới hết lần này đến lần khác không quý trọng bản thân mình có phải không?” Bạch Hạ phẫn nộ đứng lên: “Huynh cứ việc đi mà chết đi, ta sẽ không cần huynh đâu! Y thuật của Bạch gia chỉ dành cho những người thực sự cần nó mà thôi, không phải để cho hoàng tử điện hạ vô công rồi nghề như huynh đâu!”.

Lâm Nam vội với tay ra giữ tay nàng lại, gấp gáp giải thích: “Bởi vì ta biết nàng thích thảo dược quý cho nên mới trồng chúng khắp vườn. Ta biết trước kia nàng thích có một cây tuyết liên vô cùng khó tìm này để chế thuốc, nên lần trước vô tình có được ta liền trồng nó đến tận bây giờ...”. Hắn hơi ngừng lại một chút rồi bỗng lắc đầu cười rộ lên: “Ta chỉ muốn khiến nàng vui vẻ, vậy mà không ngờ, kết quả lại làm cho nàng tức giận. Bạch Tiểu Hà, có phải bây giờ bất kể ta có làm điều gì cũng không thể bù đắp lại sự tổn thương ta đã gây ra cho nàng khi xưa, cũng không thể lại nhìn thấy nàng mỉm cười hạnh phúc với ta một lần nữa phải không...”.

Giọng nói hắn khàn khàn, ngón tay lạnh băng, đôi môi nhợt nhạt. Có lẽ khi bị bệnh, dù nhiều dù ít thì người ta cũng sẽ để lộ sự yếu đuối mà ngày thường vẫn cố che giấu. Càng là người kiên cường, càng lộ ra nhiều hơn. Bởi vì cái gọi là kiên cường đó chẳng qua chỉ là tầng tầng lớp lớp thành trì do người đó tự tạo ra để bảo vệ mình, một khi có vết nứt sẽ lập tức sụp đổ.

Từ trước đến giờ Bạch Hạ chưa từng thấy Lâm Nam như vậy, cũng chưa từng nghĩ tới cái người lúc nào cũng bất cần đời, chuyện gì cũng không thèm để tâm lại có một khoảnh khắc yếu ớt như thế này.

“Huynh đừng như vậy... Ta vui lắm, thật sự vui lắm mà... huynh xem đi, cây tuyết liên thượng hạng như vậy, có thể bán được bao nhiêu, bao nhiêu là tiền đó...”

Mấy lời an ủi lung tung lộn xộn của Bạch Hạ khiến Lâm Nam cười sang sảng, kéo theo sau đó là một trận ho dữ dội, hắn nằm ngửa mặt lên rồi ấn tay vào ngực, thờ đốc không ngừng.

Thấy tâm trạng hần lên xuống thất thường nên trên trán chảy ra nhiều mồ hôi, Bạch Hạ vội cầm khăn lên lau giúp, ngón tay vô tình chạm đến làn da nóng như lửa của hần, trong lòng nàng bất giác thấy buồn phiền.

“Bạch Tiểu Hà, hôm nay nàng có thể tới nhanh thế này, thật ra ta cảm thấy rất ngạc nhiên, cũng rất vui mừng...” Lâm Nam dần dần ngừng cơn ho suyễn, nghiêng đầu yên lặng nhìn nàng: “Bởi vì ít ra thì cũng có nghĩa là nàng vẫn còn chút quan tâm đến ta, đúng không?”

Bạch Hạ nghe xong sững người, đột nhiên nhớ tới mục đích mình đến đây. Nàng từ từ rút tay về, cúi đầu hàm hồ đáp một tiếng, cuối cùng mới cắn răng, nghiêm mặt nói: “Có một chuyện, ta muốn nhờ huynh giúp”.

Lâm Nam cười: “Với ta mà còn khách khí cái gì, cứ nói đi”.

“Thân phận của ta... ý ta là, chuyện ta đến từ Bạch gia Mai Lĩnh, xin huynh đừng có tiết lộ ra, cũng hãy dặn dò thuộc hạ đừng nói ra ngoài dù chỉ là nửa chữ.”

“Vì sao? Sợ có người ngưỡng mộ mà đến làm phiền nàng sao?”

“Không phải... hoặc có thể nói là, không hoàn toàn như vậy...”

Lâm Nam hơi híp mắt, thỉnh thoảng hỏi: “Chân của Tiểu Sơ, vì sao nàng không chữa trị?”

Bạch Hạ chau mày, có chút bức bối: “Ta không có bản lĩnh trị khỏi”.

“Thế sao...”, Lâm Nam chăm chú nhìn nàng một lúc rồi bật cười, hơn nữa còn cười rất sáng khoát: “Chuyện mà con tôm nhỏ nhờ, cho dù ta có phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng phải làm, giữa hai chúng ta còn tính toán làm gì, phải không?”

Thấy tâm trạng hần bỗng thay đổi, trong lòng Bạch Hạ tự nhiên thoáng sợ hãi: “Đang yên đang lành huynh tự dưng vui mừng cái gì?”

“Ta đang vui vì...” Lâm Nam chống người ngồi dậy, tỏ vẻ thần bí, ngoắc ngoắc ngón tay: “Nàng ghé sát tai lại đây, ta nói khẽ cho mà nghe”.

“...Thật khổ cho huynh, to đầu như ông này rồi mà còn ấu trĩ tới độ hết thuốc chữa như vậy...”

Bạch Hạ căn bản không muốn bị mắc lừa hần, nàng đang định bấu môi khinh thường, không ngờ Lâm Nam thỉnh thoảng xoay người, dang tay ra rồi mạnh mẽ ôm lấy nàng, Bạch Hạ không kịp phòng bị nên đứng không vững theo đà đó mà ngã xuống, cả người nàng nằm sấp lên người hần.

Cùng lúc đó, một giọng nói ôn hòa vang lên từ ngoài cửa: “Xem ra, Tiểu mỗ đến không đúng lúc rồi”.

Tiểu Sơ bận rộn hơn một tháng, hiếm lắm hôm nay mới trở về sớm trước khi mặt trời xuống núi, vừa vào phủ liền nghe hạ nhân cho hay Cửu điện hạ đột nhiên sinh bệnh, nên Bạch Hạ đi qua bên Lâm phủ thăm rồi. Nếu hàng xóm láng giềng bệnh thì y thân là chủ nhân của Tiểu phủ cũng phải đi qua thăm hỏi mới phải.

Bởi vì gần đây hai nhà thường qua lại với nhau, quan hệ mật thiết cho nên cũng bớt đi thủ tục phiền phức như chờ hạ nhân vào báo, hạ nhân chỉ dẫn y tới viện từ mà Lâm Nam ở rồi cáo lui. Tiểu Sơ tự mình đi tới phía trước cánh cửa phòng ngủ đang mở rộng, vừa vặn có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng “phi lễ chó nhìn”(*) kia.

(*) Phi lễ chó nhìn: Câu nói của Khổng Tử, nguyên bản là: Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nghe, phi lễ chó nói, phi lễ chó làm. Ý là đối với những việc không hợp với lễ giáo thì không được nhìn, không được nghe, không được nói, không được làm.

Theo lý mà nói, phạm là gặp phải tình cảnh như vậy, phải nhanh lấy tay áo che mặt, lạng lẽ bỏ đi mới đúng, vậy mà, một Tiểu Sơ trước giờ vẫn luôn khiêm tốn, tuân theo lễ nghi, lần này lại chẳng hề che mặt, cũng chẳng hề bỏ đi, ngược lại còn hoàn toàn không chút e dè đi thẳng vào trong, đồng thời điềm nhiên như không lên tiếng quấy rầy.

Chỉ một câu nói giản đơn của y mà đối với Bạch Hạ lại không khác gì như bị sét đánh. Trong lúc hoảng hốt nàng muốn bật dậy nhưng lại quên mất mình đang bị một vòng tay siết chặt, vừa nâng người lên đã bị một sức mạnh kéo lại, cả khuôn mặt đập vào lồng ngực rắn chắc, còn chưa kịp thở đã suýt chút nữa chết ngạt rồi.

Trong lúc đầu óc đang quay cuồng, chỉ nghe thấy tiếng nói hơi khàn mà biếng nhác của Lâm Nam vang lên: “Tiêu huynh không cần để ý, dân phong Bắc Tề ta chất phác, không câu nệ tiểu tiết, không có nhiều phép tắc, lễ nghi giống như Đại Sở các huynh, cho nên dù đến chơi bất kỳ lúc nào cũng đều được hoan nghênh như khách quý. Tiêu huynh mời ngồi... Ôi trời, xin lỗi, ta quên mất, Tiêu huynh lúc nào cũng mang theo ghế riêng. Vậy thôi Tiêu huynh cứ tự nhiên nhé!”.

Cái gì mà chất phác? Cái gì mà không câu nệ? Cái gì mà không có phép tắc? Cái gì mà không có lễ giáo? Hơn nữa, tại sao phải lòi chuyện Tiểu Sơ không tiện đi lại vào đây mà nói? Tên này ăn nói cái kiểu gì vậy không biết nữa!

Nghe mấy lời vừa khiếm nhã vừa bất kính của hần, Bạch Hạ vốn đang xấu hổ liền chuyển thành phẫn nộ, giờ tay thụi cho hần một cú ở bên sườn, nhân lúc hần đau đớn mà thoát ra khỏi sự kim hãm, nàng vội vàng bò xuống giường.

Nàng hoảng loạn ngẩng đầu lên, vừa đứng đối diện với khuôn mặt lạnh nhạt và đôi mắt thâm sâu của Tiểu Sơ, thế là nàng bỗng cảm thấy chột dạ vô cớ, vội lảng tránh ánh mắt y, nhưng lại chẳng có chỗ nào để trốn.

Tiêu Sơ cứ như thể không hề cảm thấy không khí đang khó xử, cũng chẳng vì lời nói của Lâm Nam mà không vui, vẫn khiêm tốn lễ độ mỉm cười: “Cửu điện hạ không cần phải phí tâm tiếp đón ta đâu, chẳng qua ta nghe nói thân thể điện hạ không khỏe, nên mới qua thăm hỏi. Bây giờ xem ra, điện hạ chỉ thấy đôi chút khó chịu trong người, thật may mắn quá!”

Lâm Nam cắn răng xoa xoa chỗ bị thương, dùng giọng mũi nghèn nghẹt trả lời: “Vì chút bệnh nhỏ này mà phải phiền đến Tiêu huynh, có điều cũng may là thân thể ta từ trước đến giờ đều khỏe mạnh, da thô thịt dày, bằng không sao có thể hưởng thụ nổi ân huệ giai nhân không giống ai của Bạch Tiểu Hà đây?”.

Càng về sau, giọng nói vừa khàn vừa nhỏ của hắn lại càng nhấn mạnh, cổ tình thể hiện rõ sự ám muội bất minh, đã vậy bởi vì đang bệnh nên ánh mắt yếu ớt khi liếc nhìn Bạch Hạ càng tăng thêm vài phần mỉa mai, thật khiến người ta không muốn nghĩ bậy bạ cũng khó...

“Nếu vậy, Tiêu mỗ yên tâm rồi”, Tiêu Sơ lại như chẳng hề phát giác ra, vẫn cứ duy trì dáng vẻ ôn hòa vô hại một cách hoàn hảo: “Đã muộn rồi, thôi chúng ta không quấy rầy điện hạ nghỉ ngơi nữa, ngày mai lại qua thăm hỏi sau”.

Nếu đã nói là “chúng ta”, đương nhiên cũng bao gồm cả Bạch Hạ trong đó rồi. Tuy nhiên Bạch Hạ vẫn không xác định được mình có nên đi theo y mà cáo từ luôn không, bởi vì thái độ của y tưởng là bình thường nhưng lại không hề bình thường, giống hệt như sự yên tĩnh trước khi núi lửa phun trào vậy...

Đang đứng chần chừ thì bỗng nghe thấy Tiêu Sơ nhẹ nhàng gọi: “Hạ Hạ...”.

“Ồ... hả?”

“Muội muốn ở lại đây thêm chút nữa sao?”

Y càng dịu dàng quan tâm như vậy càng khiến Bạch Hạ thấy sợ run cả người, không biết phải phản ứng thế nào, chỉ ấp úng nói: “Muội... cái đó...”.

Tiêu Sơ tỏ ra như vừa có chút bất đắc dĩ vừa khó xử: “Theo lý mà nói, muội và Cửu điện hạ là người quen cũ, hẳn ở nơi đất khách bị bệnh, muội đương nhiên phải ở bên chăm sóc nhiều mới phải. Chỉ có điều, kinh thành vừa gửi tới mấy món điểm tâm, cần phải dùng ngay mới được”.

Bạch Hạ nhất thời không kịp phản ứng: “Kinh thành...”.

“Tuy đây cũng chỉ là mấy món điểm tâm bình thường, không có gì đặc biệt, nhưng dù sao cũng chứa đựng một phần tâm ý của họ, ta nghĩ, tốt hơn hết vẫn không nên lãng phí đâu!”

“Họ...”

“Nghe nói, nguyên liệu do chính tay phụ thân và Hoàng thượng tự mình lựa chọn, mẫu thân và muội muội đích thân xuống bếp nấu, còn nói rõ là họ làm vì muội nữa”

Dường như Bạch Hạ chỉ còn sót lại chút khả năng lặp lại lời nói: “Vì muội...”

“Đúng đấy, ta còn chưa có phúc phần được hưởng thụ sự đãi ngộ này đâu”, Tiêu Sơ mỉm cười lắc đầu, rồi xoay qua thi lễ tạ lỗi với Lâm Nam: “Người ta thường nói của ít lòng nhiều, đây chỉ là chút tâm ý chân thành của người nhà ta, xin Cửu điện hạ bỏ quá cho”.

Không biết từ lúc nào Lâm Nam đã ngồi thẳng dậy dựa vào đầu giường, trên khuôn mặt đã không còn vẻ cao ngạo giấu cợt như trước nữa, thay vào đó là vẻ ốm yếu mệt mỏi khá rõ rệt, con ngươi màu nâu như được phủ lên một lớp băng thật dày, giọng nói lạnh lùng nghe có chút chói tai: “Tiêu huynh sao lại nói mấy lời như vậy, trông ta giống mấy kẻ không hiểu đạo lý đối nhân xử thế lắm hay sao?”

Tiêu Sơ không để bụng, vẫn cứ cười thật ôn hòa: “Đa tạ Cửu điện hạ lượng thứ, thân tình quả thật khó mà khước từ, vậy ta và Hạ Hạ xin cáo từ trước”.

Lâm Nam lạnh mặt không nói gì nữa, có điều thân thể càng ngồi thẳng hơn, đôi môi cương nghị không chút huyết sắc mím chặt.

Cuối cùng Bạch Hạ, người được y chỉ mặt gọi tên vô cùng thân thiết đó cũng định thần lại, khi bước đi nàng bỗng cảm thấy dưới chân hình như hơi lằng lằng.

Tiêu Sơ nghiêng đầu nhìn nàng, hơi cau mày rồi nhếch môi cười, cuối cùng y mới thở dài vừa bất đắc dĩ vừa bao hàm cả sự cung chiều. Y đưa tay kéo nàng lại bên cạnh mình, ra hiệu cho nàng ngồi xổm xuống, gỡ bím tóc đã bị rối bời từ lúc nàng giằng co với Lâm Nam, tết lại lần nữa, cuối cùng tỉ mỉ sửa lại phần tóc mái cho nàng rồi mới cười, búng nhẹ mũi Bạch Hạ, nói: “Muội đó... Được rồi! Chúng ta về thôi!”

“Ừm...”

Tất cả chuỗi động tác dịu dàng tỉ mỉ, thuần thực lưu loát, cứ tự nhiên như thể y đã làm đi làm lại vô số lần rồi, Bạch Hạ vốn đã ngẩn người, lúc này nàng hoàn toàn mất khả năng phản ứng luôn.

Nàng giống hệt như con rối gỗ chỉ biết nghe theo từng mệnh lệnh mà cử động, ngoan ngoãn theo Tiêu Sơ ra khỏi phòng ngủ. Thậm chí từ đầu đến cuối nàng cũng không nhớ ra nổi mà nhìn người bệnh đang nằm liệt giường kia một cái, thân là đại phu, quả thật là quá mức đáng trách...

Mãi cho đến khi trở về Tiêu phủ, đầu óc của Bạch Hạ vẫn chưa thể hoạt động, nên sự sùng bái đang cuộn chảy mãnh liệt trong lòng nàng cũng bị nén

chặt không nói ra được.

Chỉ vài câu nói giản đơn và vài hành động bình thường của Tiêu Sơ đã đủ để khiến cho sự ám muội do Lâm Nam cố ý tạo ra trước đó biến mất tăm. Bởi vì y cực kỳ tự tin vào bản thân nên mới có thể bỏ qua tất thảy những lời nói và hành động của hắn, cả sự xem thường lơ đi sự có mặt của hắn nữa chứ, đúng là tức chết người không đền mạng mà...

Nói một cách ngắn gọn, nếu những gì Lâm Nam làm chỉ dừng lại ở những hành động theo cảm tính vào lúc mới yêu, thì Tiêu Sơ đã thông dong bước vào giai đoạn đính ước trọn đời, không còn cảm giác khi thấp thỏm tương tư nữa.

Hai người ở bên nhau, chuyện sau này là quan trọng nhất, được người nhà chấp nhận nghĩa là có được sự chúc phúc của họ, mà điểm này chính là thứ mà Lâm Nam không thể cho nàng, hay ít ra có thể nói rằng tạm thời hắn chưa thể làm được.

Hơn nữa Tiêu Sơ chỉ dùng vài ba câu nói đã thể hiện được rõ ràng tình thân nồng ấm giữa những người trong cùng một nhà, thứ mà đời này kiếp này đối với một Lâm Nam sinh ra trong hoàng tộc chỉ biết lừa gạt lẫn nhau mà nói, chỉ có thể là ước vọng xa vời thôi.

Bạch Hạ hiểu ra, đang định quay sang bày tỏ lòng ngưỡng mộ của mình đối với Tiêu Sơ thì mới phát hiện ra y đã lảng lạng bỏ đi không biết từ lúc nào rồi.

Lúc này nàng mới nhớ sự ra, hình như suốt quãng đường về, Tiêu Sơ chẳng nói năng gì cả, hơn nữa tốc độ đẩy xe lăn cũng không giống thường ngày, lúc nhanh lúc chậm, chẳng theo một quy luật nào cả, dường như y đang cố ý làm xáo trộn sự ăn ý vẫn luôn tồn tại giữa hai người vậy.

Vì sao lại như vậy?

Bạch Hạ gãi gãi đầu, thuận tay chặn hán tử mặt chữ điền râu quai nón vừa đứng lúc đi ngang qua: “Tứ muội muội, công tử nhà ngươi bị sao thế?”

Tuy rằng đã bị gọi như vậy rất nhiều lần nhưng vị nam tử hán Tử Muội vẫn phải hít thở sâu để cố gắng duy trì sự bình tĩnh: “Công tử nhà ta chẳng sao hết!”

“Không sao, thế tại sao trông y lại có vẻ như không vui? Gần đây ngươi ngày nào cũng cùng y sớm đi tối về, có phải y gặp phải chuyện gì phiền phức không?”

“Có chuyện phiền phức gì đi chẳng nữa, gặp phải công tử nhà ta cũng trở thành chuyện không phiền phức...” Tử Muội tự hào ưỡn ngực, rồi lại vuốt râu, lườm Bạch Hạ một cái: “Chỉ trừ có cô!”

Bạch Hạ ngạc nhiên chỉ vào mũi mình: “Ta sao? Liên quan gì đến ta chứ?”

“Cô chính là phiền phức lớn nhất trong tất cả những phiền phức trên đời này!”

“Tốt nhất là ngươi nên giải thích rõ ràng cho ta, nếu không cẩn thận ta kêu công tử ngươi phạt ngươi không được xuất hiện trước mặt y trong ba ngày”.

Đã từng vì nàng mà bị phạt như vậy, Tử Muội hiển nhiên đã bị uy hiếp thành công, đắn đo đắn vặt một lúc hắn mới tức giận gầm ra mấy tiếng: “Không tuân thủ nữ tắc!”

Bạch Hạ sững sờ, đang muốn hỏi tiếp, thì mắt nàng đột nhiên hoa lên, hán tử vạm vỡ đã biến mất tăm.

Không tuân thủ nữ tắc?

Ánh mắt khẽ chuyển, Bạch Hạ đi ra ngoài dạo mấy vòng, sau đó chui vào phòng mình làm gì đó hết hơn nửa ngày, mãi cho đến khi đêm khuya vắng người mới đi vào tiểu viện của Tiêu Sơ, gõ cửa thư phòng.

Tiêu Sơ nhìn người đang đứng chấp tay sau lưng cười mỉm ở bên ngoài, sững sốt: “Là muội à? Sao muội vẫn chưa ngủ đi?”

“Chẳng phải huynh cũng vẫn chưa ngủ sao?”

“Ta vẫn còn chút việc phải làm.”

“... Chuyện gì?”

Bạch Hạ lách qua người y, thông thạo đi tới bên trà kỷ rồi thoải mái ngồi xuống: “Ta tới tặng cho huynh hai thứ, còn muốn đòi huynh một thứ”.

Tiêu Sơ thật sự không nghĩ ra được nàng rốt cuộc đang muốn giờ trò gì, y xoa bóp ấn đường rồi quyết định cứ hỏi theo trình tự: “Muội muốn đưa cho ta cái gì?”

Nàng cầm lấy một ly trà, sau đó mở một gói bột phấn rắc ngược vào trong chén, thêm vào một chút nước nóng rồi lắc đều, Bạch Hạ vừa khẽ ngửi vừa như tùy ý hỏi một câu: “Mùi vị có chua không?”

Tiêu Sơ đang đóng cửa nghe thấy lời nàng nói bỗng run lên, lại rút then cửa xuống luôn.

Đang cầm một thanh gỗ lớn lúng ta lúng túng thì ngay sau đó lại nghe một câu nói từ phía sau vọng tới: “Tranh Ngôn này, huynh có thích ăn giấm(*)”

không?”.

(*) Ăn giấm: Thường được dùng để ví von với việc ghen tuông.

Ngón tay Tiêu Sơ run lên làm then cửa rơi xuống trúng ngay vào đầu ngón chân, song y dường như lại chẳng hề cảm thấy đau chút nào...

Trước khi Bạch Hạ đến, Tiêu Sơ đã tự phản tỉnh mình thêm lần nữa, hơn nữa y cũng rút ra được ba điều đã làm sai.

Thứ nhất, tất nhiên là phi lễ chó nhìn.

Thứ hai, tất nhiên là nhất thời xúc động.

Thứ ba là tâm có ác niệm, trong một khoảnh khắc nào đó y đã nổi lên suy nghĩ muốn lợi dụng quyền lực trong tay để trục xuất Lâm Nam ra khỏi Đại Sở. Hành vi lạm dụng quyền hạn, cậy thế hiếp người này vốn đi ngược lại với đạo làm quan bao nhiêu năm nay của Tiêu Sơ, nhất định phải kiên quyết kìm nén và ngăn chặn ác niệm này tới cùng.

Có điều nói đi thì phải nói lại, hành vi của vị Cửu hoàng tử này quả thật quá sức ngang ngược vô lối, bình thường hẳn đã tìm đủ mọi lý do để mời Bạch Hạ qua phủ thì thôi đi, hôm nay lại còn có những lời nói, cử chỉ vượt quá giới hạn trước mặt y như vậy nữa, nếu làm ngơ mà nén giận cho qua, há chẳng phải làm nhục quốc uy hay sao?

Hiện nay, cả Khôn Thành có ai không biết quan hệ giữa Bạch Hạ và Tiêu Sơ. Đường đường là hồng nhan tri kỷ của Quân hầu nhất phẩm Đại Sở lại bị Tiểu vương gia Bắc Tề động tay động chân, như vậy bảo sao trên dưới Đại Sở có thể nhẫn nhịn được? Cho nên, đây không còn là mấy chuyện nữ nhi thường tình còn con con nữa, mà đã can hệ tới quyền lợi của toàn bách tính Đại Sở rồi!

Đứng trên một lập trường cao cả như thế, Tiêu Sơ lại cảm thấy hình như mấy lỗi sai của mình cũng chẳng phải là điều gì sai trái lắm...

Song, vách tường tâm lý mà y khó khăn lắm mới dựng lên được lại chỉ vì hai câu nói băng quơ của Bạch Hạ mà sụp đổ tan tành.

“Có chưa không?”

“Hình như cũng hơi chưa.”

“Thích ăn giấm không?”

“Lúc trước chưa từng ăn, bây giờ có lẽ... sẽ thích cũng không biết chừng...”

Tiêu Sơ khom mình nhặt thanh gỗ lên, lạng lẽ cái lên cửa, lạng lẽ hít sâu một hơi rồi lại xoay người lại, toàn bộ thời gian đó y không hề nói một tiếng nào, nét mặt vẫn bình thản như trước, thế nhưng trong lòng đã sớm dậy sóng cuộn cuộn.

Thì ra y đang ghen, đây là lý do gần đây y thường không thể bình tâm suy nghĩ, thường cảm thấy lòng dạ rối bời, ăn không ngon miệng, ngủ không ngon giấc, ghen...

“Vì ai mà ghen?”

“Lâm Nam”

“Tại sao?”

“Bởi vì hắn và Bạch Hạ ngày nào cũng đi thưởng ngoạn phong cảnh, lúc nào cũng chuyện trò vui vẻ, còn bởi vì hắn và Bạch Hạ từng có một khoảng thời gian bên nhau...”

Hơn một tháng nay, Tiêu Sơ ngoài chăm lo việc làm ăn trong tộc và chính vụ trong triều, y còn phái người điều tra lại về Lâm Nam, có điều kết quả cũng không khác lắm so với trước. Hắn chỉ là một vương gia ăn chơi trác táng không quyền không thế, cũng không có thực lực, không được trọng dụng và chẳng đáng nhắc tới.

Về chuyện này, Tiêu Sơ không xác định là đúng hay sai, cũng chẳng phí thêm sức lực tiếp tục điều tra nữa. Dù sao thì chỉ cần không gây uy hiếp đối với Đại Sở, y chẳng có hứng thú tham gia vào nội chiến hoàng quyền bên Bắc Tề mà chỉ muốn khoanh tay đứng nhìn thôi.

Tuy nhiên, trong đồng tin báo lộn xộn được gửi đến, có một tin chỉ gồm vài ba câu hoàn toàn không quan trọng cũng không hề nổi bật, mà lại khiến cho y xem trong một lúc lâu mới đặt sang một bên.

Một năm rưỡi trước, Lâm Nam cải trang đến Lương quốc, kết giao với một nữ tử họ Bạch, ở cùng nhau hơn ba tháng, dẫu chân hai người trải khắp hơn một nửa lãnh thổ Lương quốc. Không phát hiện ra trong những nơi họ đã tới có liên hệ gì với nhau, chắc hẳn chỉ là đi du ngoạn mà thôi.

Tình cờ gặp gỡ, rồi kết bạn cùng đồng hành, lâu ngày sinh tình, nhưng sau đó, bởi vì hiểu nhầm hoặc là vì phát hiện ra bộ mặt thật của hắn, tình cảm nổi lên sóng gió nên một đao cắt đứt, song có thể là do tình chưa dứt hoặc do không cam lòng, hắn quyết không chịu buông tay, thế phải nói lại mối duyên ban đầu.

Cho dù không tận mắt chứng kiến, cũng không truy hỏi, nhưng trong chuyện tình yêu nam nữ, y cũng chẳng lạ gì mấy tình tiết như thế này, cho dù có sai lệch thì chắc chắn cũng chẳng khác bao nhiêu.

Huống hồ gì từ khi Lâm Nam dọn vào nhà bên cạnh, Tiêu Sơ vẫn luôn âm thầm quan sát, y có thể dễ dàng nhìn ra được Lâm Nam đã hao tâm tổn trí rất nhiều vì Bạch Hạ, còn Bạch Hạ cũng chẳng phải hoàn toàn vô tình với hắn. Nếu không sao lại chẳng hề từ chối lời mời của Lâm Nam, ngày ngày ở Lâm phủ lưu luyến quên về...

Đây cũng là một trong những nguyên do gần đây Tiêu Sơ đi sớm về khuya, chuyện giữa hai người, hờ hững tan tan, người ngoài không thể hiểu được, mà cũng không cần phải hiểu, càng không có quyền bàn luận hay nhúng tay vào, cứ để mọi việc diễn tiến tự nhiên là được.

Còn một nguyên nhân nữa chính là y cần phải điều chỉnh, điều chỉnh lại những ảnh hưởng mà Bạch Hạ đã mang đến cho y trong những ngày sớm tối ở cùng nhau.

Chẳng hạn như y đã quen nghe thấy tiếng cười sang sảng tự nhiên của Bạch Hạ, chẳng hạn như y đã quen nhìn thấy hai lúm đồng tiền trên má nàng, chẳng hạn như y đã quen với mùi hương nhàn nhạt tỏa ra trong không khí mỗi khi nàng chạy tới chạy lui xung quanh y, hay như y đã quen nhìn thấy nàng tròn mắt chống nạnh, nói ra mấy lời nửa thật nửa giả, khiến người ta dở khóc dở cười...

“Tranh Ngôn, ta muốn huynh lấy thân báo đáp cho ta!”

“Tranh Ngôn, từ nay về sau thân thể của huynh thuộc về ta rồi!”

“Tranh Ngôn, ta sẽ chịu trách nhiệm với huynh trước!”

“Tranh Ngôn, huynh đã ôm ta đi khắp nửa cái thành này rồi, sao ta còn có thể gả cho người khác được nữa chứ...”

Tiêu Sơ cho rằng, mấy thói quen này đều được bồi đắp qua từng ngày một, chỉ cần ít gặp nhau, qua một thời gian nữa chắc chắn thói quen ấy sẽ biến mất. Bởi vậy y luôn cố gắng tránh ở chung với Bạch Hạ. Mỗi ngày họ chỉ chào hỏi nhau vài câu theo lễ nghĩa trước khi ra đi và sau khi trở về. Mà Bạch Hạ đối với chuyện này dường như cũng không để ý, ban ngày nàng đi tới Lâm phủ chơi, đến tối về lại ở lì trong phòng mình, vẫn cứ vui vẻ, vô lo vô nghĩ như trước đây.

Tiêu Sơ cảm thấy như vậy cũng rất tốt, thậm chí nghĩ rằng chỉ cần thêm vài ngày nữa, những thói quen đó sẽ hoàn toàn chấm dứt.

Vậy mà...

“Muội đang hỏi huynh đó! Sao huynh không trả lời?”

Tiêu Sơ cúi đầu, chỉnh vạt áo, lạnh nhạt trả lời: “Không biết”.

“Không biết?”, Bạch Hạ như thể vô cùng ngạc nhiên, chớp chớp mắt: “Khứu giác với vị giác của huynh hỏng hết rồi à?”.

Tiêu Sơ sững người, có điều y mau chóng quyết định không tranh luận về chuyện này nữa thì tốt hơn, thế là y bèn nói lảng sang chuyện khác: “Thế muội muốn đòi ta cái gì?”.

“Huynh gấp gấp tìm ta trở về như vậy là vì cái gì?” Bạch Hạ đặt ly trà xuống rồi đứng dậy: “Chắc không phải chỉ tùy tiện bịa ra một lý do để đánh lừa Lâm Nam chứ? Bữa tối nay muội chỉ ăn có chút xiu thôi đó!”

Nhắc đến ăn, cuối cùng Tiêu Sơ cũng nhớ ra, y vội đi đến bên bàn cầm lấy một chiếc hộp nhỏ tinh xảo: “Xin lỗi, suýt chút nữa thì ta quên mất...”.

Bây giờ lại đến phiên Bạch Hạ ngạc nhiên: “Hả? Có thật sao?”.

“... Đương nhiên là thật.”

“Trước khi mỗi lần huynh lừa người ta huynh đều chuẩn bị hết rồi sao?”

“Lừa...?” Tiêu Sơ nghĩ một lát, rồi như chợt hiểu ra nên cười khê: “Ta không lừa muội..., lừa hai người đâu”.

Bạch Hạ kinh ngạc, lắp bắp: “Đây... đây chính là do người nhà huynh... từ kinh thành...”.

“Đúng, không sai”, Tiêu Sơ đặt hộp đựng thức ăn vào tay nàng: “Hơn nữa còn đặc biệt làm cho muội đấy”.

Sở dĩ hôm nay Tiêu Sơ có thể hồi phủ sớm như vậy chính là vì nghe nói người nhà ở kinh thành dùng phi ung gửi đến một vậy, y còn tưởng là sự vụ khẩn cấp gì đó, không ngờ khi vội vã trở về xem thì lại là một hộp điểm tâm.

Phi ung chuyên dụng để truyền gửi quân tình mà lại đem ra gửi thứ này, Hoàng thượng quả thật là càng ngày càng có phong phạm của một vị hôn quân rồi...

“Còn mới lắm này!” Bạch Hạ vừa tấm tắc khen ngợi vừa nhón lấy một miếng đưa lên mũi ngửi: “Chẳng trách có nhiều người muốn làm hoàng thân quốc thích như vậy, đãi ngộ này... chắc chắn...”.

Tiêu Sơ mỉm cười, nhiệt tình nói: “Mau ăn thử đi, trên đời này sợ rằng muối là người đầu tiên có phúc được ăn món do đệ nhất gia tộc hoàng thất Đại Sở ta hợp lực làm đó”.

“Thật sao?” Bạch Hạ bỗng thấy cảm động đến nỗi nước mắt lưng tròng, cực kỳ nể mặt mà bỏ hết vào miệng, nhai nhai mấy cái, tức thì nước mắt nàng đầm đìa, hàm hồ rên rĩ: “Tại sao họ lại hận muối như vậy...”

Tiêu Sơ vì đạt thành gian kế nên thoải mái cười lớn.

Sở thích của phụ thân và Hoàng thượng trong tất cả mọi thứ đều là trồng đánh xuôi kèn thổi ngược, trộn mấy nguyên liệu nấu ăn do hai người kia chọn thì khỏi cần nghĩ cũng biết sẽ có mùi vị gì. Còn trình độ nấu ăn tệ hại của mẫu thân và muối muối thì quả thật là mẹ truyền con nối, lúc hợp lực với nhau nhất định là vô cùng thuận lợi...

“Mau uống chút nước đi, đừng ăn nữa”, Tiêu Sơ vắt vãi và lăm mồm ngừng cười. Y rót một ly trà đưa qua cho Bạch Hạ đang nước mắt giàn giụa: “Mùi vị lạ là đúng rồi, điều này nói rõ đây đích thực là do chính tay họ làm từ đầu đến cuối, người nhà ta không có tài nấu nướng, đành phải xin lỗi muối bỏ quá cho. Có điều tấm lòng của họ là mười phần chân thật, hi vọng muối có thể hiểu được”.

“Có thể, đương nhiên là ta hiểu rồi!” Bạch Hạ uống nước, chép chép miệng, sau đó lại đưa tay bốc thêm một miếng nữa: “Thật ra ném kỹ lại thì cũng không khó ăn lắm đâu, mùi vị khá là đặc biệt”.

“Muối... không cần phải miễn cưỡng đâu...”

“Đúng lúc muối đang đói”.

Tiêu Sơ nhìn Bạch Hạ mỗi tay cầm một miếng, vui vẻ ăn lấy ăn để thì hơi mím môi, không lên tiếng. Y chỉ yên lặng ngồi một bên, không ngừng rót thêm nước cho nàng, thỉnh thoảng dùng khăn lau đi mồ hôi trên trán và những miếng vụn dính bên mép cho nàng.

Không lâu sau, món điểm tâm trong hộp đã cạn sạch, Bạch Hạ như thể thỏa mãn mà thở ra một hơi thật dài: “Ăn uống no đủ, chút nữa chắc ngủ ngon lắm đây!”

Tiêu Sơ trầm ngâm một lát: “Đa tạ”.

“Phải là muối đa tạ người nhà huynh mới đúng, sao huynh lại đi đa tạ muối chứ?”

Tiêu Sơ mỉm cười, không nói thêm gì nữa, Bạch Hạ cũng không hỏi nữa, rút một chiếc hộp gấm nhỏ từ trong tay áo ra rồi hươ hươ: “Lời cảm ơn lúc này cứ xem như là vì cái này đi!”

“Cái gì đây?”

“Là vật thứ hai muối muốn đưa cho huynh”.

Tiêu Sơ mở ra, thấy trong đó đặt ngay ngắn khoảng mười viên màu xanh lam to cỡ bằng đầu móng tay, mùi hương được thảo thanh mát xộc thẳng vào mũi.

“Tuy rằng không phải huynh trúng phải hàn độc, nhưng triệu chứng suy cho cùng cũng có những điểm tương tự như hàn độc. Chẳng hạn như tiết trời chuyển lạnh sẽ thường bị đau buốt, về đêm thì càng nghiêm trọng hơn”, Bạch Hạ nhìn sắc mặt càng lúc càng xanh xao nhợt nhạt của Tiêu Sơ, khẽ thở dài: “Trước đây là đau chân, bây giờ đã chuyển lên phần hông rồi phải không?”

“Không...” Tiêu Sơ tự nhiên muốn phủ nhận, sau đó nhớ đến bản lĩnh chẩn đoán của nàng, đành phải sửa lời: “Thỉnh thoảng mới phát tác thôi, bây giờ cũng chỉ bị nhẹ, chỉ cần chịu đựng một lát là không sao”.

“Con người huynh thật là! Rõ ràng là đau chết đi được, vậy mà lại chẳng nói một lời nào!” Bạch Hạ cố nén sự phiền muộn trong lòng xuống, kiên nhẫn nói: “Loại thuốc này là muối mới điều chế đấy, tuy rằng không thể giải được độc, nhưng ít nhiều gì cũng có thể giảm bớt được bệnh trạng. Cách bảy ngày huynh uống một viên, chắc hẳn có thể giúp huynh yên ổn qua được mùa đông năm nay”.

Tiêu Sơ sùng sốt: “Ta không nghe hạ nhân nói muối đi mua dược liệu...”

“Mấy loại dược liệu tầm thường bán bên ngoài thì có tác dụng gì?”

“Vậy muối lấy ở đâu...” Tiêu Sơ bỗng tỉnh ngộ, đồng thời có chút khó tin: “Ta nhớ, ở trong vườn bên Lâm phủ có trồng không ít mấy loại dược thảo rất quý...”

“Còn không phải lấy ở đó sao!” Bạch Hạ xoa xoa mũi rồi nhún vai: “Cũng không biết tên này suốt dọc đường đã vơ vét ở đâu, quả thật sắp sánh bằng vườn thảo dược ở Mai Lĩnh rồi. Muối phát hiện ra có mấy vị dược liệu cần dùng ở đó, cho nên ngày nào cũng sang canh chừng, muối còn dạy cho người làm vườn cách chăm sóc để tránh hấn vô ý làm hại chúng”.

“Cho nên...”, chân mày Tiêu Sơ hơi nhíu lại, trong lời nói chứa đựng vài phần dè dặt, vài phần dò xét và cả một chút vui mừng đang bị cố gắng áp chế xuống: “Mấy ngày nay muối hay đi sang Lâm phủ chính là vì thứ này?”.

“Đúng đó! Mấy loại dược liệu này vừa quý lại vừa yếu ớt, nếu nhất thời sơ ý để lỡ ngày chúng đơm hoa kết quả, thì phải đợi đến năm sau.”

“VẬY, sau khi muối trở về lại cứ một mình ở trong phòng suốt chính là vì bận điều chế mấy viên thuốc này sao?”

“Phải! Muối đã tốn biết bao công sức, làm lâu lắm đó!”

“Ta lại tưởng rằng...”

“Tưởng gì?”

Tiêu Sơ lắc đầu, cup mắt, y cảm thấy từng viên thuốc màu lam dưới ánh đèn cam chiếu rọi đều như liền thành một đường, tạo thành lớp bề mặt rực rỡ chói mắt, hàm chứa sự ấm áp dịu dàng ngấm vào da thịt, hòa vào xương cốt, lan thẳng vào tận đáy lòng...

Thì ra tất cả đều do y tự suy diễn, còn lừa mình dối người...

Bạch Hạ đứng bên cạnh, nghiêng đầu nhìn y không chớp mắt, khi nhìn thấy khóe môi y dần nhếch lên thành một đường cong cong, nàng liền cười theo: “Muối còn tưởng phải chờ thêm ít nhất nửa tháng nữa, có điều hôm nay đúng lúc có được một cây tuyết liên vừa mới nở, cho nên...”. Trái tim nàng bỗng thất lại, tiếng nói im bặt.

Tiêu Sơ ngược mắt lên, ngạc nhiên hỏi: “Ồ đây sao có thể trồng được tuyết liên?”

Nhớ đến khuôn mặt óm yếu xanh xao, làn da nóng như lửa của Lâm Nam, cả những lời hằn đã nói và những việc hằn đã làm, nụ cười của Bạch Hạ dần dần tắt hẳn.

Tiêu Sơ nhìn vẻ mặt nàng đột nhiên thay đổi, y suy nghĩ một lát rồi nói: “Xem ra ta đã mang ơn Cửu điện hạ rồi”.

“Hắn... không biết chuyện này.”

“Cây tuyết liên kia chắc hẳn không dễ gì có được, nếu hắn đã tặng cho muối, nhất định hy vọng muối có để trân trọng nó.”

Bạch Hạ nhướn mày, nói một cách nghiêm túc: “Cho dù có là loại thảo dược quý đến mấy, nếu không được dùng để trị bệnh cứu người thì chẳng khác gì mớ cỏ dại cả. Muối dùng tuyết liên làm thuốc, bởi vì vừa đúng lúc để đạt được hiệu quả cao nhất, chẳng hề xen lẫn những chuyện khác vào, mà muối cũng không suy nghĩ gì nhiều. Còn huynh nói cái gì mà mang ơn với không mang ơn, muối nghĩ cũng chẳng cần. Nếu không há chẳng phải tất cả các bệnh nhân trên đời này đều phải tới nhà bá tử những người trồng thảo dược hay sao? Tóm lại, huynh cứ yên tâm mà dùng là được rồi. Dù cho có mắc nợ ân tình đi chăng nữa thì cũng là vấn đề giữa muối và hắn!”

“Ta chẳng qua vô tình nói một câu thôi, vậy mà sao muối lại nói trắng gang đại hải thế này...” Tiêu Sơ lắc đầu, mỉm cười than thở rồi cất kỹ hộp gấm đi, sau đó y mới xoay người chấp tay nói: “Được rồi, được rồi, ta không nói thêm gì nữa đâu, chỉ tuân theo lời dặn dò của đại phu thôi, được chứ?”.

Bạch Hạ hài lòng xoa đầu y: “Ngoan lắm!”

“...”

Tiêu Sơ bỗng dừng nhớ tới cái gì đó nên xoay người tới bên cạnh bàn, cầm một cái túi vải nhỏ đặt bên trên chồng công văn: “Cái này tối hôm nay mới được trình lên, vốn ta định ngày mai phái người đến tiệm châu báu trang trí lại đôi chút rồi mới đưa sang cho muối, có điều nếu hôm nay muối đã đến chỗ ta rồi thì thôi cứ xem trước đi đã, có yêu cầu gì thì cứ nói với ta. Chẳng hạn như muốn phối thêm loại ngọc nào, hay là dùng tơ chỉ màu gì”.

Vừa nói y vừa đổ vật trong túi vào lòng bàn tay, thì ra đây chính là một viên đá nhỏ màu trắng, trông rất bình thường, tuyệt đối không phải là thứ gì quý báu.

Nhưng Bạch Hạ lại mở to mắt nhìn nó chăm chú.

“Ngày trước ta xem trong sách du ký(*) ghi chép về Mai Lĩnh, trong đó có nhắc đến một loại đá đặc trưng của vùng này. Mấy ngày trước đúng lúc có người đi Đại Lương có việc, nên ta đã sai hắn đi Mai Lĩnh một chuyến.” Trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn mỗi giọng nói ôn hòa của Tiêu Sơ đang chậm chậm thuật lại: “Ta nghĩ muối xa nhà đã lâu vậy rồi, nếu như bên người có thể mang theo một vật nào đó để có thể tạm gửi gắm nỗi nhớ nhà, âu cũng là chuyện tốt”.

(*) Sách du ký: Sách ghi chép về những điều mắt thấy tai nghe khi đi du lịch.

Bạch Hạ từ từ cầm lấy viên ngọc đã được mài giữa bóng loáng, đưa đến trước mắt rồi ghé sát lại gần ngọn đèn, nhìn thật kỹ. Nhìn mãi nhìn mãi, đột nhiên nàng cảm thấy trước mắt nhòe đi, nàng bèn chớp chớp mắt, nhìn tiếp, nhưng rất nhanh mắt nàng lại nhòe đi lần nữa, nàng dùng sức lau đi, chỉ thoáng chốc đã ướt hết cả mu bàn tay.

Tiêu Sơ không nói gì mà chỉ kéo nàng lại, để nàng úp sấp lên đùi mình, nhẹ nhàng xoa mái tóc nàng, vỗ về tấm lưng hơi run rẩy của nàng.

Một lúc lâu sau, chờ cho tâm trạng của nàng bình ổn rồi, y mới nhen giọng hỏi: “Nhớ nhà rồi phải không?”.

“Ừm.”

“Nhớ người thân rồi phải không?”

“Ừm.”

“Chờ sang xuân, ta phái người hộ tống muội về được không?”

Bạch Hạ bỗng lắc đầu nguầy nguậy: “Không được!”.

Tiêu Sơ nhìn chớp mũi và đôi mắt hồng hồng của nàng, không nhìn được bật cười. Y dùng ngón tay lau đi vết nước mắt còn đọng lại trên mặt nàng: “Nha đầu ngọc, lẽ nào muội định cứ lang thang bên ngoài một mình mãi hay sao? Ở ngoài có tốt cách mấy cũng không thể nào tốt bằng ở nhà, người ngoài có tận tâm tận ý với muội như thế nào đi chăng nữa cũng không thể bằng tình thương vô tư, không đòi hỏi bất cứ thứ gì như người nhà đối với muội được”.

“Dù sao thì muội cũng không quay về đâu!” Bạch Hạ chun mũi: “Muội thấy ở đây cũng tốt mà, hơn nữa, huynh đối với muội cũng rất tốt”.

Con người y u ám hẳn đi, giọng nói vẫn cứ dịu dàng, song lại nặng nề như thể ngàn cân: “Ta có tốt với muội thì sao có thể tốt được cả đời...”.

Bạch Hạ nghe xong đứng thẳng người lên nhìn y, con người vừa được nước mắt tẩy rửa trông càng thêm trong suốt, nhưng vẻ mặt nàng lại hiện lên vẻ nghiêm túc hiếm thấy: “Tranh Ngôn, muội hỏi huynh, một đời được khoảng bao lâu? Được bao nhiêu năm?”.

Tiêu Sơ sùng sốt: “Cái này... tùy từng người mà khác nhau”.

“Có người vừa sinh ra đã chết, đó là một đời. Có người sống thọ đến trăm tuổi, đó cũng là một đời. Không ai có thể biết được, một đời của mình rốt cuộc có thể sống được bao nhiêu năm” Con mắt Bạch Hạ hồng hồng, khi nói chuyện vẫn còn mang theo giọng mũi, thế nhưng mỗi lời nói ra đều rất mạnh mẽ, kiên định: “Huynh là thống soái, muội là đại phu, chúng ta đều là những người đã quen nhìn thấy sự sống cái chết, thậm chí còn có một cách nhìn khác hẳn về chúng, có nhất thiết phải so đo sinh mệnh dài hay ngắn không?”.

Tiêu Sơ nhìn nàng, thần sắc hơi dao động.

Bạch Hạ ngừng lại, siết chặt nắm tay rồi nói tiếp: “Nếu như bây giờ có người nói với huynh, nàng ấy không thể sống được bao lâu nữa, nói không chừng... nói không chừng sẽ chết trước mặt huynh, vậy cái lý do huynh luôn dùng để làm lá chắn cho mình, liệu có còn tác dụng hay không? Huynh có còn đè nén tình cảm của mình, mà đẩy nàng ấy ra xa hay không?”.

Trái tim Tiêu Sơ giật nảy lên, chân mày y bất giác chau lại, y mắng khê: “Nàng không được nói lung tung!”.

Bạch Hạ lại tiếp tục hỏi dồn: “Huynh hãy trả lời câu hỏi của muội, có hay là không?”.

“Hạ Hạ...” Tiêu Sơ yên lặng nhìn nàng, đắm chìm trong ánh mắt trong sáng không nhiễm chút vẩn đục của nàng hồi lâu rồi mới khép mi lại, tạo thành hai cái bóng nhỏ bên dưới hốc mắt: “Ta... không thể cho muội cái gì cả”.

“Tại sao lúc nào huynh cũng chỉ muốn cho người khác? Có thể, người ta cần bản chẳng cần gì cả!”

Hàng mi của Tiêu Sơ khẽ run lên, khi nó dần dần mở ra, vừa đúng lúc đối diện với một đôi mắt tho sáng long lanh cùng hai chiếc răng nanh nho nhỏ đáng yêu: “Tranh Ngôn, huynh thích muội đúng không?”.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 9

Type: HagiangSophie

Câu hỏi này của Bạch Hạ không hề có được đáp án, bởi lẽ nàng vừa dứt lời, bên ngoài đã vang lên tiếng của Tứ Muội, giọng nói rất khê nhưng nghe vào ban đêm yên tĩnh có chút đáng sợ: “Công tử, đại doanh Tây Kinh phái người gửi tới mặt báo khẩn cấp, đang đứng chờ ở đại sảnh”.

“Ta biết rồi.”

Tiêu Sơ mau chóng trả lời. Y ngừng một lúc sau đó mới xoay qua nhìn khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của Bạch Hạ đã sắp trở thành cùng màu với đôi mắt tho, nói: “Bây giờ cũng muộn lắm rồi, thôi thì muội cứ trở về nghỉ ngơi trước, có chuyện gì ngày mai nói sau được không?”.

“Không được!” Bạch Hạ đứng bật dậy, đi tới bên trà kỷ rồi ngồi phịch xuống, lúc nói chuyện còn mang theo khí thế áp đảo: “Muội ngồi đây đợi huynh, không cần biết phải đợi bao lâu!”.

“Vây sao...” Tiêu Sơ suy nghĩ một chút rồi cũng không kiên trì nữa, đi tới chỗ tắm bình phong lấy một chiếc áo choàng lông: “Ban đêm khá lạnh, muội khoác cái này lên đi, trên kệ có mấy quyển nhân thư*, trà nóng thì ở trong ấm ấy, ta sẽ cố gắng trở về nhanh.”

Nhân thư: Sách giải trí, sách tiêu khiển

Thấy y vẫn tỏ ra dửng dưng như không mà ôn hoà sẵn sàng như trước đây, Bạch Hạ thực sự cảm thấy hơi lạc lõng, sự mạnh mẽ kiên định ban nãy cũng không khỏi hơi lung lay. Nàng đành phải ngoan ngoãn gật đầu, nghe theo lời y.

Nhưng nhìn thấy Tiêu Sơ sắp sửa đi ra ngoài, nỗi buồn bực lại cứ mắc ngang trong cổ họng quả thật rất khó chịu, nàng bỗng rụt rè nói khẽ: “Tranh Ngôn, huynh lại ghét muội, lại đang giận muội đó sao?”

Tiêu Sơ sùng sốt: “Lại? Sao muội lại nói vậy?”

Bạch Hạ khịt khịt mũi, làm như đang uất ức lắm: “Từ muội muội nói, dạo trước huynh vẫn luôn mắng muội”.

Tiêu Sơ lại sùng sốt: “Sao ta lại mắng muội được? Ta mắng muội lúc nào?”

“Nếu không, sao Từ muội muội lại nói rằng muội không tuân thủ nữ tắc?”

“...”

Bên ngoài lại truyền đến một tiếng động rất nhỏ, giống như có vật gì đó đã rơi từ trên cao xuống vậy.

Tiêu Sơ bèn dùng một giọng nói cực kỳ hoà nhã nói với người đứng bên ngoài: “Ngày mai người lập tức đi đến thành lân cận một chuyến, nói với thủ hộ nơi đó đầu tháng sau mang theo kế hoạch thủ thành đến gặp ta”.

Một tiếng gầm bi thương có kìm nén niềm phẫn uất vang lên, kèm theo đó là những tiếng bước chân hỗn loạn chạy vụt đi.

Chuyến này cả đi cả về, ít nhất cần phải mất đúng ba ngày, cho nên người nọ quả nhiên không được xuất hiện trước mặt công tử nhà mình trong vòng ba ngày, giống hệt như lời uy hiếp của Bạch Hạ trước đó...

“Người giận chưa?”

“Người một nửa, còn một nửa, chờ hán về rồi nói tiếp!”

Tiêu Sơ nhìn nụ cười xấu xa đắc ý trên gương mặt Bạch Hạ, bất đắc dĩ lắc đầu: “Từ Muội đừng phải muội, đúng là tổ tiên tích đức”.

“Muội chỉ là kẻ đầu têu thôi, nếu không có một người Trợ Trụ vi ngược* thì muội cũng đâu có làm được gì! Cho nên phần đức to lớn do tổ tiên của hán tích lũy, chủ yếu phải dùng cho huynh mới phải.”

Trợ Trụ vi ngược: Giúp Trụ Vương làm điều tàn ác, bạo ngược. Phiếm chỉ những người nói giáo cho giặc, giúp kẻ ác làm điều xấu xa.

Tiêu Sơ còn có chuyện phải làm, chỉ mỉm cười rồi đi ra ngoài, song nụ cười của y dưới ánh trăng man mác lại càng lúc càng rõ nét hơn.

Nếu nàng là Trụ Vương, cho dù y có phải làm xằng làm bậy để khiến cho nàng vui cười thì cũng nào có sao?

Sau khi Tiêu Sơ xử lý xong mọi việc rồi quay trở lại thư phòng, sao mai đã treo lơ lửng ở chân trời phía Đông.

Ánh đèn trong chén lưu ly đã yếu dần, phủ lên trên người đang say giấc nồng một màu sắc nhu hoà.

Bạch Hạ nằm gục trên bàn, cánh tay đè lên một quyển sách chỉ vừa mới được lật mở một trang, đôi mắt nhắm chặt, miệng hơi mở ra, dáng vẻ rất ngây thơ.

Tiêu Sơ nhìn nàng chăm chú một lúc lâu, đột nhiên y cảm thấy sự mệt mỏi đè nặng trong lòng bỗng tan biến hết. Y khom mình nhặt chiếc áo lông rơi trên mặt đất lên, cẩn thận khoác lên cho nàng. Đang định bế nàng trở về phòng thì y bỗng thấy một tờ giấy đặt trên tay nàng, trên đó vẽ một mũi tên thật to chỉ về hướng trà kỷ.

Lòng hiếu kỳ nhất thời nổi lên, y bèn đi tới đó xem thử, thì ra là một ly trà, phía dưới còn có một mảnh giấy.

“Đây là loại trà tốt cho dạ dày mà muội đã đặc biệt điều chế cho huynh, phải dùng khi đã nguội thì mới đạt hiệu quả cao. Nhớ kỹ đó, phải một hơi uống hết. Đúng rồi, đây cũng là vật thứ hai mà muội muốn tặng cho huynh.”

Nét chữ rất đẹp, nắn nót, không hề giống với tính cách hoạt bát, không theo khuôn phép của nàng.

Tiêu Sơ mỉm cười, nâng ly trà lên rồi ngửa cổ uống hết. Sau đó, y suýt chút nữa đã phun hết tất cả ra ngoài.

Chua, chua quá!

Y bịt miệng, lấy hết dũng khí, lấy hết sức bình sinh để uống. Cuối cùng y cũng có thể nuốt xuống được. Cà gương mặt y lập tức nhăn nhúm lại, y chỉ cảm thấy vị chua lan từ chân răng đến tận lục phủ ngũ tạng, cả người đau xót.

Nhấc tay lau đi chút lệ ứa ra ở khoé mắt, Tiêu Sơ quay sang nhìn Bạch Hạ vẫn còn đang say giấc nồng, y bỗng hoài nghi nụ cười vui vẻ kia của nàng rốt cuộc là vì mơ thấy giấc mộng đẹp hay là vì sớm đã dự đoán được bộ dạng lúng túng của y lúc này, hoặc là, nàng đang giả vờ ngủ?

Y ghé sát mặt lại nhìn kỹ, rồi lấy ngón tay chọc nhẹ vào mũi nàng, bất giác y nổi lên ý muốn chơi khăm như lúc còn thiếu niên, y mở miệng khẽ gọi: “Hạ Hạ, trời sáng rồi”.

Bạch Hạ dường như cảm thấy hơi ngứa, gãi gãi mũi, hai mắt miễn cưỡng hé ra một chút xiu, ánh mắt mơ màng, lèm bèm nói: “Muội đến đây...”.

Tiêu Sơ cứ tưởng nàng tỉnh rồi, cảm thấy khoảng cách gần thế này quả thật quá mờ ám, bèn định lui ra sau một bước, nào ngờ Bạch Hạ đột nhiên ngã sang bên cạnh, thuận thế tựa lên vai y, dụi dụi trán vào hõm cổ y, sau khi tìm được một chỗ thoải mái, lại khép mắt lần nữa, mơ hồ lẩm bẩm cứ như đang nói mơ: “Tranh Ngôn... Tranh Ngôn... muội không cho phép huynh không thích muội... huynh ghen... vì muội...”.

Ghen vì muội sao?

Tiêu Sơ nhìn cái chén đã trống không, hồi tưởng lại vị chua vẫn còn vương trong miệng, vừa cười vừa thờ dài.

Chén trà đó chính là cái chén mà nàng đã ha ngay khi vừa vào phòng ban này, vậy nên hai câu hỏi lúc đó, bề ngoài thực chất ra chỉ hỏi về vị chua của ly trà này, nhưng cũng có thể làm dấy lên tình cảm vẫn luôn bị đè nén trong lòng y.

Nha đầu này, có chút thông minh, có chút ranh ma, cũng có chút mưu mô, thích trêu chọc người khác, nhưng chưa từng gây ra bất kỳ thương tổn nào đến ai. Ngược lại, sau khi biết rõ chân tướng sự việc nàng lại thường hay dùng cách nói bóng nói gió để khiến đối phương hiểu ra. Hơn nữa, tính tình nàng ngay thẳng, đối nhân xử thế cũng rộng lượng, luôn chừa lại đường lui cho người khác, thích dùng cách của chính mình để bày tỏ sự quan tâm, luôn giữ vững lập trường của bản thân, ,à lại không hề mang đến cho người khác cảm giác như đang bị ép buộc...

Tiêu Sơ cúi đầu nhìn chằm chằm Bạch Hạ đang dựa vào trong lòng y mà ngủ say, hơi thở mềm mại mang theo hương thơm đặc trưng của thiếu nữ lướt qua làn da y, len sâu vào đáy lòng y, khuấy động chút tình cảm mà y vẫn tưởng sẽ chẳng thể nào dấy sóng được nữa, khiến nó lại càng mạnh mẽ hơn.

Nhẹ nhàng bế nàng lên, đặt trên đùi mình, để nàng dựa vào ngực. Tiêu Sơ khoác áo lông lên rồi bọc nàng vào bên trong. Trời vào lúc tảng sáng lạnh thấu xương, thế nhưng chút ấm áp mà cả hai người cùng hưởng chung này cũng đủ để chống lại hết thảy sự lạnh giá trên đời này.

Đến phòng dành cho khách, Tiêu Sơ cũng không quấy rầy hạ nhân mà tự mình đưa Bạch Hạ về phòng, giúp nàng cởi giày, tắt và ngoại bào rồi đặt lên giường, sau đó đắp chăn bông lên cho nàng. Từng động tác của y đều rất mực dịu dàng, từ đầu đến cuối đều không làm kinh động đến giấc ngủ ngon của nàng.

Bạch Hạ vừa rời khỏi vòng tay ấm áp, chuyển sang một nơi lạnh lẽo, khó tránh khỏi thấy khó chịu, nàng chua mòi, nằm co người lại.

Tiêu Sơ thấy vậy liền vén góc chăn ra, vận nội lực chuyển xuống lòng bàn tay, chỉ trong chốc lát tấm chăn lạnh ngắt đã trở nên ấm áp hơn hẳn. Nhìn thấy khuôn mặt Bạch Hạ giãn ra, tiếp tục mỉm cười chìm vào giấc ngủ, y bèn thu tay lại.

Khi y dèm chăn lại, Bạch Hạ hơi xoay người, bàn tay phải vẫn luôn nắm chặt bông bu lông làm rơi ra một vật, chính là viên đá nhỏ lấy từ Mai Linh.

Tiêu Sơ mỉm cười, nhặt viên đá vẫn còn mang theo hơi ấm của nàng lên, đặt ở bên gối. Ngón tay nhẹ nhàng gạt mấy sợi tóc vương trên má nàng xuống, y khẽ thì thầm: “Cứ để viên đá này giúp muội trong giấc mộng có thể quay trở về quê hương, gặp mặt người nhà, nhớ nói với họ, muội sống ở đây rất tốt, bởi vì, nơi này có ta”.

Lúc y quay trở lại thư phòng, trời đã tờ mờ sáng.

Tiêu Sơ bận rộn cả một đêm đã mệt mỏi rồi, song y vẫn mài mực, cầm bút viết một lá thư... lá thư nhà.

Trong đó, ngoài việc như thường lệ nói rằng mình ở nơi này mọi chuyện đều rất tốt, không cần phải lo lắng ra, y còn miêu tả lại từng lời nói, hành vi, từng cái cau mày và nụ cười của Bạch Hạ khi ăn hộp điểm tâm đó. Sau đó, y còn dùng vài nét bút phác họa một thiếu nữ, với vẻ mặt vừa ăn uống hân hê vừa nhẩn nhai, giống y như đúc.

Cuối thư là một câu không thể đơn giản hơn được nữa: “Dự định tháng Năm con sẽ về nhà, xin hãy chuẩn bị một viện lạc dành cho nữ tử cư ngụ”.

Vào bữa sáng, Tiêu Sơ phá lệ không đi ra ngoài, mà chờ Bạch Hạ tới cùng dùng bữa như ban đầu.

Sau khi Bạch Hạ đánh một giấc thật ngon, liền mặc một bộ y phục mới tinh, tinh thần sáng khoái nàng nhảy chân sáo vào phòng ỉn, chiếc vòng đeo trên cổ theo mỗi bước chạy của nàng mà nảy lên nảy xuống.

Tiêu Sơ bật cười: “Không đem đi tiệm châu báu khảm thêm ngọc vào nữa sao?”.

“Dùng một sợi tơ xuyên qua rồi đeo thế này mới độc đáo, cần gì phải trang trí thêm nữa làm gì?”

“Ừm, muối thích là được rồi.”

Bạch Hạ vui vẻ nhảy đến trước mặt y, đứng tại chỗ xoay một vòng: “Bộ y phục mới này đẹp không?”

Tiêu Sơ tự tay múc một chén cháo, tùy ý đáp: “Đẹp”.

“Huynh còn chẳng thèm nhìn kỹ nữa mà!”

“Kiểu dáng do ta tự vẽ ra, chất liệu vải cũng do ta lựa, sao có thể không đẹp được?”

Tiêu Sơ thản nhiên đáp một câu khiến Bạch Hạ ngẩn người: “Lẽ nào mấy bộ y phục mới của muối gần đây đều do huynh...”

“Tự tay ta vẽ hết đấy.”

“... Mấy ngày trước chẳng phải huynh đều rất bận sao? Sao huynh vẫn còn thời gian để ý tới mấy việc nhỏ này?”

“Ăn uống ngủ nghỉ đều là những việc nhỏ, có bận thế nào đi chăng nữa, lẽ nào mình không tự đi giải quyết được?”

“... Sao mà giống nhau được...”

“Giống nhau cả thôi.”

Bạch Hạ chớp chớp mắt, sau đó nàng cười hi hi khom người xuống, nhìn thẳng vào mắt Tiêu Sơ: “Thật ra huynh thích muối từ lâu rồi phải không? Bằng không, sao bận thế mà vẫn còn thời gian để ý tới mấy việc ăn, mặc, ngủ, nghỉ của muối, còn đặc biệt vì muối mà đi tìm viên đá nhỏ này nữa?”

Tiêu Sơ cúi đầu thổi chén cháo nóng cầm trên tay: “Ta đi lại không tiện, không thể dẫn muối đi du sơn ngoạn thủy”.

Bạch Hạ nghe thấy y tự xưng nói như vậy liền sững người, bất giác cười nói: “Đâu có sao, từ nhỏ muối đã đi khắp trời nam biển bắc, sớm đã chơi nhiều rồi”.

“Ta sự vụ bề bộn, không thể ngày nào cũng ở bên cạnh muối.”

“Muối đâu có phải đứa nhóc thích bám dính vào người khác, sao phải cần huynh ở cùng từ sáng tới tối chứ?”

“Tính tình ta vô vị nhạt nhẽo, không thể cho muối sự lãng mạn, mới mẻ.”

“Lãng mạn mới mẻ toàn để dụ mấy cô nương chưa biết gì, muối mới chẳng thèm ấy!”

Tiêu Sơ ngược mắt, đôi đồng tử sáng bóng hệt như được nước tẩy rửa qua: “Trong lòng ta có rất nhiều gánh nặng, không thể lúc nào cũng xem muối là nhất, việc gì cũng đặt muối lên hàng đầu được.”

Bạch Hạ nghiêng đầu nhìn y, lúm đồng tiền tuy nông, nhưng vẫn khiến cho nụ cười của nàng rực rỡ chói mắt: “Nếu huynh vì muối mà vứt bỏ người nhà của mình, vứt bỏ hết trách nhiệm, thì đối với muối, huynh không còn là huynh nữa rồi”.

Khoé miệng Tiêu Sơ cong lên, y múc một thìa cháo: “Nào, ăn được rồi đây”.

Bạch Hạ sững sốt khi thấy y bỗng đứng lại làm ra hành động thân mật như vậy mà chẳng cảm thấy ngại ngùng, khẽ nói: “Huynh xúc cho muối ăn sao?”.

Tiêu Sơ không nói, chỉ cười tươi giờ thìa cháo lên nhìn nàng. Thế là Bạch Hạ mơ mơ màng màng há miệng ra, ăn từng thìa từng thìa cho đến khi hết chén cháo. Tiêu Sơ lấy khăn tay lau khoé miệng cho nàng, lại tự tay lột vỏ trứng gà đút cho nàng ăn. Trong thời gian dùng bữa, y không để cho Bạch Hạ phải cử động dù chỉ là một ngón tay, sẵn sóc nàng vô cùng tận tình chu đáo.

“Hôm nay huynh sao thế? Trúng tà rồi à?”

“Ta đang học.”

“Học cái gì?”

“Học...” Thấy Bạch Hạ ngờ ngác, Tiêu Sơ cong ngón tay, cọ lên sống mũi nàng: “Học cách để yêu một người”.

“Người đó là ai?”

“Muối.”

Bạch Hạ vẫn chưa chuẩn bị tinh thần, đột nhiên nàng cảm thấy có chút choáng váng: “Bỗng dưng huynh nói thẳng như vậy, muối thật có hơi... cái gì ấy nhỉ...”.

Tiêu Sơ ôn tồn nho nhã nhìn nàng: “Nếu muối muốn vòng vo, văn vẻ hơn thì ta cũng có thể phụng bồi”.

“Không, không, không, mấy chuyện này vẫn cứ phải thẳng thắn dứt khoát thì hay hơn...” Bạch Hạ cười ngu ngơ, chỉnh lại ống tay áo, đột nhiên nhớ tới một vấn đề: “Đúng rồi, từ trước tới giờ huynh vẫn chưa cho người đo kích cỡ của muối, sao mấy bộ y phục làm ra đều vừa người thế này? Chẳng lẽ... hi hi, huynh nhân lúc nửa đêm canh ba chạy đến phòng muối...”

“Cần gì phải phiền phức như vậy.” Về mặt Tiêu Sơ vẫn tao nhã thuần khiết: “Có một vị thúc thúc họ Hạ đã từng dạy huynh một tuyệt chiêu rất hay, chỉ cần dùng mắt là có thể đoán được kích cỡ của nữ tử, không sai một li”.

“... Lợi hại vậy sao...”

“Cái lợi hại thật sự không phải cái này đâu.”

“Thế là cái gì?”

“Sau này muối tự nhiên sẽ hiểu thôi.”

“Huynh lại còn giả vờ thần bí với muối nữa chứ.”

Tiêu Sơ không để ý tới nàng, chỉ khiêm tốn mỉm cười: “Hơn nữa, xúc giác của ta cũng rất chuẩn”.

“... Xúc giác...”

Kéo Bạch Hạ tới ôm vào lòng, bàn tay y nhẹ nhàng lướt qua vùng eo của nàng, giọng nói dịu dàng phảng phất bên tai, Tiêu Sơ giống như một người thuyết pháp đang tận tâm tận lực giảng giải từng chút một: “Như thế này, hiểu chưa?”.

“...”

Sau khi dùng bữa, Tiêu Sơ thấy vẫn còn sớm nên chưa vội ra ngoài. Tiết trời hôm nay cũng khá đẹp nên y quyết định lấy mấy quyển sách đặt trong rương ra phơi nắng.

Vốn y định tìm hai hạ nhân đến giúp, có điều Bạch Hạ tự xưng phong làm, Chiến Phong thì mừng rỡ nhảy nhót xung quanh y, Tiêu Sơ thấy cả hai hào hứng như vậy bèn đồng ý.

Vậy là dưới ánh nắng mặt trời ấm áp, trong một tiểu viện, một người một sói cứ chạy ra chạy vào, lăng xăng khắp nơi, bận đến mức thở không ra hơi, còn một người thì lại ngồi yên dưới rặng trúc xanh, mỉm cười quan sát.

Bận bịu đến nửa canh giờ, cả trường kỷ, bàn đá và ghế đá trong vườn đều trải đầy các loại sách cổ, hương thơm của sách tràn ngập trong không khí.

Bạch Hạ lấy mấy thứ nặng nặng như đồ chặn giấy để lên từng góc để tránh cho sách bị gió thổi rách. Sói tuyết cũng giúp, khi thì cào, khi thì ngậm những cục đá có kích cỡ vừa phải đến. Sau cùng, nó còn dùng móng vuốt lần lượt mở từng cái rương gỗ đựng sách ra, để bay bớt mùi ẩm ướt trong đó.

Bạch Hạ nhìn thấy mà há miệng khâm phục, nhéo tai của nó khen ngợi: “Chiến Phong ơi là Chiến Phong, ngươi sắp thành tinh rồi đó! Nói thật cho ta nghe xem, ngươi là yêu nghiệt phương nào?”.

Chiến Phong lại chẳng hề cảm kích, vừa xoay người, cái đuôi rậm lông liền quét một cái, nhẹ nhàng hất ai kia ngã lăn ra đất, sau đó lặc mông chạy đến trước mặt Tiêu Sơ, vươn hai chi trước gác lên bờ vai y, dùng cái mũi ẩm ướt của mình mà dụi lấy dụi để lên mặt, lên cổ Tiêu Sơ.

“Được rồi, được rồi, ta biết rồi, Chiến Phong của chúng ta không phải thành tinh cũng chẳng phải yêu nghiệt, mà là lang vương...” Tiêu Sơ bị nó chọc cho không ngừng cười lớn, ôm lấy đầu nó mà an ủi: “Chiến Phong của chúng ta chính là đại anh hùng dũng cảm giết địch cơ mà!”.

Sói tuyết rướn cổ lên hú dài một tiếng, xoay đầu lại, đang định tỏ vẻ đắc thắng thì ngay lập tức bị Bạch Hạ không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở đằng sau mình thít chặt cổ, mạnh mẽ kéo nó ra chỗ khác trong tư thế đang ngửa cổ lên trời: “Ta chẳng cào ngươi, sau này không được thân mật với Tranh Ngôn như vậy nữa, nếu không há chẳng phải ta suốt từ ngày đến tối đều phải ăn nước mũi của ngươi sao?!”.

Sói tuyết chưa kịp phòng bị lên bị thấm rên “ừ ừ” mấy tiếng, cuối cùng nó cũng phản kích, một chiêu “điều hâu trở mình” đã làm cho Bạch Hạ bỏ nhào xuống đất, rồi nó chớp chớp đôi mắt xanh biếc, khịt khịt cái mũi đen xì, đột nhiên há miệng, thè chiếc lưỡi đỏ tươi ra mà tỉ mỉ rửa mặt cho Bạch Hạ...

Bạch Hạ giãy giụa cũng vô dụng, muốn khóc cũng khóc không xong.

Tiêu Sơ đỡ trán, lẩm bẩm nói: “Phen này thì hay rồi, muối ăn nước mũi, ta ăn nước miếng, ai cũng không sợ thiệt...”

Chiến Phong đắc ý, rung rung bộ lông trắng muốt, nhảy lên trên nóc nhà, vui vẻ chạy biến đi, thoáng một cái đã không thấy nó đâu nữa.

Khi Bạch Hạ hỗn hển bò dậy, Tiêu Sơ đã bê một chậu nước ấm từ trong phòng ra: “Mau đến rửa mặt đi, vừa này muối cũng làm việc đến đổ mồ hôi”.

“Huynh cũng rửa mặt luôn đi.”

Tiêu Sơ mỉm cười, vắt chiếc khăn lông rồi đưa cho Bạch Hạ lau sạch mặt, sau đó y lại nhúng khăn vào chậu rồi vắt khô, lau sạch mặt mình.

Bạch Hạ nghiêng đầu nhìn khuôn mặt Tiêu Sơ vừa rửa mà càng thêm trắng nõn, trong lòng nàng đột nhiên thấy ngửa ngửa, vươn đầu lưỡi liếm liếm môi trên: “Tranh Ngôn...”

Tiêu Sơ đang muốn bỏ khăn vào chậu, thuận miệng đáp một tiếng: “Hửm?”

“Muội muốn làm Chiến Phong...”

Ngón tay Tiêu Sơ tức thì buông lỏng, chiếc khăn rơi vào trong chậu làm nước văng tung toé. Tiêu Sơ bèn khom mình phủi những chỗ bị dính nước trên vạt áo, khoé léo tránh khỏi thân hình đang rướn về phía trước của Bạch Hạ, khoé môi y len lén nhếch lên, giọng nói vẫn bình thản như thường: “Thế nào? Chán làm người rồi sao?”

Bạch Hạ đáng thương đứng sững ngay tại chỗ, nhất thờ không biết phải ứng phó thế nào.

Tiêu Sơ liền âm thầm vận lực, xe lăn lùi về phía sau một chút. Y ngồi thẳng dậy để có thể đối diện với khuôn mặt đỏ rực y hệt như con cua hấp, y vội vàng quan tâm hỏi: “Mặt lắm rồi sao? Nhìn muội kia, nóng đến mức đỏ hết cả mặt rồi!” Y làm bộ liếc mắt nhìn xung quanh: “Trên ghế đều phơi sách hết rồi, xem ra ở đây chỉ còn mỗi một chỗ có thể để muội nghỉ một lát thôi”.

Bạch Hạ nhìn y chính lại y phục, chỉ chỉ hai chân của mình, vẻ mặt rõ ràng rất là nghiêm túc, đứng đắn. Đột nhiên hết thấy nổi xúc động trong lòng nàng ban nãy đều tan thành mây, nàng chỉ biết mơ mơ màng màng đi qua đó, ngoan ngoãn ngồi vững trên đùi y, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, trong đầu không hề có chút tạp niệm gì.

Khoé mắt Tiêu Sơ sớm đã hàm chứa ý cười, song lời nói ra lại vô cùng nghiêm chỉnh: “Ta thấy hình như muội rất có kinh nghiệm phơi sách, trước đây muội từng làm rồi sao?”

Bạch Hạ thành thật trả lời: “Trong nhà Tô bá bá có rất nhiều sách, mỗi năm bọn muội đều đem ra phơi rất nhiều lần”.

“Tô bá bá cũng là người trong tộc muội sao?”

“Không phải, ông là hảo hữu tâm giao của cha muội, có điều nhà họ cũng sống ở Mai Lĩnh. Ông mở một học đường, rất nhiều con cháu Bạch gia đều tới đó học tập”.

“Thì ra vị Tô bá bá này là ân sư vỡ lòng của muội, nói như vậy, chữ muội đẹp như vậy là do học từ ông ấy phải không?”

“Tô bá bá cũng dạy cho muội một chút, nhưng chủ yếu vẫn là do Chiêu ca ca dạy cho muội”.

Tiêu Sơ nhướn mày, giọng nói hơi trầm xuống: “Chính là vị Chiêu ca ca đối xử với muội còn tốt hơn muội muội ruột, còn là người mà trường bối hia bên đều muốn hai người kết duyên với nhau phải không?”

Nói đến “Chiêu ca ca”, thanh âm của Tiêu Sơ đã trầm hẳn xuống, vậy mà Bạch Hạ lại như hoàn toàn không phát hiện ra, vẫn hồn nhiên nói tiếp: “Phải, chings là huynh ấy. Chiêu ca ca lớn hơn muội tám tuổi, huynh ấy là người có học vấn nhất, có bản lĩnh nhất mà muội từng gặp. Tuy rằng đối với người khác huynh ấy vẫn luôn giữ dáng vẻ lạnh lùng xa cách, nhưng với muội lại luôn dịu dàng trìu mến, cười tươi như gió xuân vậy. Chữ đầu tiên muội biết được, bài thơ đầu tiên muội học được, thậm chí ngay cả tên của muội đều do Chiêu ca ca cầm tay muội, dạy muội viết từng nét một...”

Nàng còn chưa nói hết, vòng eo đã bị ôm chặt, hai cánh tay vốn nghiêm chỉnh buồng thông hai bên, không biết từ lúc nào đã vòng lên rồi.

Bạch Hạ khẽ chớp mắt, yên lặng mỉm cười rồi như thể đã chìm vào trong hồi ức mà tiếp tục tự đọc thoại, nàng hoàn toàn không hề che giấu nỗi nhớ nhung và sự buồn bã: “Chữ viết của Chiêu ca ca mới gọi là đẹp, muội cố gắng tập lâu như vậy nhưng rốt cuộc cũng chỉ có thể bắt chước được cách viết mà không thể học được khí chất trong nó. Cha nói, nữ nhi không cần phải học mấy thứ vô dụng đó, cứ thoải mái sống một đời cho thật vui vẻ là được rồi! Nhưng muội thật sự rất muốn viết chữ thật đẹp, dù thế nào đi nữa, ít nhất cũng phải có được một thứ gì đó có thể khiến cho Chiêu ca ca khen ngợi chứ...”

“Muội muốn được huynh ấy khẳng định đến vậy sao?”

“Đương nhiên rồi, huynh ấy là Chiêu ca ca của muội mà!”

Tiêu Sơ hừ khẽ một tiếng, không nói thêm gì nữa, song y đột nhiên di chuyển chiếc xe lăn mang theo Bạch Hạ vào trong thư phòng, đi thẳng tới bên bàn, y mở giấy Tuyên Thành ra rồi ra lệnh: “Cầm bút vẽ lên đi”.

“Há? Dạ...” Bạch Hạ ngoan ngoãn làm theo, đôi mi dài chớp chớp, diu ngoan như một chú dê con: “Rồi sao nữa?”

Một tay Tiêu Sơ ôm eo nàng, tay kia nắm lấy tay cầm bút của nàng. Đầu bút lưu loát di chuyển trên giấy, nét mực hiện lên từng chút từng chút một. Chỉ chốc lát sau, một chú hồ ly đang đứng trên vách núi ngửa đầu ngắm trăng sinh động như thật đã xuất hiện trên trang giấy.

“Bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ dạy muội vẽ tranh”

“Bây giờ muội mới học, có phải hơi muộn rồi hay không?”

“Cái đó thì phía xem ai là người dạy!”

“Nhưng, nếu như muội học không tốt thì phải làm sao?”

“Ta sẽ có cách dạy muội.”

“Cách gì?”

Tiêu Sơ nhếch môi, nắm lấy tay cầm bút của Bạch Hạ rồi viết lên trang giấy bốn chữ trông thật cứng cáp, mạnh mẽ “quy tắc cầm thú”.

Bạch Hạ không hiểu: “Đây là ý gì?”.

“Nếu như muội học không tốt thì vĩnh viễn cũng không thể làm Chiến Phong...” Tiêu Sơ mỉm cười nói khẽ bên tai Bạch Hạ, hơi thở ấm áp cứ vương vấn mãi bên vành tai mẫn cảm: “Có điều, nếu như muội có một chút tiến bộ, thì để tỏ ý khen thưởng, ta đồng ý hy sinh, tạm thời không làm người mà làm cầm thú... Thế nào? So với lời khen ngợi của Chiêu ca ca muội, Hạ Hạ, muội muốn cái nào hơn?”

“...”

“Được rồi, ta không chơi với muội nữa”, Tiêu Sơ nhìn thấy ngay cả hai vành tai của Bạch Hạ cũng sắp thành củ khoai lang luộc, cuối cùng cũng nổi lòng từ bi không trêu chọc nàng nữa: “Muộn rồi, ta còn việc phải làm. Buổi trưa có thể ta không về được, nhưng buổi tối nhất định ta sẽ về dùng bữa cùng muội, được chứ?”.

“Được.”

“Ngao thật...” Tiêu Sơ mỉm cười xoa đầu nàng: “Đúng rồi, buổi trưa muội có thể qua bên Lâm phủ ăn cơm mà!”.

Bạch Hạ kinh ngạc, nghiêng đầu lờm y: “Huynh lại đang thăm dò muội nữa phải không?”.

“Sao muội lại nói vậy...” Tiêu Sơ chau mày, tỏ vẻ vô tội: “Không phải tối hôm qua muội đã nói là hôm nay phía đi qua thăm rồi sao? Ta không rảnh, đành phải để muội đi thay thôi. Hơn nữa, lấy nhiều được liệu của người ta như vậy, cả về tình và về lý vẫn nên qua tạ người ta một tiếng mới phải”.

“Huynh rộng lượng vậy sao?”

“Từ trước đến giờ ta đều rất độ lượng mà!”

Bạch Hạ bĩu môi: “Huynh không sợ giữa muội và hấn xảy ra chuyện gì à?”

Tiêu Sơ hoà nhã mỉm cười: “Nếu muốn xảy ra thì sớm đã xảy ra rồi, còn chờ đến bây giờ sao?”.

“Thế... thế huynh không sợ... không sợ hấn nhất thời xúc động giờ trò gì với muội à?”

“Vẫn là câu nói đó, nếu hấn muốn giờ trò gì đó với muội thì sớm đã ra tay rồi”, Tiêu Sơ giữ lấy eo Bạch Hạ, giúp nàng đứng thẳng dậy. Y ngừng một chút rồi mới nói tiếp: “Có điều từ đó cũng có thể thấy rằng Lâm Nam quả đúng là thật lòng đối với muội. Bằng không, với bản tính phong lưu của hấn, sao một thời gian dài như vậy rồi mà hấn vẫn chưa động tay với muội được?”.

Bạch Hạ sừng sốt: “Thời gian lâu như vậy... có phải huynh biết được chuyện gì rồi phải không?”.

“Ta chỉ biết là, chuyện giữa muội và hấn không chỉ đơn thuần là một người chạy trốn, người kia đuổi theo”, Tiêu Sơ vừa nói vừa giúp Bạch Hạ chỉnh lại váy áo bị nhăn: “Có điều, chuyện này đơn giản cũng được, phức tạp cũng thế, tất cả đều đã là quá khứ rồi”.

“Ừm, đã là quá khứ rồi!” Bạch Hạ gật đầu lia lịa, nhưng nhìn dáng vẻ y như thể đã dự liệu được hết tất cả mọi chuyện, nàng lại không muốn kết thúc câu chuyện, liền cười nói: “Nhưng mà sao huynh có thể khẳng định, hấn thực sự chưa từng động tới muội chứ? Suy cho cùng, chỉ một nam một nữ ở bên nhau lâu như vậy, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén chứ...”.

Tiêu Sơ hoàn toàn không bị nàng làm cho dao động, y chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, vẻ mặt và ngôn từ đều tràn ngập khí chất nhân văn, giống hệt như một vị thần bất khả xâm phạm đang thuật lại diễn cổ cho đời sau: “Muội vẫn còn nhớ, khi dùng bữa sáng ta đã nhắc đến một vị thúc thúc họ Hạ không? Bản lĩnh lợi hại thực sự của ông ấy không phải là vừa nhìn vào đã biết được kích cỡ của một cô nương, mà là vừa nhìn đã có thể phán đoán được cô nương đó có còn trong sạch hay không, đã từng trải qua chuyện thân mật hay chưa. Rất vinh hạnh, trên phương diện này, ta lại là đệ tử chân truyền đắc ý nhất của ông ấy đó”.

“...”

Bạch Hạ thảm bại hoàn toàn. Nàng đang định khóc rống bụng mặt chạy đi thì cổ tay nàng lại bị nắm lấy, cơ thể nàng không giữ vững được ngã về phía trước, đối diện với một đôi mắt đen lấy như mực. Đang choáng váng chưa phản ứng kịp gì thì môi nàng lại truyền đến một cảm giác âm ấm, man mát. Tuy chỉ thoáng phớt qua tựa như chuồn chuồn lướt nước, nhưng trong chớp mắt cảm giác tê dại đã lan ra khắp cả người nàng.

“Hạ Hạ, muội nhớ kỹ cho ta, hoá thân thành cầm thú là việc của nam tử”, Tiêu Sơ đánh lén thành công, mỉm cười véo mũi Bạch Hạ, sau đó rời đi trước, lúc gần ra đến cửa y mới thân nhiên nói vọng lại một câu: “Ta còn phải nhắc nhở muội một câu, chút nữa đi thăm bệnh, nhất định đừng có thăm lên tận

giường đó biết chưa?”.

Bạch Hạ vốn đang nước mắt lưng tròng, đứng ngây tại chỗ, nghe xong câu nói của y lại bật cười.

Nàng còn tưởng rằng y thật sự chẳng để tâm chứ...

Tranh Ngôn ơi Tranh Ngôn, cho dù huynh là cảm thú, thì cũng là một cảm thú thích ghen tuông!

Sau khi Bạch Hạ ăn bữa trưa no nê, nàng ngủ dậy giấc rồi mới chậm rãi dời bước sang Lâm phủ.

Hạ nhân nói Lâm Nam đang ở trong phòng nghỉ ngơi. Nàng bèn tự đi vào, song trong phòng lại trống không, chẳng có lấy một bóng người.

Đang thấy khó hiểu thì bỗng có một giọng nói lười nhác vang lên từ vách bên kia: “Bạch Tiểu Hà, đi vòng qua bình phong có một cánh cửa, nhìn thấy chưa? Ta đang ở bên trong cánh cửa đó”.

“Sao huynh biết là ta đến chứ?”

“Ta ngủ thấy mùi của nàng chứ còn gì nữa!”

“... Không phải huynh tuổi rồng à? Từ khi nào đổi thành tuổi chó té?”

Trong lúc nói chuyện, Bạch Hạ cũng theo lời hán đi tới góc phòng, vừa đẩy cửa vào trong, nàng liền ngẩn người.

Dạo trước, tuy ngày nào cũng chạy quanh Lâm phủ, nhưng đâu sao nàng cũng chỉ là khách, đương nhiên không thể tới phòng của chủ nhân, đây là lần thứ hai Bạch Hạ vào căn phòng này. Nàng không biết gì về kết cấu của nó, cho nên căn bản không biết rằng cách vách nối liền với một phòng tắm rất lớn.

Hơi nước toả mù mịt lượn lờ như sương khói, có thể loáng thoáng thấy được sóng nước xanh biếc đang dập dờn trong một bồn tắm hình tròn.

Bên trên đặt mấy chiếc mâm bày rượu ngon và hoa quả, trong bồn tắm một nam tử tuấn tú đang cầm bình mặc sức uống rượu, làn da lộ ra bên ngoài được phủ một lớp hơi nước mỏng.

“Tôi qua ta mới xây xong, sáng nay mới dẫn nước từ suối nước nóng vào, nàng có muốn làm một đôi uyên ương hí thủy* với ta không?”

Uyên ương hí thủy: Uyên ương nghịch nước, ám chỉ hai người cùng tắm chung.

Bạch Hạ mãi mới hoàn hồn nổi, vội vàng lấy tay che mắt: “Huynh đúng là đi tới đâu là xa xỉ tới đó, chẳng qua huynh chỉ ở đây mấy tháng thôi vậy mà cũng phô trương lăng phí như vậy, quốc khố của Bắc Tề huynh cũng dư dả lắm nhỉ?”.

Lâm Nam cười ha hả, xoay mình trong nước, úp sấp bên thành bồn, nhướn mày trêu chọc: “Che cái gì mà che, đâu phải nàng chưa thấy”.

“Hôm nay không giống ngày trước nữa rồi, phi lễ không được nhìn.”

“Có gì không giống?”

“Ta không muốn bị người khác mắng là không biết tuân thủ nữ tắc nữa đâu”, Bạch Hạ vừa nói vừa bịt mắt lùi ra đằng sau: “Thôi thì ta cứ ra bên ngoài đợi huynh nhé, huynh mặc y phục gọn gàng vào đi rồi ra sau”.

“Bạch Tiểu Hà!”

Hắn đột nhiên quát lên làm Bạch Hạ giật bắn người, đôi chân nàng chợt dừng lại.

“Nàng...” Lâm Nam đột nhiên ho khan dữ dội, lời nói tiếp theo cũng vì như vậy mà bị cắt ngang, Bạch Hạ nghe Lâm Nam ho quả thật nghiêm trọng, cũng không thể cứ thế phát tay bỏ đi, đành phải chờ dài một tiếng, thả tay sai bước đi tới: “Chuyện gì vậy? Tại sao bệnh tình của huynh không hề có dấu hiệu thuyên giảm đi thế? Hơn nữa, đã bệnh như vậy rồi, sao lại còn uống rượu?”.

Lâm Nam không để ý tới nàng, cứ vui đùa vào bên trong cánh tay, ho sặc sụa.

Bạch Hạ ngồi xổm xuống mới nhìn thấy trên chiếc bàn thấp bên cạnh đặt ba chén thuốc, tất cả đều còn đầy chưa hề động tới, sớm đã nguội cả rồi. Lâm Nam tính thử, vừa đúng lượng dùng của tối qua, sáng nay và cả buổi trưa hôm nay nữa. Bạch Hạ sững người, nhưng ngay sau đó lại chuyển sang giận dữ: “Huynh lại đang giờ trò quỷ gì đây?”.

Lâm Nam cuối cùng cũng miễn cưỡng áp chế được cơn ho, thờ hỏn hển ngẩng đầu lên, sắc mặt hơi đỏ một cách bất thường: “Ta đang tính thử xem, rốt cuộc bao giờ nàng mới đến”.

“... Lẽ nào ta không đến thì huynh sẽ không uống thuốc à?”

“Nếu nàng không đến, mấy thứ thuốc này còn có tác dụng gì với ta đâu?”

Bạch Hạ cảm thấy khó thở: “Dù sao thân thể cũng là của chính bản thân huynh, huynh muốn chà đạp nó thế nào thì tùy huynh. Có điều, đừng tưởng rằng làm như vậy thì ta sẽ cảm thấy áy náy. Đã lớn từng này tuổi rồi mà còn chơi cái trò trẻ con, huynh không cảm thấy mình ấu trĩ lắm sao?!”.

“Nếu như là y...”, chỉ một câu nói nhẹ nhàng của Lâm Nam đã ngăn Bạch Hạ đang chuẩn bị đứng lên lại: “Nếu là Tiêu Sơ bị bệnh, muội có dùng đũa dùng đinh, thò ơ chẳng thèm ngó ngang tới như thế này không?”.

“Đầu tiên, huynh ấy không bao giờ lấy sức khoẻ của mình ra để đặt cược”, Bạch Hạ suy nghĩ rồi quỳ bên bồn tắm, nhìn thẳng vào hai mắt Lâm Nam: “Thứ hai, huynh ấy không bao giờ sử dụng bất cứ thủ đoạn hay mưu kế nào với ta hết. Đây chính là điểm khác biệt rõ ràng nhất giữa huynh và huynh ấy”.

Lâm Nam nhìn ngược lại nàng, đôi mắt nâu hạt dẻ cùng với hàng mi dài dính theo hơi nước càng khiến nó trở nên sâu thẳm khó dò: “Bạch Tiểu Hà, nàng thay đổi rồi. Trước đây khi chúng ta ở cùng nhau, nàng luôn có chút gì đó giữ kẽ, chưa từng thẳng thắn đối xử chân thành với ta như với y hiện giờ. Hãy cho ta biết, tại sao?”.

“Không tại sao cả”, Bạch Hạ cup mắt, chau mày nói khẽ: “Dù sao huynh đối với ta cũng như vậy, chúng ta không ai cần phải trách ai không đủ chân thành”.

“Nếu như ta nói, trần truy sát ở Tuyệt Nguyên không phải là do ta bố trí thì sao? Nếu như ta nói, khi đó ta thật sự tưởng rằng mình sắp chết thì sao? Nếu như ta nói, ta đuổi theo nàng hơn một năm nay vì để cho nàng không bị thương tổn, vì để bảo vệ nàng thì sao? Nếu như ta nói...”

Lâm Nam khẽ ho mấy tiếng, cúi đầu nhि vào lòng bàn tay mình, giọng nói trầm thấp nồng đậm ưu tư: “Thật ra từ trước đến giờ ta vẫn luôn đeo mặt nạ, diễn kịch với tất cả mọi người chỉ trừ nàng... Bạch Tiểu Hà, hơn ba tháng cùng nàng ngắm bình minh rồi hoàng hôn, ngắm mây bay trên bầu trời, một trăm linh năm ngày đó là những ngày vui vẻ thoải mái nhất trong ký ức của ta từ trước đến giờ, đó là những ngày tháng ta có thể bỏ xuống hết tất cả sự đề phòng và gánh nặng, sống bằng chính con người thật của mình. Lúc bấy giờ, ta thật sự muốn vứt bỏ hết tất cả, cùng nàng quy ẩn sơn lâm, trải qua một cuộc sống bình dị. Đáng tiếc... có quá nhiều thứ, không phải ta muốn từ bỏ là có thể từ bỏ được...”

“Nếu đã như vậy...”, Bạch Hạ vội vàng lên tiếng ngắt lời y: “Huynh đã lựa chọn rồi, còn nói những chuyện này để làm gì? Tất cả những gì huynh nghĩ huynh làm đều quá phức tạp, ta thật sự không hiểu nổi để mà phân biệt, cũng không biết huynh đối với ta có mấy phần thật lòng, mấy phần giả dối. Có lẽ huynh nói không sai, từ trước tới giờ ta chưa từng mở rộng lòng mà vẫn giữ kẽ với huynh. Giữa chúng ta, chung quy vẫn có quá nhiều sự khác biệt và rào cản, chẳng hạn như thân phận của huynh, chẳng hạn như ta...”.

Ngừng lại một lát, Bạch Hạ cố gắng dần xuống những lời sắp thốt ra khỏi miệng rồi mới nói: “Dù thế nào đi nữa, hơn ba tháng đó ta cũng đã rất vui vẻ, còn về những chuyện khác, có nỗi khổ tâm cũng được mà có hiểu lầm cũng thế, tất cả đều không còn quan trọng nữa. Tình cảm đã qua đi cũng giống như dòng nước chảy qua kẽ tay vậy, muốn vãn hồi lại thì chỉ phí công mà thôi”.

Nàng chậm chậm đứng lên, xoay người bỏ đi. Tới trước cửa thì nàng dừng lại: “Thân thể da tóc đều do phụ mẫu ban cho, huynh không thể tùy ý làm bừa. Sinh mạng của huynh, ngoài phụ mẫu và ông trời ra, không ai có quyền xử trí, đặc biệt là huynh! Những gì cần nói ta đã nói hết, huynh tự xem đó mà làm đi. À đúng rồi, tuyết liên ngày hôm qua và cả những dược liệu ta đã liên tục lấy được mấy ngày nay, đa tạ huynh!”

Cửa mở ra rồi đóng lại, ngăn cách hẳn bên ngoài với căn phòng tĩnh mịch.

Lúc lâu sau mới khẽ vang lên tiếng nước chảy. Lâm Nam đưa tay vào nước rồi nhấc lên, hơi hơi nghiêng đầu, nhìn chăm chăm vào những giọt nước chảy xuyên qua kẽ tay. Một lúc sau, hân mở bàn tay ra thì đã trống không, chẳng còn gì nữa.

“Cây tuyết liên mà ta đã hao tổn hết chân khí để nuôi dưỡng, vậy mà chỉ trong chớp mắt nàng đã đem nó ra để chế thuốc cho y, nàng quả thật chẳng hề do dự, quả thật chẳng hề do dự, quả thật chẳng hề trân trọng... Bạch Tiểu Hà, nàng quả nhân tâm, quả nhân tâm...”

Giọng nói trầm thấp chứa đựng sự mỏi mệt tột cùng, cả người hắn từng chút một chìm vào trong làn nước ấm xanh biếc toả khói trắng lượn lờ. Lâm Nam thả lỏng thân mình, nằm thẳng dưới đáy bồn, nhắm hai mắt lại, mái tóc màu nâu nhạt xao động dập dềnh theo làn sóng nước, yên ắng không một tiếng động.

Lại một lúc lâu sau, lâu đến nỗi tưởng chừng như người và nước đã hoà làm một, không có chút sự sống, cánh cửa đột nhiên mở ra lần nữa.

“Chủ thượng.” Một giọng nói lạnh băng vô cảm vang lên, thanh âm hơi khàn làm tăng thêm chút sắc thái mỉa mai hoặc thần bí.

Mặt nước thỉnh thoảng nổi lên một vòng xoáy, giống như con sóng lớn bị đẩy lên khi lớp băng chắc chắn bị vỡ vụn.

Lâm Nam đứng lên, mái tóc ướt rũ xuống tận eo, những giọt nước lỏng lách theo làn da nhẵn nhụi bóng loáng lăn nhanh xuống, hợp thành từng dòng nước nhỏ, cuối cùng trở về hồ nước nóng ấm

Trên khuôn mặt hắn vẫn còn ồm ỹêu xanh xao hiện lên thần sắc mệt mỏi tiêu tụy, đôi môi mím chặt, gương mặt hắn hiện lên sự cương nghị lạnh lùng, giọng nói uy nghiêm ẩn chứa sát khí, khác hẳn với sự lười nhác, tùy tiện ngày thường: “Ai cho người vào đây?”.

Người đến mặc bộ áo váy màu trắng thuần, song như vậy cũng không thể che giấu được dung nhan diễm lệ, nàng ta cúi đầu điềm nhiên trả lời: “Thuộc hạ lo lắng cho bệnh tình của chủ thượng, đây là chức trách, cũng là bổn phận của thuộc hạ”.

Lâm Nam lạnh lùng nói: “Chút bệnh còn con như vậy cũng đáng để người để ý sao?”

“Thương hàn là chuyện nhỏ, tâm bệnh mới là chuyện lớn.”

Lâm Nam hí hóp đôi mắt phượng: “Người quân ta nhiều quá rồi đấy!”.

“Thuộc hạ chỉ muốn nhắc nhở chủ thượng, so với nam tử khi nữ nhân rơi vào lưới tình, đích thực họ yêu sâu đậm hơn, thậm chí sẽ bất chấp tất cả. Thế nhưng một khi đã hạ quyết tâm chặt đứt tơ tình thì còn nhẫn tâm, tuyệt tình hơn rất nhiều. Đó chính là lý do vì sao, khi kết thúc một cuộc tình, nữ nhân luôn đoạn tuyệt rất sạch sẽ, triệt để, không có chút lưu luyến gì, mà nam nhân thì vẫn vương vương tơ lòng, khó quên tình cũ.”

“Vậy sao...” Lâm Nam nhắc chân bước lên bậc thang: “Cho dù nàng ấy dứt tình rồi, ta cũng sẽ khiến cho nàng ấy phải nói lại. Nàng ấy là người ta yêu nhất, cũng là người duy nhất ta từng yêu. Vì nàng ấy, ta đã phải trả giá nhiều như vậy, ta sẽ không bao giờ cho phép nàng ấy ở cạnh tên nam nhân nào khác! Huống hồ, một tên sắp chết đến nơi, dựa vào cái gì mà đòi tranh với ta!”.

Nói đến câu cuối cùng, vừa đứng tới trước mặt nữ tử từ đầu đến cuối chỉ lạnh nhạt cúi đầu, hẩn vẩn tay nâng chiếc cảm thon mảnh của nàng ta, khoe miệng nhếch lên hàm chứa chút thâm trầm: “Còn về cái mà ngươi gọi là vẫn vương vương tơ lòng, khó quên tình cũ, nghĩ cách mà chứng minh cho ta thấy, ta rất có hứng thú được mở mang thêm tầm mắt đấy”.

“Vâng, chủ thượng.” Nữ tử ngược mắt lên, đối mặt với khí thế mạnh mẽ, một thân thể hoàn toàn trần trụi, trong đôi mắt nhạt màu vẫn không hề gọn sóng.

Thời tiết ở Khôn Thành luôn luôn thay đổi thất thường, buổi sáng trời quang mây tạnh, khi ra khỏi quân doanh cũng là lúc ráng chiều phủ khắp bầu trời. Tiêu Sơ không hề nghĩ rằng mình vừa mới vào thành thì mây đen ừn ừ kéo đến, trời tưởng chừng như sắp sửa mưa to vậy.

Tiêu Sơ không khỏi cảm thấy hơi hối hận, sớm biết như vậy thì y đã không từ chối để tổng binh phái xe ngựa đưa mình về, hậu quả của việc ngoan cố tự mình quay về rất có thể là y sẽ bị ướt như chuột lột.

Y vừa cười khở vừa đẩy nhanh tốc độ của xe lăn, có điều hướng đi lại không phải đường hồi phủ mà là tiệm châu báu ở đầu phố.

Sợi dây Bạch Hạ dùng để đeo viên đá chắc là nàng đã tiện tay vớ được ở đâu đó, nếu qua mấy ngày nữa không cẩn thận bị đứt hoặc làm mất thì nhất định nàng sẽ lại làm ầm lên, đề phòng chuyện này xảy ra, vẫn cứ nhanh chóng mua cho nàng một sợi dây chắc chắn thì tốt hơn.

Tiêu Sơ ở trong tiệm cẩn thận lựa chọn một sợi dây bảy sắc được đặc chế bằng tơ tằm, lúc đi ra, trời đã tối đen rồi.

Tiêu Sơ bèn chọn một con đường nhỏ vắng vẻ để đi tắt cho nhanh.

Vừa mới đi được nửa đường, Tiêu Sơ như thể bị kinh động bởi tiếng sấm vừa thỉnh thoảng nổi lên, y bỗng ngừng lại, chiếc xe lăn cũng vì thế mà dừng theo.

Cùng lúc đó, tại đúng chỗ mà y sẽ đến nếu như cứ giữ nguyên tốc độ lúc đầu đã cầm mấy cây đoản tiễn.

Nhìn thứ vũ khí sắc nhọn cắm sâu đến mấy thốn trên mặt đường đá xanh cách mình nửa bước, khuôn mặt Tiêu Sơ trở nên nghiêm túc, thần sắc ôn hoà đã biến mất, thay vào đó là khí thế sắc bén mạnh mẽ.

Tay phải hươ lên, ống tay áo tung bay, những hạt mưa bụi rơi lất phất xuống lúc này, tuy chỉ rất nhỏ thôi nhưng bỗng chốc đã trở thành ám khí đoạt mạng, hoà vào tiếng sấm sét bần thảng về chỗ tới ở hai bên đường, tiếng hét thảm cũng theo đó mà vang lên.

Ngay tức thì, hơn mười tên áo đen cầm theo đủ các loại binh khí từ bốn phương tám hướng nhảy ra đánh úp.

Tiêu Sơ vẫn ngồi yên bất động, bàn tay trái chậm chậm xoay tròn, toả ra một luồng sức mạnh vô hạn, tạo nên một tấm chắn vô hình mà không vũ khí nào có thể xâm phạm được xung quanh y. Đến khi tất cả thích khách cách y khoảng một cánh tay, đột nhiên y thu lực, đồng thời tay phải liên tục vung lên, gió cuốn mưa bay, một chiêu chế địch.

Đảo mắt một vòng quanh những tên tàn binh bại tướng, giọng nói của Tiêu Sơ không lớn, thậm chí có thể nói là ôn hoà, song lại khiến cho đối phương bất giác phải rùng mình: “Các ngươi là ai? Tại sao lại đến ám sát ta?”.

Tính tình y vốn nhân hậu, xuống tay cũng lưu tình, cho nên những người này chỉ bị thương và mất đi khả năng công kích thôi chứ không hề nguy tổn đến tính mạng. Thấy tình thế không ổn, chúng liền thi nhau bỏ chạy, dẫu dẫu nhau mà bỏ chạy cuống cuồng chỉ trong chớp mắt đã không còn sót lại tên nào.

Tiêu Sơ cũng không có hứng thú với ấy tên tay sai chịu sự sai khiến của kẻ khác, tính ra mà nói thì những tên này còn chẳng có tác dụng bằng mấy cây đoản tiễn vừa nhìn đã biết không phải chỉ là loại tầm thường kia.

Y tiến về phía trước một chút, vừa cúi người nắm vào đuôi mũi tên, liền cảm thấy có một luồng sát khí lạnh thấu xương từ phía trên đánh xuống.

Trên khuôn mặt Tiêu Sơ lộ ra thần sắc chế giễu rõ rệt, đây mới là sát chiêu thực sự, chắc muốn nhân lúc y buông lỏng cảnh giác, thu nội lực về mà tấn công.

Ngón tay nhấn vào chuôi tên, mượn lực để di chuyển xe lăn về phía sau, tránh khỏi một chiêu tất sát, đồng thời ngẩng đầu nhướn người lên, dùng hai ngón tay kẹp chặt lấy mũi kiếm đã để lỡ mất đi thể chủ động.

Người cầm kiếm cũng không chịu lùi về mà tiếp tục vận lực tiến lên phía trước, Tiêu Sơ không đối kháng tới cùng với người nọ, chỉ chuyển động xe lăn cực nhanh để tiêu hao sức lực của đối phương.

Đồng thời y ung dung mỉm cười: “Các hạ liều mạng như thế, chẳng lẽ có thâm thù đại hận gì với Tiêu mỗ hay sao? Nhưng Tiêu mỗ thật sự không nhớ được ta đã từng đắc tội với vị cô nương nào cả”.

Người nọ mặc hắc y, bịt khăn đen, chỉ lộ ra đôi mắt sáng đến mức đáng sợ, tuy nhân thân hình nhỏ nhắn yếu đuối, đích xác là một nữ nhân. Nàng ta nghe Tiêu Sơ nói vậy nhưng vẫn không hề lên tiếng, đôi mắt càng toả ra sát khí lạnh băng.

Thấy sắp ra khỏi con hẻm, nữ tử tăng thêm nội lực vốn đã sắp cạn kiệt, tựa như muốn độ sức một lần cuối cùng, đột nhiên nàng ta lại nhấc cánh tay đang buông thõng lên.

Song lại chẳng phải tung chiêu thức tấn công gì cả mà chỉ nhẹ nhàng lắc một cái.

Lúc này trời đang mưa lớn, những hạt mưa từ trên cao rơi xuống đập lên nóc nhà, đập xuống mặt đường, ồn ào hết như tiếng rang đậu.

Thế mà lại không thể che giấu được tiếng chuông thánh thót vang lên.

Chỉ một tiếng, cũng đủ lắng rồi...

Tiêu Sơ như thể bị vật nặng nghìn cân mạnh mẽ giáng xuống, thần sắc y đột ngột thay đổi, ngón tay y chỉ vừa hơi buông lỏng, mũi kiếm vốn không thể động đậy được liền thuận thế tiến về phía trước, đâm trúng vào ngực y...

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 10

Type: DiDi

Nếu nói những lời của Lâm Nam không hề khiến trong lòng Bạch Hạ dao động một chút nào thì tất nhiên là nói dối, dù cho thế nào đi chăng nữa, lời hứa đời đời kiếp kiếp đã thốt ra khi ở tuyệt động tuyệt đối là thật lòng. Nhưng cũng bởi vì như vậy, khi phát hiện mình bị lừa gạt và phản bội, nàng mới chấm dứt càng triệt để, càng tuyệt tình.

Song, giả dụ như những lời Lâm Nam nói là sự thật, trong đó đích thực có nỗi khổ mà nàng chẳng hề hay biết, giả dụ mấy điều “nếu như” đó đều là sự thật, tất cả, sẽ có chuyện gì khác đi không?

Bây giờ Bạch Hạ không thể trả lời được, nhưng nàng biết rằng, trong mấy điều “nếu như” đó còn phải thêm một điều nữa, cũng là điều quan trọng nhất...

Nếu như, không gặp được Tiêu Sơ.

May mà khả năng bình ổn tâm trạng của Bạch Hạ từ trước đến giờ đều rất mạnh, cho nên sau khi từ Lâm phủ đi ra nàng chỉ cúi đầu ủ rũ men theo chân tường đi dạo hai vòng, vừa ngẩng đầu lên, khuôn mặt nàng đã trở lại vô tư rạng rỡ như trước đây.

Trở lại viện tử của Tiêu Sơ đã vào chiều tối, nàng lại bận rộn cùng Chiến Phong chạy ra chạy vào thêm lần nữa, đến lúc trời sẩm tối, nàng mới thu hết tất cả sách đã phơi lại rồi sắp xếp theo từng loại. Sau cùng khi đem mấy cục đá dùng để chắn gió vứt lại vào góc vườn, ngón trở tay phải của Bạch Hạ sơ ý bị một vật sắc nhọn cứa qua.

Bởi vì chỉ thấy hơi nhói nhói, nên ban đầu nàng cũng không để ý lắm, chỉ tùy tiện phẩy phẩy tay mấy cái liền định đi bưng nước rửa mặt. Nào ngờ chưa đi được vài bước đã bị Chiến Phong ở đằng sau cản chặt lấy góc áo không buông.

Bạch Hạ khó hiểu quay đầu lại, nhìn theo đôi mắt đang trừng to của sói tuyết mới phát hiện được ngón tay của mình vẫn cứ đang chảy máu, hơn nữa chảy vừa nhanh vừa nhiều. Nhờ vào ánh sáng mờ mờ lúc chạng vạng, loáng thoáng có thể thấy được trên con đường phía sau Bạch Hạ khoảng chừng bốn năm thước, đã bị máu nhỏ ướt thành một vệt dài.

Nàng nhấc tay lên xem, thật ra vết thương cũng không sâu lắm, nhưng máu tuôn ra cứ như thể cả một ngón tay bị vũ khí sắc bén chặt đứt vậy. Bạch Hạ ngăn người nhìn một lúc lâu, sau đó nàng nhắm mắt lại rồi bắt đầu nhanh chóng cầm máu cho chính mình. Đến khi xử lý xong xuôi, trên mặt đất đã tụ thành một vũng máu nhỏ.

Bạch Hạ mất quá nhiều máu nên cảm thấy hơi chóng mặt, nàng bèn ngồi bệt hằn trên mặt đất, nhếch miệng cười với Chiến Phong, từ nãy giờ nó vẫn luôn nhìn nàng không chớp mắt: “Chuyện này đừng nói với bất kỳ ai, nhất là chủ nhân của ngươi, nhớ chưa?”.

Sói tuyết liếm liếm lên bàn tay phải dính đầy vết máu của nàng, khẽ kêu lên “ư ư” hai tiếng.

“Không sao đâu, sau này ta chú ý hơn, không để bản thân mình bị thương nữa là được mà!”, Bạch Hạ kéo cái đầu xù lông của nó lại, cọ cọ vào gò má hơi nhọt nhọt của mình, khề khàng nói: “Thật ra, cho đến bây giờ mới bắt đầu phát bệnh đã là tốt lắm rồi! Những nơi cần đi ta gần như đã đi hết rồi, những trò cần chơi cũng chơi cả rồi, những món ăn ngon ta cũng ăn rồi, những thứ cần uống cũng uống rồi. Từ nay về sau, ta chỉ cần ngoan ngoãn ở lại nơi này, cùng với Tranh Ngôn...”

Lại nghe Chiến Phong kêu “ừ ừ” một tiếng nữa, Bạch Hạ cười càng rạng rỡ hơn, vò vò tai của nó rồi đứng dậy: “Biết rồi, biết rồi, còn cả nguoi nữa! Có điều, việc bây giờ chúng ta phải làm chính là mau chóng dọn sạch sẽ chỗ này, để tránh bị Tranh Ngôn nhìn thấy...”

Lời nói vừa dứt, tiếng sấm vang rền, mưa bắt đầu rơi lất phất.

Chỉ trong chốc lát, vết máu trên phiến đá xanh đã bị nước mưa cọ rửa, không còn một chút dấu tích nào nữa.

Nhìn thấy ngay cả ông trời cũng giúp đỡ mình như vậy, Bạch Hạ vỗ tay cười lớn, vui vẻ vô cùng.

Khi Tiêu Sơ trở về, bầu trời đã hoàn toàn tối đen, mưa cũng dần dần nhỏ lại. Có điều chắc hẳn trên đường đi đã gặp trúng lúc mưa lớn nhất, cả người từ trên xuống dưới đều ướt đẫm hết cả. Nước từ trên mái tóc và cằm bào màu đen không ngừng chảy xuống, thoạt trông quả thật có chút nhếch nhác.

Hạ nhân nhìn thấy sắc mặt y không tốt lắm, cho rằng có lẽ do bị nhiễm phải cái lạnh của mưa mùa đông, bèn vội vàng đi đun nước, lấy y phục, nấu canh gừng, cả phủ bận đến loạn hết cả lên.

Bạch Hạ vẫn luôn đợi y, nghe thấy tin vội vàng chạy đến thì thấy Tiêu Sơ đang vuốt ve Chiến Phong đã tới trước nàng một bước.

Không biết vì sao mà sói tuyết lại cứ dưng lờn nhe nanh, không ngừng muốn xông ra ngoài, đôi mắt vốn màu xanh biếc lúc này nhìn vào lại hơi hiện lên màu đỏ rực. Bạch Hạ lần đầu tiên thấy được bộ dạng hung hãn dữ tợn đó của nó, không tránh khỏi sợ hãi.

“Chiến Phong sao vậy? Sao trông đáng vẻ cứ như muốn ăn thịt người vậy hả?”

Tiêu Sơ không để ý tới nàng, chỉ lo ôm lấy con sói tuyết đang điên cuồng không yên, cuối cùng không thể không nghiêm mặt, lạnh lùng mắng: “Ngồi xuống!”.

Sói tuyết thấy y thực sự nổi giận, không dám càn quấy nữa, đành phải tức tối nghe theo mệnh lệnh, trong cổ họng vẫn phát ra những tiếng gầm gừ khiến người ta rợn cả tóc gáy.

“Hạ Hạ, ta đi tắm rửa thay y phục trước rồi ta dùng bữa với muội sau”.

“Ừm...”

Tiêu Sơ nói với Bạch Hạ một câu rồi chẳng thèm để ý tới Chiến Phong đang ngồi tại chỗ thờ hồng học, mà đi thẳng ra ngoài.

Bạch Hạ nhìn theo bóng dáng y, rồi nhìn sói tuyết bây giờ đã tỏ vẻ đáng thương chớp chớp mắt, thờ dài một tiếng tỏ ý có muốn giúp cũng chẳng được, sau đó quay trở về phòng dành cho khách trong tiếng hú uất ức của sói tuyết. Một lát sau, nàng lại chấp tay sau lưng đi ra ngoài, tiến vào viện tử của Tiêu Sơ.

Tuy Tiêu Sơ xuất thân từ gia đình quyền quý, nhưng thời thơ ấu đã sống xa nhà, đến khi trưởng thành thì lại tòng quân, hơn nữa y từng quanh năm chinh chiến bên ngoài, nên từ trước đến giờ không thích có người hầu hạ mình. Bên người chỉ có một mình Tứ Muội chăm lo cho sinh hoạt thường ngày của y, bây giờ không có Tứ Muội ở đây nên việc gì y cũng tự mình làm.

Tính cách của Tiêu Sơ hiền hòa, yêu cầu đối với mấy chuyện sinh hoạt vụn vặt cũng rất đơn giản, bởi vậy sau khi vào trong trạch viện này căn bản y không hề tu sửa gì nhiều, tất nhiên không thể có một căn phòng tắm xa hoa to lớn như bên Lâm phủ. Bình thường khi tắm gội y chỉ dùng một chiếc bồn tắm thông thường.

Khi Bạch Hạ đẩy cửa vào, Tiêu Sơ chỉ vừa mới cởi y phục, ngâm mình vào trong nước, bỗng đụng mặt nhau trong tình trạng cả người không mảnh vải che thân, Tiêu Sơ tức thời đờ người ngay tại trận.

So với phản ứng của Tiêu Sơ, Bạch Hạ hiển nhiên là hành xử như thường, vui vẻ hếch cằm lên: “Huynh cứ tiếp tục đi, muội qua đây xem huynh chút thôi”.

“...”

Tiêu Sơ không còn gì để mà nói nữa. Y che miệng ho khề mấy tiếng, sau đó lại như cảm thấy xấu hổ, trầm mình trong nước sâu hơn nữa, muốn mượn thùng gỗ để che bớt thêm được chút nào hay chút nấy.

Nào ngờ Bạch Hạ thấy vậy liền sai bước tiến về phía trước đồng thời khoát tay: “Vết thương của huynh tuy rằng không chí mạng, nhưng chung quy cũng là bị thương ngay ngực, một chỗ quan trọng, ban nãy đã bị ngâm nước mưa lâu như thế, bây giờ lại ngâm nước tắm nữa thì chắc hẳn máu đã không chảy nữa rồi, nhưng rất có khả năng sẽ bị viêm, nếu bị viêm nhất định sẽ phát sốt, nếu phát sốt thì nội trong hai ba ngày sẽ chẳng thể khá lên được. Đến lúc đó dẫu cho huynh có muốn giấu cũng chẳng giấu được đâu!”.

Tiêu Sơ sùng sốt: “Sao muội lại...?”

“Muội vừa nhìn sắc mặt huynh là biết không phải huynh bị cảm lạnh rồi, hơn nữa thấy bộ dạng Chiến Phong cứ như muốn đi tìm người khác mà liều mạng như thế thì muội biết chắc huynh đã bị thương rồi”, Bạch Hạ vừa nói vừa lấy ra một bình ngọc nhỏ, rắc đều bột mịn trong bình vào nước. “Nếu huynh đã không muốn nói ra mà lại muốn trốn đi tự mình chữa trị vết thương, thì muội khẳng định là huynh không muốn để hạ nhân biết chuyện, rồi bảm báo với người nhà huynh, khiến cho họ lo lắng. Muội nói có đúng không?”

Tiêu Sơ cup mắt, hơi mỉm cười: “Đúng”.

“Thuốc này dùng để cầm máu và tiêu sưng, ngâm khoảng một khắc là được rồi”, Bạch Hạ lại lấy ra một chiếc hộp nhỏ: “Trong này có thuốc trị thương, huynh bôi lên miệng vết thương, sáng, tối hay lần. Theo tình hình của huynh, chỉ cần khoảng bảy ngày là sẽ khỏi hẳn rồi. Chờ chút nữa muội sẽ đặt lên chiếc tủ nhỏ trên đầu giường huynh, trước khi đi ngủ huynh nhớ bôi thuốc”.

“Đa tạ.”

Sau khi nghiêm túc hoàn thành xong trách nhiệm của một đại phu, Bạch Hạ khoanh tay nghiêng đầu, lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ: “Bây giờ chúng ta có thể nói về vết thương của huynh từ đâu mà có rồi nhỉ?”.

Tiêu Sơ ngược mắt nhìn Bạch Hạ đang từ trên cao nhìn xuống, thấy hết tất cả không sót thứ gì: “Bây giờ?”.

“Đúng thế, bây giờ.”

Tiêu Sơ cúi đầu nhìn bản thân mình đang chẳng một mảnh vải che thân, chỉ có một làn khói trắng mỏng manh lượn lờ xung quanh: “Như thế này?”.

“Đúng, như thế này.”

Tiêu Sơ trầm mặc.

Bạch Hạ liền hiểu ý giải thích cho y: “Con người trong lúc không có gì che đậy, không có gì để bám víu mới dễ nói lời thật lòng hơn”.

“...Chứ ta đã nói dối muội lúc nào?”

Bạch Hạ bĩu môi, nửa thân trên nhướn về phía trước, tay trái chống lên thành thùng gỗ, ngón trỏ tay phải lắc qua lắc lại trước mắt y. “Huynh không nói dối mà huynh chỉ không nói gì thôi, như thế càng đáng ghét hơn!”.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Tiêu Sơ bỗng nổi lên hai rặng mày đỏ, y bó tay đầu hàng: “Được, được, được, ta thành thật khai báo. Trên đường trở về ta đã gặp phải một đám thích khách, với thân phận của ta hiện nay, thiết nghĩ đây cũng chẳng có gì là lạ”.

“Thích khách? Chúng có lai lịch gì? Tại sao lại đến ám sát huynh?”.

“Không biết, ta chỉ đánh lui chúng, không bắt được tên nào để tra hỏi.”

“Vậy kẻ đã làm huynh bị thương có để lại manh mối gì không?”

“Không có.”

“Muội đã từng thấy qua thân thủ của huynh, hiện giờ những người có thể đánh bại huynh không nhiều...”

“Ta nhất thời sơ ý”, Tiêu Sơ khẽ cười than: “Có câu hai tay khó mà địch lại bốn tay, hảo hán đánh không lại nhiều người một lúc”

Bạch Hạ chớp mắt, suy nghĩ một lát rồi nói: “Hình như cũng khá là có lý”.

“Đây chỉ là việc ngoài ý muốn thôi, trước tiên đừng nói chuyện này ra ngoài, ta muốn xem bọn chúng còn có chiêu gì nữa không?”

“Được”, Bạch Hạ đáp một tiếng, sau đó đột nhiên ừ xừ, rút tay về, hai vai chùng xuống: “Nếu Tứ muội muội không bị điều đi thì huynh sẽ chẳng bị thương rồi, sớm biết như vậy, muội sẽ không đùa như vậy...”.

“Đừng nói linh tinh, chuyện này có liên quan gì đến muội đâu”, Tiêu Sơ nhấc tay lên vò vò tóc mái của nàng: “Chẳng qua chỉ là một vết thương ngoài da nhỏ xíu thôi mà, cứ coi như là để cho một thân y lâu không gặp người bệnh như muội luyện tay nghề đi!”.

“Muội không cần...”

Tiêu Sơ mỉm cười, sau đó ho khẽ: “Muội còn muốn hỏi gì nữa không? Hình như cũng sắp được một khắc rồi đấy!”.

Bạch Hạ lắc đầu nhưng cũng không đứng thẳng người dậy, mà lại càng tiến sát về phía trước, hạ tầm mắt nhìn chăm chăm vào mặt nước trong suốt có thể nhìn thấy đáy, cẩn thận quan sát cho thật kỹ.

Tiêu Sơ đành phải cứng người ngồi yên tại chỗ, cử động cũng không được, mà không cử động cũng không xong, vô cùng lúng túng.

Sau khi Bạch Hạ nhìn đã rồi, nàng liền mỉm cười thẳng người dậy: “Tranh Ngôn à...”

“...Hà?”

“Vị Hạ thúc thúc kia chỉ dạy huynh cách phán đoán nữ tử còn trong trắng thôi sao?”

“...Ừ.”

“Nếu có cơ hội gặp mặt thì, muội nhất định sẽ cùng ông ấy đàm luận xem làm thế nào để phán đoán xem nam tử đã từng phá đi sự trong trắng của nữ tử hay chưa!”

“...”

Bạch Hạ cười lớn rồi xoay người bỏ đi: “Nhanh lên, nhanh lên, muội ở phòng ăn chờ huynh, tiện thể bảo nhà bếp làm thế hai món bổ huyết đường khí”.

Tiêu Sơ đáp một tiếng, giọng nói ẩn chứa sự vui vẻ nhưng đôi mắt lại u ám, sâu không thấy đáy.

Sau khi Bạch Hạ ra khỏi phòng, lúm đồng tiền vẫn luôn hiển hiện trên khuôn mặt nàng nhanh chóng biến mất.

Nàng giờ ngón trò tay phải mang vết thương rõ ràng lên trước mặt hươu qua hươu lại, lẩm bẩm một mình: “Huynh ấy không thấy sao...”.

Lúc dùng bữa tối, Tiêu Sơ ăn không nhiều, Chiến Phong đã thoát khỏi hình phạt ngồi cũng không ăn nhiều lắm, còn Bạch Hạ dường như lại ăn rất ngon miệng, đến mức cả gương mặt nàng đỏ bừng lên, ngay cả tô canh bổ vốn đặc biệt làm cho Tiêu Sơ cũng bị nàng uống hết một nửa.

Tiêu Sơ vẫn luôn mỉm cười nhìn nàng, chốc chốc lại gấp thức ăn, xới thêm cơm cho nàng, thỉnh thoảng còn nhỏ giọng trò chuyện đôi ba câu. Bầu không khí trong phòng rất thoải mái.

Dùng bữa xong, mỗi người tự về phòng mình nghỉ ngơi.

Không biết có phải do ăn quá no hay không mà Bạch Hạ lại ngủ không yên, nàng trằn trọc mãi. Cuối cùng không chịu nổi nữa, nàng ngồi dậy luôn, nàng ngồi trên giường ngẩn người một lúc, sau đó liền dứt khoát khoác áo choàng lên rồi ra khỏi phòng.

Hôm nay vừa mới đổ một cơn mưa lớn, nên đêm đông lại càng lạnh thấu xương hơn, phủ đệ yên ắng chỉ có thể nghe được tiếng gió lạnh thổi xào xạc.

Đứng trước cửa phòng ngược đầu nhìn bầu trời không trăng không sao, tối đen như mực, Bạch Hạ bỗng cảm thấy một cảm giác phiền não bất an vô cớ ập đến.

Nàng hơi ngập ngừng, nhưng cuối cùng cũng cất bước, quần chặt tấm áo bông mỏng manh, lặng lẽ đi tới tiểu viện quen thuộc.

Chắc hẳn y đã ngủ rồi, trong phòng tối om, chỉ có mỗi chiếc đèn lồng treo trên mái hiên đang lác qua lác lại dử dỗi, tỏa ra ánh sáng lập lờ kỳ dị.

Khinh công của Bạch Hạ không tồi, cho nên mấy chuyện như làm kẻ trộm bay xuyên tường vào đương nhiên là thuận buồm xuôi gió khỏi phải nói.

Sau khi vào tiểu viện, Bạch Hạ dán tai vào cửa phòng Tiêu Sơ cẩn thận lắng tai nghe, tiếp đó móc thanh chùy thủ bên mình ra rồi thành thạo khều then cái cửa, lách mình đi vào.

Trong phòng rất tối, màn trướng buông thấp, loáng thoáng nhìn thấy người nằm trên giường đang ngủ rất say, không hề động dậy.

Trong lòng Bạch Hạ bỗng nổi lên dự cảm không lành, võ công Tiêu Sơ rất cao cường, tuyệt đối không bao giờ có chuyện người khác đã lên vào phòng mình mà vẫn chẳng phát giác ra.

Bước nhanh về phía trước xem thử, nàng vừa tới bên giường đã suýt nữa bị con vật màu trắng nằm sấp bên cạnh dọa cho gào lên thất thanh. Nàng định thần nhìn kỹ lại, thì ra là Chiến Phong đang ngủ chẳng còn biết trời trăng gì, còn phát ra tiếng ngáy trầm trầm. Loài sói cực kỳ cảnh giác, bây giờ nó như vậy chắc hẳn đã bị hạ được rồi.

Sự lo lắng trong lòng Bạch Hạ tức khắc chuyển thành kinh ngạc, không kịp suy nghĩ gì thì tấm rèm đã bị kéo ra, còn chưa nhìn rõ tình hình, một thứ gì đó lạnh buốt đã đâm tới ngay ấn đường của nàng.

“Hà Hà?”, Tiêu Sơ chỉ mặc mỗi áo lót nhòm người dậy khỏi giường, vẻ mặt kinh ngạc, trong tay đang cầm một thanh đoản kích(*) dài chừng nửa xích(**) được chế tạo khéo léo, toàn thân đỏ như máu.

(*) đoản kích: một loại vũ khí lạnh thời xưa

(**) xích: đơn vị đo chiều dài, một xích bằng khoảng 1/3 mét

Bạch Hạ cẩn thận dịch sang một bên, tránh khỏi luồng khí lạnh thấu xương mà đoản kích đè ép lên da thịt: “Huynh đường đường là một đấng mày râu, sao lại đi dùng mấy thứ đồ của nữ nhi thế này?”.

“Đây là... chiến lợi phẩm thu được ngày trước, ta thấy nó cũng khá thú vị nên lưu lại, vừa rồi chẳng qua tiện tay lấy dùng thôi”, Tiêu Sơ đặt bình khí vào góc trong của chiếc giường, chống tay từ từ ngồi dậy: “Đêm hôm khuya khoắt, sao muội lại đến đây?”

“Có phải muội đã phá hỏng kế hoạch của huynh không?”

“Không.”

“Rõ ràng huynh đang đợi ai đó tự chui đầu vào lưới, nếu không tại sao phải khiến Chiến Phong mê man, còn mình thì giả vờ ngủ say?”

“Chỉ đề đề phòng vạn nhất có chuyện xảy ra thôi, ta nghĩ có thể bọn thích khách này vẫn chưa bỏ cuộc nên sẽ quay lại lần nữa”, giọng nói Tiêu Sơ hơi khàn, không trong trẻo giống như thường ngày: “Muội vẫn còn chưa nói đấy, muội đến đây làm gì vậy?”

“Muội không yên tâm về bệnh tình của huynh cho nên đến xem thôi mà!” Bạch Hạ dùng hỏa chiết tử thấp ngọn đèn lưu ly lên rồi đặt trên chiếc tủ thấp ở đầu giường.

Dường như Tiêu Sơ cảm thấy đột ngột có ánh đèn sáng hơi chói mắt bèn dịch vào góc tối bên trong giường.

Cầm lấy lọ dược cao thoát trông như vẫn chưa hề đựng tới ở bên cạnh ngọn đèn, Bạch Hạ nhìn Tiêu Sơ, nhướn mày: “Không phải muội đã bảo huynh trước khi đi ngủ phải thoa thuốc này lên vết thương sao?”

“...Quên rồi...”

“Vậy thì bây giờ để muội giúp huynh!”

“Không cần... ta... để ta tự làm là được rồi...”

“Không sao đâu, chuyện nhỏ thôi mà.”

Tiêu Sơ lui sát vào góc giường, kéo chăn lên đến tận cổ, cố gắng đầu tranh nốt lần cuối: “Đừng chạm da thịt... cái này... thụ thụ bất thân...”

“Ôm thì cũng ôm rồi, đụng chạm thì cũng đụng chạm rồi, nhìn thì cũng nhìn rồi, còn giả vờ chính nhân quân tử Liễu Hạ Huệ gì với muội nữa chứ? Hơn nữa, hôn cũng hôn rồi, còn cái gì nữa đâu mà thân với chả không thân?”

“...”

Bạch Hạ giống như con khi đá giày nhảy lên giường, bò lại gần Tiêu Sơ rồi vờn tay giật chăn xuống, tiện tay nâng kéo một cái, lạnh lẽo coi bỏ dây buộc áo lót của y, lớp áo trong rộng rãi tức thì mở rộng, để lộ khuôn ngực trắng ngần bóng loáng.

Tiêu Sơ không thể ngờ được nàng lại to gan đến mức này, hơn nữa nàng lại còn rất thành thực, chớ nói đến việc xấu hổ hay mất tự nhiên thật là y như người trong nghề, có khi còn có thể đi đàm luận thêm với mấy cô nương của “Kim Tiêu Quật” cũng nên...

Trong lúc quá sức kinh ngạc, không kịp đề phòng, Tiêu Sơ đã cứng người, hoàn toàn không biết phải phản ứng ra sao.

“Quả nhiên miệng vết thương đã bị vỡ ra chảy máu, chắc do ban nãy huynh đã vận nội lực...” Còn Bạch Hạ lại tỏ ra nghiêm túc như một vị đại phu, cẩn thận xem xét thương thế của y, sau đó nhẹ nhàng giúp y thoa dược cao lên. Về mặt chuyên chú, động tác thành thực.

Nàng ghé sát vào y, hơi thở phả lên làn da lộ ra bên ngoài của y, đầu ngón tay hơi lạnh, theo từng nhịp xoa tròn đều đặn dần dần hòa cùng một nhiệt độ với cơ thể y...

Những lúc như thế này mà còn để ý tới mấy thứ đó, quả thật là y đã sốt đến mức hồ đồ rồi...

Tiêu Sơ quay đầu sang một bên ho mạnh mấy tiếng, lặng lẽ đưa tay lên lau mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra trên trán, giấu đi khuôn mặt càng lúc càng đỏ của mình.

Sau khi Bạch Hạ xử trí xong vết thương mới ngẩng đầu lên nhìn y: “Nếu người đến không phải là muội, thì với tình trạng hiện giờ của huynh, có chắc huynh hạ gục được bọn chúng không?”

“Có.”

“Huynh gỡ hết tất cả các cạm bẫy trong viện tử, còn điều hết tất cả hộ vệ đi, thậm chí ngay cả Chiến Phong cũng bị hạ mê dược. Lỡ như người đến không phải là một người mà là một tốp, huynh cũng chắc chắn có thể đối phó hết sao? Trước đó không phải huynh nói, ‘hai tay khó mà địch lại bốn tay, hảo hán đánh không lại nhiều người một lúc’ hay sao?”

Tiêu Sơ kéo vạt y phục lại, mỉm cười: “Ta tự biết chừng mực, muội không cần phải lo lắng đâu”.

“Chừng mực của huynh ở chỗ huynh biết chắc chỉ có một người đến, hơn nữa người đó không phải thực sự muốn đến giết huynh, đúng không?” Bạch Hạ ngồi bó gối trước mặt y, nghiêng đầu, vừa suy nghĩ vừa phân tích: “Ngay cả muội cũng nhìn ra được có chỗ không thỏa đáng, mấy tên thích khách

từng trải đó liệu có thể mắc lừa sao? Cho nên nếu nói chiêu này của huynh là dụ địch vào tròng, chỉ bằng nói đây là thể hiện thành ý mời khách. Huynh đang tạo ra một cơ hội để cùng ngồi xuống đối mặt nói chuyện, mà đối phương chính là người đã khiến huynh bị thương”.

Tiêu Sơ hơi hơi nhướn mày: “Sao muội biết được?”.

“Mũi kiếm đã đâm vào ngực, cho dù đối phương đã cạn kiệt sức lực, cho dù bị huynh phản kích lại, chỉ cần người đó truyền thêm chút nội lực vào thì nhất định sẽ làm tổn thương đến tâm mạch chứ chẳng phải chỉ là một chút thương ngoài da thể này. Chắc hẳn, sở dĩ người này làm như vậy cũng vì muốn thể hiện thành ý của họ đúng chứ?”

Tiêu Sơ chau mày, mỉm cười: “Không ngờ muội lại nhạy bén như vậy”.

“Ít nhiều gì muội cũng đã từng lăn lộn trong giang hồ lâu như vậy rồi, chuyện gì mà chẳng thấy qua!”, Bạch Hạ cực kỳ đắc ý héch càm lên: “Ngoài ra muội còn là một đại phu giỏi, có thể nhìn thấy rất nhiều điều mà người khác không biết. Cho nên, chớ có suy nghĩ bịa chuyện ra để mà qua mặt muội”.

Tiêu Sơ bật cười: “Không dám, không dám, không phải ta đã nói rồi sao? Tuyệt đối ta sẽ không nói dối để lừa muội”.

“Vậy sao...”, Bạch Hạ chớp mắt, thỉnh thoảng nhìn người về phía trước, vờn tay ấn người y xuống: “Ngủ đi thôi”!

“Ngủ... ngủ...”, Tiêu Sơ kinh ngạc, suýt chút nữa thì nghẹn khí sặc trong chiếc chăn được đắp lên mình ngay sau đó.

“Tranh Ngộn...”

“Hả?”

“Huynh đang nghĩ gì vậy?”

“Ta chẳng nghĩ gì cả...”

“Thật không?”

“Hạ Hạ... thể này hình như không thỏa đáng lắm đâu...”

Bạch Hạ nằm nghiêng người bên cạnh Tiêu Sơ, lấy tay chống đầu, nháy nháy mắt, trên má hiện lên hai lúm đồng tiền ngọt ngào đáng yêu: “Đại phu trông coi người bệnh chỉ là làm tròn chức trách của mình thôi, có gì đâu mà không thỏa đáng?”.

Tiêu Sơ nghẹn lời: “Ta rất ổn, không cần muội trông”.

Bạch Hạ bĩu môi, đưa tay lên sờ trán y: “Ồn gì mà ổn, trán huynh nóng đến mức sắp chiên trứng trên đây được luôn rồi! Huynh mau ngủ yên một đêm đi, cho ra mồ hôi, nếu lúc trời sáng vẫn chưa hết sốt thì phải mau chóng gọi người đi bốc thuốc. Không có Tứ Muội ở đây, để hạ nhân khác qua đây muội cũng không yên tâm”.

Nói đến đây về mặt nàng cũng nghiêm túc hẳn lên: “Chuyện giữa huynh với đám thích khách đó muội không quan tâm. Nhưng tối hôm nay, muội tuyệt đối không để cho huynh mạo hiểm. Chỉ ít cũng phải chờ sau khi thân thể huynh khỏi hẳn và Tứ Muội trở về rồi nói sau. Do đó muội nhất định phải ở đây mới được, cho dù bọn chúng có tới thật đi chăng nữa, nếu thấy có người ở trong này cũng sẽ tạm thời lui đi”.

Nàng đã nói đến mức này, Tiêu Sơ đành phải mỉm cười bất đắc dĩ: “Xin tuân theo sự dặn dò của thân y”.

“Thế mới ngoan chứ!”, Bạch Hạ xoa người ngoi dậy: “Muội đi lấy thêm chăn tới, đêm hôm nay phải ngủ cùng một giường với huynh!”.

Tuy Tiêu Sơ vẫn cảm thấy có chút không ổn, song trên người bị thương còn sốt cao, thêm vào đó tâm sự rối rắm, cả thể lực và tinh lực đều sớm cạn kiệt, quả thật không thể cố gắng chống đỡ thêm được nữa nên cũng chẳng hỏi đầu mà để ý tới nàng, thế là y không nói nhiều nữa.

Dù sao chỉ cần là điều nàng muốn làm, y đều không can nỏi, mà cũng không muốn ngăn cản.

Chỉ cần nàng vui về thì tất cả đều chiều theo ý nàng là được rồi.

Lúc Bạch Hạ nhảy xuống giường còn vờ như đùa giỡn, cười ha ha nói: “Tính thêm một lần lúc này nữa là muội đã liên tiếp nhìn thấy hai bức mỹ nam xuất dục đồ(*) rồi, hôm nay muội quả thật có không ít điểm phúc!”.

(*) Mỹ nam xuất dục đồ: Tranh mỹ nam tắm.

Nói xong nàng còn len lén quay lại nhìn thì thấy người đang nằm thẳng trên giường kia đã khép mí lại, không hề có chút phản ứng gì cả.

Dựa theo sức khỏe của người học võ như Tiêu Sơ, đáng lẽ ra không thể sốt cao chỉ vì một chút thương tích ngoài da như vậy, hơn nữa, lúc y tắm đã dùng được tiêu viêm rồi, trừ phi trong lòng y đã chịu phải điều gì nghiêm trọng lắm nên mới xuất hiện tình trạng thể này.

Nhưng, tính tình Tiêu Sơ trước giờ vẫn luôn rất kiên cường, cho dù vào thời khắc sinh tử cũng có thể cười trừ cho qua chuyện. Vậy chuyện gì đã khiến cho lòng y rối loạn đến mức này.

Là chuyện gì đã khiến cho y nhìn thấy cũng xem như không thấy, nghe thấy cũng xem như không nghe như vậy chứ?

Bạch Hạ đứng tại chỗ một lúc lâu, đến khi xác định Tiêu Sơ đã ngủ say mới lặng lẽ bê một chiếc ghế tới ngồi xuống trông coi y.

Sau khoảng thời gian một ly trà, Tiêu Sơ vốn đã ngủ không yên giấc, lúc này ấn đường lại càng nhú chặt hơn, dường như gặp phải ác mộng gì đó, y ra sức cắn chặt khớp hàm, giãy giụa không ngừng, chẳng mấy chốc mồ hôi đã ướt đầm hai bên tóc mai.

Bạch Hạ vội vàng nhướn người lên xem thử liền thấy hai bàn tay đặt bên ngoài tấm chăn đang siết chặt, những khớp xương nhô ra trắng toát, lòng bàn tay đã bị móng tay đâm bị thương, chảy ra hai vệt máu đỏ thẫm.

“Tranh Ngôn, có chuyện gì cũng đừng cố chịu đựng, có vấn đề gì thì huynh cứ nói ra đi...”, Tiêu Sơ vừa lau mồ hôi cho y vừa ghé sát lại bên tai y mà khẽ xoa dịu: “Tranh Ngôn... Tranh Ngôn, huynh đừng ngay cả trong mơ cũng phải khổ sở kìm nén như thế...”.

Dường như Tiêu Sơ đã cảm nhận được hơi thở của nàng, tuy vẫn không rên lên tiếng nào nhưng vẻ mặt y đã dần dần giãn ra một chút. Một lúc sau, từ hai cánh môi trắng bệch của y cuối cùng cũng bật ra mấy tiếng mơ hồ.

Bạch Hạ cố gắng lắng nghe hồi lâu mới nhận ra được đó chắc hẳn là tên gọi của hai người.

Diệp đại ca, A Diên.

Tiêu Sơ vẫn cứ sốt cao không giảm, ngày thứ hai sau khi uống thuốc xong cũng chỉ có thể miễn cưỡng giữ cho nhiệt độ không tăng lên nữa, người nóng bỏng tay, y lại vẫn hôn mê bất tỉnh, thật đúng với câu nói “bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ”.

Đơn thuốc là do Bạch Hạ kê, người không quản ngày đêm ở bên chăm sóc cho Tiêu Sơ cũng là nàng.

Bởi vì biết rằng lần này rất có khả năng là do tâm bệnh, nên Bạch Hạ chỉ dùng những loại dược liệu thông thường nhất, chỉ hy vọng có thể giảm mức độ tổn thương thân thể xuống thấp nhất là được rồi. Còn về lúc nào bệnh tình có thể chuyển biến tốt hoặc là hồi phục thì chủ yếu phải dựa vào ý chí của chính bản thân Tiêu Sơ.

May mà vào rạng sáng ngày thứ ba. Tiêu Sơ bắt đầu từ từ hạ sốt.

Bạch Hạ đã túc trực bên người y một ngày hai đêm, cuối cùng nàng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Chờ đến khi Tiêu Sơ ngủ say, nàng mới trở về phòng mình tắm rửa thay y phục.

Không biết tại sao, tuy cảm thấy vô cùng mệt mỏi nhưng nàng lại chẳng buồn ngủ chút nào. Nằm trên giường mở to mắt một lúc, rốt cuộc nàng vẫn ngồi dậy.

Bạch Hạ đi dạo trong hoa viên một vòng, bỗng dưng nàng rất muốn ăn món mỳ thịt bò đặc sản của vùng này nên tự mình đi ra ngoài.

Không khí buổi sáng rất trong lành, nàng hít vào một hơi liền cảm thấy có luồng khí lạnh thấm vào tận tâm can phế phủ. Nghe tiếng đế giày giẫm lên mặt đường lát đá xanh ướt đầm, nhìn mọi người xung quanh đi lại tất bật mang theo hy vọng kiếm sống của một ngày trời, Bạch Hạ bất giác nở nụ cười, nỗi phiền muộn ứ đọng trong lòng trước đó liền nhanh chóng tan biến. Ngâm nga một khúc hát dân gian có giai điệu vui vẻ, nàng nhảy chân sáo đi tìm một tiệm bán điểm tâm sáng rồi ngồi xuống, vỗ bàn kêu một tô mỳ lớn thêm hai phần thịt bò.

Bụng to mỳ lên, húp một ngụm canh nóng hổi, hơi nóng từ cổ họng trôi thẳng xuống bụng, sau đó lan ra khắp cả người, tất cả các lỗ chân lông trong cơ thể đều giãn ra, nàng tức thì cảm thấy tinh thần sáng khoái, sức lực tăng lên gấp bội.

Ông chủ nhìn thấy dáng vẻ thỏa mãn của nàng, càng hăng hái làm việc hơn. Những người bên cạnh nhìn nàng ăn ngon như thế, tự nhiên cũng thấy ngon miệng hơn hẳn.

Cả tiệm mỳ nhỏ nhỏ dường như vì nàng mà tăng thêm chút niềm vui giản đơn mà rất đổi bình dị.

Bạch Hạ đang vui đầu xi xụp ăn thì phía đối diện bỗng có một người ngồi xuống, đồng thời lớn tiếng nói: “Ông chủ, cho ta một phần giống hệt vị cô nương này đi!”.

Hai ngừng lại, Bạch Hạ chỉ để lộ ra đôi mắt đen láy trên mép tô: “Sao huynh đến đây?”.

“Sao ta lại không được đến đây?”

“Đây là nơi chỉ có lão bá tánh bình dân mới xuất hiện, không phù hợp với vương tôn quý tộc xa hoa lãng phí như huynh đâu.”

“Nhớ năm đó hai chúng ta ở cùng nhau, ngay cả miếng hoang cũng đã từng ngủ lại rồi còn gì.”

“Khi đó chẳng phải ta vẫn chưa biết thân phận của huynh sao?”

“Từ trước đến giờ ở trước mặt nàng ta vốn chẳng hề có thân phận gì cả.”

Lâm Nam rút một đôi đũa, gõ gõ lên đầu Bạch Hạ: “Ta đói rồi, cho ta ăn một miếng trước đi”.

“Mỳ của huynh sắp xong rồi, sao còn giành ăn với ta?”

“Ta đợi không nổi nữa rồi!”

Thế là Bạch Hạ đành mở to mắt nhìn nửa tô mỳ thịt bò mình đang ăn dở, chỉ trong chớp mắt đã trôi vào bụng người khác: “Này này này, tốt xấu gì huynh cũng phải chờ cho ta một chút chứ, ta vẫn còn chưa ăn no mà”.

Lâm Nam đặt tô xuống, rút khăn lụa ra lau miệng một cách vô cùng tao nhã, sau đó đem tô mỳ ông chủ vừa bê tới đẩy sang trước mặt nàng: “Nàng ăn của ta đi, ăn nhanh cho nóng”.

“Nhiều như vậy ta ăn sao hết, mỗi người một nửa đi!”

“Tùy nàng.”

Lâm Nam mặc áo gấm hoa lệ, kẹp chiếc quạt nạm vàng trên ngón tay cái, tiêu sai quay quay mấy vòng, đưa mắt nhìn xung quanh tiệm mỳ thô sơ, tứ bề lộng gió, mở miệng châm chọc: “Đang mùa đông lạnh ngắt sao lại chạy ra ngoài này? Cũng đâu phải muối không biết muối ăn chậm chẳng khác nào con rùa, tô mỳ còn chưa ăn hết đã nguội rồi, nàng không sợ lát nữa bị tiêu chảy sao?”.

Bạch Hạ nhanh nhẹn phân bát mỳ nóng hổi thành hai phần, tựa như không để tâm đến lời y mà trả lời: “Cho nên vừa rồi huynh mới giành lấy phần mỳ còn lại của ta mà ăn đúng không?”

Lâm Nam thu quạt lại, cười hi hi nhưn người về phía trước “Nàng đã hiểu được ý tốt của ta rồi, thế nàng có chút xiêu cảm động nào không?”.

Bạch Hạ trả lời quả quyết, không hề do dự: “Không!”.

Lâm Nam ôm ngực, làm như vô cùng đau lòng: “... Bạch Tiểu Hà, từ khi nào nàng lại trở nên lòng dạ sắt đá như thế?”

“Bát mỳ thịt bò của ta vốn là một đại gia đình hòa thuận thương yêu nhau, vậy mà lại bị huynh hại chúng cho không thể nào đoàn viên trong bụng ta, tự dưng chúng lại bị chia cắt hai nơi. Tạo nên một nghiệp chướng lớn như vậy, huynh còn muốn khiến ta cảm động ư? Huynh có nhân tính không thể?”

“...”

Trông thấy Lâm Nam ghen tức, tâm trạng Bạch Hạ lại càng vui vẻ hơn. Nàng lúc lắc đầu lấy đũa gấp một sợi mỳ dài thật dài lên.

Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch giọng cao tay, nghiêng đầu cúi xuống ăn mỳ của nàng, Lâm Nam không nhịn nổi bật cười lớn, rồi khi thấy nàng không cẩn thận run tay, hai sợi mỳ liền rơi xuống tô, vài giọt canh nóng bắn lên trên má, hấn lại không nén nổi bật dặc đi thở dài. Một tay lau đi nước canh trên mặt nàng, tay kia hấn cầm đũa, nhẹ nhàng xoay vài vòng, sợi mỳ trơn tuột lập tức ngoan ngoãn cuốn thành một vòng xoắn ốc béo mập: “Nàng đây, ngay cả mỳ mà cũng không biết ăn, nói gì đến mấy thứ khác. Nào, há miệng!”

Bạch Hạ chớp mắt, sững sờ nhìn hấn, trong đầu chợt nhớ lại dáng vẻ lúc Tiêu Sơ đút cháo cho nàng ăn, nụ cười vụt tắt trên môi nàng.

Lâm Nam thấy thế, nhượng đôi mày dài hỏi: “Sao thế?”.

“Sao gì?”

“Hôm nay trong nàng hơi lạ”

“Huynh mới lạ”, sau khi đã bình tĩnh lại, Bạch Hạ liền bức bối há to miệng ra, ngậm hết cả một cuộn mỳ, phồng má lên nhai nhóp nhép.

Lâm Nam nghiêng đầu nhìn nàng chằm chằm, đôi mắt sâu thẳm, giọng nói trầm thấp: “Bởi vì lo lắng cho bệnh tình của y sao?”.

Bạch Hạ bỗng ngừng nhai, lắc lắc đầu.

“Hôm qua nghe nói y bị bệnh, có điều bản thân ta vẫn chưa khỏi hẳn, sợ rằng nếu đi qua đó thăm sẽ khiến cho bệnh tình của cả hai đều trầm trọng thêm, nên định bụng tối hôm nay sẽ qua Tiêu phủ,” Lâm Nam dùng ánh mắt nhắc nhở Bạch Hạ nhai tiếp, sau đó mới chậm chậm cuốn thêm một cuộn nữa: “Ta biết nàng vẫn không ngủ không nghỉ chăm sóc cho y, cho nên khi nghe hạ nhân hồi báo nàng đã xuất môn một mình, ta liền đi theo”.

“Đi theo ta làm gì?” Trong miệng Bạch Hạ vẫn còn thức ăn nên lúng búng nói: “Ta khỏe lắm, không bị bệnh gì hết”.

“Nàng đã không ngủ hai đêm liền tiếp, chắc hẳn đã mệt mỏi lắm rồi, cần phải nghỉ ngơi ngay lập tức, nếu như đôi bụng muốn ăn gì đó, tự nhiên sẽ có người hầu hạ chu đáo, việc gì phải tự mình chạy ra ngoài đây kiếm ăn?”

Lâm Nam buông đũa, thả mỳ vào lại trong tô, ngón tay gõ gõ lên bàn mấy cái: “Bạch Tiểu Hà, ta còn không hiểu nàng sao? Nếu như không phải trong lòng có tâm sự, sao trông nàng lại như thế này? Chẳng qua y chỉ bị phong hàn phát sốt một chút thôi, đâu có phải bệnh gì ghê gớm lắm đâu mà đến mức khiến cho nàng phải nóng ruột nóng gan, mặt hồng mắt vía như vậy...” Nói tới đây hấn không khỏi tự giễu mình, lắc đầu cười gượng: “Cho dù thế nào đi chăng nữa, chắc cũng nhẹ hơn bệnh tình hơn bệnh tình của ta khi đó phải không? Bởi vậy nên mới nói, ‘so sánh giữa người với người có thể tức chết

người', nàng chỉ tới qua loa nhìn ta một chút, bây giờ thì lại lo lắng cho y như thế..."

Bạch Hạ như thế không nghe thấy hắn nói gì mà giống như bị ghen, cứ bê tô mỳ lớn lên uống ừng ực, kết quả do uống vội quá nên bị sặc, ho lên khùng khục.

Lâm Nam vội vàng đứng dậy đi qua, vừa khom mình vỗ vỗ lưng giúp nàng thuận khí vừa lải nhải: "Bạch Tiểu Hà, không phải ta muốn nói thế này đâu nhưng quả thật là sự vụng về của nàng đã đạt tới cảnh giới cao lắm rồi đấy, cũng may mà nàng không dám động dao châm cứu, bằng không thật không biết sẽ có bao nhiêu người vô duyên vô cớ trở thành oan hồn dưới tay nàng nữa!"

Bạch Hạ bị hắn chê bai khả năng hành y, liền đỏ mặt tía tai, phần nộ trùng mắt nhìn hắn, đưa tay xô hắn ra.

Lâm Nam chủ động lùi về sau một bước, về mặt có chút hoài nghi: "Có phải nàng có chỗ nào không khỏe không?"

Bạch Hạ sững người.

"Sắc mặt nàng sao lại khó coi như vậy?"

"Ta không ngủ được nên như vậy mà, bình thường thôi."

"Không đúng..." Lâm Nam cúi người, tỉ mỉ quan sát: "Lúc này tuy sắc mặt nàng vẫn đỏ hồng, nhưng chắc hẳn chỉ là do ăn đồ nóng, thêm nữa nàng vừa mới ho xong, có điều vẫn không che được sắc mặt tái nhợt, thoát trông chớ chút giống với tình trạng huyết khí không đủ... Bạch Tiểu Hà, không phải nàng bị thương rồi chứ?"

Bạch Hạ lại sững người, sau đó nàng quay mặt sang chỗ khác, giọng nói hơi lạc đi: "Huynh có thấy người bị thương nào khỏe mạnh hoạt bát như ta không?"

Lâm Nam vẫn không chịu bỏ cuộc, đi vòng tới trước mặt nàng: "Thế nàng nói cho ta biết, tại sao lại như vậy?"

Bạch Hạ nghiêng răng: "Bởi vì ta tới kỳ kinh nguyệt, cho nên mới mất máu quá nhiều!"

"..."

Tranh thủ lúc Lâm Nam quần bách đứng sững tại chỗ, Bạch Hạ vội vàng đứng dậy trả tiền bỏ đi, vừa ra khỏi tiệm nàng liền co chân chạy, chỉ muốn tránh khỏi cái tên mất cú vọ kia cho xa thật xa.

Song, trời đâu có chiều lòng người.

Chưa đi khỏi tiệm nỳ được bao xa, Lâm Nam đã thông thả đuổi theo tới nơi: "Bạch Tiểu Hà, nàng chạy làm cái gì? Đầu phải ta định làm gì nàng?"

Bạch Hạ bị hắn chặn lại, đành phải bất đắc dĩ nhìn Lâm Nam đang mỉm cười hi hi hệt như mất vị công tử quyền quý phong lưu, nàng chợt hỏi: "Khi đó, tại sao huynh không làm gì ta hết?"

"... Hả?"

"Chúng ta sớm tối ở bên nhau lâu như vậy, dựa vào tính tình đối khát của con sói đầu thai như huynh, đáng ra phải sớm mang ta ra ăn sạch sẽ, ngay cả mẩu vụn cũng không còn rồi chứ?"

Lâm Nam ghen hòng, nhìn nàng trân trối, run rẩy đưa tay lên sờ trán nàng: "Con con con... con tôm nhỏ, nàng bị ma nhập hay là sốt cao nên không được bình thường?"

Bạch Hạ đập hắn một phát: "Nghiêm túc chút coi, ta đang hỏi huynh thật đấy!"

Trong khoảnh khắc nàng vung tay lên, Lâm Nam liền thấy được có gì đó là lạ, bắt lấy cổ tay nàng kéo lên trước mắt nhìn, đôi mày dài của gã liền nhíu lại: "Đầu ngón tay nàng sao thế? Sao lại đứt một vết sâu như vậy? Tại sao nàng không thoa thuốc, cũng không băng lại? Uống cho nàng là một đại phu, thế mà lại chẳng biết chăm sóc cho bản thân mình!"

Bạch Hạ hơi ngẩng đầu, ngẩn người nhìn về mặt tức giận của hắn, đột nhiên nàng cảm thấy mũi hơi xót xót, trong mắt như thể có gió lạnh thổi vào, cay xè.

"Sao huynh có thể nhìn thấy?"

Lâm Nam sững sốt: "Rành rành ra thế này, ta đâu phải bị mù, sao không thấy cho được?"

"Đúng thế, sao có thể không nhìn thấy chứ..." Bạch Hạ hít sâu một hơi, nhếch miệng, cố gượng cười: "Nếu ta nói với huynh rằng huynh đã không còn là người duy nhất bị ta xông vào phòng tắm, nhìn hết từ đầu đến chân, huynh thấy sao?"

Lâm Nam hí đôi mắt phượng, bàn tay dùng lực kéo một cái, ôm siết nàng vào trong lòng mình.

Bạch Hạ không giãy giụa mà chỉ cười không ngừng: “Huynh muốn siết chết ta đúng không?”.

“Mấy chuyện nhỏ này, về sau bao giờ có cơ hội ta sẽ từ từ tính sổ với nàng sau!” Lâm Nam hừ mạnh, đôi cánh tay mang theo ý trừng phạt hơi buông lỏng ra, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn nhiều. “Bây giờ ta chỉ không muốn thấy nàng gượng ép chính mình phải cười, rõ ràng tâm trạng không vui, tại sao cứ phải miễn cưỡng? nàng làm như thế rốt cuộc là đang lừa người hay đang dối mình?”.

Bạch Hạ theo tiềm thức muốn phản bác: “Ta không có...”.

“Còn nói không có! Ta thật muốn đem một cái gương đến cho nàng xem thử bản thân nàng cười trông khó coi đến mức nào!”

Thế là Bạch Hạ không lên tiếng nữa, chỉ cố gắng vui mặt thật sâu vào trong vạt áo Lâm Nam.

“Câu hỏi vừa rồi, bây giờ ta có thể thành thật trả lời nàng”, Lâm Nam ôm Bạch Hạ đứng một lát mới khẽ thở dài: “Bạch Tiểu Hà ơi Bạch Tiểu Hà, thật ra từ trước đến giờ ta đều rất muốn làm gì đó với nàng, thậm chí ta còn hận không thể lập tức từ hình nàng ngay tại đây... nhưng ta không thể, bởi vì nàng, bởi vì nàng không giống, không giống với tất cả những người khác. Ta nói như vậy, nàng hiểu không?”.

“Tranh Ngôn từng nói, dựa vào điểm này có thể thấy được, huynh đối với ta quả thật có mấy phần thật lòng”

Lâm Nam thoáng tỏ ra ngạc nhiên: “Y? Y nói với nàng như thế sao?”.

Hai tay Bạch Hạ túm lấy y phục bên hông hắn, nắm rất chặt, nhưng giọng nói buồn bã thì lại rất nhẹ, tựa như chỉ cần một làn gió thổi qua liền biến mất, không còn dấu tích: “Nếu không thật lòng thì sao lại có thể nhìn thấy nhiều thứ như vậy. Nếu là người vô tâm, rất nhiều thứ nhìn thấy mà lại xem như không thấy...”.

Ngón tay nàng có vết thương, người nọ không thấy. Sắc mặt trắng bệch do mất quá nhiều máu của nàng, người nọ cũng không nhìn thấy.

Cho nên, nàng đau buồn, nàng bất an, nàng ruột gan rối bời, nàng cố gắng gượng cười... phải chăng tất cả người nọ đều không nhìn thấy...

Suy cho cùng đã hai ngày nàng không được nghỉ ngơi đằng hoàng, trong những lúc trạng thái tinh thần không tốt, con người ta khó tránh khỏi yếu đuối hơn thường ngày, bởi vậy Bạch Hạ càng nghĩ càng thấy tủi thân, càng tủi thân nàng càng buồn muốn khóc, nàng cố gắng nhin rồi lại nhin, cuối cùng không nhin nổi nữa, nước mắt vừa rơi liền không thể kìm lại, nàng úp mặt trong lòng Lâm Nam, nước mắt cứ không ngừng tuôn chảy.

Ngỡ nhỏ hai người đang đứng tuy khá yên tĩnh, nhưng sớm muộn gì cũng có người đi ngang qua, quen nhau lâu rồi, Lâm Nam vẫn chưa từng thấy nàng khóc thương tâm như vậy, gã hoàn toàn không biết phải an ủi ra sao, nhất thời luống cuống chân tay. Ngập ngừng một lát rồi quyết định ôm lấy eo nàng, nhún người nhảy lên nóc nhà cạnh đó, đây cũng xem như là một mảnh trời yên tĩnh dành riêng cho hai người.

Bạch hạ lại chẳng để tâm tới mà cứ khóc mãi không thôi, ban đầu nàng chỉ yên lặng rơi lệ, về sau liền nghẹn ngào nức nở ra tiếng giống như khóc hết nước mắt của cả một đời vậy, chẳng mấy chốc đã làm ướt hết vạt áo Lâm Nam.

Lâm Nam không còn cách nào khác đành phải để mặc cho nàng trút hết ra, chỉ thầm mong sao nàng đừng khóc òa lên, bằng không nhất định sẽ khiến cho một đám đông dân chúng không hiểu rõ sự tình tập trung lại ngăn đầu mà xem mất.

Tuy hắn thích nổi bật, nhưng nổi oan mạo phạm giai nhân này thì tốt hơn hết vẫn không nên gánh. Chờ đến lúc Bạch Hạ thật sự khóc nức nở vì hắn, khi đó có đánh trống khua chiêng cho người trong thiên hạ tới xem cũng không muộn.

Nhưng, làm sao hắn nỡ khiến lòng nàng đau khổ kia chứ? Hắn đã nói là đời này kiếp này, hắn tuyệt đối sẽ không khiến nàng phải vì mình mà rơi thêm dù chỉ là một giọt nước mắt...

Bạch Hạ khóc một lúc lâu, lâu đến nỗi tất cả các khớp xương trên người đều mỏi nhừ bởi vì chỉ duy trì mãi một tư thế, sau đó nàng mới thút thít ngẩng đầu lên, đôi mắt sưng húp nhòa lệ liếc nhìn xung quanh, mù mờ hỏi: “Tại sao chúng ta phải lên tận trên này? Ở đây cũng đâu có cảnh gì đẹp”.

“...Cuối cùng nàng cũng phát hiện ra chúng ta đang ở đâu rồi à...”, Lâm Nam vừa lấy khăn gấm giúp nàng lau gương mặt nhặt nhòa nước mắt vừa thở ngắn than dài: “Khóc nhiều như thế, lỡ để người khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ tưởng ta thật sự giở trò gì đó với nàng thật đấy”.

“Chạy lên trên này, ngoài việc uống gió Tây Bắc ra thì còn có thể làm gì chứ?” Bạch Hạ bóp cái mũi nghèn nghẹt, hất xì một cái: “Hơn nữa, nếu thật sự làm cái gì đó rồi, y phục còn có thể chỉnh tề thế này sao?”.

Lâm Nam vừa tức vừa buồn cười, gõ lên đầu nàng một cái, cời áo bông của mình xuống: “Ban nãy còn khóc rầm rức khiến ta vừa thấy đã đau lòng, bây giờ nàng đã mồm mép tép nhảy ngay được rồi!”.

Bạch Hạ không nhận chiếc áo hắn đưa sang, mà xoay người dang rộng hai tay hướng về phía mặt trời đã lên cao, làm tư thế như đang ôm: “Điều này có nghĩa là, trong lòng ta rất vô tư, có chuyện gì mệt mỏi, không vui, chớp mắt là đã quên ngay”.

Lâm Nam đứng phía sau nhìn chằm chằm gương mặt mỉm cười còn mang theo những vệt nước mắt, trong đôi mắt chợt thoáng qua vẻ thống khổ, hắn khẽ thở dài: “Nếu thật như vậy thì tốt biết mấy...”.

“Giờ cơ?” Bạch Hạ không nghe rõ, quay đầu hỏi lại.

Lâm Nam cười, rũ áo ra, không cho nàng cự nự mà bọc kín người nàng lại: “Mấy ngày hôm nay người bệnh đã nhiều lắm rồi, tuyệt không thể để một thần y có y thuật cao siêu như nàng gục ngã thêm nữa...”.

Vừa dứt lời hắn liền cảm thấy hối hận.

Quả nhiên, tuy Bạch Hạ không từ chối thiện ý của hắn, nhưng dường như nhớ tới thứ gì đó, lập tức phi thân nhảy xuống, để lại một câu xuyên thẳng vào trái tim người nào đó: “Bây giờ chắc hẳn huynh ấy đã tỉnh rồi, ta phải mau hồi phủ xem sao”.

Lâm Nam thật muốn khóc cũng không được, hắn hận không thể tự tay tát cho mình một cái. Ai bảo nguoi nhiều chuyện, đi nói những chuyện không nên nói...

Chỗ này vốn cách Tiêu phủ không xa, lúc Lâm Nam hối hận chạy đuổi theo Bạch Hạ thì từ xa hắn đã nhìn thấy cánh cổng sơn son đang từ từ mở ra, xuất hiện một bóng người màu tím nhạt.

Ban đầu Bạch Hạ hơi ngừng lại, sau đó nàng liền bước nhanh, cuối cùng chạy như bay, lớn giọng gọi: “Tranh Ngôn!”.

Người nọ khựng lại, nghiêng đầu nhìn: “Hạ Hạ?” với vẻ mặt hơi ngạc nhiên.

“Sao huynh lại ra đây? Huynh vẫn còn chưa hết sốt hẳn cơ mà, nếu để trúng gió, cảm lạnh thì chẳng phải sẽ lại hôn mê thêm mấy ngày nữa sao?” Bạch Hạ liên tục quở trách rồi chạy đến bên người y, vừa nhìn thấy sắc mặt trắng bệch như giấy của y cùng những giọt mồ hôi lạnh trên trán, chân mày nàng lập tức nhíu chặt: “Thật đúng là liều lĩnh! Sao lại có người không biết quý trọng bản thân đến mức này chứ?!”.

Tiêu Sơ đang định nói gì đó thì chuyển ánh nhìn, thấy Lâm Nam đang đứng sát ngay phía sau Bạch Hạ nên bèn ôm quyền thi lễ: “Xem ra bệnh tình của điện hạ đã khỏe nhiều rồi”.

“Đa tạ Hầu gia quan tâm, đáng tiếc là tuy ta đã khỏe rồi, nhưng quý thể của Hầu gia cũng bất an, không biết có phải do bệnh trên người ta chạy hết qua bên Hầu gia rồi không nhỉ?”, Lâm Nam cười lớn, phóng khoáng ôm quyền nói: “Vừa nãy ta chỉ nói đùa thôi, mong Hầu gia đừng cho là thật, nghe nói thân thể huynh không khỏe cho nên ta mới qua thăm, nhưng bây giờ xem ra cũng không có trở ngại gì lắm”.

“Ta vốn chỉ vô tình bị phong hàn thôi, đâu có đáng nhắc tới”, ánh mắt Tiêu Sơ quét qua cẩm bào đang khoác trên người Bạch Hạ, giọng nói thản nhiên hàm chứa ý cười: “Nhưng cũng may có người dốc lòng chăm sóc, nếu không ta chắc chắn sẽ không thể hồi phục mau như vậy được đâu”.

Lâm Nam nghiêng răng, quyết định từ giờ khắc này hắn sẽ bắt đầu cảm thù màu tím. Bởi vì lần đầu tiên gặp Tiêu Sơ, y cũng mặc y phục màu này.

Tóm lại phạm là những thứ kẻ địch thích hắn đều cảm thú hết, chỉ trừ Bạch Tiêu Hạ...

Bạch Hạ nghe xong hé môi cười: “Phần công trạng này hoàn toàn xứng đáng với công sức muối bỏ ra, cho nên không khách khí đâu. Được rồi, được rồi, nơi này gió lùa, đứng đứng hẳn huyên nữa, có chuyện gì vào phòng rồi hẵng nói”.

Tiêu Sơ lúc này mới chú ý tới đôi mắt vẫn còn sưng đỏ của nàng, hơn nữa lúc nói chuyện còn mang theo giọng mũi, y hơi sững người, định mở miệng hỏi thì tùy tùng từ bên trong nhà chạy ra: “Hầu gia, đồ đạc đã cầm đủ cả rồi”.

Bạch Hạ thấy trong tay người này đang cầm hai cuộn giấy vừa dài vừa to, giống như bản đồ trong quân sự, không khỏi có chút nghi hoặc: “Các người muốn đi đâu...”.

“Thì ra là đi phủ nha à...”, Bạch Hạ ngăn người, rồi mỉm cười: “Ta cứ tưởng là...”.

Tiêu Sơ nhíu mày, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, dịu dàng khẽ nói: “Khi ta tỉnh lại không nhìn thấy muối, cứ tưởng muối đã về phòng nghỉ ngơi rồi, sau đó liền có người tới báo...”.

“Cần gì phải giải thích mấy chuyện này với muối? Nếu đã khiến cho huynh không bận tâm tới bệnh tình của mình thì chắc chắn phải là chuyện cực kỳ cấp bách, mau đi đi, đừng để lỡ việc”, Bạch Hạ mỉm cười rút tay lại, phóng khoáng vỗ vỗ vai tùy tùng: “Hầu gia các người bệnh nặng chưa khỏi, không có sức đâu, người phải hầu hạ y cho cẩn thận, nếu như xảy ra chuyện gì bất trắc thì ta sẽ chỉ hỏi tội người thôi đấy!”.

Tên tùy tùng kia đương nhiên là cực kỳ khí khái vỗ ngực nhận lời.

Tiêu Sơ nhìn Bạch Hạ, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Hạ Hạ...”.

Bạch Hạ khoát tay, lớn tiếng ngắt lời y: “Được rồi, được rồi, huynh lại trở nên dài dòng như thế từ khi nào thế!”.

Lúc này Lâm Nam mới tiến lên một bước, đứng sừng sững với Bạch Hạ, nghiêm túc nói: “Tiêu huynh cứ đi làm việc chính sự của mình. Bạch Tiểu Hà đã có ta chăm sóc rồi, huynh yên tâm!”.

Bạch Hạ vội vàng gạt đầu: “Không sai, không sai, nhất quyết đừng vì muối mà để lỡ đại sự của huynh”.

Sắc mặt Tiêu Sơ hơi trầm xuống, khớp ngón tay đặt trên tay vịn của chiếc xe lăn đã dần trắng bệch, nhưng cuối cùng y vẫn không nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng nhìn nàng một cái liền cáo từ xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của y, Lâm Nam đang trong tâm trạng vui vẻ đột nhiên cảm thấy, thật ra màu tím cũng không đáng ghét mấy...

Bạch Hạ lại như thể cảm thấy lạnh mà quần chặt ngoại bào, bước đi chậm chậm, song lại đi theo hướng ngược lại với đại môn Tiêu phủ.

Lâm Nam xòe quạt ra, rồi khép lại, đôi mày xéch khe như rồng, ánh mắt lạnh lẽo. Một chốc sau, khoe môi hân mới hơi nhếch lên một chút, chấp tay sau lưng đi cách nàng chừng nửa bước, không quá gần cũng không quá xa.

Hai người cứ một trước một sau như vậy mà bước đi, mặt trời nhích dần, nhích dần về hướng đông, cho đến khi lên quá ngọn sào.

“Ta cứ nghĩ, huynh ấy vội vã như thế vì muốn ra ngoài tìm ta, còn vì vậy mà vui mừng nữa chứ...” Bạch Hạ đang đi phía trước đột nhiên mở miệng, giọng nói còn mang theo âm mũi nghèn nghẹt, mất đi sự trong trẻo như ngày thường: “Rốt cuộc, căn bản y không hề phát hiện ra ta đã sớm không còn ở trong phủ nữa”.

Lâm Nam âm ừ “ừm” một tiếng, rồi không nói thêm gì nữa.

Bạch Hạ như thể đang độc thoại một mình: “Chắc là do ta đã hỏi quá nhiều phải không? Y có bao nhiêu chuyện phải xử lý, có bao nhiêu chuyện để lo, có bao nhiêu chuyện để làm, sao có thể để ý đến ta mọi lúc được? Thỉnh thoảng có đôi chút lơ là cũng là chuyện rất bình thường! Hơn nữa y đang bị bệnh, còn bệnh nặng như vậy nữa, mà ta lại đi so đo từng li từng tí, quả thật quá mức hẹp hòi... Lúc đầu y từng nói không thể lúc nào cũng xem ta là nhất, không thể việc gì cũng đặt lên hàng đầu được, chẳng phải lúc đó ta đã đồng ý rất nhanh và dứt khoát rồi hay sao? Mới có mấy ngày đã hết như oán phụ nơi khuê phòng, suy nghĩ lung tung, tự thân trách phận, quả đúng là người không biết điều mà!”.

Nghe đến đây, cuối cùng Lâm Nam cũng không nhịn nổi nữa: “Bạch Tiểu Hà, nàng lại đang tự lừa mình dối người đấy có phải không?”.

Bạch Hạ ngừng lại, mím chặt môi, cúi đầu xuống nhìn mũi giày của mình.

“Ta thừa nhận, ta cũng khó mà lúc nào cũng xem nàng là nhất, việc gì cũng đặt nàng lên hàng đầu, bởi vì ta giống với y, có những trách nhiệm không thể vứt bỏ, và những gánh nặng không thể bỏ xuống”, Lâm Nam dùng sức xoay vai nàng lại, khom người xuống nhìn vào mắt nàng: “Nhưng, tại sao ta vẫn có thể chú ý tới tất cả những chuyện nhỏ nhặt đã xảy ra với nàng, chú ý đến nàng đang vui hay đang buồn, chú ý đến nàng rốt cuộc là vui thật sự hay đang giả vờ tươi cười? Bạch Tiểu Hà, nàng không nhận ra thật hay là không muốn? Hoặc là không dám? Ta không hiểu nổi, tại sao nàng cứ phải cố chấp, quyết một lòng với y như vậy?”.

Bạch Hạ từ từ mở đôi mi dài đang khép chặt, con ngươi được rửa bởi nước mắt càng đen bóng: “Ban này, sở dĩ ta khóc là bởi vì ta đang sợ”.

“Sợ? Nàng sợ cái gì?”

“Ta sợ cả đời này, lần đầu tiên cũng là lần duy nhất ta dồn hết tình cảm cho một người mà không giữ lại chút gì, nhưng có thể sẽ không có được sự hồi đáp tương xứng. Ta lại càng sợ rằng, cho dù có một ngày mình có được nó, ta cũng sẽ chẳng còn cơ hội để sở hữu nó nữa.”

Lâm Nam sững sốt: “Nàng lại nói linh tinh gì thế?”.

Bạch Hạ hơi nghiêng đầu, nhìn ánh mặt trời gay gắt như vào giữa trưa: “Huynh không hiểu, ta cũng không cần huynh hiểu. Trên đời này có rất nhiều việc chỉ cần buông lỏng là sẽ mất ngay, bắt không được cũng không thể giữ lại, chẳng hạn như ánh mặt trời ban trưa, chẳng hạn như sinh mạng con người... Nhưng chính vì như thế, nên ta mới càng phải trân trọng, không lãng phí một chút nào, càng phải bắt chấp tất cả thậm chí cố gắng bằng hết tất cả sức lực của mình. Như vậy ít ra cho đến cuối cùng, ta cũng thấy không phải hối tiếc”.

Bạch Hạ thu tầm mắt về, đón lấy ánh nhìn sáng quắc của Lâm Nam, nói rõ ràng từng tiếng: “Bởi vậy nên, cho dù sợ, ta cũng quyết không lùi bước!”.

Đến lúc này, Lâm Nam cuối cùng cũng hiểu được ý của nàng. Hắn hít thở sâu mấy lần nhưng vẫn không thể kiềm chế được cơn giận đang chực chờ bùng nổ, hân hận như muốn bóp nát đôi bờ vai trong tay: “Bạch Tiểu Hà, nàng quả thật ngu ngốc đến mức hết thuốc chữa rồi! Thôi thì nàng cứ nói là muốn treo cổ chết trên cái cây nghiêng ngả giống như y đi cho xong!”.

Bạch Hạ cắn răng chịu đựng, giãy ra khỏi sự kim hãm của hắn: “Cho dù chết, cũng phải làm cho rõ ràng mình bạch rồi mới chết, ta chẳng muốn làm oan hồn đâu!”.

Lâm Nam thật sự nổi khùng, đang định nói tiếp thì nghe thấy có tiếng gào thét phấn nổi, giọng nói này lại khá quen thuộc. Hắn quay sang nhìn Bạch Hạ rồi sa đó cả hai không hẹn mà lặng lẽ tiến tới.

Thân hình vừa động đã vang lên tiếng thét to: “Cái tên lão ngoan đồng(*) nguoi cuối cùng cũng trở về rồi!”.

(*) Lão ngoan đồng: Tuổi lớn rồi nhưng tính cách vẫn như trẻ con.

Tiếp đó tất nhiên là một trận đánh nhau kịch liệt, trong đó còn kèm theo tiếng la thất thanh và tiếng rên rỉ của một người khác.

Đến khi cả Lâm Nam và Bạch Hạ cùng chạy tới nơi thì thấy cảnh tượng như thế này...

Trong lớp bụi bay mù mịt, Hồ Tam đang dùng tư thế “Thái Sơn áp đỉnh(*)” mà nằm đè lên người Tứ Muội.

(*) Thái Sơn áp đỉnh: Núi Thái Sơn đè lên đầu.

Một nam tử trắng kiện mặc quân trang đang khoanh tay đứng một bên nhìn, giọng nói hàm chứa sự ghen tị khê than thở: “Tứ Muội à, chẳng trách người lại vội vàng chạy về như thế, thì ra là có hẹn với giai nhân...”.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 11

Type: Liinn

Chuyện kể rằng ngày đó sau khi Bạch Hạ phán rằng Hồ Tam bị sói cắn, rất có thể đã mắc phải căn bệnh nan y có thời gian ủ bệnh tận hai mươi năm, sau đó vì có trái tim từ mẫu lương thiện của người hành y nên đã chỉ cho gã một con đường sống...

“Cắn người khác một miếng để bệnh lây qua người kia, thì thời gian ủ bệnh sẽ tăng gấp đôi.”

Câu nói này rõ ràng là lời nhảm nhí, song đối với Hồ Tam, người cực kỳ sùng bái và tin tưởng mù quáng vào cái gọi là thần y thế gia thì đó lại chính là khuôn vàng thước ngọc, không thể hoài nghi.

Thế là gã bèn ngồi bên bờ tường vừa ngẩng đầu ngắm trăng vừa suy nghĩ, bốn mươi năm sau chắc mình cũng đã đến tuổi đi châu Diêm Vương rồi, chết thì chết thôi. Nhưng bây giờ đang ở nơi đất khách quê người, vừa mới tới đây không lâu đã kịp kết thù với ai đâu, đại trượng phu ân oán phân minh, tuyệt đối không thể làm hại đến người vô tội. Kẻ thù duy nhất chỉ có mỗi con sói tuyết kia, có điều để tránh khỏi bị kịch bị cắn lại, thôi thì cứ loại trừ nó ra thì hơn. Như vậy thì người nằm ở vị trí tiếp theo chỉ còn lại mỗi Tứ Muội, người mà hễ đụng mặt gã đều chỉ hận không thể dùng ánh mắt mà giết chết đối phương.

Dù gì tên đó râu ria xồm xoàm, trên mặt lại đượm đầy vẻ trăng trâm của năm tháng, có lẽ cũng lớn tuổi rồi, có sống được đến bốn mươi năm sau hay không cũng chưa thể biết được...

Tội nghiệp cho vị nam tử hán nọ, tuổi đời mới có ngót nghét hai mươi hai, chỉ bởi vì vừa sinh ra trông đã già hơn người khác nên mới vô tình phải hưởng thụ vinh dự đặc biệt này.

Hồ Tam nấp ở một xó tròn hai ngày, hai đêm, chịu đựng đến nỗi hai mắt sung huyết cuối cùng cũng đợi được mục tiêu trở về. Nỗi niềm hưng phấn như thể chờ mây tan nhìn thấy trăng sáng, khó có thể diễn tả thành lời, gã thét lên một tiếng rồi nhảy bổ lên ôm lấy chực cắn.

Võ công Tứ Muội vốn cao hơn gã một chút nhưng Hồ Tam lần này không hề dùng tư thế như cao thủ so chiêu, vừa nhảy tới liền hệt như trẻ con đánh nhau, cào cấu cắn xé loạn cả lên, dưới tình trạng không hề phòng bị, hơn nữa hoàn toàn ngỡ ngàng, không biết chuyện gì đang xảy ra, Tứ Muội chỉ biết dựa vào bản năng mà vô thức phản kháng. Chỉ trong phút chốc hai người đã nằm lăn trên đất, luân phiên lên trên rồi lại bị đè xuống dưới...

Bụi cuốn mù mịt, đất đá văng tứ tung, sau trận hỗn loạn Hồ Tam cuối cùng cũng đạt được mong muốn, giành được thắng lợi có tính quyết định, chỉ có điều, chỗ gã cắn phải lại hơi khác so với dự liệu một chút... môi dưới của Tứ Muội.

Hồ Tam đi cùng với một chủ tử là một vương gia vốn tính tình phong lưu đương nhiên đã ném qua môi thơm của không ít mỹ nhân yêu kiều, quả thật gã chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày lại có phúc phần được thưởng thức mùi vị khi cả miệng toàn là râu thế này.

Còn Tứ Muội thì ở cùng chủ tử là một hầy gia đoan chính lễ độ tuy thường ra vào thanh lâu kỹ viện, thế nhưng vẫn luôn tuân thủ nguyên tắc “thò không ăn cỏ gần hang”, thế nên đến tận hôm nay vẫn chưa từng gần gũi ai...

Thế là sau cái cắn đầy nóng bỏng kia, cả hai người đều đồng loạt sững sờ, sau đó họ cùng hoảng hốt, tiếp đến kinh sợ và cuối cùng là sụp đổ.

Hồ Tam nhe nanh múa vuốt đứng bật dậy, phun “phì phì” mấy cái rồi bỏ chạy như bay. Tứ muội thì ngồi xồm bên chân tường nôn thốc nôn tháo không ngừng.

Bạch Hạ xem xong màn kịch hay, lúc này mới lên tiếng trước “Tứ muội muội, ngàn vàng dễ có, tình lang khó cầu, cung hỷ nhé!”.

Lâm Nam tiếp ngay: “Cuối cùng ta cũng hiểu được Hồ Tam không thích mấy tiểu quan thanh tú, chẳng trách hán chẳng bao giờ tới Nam Phong quán”.

Nam tử từ đầu chí cuối vẫn luôn dựa vào tường, khoanh tay đứng xem lại an ủi xoa xoa đầu Tứ Muội: “Thì ra người thích cái này à? Sao không nói sớm! Các huynh đệ vẫn luôn lo lắng nguyên do người cả năm cứ luôn giữ mình chẳng là tại cái đó không dùng được... Haizzz, cũng không đúng, bây giờ xem ra, cái đó của người rất có khả năng không thể dùng rồi...”.

Tứ Muội không thể nói gì được, chỉ vừa nôn khan vừa đâm vào tường.

Sau đó nam tử chuyển mắt, làm như thể vừa mới phát hiện ra có người khác ở đây, xoay qua cười tươi với Bạch Hạ: “Tiểu mỹ nhân, nếu nàng đã biết Tứ

Muội, vậy thì chúng ta không phải là người ngoài rồi. Ta họ Mạnh, tên chỉ có một chữ Lăng, Lăng trong tuần lăng vô song”.

Người này thân hình cao lớn, mày rậm mắt to, mặc quân trang càng khiến hắn trông hùng dũng oai phong, khí khái hào hùng, lời nói, cử chỉ đều mang theo phong thái hoạt bát nhanh nhẹn của tướng sĩ trong quân doanh, tuy rằng lời nói có chút không đứng đắn nhưng đáng vẻ lại không hề tùy tiện phóng túng. Lúc cười, khuôn mặt hắn rạng rỡ sáng ngời, đích thực có thể xứng với một chữ “lăng”(1).

(1) Lăng: Sáng ngời, rạng rỡ.

Chính bởi vì như vậy nên Bạch Hạ không chỉ không ghét mà lại còn có chút cảm tình. Có điều nàng vẫn chưa kịp mở miệng thì Lâm Nam đã hừ mạnh một tiếng, dang tay ôm chặt lấy nàng, đôi mắt phượng híp lại, lạnh giọng nói: “Các hạ quả thật người giống y như tên, lỗ mãng (2) hết sức!”.

(2) Trong tiếng Trung từ “lỗ mãng” phát âm gần giống với Mạnh Lăng.

Mạnh Lăng thấy vậy bèn giậm chân thờ dài: “Trên đời này còn bị kịch nào lớn hơn việc mỹ nhân đã có chủ đây? Bỏ đi, bỏ đi. Thứ đã có chủ, ta đây tuyệt đối không đụng vào!”. Nói xong khuôn mặt hắn trở nên nghiêm túc, vẻ trêu đùa đã hoàn toàn biến mất, hắn đứng đĩnh đạc tay hành lễ: “Tại hạ đường đột quá, mong cô nương bỏ qua cho!”.

Tốc độ thay đổi sắc mặt quá nhanh khiến cho Bạch Hạ có đôi chút choáng váng, đành phải cười khan nói: “... Không sao đâu...”.

Từ Muội nghe xong mấy lời này liền chấm dứt màn tự hành xác, nghiêng cổ trừng mắt nhìn Bạch Hạ: “Lại không tuân thủ nữ tắc!”.

Bạch Hạ lạnh nhạt trả lời: “Lại muốn bị phải đi chạy vật chứ gì!”.

Lâm Nam ghé sát vào tai Bạch Hạ cười khê: “Lại là bởi vì ta”.

Mạnh Lăng khó hiểu, gãi gãi đầu: “Tại sao cứ phải nói từ lại chứ?”.

Đang lúc mỗi người một câu, ông nói gà bà nói vịt thì Từ Muội đột nhiên “oa” lên một tiếng rồi nhảy lên, mừng rỡ chạy thẳng vào trong ngõ, giọng nói nghẹn ngào, đôi mắt hồ rướm lệ, hệt như đứa trẻ bị uất ức gì lớn lắm cuối cùng cũng tìm thấy mẫu thân để kể khổ.

Mạnh Lăng nhìn theo hướng hắn chạy đi, hơi sững sốt một chút, tuy rằng so với Từ Muội thì đã bình tĩnh hơn nhiều, song vẫn khó giấu được vẻ mặt xúc động. Hắn siết chặt nắm tay, hít một hơi thật sâu rồi mới bước nhanh về phía trước, những chi tiết trên bộ giáp mỏng va vào nhau khê vang lên mấy tiếng, hắn ôm quyền, khom mình quỳ một gối xuống dưới đất, đồng thanh hô lên: “Thuộc hạ bái kiến Tiêu soái!”.

Tiêu Sơ ngồi thẳng trên xe lăn, giữ nguyên dáng vẻ mỉm cười ôn hòa thân thiện, nhưng trong mắt thoáng lóe lên ánh sáng rạng ngời, y hơi nhón người về phía trước, hai tay nâng lấy cánh tay của Mạnh Lăng: “Ta đã từ chức bị thống soái rồi, mỗi lần gặp nhau không cần phải hành lễ như khi ở quân doanh đâu, cũng không thể xưng hô như vậy được”.

“Thuộc hạ đã quen rồi, không sửa miệng được mà cũng không muốn sửa, cả đời này thuộc hạ vĩnh viễn là phó tướng của Tiêu soái!”

Tiêu Sơ ngẫm nghĩ một chút rồi cũng không kiên quyết nữa: “Dù sao chúng ta cũng đang gặp mặt riêng không phải tại triều đình, lần này tùy ngươi, đứng lên rồi nói chuyện”.

Mạnh Lăng cười sang sảng đáp lời, lúc đứng dậy còn khê lau mặt, chỉ còn sót lại một chút uрон ướt nơi khóe mắt.

Từ Muội lại thoải mái tự nhiên hơn nhiều, hắn ngồi xồm xuống, nước mắt lưng tròng nhìn Tiêu Sơ: “Công tử, thuộc hạ chỉ vừa mới rời phủ chưa đến ba ngày, tại sao người lại gây đi nhiều như vậy? Sao sắc mặt lại khó coi thế? Người bị bệnh hay là bị thương? Đã gọi đại phu tới khám chưa?”.

“Ta chẳng qua chỉ mắc chứng phong hàn thôi, đã khỏi rồi”, Tiêu Sơ nghiêng đầu nhìn hắn: “Còn ngươi đó, sao môi lại bị rách thế kia?”.

Không nhắc tới thì thôi, vừa nhắc tới Từ Muội liền xấu hổ, vừa tức lại vừa muốn chết: “Tên Hồ Tam kia... hắn... hắn...”.

“Hồ Tam? Là vị tùy tùng của Cửu điện hạ sao?” Tiêu Sơ không rõ đầu đuôi, bèn ngược mắt lên nhìn Lâm Nam, ánh mắt đột nhiên trầm xuống.

Bạch Hạ đang hồi tưởng lại nụ hôn kinh thiên động địa, vượt qua thế tục kia nên vẫn không chú ý đến việc mình vẫn còn đang bị Lâm Nam ôm. Lúc này nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Sơ, nàng mới bừng tỉnh lại, vội bình tĩnh vùng ra, bước nhanh về phía trước, vui mừng hớn hờ tuyên bố: “Tranh Ngôn, Tranh Ngôn, Hồ Tam vừa tới bày tỏ tình yêu với Từ muội muội đó!”.

Từ Muội giậm chân thét lên: “Cô đừng nói lung tung!”.

“Cái gì mà nói lung tung? Chúng ta chính mắt nhìn thấy cơ mà”, Bạch Hạ hếch cằm nhìn về phía Mạnh Lăng: “Người này có thể làm chứng!”.

Mạnh Lăng ở trước mặt chủ soái nhà mình tất nhiên phải nghiêm túc trình báo đúng sự thật: “Bẩm Tiêu soái, thuộc hạ chỉ nhìn thấy người nọ xông tới hôn Từ Muội một cái, còn về vương mắc tình cảm thế nào thì cũng không hiểu rõ lắm”.

Tiêu Sơ nhướn mày nhin cười, sau đó nhìn khóe môi đầm máu của Từ Muội, lắc đầu than thở: “Tên Hồ Tam kia đúng là một kẻ thô lỗ, không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả!”.

Tứ Muội có trăm cái miệng cũng không thể biện bạch nổi, bèn che mặt khóc chạy đi.

Bạch Hạ thấy vậy vui vẻ cười lớn, sau đó dường như nghĩ ra gì đó nên quay qua hỏi Tiêu Sơ: “Đúng rồi, không phải huynh tới Phú nha sao?”.

Mạnh Lăng giành nói trước: “Đều tại tên Tứ Muội này, chỉ đợi thêm có hơn nửa khắc mà cũng không chịu, cứ đòi trở về ngay lập tức cơ, kết quả lại hại Tiêu Soái phải tốn công một chuyến”.

Tiêu Sơ sùng sốt: “Người tới từ đại doanh Sóc Bắc chính là người”.

Mạnh Lăng cũng sùng sốt: “Đúng vậy, ngài không biết sao?”.

“Họ chỉ nói có một vị võ tướng được phái đi truyền báo quân tình khẩn cấp sắp đến, tình hình cụ thể lại không đề cập đến. Lúc ta nhìn thấy người còn tưởng rằng, người đi làm việc vô tình đi ngang qua nơi này vừa đúng lúc gặp được Tứ Muội mà thôi. Nhưng chỉ đi truyền tin thôi, hà tất phải làm phiền đến một vị đại tướng trong quân doanh như người chứ?”

“Thuộc hạ đã phải xin rất lâu mới có được việc chạy vật đưa tin này đó...”, Mạnh Lăng gãi mũi, tỏ ra khó hiểu: “Nhưng không phải ngài đã đến phủ nha rồi sao? Tại sao vẫn không biết người tới là thuộc hạ?”.

Tiêu Sơ ngập ngừng, vẻ mặt dường như có chút mất tự nhiên: “Ta... đi tới nửa đường rồi lại quay về”.

“Ồ...”, Mạnh Lăng trầm ngâm chốc lát, vẫn thấy khó hiểu: “Như vậy sao ngài lại biết được bọn thuộc hạ đã rời đó rồi chứ?”.

Tiêu Sơ che miệng ho một tiếng, không trả lời nữa.

Bạch Hạ thấy vậy, vội vàng đưa tay đặt lên trán y, chân mày bỗng nhíu lại: “Huynh vẫn còn sốt nhẹ, hai vị nghe ta nói này, cho dù có là chuyện quan trọng cách mấy thì cũng hồi phủ rồi nói tiếp, được chứ?”.

Tiêu Sơ kéo tay nàng xuống, nắm trong lòng bàn tay mình vô nhẹ, mỉm cười dịu dàng nói: “Được, tất cả mọi người đều nghe theo muội”.

Mạnh Lăng tròn mắt chăm chăm nhìn họ, rồi quay sang nhìn Lâm Nam, khó tránh khỏi bắt đầu cảm thấy mơ hồ.

Lúc này Lâm Nam mới đứng định đi lại: “Nếu Tiêu huynh đã có chính sự để bàn, ta cũng không tiện tới phủ làm phiền nữa, thôi thì ngày mai sẽ lại qua thăm sau”.

Tiêu Sơ mỉm cười cúi người: “Điện hạ khách khí quá, chỉ chút bệnh nhỏ thôi, cần gì phải phiền hà điện hạ?”.

Bạch Hạ cúi đầu, phát hiện ra mình vẫn còn đang khoác áo bông của Lâm Nam bèn vội vàng cởi ra.

“Trời lạnh lắm, cẩn thận bị cảm lạnh, ngày mai trả lại cho ta cũng được.”

“Không sao đâu, mặt trời đã đứng bóng rồi, còn lạnh gì nữa.”

Thấy Bạch Hạ khẳng khái, Lâm Nam cũng chỉ đành thuận theo, có điều hắn rất tự nhiên đưa tay giúp nàng kéo kín áo, chỉnh lại bím tóc, dịu dàng dặn dò: “Nhớ phải nghỉ ngơi đàng hoàng, ngày mai ta lại tới thăm nàng...”, nói xong ánh mắt chuyển hướng nhường mày cười tươi, giả vờ ngượng ngùng bổ sung thêm: “Đương nhiên, chủ yếu vẫn là đi thăm Tiêu hầu gia”.

Tiêu Sơ cũng không để bụng, chỉ lạnh nhạt mỉm cười, gật đầu cảm tạ.

Mạnh Lăng tròn tròn đôi mắt sáng rực nhìn bên này, rồi lại nhìn bên kia, dường như trong đầu đã quánh như tương hồ. Lúc trở về phủ, hắn đi ở đằng xa nhìn theo sau Bạch Hạ và Tiêu Sơ. Bất giác hắn sờ mũi, khẽ lầm bầm: “Rốt cuộc nữ tặc của tiểu mỹ nhân này phải tuân thủ vì ai? Rốt cuộc nàng có một chủ? Hai chủ? Hay là căn bản vốn không có chủ? Ta có thể dựa vào hay không đây...”

Câu nói này đương nhiên Bạch Hạ không nghe thấy, nhưng người có nội lực cao thâm như Tiêu Sơ lại không nghe sót tiếng nào, trên mặt tuy vẫn thản nhiên như thường, nhưng trong lòng đột nhiên y cảm thấy có chút trống trải.

Sau khi hồi phủ, Tiêu Sơ và Mạnh Lăng vào nghị sự trong thư phòng, còn Bạch Hạ lại quay về vui đầu gối, tiết kiệm được bữa trưa, bữa tối và bữa khuya.

Khi cửa thư phòng được mở ra lần nữa, mặt trời của ngày hôm sau đã ló dạng.

“Người lập tức quay trở về Sóc Bắc, cứ theo sách lược đó mà thi hành. Hãy nhớ kỹ, chỉ theo dõi cận kề, chuẩn bị sẵn sàng thế trận để chờ quân địch chứ nhất quyết không được chủ động khiêu khích gây chiến”. Tiêu Sơ hít sâu một hơi không khí lạnh lẽo vào sáng sớm để nhờ đó làm dịu đi cái đầu đang nặng như đá. Y dùng sức ấn vào hai bên thái dương, giọng nói khàn đặc: “Quân chủ lực của Nhung Dịch đã bị tiêu diệt đến bảy tám phần, theo lý mà nói, trong thời gian ngắn không thể nào rục rịch mạnh động được. Tình hình khác thường lần này chắc chắn có liên quan những cuộc mật bàn liên tiếp trong thời gian gần đây với các bộ lạc trên thảo nguyên. Tóm lại, trước khi mọi chuyện rõ ràng, việc chúng ta cần làm là án binh bất động, lấy bất biến để ứng vạn biến”.

Mạnh Lăng đứng nghiêm, lớn tiếng đáp tuân mệnh.

Sau đó hắn lập tức chuyển sang vẻ mặt tươi cười: “Tiêu soái, không dễ gì thuộc hạ đến được đây, cho thuộc hạ ở bên ngài thêm vài hôm đi! Thuộc hạ hứa nhất định sẽ dốc sức gấp rút lên đường bắt kẻ ngày đêm, chỉ đôi ngựa quyết không đổi người, bảo đảm sẽ không làm lỡ việc đâu!”.

Thấy Tiêu Sơ trầm ngâm không nói, thần sắc Mạnh Lăng liền ủ rũ, hạ giọng cầu khẩn: “Ít ra cũng chờ qua ngày giỗ của Diệt tướng quân rồi mới đi có được không? Dù sao cũng chỉ còn vài ngày nữa...”.

Đôi mi đang khép của Tiêu Sơ khẽ run lên, y nhẹ nhàng gật đầu, một lát sau mới nói: “Thế này đi, người tới phòng khách nghỉ ngơi trước, chiều nay cùng Tứ Muội dẫn Chiến Phong tới đại doanh Tây Kinh một chuyến. Chiến Phong bị nhốt trong tiểu viện này đã lâu rồi, cũng nên đi ra ngoài hít thở. Người có kinh nghiệm tác chiến trên thảo nguyên, tới đó kiểm tra xem phòng thủ tại đó có sơ hở gì không”.

“Vâng!”, Mạnh Lăng mừng rỡ, nhảy nhót chạy đi.

Ngước mắt nhìn chân trời dần bị ánh bình minh nhuộm đỏ, giấu đi sát khí lạnh lẽo nơi chân mây nhú chặt, Tiêu Sơ lặng lẽ tới một tiểu viện yên tĩnh.

Trước đó hạ nhân tới xin chỉ thị, có cần phải gọi Bạch Hạ dậy ăn chút gì đó rồi ngủ tiếp hay không. Y suy đi nghĩ lại, sau cùng vẫn không để họ làm phiền nàng. Hai đêm nay nàng chưa được ngủ, lai tâm lao lực chăm sóc y, vẫn cứ nên để nàng ngủ cho sáng khoái rồi có gì nói sau.

Có điều đã gần trong mười canh giờ rồi, nha đầu kia chắc hẳn đã đói bụng rồi đây.

Tiêu Sơ bệnh nặng chưa khỏi, lại hao tâm tổn trí suốt cả đêm, vậy mà khi nhìn thấy khuôn mặt say ngủ của Bạch Hạ, tất cả sự mệt mỏi và khổ sở đều tan biến hết.

Có lẽ Bạch Hạ quả thật đã đói rồi, không biết có phải nhìn thấy thứ gì ngon trong mơ không mà đang nhắm mắt lại đột nhiên bật cười, thè lưỡi liếm liếm môi trên, chép chép miệng mấy cái. Sau đó, chân mày nàng bỗng chau lại, không cam tâm nuốt chửng ra, hình như là miếng ăn sắp đến miệng rồi còn bay đi...

Tiêu Sơ phì cười, lấy ngón tay cọ cọ chop mũi nàng, khẽ nói: “Hạ Hạ, mau dậy ăn cơm thôi, có món bánh bao Quán Thang (3) muội thích nhất này!”.

(3) Bánh bao Quán Thang: Loại bánh bao có nhân là thịt băm và nước súp, khi ăn bánh bao phải cắn vỡ vỏ rồi uống nước súp trước rồi mới ăn bánh bao sau.

Bạch Hạ “ừm ừm” hai tiếng, gạt tay Tiêu Sơ ra rồi ngủ tiếp.

Tiêu Sơ mỉm cười, nghĩ một chốc rồi lấy từ trong ngực ra sợi dây tơ tằm bảy sắc hôm trước đã mua cho nàng nhưng vẫn chưa có cơ hội tặng, đưa tới sát bên cánh mũi nàng, lấy phần đuôi sợi dây nhẹ nhàng cọ cọ.

Bạch Hạ cảm thấy ngứa, rút tay từ trong chăn ra gãi gãi mũi, sau đó chỉ lật người nằm ngửa ra mà vẫn chưa tỉnh lại.

Tiêu Sơ bó tay rồi.

Trông nàng ngủ ngon như thế, y thật sự không nỡ ép nàng dậy, đành phải đỡ trán ngồi bên cạnh đợi, định bụng thêm nửa canh giờ nữa sẽ thử gọi lại.

Trên đường đến phủ nha y đã quay trở lại giữa chừng, chỉ bởi vì trong lòng y toàn hiện lên sắc mặt trắng bệch và đôi mắt sưng đỏ của nàng, nụ cười gượng ép của nàng, thân thể mỏng manh yếu đuối của nàng dưới lớp áo bông của Lâm Nam, chỉ bởi vì, y không thể bỏ mặc nàng được.

Bắt đầu từ khi nào, y lại vì chuyện tư mà bỏ lỡ chuyện công.

Bắt đầu từ khi nào, nàng đã chiếm một vị trí quan trọng như thế.

Tiêu Sơ nhếch môi, yên lặng cười bất đắc dĩ. Sau lại thấy Bạch Hạ ngủ không yên, hơn nữa bên vai còn lộ ra bên ngoài, sợ nàng lạnh nên y nghiêng người qua đắp chăn lại cho nàng.

Trong lòng y đột nhiên suy nghĩ, dù sao mình cũng đang rảnh rồi, chi bằng giúp nàng đổi lại sợi dây đeo.

Song y nhìn trên cổ của nàng, chẳng hề có vật gì cả. Đưa tay sờ dưới gối, cũng vẫn trống không.

Y cứ nghĩ rằng, món quà mà y tặng, nàng sẽ luôn mang theo bên mình, không lúc nào bỏ ra...

Tiêu Sơ bỗng cảm thấy thật bức bối, đang định yên lặng rồi đi, trên ngực đột nhiên đau buốt hệt như một vũ khí sắc nhọn đâm xuyên qua.

Y khom người xuống, cố gắng dùng toàn bộ nghị lực của mình kìm nén tiếng rên chực bật ra khỏi họng, chỉ trong chớp mắt, áo y đã ướt đầm mồ hôi.

Cũng may cơn đau đến nhanh mà đi cũng nhanh, một lúc sau cơn đau liền nhanh chóng tan biến. Y yên lặng thở dốc một lát nữa mới tạm thời hồi phục được đôi chút.

Châm chậm nhấc tay lau mồ hôi, đôi môi trắng bệch của Tiêu Sơ từ từ mím chặt thành một đường sắc như dao.

Ngồi thẳng người dậy, y chuyển động chiếc xe lăn, lúc ra đến cửa thì hơi ngừng lại một chút. Xoay lại nhìn Bạch Hạ, thấy nàng vẫn ngủ yên, không hề bị kinh động thì chân mày đang nhíu chặt mới giãn ra, về mặt y thoáng chốc đã dịu dàng hơn hẳn.

Bạch Hạ ngủ đến tận giữa trưa, vừa tỉnh lại chẳng thiết ăn uống gì, nàng lau mặt qua loa rồi chạy sang Lâm phủ.

Sau khi Tiêu Sơ được hạ nhân trình báo, chỉ lạnh nhạt “ừm” một tiếng rồi lại tiếp tục chuyên tâm xử lý công vụ, song lúc đặt bút viết đã hơi khựng lại làm vết mực trên giấy bị nhòe đi.

Khi Bạch Hạ hấp tấp chạy đến nơi, Lâm Nam đang thoải mái nằm nghiêng trên trường kỷ ăn hoa quả sau bữa trưa.

Một mỹ nữ ngồi bóc quýt cho hắn, một mỹ nữ gảy đàn tì bà cho hắn nghe, một mỹ nữ hát khúc nhạc dân gian, còn một mỹ nữ nữa dùng nắm tay mềm mại như không xương, yếu đuối vô lực mà nhẹ nhàng đấm chân cho hắn, quả thật là phóng túng xa xỉ đến mức không còn gì để nói.

Nhìn thấy Bạch Hạ, Lâm Nam đang khép hờ mắt liền biếng nhác mỉm cười, lúc nói chuyện còn mang theo phong vị hí kịch chẳng giống ai: “Ai dà dà, vị cô nương xinh đẹp nhà nào đây? Sao trông nàng lại vội vàng hoảng hốt như thế kia? Phải chăng nàng đến tìm ý trung nhân?”.

Mấy vị mỹ nữ liền hòa theo, đồng thanh cười khúc khích, đáng tiếc, Bạch Hạ đương nhiên không có tâm trạng đầu để mà đùa với hắn. Nàng xông tới giẫm một chân lên thành trường kỷ: “Nghiêm túc lại cho ta nhờ! Ta không tới tìm người, ta tới là để tìm đồ!”.

Lâm Nam thấy vậy, chỉ đành chán nản thờ dài, khoát tay cho mấy vị mỹ nữ kia yên lặng: “Bạch Tiểu Hà, đáng vẻ đẳng đẳng sát khí này của nàng có điểm nào giống tới tìm đồ không? Rõ ràng giống hệt như dẫn người tới đánh nhau, siết nhà mới đúng đây!”.

“Bớt nói nhảm đi! Ta hỏi huynh, có nhìn thấy viên đá mà ta vẫn đeo trên cổ không?”

“Viên đá nào?”

“Chính là viên đá to bằng khoảng nửa bàn tay đó...”

“Là bàn tay của nàng, hay bàn tay của ta, hay là bàn tay to bằng quạt hương bồ như của Hồ Tam?”

“...”

Đối diện với ánh mắt tức giận của Bạch Hạ, Lâm Nam xoay người ngồi dậy, nghiêm túc hẳn lên: “Không hỏi cho rõ ràng thì làm sao ta biết được mình có nhìn thấy hay không chứ?”.

“Dù sao thì nó cũng to bằng từng này, màu trắng, có hình bầu dục, được một sợi dây mây đỏ xỏ qua...”, Bạch Hạ đang nhờ vả người ta, đành phải cố nén giận, vừa khoa tay múa chân vừa kiên nhẫn miêu tả cận kề: “Nó chỉ được mài sơ qua một chút thôi, không gia công thêm gì nhiều, trông thì cũng không khác gì một viên đá bình thường...”.

Lâm Nam hừ một tiếng, mắt hững hờ xuống lại lần nữa: “Nếu đã chỉ là một viên đá bình thường, hà cớ gì nàng phải cuống cuống như thế? Ta còn tưởng mắt bảo bối gì quan trọng lắm chứ!”.

Bạch Hạ nổi con tam bành, xông tới túm lấy cổ áo hắn: “Đối với ta mà nói nó là bảo bối, bảo bối quan trọng nhất trên đời! Ta vẫn luôn đeo nó trên cổ chưa từng tháo xuống, nhưng vừa nãy ngủ dậy đã không thấy rồi, ta đã tìm khắp trong phòng và ngoài vườn đều không tìm thấy. Cho nên chắc chắn rằng đã bị mất trong lúc ở cùng huynh hôm qua, bởi vì hôm qua lúc ta ngồi xuống ăn mỳ đã nắm lấy nó một lát, khi đó nó vẫn còn!”.

Lâm Nam chớp mắt, bỗng nhiên như người về phía trước, đôi môi nhếch lên suýt chút nữa chạm vào chóp mũi nàng: “Nói như vậy, từ khi gặp ta, nàng không chú ý tới nó nữa phải không?”.

Bạch Hạ sững người.

Lâm Nam cười khê: “Nếu như đó thật là bảo bối quan trọng thì phải chăng có thể chứng tỏ rằng, trong lòng nàng, so với thứ bảo bối đó ta còn quan trọng hơn?”.

Thấy khoảng cách giữa mình và hắn càng lúc càng sát, Bạch Hạ vội đẩy hắn ra: “Xi! Huynh hơi bị tự tin quá đáng rồi đó!”.

Lâm Nam chống hai tay ra đằng sau, đôi chân dài bắt chéo nhau, nghiêng đầu, tuy rằng giọng nói có vẻ biếng nhác dửng dưng, nhưng trong nụ cười chứa đựng sự sắc bén: “Có điều, nói đi thì phải nói lại, nếu nó thật sự quan trọng thì tại sao qua một khoảng thời gian lâu như vậy nàng mới phát hiện ra nó không còn nữa?”.

Bạch Hạ lại sững người.

“Xem ra, nó cũng chỉ là một vật tầm thường, mất rồi thì thôi! Chút nữa nàng đi ra ngoài dạo với ta, mua lại một sợi dây khác. Nếu nàng chỉ thích đá thì ta sẽ đem tất cả những loại đá quý báu nhất trong cả thiên hạ này đặt trước mặt nàng, tùy nàng chọn lựa, thế nào?”

Vươn tay kéo Bạch Hạ đang ngần ngừ không nói lời nào đến ngồi bên cạnh mình, Lâm Nam tự tay bóc vỏ quýt cho nàng, biết nàng không thích mấy sợi xơ màu trắng, hắn bèn cẩn thận tách ra từng múi, lột bỏ sạch sẽ rồi mới đưa tới miệng nàng: “Đây là loại quýt được thiên lý mã vận chuyển từ Lĩnh Nam đến đây, vỏ mỏng lại thơm ngọt, ta đã chuẩn bị hai rương, định chiều nay qua bên Tiêu phủ rồi đem sang cho nàng luôn. Bây giờ vừa đúng nàng ở đây

ném thử trước đi, bảo đảm sẽ hợp khẩu vị của nàng”.

Bạch Hạ nhìn mũi quýt căng mọng lúng lúng, song không mở miệng mà chau mày suy nghĩ một chốc, sau đó bỗng nhiên như ngộ ra điều gì, mặt mày rạng rỡ hẳn lên: “Ta không thể lập tức phát hiện ra viên đá đã mất rồi chính là bởi vì hôm qua quá mệt, quá buồn ngủ, hơn nữa tâm trạng cũng không tốt, do đó mới sợ ý, bởi thế đây là một chuyện rất thường tình, rất giản đơn. Cũng giống như vậy, hôm đó Tranh Ngôn trở về vừa bị thương vừa bị sốt, trong lòng lại phiền muộn, không thể phát hiện ra vết thương nhỏ trên đầu ngón tay ta thì cũng đâu có gì là lạ! Đặt thử mình vào hoàn cảnh của người ta mới biết, ta làm gì có tư cách để mà oán trách huynh ấy chứ?”. Nói xong, nàng giật lấy mũi quýt trong tay Lâm Nam nhét vào miệng, nhắm nháp, vị ngọt ngào lan tỏa trong miệng: “Đa tạ huynh đã giúp ta hiểu được điều này!”.

Đa tạ cái gì mà đa tạ chứ, có ai muốn nàng nghĩ theo hướng này đâu? Có ai muốn nàng hiểu được mấy chuyện vớ vẩn này đâu cơ chứ...

Lâm Nam nhìn mũi quýt còn dư bên tay kia, hẳn cảm thấy vẫn chưa ăn mà sao trong miệng đã tràn đầy vị đáng chết thế này.

Bởi vì ngày hôm qua Bạch Hạ cứ thần thờ cả buổi nên không nhớ ra nổi rốt cuộc mình đã đi những đâu, đã đi qua những con đường nào, cho nên Lâm Nam đành phải vì nghĩa quên mình cùng nàng mò tìm từ đoạn đường ban đầu cho đến khắp các phố lớn ngõ nhỏ.

Đi đi về về, lập đi lập lại mãi cho đến khi mặt trời ngã về hướng tây họ cũng chẳng tìm được gì.

“Chắc chắn là đã bị người ta nhặt mất rồi.”

“Đâu có đáng tiền, ai lại đi nhặt chứ?”

“Có thể là mấy đứa trẻ nhặt lấy đi ném nhau, cũng có thể là bị con chó nhỏ nào đó tha về ỏ mất rồi.”

“Huynh nói mấy câu nào dễ nghe hơn một chút có được không hả?”

“Được, được, được!”

Lâm Nam cưỡng ép kéo Bạch Hạ đang buồn chán cùng cực vào trà quán, chọn một chỗ gần cửa sổ hướng ra đường rồi ngồi xuống: “Chẳng phải chỉ là một nơi bé tí tẹo thế này thôi sao? Ta lập tức ra lệnh cho tất cả thuộc hạ tới đây tìm giúp, còn nếu không được nữa thì chúng ta treo giải thưởng lớn cho ai tìm được, như vậy mà còn không tìm được sao? Đường đường là Cửu vương gia như ta đây, chẳng lẽ không tìm được cái cục đá mẹ kia?”.

Thấy Bạch Hạ trừng mắt, hắn liền vội vàng sửa lại: “Không phải cục đá mẹ, là bảo bối quý giá, thế được chưa?”. Hắn vừa rót trà vừa nói: “À đúng rồi, sao nàng không nhờ Tiêu hầu gia giúp cho, bảo y điều mấy đội quan binh lật tung cái Khôn Thanh này lên, bảo đảm dù có là bảo bối gì đi chăng nữa cũng không có chỗ nào giấu được!”.

“Ta không muốn huynh ấy biết chuyện này...”, Bạch Hạ buồn bã uống một hớp trà: “Hơn nữa, huynh ấy không lợi dụng chức quyền đi phá hoại tài sản của dân chúng giống huynh đâu!”.

Lâm Nam lạnh lùng liếc nàng: “Vì người mình yêu, cho dù phải phóng hỏa treu chư hầu(4) thì có làm sao?”.

(4) Phóng hỏa treu chư hầu: Truyện kể về vua Chu U Vương đòi nhà Chu, chỉ vì một nụ cười của nàng Bao Tự mà nhiều lần đốt Phong Hòa đài để lừa binh các nước chư hầu tới tiếp cứu. Về sau khi binh biến thật thì các nước chư hầu đều không tin nữa, Chu U Vương phải bỏ mạng.

Bạch Hạ bĩu môi: “Huynh rõ ràng là tùy tiện nói cho có, nếu có một ngày huynh thật sự tay nắm trọng binh, mình mang xã tắc, chắc chắn huynh sẽ không nói ra mấy câu xằng bậy thế này đâu”.

Lâm Nam nghiêm mặt: “Bạch Tiểu Hà, nếu có ngày này thật, ta nguyện vì nàng phóng hỏa vạn dặm, chỉ mong có thể thấy được một nụ cười của nàng thôi!”.

Ánh nắng chiều chiếu nghiêng qua khung cửa sổ, điểm thêm ánh vàng kim lên mái tóc màu hạt dẻ của Lâm Nam, đôi mắt nâu tựa như đá hổ phách, sáng rực lấp lánh.

Bạch Hạ đột nhiên cảm thấy có chút khó thở, vớ đại mấy miếng điểm tâm nhét vào miệng, lung búng nói: “Huynh bớt nói lung tung mấy lời đường mật này đi, để dành lại cho mấy vị mỹ nhân kia của huynh nữa kia!”.

“Bạch Tiểu Hà, lẽ nào qua khoảng thời gian vừa rồi ở bên nhau, nàng vẫn chưa hiểu rõ tâm ý của ta sao?”, Lâm Nam ngừng lại một chút, lúc hắn lại lên tiếng thì đã không còn vẻ rạng rỡ, mà nồng đậm sự chua xót: “Rốt cuộc là nàng không muốn hiểu hay không dám hiểu?”.

Bạch Hạ không trả lời, chỉ liên tục uống trà, ánh mắt không biết phải nhìn đâu cứ đảo lung tung, cho đến khi nhìn ra bên ngoài cửa sổ mới dừng lại.

Ở cuối đường có một ngã rẽ nhỏ ít người để ý, rất vắng vẻ, rất yên tĩnh, nhưng ở đúng chỗ ngồi Bạch Hạ có thể nhìn thấy được.

Nơi đó có hai người, một đứng một ngồi, một nam một nữ, một người mặc trường bào đen tuyến ống tay áo rộng dài, một người áo váy đỏ rực mạnh mẽ hiên ngang. Hai người yên lặng đối mặt nhau không nói lời nào, lúc sau, nữ tử từ từ ngồi xuống, úp sấp lên đầu gối của nam tử. Nam tử từ từ cúi đầu chỉ cuối vẫn không cử động, khuôn mặt đang cúi xuống cũng không có bất cứ biểu hiện gì.

Lâm Nam dựa lưng vào ghế, xoay xoay ly trà trong tay, làm như thể không hề chú ý tới vẻ mặt Bạch Hạ đang thay đổi, tuy nhiên khóe mắt hẹp dài

không biết từ khi nào đã hơi xéch lên, tăng thêm vài phần ám muội cùng vài phần tự tin như đã dự liệu hết từ trước: “Bạch Tiểu Hà, nàng biết Tiêu Sơ bao lâu rồi?”.

Thình lình nghe thấy cái tên này, Bạch Hạ bỗng giật mình, làm đổ vài giọt trà lên bàn, nàng bèn cuống cuồng lấy khăn tay lau đi: “Sao?”.

Lâm Nam vẫn làm như không thấy hành động luống cuống của nàng, tiếp tục bình thản hỏi: “Nàng hiểu Tiêu Sơ được bao nhiêu?”.

“Sao?”

“Nàng đã từng nói, không biết câu nào của ta là thật, câu nào là giả, nên liền quyết định vợ đưa cả nắm, phủ định hết tất cả. Bởi vậy cho dù ta có đem sự chân thành của mình đặt trước mặt nàng thì nàng vẫn cứ làm ngơ như không thấy”, Lâm Nam lắc đầu, cười khò: “Bạch Tiểu Hà, đột nhiên ta rất hiếu kỳ, nếu nàng phát hiện ra những gì Tiêu Sơ nói đều là dối trá, những gì y làm đều là giả tạo, y có điều giấu giếm nàng, lừa dối nàng, nàng sẽ làm thế nào? Có giống như ban đầu với ta, nàng kiên quyết đoạn tuyệt mà không chừa đường lui hay không?”.

Bạch Hạ nhắc ấm trà lên định rót, nhưng không hiểu tại sao tay lại không thể rót được mà run lên. Lâm Nam vững vàng nhận lấy, rót đầy chén cho nàng. Lúc đặt ấm xuống, lòng bàn tay hắn liền đặt lên mu bàn tay nàng, hắn nhìn sâu vào đôi mắt nàng: “Nàng và ta đã quen nhau một năm tám tháng lẻ ba ngày, có lẽ nàng cũng đã hiểu nhiều về ta, nhưng những mặt xấu nhất của ta nàng cũng đã biết cả rồi, ta tin rằng sau này chúng ta từ từ tìm hiểu từng chút một, nhất định sẽ tốt đẹp. Huống hồ gì, thật ra tất cả những mặt xấu đó còn cần phải xem xét lại. Bạch Tiểu Hà, hãy cho ta một cơ hội nữa, cũng như cho chính nàng một cơ hội, hãy mở to mắt, nhìn kỹ trái tim của ta, cũng nhìn rõ trái tim của chính nàng, được chứ?”.

Nói xong hắn liền rút từ trong tay áo ra một viên đá màu trắng được xỏ qua một sợi dây đỏ: “Thứ xấu xí như vậy mà nàng thật sự vẫn cần nó sao?”.

Bạch Hạ sửng sốt: “Sao, sao nó lại ở chỗ huynh?”.

“Chuyện này không quan trọng, quan trọng là, Bạch Tiểu Hà, nàng thật sự xem viên đá này là bảo bối hay sao?”

Sắc trời đã sâm sẩm tối, đèn hoa đã bắt đầu được thắp lên. Viên đá bình thường này, thoạt trông quả thực chẳng có điểm nào đáng để tán thưởng. Nếu không phải được lấy từ mảnh đất quê nhà mình, phải chăng, nó chỉ giống như viên sỏi bên đường, không có chút giá trị gì cả?

Bạch Hạ vươn ngón tay sờ lên bề mặt viên đá, có chút lạnh lẽo.

“Ta còn nhớ ngày hôm đó ở phòng tắm, huynh đã đặt ra mấy giả thiết.”

“Phải, ta đã từng nói thế.”

“Những điều đó nếu như không phải giả dụ mà là sự thật, rất có thể sẽ trở thành sự hối tiếc lớn nhất trong cuộc đời ta”, Bạch Hạ ngẩng đầu, không chớp mắt nhìn về mặt nghiêm túc của Lâm Nam: “Lúc đầu tuy vẫn còn chút gì đó e dè, nhưng không thể phủ nhận rằng, ta đã từng thích huynh. Những chuyện xảy ra sau đó khiến ta phẫn nộ, buồn bã, chỉ muốn bắt chập tất cả trốn tránh. Cho nên ta mới bỏ đi mà không nói tiếng nào, không nghe, không hỏi, cũng không cho huynh giải thích, trông thì rất phóng khoáng quyết tuyệt, nhưng thật ra lại vô cùng yếu đuối nhất gan. Nếu như ta kiên cường hơn một chút, kiên trì hơn nữa, nói không chừng, kết quả sẽ khác đi”.

Sắc hổ phách trong đôi mắt Lâm Nam đã tan biến dần theo ánh ta dương, ngay cả màu nâu vốn có cũng đã bị nhiễm sắc đen của bầu trời đêm: “Bây giờ vẫn còn kịp mà. Ta sẽ đem tất cả những giả thiết đó biến thành sự thật cho nàng xem...”.

“Nếu như vậy thì...”, Bạch Hạ mở miệng ngắt lời hắn: “Trong cuộc đời ta đã có một niềm hối tiếc rất lớn rồi, ta tuyệt đối sẽ không để nó xảy ra thêm lần nữa. Nhất định ta phải bóp chết căn nguyên của sự hối tiếc đó ngay khi còn trong trứng nước!”.

Cầm lấy viên đá xấu xí kia rồi nắm chặt vào lòng bàn tay, Bạch Hạ nở nụ cười rạng rỡ: “Cho nên cái này ta vẫn cần, hơn nữa sẽ tiếp tục xem nó như bảo bối quý giá nhất. Cho đến khi... cho đến ngày đầu ta thực sự xoay lưng bỏ đi cũng không bao giờ cảm thấy hối hận”.

Lâm Nam hoàn toàn sửng sốt, hắn chỉ có thể ngồi thẫn ra đó, mở to mắt nhìn Bạch Hạ vui vẻ chạy đi, tựa như không còn gì để nói nữa.

Ngay sau đó, từ bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng la lanh lảnh của Bạch Hạ: “Cảm ơn huynh nhé, huynh đã giúp ta hiểu ra rất nhiều điều!”.

Lâm Nam phẫn nộ cực độ, thẳng tay đập ly trà xuống đất, tiếng đồ sứ bị vỡ vụn hòa vào giọng cười của nàng, chỉ thoáng chốc đã tan biến trong làn gió đêm.

Bạch Hạ vừa chạy đi được bao xa thì đụng phải Mạnh Lăng trông có vẻ rất mệt mỏi.

“Ôi trời, tiểu mỹ nhân của ta ơi, cuối cùng ta cũng tìm thấy nàng rồi...”, vừa nhìn thấy nàng, Mạnh Lăng liền vô thức muốn giờ thối lỗ mông ra, nhưng đột nhiên ý thức được đây là “đồ đã có chủ không được đụng vào”, huống hồ gì vị chủ nhân này rất có khả năng chính là nguyên soái mà mình sùng kính nhất. Hắn vội vàng ho khan một tiếng, chuyển sang vẻ mặt nghiêm túc, quy củ hành lễ: “Bạch cô nương, Tiêu soái lệnh ta tới đón cô”.

“Đón ta? Để làm gì?”

“Ngày mai đại doanh Tây Kinh tổ chức cuộc thi kỵ xạ (5) mỗi năm một lần, lúc đó sẽ có rất nhiều cao thủ hàng đầu tới tham gia. Tiêu soái nói, cô nhất định sẽ rất hứng thú với cuộc thi nên mới đặc biệt mời cô tới đó xem”.

(5) Kỵ xa: Cưỡi ngựa bắn cung.

Đôi mắt Bạch Hạ lập tức phát sáng lấp lánh: “Thật sao? Thi đấu võ trong quân doanh mà bách tính bình thường như ta cũng có thể tới xem sao?”.

Mạnh Lăng sờ mũi: “Theo lý mà nói thì không được... Có điều, Tiêu soái đã mở lời rồi thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì đâu... Song Tiêu soái trước giờ chưa từng vì ai đó mà phá lệ, lẽ nào thật sự là anh hùng khó qua ải mỹ nhân...”.

Càng nói về sau tiếng của hắn càng nhỏ, nhưng Bạch Hạ đang phấn khích nên không nghe rõ hết, mà căn bản nàng cũng chẳng còn lòng dạ nào để nghe, sau khi vui mừng một lát đột nhiên nàng nghĩ tới một chuyện: “Đúng rồi, chẳng phải trời còn chưa sáng huỳnh đã xuất phát tới đại doanh Tây Kinh rồi sao?”.

“Còn không phải à!”, Mạnh Lăng nhún vai, trên khuôn mặt đầy bụi đất lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Đã đi tới nửa đường rồi còn bị Tiêu soái dùng bỏ câu đùa tin gọi ta trở về, chắc hẳn ngài cũng nhất thời mới nghĩ tới chuyện này. Thế nào? Không phải ngài ấy vẫn chưa nói với cô chứ?”.

“Chưa, ngày hôm nay ta vẫn chưa gặp huỳnh ấy...”, Bạch Hạ nghĩ ngợi rồi nói: “Vây... Tranh Ngôn có đi không?”.

“Chắc là không đi. Trên thư chỉ nhắc tới việc ta đi đón cô. Tiêu soái bận lắm, làm gì có thời gian rảnh mà đi xem mấy thứ này?”, Mạnh Lăng nghiêng người làm tư thế nhường đường: “Xe ngựa đã chuẩn bị cả rồi, chúng ta phải đi suốt đêm mới được, nếu không sẽ bỏ lỡ rất nhiều cuộc đấu hấp dẫn đấy”.

Bận, không rảnh.

Bận ở bên nữ tử váy đỏ kia cho nên mới không rảnh chứ gì? Vừa nãy nàng ta đã úp sấp trên chân y rồi.

Bạch Hạ đứng yên tại chỗ, do dự một lát rồi nói: “Ta... ta đột nhiên không muốn đi nữa”.

“Tại sao?” Mới đầu Mạnh Lăng chỉ hơi ngạc nhiên thôi, nhưng sau đó ánh mắt vô tình liếc sang bên cạnh, mới chuyển sang vô cùng ngạc nhiên mà “Ồ?” lên một tiếng.

Bạch Hạ theo đường nhìn của hắn mà xoay người lại, có điều nàng cũng không tỏ ra quá mức kinh ngạc, mà chỉ hơi sững sốt một chút thôi.

Bởi đây không phải đường lớn nên sau khi trời tối, người qua lại rất ít, hai bên đường hầu như chỉ còn ánh đèn leo lắt chiếu xuyên qua lớp cửa sổ của các hộ dân và hiệu buôn, khiến cho vầng trăng khuyết cong cong treo trên bầu trời càng sáng chói mắt hơn.

Sau một thoáng kinh ngạc, Mạnh Lăng liền sai bước về phía trước, ôm quyền cúi mình hành lễ với Tiêu Sơ vừa ra khỏi ngõ rẽ: “Tiêu soái, thuộc hạ vừa mới tìm được Bạch cô nương, chuẩn bị lập tức xuất phát”.

Tiêu Sơ mỉm cười gật đầu: “Được, trên đường đi nhớ phải cẩn thận”.

“Tuân mệnh!”, song khi đứng thẳng người lên, Mạnh Lăng vừa vô tình liếc mắt nhìn người đang đứng bên cạnh Tiêu Sơ liền tức khắc sững người, tựa như đã gặp phải chuyện gì đó bất ngờ lắm.

Lúc này, Bạch Hạ cũng đi tới, nàng vẫn nói cười vui vẻ như bình thường: “Tranh Ngôn, muội đang định đi tìm huỳnh thì huỳnh đã xuất hiện rồi, vừa khéo”.

Tiêu Sơ mỉm cười dặn dò: “Chắc Mạnh Lăng đã nói với muội chuyện đó rồi, cứ đi chơi cho vui vào, không cần vội trở về”.

“Muội đã quyết định không đi nữa rồi...” Bạch Hạ cắn môi, mang theo chút xấu hổ, cúi người xuống nói khẽ: “Từ muội muội và Chiến Phong đều đi cả rồi, muội không muốn để huỳnh cô đơn một mình”.

Tiêu Sơ vẫn chưa nói gì thì nữ tử áo đỏ vẫn luôn im lặng đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng, giọng nói cũng lạnh băng giống hệt như con người cô ta vậy, cái lạnh như tỏa ra từ tận trong xương cốt: “Có ta ở đây, huỳnh ấy sẽ không cô đơn”.

Bạch Hạ nhìn cô ta, từ từ đứng lên, vẫn mỉm cười hỏi chuyện: “Vẫn còn chưa thỉnh giáo quý tính đại danh của cô nương đây?”.

“Ta họ Tư Đồ.”

Nữ tử lạnh giọng trả lời, đồng thời cũng liếc nhìn nàng, song ngay lập tức lướt qua như thể chẳng nhìn thấy gì. Hành động này có thể là cố ý, có thể là vô tình, mà đột nhiên lại thay đổi hẳn, tuy không để lộ ra quá nhiều tình cảm, tuy nhiên trong đôi mắt lạnh lùng như băng đá lại ẩn hiện một chút ấm áp.

Tiêu Sơ thấy vậy, sắc mặt liền trầm xuống, y ngược đầu như thể định nói gì đó. Vừa đúng lúc này có một làn gió thổi qua, làm tung bay phần tóc mái trên khuôn mặt không hề tô son điểm phấn của nữ tử, để lộ ra phần chính giữa lông mày bên mắt trái bị một vết sẹo nhỏ chia cắt làm hai.

Thế là ánh mắt y liền như bị khóa chặt vào đó, trầm mặc một lúc, Tiêu Sơ mới xoay sang lạnh nhạt nói với Bạch Hạ: “Ta còn có chuyện, muội mau theo Mạnh Lăng khởi hành đi!”.

Đây là, sự lựa chọn của y sao...

Sự việc đã đến nước này, y cũng đã nói như vậy, không cần phải nhiều lời thêm nữa, có nói gì thì cũng vô dụng cả thôi.

Bạch Hạ tuy đã cắn chặt răng, gương mặt trắng bệch, nhưng cuối cùng vẫn không làm ra điều gì luống cuống, nàng gật đầu rồi sải bước bỏ đi.

Mạnh Lăng định thần lại, vội vàng cung kính cáo lui, nôi gót theo sau nàng.

Trăng tàn như lưỡi mác, ánh trăng sáng trông mới thể lương làm sao.

Bóng lưng Bạch Hạ thẳng tắp, bước chân tuy gấp gấp nhưng vững vàng, thoạt trông chẳng khác gì dáng vẻ hăng hái sôi nổi thường ngày.

Nhưng đi cạnh người có thân hình cao to như Mạnh Lăng, nàng lại thật bé nhỏ, lúc đi khuất khỏi đầu tường, bóng lưng màu xanh lục nhạt cứ như thể vừa chớp mắt đã bị bóng tối nuốt chửng, không bao giờ xuất hiện...

Gương mặt vốn tái nhợt của Tiêu Sơ lại càng trở nên lạnh lẽo như băng tuyết vào mùa đông giá rét, bàn tay rút trong tay áo đã nắm lại thành quyền, cảm giác đau đớn dữ dội ở lòng bàn tay thoáng chốc đã lan đến tận trái tim.

“Đã vào đến tâm mạch rồi sao?”

“Chưa, còn lâu.”

Con đau tuy dữ dội nhưng chỉ thoáng chốc đã biến mất, vẻ mặt Tiêu Sơ mau chóng trở lại bình thường như trước, còn nữ tử áo đỏ vẫn giữ dáng vẻ lạnh lùng.

“Hãy đi với ta, có lẽ vẫn còn kịp tìm ra phương thức giải độc.”

“Các người thật sự muốn liên thủ với các bộ lạc trên thảo nguyên sao?”

“Đúng.”

“Chắc cô cũng hiểu, nói tin này cho ta biết chẳng khác nào đồng nghĩa với việc phản bội lại đất nước của mình.”

“Ta biết.”

“Cô làm như vậy, chỉ vì muốn cùng ta cao chạy xa bay thôi sao?”

“Đúng.”

Tiêu Sơ ngược mắt lên: “Hãy lượng thứ cho ta nói thẳng, đây chẳng hề giống với cách hành sự của cô chút nào”.

Nữ tử lại nhìn thẳng vào mắt Tiêu Sơ: “Ta đã từng vì đất nước mà bán rẻ tình cảm của mình một lần rồi, bây giờ, ta chỉ muốn văn hồi thôi”.

“Cô không sợ sau khi ta biết được tin tức này sẽ tiên phát chế nhân(6), phá hủy hoàn toàn đất nước của cô sao?”

(6) Tiên phát chế nhân: Ra tay trước để giành thế áp đảo đối phương.

“Huynh không phải người hiểu chiến, sẽ chỉ cố nghĩ cách để ngăn chặn chiến tranh. Nước ta vừa bị thiệt hại nặng nề, cần phải khôi phục, xây dựng lại đất nước. Quyết định liên thủ với các bộ lạc trên thảo nguyên để xâm phạm Đại Sở như bây giờ quả thật là tự tìm đường chết. Cho nên, ta làm như thế là có lợi cho nước mình, chứ không phải phản quốc.”

“Dựa vào cái gì mà ta phải tin cô?”

“Dựa vào ngày mưa hôm đó ở trong ngõ nhỏ ta đã thủ hạ lưu tình.”

Tiêu Sơ cụp mắt: “Nói như vậy thì ta vẫn còn thiếu cô một câu cảm tạ rồi”.

Nữ tử ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt y: “Tất cả những chuyện trước đây đừng nhắc tới nữa. Từ nay về sau, chúng ta hãy vứt bỏ hết thân phận, địa vị, thù nước hận nhà, giống như chúng ta đã nói khi đó, ẩn cư sơn lâm, tiêu dao thảnh thơi, có được không?”.

Tiêu Sơ chăm chú nhìn cô ta một thoáng rồi nói: “Cô tin là ta sẽ đồng ý như vậy sao?”.

“Bởi vì trong lòng huynh có ta, bằng không, huynh sẽ chẳng vì nghe thấy tiếng chuông đó mà lòng dạ rồi bời”, vẻ mặt nữ tử mới hơi dịu xuống một chút đã lập tức lạnh băng: “Đương nhiên còn bởi vì, chỉ có ta mới có thể tìm được cách giải độc trong người huynh”.

Tiêu Sơ khẽ cười: “Vất óc bày mưu tính kế để dồn người khác vào đường cùng, không chừa lại đường lui, không từ bất cứ thủ đoạn nào, đó mới là cô, à không, nên nói đó mới là tác phong hành sự của A Diên.”

Nữ tử sống sờ.

Giọng nói của Tiêu Sơ vẫn ôn hòa như ngày thường, nhưng vẻ mặt lại lạnh lẽo đáng sợ: “Chắc hẳn cô rất hiểu con người A Diên, cho nên không chỉ làm

giả dung mạo giống y như đức mà ngay cả giọng nói, giọng điệu, hành động, cử chỉ đều gần như không có sơ hở. Chỉ đáng tiếc, suy cho cùng, cô vẫn không phải là A Diên”.

Nữ tử đứng dậy, y sam bay phần phật. Ánh mắt khi nhìn Tiêu Sơ đã không còn chút độ ấm nào nữa, chỉ có sự hận thù khắc cốt ghi tâm: “Ngươi phát hiện từ khi nào?”

“Ngày hôm đó ở trong ngõ nhỏ khi cô đến ám sát ta, ta đã phát hiện ra cô có chỗ đáng ngờ, sau về suy nghĩ kỹ càng, cuối cùng mới xác định được”, giọng nói Tiêu Sơ tuy nhỏ nhẹ nhưng mỗi từ đều rõ ràng, vững như bàn thạch: “Chiếc chuông mà ta tặng cho A Diên lúc đầu đã bị sói tuyết gặm một lần, cho nên so với tiếng chuông ngày hôm đó cô dùng phải trầm hơn chút mới đúng. Ngoài ra, A Diên không để tâm tới vết sẹo đó, cho nên chưa từng dùng tóc mái che đi. Có điều nàng ta đã phái cô đến đây, tại sao không đưa cho cô chiếc chuông đó?”

“Đương nhiên là vì người không nỡ. Chút khác biệt nhỏ như vậy mà ngươi lại có thể nhận ra được...”, nữ tử từ từ thở hắt ra một hơi, rồi bỗng cười lạnh, giọng nói nhanh mà lạnh lùng: “Quả nhiên là ngươi từng giờ từng khắc đều nhớ đến người, cũng không uổng phí tâm chân tình của tiểu thư chúng ta đối với ngươi!”

Tiêu Sơ hơi khép mắt, giọng điệu vẫn lạnh nhạt, đều đều: “Ta nhận ra được điều này, chẳng qua vì cuối cùng ta đã có thể bình tĩnh đối mặt để phân tích mọi chuyện mà thôi. Cô đã gọi nàng ta là tiểu thư có nghĩa là cô là người gần gũi bên cạnh nàng ta. Mục đích lần này nàng ta phái cô đến là gì? Chắc không đơn giản vì muốn dò xét ta chứ?”

Nữ tử trầm ngâm nhìn y trong chốc lát rồi nói: “Lúc trước ngươi không vạch trần ta, chắc hẳn là muốn tương kế tựu kế. Tại sao ngươi vẫn chưa moi được sự thật từ ta mà đã kim nén không được, tự phá vỡ kế hoạch của mình thế?”

“Không sai, quả thực ta muốn tiếp tục cùng cô diễn vở kịch này để xem kết cục sẽ như thế nào. Bằng không, ta cũng sẽ chẳng tìm có điều hết những người đã từng trải qua năm đó đi như vậy. Số dĩ lúc này ta thay đổi dự định...”

Nói tới đây, Tiêu Sơ bỗng nở nụ cười, chân mày giãn hẳn ra, khoe mắt cong cong, tất cả sự lạnh lùng sắc sảo đều bị cuốn sạch, đường nét khuôn mặt gầy gò nhờ thế mà trở nên dịu dàng: “Bởi vì ta không muốn muội ấy phải đau lòng thêm nữa”.

“Chỉ vì như thế?”, nữ tử tỏ ra như không thể tin nổi, giọng nói lạnh băng có chút chói tai: “Chỉ vì một con tiểu nha đầu chuyện gì cũng không hiểu, chuyện gì cũng không biết, vì một lý do hoang đường vô lý nực cười không đáng để nhắc đến như vậy mà ngươi gạt cả chuyện quốc gia đại sự sang một bên không thèm quan tâm?”

“Đúng, chính vì muội ấy, chính vì lý do này.” Cho dù trong ánh sáng mờ mờ leo lét xung quanh, đôi mắt Tiêu Sơ vẫn sáng rực, giọng nói ôn hòa tựa như có thể xé rách màn trời đêm “Và lại, chuyện quốc gia đại sự tự nhiên sẽ có kẻ sách chính đáng, không cần phải lợi dụng tình cảm nam nữ. Nếu ngay cả nụ cười của người mình yêu cũng không thể bảo vệ được, còn tư cách gì mà bàn luận cáo gọi là quốc gia đại sự chứ?”

“Nên ngay cả tính mạng của mình huynh cũng không cần sao?”

“Chớ nói bây giờ chỉ có một chút khả năng, cho dù thật sự nắm chắc mười phần có thể trừ được độc trong người ta, ta cũng tuyệt không bao giờ cần nhắc đến đề nghị của các người”, Tiêu Sơ yên lặng ngồi trên xe lăn, mỉm cười dịu dàng: “Bởi vì ta bỗng nhiên hiểu được lời muội ấy từng nói, chỉ cần được ở cùng với người mình yêu thương, thì cho dù là một khắc cũng như là cả đời”.

Câu nói này, lúc trước y từng phản bác, bây giờ lại tán đồng. Y không tin vào thuyết luân hồi, nhưng y nguyện để nàng mỗi một khắc đều vui vẻ, như vậy, cũng giống như cho nàng vui vẻ vì đời đời kiếp kiếp.

“Người mình yêu thương?” Nữ tử hừ một tiếng, giọng nói tỏa ra sát khí lạnh thấu xương: “Thế người đặt tiểu thư chúng ta ở chỗ nào?”

“A Diên...” Tiêu Sơ lẩm bẩm gọi cái tên này, trên khuôn mặt thoáng hiện ra một chút đau khổ. Y nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, đôi mắt đã tựa như đầm sâu không đáy, trở lại vẻ bình lặng như trước: “Tất cả tình cảm giữa A Diên với ta đã kết thúc trong trận đại hỏa năm đó rồi. Cô quay về chuyển lời với nàng ta, nếu Nhung Dịch muốn báo thù rửa hận, đầu cho muốn liên thủ với ai đi chăng nữa, thì về việc riêng, Tiêu mỗ đương nhiên sẽ kính tiếp; về công, ba quân Đại Sở lúc nào cũng có thể ứng chiến!”

Di chuyển xe lăn chậm chậm bỏ đi, khi đã đi xa khoảng mười trượng, y không dừng lại cũng không quay đầu, chỉ khẽ lớn tiếng nói: “Hãy chuyển cho nàng ta một câu nữa, nếu lần này người đến đây là nàng ta thì bảy ngày sau, trước bài vị của Diệp tướng quân sẽ có thêm một đầu người để bái tế!”

Nữ tử như khiếp sợ bởi luồng sát khí tuyệt tình của y, đứng sững tại chỗ không nói được lời nào. Một lúc lâu sau nàng ta mới phá lên một tràng cười thê lương: “Được, được, được. Ngươi thật sự không muốn phụ lòng ả! Ta chỉ hy vọng, sau này ngươi đừng bao giờ hối hận!”

Bóng lưng đen tuyền vẫn không hề dừng lại, từ từ tiến về phía trước, cuối cùng biến mất trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Cập Đồi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 12

Type: Lula

Một chiếc xe ngựa chạy nhanh trong đêm, thùng xe khá rộng rãi, được trải một lớp thảm lông mềm mại, nóc thùng xe treo một chiếc đèn nhỏ tán ra ánh sáng màu da cam.

Bên trong xe có hai người, một đang ngả người trong tư thế nửa ngồi nửa nằm, còn người kia thì ngả người trong tư thế ngồi nghiêm trang, bầu không khí vô cùng yên tĩnh.

Đối với Mạnh Lăng mà nói, đau khổ lớn nhất đời người chính là đối diện với một mỹ nhân mà lại chẳng thể giờ trò gì được, nhất là khi cả hai đang ở chung trong một không gian chật hẹp kín bưng, mỹ nhân kia lại còn có dáng vẻ quyến rũ nữa chứ.

Không còn cách nào khác, hắn đành phải ngồi im, cố gắng khiến cho đầu mình không còn tạp niệm, tự coi bản thân như Tứ Muội, lầm nhảm đọc câu “ta là đoạn tỵ(*)” mấy trăm lần...

(*). Đoạn tỵ: đồng tính luyến ái.)

Bạch Hạ trở mình, cuối cùng chấm dứt làm dáng vẻ quý phi say rượu, dùng hai tay gối sau đầu, mắt nhìn thẳng lên trần xe, chân trái gác lên chân phải, bàn chân chỉ mang chiếc tất trắng mỏng manh cứ rung rung theo chuyển động của xe ngựa, suýt chút nữa khiến Mạnh Lăng máu mũi chảy ròng ròng.

Mạnh Lăng lấy tay che mặt, lặng lẽ thở dài. Sống ngần này tuổi rồi, mãi đến giờ khắc này hắn mới biết được, thì ra mình là người yêu thích bàn chân đẹp, hơn nữa còn là bàn chân ngọc được ẩn giấu sau lớp tất.

Chẳng trách sao một nguyên soái lớn lên trong vạn bụi hoa tươi cũng chẳng vừa mắt bất cứ mỹ nữ nào lại đổ trong tay một tiểu nha đầu còn chưa lớn hẳn này. Chính sự quyến rũ ngây ngô đó mới là cảnh giới cao nhất của sự quyến rũ, khiến cho người ta tưởng tượng, làm cho người ta phạm tội. Có điều hành vi phạm tội của nguyên soái không biết đã thực hiện hay chưa...

“Lão Mạnh này, huynh biết nữ tử kia phải không?”

Bạch Hạ đột nhiên lên tiếng, khiến cho Mạnh Lăng đang suy nghĩ lung tung giật bắn người, cũng ức đến độ ghen đặng không nói được lời nào.

Hắn vừa mới tròn hai mươi, đang lúc thanh xuân phơi phới, thế mà lại phải trở thành “lão Mạnh” rồi sao, đúng là năm tháng vô tình mà...

Nén nước mắt buồn bã, hắn nói: “Ta không biết”.

Bạch Hạ chẳng thèm nhìn hắn, chỉ hừ một tiếng: “Lúc huynh vừa nhìn thấy người ta mặt huynh đã biến sắc ngay lập tức, không có vụng trộm gì mới lạ!”.

“... Cái gì gọi là vụng trộm chứ? Bạch đại tiểu thư của ta ơi, mấy chuyện này không nói lung tung được đâu!” Mạnh Lăng liếc mòng lặc đầu xoa tay: “Chỉ vì ta cảm thấy cô nương đó rất giống một người...”.

“Ai?”

“Một người trong tranh.”

“...Huynh muốn kể chuyện ma cho ta nghe đó sao?”

“Đương nhiên không phải!”, Mạnh Lăng gãi đầu, hơi ngập ngừng: “Thật ra ta cũng không chắc lắm, dù sao khi đó ta cũng chỉ liếc qua một lần chứ mấy.”

Bạch Hạ nghiêng đầu liếc xéo hắn: “Uống cho huynh còn tự khoác lác mình là đại tướng trong quân doanh, nói chuyện thì áp úng chậm chạp, thôi sau này cứ gọi huynh là Mạnh muội muội là được rồi!”.

Mạnh Lăng tức khắc dựng ngược đôi mày rậm, mắt hồ mở to: “Nói thì nói! Khi đó chúng ta còn đang đánh trận ở Mạc Bắc, có một ngày, ta vào đại trướng(*) tìm Tiêu soái bẩm báo quân tình, đúng lúc đó ta thấy người đang vẽ tranh. Từ lâu ta đã nghe nói Tiêu soái của chúng ta tinh thông đủ loại tài nghệ cầm kỳ thi họa, nên không nén nổi tiến sát lại để mở rộng tầm mắt một phen. Chắc hẳn lúc đó người đã vẽ quá nhập thần, đến khi ta đi tới bên cạnh mới phát hiện ra. Tuy khi đó người thẳng tay tung chưởng đánh bay ta ra, có điều ta vẫn thấy được trong bức tranh đó là một nữ tử xinh đẹp, mặc bộ áo váy đỏ rực đang giục ngựa tung vó, dáng vẻ vô cùng hiên ngang, giống đến tám chín phần với nữ tử vừa nãy chúng ta gặp. Về sau ta mới lên lút hỏi Tứ Muội, tên đó ban đầu cứ ra vẻ thần bí không chịu nói, bị ta ép quá mới phải khai ra người trong bức họa của Tiêu soái là...”.

(*) Đại trướng: Lều của chủ soái.

Chau mày suy nghĩ một lát hắn mới vỗ đùi hô lên: “À đúng rồi, A Diên cô nương!”.

“A Diên...”

Bạch Hạ khẽ lẩm bầm, vẫn nhìn lên phía trên trần xe, trong ánh mắt đã có chút thất thần.

Ngày đó Tiêu Sơ bị thương phát sốt, trong miệng y luôn lẩm bẩm hai từ “A Diên” này. Thì ra quả thật là một nữ tử.

Con người ta trong lúc mê man, bản thân không thể khống chế được ý thức của mình, tất cả những gì họ nghĩ đến đều là tình cảm chân thật nhất.

Bởi vậy, đó chính là nữ tử mà cho đến bây giờ Tiêu Sơ vẫn không thể quên được, là nữ tử Tiêu Sơ đã vẽ trên bức tranh, khắc sâu vào trong đáy lòng...

Thật ra từ đầu khi mới quen biết nhau, chỉ cần nhìn thấy Tiêu Sơ không ngại làm bản thân bị thương cũng muốn ép Thử Tình Thảo ra thì nàng đã biết, trong lòng y đã có ý trung nhân.

Chẳng qua lúc đó nàng không ngờ tới rằng mình sẽ thích Tiêu Sơ, nên cũng không để tâm lắm. Về sau, khi nàng đã thích y rồi cũng không cần thiết phải đi truy hỏi thêm nữa.

Suy cho cùng, ai cũng có quá khứ của mình. Trân trọng người trước mắt, nắm bắt thời khắc hiện tại mới là điều quan trọng nhất, cũng là điều nên làm, không phải sao?

Nàng tin rằng, hai người họ đều thật lòng yêu thương nhau. Nhưng, cho dù nàng không so đo tình cảm mỗi người trao ra có bằng nhau hay không, chẳng lẽ lại có thể không để ý tới mình không phải là người duy nhất?

Vì sao Tiêu Sơ lại sai Mạnh Lăng dẫn nàng đi chứ? Vì không muốn nàng biết người xưa của y đã xuất hiện rồi? Hay là vì không muốn để nàng phải thấy y không dứt được tình cảm trong quá khứ mà đau lòng, buồn bã? Nhưng dù cho y có làm vậy thì cũng có ý nghĩa gì nữa đâu, thật quá mức hoang đường nực cười mà.

Nếu y nói lại tình cũ, nàng hà tất phải ở lại.

Cuộc đời này tuy ngắn ngủi, nhưng nếu ý trời đã định rằng nàng không thể có được một mối tình trọn vẹn thì nàng cũng không hối hận.

Bởi lẽ nàng đã từng cố hết sức mình, nên dù có động lòng rồi phải thất vọng, nàng vẫn có thể phóng khoáng buông tay, mỉm cười xoay lưng đi.

Nhưng Tranh Ngôn à, huynh đã ghen vì muội, huynh đã nói thích muội, huynh đã vẽ kiểu dáng để giúp muội may y phục, không quản ngàn dặm xa xôi để tìm viên đá Mai Lĩnh về cho muội, đứng rồi, còn cả “quy tắc cảm thụ” kia nữa...

Những chuyện này huynh còn nhớ không? Khi đó, huynh thật lòng sao?

Vậy, bây giờ thì sao...

Thật ra lúc Mạnh Lăng vừa nói ra mấy lời đó ngay lập tức hắn đã cảm thấy hối hận vạn phần rồi, chỉ hận không thể lấy kim, khâu chỉ vào rồi khâu cái miệng gây rắc rối này lại.

Nếu người bên cạnh Tiêu soái ngày hôm nay đích thực là A Diên cô nương thì có thể chứng minh được điều gì?

Chỉ hai chữ thôi: “Gian tình”.

Tiêu soái phản bội... À không, chính bởi vì Mạnh Lăng hắn đã thất trách nên bây giờ mới trở thành Tiêu đại soái đi vụng trộm mà còn dám giống trống khua chiêng rêu rao ngay trước mặt. Như vậy ắt hẳn cả ba đương sự đều cảm thấy khó xử, trong đó người bối rối nhất đương nhiên chính là Bạch Hạ, người bị đẩy đi chỗ khác.

Mà tiểu nha đầu Bạch Hạ này vừa nhìn là biết chẳng có kinh nghiệm yêu đương gì nhiều, có lẽ mới đầu cũng không suy nghĩ theo chiều hướng này, nhưng bây giờ nghe hắn nói như vậy, không nghĩ bậy bạ mới lạ đó.

Sớm biết vậy thì hắn cũng chẳng cố giữ thể diện làm gì, đúng là thành sự thì ít mà bại sự có thừa, không xử phạt nghiêm theo quân pháp thì khó mà tạ tội được.

Tiêu soái, thuộc hạ có lỗi với người, có lỗi với người...

Mạnh Lăng đang bận ăn năn hối lỗi, bỗng nhiên nhìn thấy Bạch Hạ nhắm mắt, sau đó xoay người ngồi dậy, đi giày vào đôi chân ngọc hút hồn, giậm chân hét lớn: “Dừng xe!”.

Mạnh Lăng cảm thấy như có sấm sét đánh giữa trời quang, xuất phát từ niềm tin kiên định, quyết không để có lỗi với nguyên soái nhà mình, trong cái đầu đã bị sét đánh hồng chỉ còn suy nghĩ được một hành động duy nhất, nhảy về phía trước, kéo ngang eo Bạch Hạ đang định thò đầu ra ngoài lại, rồi đè ở phía dưới thân mình.

Lúc này hắn mới thật sự là có lỗi đây này...

Gần như cùng lúc đó, tại một nơi yên tĩnh gần Tiêu phủ trong Khôn Thành, Tiêu Sơ cũng đứng phải vị lảng giềng thân thiết, Lâm Nam

“Hầu gia quả nhiên là có mệnh vát cả vì nước vì dân, trẻ như vậy rồi mới được hỏi phủ!”

“Hương bổng lộc của hoàng thượng thì ta ắt phải phụng sự người chứ.”

Lâm Nam dựa nghiêng vào tường, thân nhiên xoay xoay chiếc quạt cầm trong tay: “Thì ra Hoàng đế nước Sở các người phát ngân lượng cho thần tử để hấn đi gặp gỡ tình nhân cũ, phần bổng lộc này cũng dễ lấy quá chứ!”.

Tiêu Sơ nhìn hấn, ánh mắt dần trầm xuống: “Không biết điện hạ nói vậy là có ý gì?”.

“Hôm nay ta đi dạo cùng với Bạch Tiểu Hà cả một ngày, sau khi uống trà, ăn điểm tâm xong, nàng nói mệt nên về trước, còn ta dù sao trở về cũng chẳng có việc gì làm bên ngoài thêm một lát nữa”, Lâm Nam còe quạt, che nửa khuôn mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt phượng đang cười: “Ta cũng chẳng phải có ý xem chuyện tình phong lưu của Hầu gia đâu, chỉ trùng hợp thôi”.

Tiêu Sơ cũng mỉm cười: “Đêm khuya thanh vắng, điện hạ đứng chờ ta ở đây, chắc không phải chỉ để nói về chuyện tình cảm của Tiêu mỡ chứ?”

“Đương nhiên không phải!” Lâm Nam đập chiếc quạt vào lòng bàn tay để khép lại, đồng thời nụ cười cũng vụt tắt: “Ngươi biết ta muốn nói gì mà”.

“Thứ cho Tiêu mỡ ngu dốt, xin điện hạ nói rõ.”

“Bạch Tiểu Hà, chỉ có nàng ấy là người ta quan tâm nhất!” Sắc mặt Lâm Nam sa sầm, giọng nói sắc lạnh: “Nếu ngươi đã không dứt được tình cũ thì đừng có mà trên chộc Bạch Tiểu Hà nữa”.

Về mặt Tiêu Sơ vẫn bình thản, ý cười không hề mất đi, nhưng trong lời nói đã hàm chứa chút gay gắt: “Sợ rằng chuyện này không liên quan gì tới điện hạ”.

“Chuyện của nàng ấy sao lại không liên quan tới ta được?!”

Tiêu Sơ lại mỉm cười, không tiếp tục phản bác nữa: “Xin điện hạ thứ cho Tiêu Sơ vô lễ, thật sự bây giờ ta đang có việc quan trọng, không thể trò chuyện cùng ngài được nữa, hôm khác ta sẽ qua phủ tạ tội sau”.

Lâm Nam hiển nhiên không có ý định kết thúc tại đây, lạnh giọng nói: “Lẽ nào Hầu gia không cảm thấy mình quá ích kỷ sao?”.

“Sao ngài lại nói vậy?”

“Bạch Tiểu Hà xuất thân từ gia tộc thần y, chính nàng ấy cũng là một đại phu. Vậy mà ngươi lại để cho nàng ấy mờ to mắt nhìn ngươi chết đi mà không làm được gì, ngươi đã từng nghĩ tới cảm nhận của nàng ấy chưa?”

Tiêu Sơ thanh lịch ngẩng đầu lên, đôi mắt lạnh thêm vài phần: “Xin điện hạ nói rõ hơn chút nữa”.

“Hầu gia rõ ràng hiểu rồi còn giả vờ hồ đồ làm gì...”, Lâm Nam hừ một tiếng: “Dù là chuyện gì Bạch Tiểu Hà cũng nói với ta cả, đủ rõ ràng chưa?”.

“Muội ấy nói với ngài?”, Tiêu Sơ chau mày: “Sao có thể...”.

“Sao lại không thể?”, Lâm Nam khoanh tay đứng thẳng lại, cao ngạo nhìn xuống Tiêu Sơ: “Giữa hai chúng ta, trước giờ đều không có thứ gì gọi là bí mật. Ta không giống ngươi, một mực lừa dối nàng, giấu giếm nàng, chỉ biết đi hẹn hò với người tình cũ của mình. Rốt cuộc ngươi xem Bạch Tiểu Hà là cái gì?”. Đôi mắt xéch tóa ra thần thái áp đảo, hấn đi thêm bước nữa tiến sát lại gần Tiêu Sơ: “Đừng nói ngươi không thể một lòng một dạ với nàng, cho dù có thể cũng không cách nào ở bên nàng cả một đời!”.

Tiêu Sơ trầm mặc không nói, chỉ hơi ngẩng đầu nhìn vầng trăng treo trên bầu trời.

Cuối cùng nàng cũng vẫn không chịu nổi nữa, cho nên mới chạy đi tìm Lâm Nam để kể khổ sao?

Chuyện này, vốn đã quá mức tàn nhẫn. Áp lực như thế vốn không phải là thứ nàng có thể chịu đựng được. Cho nên, y quả nhiên đã quá ích kỷ rồi sao?

Có nên buông tay hay không, nhân lúc bây giờ, có lẽ... có lẽ tình cảm của nàng vẫn chưa quá sâu đậm...

Vầng trăng lưỡi liềm cong cong, bên cạnh còn điểm xuyết thêm hai vì sao, rất sáng. Giống như đôi mắt lúc nàng tươi cười vui vẻ, hai lúm đồng tiền đáng yêu lộ ra bên má.

“Đồng dạng chất vẩn ta như vậy, chẳng lẽ...”, Tiêu Sơ chuyển ánh mắt, nhìn thẳng vào khuôn mặt Lâm Nam: “Điện hạ có thể một lòng một dạ với muội ấy, có thể cho muội ấy cả một đời sao?”.

“Ta có thể!”

Khóe môi Tiêu Sơ nhẹ nhàng nhếch lên thành một nụ cười vô cùng ôn hòa, song những lời nói ra lại tràn đầy lực sát thương: “Chỉ đáng tiếc, đâu phải ai cho, muội ấy cũng cần”.

Khuôn mặt Lâm Nam lập tức như phủ làn sương, trong mắt hấn lóe lên sát ý, chiếc quạt cầm trong tay ngay lập tức bị bẻ thành hai đoạn...

“Chuyện giữa Tiêu mỡ và Hạ Hạ không phiền điện hạ phải quan tâm. Bây giờ không còn sớm nữa, Tiêu mỡ phải nhanh chóng lên đường tới đại doanh Tây Kinh để ngày mai cùng xem thi đấu kỵ xa với muội ấy nữa. Xin điện hạ dời bước, thứ cho Tiêu mỡ không tiễn”.

Tiêu Sơ nói xong mới cúi mình hành lễ định bỏ đi, nhưng chỉ vì một câu nói nghe như băng quơ của Lâm Nam khiến cho y thần trí hoảng loạn, sắc mặt thoáng chốc đã thay đổi.

“Chắc hẳn Hạo gia đã quyết định giải độc Dịch Hồn rồi chứ gì?”, Lâm Nam vẫn mỉm cười nhưng trong ánh mắt lại chỉ có sự chế giễu: “Cũng phải thôi, tùy tiện hy sinh một người thân để đổi lấy người và nàng được bên nhau trọn đời, cũng đáng!”.

Loại độc mà Tiêu Sơ trúng chính là Dịch Hồn.

Muốn giải độc Dịch Hồn chỉ cần đổi máu với người có cùng huyết thống với mình.

“Dịch Hồn” chính là phải trao đổi bằng tính mạng của một người thân.

Tiêu Sơ phải nắm chặt tay vịn xe lăn mới có thể miễn cưỡng kìm nén được giọng nói đang phát run: “Cái này cũng là...”.

“Đương nhiên, nếu không phải Bạch Tiểu Hà nói, sao ta có thể biết được?”, Lâm Nam nghiêng đầu ngẫm nghĩ, nụ cười càng rõ nét thêm, lời nói ra lại tràn đầy ác ý: “Đột nhiên ta nghĩ, sở dĩ người ở cùng với Bạch Hạ, chính vì muốn nàng giải độc cho người chứ gì? Quả nhiên là kẻ hay, mưu tính rất chu toàn! Có điều sau khi giải độc, rốt cuộc người muốn ở bên ai cả đời thì khó nói lắm!”.

Tiêu Sơ nhìn hắn không chớp mắt, lúc lâu sau, y chậm chậm hít một hơi thật dài rồi từ từ thở ra, sắc mặt vẫn tái nhợt, nhưng thần sắc đã bình tĩnh hơn nhiều: “Điện hạ không cần phải cố ý nói mấy lời này để kích thích ra, thật ra điều điện hạ muốn nói là nếu Tiêu mỗ không nghĩ cách rời xa muội ấy hoàn toàn thì sẽ cho người nhà ta biết được cách giải độc, đúng chứ?”.

Lâm Nam vỗ tay cười lớn: “Nói chuyện với người thông minh quả thật đỡ tốn sức! Ta hiểu trong lòng Hạo gia không có điều gì quan trọng hơn người nhà. Ta cũng hiểu rằng trong lòng ba người trong gia đình người cũng có cách nghĩ giống như vậy. Cho nên nếu để họ phát hiện ra sự thật, ta nghĩ nhất định sẽ không hề do dự tranh nhau chạy tới đây giúp Hạo gia giải độc đấy”. Hắn nghiêng đầu mỉm cười, học theo khẩu khí của Tiêu Sơ: “Hạo gia nói thử xem, đúng chứ?”.

“Đúng”, Tiêu Sơ trả lời không chút chần chừ, sau đó y mới thở dài: “Điện hạ quả thực rất lợi hại, đã tìm thấy được điểm yếu của ta rồi. Xem ra Tiêu mỗ không còn sự lựa chọn nào khác”.

Lâm Nam hí mắt, cũng không tiếp lời.

Quả nhiên Tiêu Sơ lại tiếp tục nói: “Nếu Tiêu mỗ chẳng hiểu chút gì về điện hạ, thì dường như cũng có chút hồ thẹn với giao tình giữa chúng ta”. Y ngược mắt, thả lỏng thân thể, đôi mắt đen huyền tựa như phản chiếu ánh sao lạnh giá: “Các bộ lạc trên thảo nguyên chính là phục binh(*) của điện hạ dùng để mưu đồ soán ngôi phải không?”.

(*) Phục binh: quân mai phục

Câu hỏi mang ngữ điệu như chỉ hỏi thăm những chuyện vặt vãnh thường ngày lại khiến cho Lâm Nam kinh động, không khí xung quanh thoáng cái đã trở nên nặng nề, cả người hắn tỏa ra sát khí dày đặc, thậm chí ngay cả trăng sao trên bầu trời cũng hoảng sợ muốn chạy trốn, nấp vào trong những đám mây mù.

Tiêu Sơ vẫn bình tĩnh nhìn hắn, như thể hoàn toàn không cảm nhận được khí thế bức người từ hắn, y tiếp tục lên tiếng: “Mẫu phi của điện hạ đến từ thảo nguyên, là công chúa của bộ tộc lớn nhất. Nhiều năm nay điện hạ đã âm thầm qua lại với các bộ lạc trên thảo nguyên, kết thành liên minh, lần này còn kết hợp thêm cả đội quân của Nhung Dịch nữa. Chẳng qua vì để tránh tai mắt người khác nên mới cố ý tạo ra những dấu hiệu giả cho thấy thảo nguyên định bắt tay với Nhung Dịch để xâm phạm Đại Sở, để bẻ khiến cho những kẻ địch của ngày tại Bắc Tề hoàn toàn không phòng bị, nhằm khi thời cơ chín muồi liền ra tay đánh cho đối phương tan tác mà không kịp trở tay”.

Lâm Nam hung tợn nhìn Tiêu Sơ hồi lâu mới lạnh lùng hỏi: “Người, làm thế nào mà biết được?”.

“Vốn ta chỉ hơi nghi ngờ thôi, vừa rồi ta mới khẳng định được.”, Tiêu Sơ vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng trên môi, chậm rãi nói tiếp: “Trong người Tiêu mỗ trúng độc gì, phải làm thế nào để giải, trên đời này ngoài người hạ độc chỉ có mỗi Hạ Hạ biết. Song, muội ấy sẽ không bao giờ tiết lộ cho ngài dù chỉ là nửa câu. Như vậy, chỉ còn lại mỗi một khả năng thôi. Nữ tử lúc nãy đến tìm Tiêu mỗ chắc chắn cũng có quan hệ không tồi với điện hạ nhỉ?”.

Lâm Nam nhướng mày, đột nhiên nắm tay đánh lên gốc cổ thụ trăm năm tuổi ở phía sau mình, lúc sau hắn lại lên tiếng, luồng sát khí quanh người đã biến mất, chỉ còn lại sự không cam lòng: “Người dựa vào cái gì mà chắc chắn như vậy...”.

“Bởi vì Tiêu mỗ tin tưởng muội ấy”, Tiêu Sơ như cảm thấy hắn định hỏi gì nữa, bình thản nói tiếp: “Có những chuyện, vốn bản thân nó đã không cần bất cứ lý do gì cả. Chẳng hạn như sự tin tưởng giữa hai người thật lòng yêu thương nhau”.

Nói xong, y di chuyển xe lăn, chậm chậm rời đi: “Các bộ lạc thảo nguyên và Nhung Dịch gần đây liên tục điều động binh tướng. Dù cho có nhắm vào Đại Sở hay không, quân ta đều sẵn sàng ứng chiến, những chỗ cần bố trí tuyệt đối không chút lơ lửng. Còn về quý quốc hành xử ra sao đối với chuyện này không phải là điều Đại Sở ta cần quan tâm. Điện hạ cũng là một người thông minh, chắc sẽ hiểu ý của Tiêu mỗ”.

Y hơi ngừng lại một chút mới trầm giọng nói: “Mong điện hạ hãy nhớ kỹ, chuyện phân tranh hoàng vị của Bắc Tề không liên quan đến Tiêu mỗ. Nhưng nếu là tổn thương tới người nhà của ta, vậy thì cho dù Tiêu mỗ có phải vận dụng hết sức mạnh của đất nước cũng không hề hối tiếc! Mà Hạ Hạ cũng nằm ở trong đó!”.

Bầu trời đêm sâu thăm thẳm không trăng không sao, mặt đất mênh mông tối om, góc nhỏ hẻo lánh rơi vào sự tĩnh mịch vô bờ.

Góc cỏ thụ vốn um tùm bỗng phát ra một loạt tiếng vang xào xạc, chỉ trong chớp mắt cành lá đã rơi xuống là tả tơi như một con mura.

Lâm Nam đứng lặng yên trước thân cây, dường như sinh mạng hắn cũng theo đó mà tàn lụi.

Quả thật hắn đã thua hoàn toàn rồi hay sao...

Bên con đường mòn tối om là một cánh rừng tối như hũ nút, gió lạnh thổi xào xạc.

Mạnh Lăng ôm một thân cây non bị thương gào khóc, Bạch Hạ ngồi xổm bên cạnh nhẹ nhàng nhả nài an ủi hắn, người đánh xe và hai con ngựa ở đằng xa kia thản nhiên đứng xem.

Cho dù là người thông minh tuyệt đỉnh, tinh thông mưu lược như Tiêu Sơ, mới đầu vừa nhìn thất tình cảnh này cũng chỉ có thể gương mặt dờ dẩn, chỉ sợ y nghĩ nát óc cũng chưa chắc đã hiểu rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại có cảnh tượng kỳ dị đến như vậy.

Cũng may, Tiêu Sơ không phải suy nghĩ quá lâu, bởi vì khi vừa nhìn thấy khuôn mặt của y lộ ra từ trong chiếc xe ngựa vừa phi như bay đuổi kịp tới nơi, Mạnh Lăng bỗng rồi chạt bỏ lại, kéo tay áo Tiêu Sơ, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, trông đau khổ, buồn bã, oan ức và đáng thương biết bao nhiêu...

“Ngươi...”, Tiêu Sơ trầm mặc, sau đó quan sát hắn từ đầu đến chân rồi dùng một giọng điệu ngập ngừng, không chắc chắn lắm hỏi: “Bị ai đó ăn hiếp phải không?”

Mạnh Lăng nghẹn ngào thút thít không nói nên lời, đành phải vừa khóc vừa chỉ về phía Bạch Hạ đang chậm rãi đứng dậy.

“Muội ấy? Là muội ấy ăn hiếp ngươi sao?”

Mạnh Lăng cố sức gật đầu, Tiêu Sơ hoàn toàn nghẹn lời luôn.

Bạch Hạ thông thả đi tới gần, gãi đầu, cười bẽn lẽn: “Thật ngại quá, ta cũng không biết uy lực của loại thuốc bột này lại lớn như vậy. Hai ngày trước ta vừa mới chế ra, vẫn còn chưa kịp thử nghiệm gì cả, cho nên khó tránh khỏi không điều chỉnh được liều lượng...”

Tiêu Sơ dò hỏi: “Thuốc bột gì?”

“Chính là thứ khiến cho người ta không kìm nén được chảy nước mắt đó, ngoài dùng để chọc phá người khác ra thì thực chất nó cũng chẳng có công dụng gì lớn cả”, Bạch Hạ cười khan: “Chẳng qua muội không ngờ là nước mắt huynh ấy lại tuôn như suối thế này thôi...”

Tiêu Sơ nhìn Mạnh Lăng nước mắt cứ tuôn trào không ngừng, liền đỡ trán: “Giải thế nào đây?”

“Không giải được.”

“... Được hiệu trong bao lâu?”

“Bởi vì đây là lần đầu tiên dùng nên muội cũng không rõ lắm, dù sao đi nữa chắc chắn không quá mười hai canh giờ đâu.”

Trong ánh mắt nhìn chăm chú, đồng tình nhưng bất lực của Tiêu Sơ, Mạnh Lăng chỉ còn biết ôm đầu khóc than đến mức đau xót ruột gan.

“Vậy... đang yên đang lành sao muội lại cho hắn dùng loại thuốc bột này?”

Bạch Hạ nghiêm túc nói rõ ràng từng tiếng: “Để bảo vệ trình tiết!”

Mạnh Lăng hoảng hốt, vội vàng khóc bù lu bù loa lên, liều mạng giải thích: “Đừng, đừng... muội đừng có nói bậy! Ta... ta chỉ đơn thuần là... là muốn ngăn cản không cho muội ấy đi thôi...”

Đi sao? Quả thật là nàng định cứ như vậy mà bỏ đi sao?

Tiêu Sơ nhìn Bạch Hạ, vừa nghe xong sắc mặt liền biến đổi.

Bạch Hạ nhún vai, vẻ mặt rất là vô tội: “Ai bảo ban nãy người cứ nhìn ta tỏ vẻ thèm thuồng, sau lại còn kéo ngã ta, ta đương nhiên cho rằng ngươi định lợi dụng lúc trăng mờ gió lớn, xung quanh lại không có người mà giờ trò cầm thú với ta rồi!”

Cầm... cầm thú?!

Tiêu Sơ tức khắc xoay người sang nhìn Mạnh Lăng, mặt mày biến sắc, chỉ có điều lần này trong lúc biến sắc còn chứa đựng vài phần sát khí không thềm che giấu, đương nhiên, có muốn giấu cũng không giấu được.

Cả người Mạnh Lăng run lên như cây sậy, dựa vào hiểu biết của hắn về nguyên soái, biết rằng lúc này mà không đi thì khó mà giữ được mạng nhỏ, thế là hắn bèn co giò bỏ chạy, cướp một con ngựa, vừa khóc lớn vừa phi đi như bay. Một lúc lâu sau vẫn nghe thấy tiếng gào khóc thảm thương, khí lực xung

mãn của hân vang vọng trong gió đêm lạnh buốt...

Nơi vừa kinh động vô số chim thú giờ đây đã yên tĩnh trở lại, không khí lạnh lẽo. Bạch Hạ từ từ ngưng cười, không kiềm chế được kéo kín áo choàng lại, Tiêu Sơ thấy vậy bèn kéo rèm xe lên: “Bên ngoài trời lạnh”.

“Muội không thấy lạnh”.

“Bên trong ấm hơn.”

“Muội không thèm!”

Tiêu Sơ khẽ thở dài: “Cho dù muội muốn đi, cũng hãy để cho ta lấy trà thay rượu tiễn muội chứ?”.

Bạch Hạ nhướng cặp mày liễu lên nói: “Được thôi, ta từ chối thì cũng hơi vô lễ!”.

Lúc nhảy lên xe, Bạch Hạ vốn có khinh công không tòi lại tỏ ra như mất hết công phu, khiến cho xe ngựa rung lắc dữ dội, quả thật suýt chút nữa thì khiến ngựa ngã, xe lật.

Tiêu Sơ không hề vận lực làm cho thân xe cân bằng lại mà chỉ ngồi yên tại chỗ mặc xe lung lay, cố giữ cho hai ly trà trong tay không bị trào ra ngoài dù chỉ là một giọt.

Bạch Hạ khom mình chui vào trong, chìa tay ra: “Đưa đây cho muội!”.

“Bây giờ trà vẫn còn nóng lắm, chưa uống ngay được đâu”, Tiêu Sơ chờ cho xe đỡ lắc mới đặt ly trà lên chiếc bàn nhỏ: “Thôi thì chúng ta chờ một chút, trong lúc đợi trò chuyện vài câu nhé”.

Bạch Hạ ương ngạch hừ một tiếng: “Con người muội không thích lời thôi, vòng co tam quốc, có chuyện gì thì huynh cứ nói. Mấy chuyện này vốn phải là đôi bên cùng tình nguyện, không thể miễn cưỡng, hợp thì tới không hợp thì đi, thành đôi thì tốt không thành thì thôi! Đừng có mà giờ cái trò lên lút giấu giếm, đứng núi này trông núi nọ, hãy lượng thứ cho muội không thể hầu hạ được!”.

Nghe thấy mấy lời nhe bắn pháo liên thanh của nàng, Tiêu Sơ hơi sững người, rồi y mới mỉm cười nói: “Hạ Hạ, muội còn nhớ lúc đầu vì chuyện Thử Tình Thảo mà muội đã từng hỏi ta, có phải đã có ý trung nhân rồi hay không. Bây giờ ta có thể trả lời muội, ta đã từng có. Sau muội lại hỏi, ta không ngại làm mình bị thương cũng phải ép Thử Tình Thảo ra có phải chỉ vì không muốn để cho người khác biết được tâm ý của mình hay không. Đáp án của ta làm thật ra chỉ vì chính bản thân ta không muốn đổi diện mà thôi”.

Y đột nhiên thẳng thắn nhắc tới chuyện này, khiến Bạch Hạ đang khí thế bùng bùng lại có đôi chút trở tay không kịp, thậm chí còn sững người ra ngay tại chỗ.

Nụ cười trên môi Tiêu Sơ dần tắt lịm, chỉ chăm chú dõi theo làn khói mỏng tỏa lên trên miệng ly trà: “Bốn năm trước ta dẫn quân đi chinh phạt Nhung Dịch vì chúng tiến quân xâm lược Đại Sở, mấy tháng đầu chinh chiến khá thuận lợi, nhưng sau đó bọn chúng thay đổi một chủ soái mới, khiến quân ta thua liên tiếp đến mấy trận, sĩ khí giảm sút. Tiếp đó lại giao chiến thêm mấy lần nữa, hai bên đều có thắng có thua, chiến cuộc rơi vào thế giằng co. Vị thống soái đó cầm binh lão luyện xuất chúng, thường đưa ra những mưu kế rất lợi hại, chỉ trấn giữ trong đại trướng chứ không hề xuất hiện. Mật thám bên ta đã dùng mọi cách thăm dò, lại vẫn không thể tra ra được lai lịch của người này, ngay cả danh tính, tuổi tác cũng không có chút manh mối nào. Trên chiến trường, điều quan trọng nhất là phải biết địch biết ta, không biết chút gì về người chỉ huy quân địch là đại kỵ của người cầm quân. Khi đó ta vẫn còn trẻ tuổi khí thịnh, ý mình có võ nghệ phòng thân liền nhân lúc hai quân đang đối đầu nhau, một mình lên vào đại bản doanh của Nhung Dịch. Tuy đã phá được mấy cơ quan phòng vệ nhưng cuối cùng cũng vẫn kinh động đến quân địch, dẫn đến một trận hỗn chiến, song ta đã thành công dẫn dụ người trong soái trướng(*) ra mặt. Người đó mặc áo giáp và y bảo đồ rực, nhưng lại đeo một chiếc mặt nạ rất dữ tợn”.

(Soái trướng: lều của nguyên soái.)

Y thuật lại rất đơn giản, giọng điệu cũng bình thản, đem biết bao ý chí hào hùng liều mạng nơi chiến trường kể lại nhẹ nhàng như mây: “Những binh sĩ bình thường làm sao địch lại được ta, đến cuối cùng chỉ còn lại ta và người nọ có võ công tương đương nhau quyết chiến không ngừng nghỉ. Khi đó đang vào mùa đông, Tây Bắc lại lạnh giá, khắp nơi đều phủ kín tuyết trắng. Chúng ta cứ đánh nhau kịch liệt, một mạch đánh ra khỏi đại doanh, không biết từ khi nào đã tới vách núi. Trường kiếm của ta gãy nhẹ lật ra được chiếc mặt nạ, đồng thời cũng rạch một đường trên lông mày trái của người nọ, không ngờ gương mặt lộ ra lại là một thiếu nữ. Trong lúc thất thần ta đã bị nàng ta đâm bị thương bên sườn. Đúng vào lúc đó bỗng xảy ra một trận tuyết lở nhỏ, con chấn động đã khiến hai người chúng ta rơi xuống vách núi. May mắn cả hai võ công đều không tồi, trước nguy biến đột ngột phát sinh vẫn có thể tự cứu lấy mình. Sau đó chúng ta đã mất năm ngày tìm kiếm dưới đáy vực mới tìm được đường ra. Ta dẫn nàng ta đến một sơn thôn nhỏ, rồi ở đó năm ngày”.

Nói đến đây, Tiêu Sơ dường như cảm thấy hơi mệt, ngừng lại uống một hớp trà đã nguội bớt.

Bạch Hạ vẫn luôn khép mí, không nhìn y, chỉ lắng lắng nghe từng lời y nói.

“Người nọ nói với ta, nàng ta họ Tư Đồ, tên chỉ có một chữ Diên, là con gái độc nhất của nhiếp chính vương Nhung Dịch. Trong mười ngày đó, chúng ta cùng đàm luận binh pháp, tỷ thí võ công, vứt bỏ thân phận đối địch, chỉ đơn thuần cảm mến tài năng và tính cách đối phương. Lúc chia tay, nàng ta nói nhất định sẽ thuyết phục triều đình Nhung Dịch nghị hòa với Đại Sở, sớm ngày kết thúc trận chiến lưỡng bại câu thương, hao tổn sức người sức của này. Nàng ta còn nói đến khi đó, hai nước không đối địch nhau nữa, nàng ta sẽ đường hoàng gả làm thê tử của ta, quận chúa Nhung Dịch và nguyên soái Đại Sở sẽ vĩnh viễn kết thành mối lương duyên đẹp giữa hai nước.”

Ta dùng nội lực đem thanh chủy thủ đã nhiều năm mang theo bên người ta thành một chiếc chuông nhỏ tặng cho nàng ta, nói với nàng ta, đây chính là sinh lễ. Tính cách nàng ta vốn lạnh lùng ngạo mạn, tuy đã dần nảy sinh tình cảm với ra nhưng trước sau vẫn chưa từng lộ ra nét mặt vui vẻ lần nào. Vậy mà lúc đó, nàng ta đã nở nụ cười, một nụ cười trong sáng thuần khiết tựa như một cô gái bình thường nhất trong thiên hạ, còn hàm chứa một chút ngại ngùng...

“Hon một tháng tách biệt, nàng ta bí mật truyền khẩu tín(*) cho ta, hẹn ta tới chỗ vách núi ngày đó gặp mặt, nói rằng mọi chuyện đã có cách giải quyết. Trước khi đến chỗ hẹn, ta để lại một phong thư đem mọi việc trong doanh tạm thời trao cho phó soái. Một phong thư khác đưa cho sư huynh đồng môn của ta, Diệp đại ca, kể rõ với huynh ấy về tất cả đầu đuôi ngọn ngành và nơi ta sẽ đến, nếu như ta xảy ra bất trắc gì thì tiếp sau đó nên bố trí thế nào, phải đối đầu với địch ra sao, trong đó có cả thân phận của Tư Đồ Diên cùng những nhược điểm dùng binh mà ta đã nắm được trong mấy ngày ở chung. Sở dĩ ta thu xếp như vậy là để phòng ngừa bất trắc. Cho dù trong lòng ta có mong nhớ, có tin tưởng nàng ta như thế nào đi chăng nữa, ta cũng tuyệt đối không lúc nào được quên bản thân mình chính là thống soái của ba quân.”

(khẩu tín: tin tức truyền miệng.)

Tiêu Sư lại uống thêm một ngụm trà nữa, nhưng giọng nói lại càng khàn thêm: “Khi đến nơi giao hẹn, nàng ta đã đứng đợi ta một lúc lâu rồi, toàn thân đỏ rực nhưng không phải là áo giáp mà lại là một chiếc váy dài chấm đất. Nàng ta nghiêng đầu cười với ta, nhấc cổ tay lắc nhẹ, tiếng chuông lanh lảnh vang lên. Tương tự hơn mấy mươi ngày, thời khắc đó ta chỉ muốn chạy đến ôm lấy nàng ta vào lòng. Thế mà trong khi ta đang rộng hai tay, thứ chờ đón ta lại chính là một thanh đoản kích đâm thẳng vào ngực...”

Nghe đến đây, Bạch Hạ sợ hãi ngẩng đầu, không kim được nàng “à” lên một tiếng, suy nghĩ một lát rồi buột miệng hỏi: “Chính là thứ binh khí màu đỏ muội đã trông thấy ở phòng huynh hôm đó sao?”

Tiêu Sư dờ dẫm gật đầu, trên mặt không hề có chút biểu lộ gì, vẫn tiếp tục dùng ngữ điệu đều đều kể lại: “Ta hỏi nàng ta tại sao lại làm như vậy, nàng ta đáp bất giữ nguyên soái của quân địch cũng là một cách để kết thúc chiến tranh, hơn nữa cách này làm càng nhanh càng tốt. Tuy ta đã bị thương nhưng không đến mức chí mạng, vốn muốn dốc hết sức phản kích thì bỗng phát hiện kinh mạch cả người ta đều đau đớn như muốn đứt đoạn. Nàng ta nói đây chính là triệu chứng độc Dịch Hồn đang phát tác, là thuốc độc nàng ta đã hạ lên người ta khi còn ở tại sơn thôn đó...”

Nghe đến đoạn này, Bạch Hạ mở to miệng, nhưng nàng không thể phát ra được tiếng nào.

Tiêu Sư nhếch môi: “Nụ cười lắm đúng không? Trong khi ta yêu nàng ta, còn cho rằng nàng ta cũng có tình cảm như vậy với mình thì thứ ta nhận được từ nàng ta không phải là một trái tim mà lại là một chất độc trí mạng...”

Bạch Hạ vẫn không nói gì, chỉ vờn tay ra, đan vào bàn tay y.

“Ta thà chết chứ không để bị bắt, đang định tự sát thì Diệp đại ca đã dẫn binh chạy tới nơi. Nàng ta cười lạnh nói, sớm biết ta quỷ kế đa đoan sẽ không có ý tốt nên cũng may đã cho một vạn kỵ binh mai phục ở sơn cốc này. Lúc đó ta rất muốn nói rằng, nếu ta thật sự có ý này, sao có thể chỉ dẫn tới ba ngàn binh mã, nàng ta không khỏi quá xem thường ta rồi. Thế nhưng ta đã không còn cơ hội nói câu này nữa. Bị thương nặng, lại thêm độc được phát tác đã khiến cho ta nhanh chóng lâm vào hôn mê. Vào một khắc cuối cùng khi còn tỉnh táo, ta nghe thấy nàng ta hạ lệnh giết sạch, thứ ta nhìn thấy được chính là một biển lửa ngút trời lan ra khắp cả sơn cốc... Lúc ta tỉnh dậy, Tư Muội đang cõng ta lội qua sông băng, xung quanh đều là một màu đen kịt, rất yên tĩnh, chỉ có hai chúng ta còn sống sót...”

Nhiệt độ trên đầu ngón tay Tiêu Sư chỉ sợ rằng còn thấp hơn sông băng khi đó gấp mấy lần, ngay cả hơi thở của y cũng lạnh như tuyết, tựa như con tim lúc bấy giờ vậy: “Không phải ta chưa từng nghĩ tới sẽ có biến cố, cũng không phải ta chưa từng nghĩ tới tình cảm của ta và nàng có lẽ chưa đến độ khắc cốt ghi tâm, dù sao chỉ có mười ngày ngắn ngủi, dù sao giữa chúng ta còn bị cách trở bởi mối thù hận nước nhà gần như không thể vượt qua. Nhưng ta vẫn nguyên tin tưởng sự vui vẻ lúc nàng ta và ta ở bên nhau là thật, vẫn tin tưởng nàng ta cũng giống như ta, cố gắng muốn tránh khỏi chiến tranh, căm ghét chém giết và thương vong, tin tưởng nàng ta muốn gả cho ta, tin tưởng nụ cười của nàng ta...”

“Cho nên ta mới vứt bỏ mọi thứ, bỏ đi tất cả sự đề phòng mà tới gặp nàng ta, không phải là thống soái ba quân, không phải trọng thần triều đình, không phải bằng hữu từ nhỏ của Hoàng thượng, không phải con trưởng của Tiêu gia, thậm chí không phải là con của cha mẹ ta, không phải là huynh trưởng của muội muội, mà chỉ là chính ta, được ích kỷ một lần, được một lần hoàn toàn sống đúng với bản thân mình...”

Tiêu Sư nhắm mắt, hơi cúi đầu xuống, vầng trán nóng hổi gác lên mu bàn tay Bạch Hạ, giọng nói trầm thấp của y rõ ràng rất nhẹ, vậy mà lại khiến cho không khí xung quanh nặng nề như thể ngàn cân: “Thế nhưng Hạ Hạ à, cả đời này, lần đầu tiên cũng là lần duy nhất ta hành động theo cảm tính lại hại chết Diệp đại ca, người đã sống với ta từ nhỏ đến lớn, tình cảm còn thân hơn cả huynh đệ, hại ba ngàn tướng sĩ phải vùi thân trong biển lửa, đến xương cốt cũng không còn... Muội nói xem, nếu trong lòng ta còn có nàng ta thì phải làm sao đối mặt với các binh sĩ đã chết oan chỉ vì một mình ta đây?”

Thật lâu sau Bạch Hạ mới khẽ hỏi: “Tranh Ngôn, huynh có hận nàng ta không?”

“Ta đã từng hận, lúc mọi chuyện vừa mới xảy ra. Cũng giống như ta đã từng yêu khi vẫn chưa có bất kỳ chuyện gì xảy ra vậy.”

Tiêu Sư ngẩng đầu, vẻ mặt đã ôn hòa hơn, tuy sắc mặt vẫn còn tái nhợt, song nét buồn bã vẫn luôn khắc sâu trên trán y không biết lúc nào đã tan biến đi nhiều rồi: “Có điều sau này ta nghĩ kỹ lại, hai bên giao chiến vốn luôn lửa gạt lẫn nhau, vô vàn quỷ kế, đứng trên lập trường của nàng ta, thật ra cũng chẳng làm sai điều gì, ngược lại nàng ta còn làm tròn bổn phận hơn ta. Cho nên sau đó từ khi chiến sự lại nổi lên cho đến lúc Nhung Dịch đại bại, tuy đã giao thủ vô số lần, ta vẫn chỉ xem nàng ta như một đốm lửa nhỏ. Hai nước giao chiến, ta và nàng ta chỉ là chủ soái của quân địch, khi hai nước giao hảo, chúng ta là đại thần của nước láng giềng, ai vì chủ này, ai cũng có trách nhiệm của mình, chỉ như vậy mà thôi”.

“Vậy thì...”, Bạch Hạ hít sâu một hơi, bình tĩnh nhìn Tiêu Sư: “Rốt cuộc trong lòng huynh còn có nàng ta không? Nếu như không, tại sao hôm đó huynh

lại phải nhất quyết cố bức Thử Tình Thảo ra? Tại sao... tại sao ngay cả trong mơ cũng gọi tên nàng ta?”.

“Trong mơ?”, Tiêu Sơ sững sốt, trầm ngâm một lúc mới cười khê: “Sau chuyện đó, giữa ta và nàng ta tuy vẫn là thống soái của hai bên, nhưng bởi vì ta đi lại không tiện không thể ra trận giết giặc, nhưng nàng ta thì vẫn như trước đây, chỉ trấn thủ trong doanh trướng, bởi vậy mãi cho đến khi Nhung Dịch bại trận dỡ trại rút quan, chúng ta đều chưa gặp lại nhau. Hôm bị ám sát, sở dĩ ta bị thương vì thích khách đột nhiên rung chuông khiến cho ta phân tâm”.

“Chông?”, Bạch Hạ kinh ngạc, cảm thấy có chút không thể tin nổi: “Tên thích khách đó chính là A Diên... Tư Đồ Diên?!”.

“Lúc đầu ta cũng tưởng rằng là nàng ta, nên khi trở về gỡ bỏ hết tất cả các tầng phòng vệ để chờ nàng ta tới.”

“Chờ nàng ta...”, Bạch Hạ không chú ý đến sự kỳ lạ trong lời nói của y, chỉ cúi đầu mếu máo: “Nếu nói vậy thì muội đã phá hoại chuyện tốt của các huynh rồi!”.

Tiêu Sơ chăm chú nhìn nàng, khóe môi hơi nhếch lên, giọng nói vẫn bình thản như thường: “Nhung Dịch gần đây thường xuyên có những biến động, tuy Tư Đồ Diên đã thua trận nhưng thể lực của phụ thân nàng ta trái lại càng lớn mạnh hơn, cha con hai người họ một văn một võ, có thể nói là quyền hành khuynh đảo cả nước. Bây giờ bỗng dưng dùng cách thức kỳ lạ như vậy để xuất hiện, ta phải làm rõ nàng ta có mục đích gì, có gây bất lợi đến Đại Sở hay không. Đây cũng là lý do tại sao ngày hôm nay ta và nàng ta cùng xuất hiện”.

“Thế bây giờ huynh đã làm rõ được chưa?”

“Chưa”, Tiêu Sơ trả lời rất nhanh, rất thân nhiên: “Ta chỉ xác định rằng nữ tử đó không phải là Tư Đồ Diên mà chỉ là dùng thuật dịch dung thôi.”

Bạch Hạ ngẩn người.

“Bởi vì đã ba năm không gặp nên vào khoảnh khắc đột nhiên đối diện với nàng ta, ta mới thất thần. Bởi vì đã ba năm không gặp nên ta vẫn chưa thể xác định rõ rốt cuộc trong lòng mình có còn chút tình cảm nào dành cho nàng ta hay không”, Tiêu Sơ tự giễu mình lắc đầu: “Thật ra có những lúc, ta là một con người rất do dự, thiếu quyết đoán, rất nhu nhược hèn yếu. Dẫu cho đã bị phản bội và lừa dối như thế, dẫu cho giữa ta và nàng ta bị cách trở bởi thù nước hận nhà, huyết hải thâm thù, dẫu cho lúc giao tranh trên chiến trường đều quyết đoán tuyệt không hề lưu tình, ta vẫn không dám xác nhận mình đã hoàn toàn quên nàng ta hay chưa. Suy cho cùng ta đã từng yêu, cũng từng hận...”.

Bạch Hạ khẽ “ừm” một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Có một số chuyện giống như cây gai đâm sâu vào trong da thịt, nhìn bên ngoài không hề có vết thương nào, nhưng chỉ cần chạm vào sẽ cảm thấy đau. Sở dĩ như vậy là bởi vì sợ đau mà không dám chạm vào nữa, thời gian qua đi thì ngay cả chính bản thân mình cũng không biết cây gai đó rốt cuộc có còn hay không.

Bởi thế, Tiêu Sơ mới không dám đối mặt với kết quả của Thử Tình Thảo, bởi vì y không thể chấp nhận được dù chỉ là một phản vạn khả năng đáp án là có...

Tiêu Sơ cụp mắt, nhìn lá trà trôi nổi trong chén chỉ còn lung lung: “Trong ba năm nay, ta thường mơ thấy vách núi đó, bên tai luôn văng vẳng tiếng đánh giết vô cùng thâm trầm, còn cả tiếng chuông cứ vang lên mãi không ngừng. Song trước mắt ta vĩnh viễn chỉ là biển lửa ngút trời đỏ rực trên nền tuyết trắng xóa, không có người, không hề có một ai. Ta biết ta đang trốn tránh, không muốn đối mặt, đó là biểu hiện của một kẻ hèn nhát, nhưng ta thật sự không còn cách nào khác...”. Y ngửa đầu một hơi uống cạn trà còn lại trong chén, tựa như muốn chấm dứt hoàn toàn với tất cả mọi chuyện trong quá khứ: “Hôm đó sau khi bị ám sát, ta lại mơ thấy cảnh tượng nọ, nhưng điểm khác biệt lần này là ta đã nhìn thấy bọn họ. Ta nhìn thấy khi đối mặt với quân địch đông gấp mấy lần mà các tướng sĩ vẫn không hề sợ hãi, không lùi lại dù chỉ là nửa bước, quyết tâm cùng sống mái với một vạn kỵ binh. Ta nhìn thấy một mình Diệp Đại ca chiến đấu với cả trăm người, cả người toàn là máu vẫn giẫm trên xác quân địch cười lớn mà hy sinh, dù hơi thở đã tắt nhưng thân thể lại không hề ngã xuống...”.

Tiêu Sơ bỗng dưng im lặng, đôi môi mỏng mím chặt, nghiêng đầu nhìn ta màn đêm thăm thẳm bên ngoài cửa xe ngựa, giấu đi ánh sáng đang chớp động trong đôi mắt.

Khi hai quân giao chiến không có ân oán riêng tư, trên chiến trường không có một vong hồn nào chết oan, cách tốt nhất để bài tế vong linh của các binh sĩ chính là giành chiến thắng.

Diệp Đại ca, các huynh ấy lấy ít địch nhiều, phá tan đội kỵ binh tinh nhuệ nhất của Nhung Dịch, tuy mọi người đều hy sinh nhưng đó cũng vẫn là một chiến thắng! Bởi vì đệ mà các huynh phải chết trận, mai này xuống hoàng tuyền, đệ nhất định sẽ kính rượu tạ tội với các huynh đệ.

Còn về Tư Đồ Diên, bây giờ biên giới hai nước đã yên ổn, chiến tranh vừa mới chấm dứt, trong triều đình Nhung Dịch nàng ta còn có địa vị rất lớn, cho nên tạm thời đệ không thể tùy tiện động đến nàng ta được. Nhưng đệ xin thề, nếu nàng ta còn dám cả gan xâm phạm Đại Sở ta lần nữa, đệ sẽ tự tay chém chết nàng ta, lấy đầu để an ủi hồn thiêng của các tướng sĩ trên trời!

Khi y xoay đầu lại, tâm trạng đã bình tĩnh lại nhiều, đối diện với ánh mắt lo lắng rõ rệt của Bạch Hạ, trên khuôn mặt trắng bệch của Tiêu Sơ hiện lên nụ cười dịu dàng: “Ta còn nhìn thấy nàng ta đứng một mình trên đỉnh núi, y phục hòa cùng một màu với ngọn lửa ở xung quanh. Ta bước qua đó, phát hiện trước mặt nàng ta bao phủ tầng tầng lớp lớp sương đỏ như máu dày đặc, cho dù có làm thế nào đi chăng nữa ta cũng không thể thấy rõ khuôn mặt nàng ta. Lúc nàng, trên ngực ta bỗng nhiên đau nhói, khiến ta không thể không dừng lại dù đã cách nàng ta rất gần. Ta cúi đầu, nhìn thấy trên ngực mình lộ ra một đoạn của cây đoản kích, tiếng chuông vẫn vang lên, xung quanh cứ tiếp tục chém giết, còn ta lại chẳng thể làm gì được...”.

Dẫu cho hiểu rõ rằng đây chỉ là một cảnh trong mộng, Bạch Hạ vẫn không nhịn được hỏi một câu: “Sau đó thì sao?”.

“Sau đó..”, Tiêu Sơ ngẫm nghĩ: “Muội đến”.

“...Hà?”

“Tuy ra không nhìn thấy muội, nhưng ta biết rằng, muội đang ở bên cạnh ta. Bởi vì ta đã không còn bị siết chặt đến nghẹt thở trong cái lạnh thấu xương nữa, ngược lại còn cảm thấy ấm áp, cảm giác này thuộc về muội, chỉ có muội mới có thể mang đến cho ta”, Tiêu Sơ nhìn Bạch Hạ đang ngó người ra, giọng nói y dịu dàng mà chậm rãi, không còn ngắt quãng nữa: “Thế là con đau nhói đó liền biến mất. Ta rút thanh đoản kích đó ra, đâm về phía nàng ta, màn sương máu đỏ tan biến để lộ ra khuôn mặt của nàng ta. Trong khoảnh khắc đó, tất cả âm thanh đều ngừng lại, biển lửa lụi tàn, các tướng sĩ đang hỗn chiến cũng đồng loạt biến mất, cuối cùng ta cũng có thể nhìn rõ diện mạo của nàng ta, rõ đến từng chút một”.

“Thế... thế sau đó nữa thì sao?”

“Hết rồi. Ta nghĩ, sau này chắc cũng sẽ không nằm mơ thấy giấc mộng như vậy nữa đâu.”

Bạch Hạ như có chút thất vọng thở dài: “Muội còn tưởng rằng, ít ra huynh cũng đâm được nàng ta mấy nhát kìa”.

Tiêu Sơ mỉm cười, bình thản nói: “Trút giận ở trong mộng thì cũng đâu để làm gì”.

Về mặt của Bạch Hạ bỗng chuyển sang cực kỳ nghiêm túc: “Thật ra muội muốn nói là, dù cho sau này có cơ hội gặp lại, nàng ta lại rắp tâm gây bất lợi cho huynh hay dắt nước huynh thì huynh cũng đừng nên giết nàng ta”. Suy nghĩ một thoáng rồi nàng lại bổ sung thêm: “Ý muội là huynh đừng đích thân ra tay, cứ giao cho người khác làm là được rồi, dù sao huynh có nhiều thuộc hạ như vậy mà!”.

“Tại sao?”

“Bởi vì nếu nàng ta thật sự chết trong tay huynh, có thể huynh sẽ nhớ tới nàng ta rất lâu. Hơn nữa nếu làm như thế thì dù ít dù nhiều huynh cũng sẽ cảm thấy buồn. Suy cho cùng, nàng ta cũng là người huynh từng yêu.”

Chân mày Tiêu Sơ hơi xao động: “Muội không muốn nhìn thấy ta buồn sao?”.

“Đương nhiên rồi!”

“Ta cũng vậy.”

Bạch Hạ nhất thời không phản ứng kịp, hơi ngẩn người.

“Bởi vì dung mạo của Tư Đồ Diên và tiếng chuông xuất hiện trong giấc mơ mới khiến ta khẳng định chắc chắn rằng tên thích khách kia là giả mạo, sau đó liền tương kế tựu kế, muốn xem thử nàng ta rốt cuộc muốn diễn trò gì. Để tránh xảy ra chuyện gì bất trắc, ta bèn phái tất cả những người từng nhìn thấy Tư Đồ Diên thật như Tứ Muội và Chiến Phong tới doanh trại Tây Kinh, sau đó lại quyết định cũng để muội tạm thời rời khỏi.”

Bạch Hạ giả bộ ngây thơ chớp chớp mắt: “Muội chưa từng gặp nàng ta, đáng ra sẽ không phá đám huynh chứ?”.

Tiêu Sơ nhìn Bạch Hạ mà không trả lời câu hỏi của nàng, nói tiếp: “Đáng ra theo kế hoạch, Mạnh Lăng trở về đưa muội đi, tuyệt đối sẽ không chạm mặt ta, nếu...”. Nói tới đây y lại nhìn Bạch Hạ lần nữa: “Nếu muội không cùng với Cửu điện hạ đi dạo khắp cả thành rồi còn uống trà ngắm cảnh”.

Bạch Hạ tỏ ra không hiểu, lại chớp bờ mi vừa dài vừa dày, vẻ mặt hồn nhiên như thể chưa trải sự đời: “Cho dù chạm mặt thì cũng có làm sao đâu, muội hoàn toàn chẳng biết nàng ta là ai, nói không chừng muội chỉ cho rằng nàng ta là hoa khôi trong Kim Tiêu Quạt của huynh thôi mà”.

Tiêu Sơ ghen lời: “Nếu thế sao muội lại để lộ ra vẻ mặt như vậy?”.

“Về mặt gì?”

Tiêu Sơ cũng không biết nàng ngốc thật hay đang giả vờ, đành phải bắt lực thở dài, nhanh chóng chấm dứt chủ đề này lại: “Tóm lại, trong khoảnh khắc muội và Mạnh Lăng rời khỏi, ta đã quyết định sẽ không diễn vở kịch này nữa”.

Bạch Hạ chợt bừng tỉnh đập bàn: “Muội biết rồi, huynh đang ghen!”.

Tiêu Sơ lại ghen lời: “... Ngược rồi thì phải...”.

“Huynh ghen vì muội với Mạnh Lăng, thật ra huynh đã sớm thấy được hán có ý đồ quấy rối muội đúng không?”

Tiêu Sơ bóp trán, khẽ nghiêng răng: “Cũng lâu rồi hán không được thao luyện, ngày mai phải để hán ffi tiếp nhận mười hạng mục huấn luyện”.

Đường như tiếng gào khóc vẫn còn văng vẳng theo làn gió lạnh, nghe sao mà thâm thương đau đớn...

Tiêu Sơ đồ lỵ trà đã sớm nguội lạnh của Bạch Hạ đi, nhấc ấm rót lại hai ly trà mới, rồi mới bê ly trà lên: “Bây giờ trà đã có độ nóng vừa phải, muội có thể uống được rồi”.

Bạch hạ cứng đờ, không cử động cũng không nói chuyện.

“Ta cả đêm không ngừng nghĩ đuổi theo muội tới đây chính là vì muốn đem tất cả nói cho muội, những lời này, những chuyện này trước giờ ta đều chưa từng kể với bất kỳ ai”.

“Thế tại sao huynh lại chỉ nói với mỗi mình muội?”

Tiêu Sơ nhẹ nhàng thổi trà, nhìn bề mặt ly trà nổi lên những gợn sóng lăn tăn: “Vốn ta cũng định kể cho muội rồi, nhưng mãi vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp... hoặc có thể nói trước đây ta thật không biết phải mở lời như thế nào, bởi vì ngay chính bản thân ta cũng như đang ở trong mây mù không tìm được đường ra. Nhưng khi ta thấy muội cố ý tỏ ra kiên cường xoay người bỏ đi, ta đột nhiên hiểu ra. Ngày trước cho dù ta có vui vẻ hay đau buồn thì đó cũng chỉ là chuyện trong quá khứ, quá chìm sâu vào nó hay chạy trốn nó đều chỉ là hành vi của những kẻ yếu đuối, thiếu trách nhiệm. Mà ta bây giờ...”.

Ngừng lại một chút, y ngược mắt, ánh nhìn khóa chặt vào gương mặt của Bạch Hạ: “Ta chỉ không muốn nhìn thấy muội buồn phiền. Hạ Hạ, ta biết nếu ở bên ta muội sẽ phải gánh chịu áp lực rất lớn. ta cũng biết khi mình mặc cho tình cảm này nảy sinh thì đã rất ích kỷ rồi. Nhưng, ta phải cho muội biết tất cả sự thật, bao gồm cả quá khứ và tâm ý của ta với muội. Từ trước tới giờ ta chưa từng cho rằng quyết định do bản thân mình tự tiện đưa ra chính vì muốn tốt cho đối phương, nên ta sẽ không để những hiểu lầm này khiến chúng ta phải chia cách. Ta sẽ nói hết tất cả với muội, và tôn trọng sự lựa chọn của muội”.

Bạch Hạ cầm lấy ly trà bằng cả hai bàn tay, hít lấy hương trà thơm nồng, ngẩng đầu đón lấy ánh mắt của y: “Thế, tâm ý của huynh đối với muội là gì?”.

“Một lòng một dạ.”

“Nếu muội lựa chọn bỏ đi thì sao?”

“Lấy trà thay rượu tiễn muội lên đường.”

Bạch Hạ trợn mắt: “Huynh không chịu giữ muội lại!”.

“Nếu muội thật sự muốn đi ta giữ muội lại được sao?” Tiêu Sơ mỉm cười: “Vết xe đổ của Cửu điện hạ chẳng phải vẫn còn đó mà?”.

“Người ta cũng theo đuổi muội vừa lâu vừa xa như vậy đã chứng tỏ được thành ý rất lớn rồi!”

“Chẳng phải muội vẫn không chịu quay lại sao?”

Bạch Hạ nghẹn lời, có chút bức bối: “Hắn còn nói sẽ vì muội là phóng hỏa trên chur hầu kia!”.

Tiêu Sơ lại mỉm cười hết sức hiền hòa: “Ta sẽ vì muội phóng hỏa trên chur hầu của nước khác”.

“...”

Y đặt ly trà xuống, giơ tay vén tấm rèm xe lên, sau đó y chống lên hai đầu gối, khom mình nhurón về phía trước rồi chui ra ngoài. Hai chân y từ từ cử động, giẫm lên mặt đất, chờ cho đứng vững rồi mới từ từ thẳng người dậy.

Cầm bảo thanh nhả, phong thái xuất trần.

Trời đêm gió lớn, y bảo bị thổi bay phần phật. Thân hình gầy gò của y như không thể chịu nổi cơn gió lớn như vậy, hơi hơi nghiêng ngả.

Bạch Hạ mở to mắt nhìn không nói nên lời, ly trà trong tay rơi xuống bàn nhỏ, nước trà chảy lênh láng mà nàng vẫn chưa phát hiện ra.

“Ta đã từng nói, độc trong người di chuyển sang nơi khác cũng chưa hẳn không phải là việc tốt, bởi vì nếu như vậy ta lại có thể đứng dậy được rồi.” Giọng nói của Tiêu Sơ không lớn, nhưng trong cơn gió lạnh thấu xương lại không hề bị lấn át, từng câu rõ ràng: “Nhưng đồng thời như vậy cũng có nghĩa là gì, chắc hẳn muội rõ hơn ta. Hạ Hạ, nếu muội chọn lựa ở lại, có lẽ ta thật sự chẳng thể làm được gì cho muội, thậm chí không thể ở bên muội cả đời này. Có điều chỉ ít ta vẫn có thể cho muội một điều...”.

Y chậm chậm tiến về phía trước nửa bước, cử động có chút trúc trắc, khó khăn, nụ cười trên gương mặt y lại như thể có thể tỏa sáng trong bóng đêm vô tận: “Ban đầu ta sống tiếp chính là vì người nhà và trách nhiệm. Sau này ta sẽ vì muội mà sống tiếp. Mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi khắc ta đều không bao giờ bỏ cuộc!”.

Bạch hạ nhìn y, nhỏ giọng lắm lắm: “Muội cũng vậy”.

Tiêu Sơ không nghe rõ: “Sao cơ?”.

“Muội nói là...”, Bạch Hạ khom mình chui ra khỏi cửa, đứng trên cang xe nói: “Trước đây huynh 'chân không tiện vẫn còn có hông', bây giờ cả chân và hông huynh đều có rồi chỉ là không biết lúc dùng có tiện hay không thôi”.

“...”

Sự thật chứng minh, cả chân và hông của Tiêu Sơ đều không ổn cho lắm.

Bạch Hạ nói xong đang định nhảy từ trên xe xuống, nào ngờ không cẩn thận chân lại bị trượt, Tiêu Sơ thấy vậy vội la lên: “Cẩn thận”, đồng thời theo tiềm thức dang rộng hai cánh tay làm tư thế bảo vệ.

Lúc này, áo bảo đen tuyền của y bị cơn gió đêm thổi tới khiến nó dán sát vào thân thể, hiện lên những đường cong gầy gò mà cương nghị. Mái tóc đen dài tung bay có vài sợi khẽ khàng phất phơ qua gò mà mang theo nụ cười nhẹ nhàng của y, tựa như một chiếc lông vũ đang phe phẩy trong lòng vậy.

Bạch hạ chỉ cảm thấy bên tai ong ong, lỗ mũi nóng lên, chân nàng lập tức nhún một cái, dùng một khí thế như sói đói vồ mồi, như mảnh hổ xuống núi mà... đây y ngã xuống...

Suy cho cùng Tiêu Sơ đã ngồi trên xe lăn lâu ngày, hơn nữa trong người vẫn còn mang độc, bây giờ tuy có thể tạm thời đứng dậy được nhưng chân y thực sự rất yếu, sao có thể chịu nổi sức lực mạnh như vậy, thế là hai chân liệ mềm nhũn, y ngã lăn xuống đất, hơn nữa còn bị xụi cả sống lưng.

Y rên rì nhủ mày, Bạch Hạ lập tức hoảng hồn, lưng ta lúng túng muốn bò dậy, miệng còn nói liên hồi: “Xong rồi, xong rồi, xong rồi, huynh có bị thương không? Có ngã không? Có chỗ nào đau không? Có chỗ nào khó chịu không? Muội nhất thời xúc động quên huynh vẫn còn là con ma ốm, là cái ám sắc thuốc nên mới hành động lỗ mãng, không biết thương hương tiếc ngọc...”.

Tiêu Sơ vốn cũng chẳng bị làm sao, nhưng vì mấy lời này của nàng mà suýt nữa tức sặc cả mông. Y dang hai tay dùng lực kéo nàng xuống lại, ôm vào lòng rồi hạ thấp giọng nói: “Ta là con ma ốm, là cái ám sắc thuốc á?”.

Bạch Hạ không kịp đề phòng lại nằm xoài xuống, mũi đập vào cằm y, nàng ngẩng đầu, vừa vận đối diện với đôi mắt sáng rực ẩn chứa nét cười, tuy trong lòng đã nhộn nhạo không yên nhưng vẫn ương ngạnh đáp: “Muội nói phải tức là phải, huynh đừng có nghi ngờ khả năng phán đoán của muội!”.

“Được rồi...”, Tiêu Sơ khẽ bật cười, vòng tay càng siết chặt thêm: “Thế còn thương hương tiếc ngọc thì phải giải thích sao đây?”.

Bạch Hạ chớp chớp mắt, hai tay chống lên ngực y, nhưn người lên trước, nhanh như chớp cắn nhẹ lên đôi môi nhợt nhạt của y: “Thì chính là ý này đây nè!”.

Tiêu Sơ hơi giật mình, sau mới nghiêm nghị lắc đầu: “Xem ra, chuyện này quả nhiên không thuộc phạm vi khả năng của muội rồi”.

Bạch Hạ ngẩn người, đang định đàm luận với y về vấn đề này một phen thì thành linh trời đất xoay chuyển, chỉ trong chớp mắt nàng đã thành người “chịu thiệt thòi”.

Một tay Tiêu Sơ đã lấy gáy nàng, tay kia giữ phía sau eo, một nửa thân người y ghé sát lại. Tựa như sợ nàng không thể chịu nổi trong lòng của mình y lấy khuỷu tay chống lên mặt đất, giữa hai người chỉ cách nhau một khoảng nhỏ như có, như không.

Trên con đường mòn hoang vu, trăng sao mờ ảo, ngay cả tiếng côn trùng cũng không nghe thấy, chỉ có mỗi cây cối hoa cỏ yên lặng đứng nhìn.

Tiêu Sơ bốc lấy một viên đá nhỏ bắn về phía con ngựa kéo xe, đuổi nó chạy xa ra.

Thế là trong khoảng trời này chỉ còn lại mỗi hai người họ.

Chăm chú nhìn Bạch Hạ đang nằm trong vòng tay mình hồi lâu, Tiêu Sơ cúi đầu, hơi thở ấm áp từ từ tiến sát lại, lướt nhẹ một mạch từ vùng trán đến chân mày, sống mũi rồi bờ môi, cuối cùng dừng lại ở vành tai xinh xắn, nhưng y vẫn không hôn xuống mà chỉ dùng chóp mũi chạm nhẹ.

Cùng lúc đó, bàn tay trên eo Bạch Hạ bắt đầu vận công, độ nóng từ lòng bàn tay truyền qua lớp y phục di chuyển trên da thịt, tựa như những ngọn lửa cháy lan ra trên đồng cỏ, chỉ trong chớp mắt đã bị nhen nhóm lên.

“Hạ Hạ...”, bờ môi ấm nóng ghé sát vào bên tai Bạch Hạ, Tiêu Sơ trầm giọng thì thầm: “Đây mới gọi là thương hương tiếc ngọc này”.

Trước mắt Bạch Hạ sớm đã là một màn khói lửa mịt mù, vừa nghe lời này của y lập tức biến thành núi lửa phun trào.

Hai tay bám sau lưng Tiêu Sơ, nàng vừa nghiêng đầu đã chuẩn xác cắn mạnh lên môi dưới của y, úp mở nói: “Đòi người ngăn ngui cần gì phải thương với chả tiếc, cứ quyết đoán mạnh mẽ vẫn sáng khoái hơn nhiều!”.

Tiêu Sơ chịu đau đang muốn rút lại thì nụ hôn ngang ngược của nàng đã nhanh chóng ập đến, thế là ánh mắt y bỗng trầm xuống, chuyển bị động thành chủ động, đầu lưỡi chạm tới môi nàng.

Hương vị của nàng cũng giống như con người nàng vậy, ngọt ngào mà thanh khiết, còn phảng phất mùi máu nhân nhát...

Trong đầu như bị giáng một đòn, ý thức đã tỉnh táo lại, Tiêu Sơ nhắm chặt mắt, ngừng lại không để mình tiến xa hơn nữa, y buông Bạch Hạ, hôn nhẹ lên bờ mi nàng.

Lúc này Bạch Hạ sớm đã thở hổn hển, ánh mắt mơ màng, mãi một lúc sau mới lơ mơ hỏi một câu: “Tại sao lại ghì mạnh trước vực thẳm?”.

Tiêu Sơ ghen lời, rồi mới bật cười: “Muội dùng từ này... chính xác lắm đấy”.

Xoay người nằm ngửa trên bãi cỏ mềm mại, ngẩng đầu nhìn sao mai vừa mọc lên từ phía chân trời xa thẳm, y nhẹ nhàng cong cánh tay lại, để cho Bạch Hạ dựa vào hõm vai mình, rồi âm thầm điều khí, trầm mặc một lúc sau y mới từ từ mở miệng: “Hạ Hạ, tháng năm này nàng cùng ta quay về kinh thành nhé”.

Đột nhiên y nói sang chuyện khác như vậy thật khiến Bạch Hạ không kịp trở tay, chỉ biết há to miệng phát ra một tiếng vô nghĩa: “...Hả?”.

“Vài ngày trước trên lá thư gửi về nhà ta đã viết một việc, bây giờ xem ra hai ngày sau phải gửi thêm một lá nữa mới được”, Tiêu Sơ lấy ngón tay cái lau đi vết máu trên môi vừa bị Bạch Hạ cắn rách, rồi đưa đến trước mặt nhìn, cả gương mặt và giọng nói đều hàm chứa ý cười: “Nói với họ không cần phải chuẩn bị phòng cho khách nữa, cứ chuẩn bị phòng tân hôn luôn”.

“... Hả?”

“Nếu Hoàng đế đương triều đón tiểu hoàng tử chào đời và Quân hầu nhất phẩm thành thân đều vào cùng một ngày thì muội thấy thế nào?”

“... Hả?”

“Ta tin rằng người nhà của ta nhất định sẽ đều tán thành, người nhà của muội thì sao? Chắc cũng không phản đối đâu nhỉ?”

“... Hả?”

“Chờ sau khi hồi phủ ta sẽ nhanh chóng thu xếp việc cầu thân. Bởi vì đường xá xa xôi mà thời gian lại gấp rút, có lẽ sẽ có những chỗ không chu toàn. Hơn nữa muội muội ta sắp lâm bồn, ta thì đi lại bất tiện, nên Tiêu gia chỉ có thể phái mấy vị trưởng lão có uy vọng trong tộc đại diện đi một chuyến thôi. Chờ đến khi hai bên gặp nhau, ta sẽ rót rượu tạ tội với các vị gia trưởng Bạch gia sau vậy.”

Hai tiếng Bạch gia này cuối cùng cũng kích thích Bạch Hạ đứng bật dậy: “Cầu thân? Đi Mai Linh?!”

“Lẽ nào Bạch gia không phải ở Mai Linh?”

“Không được!”

“Tại sao?”

“Bởi vì...”, Bạch Hạ quanh co: “Muội lên chuồng ra ngoài, không muốn để cho họ biết được muội đang ở đâu”.

Tiêu Sơ nhướn mày: “Vậy muội có muốn gả cho ta không?”

Bạch Hạ nghẹn lời, không lên tiếng

“Hạ Hạ...” Tiêu Sơ cũng ngồi dậy theo, bắt lấy tay nàng: “Ta muốn muội trở thành tân nương được cưới bởi hoàng gia của ta, trở thành thê tử được kiệu lớn tám người khiêng rước vào nhà ta, ta muốn tổ chức một hôn lễ linh đình cho cả nước cùng chung vui với chúng ta, và ta càng muốn được người thân cả hai bên chúc phúc”.

Nhẹ nhàng bóp mũi Bạch Hạ: “Ta thật chẳng dám dấn đất muội bỏ trốn đâu, nếu để người của gia tộc thân y biết được ta dụ dỗ con gái yêu quý nhất của họ, sợ rằng cho dù ta chết rồi cũng sẽ bị đào lên chữa cho sống lại để đánh cho một trận rồi giết thêm lần nữa đó!”.

Bạch Hạ không nén nổi bật cười ra tiếng, cúi đầu dụi dụi mắt: “Nếu nghe họ có bản lĩnh này thì muội thà rằng để họ chữa cho huynh sống lại rồi mới để huynh chết”.

Tiêu Sơ thở dài: “Quả đúng là lòng dạ đang bà, muội vẫn còn chưa có phu quân mà đã thế này rồi, nếu mai này có phu quân rồi thì còn đến mức nào nữa?”.

“Bây giờ huynh hỏi hặn vẫn còn kịp đấy!”

Tiêu Sơ liếc xéo: “Còn kịp sao?”.

Bạch Hạ nghiêng răng: “Không kịp nữa rồi!”.

Tiêu Sơ mỉm cười mở rộng áo choàng ta, bao bọc nàng vào trong lòng rồi lại ôm nàng nằm xuống lần nữa: “Hạ Hạ, muội phải nhớ kỹ, bất kể khi nào, người thân vẫn luôn quan trọng nhất. Trên đời này chỉ có họ mới là người thương yêu muội thật lòng mà không đòi hỏi bất cứ điều gì, là người luôn luôn giúp đỡ muội. Nếu như,... nếu như có một ngày ta không thể ở bên muội nữa thì vẫn còn có họ. Ta sẽ gắng hết sức khiến muội vui vẻ, hạnh phúc. Ta sẽ dùng thân phận của một nam nhân để cho muội tất cả những gì một nữ nhân nên có và cần có, khiến muội sẽ không bao giờ hối hận vì đã gả cho ta. Nhưng đến ngày đó, ta sẽ không dùng bất cứ thứ gì để ràng buộc muội. Người nhà họ Tiêu mãi mãi là người thân của muội, song muội vẫn mãi là Bạch Hạ. Ta nói như vậy, muội hiểu chứ?”.

“Ừm”, Bạch Hạ co cả người vào trong áo choàng của Tiêu Sơ, chỉ để lộ ra mỗi đỉnh đầu, giọng nói buồn buồn xen lẫn chút nghẹn ngào: “Chúng ta đừng nghĩ đến chuyện sau này nữa được không?”.

“Được, được, được,...”, Tiêu Sơ càng ôm nàng chặt hơn nữa: “Đây là lần cuối cùng ta nhắc đến chuyện này, ta hứa sau này sẽ không nói nữa”.

Bạch Hạ dụi dụi vào lòng y: “Cho nên huynh muốn đợi tới khi động phòng hoa chúc mới động đến muội sao?”.

Gò má Tiêu Sơ nóng bừng lên, ho khan một tiếng: “Đó là do ta tôn trọng muội...”.

“Thôi được rồi.”

Trông thấy nàng thờ dài, không hề che giấu sự thất vọng, Tiêu Sơ nghiêng rằng một lúc lâu, cuối cùng mới ngắc ngứ nói: “Cả đêm không ngủ muội cũng mệt rồi phải không? Muội nghỉ ngơi một chút đi, đợi trời sáng chúng ta lại lên đường”.

Bạch Hạ thò đầu ra, hôn nhẹ lên má y một cái rồi ngoan ngoãn dựa vào trước ngực y, nhắm mắt lại.

Tiêu Sơ nghiêng đầu ngắm nhìn nàng, trên khuôn mặt tình ý dạt dào, y khẽ thầm thì: “Hạ Hạ, ta thích nhất là nhìn đáng vẻ muội lúc ngủ”.

Thế là Bạch Hạ mới trả lời một câu cho có qua có lại: “Tranh Ngôn, muội nghĩ muội rất muốn nhìn thấy đáng vẻ huynh khi ôm muội”.

“...”

Bảy ngày sau, cuộc thi kỵ xạ kết thúc tốt đẹp, cả quân doanh theo thường lệ vui chơi chè chén cả một đêm.

Tiêu Sơ uống mấy chén với binh sĩ, cười nói một lúc bèn tìm cơ rời đi. Y đi tới bãi đất trống cùng Mạnh Lăng và Tứ Muội làm một pháp sự nhỏ nhưng trang trọng để tế bái Diệp tướng quân và ba ngàn binh sĩ.

Sau đó Tứ Muội bị một vị tướng quân đã ngà ngà say cưỡng ép kéo đi uống rượu ăn thịt tiếp, Mạnh Lăng lấy cớ ngày mai phải lên đường trở về nên theo Tiêu Sơ quay trở lại đại tướng.

Bởi vì đi đường còn khá khó khăn nên Tiêu Sơ vẫn ngồi xe lăn, hơn nữa y cũng không nói với ai chuyện mình đã có thể đứng dậy được rồi.

Sau khi kể sơ cho Mạnh Lăng biết những biến động giữa Nhung Địch và các bộ lạc thảo nguyên gần đây có thể do Lâm Nam cố tình bày ra, Tiêu Sơ chỉ vào bản đồ quân sự sửa đổi lại vài chỗ trong kế hoạch đã bàn bạc lúc trước, lực lượng binh sĩ chẳng những không giảm mà còn phải bổ trí tăng thêm.

Mạnh Lăng nhớ kỹ từng điều một rồi mới gãi đầu hỏi: “Tiêu soái, thuộc hạ không hiểu, rõ ràng biết tên Tiểu vương gia Bắc Tề kia đang lợi dụng chúng ta, mà sao vẫn còn phải giống trống khua chiêng trợ lực cho hắn như vậy?”.

“Nếu không biết chuyện thì là lợi dụng, còn nếu biết rõ rồi thì lại là hợp tác”, Tiêu Sơ lạnh nhạt mỉm cười: “Cho nên, bây giờ ta làm vậy đồng nghĩa với việc giúp cho Cửu điện hạ một việc rất lớn. Mai này nếu như hắn có thể thành công thì ắt hẳn sẽ nhớ tới Đại Sở ta đã từng tương trợ, cho dù không biết ơn báo đáp thì ít ra cũng có lợi cho bang giao hai nước. Còn nếu hắn không may thất bại, chúng ta cũng chẳng có tổn thất gì, bởi vì quân ta chỉ làm một hành động phòng vệ rất bình thường, chẳng có gì không thỏa đáng mà cũng không có gì sơ hở cả”.

Mạnh Lăng búng tỉnh ngộ.

Tiêu Sơ nói tiếp: “Huống hồ là cũng nhân cơ hội này chúng ta chỉnh đốn lại việc phòng ngự, huấn luyện đội quân mới chuẩn bị cho chiến sự. Sau khi người về đại doanh Sóc Bắc, hãy đem tình hình báo chính xác với một mình Nguyễn tướng quân thôi. Còn mệnh lệnh với cấp dưới là quan sát thấu đáo, chuẩn bị sẵn sàng chờ đón quân địch, cứ dốc hết sức đánh một trận cho ta, nhất định phải đánh cho chúng sau này không còn mang tham vọng muốn xâm lược ta nữa mới thôi”.

“Vâng! Thuộc hạ tuân mệnh!”.

“Còn về bên đại doanh Tây Kinh, ta đã sắp xếp ổn thỏa rồi, nếu cần thiết đương nhiên sẽ phối hợp chặt chẽ với các người.”

Tiêu Sơ ngừng lời nhìn những đường phòng tuyến phức tạp đan xen trên bản đồ, hừ khế, trong giọng nói ôn hòa dường như còn mang theo âm thanh binh khí va chạm vào nhau: “Các bộ lạc trên thảo nguyên xưa nay đều ai lo phần người này, nhưng vài năm gần đây bắt đầu có dấu hiệu rục rịch mạnh động, chắc cũng đã tới lúc dạy cho chúng một bài học rồi. Nhất thiết phải khiến chúng cũng giống như Nhung Địch, không bao giờ dám mơ tưởng xâm phạm Đại Sở ta. Nếu để bọn chúng liên kết lại với nhau, mai này Cửu điện hạ lại thật sự giành được quyền lực, há chẳng phải đã sinh ra một mối tai họa ngầm khó mà giải quyết hay sao!”.

Khi Lâm Nam vừa mới xuất hiện, Tiêu Sơ đã từng phái người điều tra hắn kỹ lưỡng. Trong đó, tin báo liên quan đến hơn một năm nay hắn đuổi theo Bạch Hạ từ Lương Quốc qua thảo nguyên rồi cuối cùng tới biên cảnh Đại Sở, đương nhiên sẽ càng hấp dẫn sự chú ý của người nào đó dù lúc này y vẫn còn chưa rõ tâm tư của mình.

Tuy tuyến đường họ đi qua thoạt nhìn thì không thấy được bất cứ đầu mối nào, nhưng chính vì thân phận của mẫu phi Lâm Nam khiến cho Tiêu Sơ vẫn luôn hoài nghi đây chẳng hề đơn giản là một trò chơi đuổi bắt của đôi nam nữ.

Về sau tiếp xúc nhiều lần với Lâm Nam, càng khiến y nhận định con người này tuyệt không hề hoang toàng, chơi bời như hắn vẫn thể hiện ra bên ngoài. Thêm vào những phân tích về tình hình hiện tại ở mọi mặt, gần như có thể phán đoán, hắn chắc chắn có mưu đồ, mà mưu đồ này còn rất lớn.

Vốn y vẫn chưa thể khẳng định được hắn có liên quan đến tất cả những biến động tại biên cương Đại Sở hay không, song cuộc nói chuyện tại con hẻm nhỏ đêm đó cuối cùng cũng khiến sự việc sáng tỏ.

Thật ra, Lâm Nam hoàn toàn có thể không bị y nắm thóp sớm như vậy, nếu hắn không nhất thời kích động.

Đúng vậy, là nhất thời kích động.

Bởi vì hắn quá gấp gáp muốn có được Bạch Hạ, khiến cho lòng dạ rối bời, nên mới bị Tiêu Sơ bắt được sơ hở rồi phải thất bại thảm hại.

Có điều, như vậy cũng chứng tỏ rằng hắn thật sự rất quan tâm tới Bạch Hạ.

Nhưng, điều này còn chứng tỏ rằng, Tiêu Sơ càng có lý do để khiến hắn phải cách xa Bạch Hạ, hơn nữa càng xa càng tốt. Mà tranh quyền đoạt vị trùng hợp lại là một việc cần phải tập trung toàn bộ cả thể xác và tinh thần, đồng thời cũng tốn rất nhiều thời gian và công sức.

Vậy nên, Tiêu Sơ đương nhiên hoàn toàn ủng hộ việc Lâm Nam làm Hoàng đế Bắc Tề.

Cũng vì lẽ đó, trong những sự sắp xếp để đối phó với Nhung Địch và các bộ lạc thảo nguyên hiện nay, chưa hẳn đã không xen lẫn ý đồ lạm dụng quyền hành để mưu tính chuyện riêng của bị Quân hầu nhất phẩm nào đó...

Nhìn lại lần cuối toàn bộ kế hoạch đã được vạch sẵn trên tấm bản đồ, Tiêu Sơ hài lòng gật đầu, thở phào một cái, chân mày nhướng lên, khoe môi cũng dần dần nhếch lên.

Mạnh Lăng vẫn luôn đứng bên cạnh nghe y ra lệnh đột nhiên cảm thấy rùng mình. Từ sâu trong đáy lòng, dựa vào nhiều năm kinh nghiệm ở bên cạnh Tiêu soái, hắn hiểu rằng những lúc y để lộ ra vẻ mặt như thế này chắc chắn là có người sắp sửa gặp hạn.

Mạnh Lăng đang suy nghĩ xem không biết ai lại may mắn như thế thì Tiêu Sơ bỗng ngược mắt nhìn hắn, như cười như không: “Sáng sớm mai ngươi đã xuất phát rồi đúng không?”.

Thế là Mạnh Lăng liền có một dự cảm không tốt, vừa thảm run như cây sậy vừa cố gắng uốn thẳng người tạo thành một tư thế nghiêm trang nhất trong quân đội: “Hồi bẩm Tiêu soái, đúng là như vậy”.

Về mặt Tiêu Sơ rất ôn hòa, thậm chí có thể nói là vô cùng hiền từ: “Bởi vì quân tình khẩn cấp, trong vòng mười ngày ngươi phải về tới đại doanh Sóc Bắc”.

Hai chân Mạnh Lăng nhũn ra: “Mười... mười ngày?”.

Bình thường cho dù quát ngựa phi nước đại thì cũng phải cần ít nhất mười lăm ngày mà!

Tiêu Sơ làm dáng vẻ như thể một thượng cấp hòa nhã tốt bụng: “Có vấn đề gì sao?”.

Mạnh Lăng vốn tưởng rằng nước mắt của cả đời này và tám kiếp sau đều bị loại thuốc bột của Bạch Hạ rút cạn rồi, vậy mà lúc này hắn mới hiểu ra, mình đã sai rồi...

Đang định cố kìm nén nước mắt, lấy hết dũng khí mà gật đầu thì chỉ một cái liếc mắt thần nhiên của Tiêu Sơ đã khiến hắn hận không thể lập tức lác roi cả đầu và cổ ra, hắn bèn nghẹn ngào trả lời: “Dạ... không có vấn đề”.

“Không cần phải miễn cưỡng, có khó khăn gì thì ngươi cứ nói ra đi.”

Mạnh Lăng ưỡn ngực, gào lớn: “Hồi bẩm nguyên soái, không có vấn đề gì lớn cả! Thuộc hạ sẽ bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”.

“Tốt lắm! Nếu có sơ sót gì, trừng trị theo quân pháp!” Tiêu Sơ mỉm cười vô cùng hiền lành, sau đó y xoay người nhẹ nhàng nói vọng lại một câu: “Để tránh cho ngươi thất cô nương nhà ngươi ta lại chảy nước miếng ròng ròng, không cần thận lại bị ném cho bột phấn gì đó nữa thì không hay đâu”.

“...”

Lúc Tiêu Sơ trở về doanh trường của mình đã là nửa đêm.

Bên ngoài vẫn cứ tiếp tục ăn chơi chè chén, tiếng hô phóng khoáng của mấy vạn binh sĩ vang thấu tận trời cao, lửa trại chạy rực cả một góc trời.

Bận rộn cả ngày lẫn đêm cùng với tướng sĩ trong doanh trại hết mấy ngày trời, mãi đến bây giờ mới có thể thoải mái được. Tiêu Sơ tự đi múc nước tắm rửa sơ qua rồi chuẩn tranh thủ nghỉ ngơi một chút.

Vừa mới cởi áo ngoài xuống đã nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn đi thẳng về phía doanh trường của mình. Y tập trung lắng nghe, tiếp đó bóp trán, xoa tan đi cái mệt mỏi, lắc đầu bật cười.

Nha đầu này chắc chơi mệt rồi đây, không chừng còn say nữa.

Suy nghĩ vừa lóe lên thì cửa doanh trường đã mở ra, một bóng người màu xanh lục nhạt theo con gió lạnh buốt xông thẳng vào, hai má phồng hồng, đôi mắt say mơ màng.

Tiêu Sơ thấy vậy nhủ mảy: “Mấy người này thật hết chỗ nói, sao lại để cho muội uống nhiều vậy?”.

Bạch Hạ nhếch miệng cười hi hi, bước đi loạng choạng: “Tranh Ngôn, sao huynh không chơi cùng với bọn muội?”.

“Ai nói thế? Ta cũng vừa mới rời khỏi thôi”. Tiêu Sơ chìa tay ra đỡ nàng: “Muội chơi hăng như vậy, đương nhiên không có thời giờ để ý đến ta rồi”.

“Nói vậy! Rõ ràng huynh đã rời tiệc từ sớm rồi, khoảng...”, Bạch Hạ xòe tay ra đếm, nghĩ ngợi: “Hai canh giờ trước, huynh cùng Tứ Muội và Mạnh Lăng đều không thấy đâu. Sau đó khoảng hơn một canh giờ sau Tứ Muội quay lại, nhưng hai người các huynh thì không xuất hiện nữa”.

Tiêu Sơ không nén nổi bật cười: “Thật khổ cho muội bận rộn đủ thứ chuyện rồi mà vẫn còn nhớ rõ ràng đến thế”.

“Vớ vẩn! Nhất cử nhất động của huynh muội đều ghi nhớ kỹ trong lòng!”

“Khò quá...”, Tiêu Sơ vò phần tóc mái ướt đầm mồ hôi của nàng: “Bởi vì chúng ta có chút chuyện phải...”.

“Không cần phải giải thích với muội!”, Bạch Hạ nghiêng đầu, nhìn y cực kỳ chăm chú, sau đó vỗ vỗ ngực mình: “Muội chỉ muốn để huynh biết được, muội vẫn luôn, vẫn luôn đặt huynh ở đây, trong trái tim...”.

Phương thức bày tỏ thẳng thắn như vậy Tiêu Sơ không quen lắm, khiến y cảm thấy hơi lúng túng. Nhưng đồng thời cũng có thể thấy được, nàng đã say đến mức...

“Ta biết rồi, ta hiểu cả”, Tiêu Sơ khẽ cười, dịu dàng dỗ dành, rồi đứng lên, muốn ôm nàng đặt lên giường: “Hạ Hạ ngoan, đi ngủ nhé?”.

Bạch Hạ bèn bụm miệng cười khúc khích, chỉ để lộ ra đôi mắt và chân mày cong cong: “Huynh lại muốn xem đáng về muội ngủ sao?”.

“Ừm”, Tiêu Sơ bất giác trả lời, nhưng y lập tức cảm thấy có chuyện không lành.

Quả nhiên, Bạch Hạ nói tiếp một câu: “Muội cũng rất muốn nhìn thấy đáng về của huynh khi ôm muội mà! Tranh Ngôn...”, nàng dùng đôi cánh tay bám lấy cổ y, hơi thở thơm mùi rượu phả vào mặt y: “Cho muội xem đi mà!”.

Bây giờ Tiêu Sơ thật sự rất muốn cảm ơn mấy vị tiền bối trong thanh lâu, chính nhờ họ đã khiến cho y từ bé đã hiểu được mấy chuyện ân ái, cũng hiểu làm thế nào để không chế không cho chuyện này phát sinh...

Hít sâu một hơi, y ôm ngang Bạch Hạ lên: “Muội ngoan ngoãn nhắm mắt lại đi, ta mới cho muội xem”.

Lúc này đầu óc của Bạch Hạ hiển nhiên không được minh mẫn như bình thường, nên nàng chẳng thèm suy nghĩ gì đã nghe theo mệnh lệnh rõ ràng là đang lừa phỉnh này, chẳng qua trong miệng vẫn không quên lái nhai: “Nhắm mắt rồi đây, cho muội xem đi!”.

Tiêu Sơ cười khê, cúi đầu hôn lên gò má nóng rực của nàng: “Muội mau ngủ đi rồi còn nằm mơ, như vậy là có thể nhìn thấy rồi”.

“Ừ...”, Bạch Hạ dụi dụi, tìm một chỗ thoải mái trong lòng y, yên lặng trong chốc lát rồi lại lèm bèm: “Muội sắp phải gà đi rồi...”.

Tiêu Sơ bật cười: “Đúng vậy, sắp phải gà cho ta rồi”.

“Muội cứ tưởng rằng, cả đời này cũng không thể làm thê tử của ai cả.”

Tiêu Sơ bỗng nhớ tới, trước đây đích thật nàng từng nói qua mấy lời như “không thể thành thân” vài lần. Vốn y cứ tưởng rằng đây chỉ là do nàng xấu hổ, lẽ nào, không phải hay sao...

“Hạ Hạ, tại sao muội không thể làm thê tử của ai cả?”

Bạch Hạ đột nhiên chau mày, miệng méo máo, đôi mày dài run run kịch liệt, đáng về cứ như là đang muốn khóc.

Trái tim Tiêu Sơ thỉnh linh chùng xuống, vội vàng dịu dàng an ủi: “Không sao đâu, không sao đâu, chúng ta không nói tới chuyện này nữa”.

“Tranh Ngôn, đừng chết...”

“Được, ta sẽ không chết đâu.”

Bạch Hạ bỗng mở to mắt ra, khoảnh khắc đó, đôi mắt nàng trong suốt đến kỳ lạ: “Huynh hứa với muội sẽ cố gắng sống tiếp vì muội. Vậy thì muội hứa với huynh, muội tuyệt đối sẽ không chết trước mặt huynh!”.

“Lại nói vậy bạ gì đó, sao muội lại có thể...”

Tiêu Sơ bỗng nhiên im bật, lòng y thất lại, lẽ nào câu nói nghe như hoang đường này lại không phải là lời nói nhảm khi say.

Bạn đang đọc truyện *Cập Đới Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 13

Bạch Hạ thuận tay ném tới, Lâm Nam thu lại về đùa cợt, bước tới mặt nàng, thần sắc nghiêm túc: “Hãy nói cho ta, tại sao lại thế? Nếu chỉ bất cẩn bị thương một chút ở đầu lưỡi làm gì đến mức như cắn lưỡi tự sát vậy được?”.

Bạch Hạ chậm rãi đi tới góc phòng lấy khăn, chậm rãi lau miệng rồi lại chậm rãi treo lên, sau cùng nàng chậm rãi xoay người nhìn hắn, chậm rãi nói: “Lúc ta hôn Tranh Ngôn, đều do ta làm huynh ấy bị thương, không giống huynh...”.

“...”

Lâm Nam như bị sét đánh, trợn mắt, xoay nhanh chiếc quạt trong tay, xem ra hắn đang rất muốn tự đâm thủng hai tai rồi lại rất muốn đâm thủng hai mắt, nhưng dường như lại càng muốn đâm vào trái tim Bạch Hạ hơn.

“Nàng, nàng, nàng... nàng đúng là con tôm nhỏ ngu ngốc, không biết thì đừng có mà nói bậy, sao mà toàn nói mấy chuyện linh tinh...”

Về mặt Bạch Hạ thoáng hiện lên nét buồn bã không dễ thấy được, nàng âm thầm thở dài. Tuy vì đầu lưỡi bị thương nên giọng nói hơi ngọng, nhưng lời nói ra lại vô cùng đanh thép: “Ý của ta là, từ trước đến giờ Tranh Ngôn chưa bao giờ làm ta tổn thương, không giống huynh”.

Đôi mày Lâm Nam nhướng lên, giọng nói bỗng trầm hẳn xuống: “Thì ra ở trong lòng nàng, những gì ta mang lại đều chỉ là thương tổn?”.

Bạch Hạ không đáp, chỉ bình thần nhìn hắn, đôi mắt trong veo.

Lúc sau, Lâm Nam bỗng nhiên lắc đầu cười phá lên, tiếng cười càng lúc càng lớn và lạc long: “Bạch Tiểu Hà, tại sao... tại sao những đau khổ buồn phiền hắn gây ra cho nàng, nàng lại có thể không để trong lòng, còn sự vui vẻ hạnh phúc ta mang đến cho nàng thì nàng lại luôn coi như không thấy”.

Bạch Hạ hơi trầm mặc, khuôn mặt cười thật ngây thơ vô hại, nhưng mỗi câu nàng nói ra lại tựa thanh đao sắc nhọn đâm vào tận xương tủy: “Hay có thể nói như thế này, cho dù huynh ấy đem đến cho ta đau khổ buồn phiền ta vẫn vui vẻ chấp nhận. Cho dù huynh có cho ta vui vẻ hạnh phúc ta cũng chỉ cảm thấy nhạt nhẽo vô vị mà thôi”.

Nói xong cũng không thèm nhìn Lâm Nam, nàng dứt khoát xoay người bỏ đi không hề dừng lại, càng không quay đầu lại.

Trong căn phòng trống vắng, tiếng cũng vẫn cứ vang vọng, tuy dần dần nhỏ đi nhưng dường như không thể nào ngừng lại được.

Lúc lâu sau, hình như đã thấm mệt, Lâm Nam dựa vào chân tủ ngồi bệt xuống dưới đất, vừa cười vừa nhìn đường chỉ tay lộn xộn của mình.

Hắn đã tìm đủ mọi cách, hao tổn không biết bao nhiêu công sức, vậy mà hắn lại nhận được kết quả thế này đây. Phải chăng những thứ hắn muốn, vĩnh viễn đều không thể có được? Có lẽ điều duy nhất hắn thắng được Tiêu Sơ, chính là thời gian... Song, tại sao Bạch Hạ lại tự tin như thế chứ? Nàng tự tin rằng có thể ở bên y cả cuộc đời này, họ sẽ dắt tay nhau tới khi bạc đầu. Chẳng lẽ, nàng đã tìm được cách giải độc...

Hơi ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm nóc nhà trắng xóa, cuối cùng Lâm Nam cũng ngừng cười. Mái tóc màu hạt dẻ lay động dù không có gió, đôi mắt nâu nhạt lại tựa như đắm sau băng giá.

Tiêu Sơ vừa hồi phủ đã sợ hãi đến mức thất kinh hồn vía, bởi vì Bạch Hạ đang tắm rửa trong phòng y...

“Sao muội lại...”

“Ái chà, thật ngại quá! Muội không ngờ huynh lại về sớm như vậy!”

“Nhưng tại sao muội không tắm trong phòng mình ấy...”

“Lâu lâu đổi chỗ khác tắm rửa mới có cảm giác mới mẻ chứ, như vậy còn giúp kích thích khí huyết lưu thông, có lợi cho sức khỏe lắm đó.”

Trước sự giải thích đầy thuyết phục thế này, Tiêu Sơ chỉ có thể im lặng không đáp. Y xoay lưng lại vẫn nghe thấy rõ ràng tiếng nước róc rách, loáng thoáng còn thấy được làn khói bay lượn lơ lửng đường nét cơ thể qua tấm bình phong, y đặt tay lên trán thở dài.

Theo lý mà nói, sức chịu đựng của con người có hạn, nhưng qua mỗi lần thử thách, sức chịu đựng của y trước giờ vẫn chưa đạt tới cực hạn đó.

Lẽ nào sức chịu đựng của y là vô hạn? Điều này chẳng phải có nghĩa rằng, y không phải là người?!

Chẳng lẽ, tối hôm nay chính là cơ hội để y chứng thực thân phận con người của mình? Đây chính là ý trời?

Không không không, nếu làm như vậy thật thì y mới không phải là con người nữa, mà là cầm thú! Cầm thú ới là cầm thú...

“Tranh Ngôn, huynh lấy y phục mặc trên giả đưa qua đây cho muội đi!”

“...Muội tự lấy không được à?”

“Xa quá chứ bộ! Trời lại lạnh thế này, huynh nhẫn tâm để muội không mảnh vải che thân mà chạy lung tung sao?”

Câu nói này của nàng tác động đến mức đầu óc Tiêu Sơ cứ “ong ong”, y lẩm bẫm: “Dùng lời nói khiến cho người ta phạm tội gọi là xui khiến, cũng có thể bị phán ngồi nhà lao...”.

Y nhắm mắt, dựa vào trí nhớ đi tới chỗ giả áo, mò mẫm tìm được y phục rồi men theo hơi nước từ từ bước lại gần tấm bình phong: “Hạ Hạ, cầm lấy này”.

“Tới đây!”

Giọng nói lại vang lên ngay bên tai, Tiêu Sơ hoảng hốt, vội vàng muốn lùi lại rồi đi thì phần eo lại bị ôm lấy từ phía sau, hương thơm của cơ thể thiếu nữ sau khi tắm xộc vào mũi y, khiến y chệnh choáng, say mê.

“Tranh Ngôn, sao huynh không mở mắt ra?”

Cả người Tiêu Sơ cứng đờ, không còn chút sức lực nào nữa: “Đừng đùa nữa...”.

“Đùa cái gì? Ai đùa cơ? Huynh cầm lấy y phục của muội lại không đưa cho muội, muốn làm chuyện gì xấu phải không?”

“...Đưa...đưa cho muội rồi...muội cũng phải cầm đi chứ...”

“Muội muốn huynh mặc giúp muội.”

Cuối cùng Tiêu Sơ cũng sụp đổ, y hơi dùng sức nhẹ nhàng giãy ra, nhắc chân muốn bỏ đi. Phía sau thỉnh thoảng vang lên một tiếng la nhỏ và một tiếng va đập. Y bỗng hốt hoảng, trong lúc gấp gáp cũng không để ý nhiều, y xoay người lại nhìn, vừa bàng hoàng vừa lúng túng.

Bạch Hạ đang dùng chiêu thức mộng ngã về phía sau như chim nhận hạ cánh* mà ngã ngồi trên mặt sàn lạnh lẽo, khuôn mặt còn nhăn nhó, cắn răng xuyết xoa, nhưng trọng điểm ở đây chính là nàng đã mặc áo trong màu xanh nhạt rất chỉnh tề.

*Chiêu thức mộng ngã về phía sau, chim nhận hạ cánh: Trong chuyện Tiểu Ngao Giang Hồ, Lệnh Hồ Xung đã chế giễu chiêu thức của phía Thanh Thành như mộng ngã về phía sau, như chim nhận đáp xuống đất nên gọi là chiêu thức “bình sa lạc nhận”.

“Thì ra muội...”, hai má Tiêu Sơ phồng hồng, biết điều ngồi xổm xuống: “Ta còn tưởng...”.

Bạch Hạ không đáp, mà chỉ cực kỳ uất ức, vừa đau buồn vừa phẫn nộ, nàng dung đôi mắt to tròn rom róm nước mắt nhìn chằm chằm y.

Thế là Tiêu Sơ càng thấy áy náy hổ thẹn hơn, chỉ trách bản thân mình suy nghĩ đen tối, hàng vi không đứng đắn: “Ta xin lỗi...”

“Thôi bỏ đi, do tự muội bất cẩn nên trượt ngã, không liên quan tới huynh”, Bạch Hạ tỏ ra khoan dung độ lượng, lại còn tự trách, kiểm điểm lại mình: “Ai bảo muội tự dung chạy tới phòng huynh tắm rửa làm gì, còn nói mấy câu trắng trợn thế nữa, khó trách huynh lại hiểu lầm. Cho nên nói đi nói lại, chỉ tại muội không có chừng mực, không được đoan trang, bị người ta đề phòng xa lánh cũng đáng đời lắm...”

Nói tới đây, chân mày nàng nhíu lại, miệng thì mếu máo, bộ dạng nàng giống như sắp khóc òa lên tới nơi.

Tiêu Sơ đã cảm thấy hổ thẹn đến mức sắp chui xuống dưới đất, giờ lại càng chẳng biết phải làm sao, cuối cùng y quyết định thôi thì tất cả đều dựa vào hành động thay cho lời nói.

Y cúi người bế Bạch Hạ đi chân trần, sải bước vào phòng trong rồi đặt nàng lên giường.

Y lấy một chiếc khăn lau khô chân nàng, lại lấy một chiếc khăn nữa quấn mái tóc ướt dầm của nàng lên, tiếp đó kéo chăn đắp cẩn thận cho nàng, sau cùng y đưa tay phải vào trong chăn, lướt trên lớp áo trong của nàng, rồi dung luồng nội lực ấm áp giúp nàng xua đi sự ẩm ướt.

Trong lúc làm những điều này, tâm lòng của Tiêu Sơ còn thuần khiết hơn cả nước suối trên núi, chỉ vì muốn chứng minh từ trước đến giờ mình không bao giờ “đề phòng xa lánh” gì nàng, vậy nên y không hề suy nghĩ gì bậy bạ.

Nhưng tâm trạng Bạch Hạ lại rối rắm, mà thực ra cũng không thể gọi là rối rắm, quy lại một từ rất đơn giản – động lòng xuân.

Ngón tay thon dài mảnh mẽ của y, lòng bàn tay dịu dàng mang theo vết chai mỏng, từ ngón chân lộ ra ngoài men dần lên trên, qua đầu gối, bắp chân rồi đến đùi và phần bụng dưới, cuối cùng dừng lại một lúc tới phần hông, nơi tiếp xúc lớn nhất với mặt đất và cũng là chỗ bị ướt nhiều nhất. Cách lợp y phục bằng tơ lụa thượng đẳng, thậm chí Bạch Hạ có thể cảm nhận một cách rõ ràng những đường vân trên bàn tay y...

Trên con đường treu chọc cảm dỗ lẫn nhau này, Bạch Hạ vĩnh viễn khó thoát khỏi vận mệnh bị thảm từ chủ động sa vào thế bị động, dù Tiêu Sơ cố ý hay vô tình, đều sẽ khiến cho cục diện xoay chuyển hoàn toàn, sau mỗi lần khêu khích cho nàng dục hòa đốt người lại tỏ ra đứng đắn, về mặt vô tội,

nghiêm nghị không xâm phạm mà nhẹ nhàng bỏ đi...

Đây chính là cái gọi là tự tạo nghiệt không thể sống đây mà, hay có thể gọi một cách chính xác hơn: “Đen ăn đen”.

Ai bảo nàng họ Bạch mà không phải họ Hắc chứ...

Trong lúc hô hấp và nhịp tim Bạch Hạ rối loạn tới đỉnh điểm, khi dục hỏa mạn mẽ đã sắp như ngọn lửa lan trên cánh đồng, cả người đã sắp bùng nổ tới nơi thì Tiêu Sơ bình thân nói: “Y phục khô rồi, để ta giúp muội lau khô tóc”. Nói rồi y rút tay từ trong chăn ra, nghiêng người ngồi bên thành giường, dịu dàng mà tỉ mỉ lau ba ngàn sợi phiền não kia của nàng.

Nắm bắt thời gian vừa đúng lúc, Bạch Hạ chỉ còn biết cắn góc chăn...

Đang róm lệ cắn đến hăng say thì đột nhiên nghe Tiêu Sơ gọi khẽ: “Hạ Hạ...”

Bạch Hạ bực bội hừ một tiếng xem như trả lời.

Tiêu Sơ mỉm cười, gom mái tóc dài đã gần khô lại thành một túm đặt trên tấm khăn trước ngực nàng, để cho nàng nghiêng ra sau, dựa vào lồng ngực của mình, mười ngón tay dung lực vừa phải giúp nàng xoa bóp các huyệt đạo trên đỉnh đầu, giọng nói ôn hòa y từ từ dò hỏi: “Trong lúc ta đi ngoài đã xảy ra chuyện gì sao?”.

Bạch Hạ thoải mái hưởng thụ, trả lời qua loa: “Đầu có đau, thiên hạ vẫn thái bình”.

“Vậy à? Thế tại sao về mặt muội lại khó coi như vậy? Còn nữa, lúc nói chuyện cũng có chút kỳ lạ.”

Bạch Hạ sờ khuôn mặt khi tắm đã bị hơi nước xông cho đỏ ửng nóng bừng lên mà vẫn luôn cười hi hi, rồi lại cuộn cuộn đầu lười chỉ còn hơi đau nhức, trong long xao động, nàng mỉm cười: “Tranh Ngôn, một điểm nhỏ như vậy mà huynh cũng chú ý tới, có phải chứng rõ ràng bây giờ trái tim huynh đã hoàn toàn thuộc về muội rồi đúng không?”.

Tiêu Sơ bỗng ngừng động tác lại: “Lúc trước có phải ta đã sơ suất điều gì không?”.

Bạch Hạ lắc đầu: “Hay là chúng ta lập một giao ước đi, từ giờ khắc này trở đi, không nhắc đến trước đây, cũng không bận tâm đến sau này, được không?”.

“Được.” Tiêu Sơ nhẹ nhàng đồng ý rồi lại nói: “Hạ Hạ, ta hy vọng muội có chuyện gì cũng đừng giấu giếm ta, hai người ở bên nhau đâu phải chỉ chia sẻ mỗi niềm vui mà còn cùng nhau đối diện với đau khổ và nỗi buồn nữa, muội hiểu không?”.

Bạch Hạ im lặng một lúc, rồi xoay người úp sấp vào trong long y: “Tranh Ngôn, muội khó chịu lắm”.

“Ta biết.”

“Trong long muội cảm thấy rất buồn, nên vô cùng muốn gặp huynh, muốn nói chuyện với huynh. Nhưng muội lại không muốn làm phiền huynh, khiến huynh thêm phiền phức. Vốn muội cứ tưởng rằng, tắm rửa rồi quẩy rũ huynh một chút thì có thể làm cho huynh ý loạn tình mê không rảnh để tâm đến điểm bất thường của muội, nào ngờ vẫn bị thất bại. Không biết do muội diễn quá dở hay do đôi mắt của huynh quá sắc bén...”

Ấn đường Tiêu Sơ hơi xao động, trong ánh mắt y thoáng hiện lên một chút đau khổ, rõ ràng y có rất nhiều điều muốn nói với nàng nhưng lại như thể bị mắc kẹt ở trong cổ họng, lúc lâu sau không nói được gì, đành phải lấy cảm gỗ gõ lên trán nàng: “Nha đầu ngốc, sau này không được dung chiêu này với ta nữa. Lần này là tại vì Cửu điện hạ sao?”.

“Ừm.”

“Hắn đã đến tìm muội sao?”

“Muội đã nói những lời đoạn tuyệt quan hệ với hắn?”

“Ừm.”

“Hắn đã làm...chút chuyện gì đó với muội?”

“Ừm.”

Chân mày Tiêu Sơ nhíu lên, không hỏi tiếp nữa.

Bạch Hạ khịt mũi, giọng nói nhỏ nhẹ, buồn bã: “Muội biết, nếu muốn khiến cho hắn từ bỏ muội thì nhất định phải cắt đứt thật dứt khoát, thật triệt để, không thể để hắn lưu lại chút hy vọng nào. Nhưng lúc nói ra những lời đó, muội vẫn cảm thấy rất buồn...Thật ra, hắn luôn đối xử rất tốt với muội. Trước đây muội còn quá nhỏ, lại đang tức giận, thế nên có rất nhiều chuyện không hiểu được căn k. Bây giờ nghĩ lại, cho dù thế nào đi chăng nữa, tấm lòng của hắn đối với muội là thật, hơn nữa còn rất đặc biệt. Trái tim của nữ nhân rất bé, cũng không cần gì nhiều, thường chỉ dựa vào một chút đặc biệt đó đã đáng giá trao hết tình cảm, làm một con thiêu thân lao vào lửa...”.

Tiêu Sơ dung ngón tay làm lược, nhẹ nhàng chải tóc cho nàng, y không nói lời nào, chỉ cố gắng tạo một bầu không khí thoải mái, chỉ yên lặng nghe.

“Từ khi biết được hần là vương gia Bắc Tề, muội đã mơ hồ có một cảm giác, hần có lẽ không hề điên điên khùng khùng, ăn chơi phóng túng như chúng ta vẫn nhìn thấy bên ngoài. Bởi vì từ xưa đến nay, trong con cháu hoàng tộc có mấy ai có thể thực sự rời xa triều chính, tiêu dao tự tại đâu? Sau khi đến Khôn Thành, tất cả những biểu hiện của hần càng khiến muội khẳng định cách nghĩ này. Chẳng hạn như chính miệng hần từng nói với muội, hần vẫn luôn đeo mặt nạ để nguy trang, chẳng hạn như hần nói có một ngày hần nắm được quyền hành trong tay sẽ phóng hỏa trêu chọc hầu, Chẳng hạn như tối hôm nay hần có thể thoải mái đột nhập vào phòng muội mà không hề kinh động đến bất kỳ hộ vệ hay cấm vệ nào, nếu đã như vậy, lúc đầu trước khi hần dọn vào tòa phụ đệ bên cạnh tại sao lại phải làm những cuộc thám thính vô ích như vậy? Chắc hần vì muốn che giấu thực lực bản thân, đánh lừa người khác chăng...”

Bạch Hạ như thể nói mệt rồi, ngừng lại một lát rồi mới nói tiếp: “Có thể vì hần muốn tự bảo vệ mình, cũng có thể vì mưu cầu thiên hạ. Dù điều hần muốn làm gì đi chăng nữa, chắc chắn sẽ vô cùng nguy hiểm, cần phải dồn hết toàn bộ tâm trí để ứng phó. Nếu muội đã không giúp được gì cho hần, ít nhất cũng không muốn trở thành gánh nặng. Nếu muội đã không hồi đáp lại được thú tính cảm mà hần muốn, vậy thì lấy tư cách gì mà cứ dây dưa không dứt, quan hệ nhập nhằng như vậy, lấy tư cách gì mà đòi hỏi sự khác biệt độc nhất vô nhị hần dành cho muội mãi mãi không thay đổi...”

Vươn tay ôm lấy eo Tiêu Sơ, vùi mặt vào trong lòng ngực ấm áp của y: “Muội tuyệt tình với hần như thế, nhất định hần rất hận muội. Tuy đây chính là kết quả mà muội mong muốn, nhưng mà Tranh Ngón, sao trong lòng muội lại khó chịu thế này...”

“Bởi vì dẫu cho làm tổn thương một người không liên quan, muội cũng sẽ buồn. Huống hồ gì hần lại thật lòng thật dạ yêu muội như vậy, mà muội cũng từng có tình cảm giống vậy với hần”, giọng nói của Tiêu Sơ nhẹ nhàng mà trầm ấm, mang theo một sức mạnh có thể xóa đi ưu phiền, khiến lòng người yên ổn, ân cần giúp Bạch Hạ đếm lại góc chăn rồi nhẹ nhàng vuốt tóc nàng: “Ông trời rất công bằng, mất đi cái này ắt hẳn sẽ có được cái khác. Hần là một người ôm chí lớn, đương nhiên sẽ có một mảnh trời rộng lớn để hần tung hoành. Huống hồ, hần có tấm lòng rộng lượng, lại còn yêu muội như thế, làm sao có thể thực sự hận muội được? Mỗi người đều có sợi dây nhân duyên của mình, không thể cưỡng cầu không thể thoát khỏi. Chẳng hạn như hần sẽ có vương phi của mình, còn số mệnh của muội là làm thế tử của ta”.

Bạch Hạ không nén nổi bật cười, bờ vai nàng run run, thừa cơ nàng lau hết cả nước mắt, nước mũi lên vạt áo y.

Tiêu Sơ hét cách, đành phải để cho nàng thích làm gì thì làm, còn y thì hơi thả lỏng người ngã về phía sau tựa lên đầu giường, để cho nàng nằm nghiêng gối lên khuỷu tay mình: “Vừa cười vừa khóc, chắc muội cũng mệt rồi phải không? Thôi, nhắm mắt lại nằm nghỉ chút đi”.

Bạch Hạ mờ ám vén chăn ra: “Muốn ngủ chung không?”

Tiêu Sơ liếc mắt nhìn nàng, thỉnh thoảng cúi người xuống, lướt nhẹ trên bờ môi nàng rồi tiến sâu vào bên trong, thật dịu dàng, thật cẩn thận.

Sau khi buông nàng ra rồi rút quân về, về mặt Tiêu Sơ vẫn như thường mà nói với Bạch Hạ đã xây xẩm mặt mày: “Nghe nói, làm như vậy có thể giúp cho vết thương nhanh lành. Hần còn làm muội bị thương ở chỗ nào nữa không?”

Bạch Hạ thẹn thùng: “Huynh...huynh còn định tiếp tục dùng cách này để trị thương cho muội à?”

“Không, ta định phái Chiến phong đi báo thù giúp muội, cần trả lại cho hần từng miếng một!”

“...”

Bạch Hạ bèn im lặng chui vào trong chăn khóc ròng.

Nàng phải đổi họ! Nàng muốn tên là Hắc Hạ! Hắc Hạt* gấu chó**...

*Hạt: Mù lòa, phát âm gần giống với chữ Hạ.

**Gấu chó: Hắc Hạt Tử, ở đây Bạch Hạ đang chơi chữ, nếu đổi họ từ Bạch thành Hắc thì tên nàng sẽ phát âm gần giống như từ gấu chó.

Ngày hôm sau, trời vẫn còn chưa sang. Lâm Nam đã dẫn người rời khỏi Khôn Thành, không từ mà biệt. Chỉ để lại cho Bạch Hạ một vườn toàn thảo được quý hiếm và một cây tuyết liên vừa mới nở rộ...

Ngoài ra, hần còn để lại một người để trông nhà là Hồ Tam.

Bạn đang đọc truyện *Cấp Đới Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Chương 14

Type: Xe

Bước qua tháng giêng, tiết trời nhanh chóng ấm dần lên, vạn vật sinh sôi nảy nở.

Hồ Tam từ một thị vệ thân cận bên người vương gia lưu lạc đến bước đường trở thành người trông nhà giữ cửa, trong lòng cảm thấy vô cùng ảm ức.

Từ khi chân của Tiêu Sơ lành hẳn, những công việc chủ yếu đều đã có thần y Bạch Hạ chăm lo hết tất cả, Tứ Muội đột nhiên ăn không ngồi rồi, không có đất dụng võ, chẳng tìm ra được chút giá trị sinh tồn nào của bản thân, vậy nên không khỏi cảm thấy lạc lõng.

Một người ảm ức, một người lạc lõng, nhờ hai người có chung một tiếng nói, chút tranh chấp xung đột trước kia liền coi như cho qua.

Hơn nữa, Hồ Tam nghĩ rằng Tứ Muội bởi vì già cắn một miếng mà không thể không đồng sinh cộng tử với mình, thế là dưới sự thúc đẩy của đủ các thể loại cảm xúc lẫn lộn, già cam tâm tình nguyện kiềm chế tính tình nóng nảy ương ngạnh mà hạ mình xuống. Tứ Muội vốn nhớ mãi không quên mối thù nên vô cùng căm ghét già, nhưng vì già đã như vậy nên hẳn cũng không tìm được bất cứ lý do gì để nổi giận. Cứ như vậy lâu dần, người này lại từ từ thấy được ưu điểm của người nọ, họ bắt đầu, chung sống hòa thuận với nhau.

Cả hai đều là những nam tử hán tính tình hào sảng, từng trải qua biết bao rừng đao mưa tiễn, bây giờ ngồi trên nóc nhà uống rượu ăn thịt thét dài dưới ánh trăng, cùng ngồi xỏm bên chân tường lòng đầy thương cảm mà nhớ về tháng ngày oanh liệt khi xưa, cuộc sống cũng khá thoải mái vui vẻ.

Đến khi cỏ mọc xanh, chim oanh bay lượn(*), hai vị tráng sĩ lại dắt theo sói tuyết Chiến Phong cùng rong ruổi trên thảo nguyên, cùng cười ngựa săn bắn, mỗi lần ít nhất cũng phải mất mười ngày, nửa tháng mới về.

(*)Cỏ mọc xanh, chim oanh bay lượn: Ví với cảnh sắc mùa xuân

Cứ như vậy, so với Hồ Tam, Bạch Hạ lại càng giống một vị quân gia tận tâm tận lực hơn. Những lúc Tiêu Sơ ra ngoài, hầu như nàng đều ở Lâm Phủ, chăm sóc vườn được thảo kia hoặc chỉ tùy ý đi tản bộ trong viện tử được bài trí cực kỳ khéo léo xa hoa.

Ngày tháng cứ lặng lẽ trôi qua như nước chảy, thật bình dị, thật chất phác.

Mỗi khi đến xế chiều, Bạch Hạ sẽ trở về Tiêu Phủ, chờ Tiêu Sơ về cùng ăn cơm.

Tiêu Sơ không còn chịu sự trói buộc của chiếc xe lăn, hơn nữa thời gian của y đều đặt tại quân vụ, dường như ngày nào cũng ra khỏi thành, tới nơi đóng quân nghị sự, nên bữa sáng cùng bữa trưa của y đều dùng ở quân doanh. Nhưng dù bận cách mấy, y nhất định sẽ trở về dùng bữa tối cùng với Bạch Hạ. Sau bữa cơm, hai người cùng nhau đi dạo nói chuyện trên những con đường xưa, hoặc là chỉ ở nhà cùng nhau đọc sách, vẽ tranh.

Bạch Hạ cảm thấy, tuy từ khi quen Tiêu Sơ đến nay còn chưa tới nửa năm, nhưng giữa nàng và Tiêu Sơ lại giống như một đôi phu thê vậy, không có xúc cảm mãnh liệt kinh thiên động địa, hận không thể thiêu cháy tất cả, mà chỉ từ từ chậm rãi mang sự dịu dàng và mùi hương của đối phương hòa tan từng chút một vào huyết mạch của mình.

Đương nhiên rồi, cho đến bây giờ vẫn là đôi “phu thê” vô danh, vô thực mà thôi...

Đáng tiếc, trong vườn thảo được kia hình như không có dược liệu để chế ra xuân dược, khiến cho Bạch Hồ có chút tiếc nuối.

Tổ hợp dã thú Hồ Tam, Tứ Muội và Chiến Phong đã đi ra ngoài được hơn mười ngày rồi, không biết ở trên thảo nguyên bao la lấy trời làm chặn, lấy đất làm chiếu đó đã xảy ra chuyện hay ho thú vị gì mà ba tên này lại vui quên đường về như vậy nữa...

Cửa sổ phía sau thư phòng Tiêu Sơ đúng hướng mặt trời lặn, vừa đẩy cửa ra, có thể nhìn thấy ráng chiều phủ lên rừng trúc xanh, gió nhẹ thổi qua, hương thơm thoang thoang lan tỏa khắp phòng.

Thường thức phong cảnh thi vị như vậy mà trong đầu Bạch Hạ toàn những suy nghĩ linh tinh bậy bạ, nhưng nét mặt nàng lại chẳng chút phù hợp.

Tiêu Sơ vừa bước vào phòng đã nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị như vậy đó.

“Hạ Hạ, muội đang nhìn gì đấy?”

“Ý, hôm nay sao huynh về sớm thế? Mau lại đây cùng ngắm hoa với muội đi!”

“Hoa? Vậy thì tại sao muội lại cười kiêu...”

Tiêu Sơ khó hiểu đi lại gần cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, cảnh vật trước mắt đều rất thanh tịnh tươi đẹp, đâu có gì lạ.

Bạch Hạ xoay đầu lại, chân mày và đôi mắt cong cong, lúm đồng tiền cùng chiếc răng nanh nhỏ ẩn hiện: “Xinh đẹp đáng yêu? Mỹ miều vô song? Khuynh quốc khuynh thành? Câu hồn nhiếp phách?”

Tiêu Sơ mím môi nhìn nàng, trầm mặc, đắn đo một lúc cuối cùng vẫn giữ vững tinh thần gan dạ kết luận dựa theo sự thật: “Hèn hạ”.

Bạch Hạ nhảy tới túm lấy cổ Tiêu Sơ, cắn một miếng trên xương gò má y: “Nếu muội thật sự hèn hạ thì đã ăn sạch huynh từ lâu rồi!”

Tiêu Sơ nhẹ nhàng thổi một hơi vào bên tai nàng, hài lòng nhìn thấy làn da nàng nhanh chóng ửng hồng: “Điều này chứng tỏ rằng, chỉ hèn hạ thôi vẫn còn chưa đủ. Huống hồ gì chỉ mới dừng lại ở mức tương tượng thôi.”

Một lời trúng đích, Bạch Hạ chỉ còn biết khóc ròng.

Tiêu Sơ mỉm cười nghiêng đầu nhìn nàng: “Tóc mái của muội muội dài ngắn không đều đó, muội còn phải ra ngoài gặp người khác nữa!”

“Có câu, nữ nhân làm đẹp chỉ để cho người mình yêu ngắm, cho nên dù có biến thành đầu tóc lởm chồm như chó cắn thì cũng đâu có sao, chỉ cần ta không để tâm là được chứ gì.”

Tiêu Sơ không cho Bạch Hạ nói nhiều, ấn nàng ngồi yên trên ghế đi lấy kéo rờ khom lưng xuống cẩn thận cắt đi từng chút một.

Tóc vụn rơi lên chóp mũi và gò má nàng, y bèn dùng ngón tay phôi sạch. Tóc rơi xuống bờ mi dài của nàng, y liền thổi nhẹ cho nó bay đi.

Về mặt y vô cùng chuyên chú, động tác dịu dàng, hơi thở ấm áp, khoe môi luôn mỉm cười, dường như nó sẽ không bao giờ mất đi, đôi mắt y dưới ánh tà dương ánh lên quang sáng nhàn nhạt.

Bạch Hạ ngoan ngoãn ngồi yên, hàng mi khép lại

Đáng lẽ độc Dịch Hồn phát tác rất nhanh, sở dĩ Tiêu Sơ có thể cầm cự lâu như thế là bởi vì ban đầu y đã dùng nội lực thâm hậu của mình để dồn hết chất độc xuống hai chân. Bây giờ y đi lại được bình thường như vậy chứng tỏ y đã không thể áp chế độc tính nữa.

Cho dù y có võ công cao cường, cho dù nàng có chế thuốc giải giỏi cách mấy, cùng lắm cũng chỉ có thể cố gắng làm cho quá trình đó chậm lại. Một khi chất độc lan vào tam mạch thì đó chính là lúc y phải chết. Song, có khoảng thời gian này đã là đủ rồi.

“Gần đây huynh còn đau không?”

“Hiện giờ là mùa xuân ấm áp, lại có loại thuốc do muội đặc chế, cũng lâu lắm rồi độc chưa phát tác.”

Bạch Hạ ngắm nghía đuôi bím tóc, “ừm” một tiếng, sau đó làm như thể băng quơ nói: “À đúng rồi, nếu bao giờ huynh thấy đau ở ngực thì nhớ nói cho muội biết đấy nhé.”

Ngón tay Tiêu Sơ hơi ngừng lại, trên khuôn mặt thoáng hiện lên thần sắc khác thường. Tiếp đó y nhẹ nhàng nhặt lấy mấy sợi tóc vụn cuối cùng còn bám trên hóc mắt nàng, mỉm cười đồng ý.

Một lúc sau, Tiêu Sơ lại dịu dàng nói: “Hạ Hạ, gần đây ta vẫn luôn bận xử lý công vụ, không có thời gian ở bên muội, ta xin lỗi.”

“Chỉ cần mỗi buổi tối huynh đều trở về dùng bữa với muội là được mà! Có điều cũng may không phải ở cạnh huynh từ sáng đến tối, nếu không, nhất định muội sẽ vì dục cầu bất mãn(*) mà thất khiếu chảy máu đó!

(Dục cầu bất mãn: Ham muốn không được thỏa mãn, không được thực hiện, ở đây nói về vấn đề tình dục.”

“...”

Tiêu Sơ chỉ còn biết lắc đầu bật cười: “Ta hầu như đã thu xếp ổn thỏa tất cả các sự vụ rồi, mấy ngày sau ta dự định cùng muội dạo quanh đây, tiếp đó đầu tháng sau chúng ta sẽ khởi hành về kinh thành.” Nói xong y lấy gương đưa cho Bạch Hạ: “Thế nào? Tay nghề của ta không tồi chứ?”

“Cũng được...” Bạch Hạ soi gương, gật đầu: “Về sau ta giao việc này cho huynh đấy.”

“Được.”

“Tóc muội cũng không nhanh dài lắm, khoảng một tháng sửa một lần là được rồi”, Bạch Hạ đặt gương xuống, đứng dậy vươn tay kéo Tiêu Sơ lại rồi nghiêng đầu nghiêm túc nói: “Tranh Ngôn, muội biết huynh có rất nhiều việc phải làm. Cho nên, không cần huynh mỗi ngày phải về chân mày, tết tóc cho muội, chỉ cần huynh mỗi tháng sửa tóc mái cho muội một lần thôi. Yêu cầu này không quá đáng chứ?”

Tiêu Sơ khẽ thở dài: “Hạ Hạ, muội lúc nào cũng như thế, khiến ta thật không biết phải trả lời ra sao”.

“Có phải cảm thấy có một chút hổ thẹn không?”

“Nào chỉ một chút.”

“Có phải cảm thấy có một chút áy náy không?”

“Phải nói là cực kỳ.”

“Vậy thì, có muốn làm chút gì đó để bù đắp không?”

Tiêu Sơ nhìn Bạch Hạ đang lộ ra vẻ mặt tình quái như con hồ ly, cố nén lại nụ cười hiện lên trên khoe môi: “Trước đây muội từng nói với ta, ngoài Chiêu ca ca ra muội vẫn còn năm vị huynh trưởng nữa đúng không?”

Bạch Hạ không hiểu tại sao y lại đột ngột nhắc tới chuyện này, nên chỉ có thể ngơ ngác gật đầu.

Tiêu Sơ vò mái tóc mới cắt của Bạch Hạ: “Hà Hạ, muội phải biết rằng, những quy tắc lễ nghi của danh gia vọng tộc rất nhiều, lúc nào cũng có vô vàn đôi mắt dòm ngó, vô số khuôn miệng chờ để đặt điều. Cho dù gia tộc ta trước giờ đều không đặt nặng mấy lễ nghi rườm rà này, muội căn bản cũng không để tâm tới. Nhưng ta không thể làm bất cứ điều gì để khiến cho sau này muội phải gánh chịu điều tiếng hay những lời chỉ trích. Mà điều quan trọng nhất là, ta nghĩ phụ mẫu và huynh trưởng của muội nhất định đều hy vọng có thể tự tay giao muội cho ta khi vẫn còn nguyên vẹn.”

Nói tới đây, y liền không thể ngăn nổi ý cười được nữa. “Ta có muội muội, cho nên rất hiểu tâm ý muốn bảo vệ của một người làm ca ca. Từ nhỏ tới lớn, nhìn thấy mối quan hệ hục hặc giữa phụ thân và hoàng thượng, ta cũng rõ được tấm lòng thương yêu của những người làm cha mẹ đối với con gái. Cho nên Hà Hạ, xem ra ít nhất trước khi hai bên chính thức gặp nhau, muội vẫn chỉ có thể tiếp tục hèn hạ suy nghĩ thôi, phải giữ gìn thân thể trong sạch đấy nhé. Có vấn đề gì không?”

Bạch Hạ từ nhỏ đã được năm vị ca ca ruột cùng Chiêu ca ca bảo vệ nghiêm ngặt, tất cả những sinh vật giống đực có ý đồ tiếp cận nàng đều bị đánh cho chạy bán sống bán chết, suy nghĩ kỹ lại, cuối cùng không thể không thừa nhận, nếu họ biết được mình vẫn chưa thành thân đã bị một nam nhân khác lợi dụng, chodur là chủ động hay bị động, chắc chắn hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Song, tuy nàng cũng cảm thấy lời của Tiêu Sơ cũng khá có lý, nhưng vẫn không chịu bị thu phục dễ dàng như vậy, thế là Bạch Hạ bắt đầu xoa người, giả vờ vô lại càn quấy: “Nếu muội nói có thì sao?”

Tiêu Sơ cúi đầu cắn lên bờ môi nàng, nói rõ ràng từng tiếng một: “Ta bác bỏ”.

Bạch Hạ không phục, nhướn lên cắn lại. Tiêu Sơ nghiêng đầu tránh, Bạch Hạ kiên trì bám theo.

Cứ một người cắn một người tránh như vậy, Tiêu Sơ lại hứng trí, chỉ trong nháy mắt đã chuyển đổi thủ thành công, ép Bạch Hạ lên cạnh bàn, từ từ hôn sâu hơn.

Lúc này, cơ thể hai người kẻ sát đạt tới một sự hòa hợp chặt chẽ nhất định, đồng thời cũng là một sự khảo nghiệm nghiêm ngặt đối với tính dẻo dai của vùng eo mỗi người.

Trng khoảnh khắc này, hơi thở hòa quyện, càn quét phoi phới, thư phòng cảm địa hoàn toàn mất đi vẻ trang nhã vốn có.

Ngay một khắc sau, xung quanh đột nhiên tỏa ra hàn khí, đồng thời vang lên tiếng ầm ầm cực lớn, căn phòng chỉ còn sót lại ba bức tường.

Trong lớp bụi bay mù mịt, xen lẫn tiếng hô to vừa kinh ngạc lại vừa mừng rỡ của Bạch Hạ: “Chiêu ca ca!”

Tiêu Sơ lạnh lùng phui đi bụi đất bám trên vai, đau đầu.

Bạch Hạ nghĩ, tại sao cùng là một bộ y sam màu thiên thanh, khi mặc lên người Tô bá bá lại cho người ta cảm giác ấm áp như mùa xuân, mà đối sang người Chiêu ca ca lại như mùa đông lạnh giá chứ? Giữa phụ tử có cùng dòng máu mà lại có sự khác biệt về khí chất lớn đến mức có thể nói là một trời một vực như vậy, chẳng trách Tô bá mẫu vẫn rực rỡ như mùa hè lại luôn nghi ngờ đứa con này không pahir do mình sinh ra, còn nếu không thì chắc khi đầu thai, chào đời bị đục trũng đầu đó nên đầu óc có vấn đề...

Suy nghĩ của Tiêu Sơ thì đơn giản hơn cũng thiết thực hơn nhiều. Thứ nhất, thì ra đây chính là Chiêu ca ca mà Bạch Hạ vẫn hay nhắc đến. Thứ hai, tên này là người điên.

Suy nghĩ hiện giờ của Tô Tử Chiêu tạm thời chưa đề cập tới, nhưng suy nghĩ trước đó của hắn thì đã rành rành ngay trước mắt, từ bức tường bị phá đổ cho tới những cây châm thép găm chi chít đầy phòng thì có thể nhìn ra được.

Chuyện kể rằng, khi đó thứ mà tay trái người này phóng ra, ngoài có công dụng phát nổ mang tính phá hủy trên diện rộng thì trong đó còn có xen lẫn vô số ám khí chí mạng, mà tất cả lực sát thương, bao gồm cả những viên sỏi đá bắn ra tứ phương tám hướng, toàn bộ đều không trúng chỗ mà Tiêu Sơ và Bạch Hạ đứng.

Cũng có thể nói rằng, nếu có ý đồ né tránh, thậm chí chỉ cần tùy tiện cử động một chút thì sẽ bị ám khí đâm thành một con nhím.

ở đây sờ dĩ nhấn mạnh từ “một con” chính là bởi vì thứ mà tay phải người này tung ra quấn chặt trên eo Bạch Hạ, ngoài việc có thể nhanh chóng kéo nàng ra khỏi chỗ đó, còn có thể ngay lập tức bung lên thành một tấm lưới bảo vệ đao thương bất nhập để có thể đảm bảo nàng không bị chút thương tổn nào.

Cho nên, cái gọi là “một con” chính là để ám chỉ Tiêu Sơ.

Nếu Tiêu Sơ tránh né hay cử động thì chứng tỏ rằng y không có năng lực phán đoán chính xác, cũng không có đủ định lực, bị đâm chết cũng đáng đời.

Nếu Tiêu Sơ vận cộng đối kháng lại với tấm châm thép bắn ra như Thiên Nữ rải hoa không gì đỡ nổi này thì chứng tỏ rằng y chỉ là một tên lỗ mãng, bị đâm chết cũng đáng đời.

Nếu Tiêu Sơ buông Bạch Hạ ra để tự mình tìm đường sống, thế thì càng đáng bị đâm chết hơn nữa...

Căn nguyên sự việc nói ra thì dài, thật ra cũng chỉ là chuyện xảy ra trong thời gian nhanh như cắt.

Tô Tử Chiêu vừa đi vào viện tử liền trông thấy có một gã nam tử kẻ sát người Bạch Hạ, hai tay trái phải liền hành động ngay tức khắc, quá trình suy nghĩ chỉ thoáng trong chớp mắt, mà trong thời gian ngắn lại có thể khống chế được cả góc độ và sức mạnh chuẩn xác như thế này, còn suy tính được cả về tâm tính và nhân cách người khác, trí óc người này quả thật chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: “Đáng sợ.”

Còn về Tiêu Sơ, đang hôn đến xúc cảm mãnh liệt dâng trào thì đột nhiên gặp phải biến cố này, trong khoảnh khắc đó y đã rất quả quyết, đi đi về về một lần trên sợi dây nối liền sự sống và cái chết, đánh một vòng trước cửa điện Diêm Vương, cuối cùng có thể còn đủ tay chân mà sống sót thì quả thật không hề dễ dàng.

Cũng may y đã rất bình tĩnh, hơn nữa vẫn luôn dùng lưng và hai cánh tay của mình để che chở cho Bạch Hạ, bằng không đường đường một Quân hầu lại bị đâm cho cả người lỗ chỗ mà chết thì quả thật là quá sức mất mặt! Quá sức mất mặt!

Mà vừa mới gặp nhau, à không, chính xác mà nói thì phải là vẫn chưa gặp mặt nhau, hai bên không thù không oán thế mà vị nhân huynh này đã vô duyên vô cớ hành động như vậy, trạng thái tinh thần của hắn quả thật rất đáng lo...

Tiêu Sơ đánh lạnh mặt thầm lo lắng, Tô Tử Chiêu đã chậm rãi giẫm lên đồng hồ nát mà đi tới, đến chỗ cách khoảng một trượng thì hắn dừng lại, chấp tay sau lưng rồi lên tiếng: “Tiểu Lục Nhi”.

Bộ y bảo màu xanh đã hơi cũ nhưng sạch sẽ vừa vặn, tôn lên dáng người cao lớn rắn rỏi và tấm lưng thẳng tắp, hoàn toàn toát lên được phong thái của một vị văn nhân chỉ mặc áo vải bình bị nhưng vẫn toát ra sự tao nhã thanh cao. Hai hàng lông mày dài thẳng, thoát trông có vẻ ôn hòa dề dặt, song bởi đôi mắt tựa như hai vì sao đêm cô độc nên hắn lại thiếu đi vài phần khí chất của người đọc sách, tăng thêm sự cao ngạo, lạnh lùng, xa cách.

Trong lòng Tiêu Sơ bắt đầu cảm thấy hơi khó chịu, nhưng không phải hoàn toàn bởi vì Bạch Hạ vừa nghe thấy một tiếng gọi khẽ liền lập tức vui mừng nhảy tót vào lòng Tô Tử Chiêu mà bởi vì y đột nhiên nhớ tới một vị trưởng bối cũng có khí chất lạnh lùng như vậy.

Chỉ có điều, cái lạnh lùng không cho người khác lại gần của vị trưởng bối kia không hề phân biệt đối tượng, không phân biệt tình huống, tuyệt đối không có ngoại lệ, mà Tô Tử Chiêu thì hiển nhiên là chỉ có một người duy nhất ngoại lệ.

Đây có phải là cái gọi là “độc nhất vô nhị” mà Bạch Hạ đã từng nói không...

“Chiêu ca ca, sao huynh lại đến đây?”

“Tìm muội.”

“Chiêu ca ca, sao huynh biết được muội đang ở đây?”

“Nghe nói.”

“Chiêu ca ca, những người khác đâu?”

“Tới sau.”

“Chiêu ca ca, họ khỏe chứ? Cha muội, mẹ muội, đại ca, nhị ca, tam ca, tứ ca, ngũ ca còn có cả Tô bá bá, Tô bá mẫu và mọi người ở Mai Lĩnh nữa....”

“Đều khỏe cả.”

“Chiêu ca ca, hai năm không gặp, huynh lại lợi hại lên nhiều lần rồi đó!”

“...”

“Chiêu ca ca, hai năm không gặp, hình như huynh cao lên một chút, cũng gầy đi rồi.”

“...”

“Chiêu ca ca, hai năm không gặp, huynh càng anh tuấn hơn, khôi ngô hơn rồi.”

“...”

“Chiêu ca ca...”

Thấy Bạch Hạ cứ bám dính trong lòng mình như con chim sẻ mà đông dài mãi không ngừng, Tô Tử Chiêu cuối cùng cũng không nhịn nổi, cắt ngang lời nằng, hắn đỡ lấy vai nằng đẩy nằng đứng cách ra một chút: “Tiểu Lục Nhi...”

Song những lời sau đó vẫn chưa kịp nói ra thì đã thấy Bạch Hạ chun mũi, trước mặt đột nhiên giàn giụa, giọng nói trong trẻo đã trở nên nghẹn ngào nức nở: “Chiêu ca ca, hai năm không gặp, muội nhớ huynh lắm...”

Khuôn mặt Tô Tử Chiêu trong nháy mắt đã thoáng hiện lên một chút dịu dàng. Hắn khẽ thở dài kéo nằng vào lòng lần nữa rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng nằng, bây giờ hắn không còn kiêng lời nữa, giọng nói lạnh lùng, cứng nhắc hơi xúc động: “Nha đầu này, bản thân muội cũng biết đã hai năm trôi qua rồi

sao? Vì để tìm muối suốt chút nữa chúng ta đã lật tung cả Đại Lương lên rồi. Nhưng ai cũng chẳng ngờ được, muối lại chạy xa như vậy, không chỉ ra khỏi Đại Lương, qua Bắc Tề rồi còn vượt qua cả thảo nguyên mênh mông... nếu không phải gần đây ta quyết định mở rộng phạm vi tìm kiếm để thử vận may thì còn không biết được mình đã lãng phí biết bao nhiêu thời gian. Tiểu Lục Nhi, lần này quả thật muối quá mức ngang bướng rồi đó!”

“Muối xin lỗi, Chiêu ca ca... Muối cứ tưởng rằng muối làm như vậy, mọi người sẽ rất tức giận, lâu dần sẽ không cần muối nữa, sẽ quên muối đi...”

“Chúng ta đương nhiên phải tức giận...”, Tô Từ Chiêu đột nhiên yên lặng, chân mày nhíu chặt, lúc hần lại mở miệng, giọng nói đã không còn xúc động nữa mà như có chút âm trầm: “Tiểu Lục Nhi, cứ theo ta trở về trước đi rồi nói.”

Bạch Hạ thút tha thút thít, vẫn chưa kịp trả lời thì Tiêu Sơ bị ngớ lơ này giờ cuối cùng cũng không thể kìm nén được nữa, có điều bề ngoài vẫn giữ phong thái lễ độ như trước: “Đây ắt hẳn là Tô huynh mà Hạ Hạ vẫn hay nhắc tới phải không? Tại hạ Tiêu Sơ, hạnh ngộ.”

Tô Từ Chiêu nghe tiếng ngược mắt lên, vẻ mặt và giọng điệu ngay lập tức biến đổi từ gió xuân ấm áp trong một khắc trước thành băng dày ba thước. Trong cả quá trình chuyển hóa không cần phải chuẩn bị, thái độ của hắn chẳng những dứt khoát nhanh chóng mà còn vô cùng triệt để: “Mấy căn phòng không an toàn thế này mà cũng dám để cho Tiểu Lục Nhi của chúng ta đi vào, không biết sống chết.”

Tiêu Sơ nhìn nửa gian phòng còn sót lại, nền móng vững chãi, kết cấu chuẩn xác, chế tác tinh xảo khỏi cần phải bàn cãi. Thế là trong lòng y âm thầm tạ lỗi với tất cả những người đã góp công sức dựng nên gian phòng này.

Tất cả nhà cửa trên thế gian này có thể tránh mưa, tránh sét, tránh động đất, nhưng y quả thật chưa từng nghe thấy có thể tránh được thuốc nổ bao giờ.

“Nơi này đã lâu không tu sửa, là do tại hạ đã sơ suất”, Tiêu Sơ vẫn giữ dáng vẻ ôn tồn lễ độ như cũ, nụ cười nhẹ nhàng vẫn luôn biểu hiện trên mặt: “Có điều xin Tô huynh yên tâm, cho dù viện từ của tại hạ thật sự có vấn đề gì thì nơi mà Hạ Hạ cư ngụ thường ngày vẫn bảo đảm sẽ luôn luôn an toàn tuyệt đối.”

Tô Từ Chiêu lạnh lùng: “Chẳng qua ngươi biết ta chắc chắn sẽ không cho nổ chỗ mà Tiểu Lục Nhi ở nên mới dám khoác lác như thế.”

Tiêu Sơ chỉ cười không đáp.

Tô Từ Chiêu lấy khăn tay ra, vừa lau khô nước mắt cho Bạch Hạ vừa lạnh nhạt nói: “Nơi mà bất cứ người nào cũng có thể tự do ra vào, còn dám nói là an toàn?”

“Trên thế gian này há có nơi nào tuyệt đối an toàn? Cho dù là hoàng cung phòng vệ nghiêm ngặt thì cũng khó mà ngăn nổi cao thủ tinh thông bố trí bẫy rập, giới dùng thuốc nổ ám khí như Tô huynh đây”. Tiêu Sơ phẩy tay áo, phui đi chút đất bám trên mũi giày, vậy mà tất cả bụi đất xung quanh lại không hề bay lên một chút nào, ngay cả làn gió nhẹ hiu hiu thoảng chốc cũng như dừng lại: “Cái gọi là an toàn, chẳng qua chính là quyết tâm liều mình, lấy sinh mạng để bảo vệ người kia, trước khi chính mình tắt thở ta quyết không để nàng chịu bất kỳ thương tổn gì, chỉ như vậy mà thôi.”

Chỉ hai câu nói nhẹ nhàng và một động tác của y đã đủ nói lên tâm ý của y với Bạch Hạ, cũng vạch rõ sở trường của Tô Từ Chiêu, đồng thời còn kín đáo bộc lộ nội lực cao thâm của mình một cách khiêm tốn.

Cuối cùng lần đầu tiên ánh mắt của Tô Từ Chiêu cũng dừng lại trên người Tiêu Sơ trong chốc lát: “Ngươi không quan tâm đến sự sống chết của thuộc hạ mình sao?”

“Có động tĩnh lớn như thế mà chẳng có người nào xuất hiện, ta nghĩ chỉ có hai khả năng, hoặc là họ đã chết rồi, hoặc là đã bị chế ngự rồi.” Nụ cười của Tiêu Sơ càng thuần khiết vô hại hơn: “Người học rộng hiểu nhiều đã dạy cho Hạ Hạ đọc sách biết chữ, còn cả đạo lý làm người thì sao có thể là kẻ tàn nhẫn xem mạng người như cỏ rác được chứ? Cho nên, không phải tại hạ không quan tâm mà chẳng qua là tại hạ không cần phải lo lắng thôi.”

Tô Từ Chiêu hừ một tiếng: “Nịnh bợ?”

Tiêu Sơ không hề hổ thẹn mà lại cảm thấy vinh dự, vô cùng ngoan ngoãn, vô cùng nhũn nhặn đáp: “Vi Hạ Hạ, đây là việc nên làm mà.”

“Hạ Hạ...”, Tô Từ Chiêu không mang chút cảm tình mà lặp lại một lần, sắc mặt đột nhiên lạnh đi vài phần: “Thật khó nghe!”

Tiếp đó, hắn quay sang Bạch Hạ vẫn còn đang chìm đắm trong đủ loại cảm xúc đau buồn, mừng vui trước cuộc gặp gỡ bất ngờ này, khuôn mặt hắn giãn hẳn ra, khóe môi nhẹ nhếch lên, giọng nói dịu dàng: “Tiểu Lục Nhi, đi theo Chiêu ca ca nhé!”

Nụ cười này quả thật như làn gió xuân ấm áp thổi qua mặt đất bị băng tuyết phủ kín, có lẽ bởi vì nó độc nhất vô nhị cho nên càng rực rỡ chói mắt.

Thế là hồn phách Bạch Hạ tức thì bay mất, vô thức ngoan ngoãn gật đầu.

Thế là Tô Từ Chiêu bèn nắm lấy tay nàng, dắt nàng nghênh ngang bỏ đi.

Tiêu Sơ đứng trên đồng cỏ nát nhìn theo bóng dáng hai người, nụ cười tưởng chừng như không bao giờ mất đi trên khuôn mặt cuối cùng đã vụt tắt.

Từ khi Tô Từ Chiêu xuất hiện Bạch Hạ đã chẳng thèm nhìn y dù chỉ một lần, bây giờ, lại có thể cứ như vậy mà bỏ đi...

Ở trước mặt y mà nàng lại bỏ đi cùng với một nam nhân khác!

Tiêu Sơ hít thật sâu...

Cuối cùng y tung ra một chuông, tiếng ầm ầm rền vang xen lẫn với uy lực như sét đánh, thế là căn phòng đáng thương chỉ còn lại mỗi hai bức tường...

Tô Từ Chiêu nghe thấy tiếng động bèn dừng bước xoay người lại, vừa vung tay lên, liền vang lên hai tiếng động cực lớn, khói bụi cuốn tung mù mịt, xung quanh chỉ còn lại bình địa, công cuộc dỡ phòng tuyên cáo kết thúc thắng lợi.

Tiêu Sơ nhẹ nhàng bay lên nên tránh được tai bay vạ gió, tay áo phấp phới, dáng vẻ cực kỳ xuất trần, có điều vẻ mặt y lại vô cùng đáng sợ. Bởi vì, từ đầu đến cuối Bạch Hạ không hề quay đầu lại, càng đừng nói tới nhìn y một cái...

Tiêu Sơ khẳng định, y sẽ không bao giờ hiểu được suy nghĩ của một tên điên.

Bởi lẽ sau khi phá đồ thư phòng của y, Tô Từ Chiêu đột nhiên hỏi lại một câu: “Ồ lại đây được bao ăn ở có phải không?”. Nhận được câu trả lời là có thì hần mới lạnh lùng hất cằm: “Ta đói rồi.”

Cho dù là Hoàng đế, từ trước tới giờ cũng chưa từng dùng khẩu khí như ông trời thế này mà nói chuyện với Tiêu Sơ. Nhưng trong giờ khắc này, tình cảnh này, y cũng chỉ có thể gạt bỏ sự tức giận mà ngoan ngoãn đi thu xếp, thậm chí còn có một chút cảm kích, bởi vì dù sao đi chăng nữa thì họ cũng tạm thời ở lại.

Chưa đi có nghĩa là còn hy vọng, tuy Bạch Hạ vẫn duy trì thái độ ba phải như thế tất cả mọi chuyện đều chỉ cần nghe theo lời Tô Từ Chiêu là được...

Việc ăn uống, chi tiêu của Tiêu phủ trước giờ đều dựa vào tiêu chí giản dị, thực tế là chính, thức ăn cũng rất thanh đạm, không hề có món ăn gì quý giá, tuy nhiên suy cho cùng vẫn khá được chú trọng, chỉ có điều không quá chú trọng vào vẻ bề ngoài mà thôi. Chẳng hạn như là y phục so với những công tử quyền quý thật sự thì trông có vẻ bình thường, nhưng thật ra mỗi một đường kim mũi chỉ đều tuân theo yêu cầu nghiêm ngặt, tùy tiện vứt một cái tay áo xuống cũng đủ cho một bách tính bình thường ăn trong mấy ngày rồi, đây chính là cái gọi là xa xỉ một cách kín đáo.

Hôm nay vì có khách từ xa đến nên trên bàn so với thường ngày mà nói đã thịnh soạn hơn rất nhiều. Tiêu Sơ nghĩ rằng tay nghề của đầu bếp nhà mình cũng không tồi, hơn nữa còn từng hầu hạ trong hoàng cung, nên y khá tự tin với bữa cơm này.

Nào ngờ, vừa ngồi vào bàn, vẻ mặt của Tô Từ Chiêu so với đỉnh núi tuyết cao nhất còn lạnh lẽo hơn vài phần, tựa như nếu không phải từ bé đã được phụ thân dạy rằng không thể lãng phí thức ăn thì hần đã ném vào bàn cơm này mấy viên thuốc nổ rồi...

Tiêu Sơ thấy vậy không khỏi cảm thấy kỳ lạ: “Tô huynh thấy có điều gì không ổn sao?”

Tô Từ Chiêu không thêm đề ý tới y, tự mình ném lần lượt hết tất cả món ăn trên bàn một lượt rồi đặt mạnh đôi đũa xuống: “Vừa mặn vừa cay, ngày nào người cũng đề cho Tiểu Lục Nhi của chúng ta ăn mấy thứ này?!”

Người Khôn Thành thích ăn cay, khẩu vị của kinh thành thì lại thiên về vị mặn, cho nên đầu bếp của Tiêu phủ liền dung hòa đặc điểm của cả hai vùng.

Tiêu Sơ trước giờ đều không đòi hỏi quá nhiều về ăn uống, muốn mình thích thì ăn nhiều hơn một chút, còn món không thích thì không đụng tới là xong. Còn Bạch Hạ thì càng dễ hầu hạ hơn, nằng chẳng bao giờ kén cá chọn canh, ăn món gì cũng đều rất ngon miệng.

Bởi vậy Tiêu Sơ chưa từng đề ý tới vấn đề này, bây giờ nhìn thấy Tô Từ Chiêu nổi giận y mới đột nhiên nhớ tới hình như trng cuốn du ký từng nhắc đến, người dân ở xung quanh Mai Lĩnh Đại Lương từ xưa đã thích ăn ngọt rồi. Mà mấy món ở đây vừa đúng chính là vị mà họ ghét ăn nhất...

Bạch Hạ thấy bầu không khí có chút khó chịu, cuối cùng không nén được nữa khẽ kéo tay áo Tô Từ Chiêu, nói nhỏ: “Chiêu ca ca, không sao đâu, muội đã quen ăn như vậy rồi.”

Giọng nói của Tô Từ Chiêu lại chẳng nhỏ chút nào: “Sở thích từ bé tới lớn, làm sao dễ thay đổi như vậy được?”

“Cho nên mới có câu ‘ở nhà ngàn ngày vẫn tốt, ra ngoài một ngày đã khổ’ mà!”

Nào ngờ Tô Từ Chiêu vừa mới nghe thấy câu này, sắc mặt đã trầm hẳn xuống, giọng nói lạnh băng hàm chứa sự tức giận: “Thì ra muội vẫn luôn rời xa gia đình ở bên ngoài sao?”

Bạch Hạ càng can ngăn thì tình hình càng tệ, nàng hơi sững người rồi ngay lập tức ngậm chặt miệng, không dám nói thêm gì nữa.

Tiêu Sơ cũng sững người, cảm ly rượu lên, đưa đến bên miệng rồi lại nhẹ nhàng đặt xuống. Nhất thời không ai nói chuyện. Họ yên lặng trong chốc lát thì hạ nhân bắt đầu bê điểm tâm lên.

Tô Từ Chiêu chỉ quét mắt qua: “Tiểu Lục Nhi, tại sao không có bánh quả phi muội thích ăn?”

Bạch Hạ liếc nhanh qua Tiêu Sơ, áp ứng: “Bởi vì ở đây... không trồng quả phi...”.

Tô Từ Chiêu hừ lên một tiếng, không nói thêm gì nữa mà đứng dậy kéo nàng sai bước bỏ đi.

Tiêu Sơ ngồi yên không động đậy, chỉ cụp mắt nhìn rượu trong chén không ngừng lăn tăn.

Đúng thế, món nòng làm ngon nhất cũng là món duy nhất nòng làm ngon chính là bánh quả phỉ, nếu không phải mình thích ăn thì sao nòng có thể bỏ công sức học làm như thế?

Chỉ bởi vì y mà đã lâu như vậy rồi nòng vẫn chưa ăn chút nào.

Thì ra, từ trước đến giờ nòng vẫn luôn chiều theo ý y.

Thì ra, y vẫn chưa thể cho nòng có được cảm giác yên bình...

Tô Từ Chiêu kéo Bạch Hạ đến tiệm cơm lớn nhất trong thành ăn một bữa no nê, sau đó ghi nợ cho Tiêu Sơ...

Vốn định đi tới trọ tại khách điểm đất nhất, nhưng trong đầu hần nảy ra ý gì đó, nên vẫn quay trở về Tiêu phủ.

Tới khách cư của Bạch Hạ, Tiêu Sơ đã yên lặng ngồi chờ ở đó rồi, trông thấy họ, y vẫn nhẹ nhàng mỉm cười, thần sắc như thường: “Viện tử của Tô huynh đã chuẩn bị xong rồi, ở ngay bên cạnh. Bây giờ đã muộn rồi, ta không làm phiền hai người nghỉ ngơi nữa, cáo từ.” Ánh mắt y hơi liếc qua Bạch Hạ vẫn luôn theo sát bên cạnh Tô Từ Chiêu như con chim nhỏ quần quýt bên người, rồi lập tức rời đi.

Bạch Hạ mở miệng giống như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng nòng vẫn không lên tiếng.

Tô Từ Chiêu lạnh lùng nói: “Không cần phải nhọc công, ta ở lại đây với Tiểu Lục Nhi.”

Tiêu Sơ sững sốt, ngập ngừng một chút rồi mới nói: “Thế...đề ta sai hạ nhân kê thêm một chiếc giường nữa ở gian ngoài.”

“Ta ngủ cùng với Tiểu Lục Nhi.”

“Cùng... cùng giường?”

“Phí lời!”

“... Như vậy không thích hợp lắm đâu”, Tiêu Sơ kiềm chế không nổi nữa, bắt đầu sốt ruột: “Từ xưa nam nữ từ bảy tuổi đã không được ngủ chung nữa, ngay cả huynh muội ruột thịt cũng còn có chút kiêng kỵ, huống hồ gì...”

“Tiểu Lục Nhi từ nhỏ đã ngủ cùng ta rồi, ở đâu ra lắm lễ nghi rắc rối như vậy!”, Tô Từ Chiêu không hề khách khí ngắt lời y, trong giọng nói lạnh băng ẩn chứa chút nhuệ khí cao ngạo chèn ép người khác: “Chắc hẳn người không biết, sau khi muội ấy ra đời, nam nhân đầu tiên ôm muội ấy chính là ta, người đầu tiên muội ấy gọi không phải cha, không phải mẹ mà là ta, câu đầu tiên muội ấy nói chính là “Chiêu ca ca ôm”, chữ đầu tiên muội ấy biết chính là “Chiêu”, ước nguyện đầu tiên của muội ấy chính là được làm thê tử của Chiêu ca ca!”

Tiêu Sơ đứng buống thõng hai tay, những ngón tay trong tay áo bấm chặt vào lòng bàn tay, ánh mắt nhìn thẳng vào Tô Từ Chiêu, không hề chớp mắt cũng không transnes, giọng nói vẫn ôn hòa, bình tĩnh: “Đó chỉ là lời nói đùa của trẻ con, không thể coi là thật.”

“Sao không thể coi là thật?” Tô Từ Chiêu vén vạt áo màu thiên thanh tiến lên, tiến gần lại thêm nửa bước: “Gia mẫu chính là do gia phụ một tay nuôi lớn. Từ ngày Tiểu Lục Nhi chào đời thì đã là dâu của Tô gia ta, là thê tử vẫn chưa bái đường của Tô Từ Chiêu ta rồi!”

Tiêu Sơ nhướn mày, giọng nói đã bắt đầu nhuộm đầy sự giận dữ: “Đừng nói giữa hai người chưa từng có hôn ước chính thức, cho dù có thì bây giờ cũng chỉ còn nước hủy hôn. Bởi vì Hạ Hạ đã nhận lời làm thê tử của ta rồi, đội ngũ đi Mai Linh cầu thân chắc cũng đã đến nơi. Tháng Chín năm nay, Hạ Hạ sẽ chính thức xuất giá, trở thành thiếu phu nhân của Tiêu gia ta!”

Tô Từ Chiêu đột nhiên cười lạnh lùng, lời nói ra chậm rãi nhưng nặng tựa ngàn cân: “Ngươi, dựa vào cái gì mà đòi cưới muội ấy?”

Hần chấp tay sau lưng đi vào phòng ngủ xem một vòng, lúc đi ra sắc mặt hần càng có vẻ nghiêm trọng hơn, tuy hần nói không nhanh nhưng rõ ràng khó mà che giấu được chơi thờ gấp gáp: “Dựa vào thân phận địa vị của ngươi hay dựa vào vinh hoa phú quý mà ngươi có? Mấy thứ này, Tiểu Lục Nhi của chúng ta căn bản không thèm! Ngươi chẳng những không biết muội ấy thích ăn cái gì, cũng không biết rằng muội ấy thích thấp chút hương thơm trong phòng để dễ ngủ, không biết muội ấy thích căn phòng mà vừa mở cửa sổ ra là có thể nhìn thấy mặt trời mọc, mặt trời lặn, không biết rằng tuy muội ấy thích mặc y phục lục sắc nhưng lại không thích màn che đầu giường màu lục, không biết rằng muội ấy thích các loại con rối vải, còn thích ôm con to nhất, dễ chịu nhất để đi ngủ thì mới không nằm mơ thấy ác mộng...”

Hần hơi ngừng lại một chút, lạnh lẽo nhìn sắc mặt Tiêu Sơ đã trắng bệch như tờ giấy, “Tiểu Lục Nhi lớn lên trong sự bao bọc của tất cả chúng ta, trước giờ chúng ta đều không nỡ nhìn thấy muội ấy phải chịu đủ chỉ là một chút uất ức. Thế mà ở đây, những gì mà ta nhìn thấy toàn là muội ấy phải nhẫn nhịn câu toàn còn ngươi thì tự cho mình là đúng. Ngươi đã không thể cho muội ấy được cái gì, còn dám lớn tiếng không biết xấu hổ nói muốn lấy muội ấy!”

Nói xong hần quay sang Bạch Hạ vẫn im lặng cúi đầu từ nãy đến giờ, giọng nói nhỏ nhẹ hơn: “Tiểu Lục Nhi, muội thật sự muốn gả cho hạng người này sao?”

Bạch Hạ ngược mắt nhìn bên này rồi lại nhìn sang bên kia, mếu máo, không trả lời mà chỉ cắn chặt môi dưới.

Tô Từ Chiêu thấy vậy, vội vàng khom người vỗ nhẹ lên má nòng: “Không được cắn, cắn thận rách môi bây giờ”.

“Chiêu ca ca...” giọng nói Bạch Hạ hơi run rẩy, trên khuôn mặt chưa đựng mấy phần van nài: “Thật ra... thật ra Tranh Ngôn...”

“Được rồi, ta mệt rồi”, Tô Tử Chiêu không để cho nàng nói hết, vội kéo thẳng nàng đi vào trong phòng ngủ rồi khóa chặt cửa để lại một mình Tiêu So đứng sững ở chỗ cũ hồi lâu, rồi mới chậm rãi lết bước rời khỏi.

Ánh trăng sáng vằng vặc chiếu lên dáng người gầy gò của y, vẫn rần rờ như trước nhưng lại tràn đầy sự cô tịch thê lương.

Thì ra, y chẳng biết bất kỳ chuyện gì, hoàn toàn không hiểu được nàng.

Thì ra, y đã khiến cho nàng phải chịu nhiều uất ức đến vậy mà chính bản thân y lại chẳng phát hiện ra.

Thì ra, y lại chẳng thể cho nàng thứ gì, căn bản không có tư cách nói thành thân với nàng, nói yêu nàng..

Đúng vậy, xuất thân và địa vị của y đã quyết định, y không thể nào thật sự bất chấp tất cả để đi quan tâm tới người khác.

Đúng vậy, y quyền cao chức trọng, công vụ bẽ bộn, điều này khiến y không thể để ý tới quá nhiều những chi tiết nhỏ nhặt.

Đúng vậy, y đã rất cố gắng để suy nghĩ cho nàng, thu xếp mọi thứ cho nàng, coi nàng như người thân, đặt nàng vào trong lòng...

Song, lý do như vậy, cái cớ như thế, không chỉ nhằm nhí, nực cười mà còn chẳng có một chút sức thuyết phục nào.

Ngay từ đầu y đã cho rằng nàng rất lạc quan, rộng lượng, kiên cường, có thể đối mặt với mọi trắc trở khó khăn, có thể mỉm cười đối mặt với sinh ly tử biệt, thế là y bèn yên tâm thoải mái đi làm việc của mình, c âm thầm thỉnh thoảng quan tâm chăm sóc nàng một chút thì đã đủ rồi.

Nhưng y đã quên rằng, nàng chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu còn chưa tròn mười tám tuổi, cũng muốn làm nũng, muốn nổi giận, cũng sẽ có đủ loại tật xấu hay thói quen nhỏ, cũng sẽ bị giật mình tỉnh giấc khi gặp ác mộng, cần người an ủi vỗ về trong bóng tối...

Thật ra nàng nên được tất cả mọi người nâng niu như báu vật trong lòng bàn tay...

Nếu có thể trở thành người khác thì có lẽ phải chờ sau này có thời gian y sẽ bù đắp cho nàng sau. Còn bây giờ, ngay cả tư cách để nói như vậy y cũng chẳng có.

Cho nên thì ra cái mà y thường nói là sẽ cho nàng hạnh phúc chẳng qua chỉ là một câu nói suông mà y vẫn luôn tự cho là đúng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 15

Type: Xe

Tô Tử Chiêu ngồi trên ghế, Bạch Hạ đứng trước mặt hắn, hai tay buông thõng, đầu gục xuống, đáng vẻ đáng thương cứ như trẻ con mắc lỗi chờ bị trưởng bối trách phạt.

“Bây giờ muội còn muốn nói gì nữa?”

“Tranh Ngôn y...”

Tô Tử Chiêu đập bàn: “Ai cho phép muội gọi hắn thân mật như thế?”

Bạch Hạ giật mình, nhưng lại không dám ngẩng đầu lên, chỉ bĩu miệng méo xệch, lấp ba lấp bắp: “Vậy thì... vậy thì tiểu tử họ Tiêu...”

Trong đôi mắt Tô Tử Chiêu lóe lên vẻ cười nhàn nhạt nhưng giọng điệu vẫn lạnh băng ẩn chứa sự giận dữ: “Muội không muốn đi với ta chính là vì để ta nhìn thấy tiểu tử đó đối xử với muội như vậy sao?”

“Huynh ấy đối với muội rất tốt...”, Bạch Hạ không phục nói nhỏ: “Do huynh cứ luôn nhằm vào những mặt không tốt của người ta thôi.”

“Đến lúc này mà muội còn dám che chở cho y!”

“Chiêu ca ca...”, Bạch Hạ thở dài nhích về phía trước, kéo lấy tay áo Tô Tử Chiêu, thái độ vô cùng thành khẩn: “Muội biết là muội sai rồi, muội không nên lên chạy ra ngoài, không nên bỏ đi vừa lâu vừa xa như vậy, không nên chẳng liên lạc gì với mọi người khiến cho họ lo lắng, càng không nên tự tiện đính ước chuyện chung thân đại sự...”

Vừa nghe thấy mấy lời này, khí lạnh bao quanh người Tô Tử Chiêu lập tức dâng lên, giọng nói hần lạnh lẽo: “Tên tiểu tử đó có động tay tới muội không?”

Bạch Hạ vội vàng lắc đầu, xua tay lia lịa: “Không có không có, tuyệt đối không có đâu, trước giờ toàn là muội động tay y thôi à”.

“Thật không?”

“Chiêu ca ca, huynh còn không biết sao? Chẳng lẽ muội lại là người chịu để mình bị thiệt?”

Tô Từ Chiêu nhìn nàng, sau đó mới gạt đầu, hời hợt nói: “Coi như tên tiểu tử này còn biết nặng nhẹ, bằng không ta nhất định sẽ thiên y!”

Bạch Hạ trầm mặc.

Cũng may là Tiêu Sơ nhìn xa trông rộng, phẩm chất đoan chính, thà chết không chịu phục tùng chứ nếu không chỉ sợ rằng sớm muộn gì cũng trở thành công công...

Trong đầu Tô Từ Chiêu lóe lên suy nghĩ gì đó, đột nhiên hắt lại chau mày: “Tiểu Lục Nhi, hai người ở bên nhau lâu vậy rồi thế mà tên tiểu tử này lại chẳng thể làm được gì, có phải hẳn căn bản có vấn đề không?”

Bạch Hạ lại im lặng.

Xem ra trước khi nàng gả đi, có lẽ phàm là nam nhân nào có liên quan tới nàng cơ bản chỉ có hai kết cục: Công công bẩm sinh hoặc là sau này thành công công...

“Chiêu ca ca, muội biết huynh hiện giờ tạm thời không hài lòng với Tranh Ngôn... với tên tiểu tử đó”, Bạch Hạ chống hai tay lên đầu gối Tô Từ Chiêu ngồi xổm xuống, rồi ngẩng mặt lên thấp giọng cầu khẩn: “Nhưng huynh vừa đến đa phả sập phòng của người ta, tiếp đó còn mắng người ta hai trận liên, bây giờ còn công khai đòi ngủ cùng một giường với muội, ít nhiều gì cũng phải bớt giận chút chứ? Vả lại, huynh cũng phải tin tưởng vào con mắt của muội chứ...”

“Con mắt của muội...”, tô từ chiêu hừ một tiếng: “Ta phá sai sao? Ta mắng sai à? Ta đòi vậy không đúng sao?”

Dưới khí thế áp bức mạnh mẽ của hắn, Bạch Hạ lập tức hèn nhát lắc đầu, nàng cứng đờ người hồi lâu mới bậm bực mở miệng: “Chỉ có điều mấy thứ huynh nói thật ra chỉ toàn là chuyện nhỏ thôi, nhất thời không chú ý đến cũng là chuyện thường tình, ai bảo nam nhân các huynh trời sinh đã vô tâm như vậy rồi chứ!”

“Nam nhân có vô tâm hay không còn phải tùy người, nếu là người mà mình yêu thật lòng thì cho dù có là Lý Quý, Trương Phi(*) thì cũng sẽ trở nên tỉ mỉ chu đáo hết!”

“nhưng... nhưng vấn đề là do chính muội chưa từng đề cập tới, huynh ấy cũng đâu phải là thần tiên biết bấm đốt tay bói ra chứ.”

(Lý Quý: nhân vật trong truyện Thủy Hử, là nhân vật điển hình tuy dũng cảm nhưng tính tình lỗ mãng. Trương Phi: Đại tướng của Thục Hán thời Tam Quốc, tính tình nóng nảy bộc trực. ở đây dùng tên hai người này để hình dung người tính tình nóng nảy, lỗ mãng.)

“Y cả ngày từ sáng tới tối đều ở bên cạnh muội, lẽ nào còn cần muội chuyện gì cũng phải nói rõ ràng ra sao? Nếu không phải mất y mù rồi thì do y không hề xem trọng muội!”

“Đâu có phải huynh ấy ở bên muội từ sáng đến tối, huynh ấy bận lắm...”

“Thế thì cứ để cho y bận lo việc của y đi, còn đùa giỡn với muội làm gì?”

Bạch Hạ bắt đầu bực bội: “Nam nhân thì phải có chí hướng, có hoài bão, trong lòng còn phải có quốc gia thiên hạ, đâu thể suốt ngày núp trong nhà chơi cùng với nữ nhân, như vậy quả thực quá mức vô dụng rồi!”

Ánh mắt lạnh lẽo thấu triệt của hắn khóa chặt trên gương mặt nàng: “Tiểu Lục Nhi, rốt cuộc muội đang muốn thuyết phục ta hay là an ủi bản thân mình?”

Thấy sắc mặt Bạch Hạ cứng đờ, tiếp đó ừ ừ hừ hừ, hắn bỗng cảm thấy không nổi, thế là bèn âm thầm thờ dài, giọng điệu hòa hoãn lại: “Thôi bỏ đi, chẳng phải muội nói y tốt với muội lắm sao? Lấy vài thí dụ cho ta xem nào?”

“Y phục muội đang mặc trên người là do huynh ấy đích thân lựa vải rồi vẽ kiểu dáng để may.”

Tô Từ Chiêu nhìn đánh giá nàng từ trên xuống dưới, rồi nói: “Tiếp tục.”

“Huynh ấy về chân mày cho muội, bện tóc cho muội, còn nữa tóc mái của muội là do huynh ấy cắt đó!”

Tô Từ Chiêu hừ lên, không nói gì.

“Huynh ấy... huynh ấy còn tự tay dứt com cho muội ăn.”

Lần này Tô Từ Chiêu không chỉ im lặng mà ngay cả hừ một tiếng há cũng lười, dứt khoát chống đầu, nhắm mắt lại luôn.

Bạch Hạ lên liếc nhìn hần, buồn bã chùn vai xuống, nghĩ một lát nàng bèn vội vàng móc viên đá nhỏ màu trắng được buộc vào một sợi dây bảy sắc từ trong cổ áo, chìa ra như dâng hiến bảo vật “Chiêu ca ca, huynh xem này, đây chính là viên đá huynh ấy đặc biệt phải người tới Mai Linh lấy về cho muội đó, huynh ấy nói rằng nếu muội nhớ nhà, nhớ mọi người thì có thể lấy ra sờ một lát, tâm trạng sẽ dễ chịu hơn nhiều”.

Tô Từ Chiêu miễn cưỡng mở mắt ra, liếc nhìn về mặt đang cố gắng thuyết phục của nàng: “Chẳng qua y chỉ phải thuộc hạ đi lấy về thôi, thế mà cũng đáng để muội quý trọng như thế sao?”

Quan trọng là ở tấm lòng của huynh ấy! hơn nữa lúc đó huynh ấy đi lại không tiện...”

Sắc mặt Tô Từ Chiêu bỗng lạnh đi vài phần: “Về vấn đề này ta còn phải nói chuyện với muội cho rõ ràng đây. Trên suốt dọc đường, đi tới đâu người ta cũng bàn tán xôn xoe, nói rằng Quân hầu nước Sở trúng hàn độc, ngồi xe lăn được mấy năm rồi, đã mời tới vô số danh y cũng không thấy tiến triển gì. Sau đó được người của gia tộc thân y Mai Linh trị khỏi. Tiểu Lục Nhi, tuy ta không có bản lĩnh trị bệnh cứu người như Bạch gia muội nhưng tốt xấu gì cũng đã xem qua không ít sách y. Hàn độc này thực sự do muội trị sao?”

Bạch Hạ cười khan: “Chỉ là huynh nghe nhầm đồn bậy thôi mà, muội làm gì có cái bản lĩnh ấy.”

“Ta nghĩ cũng phải, nếu thực sự là hàn độc hiểm thấy khó trị, chắc hẳn còn phải kết hợp châm cứu nữa...” Tô Từ Chiêu bỗng ngừng lại, không nói tiếp mà quay sáng dùng đầu ngón tay chọc chọc lên trán Bạch Hạ, chỉ tiếc rèn sắt không rèn được thép: “Tình hình cụ thể như thế nào thì đến lúc đó tự khắc sẽ có các ca ca của muội tính toán với muội. Ta chỉ hỏi muội, đang yên đang lành sao tự dưng muội lại thích một tên ngồi xe lăn?”

Bạch Hạ bị hần chọc đau, cứ la lên oai oái ngửa đầu ra đằng sau: “Nhưng không phải bây giờ huynh ấy đã khỏe rồi ư? Chiêu ca ca, đau, đau muội...”

Tuy biết rằng đang cố ý làm ra vẻ mà kêu to, nhưng cuối cùng hần vẫn không thể mềm lòng. Tô Từ Chiêu đành phải ngừng tay lắc đầu, kéo nàng tới ngồi trên đùi mình, vừa dùng lòng bàn tay xoa cho nàng, hần vừa trầm giọng hỏi: “Tiểu Lục Nhi, muội thật sự thích y sao?”

Bạch Hạ gật đầu.

“Thật sự muốn gả cho y?”

Bạch Hạ lại gật đầu.

“Thế muội nói cho ta biết, muội thích y ở điểm nào?”

Bạch Hạ chần chờ một lát rồi lắc đầu.

Tô Từ Chiêu chau mày: “Là ý gì?”

“Muội không biết...”, Bạch Hạ nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng nàng đành bỏ cuộc, đổi sang tư thế khác, giống hệt như lúc còn nhỏ, nàng cuộn người trong vòng tay vĩnh viễn có thể mang đến cảm giác an toàn đáng tin cho nàng của Tô Từ Chiêu: “Chiêu ca ca, muội không thể nào nói rõ được mình thích huynh ấy ở điểm nào. Nhưng muội rất muốn ở bên cạnh huynh ấy, cho dù chỉ là trong chốc lát, cho dù chỉ có thể đứng nhìn huynh ấy từ phía xa thì muội đã cảm thấy rất vui vẻ, rất mãn nguyện rồi. thật lòng mà nói, có nhiều khi đích thực muội cũng cảm thấy rất lạc lõng, rất tủi thân. Nhưng, muội lại không muốn tăng thêm bất cứ phiền phức gì cho huynh ấy. gánh nặng trên vai huynh ấy đã quá nặng nề rồi, muội chỉ muốn những lúc huynh ấy ở cạnh muội có thể luôn luôn vui vẻ, thoải mái...”

Tô Từ Chiêu trầm ngâm một lát mới khẽ khàng lên tiếng: “Thế còn bản thân muội thì sao?”

“Chỉ cần huynh ấy cười thì muội cũng vui vẻ.”

“Đồ ngốc...”

“Muội biết như vậy rất là ngốc, nhưng cũng không còn cách nào khác. Muội đâu thể kiềm chế được tình cảm của mình, cũng... cũng không muốn lại phải kiềm chế nữa.”

“Lại?”

“Chiêu ca ca, thật ra muội đã từng tưởng rằng, bản thân mình sớm muộn gì cũng có một ngày trở thành thê tử của huynh.”

“Chỉ là tưởng rằng, không phải là hy vọng...”, con ngươi của Tô Từ Chiêu bỗng thoáng qua nét buồn bã, khóe miệng lại không kìm nén được nhếch miệng cười: “Đây là suy nghĩ mà các vị trưởng bối đã áp đặt lên muội từ khi còn bé, chịu ảnh hưởng cũng là chuyện khó tránh khỏi mà.”

“Không phải hoàn toàn vì như vậy...”, giọng nói Bạch Hạ hơi nhẹ đi một chút: “Chính bản thân muội cũng đã từng nghĩ thế. Có điều...”

Môi Tô Từ Chiêu trắng bệch, ngón tay ôm lấy vai Bạch Hạ dường như hơi run rất nhẹ, nhưng giọng nói lại vẫn bình tĩnh thản nhiên, thậm chí còn chứa đựng chút ý cười: “Tiểu Lục Nhi, ta còn nhớ lúc còn nhỏ tính tình của muội rất nóng nảy, hề có chuyện gì không vừa ý muội thì liền quậy phá tung cả Mai Linh lên, tất cả mọi người chỉ cần nhắc đến muội thì ít nhiều gì cũng đều cảm thấy đau đầu. thật không ngờ, bây giờ muội lại trở nên hiền chuyện, biết nghĩ cho người khác như vậy.”

Nhắc đến chuyện lúc nhỏ, Bạch Hạ cũng không nhịn được bật cười khẽ: “Còn không phải sao, dù sao thì khi đó cũng có mấy người các huynh cùng

chiều, che chở cho muối. và lại những người khác đều nể mặt cha muối và Tô bá bá nên cũng không nghiêm túc truy cứu, cho nên dù muối có gây ra lỗi lớn tày trời thì cũng chẳng sợ gì cả!”

“Kiếp sống tiểu ma vương của muối cứ tiếp diễn cho đến năm mười ba tuổi, dường như đột nhiên có một ngày muối lại đổi tính, trở nên ngoan hơn, khiến cho chúng ta ban đầu còn tưởng rằng muối bị bệnh hay là trúng ta. Cuối cùng cũng không thể không thừa nhận, Tiểu Lục Nhi của chúng ta đã lớn rồi, hiểu biết hơn rồi.

Viên mắt Bạch Hạ đỏ rực, nằng khịt khịt mũi: “Muối đâu thể cả đời nghịch ngợm phá phách, thoải mái dựa dẫm vào mọi người nên chẳng sợ trời, sợ đất như vậy được”. Nàng miễn cưỡng mỉm cười: “Chiều ca ca, bây giờ mình khoan hãy nói chuyện này. Muối có một việc muốn nhờ huynh giúp, huynh có thể quay trở về một chuyến, đánh tiếng với mọi người trong nhà trước, để cho họ sau này có nhìn thấy Tranh Ngôn cũng không...”

Tô Từ Chiêu như thể hoàn toàn chẳng nghe thấy nàng nói gì, chỉ sững người cặp mắt nhìn chăm chăm đỉnh đầu nàng, rồi thỉnh thoảng lên tiếng: “Tam ca và Ngũ ca muối cách đây một năm rưỡi đã đi Nam Hải, tìm được đảo Lang Nha rồi.”

Thân mình Bạch Hạ giật nhẹ, bỗng nhiên bật dậy: “Huynh nói cái gì?”

Đồng tử Tô Từ Chiêu co rút, giọng nói trầm thấp tựa như màn đêm sâu thẳm: “Tiểu Lục Nhi, quả nhiên muối đã sớm biết rồi.”

Trước năm mười ba tuổi, Bạch Hạ sống vô cùng ngang ngược, cực kỳ hống hách, có nói là giống hệt như tiểu công chúa cũng tuyệt đối chẳng ngoa, thậm chí còn có thể miễn cưỡng coi nàng như là một bà hoàng...

Nàng khi đó nói một là một, ngông cuồng vô lối, muốn làm gì thì nhất định phải làm cho bằng được, nếu không nàng liền gườ gườ la lối khóc lóc, kêu trời gọi đất, nổi cáu đập đồ, thỉnh thoảng còn ném thuốc nổ lung tung. Nhìn thấy ai không vừa mắt thì cọi mấy ca ca như là tay sai, chỉ đâu đánh đó, chưa từng thất bại, nếu giết người mà không phạm pháp thì chắc ở Mai Linh sớm đã xác phơi đầy đồng, tiếng kêu than dậy khắp trời rồi.

Người trong nhà không bao giờ nói nặng lời với nàng dù chỉ là nửa câu, cho dù nàng chỉ vì mùa đông không ăn được dưa hấu mà nổi giận. nàng châm lửa thiêu rụi vườn thảo dược trồng vô số thảo dược quý hiếm thì cha nàng cũng chỉ gắt gỏng khước miệng, run run nói một câu: “Con gái à, đốt giới lắm!”. Chỉ có điều tay cha nàng run quá cho nên không cẩn thận nhỏ mất hơn nửa chòm râu của mình thôi.

Có khi ở bên ngoài nàng còn quậy phá đến mức không ai có thể tưởng tượng nổi, giả dụ như bởi vì một chuyện nhỏ mà đánh gãy chân con nhà ai đó, thấy buồn chán quá nên giả ma hù dọa con nhà người ta hồn bay phách lạc, dờ dẫm dờ khùng, hoặc là có ngày trời mưa thì lại đi phá một lỗ to trên nóc nhà của Tầng Thụ các trong tộc, khiến cho điện tịch trăm năm bị hủy hơn một nửa... vậy mà cho dù nàng đã làm chuyện gì đi chăng nữa, nàng cũng chẳng bị bất kỳ thương tổn gì, việc duy nhất nàng phải làm chính là cười hi hi găm tảo nhìn năm vị ca ca bị phạt rất thảm thương kêu la oai oái.

Mai Linh khi đó trời xanh mây trắng, cỏ cây mon môn, là thiên đường để nàng làm xằng làm bậy.

Nếu nói trên đời này còn có một người có thể bảo được nàng, khiến cho nàng nghe lời răm rắp thì đương nhiên đó chính là Tô Từ Chiêu.

Trước mặt Chiêu ca ca lớn hơn mình tám tuổi, Bạch Hạ luôn luôn bắt giác thu lại tất cả những trò nghịch ngợm tác oai tác quái, rút lại tính tình ngang ngược, ngoan ngoãn tựa như một con dê con thuần khiết vô hại nhất.

Từ khi chào đời, bởi vì thân thể yếu ớt mà phải làm bạn với thuốc thang, lớn hơn một chút, biết chạy rồi, nàng liền suốt ngày dùng hai chân nhỏ xíu chạy chồm chạy sang Tô gia. Bởi vì ở đó không có mùi thuốc khó ngửi, chỉ có mùi thơm nhẹ nhàng của sách tỏa ra từ trên người Tô Từ Chiêu.

Sau nhiều lần chạy qua chạy lại, Bạch Hạ quyết định ở đó luôn không về nữa, Tô gia cũng vui vẻ khi tự dưng lại có thêm một đứa con gái thế là nàng ở lại luôn.

Bởi vì tuổi còn nhỏ, lại chỉ thích bám theo Tô Từ Chiêu, nên hai người cùng ở chung một phòng, ngủ chung một giường, cứ như vậy, chớp mắt đã mười năm.

Nhưng cho dù như thế nào đi chăng nữa, nàng cũng không thể ngưng uống thuốc.

Bạch Hạ chê đắng, giờ chứng nhất định không chịu uống thuốc, thế là mỗi lần Tô Từ Chiêu đều sắc hai chén, cùng uống với nàng. Bạch Hạ chớp mắt nhìn hần uống thuốc gì mà còn chẳng thêm chau mày, sau cùng bèn không cảm thấy loại thuốc giống hệt như nước tương này đắng nữa.

Khi nàng dần dần lớn lên, Tô Từ Chiêu bắt đầu dạy nàng đọc sách, viết chữ.

Hắn ôm nàng ngồi trên đùi mình, cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng, viết từng nét từng nét một thành chữ “Chiêu”.

Tô bá mẫu đi ngang qua thấy cảnh này bèn nói với Tô bá bá: “Nhìn hai đứa bây giờ giống chàng và thiếp năm đó biết bao, hay là để cho Tiểu Lục Nhi làm thê tử của con trai mình đi.”

Tô bá bá cười nói: “Được”.

Bạch Hạ nghe thấy mới hỏi Tô Từ Chiêu: “Chiêu ca ca, thê tử nghĩa là gì?”

Tô Từ Chiêu mỉm cười: “Đó là người sẽ ở bên ta suốt đời, có thể là người sẽ sinh ra hài tử cho ta.”

Bạch Hạ cái hiểu cái không gật đầu.

Sau này có một ngày, Tô Từ Chiêu dắt Bạch Hạ đi ngắm sao. Hắn ngồi dựa vào thân cây, để cho nàng nép vào trong lòng mình. Lúc trên trời có một ngôi sao băng xẹt qua, Bạch Hạ vỗ tay hô to: “Chiêu ca ca nhìn kia, sao chổi!”

“Đồ ngốc, đó không phải là sao chổi mà là sao ước nguyện.”

“Sao lại sao ước nguyện?”

“Muội nói với nó mong ước của muội, nó sẽ giúp muội biến mong ước thành sự thật.”

Bạch Hạ liền bò dậy, đứng trên hai chân Tô Từ Chiêu, hai tay để bên miệng bắc thành hình cái loa nhỏ: “Này, người nghe đây, ta muốn là thê tử của Chiêu ca ca! nếu người dám không biến nó thành sự thật, ta sẽ cho người nó thành cái chổi rách!”

Ánh sao băng quét ngang trên bầu trời đêm thành một đường cung dài, nếu nhìn ngược lại thì giống hệt như khóe môi cong cong của Tô Từ Chiêu.

Bạch Hạ nghiêng đầu nhìn hắn: “Chiêu ca ca, tại sao huynh rất ít khi mỉm cười?”

“Tiểu Lục Nhi thích thấy ta cười sao?”

“Thích lắm!”

“Thế thì sau này ta chỉ cười với một mình Tiểu Lục Nhi thôi.”

Sở dĩ Bạch gia có thể trở thành gia tộc thần y sừng sững hơn trăm năm chính là bởi vì họ dạy dỗ con cháu trong tộc rất nghiêm ngặt. Hầu như toàn bộ người trong Bạch gia từ khi sinh ra đã được định trước phải trở thành đại phu rồi, khi lên ba tuổi bắt đầu phải học những kiến thức liên quan.

Chỉ có mỗi Bạch Hạ là ngoại lệ, nguyên tắc dạy dỗ của cha với nàng chính là: Ăn được ngủ được, chơi được, thất học bất tài mới quý...

Thế là nàng chẳng những khỏi cần học y thuật, ngay cả mấy việc gia chánh cũng được miễn luôn

Cha nàng nói: “Con gái của cha mà phải đi may áo nấu cơm cho người khác à?”

Lúc nói câu này, cha nàng cũng quắc mắt nhìn Tô bá bá đang dịu dàng mỉm cười.

Người trả lời lại là Tô bá mẫu luôn nở nụ cười sáng rực rỡ: “Muội rất thích có một đứa con dâu cũng chẳng biết làm gì giống y như muội vậy đó.”

Tô từ chiêu thì ôm lấy Bạch Hạ, lạnh mặt đi ra ngoài: “Tiểu Lục Nhi, sau này muội sinh hài tử cho ta, rồi để nó may y phục cho chúng ta mặc, nấu cơm cho chúng ta ăn.”

Nàng ngẫm nghĩ: “Chiêu ca ca, hay là bây giờ để muội sinh luôn một đứa đi!”

“Bây giờ chưa được.”

“Sao thế?”

“Bây giờ muội vẫn chưa lớn hẳn.”

“Thế bao giờ muội mới lớn hẳn?”

“Đến tuổi cập kê.”

Mỗi năm Bạch Hạ đều cùng cha và huynh trưởng đi ra ngoài đến mấy tháng liền, lang thang khắp nơi ăn uống chơi bời.

Đến khi trở về lại ôm một đống đồ kỳ lạ hiếm thấy chạy thẳng tới nhà họ Tô, sau đó mới dang hai tay, giẫm lên đống lễ vật rơi đầy trên đất, nhảy bổ vào trong lòng Tô Từ Chiêu.

Tô Từ Chiêu mỉm cười để nàng ôm một lát rồi mới để cho nàng đứng thẳng, lòng bàn tay đặt lên phía trên đỉnh đầu nàng: “So với lúc xa nhà muội đã cao hơn một chút, sắp tới bụng ta rồi này.”

“Chiêu ca ca, chờ đến khi muội đến tuổi cập kê có thể cao bằng huynh không?”

“Đồ ngốc, cao bằng ta thì muội còn giống nữ nhi sao?”

“Thế có thể tới đâu của huynh?”

Tô Từ Chiêu xoa đầu nàng, chỉ lồng ngực của mình: “Đây này.”

Trong những ngày ở tại Mai Lĩnh không đi ra ngoài, Bạch Hạ vẫn luôn như một cái đuôi nhỏ bám theo sau Tô Từ Chiêu.

Tô Từ Chiêu lên lớp giảng bài, nàng liền ngồi ở hàng cuối cùng ngủ khò khò.

Tô Từ Chiêu bị đám học trò vây xung quanh nhờ giảng giải thắc mắc, nàng liền leo lên cái cây bên cạnh mà gặm quả dại.

Tô Từ Chiêu khêu đèn đọc sách ban đêm, nàng liền bắc ghế nằm bò trên bàn nghịch nến, chơi mãi, chơi mãi, rồi cái đầu nhỏ liền bắt đầu gục lên gục xuống. đến khi nàng tỉnh lại thì đã là sáng sớm của ngày hôm sau, nàng đang nằm ngủ thoải mái trên giường, bên cạnh vẫn còn phảng phất hương sách dễ chịu.

Lúc Tô Từ Chiêu nghiên cứu cạm bẫy ám khí hoặc thuốc nổ, nàng liền... bị đuổi ra xa thật xa, chỉ hận là không thể cách xa đến bảy tám ngọn núi...

Sau đó, Bạch Hạ lại lớn hơn một chút, đã biết được nhiều chữ, đọc hiểu những quyển sách khó, nàng lại càng ngày càng thích chạy đến thư phòng của Tô Từ Chiêu.

Một dãy năm căn phòng trúc rộng lớn, bên trong đặt những giá sách cao ngất ngưỡng, lại chất đầy các loại sách.

Người trong nhà, cả Tô Từ Chiêu đều cho rằng nàng vào đó xem mấy loại nhân thư như thoại bản(*), du ký về các nơi hoặc là về các nhân vật dã sử. Họ chỉ nghĩ rằng tiểu nha đầu này hiếu kỳ, cũng không để ý tới nàng.

(Thoại bản: một loại hình tiểu thuyết Bạch thoại ra đời từ thời nhà Tống)

Nhưng thật ra thứ nàng xem lại là y thư, hơn nữa đại đa số đều ghi chép về các loại bệnh khó chữa, thậm chí là những loại bệnh lạ chưa từng nghe, chưa từng thấy bao giờ, còn có mấy quyển bị thất lạc ngay cả “Tàng Thư Các” của Bạch gia cũng không có.

Bởi vì nàng phát hiện ra, Tô Từ Chiêu rất thích mấy loại sách này, thường cầm trên tay xem đi xem lại nhiều lần, có quyển còn bị hần lặt rách nát hết cả, bởi vậy nàng cũng muốn xem, cũng muốn thích chúng.

Cũng giống như Tô Từ Chiêu thích ăn bánh quả phi nên nàng cũng thích ăn, hơn nữa nàng còn len lén học cách làm, chờ đến tuổi cập kê, trở thành thê tử của hần rồi nàng sẽ làm cho hần ăn, tạo cho hần một sự ngạc nhiên thú vị...

Là người của Bạch gia, cho dù không học hành gì nhưng từ nhỏ đã được làm quen với y thuật nên những kiến thức thông thường về y thuật căn bản nàng đều biết. Bạch Hạ xem nhiều sách về những căn bệnh kỳ lạ đó, dần dần lại nảy ra ý muốn biết cách chữa trị, thế là nàng bắt đầu suy nghĩ cách điều chế thuốc, phối thuốc.

Nàng chưa hề chính thức bái sư xin chỉ bảo, cứ tự mình mày mò. Người khác nhìn thấy, tất nhiên chỉ cho rằng nàng nhất thời nổi hứng nghịch ngợm nên vẫn cứ để kệ nàng, nàng vui vẻ là được.

Nhưng cũng không ai ngờ tới, cứ dần dà như vậy lại kích thích tài năng y học thiên phú tiềm ẩn trong con người nàng. Chỉ qua hai ba năm, nàng đã có thể đạt tới trình độ vừa nhìn đã có thể nói ra một cách chuẩn xác người đó bị mắc bệnh gì, phải chữa trị như thế nào.

Có điều, nàng chỉ có khả năng chẩn bệnh, cùng lắm điều chế được vài phương thuốc. Nếu phải châm cứu hay là động dao thì nàng cũng bó tay, bởi vì từ nhỏ đến lớn, nàng bị bắt buộc phải cách thật xa những thứ sắc nhọn có thể gây thương tích.

Năm đó nàng vừa tròn mười ba tuổi.

Cũng vào khoảng thời gian này, người dân Mai Lĩnh kinh ngạc phát hiện ra “nữ thiên vương lão tử” đã đổi tính rồi...

Nàng không còn ngang ngược hống hách, cũng không còn thích làm xằng làm bậy, tuy tính tình vẫn nóng nảy nhưng nàng đã bắt đầu biết nghĩ cho người khác, thậm chí thỉnh thoảng nàng còn khá ngoan ngoãn hiểu chuyện, dịu dàng chu đáo...

Việc này quả thực khiến cho tất cả mọi người, đặc biệt là người nhà họ Bạch cảm thấy vô cùng lo sợ.

Nhất là cha nàng, ông kiên quyết cho rằng đầu óc của nàng có vấn đề, bèn khóc lóc âm ỉ rồi chui vào trong Tàng Thư Các, lật xem tất cả những quyển sách có liên quan.

Đối với chuyện này, Bạch Hạ tỏ ra chẳng quan tâm, cũng không giải thích gì...

Nàng cũng dọn từ Tô gia trở về nhà mình, có khuê phòng riêng của bản thân mình.

Tô bá mẫu che miệng, cười tinh quái: “Như vậy chứng tỏ Tiểu Lục Nhi của chúng ta đã thông suốt rồi, hiểu được là nam nữ khác biệt. Mẹ nói này Chiêu Nhi, nó đã bắt đầu có kinh nguyệt rồi phải không?”

Tô tử chiêu lạnh lùng liếc mẫu thân mình một cái, nói với phụ thân: “Quản chặt nữ nhân của cha đi.”

Sau đó, Tô bá mẫu khóc òa lên, bị Tô bá bá kéo đi...

Tô Từ Chiêu đem một con rối bằng bông mới làm tới tặng cho Bạch Hạ, còn đặt lên giường của nàng: “Tiểu Lục Nhi, muội luôn rất sợ bóng tối, nửa đêm

thường nằm mơ thấy ác mộng, giật mình tỉnh dậy phải ôm chặt người nằm bên cạnh thì mới ngủ lại được. Chiều ca ca không có ở đây, muội ôm nó đi nhé, có nó ở cạnh muội, muội sẽ không sợ hãi nữa.”

Bạch Hạ ôm lấy con rồi còn cao hơn cả mình, nhếch miệng cười, sau khi Tô Tử Chiêu đi, nàng cứ cười mãi, cười mãi rồi khóc, nàng khóc rất lâu.

Cứ thế trôi qua một năm, một năm Bạch Hạ làm con gái ngoan, muội muội ngoan.

Mọi người dần dần cũng chấp nhận nàng không còn là tiểu nha đầu ngang ngược, hở ra là nổi cáu làm càn mà đã là một đại cô nương tuy không thể xem là dịu dàng, hiền thực nhưng cũng khá lạnh lợi đáng yêu.

Ngày sinh thần (*) năm mười bốn tuổi của nàng, Bạch Hạ kéo Tô Tử Chiêu chạy lên ngọn núi cao nhất Mai Lĩnh ngắm sao.

(Sinh thần: sinh nhật)

Hôm đó gió rất lớn, trời cũng rất lạnh.

Tô Tử Chiêu bọc cả người nàng vào trong y bào của mình, ôm lấy nàng từ phía sau.

Từ sau khi nàng chuyển về phòng mình, giữa hai người chưa từng có những hành động thân mật như thế này nữa.

Đêm đó lại có sao băng.

Tô Tử Chiêu hỏi khẽ bên tai Bạch Hạ: “Tiểu Lục Nhi, còn nhớ điều mà muội ước năm mười bảy tuổi không?”

Bạch Hạ gật đầu.

“Vừa nãy muội đã ước chưa?”

Bạch Hạ lại gật đầu.

Tô Tử Chiêu mỉm cười: “Hôm nay là sinh thần của muội, điều muội ước chắc chắn sẽ trở thành sự thật.”

Bạch Hạ xoay người, vùi mặt vào lồng ngực hắn, ôm lấy hắn thật chặt.

Đỉnh đầu nàng chỉ còn một chút xiu nữa thôi là cao đến ngực hắn rồi.

Chỉ còn một chút xiu nữa thôi...

Ngày hôm sau, Bạch Hạ không từ mà biệt.

Chỉ còn mỗi con rối vải trên giường, nhìn mọi người vội vàng vàng đi qua đi lại trong phòng, nhìn nam tử áo xanh thiên thanh, người cuối cùng vẫn ở lại.

Thời gian trôi qua thật lâu, trời tối rồi trời lại sáng.

Nam tử đó cuối cùng cũng đi tới, sờ đầu con rối vải: “Tiểu Lục Nhi, ước nguyện của muội đã thay đổi rồi sao?”

Đúng vậy, thay đổi rồi.

Năm bảy tuổi, nàng muốn là thê tử của hắn.

Năm mười bốn tuổi, nàng muốn hắn quên mình đi.

Năm bảy tuổi, ánh sao băng quét qua trên bầu trời trông giống đôi mắt cười của hắn.

Năm mười bốn tuổi, cho dù nhìn thẳng hay nhìn ngược thì đuôi của sao băng chỉ là một đường hạ thẳng xuống, không đầu không đuôi...

Chắc đây có lẽ là ý trời, khiến nàng có được thiên bẩm có thể nói là hiếm thấy, khiến nàng có thể dễ dàng nắm bắt được khả năng mà những người khác có khi phía tận hết cả một đời cũng không thể có được.

Thế nên đúng vào năm mười ba tuổi, nàng đã chẩn đoán được căn bệnh của mình, một loại bệnh mà nàng đã mang từ khi còn trong bụng mẹ, không thể trị khỏi.

Nếu không phải là nàng sinh ra trong Bạch gia, chắc chưa sống được một năm thì nàng đã chết rồi. nhưng cho dù là thế, cho dù cha và các ca ca đã nghĩ hết mọi biện pháp thì cũng chỉ có thể cùng ông trời giành lại cho nàng nhiều nhất là hai mươi năm dương thọ mà thôi.

Một khi phát bệnh, dù nàng không bị thương mà chỉ bị xước một vết rất nhỏ thôi cũng có thể dẫn tới chảy máu quá nhiều, chỉ một lần bất cẩn cũng sẽ mất máu mà chết.

Đến cuối cùng, nàng sẽ giống như một người sứ, đựng nhẹ một chút sẽ vỡ tan. Chỉ có thể nằm trên giường, từ từ chờ đợi cái chết.

Bởi thế, ngay từ bé nàng đã được bảo vệ chu đáo, com đến há miệng, áo đến giờ tay, chẳng cần học cái gì cũng chẳng cần làm cái gì.

Bởi thế, mọi người mới cưng chiều nàng như vậy, để nàng thích làm gì thì làm, mà nàng thì cứ cho rằng đây là những điều đương nhiên.

Một Tô Từ Chiêu tính tình lạnh nhạt, ngay cả phụ mẫu thân sinh của mình mà hắn cũng không để lộ chút biểu cảm gì, vậy mà lại đối xử với nàng đặc biệt như thế. Chắc bởi vì thấy nàng đáng thương phải không? Thương xót nàng, bản thân sắp chết đến nơi còn chẳng biết tí gì. Nghĩ lại thì cũng đúng, xấu tính như nàng, chuyện gì cũng lấy mình làm trung tâm, cái gì cũng không biết còn ngang phè phè, dựa vào cái gì mà có được tình yêu chân thành của người ta chứ...

Nàng không muốn người nhà phải hao tổn tâm trí, hốt hoảng lo sợ vì mình nữa, nàng không muốn cha và các ca ca mang danh thần y cứu vô số mạng người lại phải mở to mắt nhìn nàng ra đi, nàng không muốn mãi mãi sống trong lời nói dối thiện ý, sống dưới cánh chim bảo vệ do tình thân và lòng yêu thương dệt nên, nàng cũng không muốn trở thành gánh nặng của Tô Từ Chiêu...

Nàng bỏ đi, có lẽ họ sẽ lo lắng một thời gian, buồn bã một thời gian, nhưng từ từ rồi cũng sẽ vui bớt...

Chiều ca ca, huynh không thể chờ tới khi muội khôn lớn, không thấy được muội tới tuổi cập kê, cũng không thể nếm được món bánh quả phi do muội làm nữa.

Chiều ca ca, muội không thể làm thê tử của huynh. Bởi vì muội không chỉ không biết may vá nấu cơm, còn không thể ở bên huynh cả đời, không thể sinh hài tử cho huynh...

Chiều ca ca, ước nguyện của muội trong ngày sinh thần đó thật sự thành hiện thực rồi sao? Thật sự sẽ thành hiện thực sao...

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương 16

Type: neko tama

Bạch Hạ lại quay trở lại dáng vẻ cúi đầu nhận tội, tâm trạng không giống với ban đầu còn mang chút ý đùa nghịch. Bởi vì từ sau khi hỏi nàng câu đó, Tô Từ Chiêu liền không hé miệng nữa, chỉ nhắm mắt ngồi yên một chỗ, không hề cử động, cứ như thể đang ngồi thiền vậy.

Tính tình hắn rất lạnh nhạt, biểu hiện nét mặt hắn khi vui hay không đều không quá rõ ràng, nhưng một khi tức giận sẽ vô cùng đáng sợ. Không phải hắn lớn tiếng quát tháo, nổi trận lôi đình mà ngược lại, hắn chỉ im lặng ngồi yên, coi tất cả mọi vật xung quanh là không khí như vậy thôi.

Mà đây chính là chiều Bạch Hạ sợ nhất. Nàng thà rằng bị hắn mắng một trận, thậm chí cứ thẳng tay đánh cho một trận cũng được, như vậy còn thoải mái hơn gấp mấy trăm lần khi phải đứng bất động như một cây cọc gỗ trước một ngọn núi băng có sức ép vô hạn thế này.

Trong trí nhớ của nàng, lần mà Tô Từ Chiêu nổi giận ghê gớm nhất thì cũng chỉ không để ý tới nàng hơn nửa canh giờ, mà lần này sắp qua một canh giờ rồi.

Bạch Hạ chịu đựng mãi cuối cùng không thể chịu đựng được nữa, nhin mãi cuối cùng không nhìn nổi nữa, nàng run lấy bả vai mở miệng: “Chiều ca ca...”.

Tô Từ Chiêu không thèm nể mặt, ngay cả một sợi lông mi cũng chẳng thèm động.

Bạch Hạ nghĩ dù sao trước sau gì cũng chết, chỉ bằng cứ chủ động nhận lấy cái chết, thế là nàng bèn lấy hết dũng khí di chuyển mũi giày một chút xíu. Thấy đối phương vẫn không có phản ứng gì nàng bèn lớn gan hơn nhích thêm nửa bước nhỏ.

Đúng lúc này, bên tai bỗng vang lên một tiếng trầm thấp: “Hừm?”. Giọng nói lạnh lùng, giọng điệu như băng đá lại có hiệu quả như thể sét đánh, khiến nàng lập tức nhảy về phía sau một bước dài. Chân vừa tiếp đất nàng còn chưa hết hoảng hốt bình tĩnh lại được, suy nghĩ lại thoáng thay đổi chỉ trong một khắc đó, một loại hào khí chẳng màng sống chết đột nhiên nảy sinh, nàng bèn bắt chập tất cả nhảy bỏ cả người về phía trước.

Cùng lúc được một đôi tay rắn chắc đỡ lấy, nàng cũng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu hun hút tuy có chút bất đắc dĩ nhưng thần sắc giận dữ hiển nhiên chưa mất đi, nàng bắt đầu dày mặt giờ trò: “Chiều ca ca, huynh mở mắt ra nhìn muội rồi, như vậy có nghĩa là đã không còn giận muội nữa, đúng thế chứ?”.

Tô Từ Chiêu hừ một tiếng, lại muốn nhắm mắt, Bạch Hạ vội vàng ghé sát lại, dùng ngón tay chống hai mi mắt hắn lên, hạ giọng cầu xin: “Muội đã biết sai rồi còn không được sao? Muội sẽ sửa đổi còn không được sao? Xin huynh hãy bớt giận đi mà! Huynh biết rõ là một khi huynh giận lên thì muội cũng phải chịu thua mà...”.

Gạt bàn tay của nàng ra, cuối cùng Tô Tử Chiêu cũng thở dài: “Tiểu Lục Nhi, phải là tất cả chúng ta chịu thua muội mới đúng chứ?”.

Tô Tử Chiêu đã xác định sau khi nàng biết bệnh tình của mình mới thay đổi tính tình, mới không từ mà biệt thì tất cả những căn nguyên sự việc rối rắm trong đó cũng không cần phải kể lại chi tiết nữa, dựa vào sự hiểu biết của hắn về nàng, cũng chẳng cần phải nói thêm nữa.

“Tại sao muội không tới hỏi chúng ta?”

“Chẳng phải mọi người cũng chẳng nói gì với muội cả sao?”

“Chúng ta chỉ muốn tốt cho muội thôi.”

“Muội cũng chỉ vì muốn tốt cho mọi người thôi.”

“Tiểu Lục Nhi...”, sắc mặt Tô Tử Chiêu sa sầm, hơi nhướn người về phía trước, hắn kéo lấy tay nàng rồi nhìn thẳng vào mắt nàng: “Muội nói như vậy là muốn tự tách mình ra khỏi mọi người, trở thành người không liên quan gì tới chúng ta nữa sao?”.

Bạch Hạ cuối đầu, không đáp.

“Muội xa lánh chúng ta như thế có phải vì muội cho rằng mọi người tốt với muội chỉ bởi vì bệnh tình của muội nên thương hại muội, đúng không?!”

Bạch Hạ càng cuối đầu thấp hơn, vẫn không trả lời, nhưng hai giọt nước mắt của nàng rơi xuống mặt đất, phát ra một tiếng động vừa cực nhỏ mà cũng cực nặng nề.

“Đến bây giờ muội vẫn không biết được, rốt cuộc vì cái gì mà ta nổi giận!”, Tô Tử Chiêu đột nhiên đứng dậy, bước nhanh hai bước, xoay lưng về phía nàng, giọng nói vồn trong veo như nước trong sông băng giờ đây lại hơi nghèn nghẹn, như thể dòng sông đã mệt rồi, mệt đến nỗi không muốn chảy nữa: “Tiểu Lục Nhi, muội thật làm cho ta quá sức thất vọng. Nhiều năm như thế, tình cảm sâu nặng đến vậy mà trong mắt muội lại quá hời hợt, không đáng để nhắc tới”.

Bạch Hạ run rẩy, vội vàng ngẩng đầu lên, chạy tới ôm chặt hắn từ phía sau: “Chiêu ca ca, muội sia rồi! Muội sai thật rồi! Thật ra từ khi huynh xuất hiện thì muội đã biết mình sai hoàn toàn rồi. Không... Thật ra từ đầu muội đã biết. Chỉ có điều...”.

“Chỉ có điều, muội không dám nghĩ như vậy”, nước mắt thấm ướt lưng áo đã dập tắt ngọn lửa giận còn sót lại, Tô Tử Chiêu nhẹ nhàng xoa bàn tay đang ôm vòng quanh eo mình, trước mắt lại hiện lên bàn tay nhỏ nhắn hắn đã nắm chặt trong lòng bàn tay khi xưa, mũm mĩm, mềm mại, giống như một cái bánh bao nhỏ...

Những ngày xưa đó, chỉ trong chớp mắt dường như đã qua từ lâu lắm rồi.

“Muội là cô con gái nhỏ nhất của Bạch gia, muội là muội muội nhỏ nhất của mấy người chúng ta, tất cả mọi người đều chỉ hận không thể bóc hết tâm can để yêu thương muội, bảo vệ muội, há có thể để mặc muội bóp méo, tùy tiện xem thường?”

Đối diện với những lời chỉ trích như nặng tựa ngàn cân của hắn, Bạch Hạ chẳng còn gì để nói, chỉ biết khóc.

Tuy lời nói của Tô Tử Chiêu vẫn rất sắc bén nhưng giọng điệu của hắn đã bớt giận nhẹ nhàng hơn nhiều: “Trong hai năm nay, cha ta và đại ca muội tới kinh thành dùng sức mạnh của quan phủ dân cáo thị khắp nơi, cha muội và Nhị ca, Tứ ca nhờ cậy bằng hữu trên khắp giang hồ đi mọi nơi tìm kiếm, ta và Tam ca, Ngũ ca đi Nam Hải. Còn mẹ muội và mẹ ta thì ở lại Mai Lĩnh bầu bạn với nhau, một khắc cũng chưa từng rời khỏi đó, sợ rằng một khi muội trở về không nhìn thấy ai sẽ lo lắng... Muội cảm thấy, những chuyện này chỉ xuất phát từ sự đồng tình và thương hại thôi sao? Muội dựa vào cái gì mà cho rằng qua đám, ba năm, mọi người sẽ đều quên muội?!”.

Bạch Hạ càng khóc dữ dội hơn.

Cuối cùng Tô Tử Chiêu cũng không nỡ, quay người lại, nâng khuôn mặt lấm lem nước mắt như mèo con của nàng lên: “Muội bây giờ nhớ kỹ, cho dù thế nào thì muội vẫn mãi mãi là Tiểu Lục Nhi mà chúng ta yêu thương nhất, cho dù thế nào thì chúng ta cũng không bỏ rơi muội đâu. Cho nên, tốt nhất muội hãy gạt bỏ hết những ý nghĩ ngu ngốc tự cho mình là đúng kia đi nghe chưa?”.

Bạch Hạ đã sớm nghẹn ngào không thở nổi, đành phải gạt đầu lia lịa.

Khuôn mặt Tô Tử Chiêu liền ôn hòa hơn nhiều, hắn nhẹ nhàng ôm lấy nàng vào lòng: “Khóc đi, ta biết trong lòng muội có rất nhiều nỗi uất ức, rất nhiều đau khổ cần giải tỏa, trước mặt ta muội không cần phải nhẫn nhịn nữa đâu”.

“Chiêu ca ca, muội rất nhớ Mai Lĩnh, rất nhớ tất cả mọi người!”

“Ừ.”

“Chiêu ca ca, muội đã khiến cho mọi người lo lắng, buồn bã vì muội, muội xin lỗi.”

“Ừ.”

“Chiều ca ca, muội sợ lắm...”

“Ừ.”

“Huynh biết muội sợ gì sao?”

“Tiểu Lục nhi sợ nhiều thứ lắm, sợ đen, sợ lạnh, sợ đau, sợ gió lạnh mùa đông, sợ mặt trời mùa hè... còn sợ chết.”

Bạch Hạ vừa khóc vừa cười, vui mặt trong vạt áo của Tô Tử Chiêu, khẽ nói: “Thật ra cái gì mà xem nhẹ, cái gì mà không để tâm, tất cả đều là giả, đều là làm bộ thôi. Muội sợ chết nhất trên đời, muội vẫn còn chưa sống đủ mà...”

“Ta biết, ta biết cả...”, Tô Tử Chiêu xoa đầu nàng, trong ánh mắt nhuốm đầy sự đau lòng: “Trên đời này việc khó khăn nhất chính là cái chết, huống hồ gì muội vẫn còn trẻ như vậy. Vậy mà khi đó muội còn là một đứa trẻ, cần phải mạnh mẽ đến mức nào, kiên cường đến mức nào mới chấp nhận được tất cả sự thật, mới có thể làm bộ tươi cười vui vẻ như không có gì để giấu giếm chúng ta chứ? Thật đúng là nha đầu ngốc nghếch vừa dốt lại vừa bướng... Có điều cũng may, tất cả đều đã qua hết rồi”.

Người Bạch Hạ không kiềm nén được run lên, im lặng một lúc lâu nàng mới ngẩng đầu lên hỏi: “Các huynh thật sự đã tìm được đảo Lang Nha sao?”

“Vào khoảng tám tháng trước.”

“Nhưng nghe nói, nói đó cạm bẫy trùng trùng, trước giờ chưa từng có ai sống sót mà rời khỏi.”

Tô Tử Chiêu nhướn mày cười, không che giấu được sự kiêu ngạo: “Chẳng phải ta vẫn đang lành lặn đứng trước mặt muội đây sao?”

“Thế Tam ca và Ngũ ca đâu?”

“Họ tạm lời lưu lại đó, chờ Tử Giáng Thảo nở hoa.”

“Trên đời này thật sự có Tử Giáng Thảo?”

“Có đảo Lang Nha tất nhiên sẽ có Tử Giáng Thảo, truyền thuyết cũng không phải hoàn toàn là câu chuyện hư cấu, luôn luôn có đầu mối để ta lần theo”, Tô Tử Chiêu kéo Bạch Hạ ngồi xuống, từ từ kể lại: “Muội biết được những điều này nhờ xem trong sách của ta, vậy ta sao có thể không biết được? Cho nên, bắt đầu từ nhiều năm trước mọi người đã bắt tay vào chuẩn bị rồi. Giả dụ như thu thập in tức, do thám địa hình, những công cụ cần thiết khi ra khơi. Ngoài ra còn tìm cách dùng thuốc nổ mở đường đi vào đảo, còn nghĩ cách làm thế nào để triệt tiêu tất cả các cạm bẫy, ám khí”.

Bạch Hạ sững người: “Đó chính là lý do huynh luôn vui đầu tìm tòi học hành đó sao...”. Bạch Hạ méo mếu, ôm lấy cổ hân, lông mi ướt đầm nhẹ phe phẩy lên cổ hân: “Chiều ca ca, nơi nguy hiểm như thế, những chuyện khó khăn như thế, muội còn tưởng trên đời này không có người nào có thể làm được”.

Tô Tử Chiêu không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ về đỉnh đầu nàng.

Khoảng thời gian dạo quang kiểm ảnh, cử tử nhất sinh như vậy mà chỉ nói qua loa vài câu càng thể hiện rõ hân đang cố tình giả vờ, nàng chắc chắn không tin, nhưng đôi bên ngầm hiểu lòng nhau, như vậy đã quá đủ rồi.

“Tiểu Lục Nhi...”, Tô Tử Chiêu thở rất chậm, ngón tay lau lệ cho Bạch Hạ cũng rất lạnh lẽo, giọng nói thì vẫn vững vàng như trước: “Còn hai tháng nữa Tử Giáng Thảo mới nở hoa, thêm cả thời gian điều chế thuốc thì chắc có lẽ sẽ kịp làm quà mừng trong ngày đại hôn của muội”

Bạch Hạ đột nhiên không dám nhìn hân, cặp mắt ngập ngừng ấp úng nói: “Trước đó muội nghĩ rằng nếu mình có thể thành thân thì chắc chắn mọi người sẽ vui mừng cho muội, cho dù... cho dù muội không thể sống lâu được, nhưng nếu mọi người nhìn thấy muội cùng muội có nơi phò tá cả đời, sống thật hạnh phúc thì cũng xem như một kết thúc tốt đẹp, như vậy sẽ bớt đi một chút tiếc nuối, bớt đi một chút buồn. Hơn nữa, muội wuar thật rất nhớ mọi người, bởi thế mới đồng ý cho người Tiêu gia đi cầu thân... chứ muội không phải chưa được sự đồng ý mà tự làm theo ý mình đâu...”.

“Chỉ cần muội thích thì chúng ta cũng thích”, Tô Tử Chiêu cười nhẹ, cắt ngang lời nàng, lặng lẽ thả tay xuống, nắm chặt thành quyền ở bên người, đầu ngón tay lạnh buốt bị nước mắt làm bóng như thể lửa thiêu: “Tuy cho đến giờ ta vẫn không vừa lòng tên tiểu tử này lắm, có điều ta cũng hết cách rồi, ai bảo y là ý trung nhân của muội chứ?”.

Bạch Hạ khịt mũi, nhếch miệng cười khan.

Tô Tử Chiêu chau mày, đột nhiên như nghĩ tới chuyện gì đó mà vẻ mặt trở nên sắc lạnh, hàn khí tỏa ra: “Tiểu Lục Nhi, y có biết bệnh của muội không?”.

“Không... không biết...”

“Cho nên muội mới cảm thấy có lỗi với y, chuyện gì cũng nhẫn nhịn cầu toàn có phải không?”.

“Không... không phải.” Cuối cùng Bạch Hạ cũng phản ứng lại được, vội vàng nhảy bổ tới kéo lấy tay áo Tô Tử Chiêu đang nổi trận lôi đình, ngăn chặn thảm cảnh một khắc sau Tiêu phủ sẽ bị san thành bình địa, nhanh chóng nói dõ: “Chiều ca ca, huynh ấy... huynh ấy chỉ không biết cụ thể muội mắc bệnh gì thôi, nhưng huynh ấy biết được muội trời sinh yếu ớt, khó mà sống lâu được như người bình thường, còn biết muội không thể sinh hài tử cho huynh ấy nữa...”.

“Thật không?”

“Thật, thật chứ!”

Cuối cùng sát khí trên người Tô Từ Chiêu cũng vơi bớt đi một chút, hắt lại hừ một tiếng: “Nếu vậy thì tên tiểu tử này xem ra vẫn còn có điểm coi được”.

Bạch Hạ chột dạ gật đầu lia lịa rồi vừa quan sát sắc mặt hắn vừa dè dặt hỏi: “Chi bằng bây giờ tạm thời huynh đừng nhắc đến chuyện này nữa, đợi muội khỏe hẳn lên rồi nói tiếp, được chứ?”.

Tô Từ Chiêu trầm ngâm chốc lát mới trả lời: “Cũng được, vừa đúng có thể thê nhân khoảng thời gian này khảo nghiệm y, nếu như y dám đối xử lạnh nhạt với muội dù chỉ là một chút, thậm chí còn đi hái hoa ngắt cỏ bên ngoài, ta lập tức cho y thành thái giám ngay!”.

“...”

“Hơn nữa, nếu như... ta nói là nếu như thôi nhé, nếu như bệnh của muội thật sự không thể trị khỏi được thì ta sẽ chờ sau khi muội mất đi liền cho y thành thái giám!”

“...Tại sao...”

“Để tránh y không kiềm chế được! Nam nhân của muội cả đời chỉ có thể có một mình muội thôi!”

Bạch Hạ lặng lẽ định trước kết cục thái giám cho Tiêu Sơ, nằng cuội đầu đứng im

“Đúng rồi, vừa nãy hình như muội nói có chuyện gì cần ta giúp?”

“À... Muội quên mất rồi.”

“Thế thì thôi đợi đến ngày mai nhớ ra thì nói sau vậy!” , Tô Từ Chiêu đứng dậy đi tới bên giường, vừa chỉnh lại đệm chăn vừa nói: “Bây giờ muội ngủ thôi”.

Bạch Hạ đứng một bên ngăn người nhìn hắn: “Chúng ta...”.

“Muội cứ ngủ đi, ta ngồi tạm trên ghế một đêm là được rồi.”

“Chiêu ca ca...”

“ban nãy ta nói với tiểu tử kia như vậy chỉ vì tức giận thôi, đừng có xem là thật.”

“Huynh xứng lên giường ngủ đi.”

Tô Từ Chiêu bỗng khựng lại: “Lại nói lung tung rồi, muội đã lớn rồi, còn sáp gả cho người ta nữa...”.

“Muội muốn huynh nằm ở bên cạnh muội giống như lúc sinh, muội muốn huynh đỡ muội ngủ giống như lúc nhỏ”, Bạch Hạ chậm rãi đi qua, ngẩng đầu nhìn hắn: “Chiêu ca ca, chỉ một đêm thôi, huynh ở cùng muội được không? Ở đây không có con rối vải, muội sợ...”.

Tô Từ Chiêu ngừng lại một chút, rồi mới xoay người, đặt lòng bàn tay lên đỉnh đầu nàng, ước lượng: “Cao từng này, đã vượt quá ngực ta rồi, vậy mà muội vẫn cứ nhõng nhẽo như trẻ con, có thấy ngượng không?”. Sau đó hắn mỉm cười, chỉ một góc trong giường: “Còn không mau lên giường đi, con rối vải này còn phải ngủ bên ngoài đây”.

Họ cứ để nguyên y phục mà nằm xuống, cùng đắp chung một tấm chăn mỏng, trong căn phòng đã tắt đèn, chỉ có ánh trăng nhạt nhòa.

Tô Từ Chiêu nằm thẳng, duỗi tay phải ra để cho Bạch Hạ nằm nghiêng gối lên, dựa sát vào lòng hắn.

Giống như khi còn nhỏ, giống như vô số đêm trong mười năm trước đó.

Cô bé nhỏ nhắn xinh xắn đó cứ như vậy lớn lên từng chút, từng chút một, hắn đã chứng kiến mỗi một giai đoạn trên con đường trưởng thành của nàng, vậy mà lại bỏ sót độ tuổi trăng tròn đẹp đẽ nhất.

Qua mười lăm tuổi rồi, tới tuổi cập kê rồi, có thể thành thân được rồi, cô bé đã từng ước được làm thê tử của hắn nay lại trở thành tân nương của kẻ khác.

Nếu nàng không phát hiện ra bệnh của mình, nếu nàng không lựa chọn giấu giếm, nếu nàng không bỏ đi biệt, nếu có thể tìm thấy nàng sớm hơn, thậm chí nếu nàng ngốc nghếch một chút, yếu đuối một chút, ích kỷ một chút... nếu...

Vậy thì, phải chăng nàng đã cùng hắn bái thiên địa, định ước chung thân.

Hắn hiểu, khi đó nàng bỏ đi vì không muốn trở thành gánh nặng.

Song, hẳn chưa từng nghĩ rằng, sau khi chứng ngại sinh tử đã biến mất thì lại có thêm một vực sâu không đáy, làm thế nào cũng không thể vượt qua.

Nàng nguyện vứt bỏ tất cả trở ngại và bấn khoăn, cùng người nọ trải qua quãng đời còn lại trong khi biết mình vốn không còn sống được bao lâu nữa, thẳng thắn bày tỏ với đối phương để cùng nhau đối mặt với sinh ly tử biệt, bởi vì nàng quá yêu người nọ phải không? Cũng chỉ có thể bởi vì vậy nên nàng mới bất chấp tất cả như thế.

Một người ra đi, một người ở lại, sự khác biệt quá rõ ràng.

Nếu đã vậy, thôi thì cứ buông tay, lùi bước, cứ chỉ làm vị huynh trưởng thứ sau của nàng thôi.

Sai sót ngẫu nhiên này là một sự hối tiếc trong cuộc đời hẳn.

Song, có một câu hỏi hẳn vĩnh viễn không thể lên tiếng hỏi được...

“Tiêu Lục Nhi, nếu muội sớm biết bệnh của mình có thể chữa được, phải chăng muội sẽ cùng ta nắm tay đi đến bạc đầu...”

Sẽ như vậy chứ?

Giờ khắc này, Bạch Hạ cũng đang nghĩ tới cùng một câu hỏi như vậy.

Đáp án là, không có câu trả lời.

Bởi vì nếu như vậy thì nàng căn bản không thể rời xa Tô Tử Chiêu, vậy thì tất cả những chuyện sau đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra.

Bởi vì nếu như vậy thì có lẽ nàng sẽ không dồn hết tình cảm vào một người cũng chẳng sống được bao lâu giống mình như Tiêu Sơ.

Bởi vì nếu như vậy thì nàng sẽ không phải đối mặt với sự lựa chọn như bây giờ...

Từ Giáng Thảo là một loại kỳ dược chỉ xuất hiện trong truyền thuyết đã sử.

Có thể rkhair tử hoàn sinh, cho dù bị bệnh gì, trúng độc gì.

Sáu mươi năm mới nở hoa một lần, mỗi lần một đoá, một đoá chỉ có thể chế thành một viên thuốc.

Nàng vẫn muốn nói thật với Tô Tử Chiêu về tình hình của Tiêu Sơ trước, sau đó nhờ hắn trở về nói với cha và các ca ca, để đến khi gặp nhau họ tuyệt đối không được nhắc chuyện y trúng độc ở trước mặt người nhà Tiêu Sơ, hơn nữa, tạm thời đừng nói với ai về bệnh tình của nàng.

Nếu đã quyết định là người rời khỏi thế gian này thì không cần thiết phải nói chuyện này ra để tăng thêm phiền não. Dù sao sau khi Tiêu Sơ đi thì nàng cũng sẽ nhanh chóng có thể đi tìm y, tránh khỏi nỗi khổ tương tư, so với có thể sống với nhau đến đầu bạc răng lòn thì đây âu cũng là một kết thúc viên mãn.

Nhưng bây giờ, nàng phải làm sao đây...

Mùa xuân ở Khôn Thành đến rất sớm, vừa vào tháng Ba, khí lạnh đã tan biến hết, khắp nơi đều bùng bùng sức sống, hơi ẩm ngập tràn.

Từ sau khi TCC đến, Bạch Hạ liền kéo hắn đi lòng vòng khắp nơi, đi hết trong thành liền chạy ra ngoại thành, chơi hết ở gần lại tới chỗ xa hơn, hơn nửa tháng nay ngày nào cũng sớm đi tối về, thậm chí thỉnh thoảng còn một hai ngày không trở về. Tất cả các phong cảnh nổi tiếng lẫn vô danh ở xung quanh họ hầu như đều đi qua.

Mà những nơi này, vốn Tiêu Sơ cũng định dẫn nàng đi du ngoạn...

Buổi chiều sắc trời đang trong xanh đột nhiên chuyển sang u ám, đến chạng vạng trời bắt đầu đổ mưa. Tiêu Sơ nhớ lúc Bạch Hạ và Tô Tử Chiêu ra ngoài là đi tay không, bèn cầm theo hai cây dù trúc muốn đi đưa cho họ.

Mưa lớn dần, con đường lát đá xanh đã nhanh chóng ướt đầm, bên đường có người che đầu chạy nhanh như bay, có người đứng tránh mưa dưới mái hiên, có người che dù đi vội vã.

Tiêu Sơ bước đi rất chậm, thong thả ung dung như thể đang ngắm cảnh, nhưng trong đôi mắt như bị mưa xuân làm ướt lại thoáng ngập tràn sự mệnh mang.

Y không có một phương hướng cụ thể nào, bởi vì y không biết người cần tìm rốt cuộc ở đâu, y chỉ biết rằng vừa mới sáng ra họ đã hôn hờ đi ra ngoài, chỉ biết rằng họ chán chán sẽ chơi rất vui. Hoặc có thể nói, chỉ cần ở bên Tô Tử Chiêu, Bạch Hạ sẽ rất vui sướng.

Bạch Hạ mà y biết cũng thường nở nụ vui vẻ, nhưng so với bây giờ, nụ cười đó có chút e dè, có chút nặng nề.

Trước mặt Tô Tử Chiêu, nàng biết cười, biết khóc, biết nói cầu, làm càn, bởi vì không mua được món điểm tâm mình muốn ăn mà xị mặt, buồn bã không vui, còn vì nửa đêm không thể ra ngoài xem náo nhiệt mà la hét om sòm, bướng bỉnh, càn quấy...

Tất cả biểu lộ hi nộ ái ố nàng đều không hề che giấu, cũng không hề kìm nén, thậm chí còn cố ý phóng đại cảm xúc lên gấp mấy lần. Một Bạch Hạ có chút nhõng nhẽo, có chút ngang ngược, có chút tùy hứng như vậy mới thực sự là nàng sao? Giống như một đứa trẻ vô pháp vô thiên khi ở trước mặt người cưng chiều nó, nó ý mình có chỗ dựa nên càng làm xằng làm bậy, tuy có nhưng lúc cổ tình gây sự khiến cho người ta đau đầu, nhưng lại thẳng thắn đáng yêu đến mức họ không nổi trách móc nặng lời.

Mà những lúc ở cùng với y, nàng lại chỗ có thể cố tỏ ra kiên cường.

Mưa lại nặng hạt hơn, người trên đường càng lúc càng ít, sắc trời cũng từ từ tối dần.

Tiêu Sơ ngừng bước, nhìn bóng người xa xa vừa xuất hiện trên ngã rẽ bên đường.

Tô Tử Chiêu cũng Bạch Hạ chạy chậm chậm, họ không cầm dù, cứ để mặc cho cả người ướt đầm.

Không biết Bạch Hạ nói câu gì đó mà cả hai người cùng cười phá lên, trên khuôn mặt ướt nước mưa cùng biểu lộ sự vui vẻ, thoải mái giống y như nhau.

Bạch Hạ là người nhìn thấy Tiêu Sơ trước tiên. Lúc đầu nàng hơi sững sốt một chút, sau đó một tay ôm cổ Tô Tử Chiêu, một tay ra sức vẫy, nàng lớn tiếng gọi: “Thanh Ngôn, trùng hợp thế!”.

Tô Tử Chiêu nhìn y, ngay lập tức về mặt hân chuyển sang lạnh lùng, từ trước đến giờ vẫn luôn như vậy, cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Tiêu Sơ lặng lẽ nắm chặt cán dù, sai bước lên trước, mỉm cười nhẹ nhàng: “Đúng vậy, trùng hợp thật!”.

“Bọn muội vốn định đi con đường khác, nếu vậy thì không gặp nhau được rồi.” Đến khi tới gần hơn chút nữa, Bạch Hạ mới nhìn thấy trên tay y cầm hai cây dù nữa, nàng chớp chớp mắt: “Chắc không phải huynh ra đây chỉ để đưa dù cho bọn muội chứ?”.

Tiêu Sơ vẫn mỉm cười: “Xem ra vận số của ta cũng không tồi”.

“Nhưng...”, Bạch Hạ sờ lên khuôn mặt đầy nước mưa của mình, dường như cảm thấy hơi khó xử: “Chiêu ca ca nói, nước mưa ở đây rất sạch, giống với Mai Lĩnh. Ngày xưa mỗi lần trời đổ mưa, Chiêu ca ca thường công muội chạy khắp núi rừng bạt ngàn, từ trước tới giờ bọn muội chưa từng cầm dù. Có khi bọn muội còn đuổi theo tia chớp được kia...”.

Tô Tử Chiêu không kiên nhẫn chau mày: “Tiểu Lục Nhi, muội lái nhái mấy cái chuyện linh tinh này để làm gì?”.

Tiêu Sơ cụp mắt, nghiêng người nhường đường: “Hai người đi trước đi, vừa đúng ta còn có chút việc”.

Bạch Hạ nhìn y, im lặng một lát, mới khẽ “ừm” một tiếng, thế là chân Tô Tử Chiêu ddpj một cái, cũng Bạch Hạ bay lên trên nóc nhà, hân nhẹ nhàng búng người lên như thể đang thỏa sức chạy băng băng giữa núi non trùng điệp mà chẳng bị chút cản trở nào.

Vô số hạt mưa từ trên cao rơi xuống thế gian, dồn dập mà dày đặc giống như những hạt châu rơi xuống khay ngọc, hòa lẫn với tiếng cười trong trẻo trong không gian, nghe rất vui tai.

Tiêu Sơ cũng như bị lây nhiễm, nếp nhăn khi cười trên khóe miệng càng sâu thêm, song sự cô đơn, tự giễu cũng theo đó mà dâng lên nhiều hơn.

Y cúi mình gác hai chiếc dù vào bờ tường, cười khẽ, nhỏ giọng lầm bầm: “Bị thừa rồi”.

Chiếc dù này là thừa chẳng lẽ y cũng không phải như vậy sao?

Bạch Hạ và Tô Tử Chiêu có cùng sở thích, cùng món khoái khẩu, cùng thích xem phong cảnh, cùng những nơi thích đi, cùng thích đọc một loại sách... Họ còn có cùng một tiếng nói, cùng một hoài ức, cùng một nỗi nhớ, mà những thứ này đều chẳng liên quan gì đến y.

Y chỉ có thể đứng một bên nghe, đứng một bên nhìn, giống như một người ngoài cuộc, một người qua đường.

Y biết rằng chuyện này rất bình thường, y cũng biết suy nghĩ của mình thật nực cười, y biết dù Tô Tử Chiêu đối với Bạch Hạ không chỉ mang tình cảm huynh muội đơn thuần, thậm chí dấu cho tâm ý của Bạch Hạ thật sự đã dao động, mình cũng không nên chỉ ngồi một chỗ mà nhìn, càng không nên bỏ cuộc mà phải đi giành lấy.

Nhưng, dựa vào cái gì đây?

Đối với Lâm Nam, y vẫn có thể nói rằng, thân thể người này phức tạp, thâm thiếp vô số, tâm tư thâm sâu, hơn nữa động cơ đến với Bạch Hạ không đơn giản, ít nhiều gì cũng là lợi dụng, nhưng chủ yếu Bạch Hạ rất quyết tâm cự tuyệt.

Nhưng đối với Tô Tử Chiêu mà nói, hẳn là thanh mai trúc mã của Bạch Hạ, che chở nàng từ tấm bé, đối xử với nàng chẳng những một lòng một dạ, mà còn có thể gọi là toàn tâm toàn ý, mấy vấn đề kể trên căn bản chẳng thể tồn tại. Nếu để phó thác cả đời thì còn ai thích hợp hơn Tô Tử Chiêu nữa?

Cả đời...

Chỉ riêng hai chữ này thôi thì y đã không có tư cách đi tranh giành với người ta rồi.

Y ngẩng đầu nhìn bầu trời mù mịt, nước mưa thấm ướt tóc mai, khiến cho y bảo tím nhạt của y càng đậm màu thêm.

Trước mắt y lại hiện lên cảnh tượng vài hôm trước y vô tình nhìn thấy. Bạch Hạ đi từ vườn dược thảo trở về, nàng cúi đầu đi rất chậm, bức tường cao cao bên cạnh che khuất đi ánh tà dương khiến thân hình nhỏ bé, gầy gò của nàng như bị bao phủ bởi bóng đen vô bờ.

Lúc gần đến cửa lớn, bỗng dưng nàng dừng lại, ngược đầu quan sát xung quanh, đôi mắt trước giờ luôn linh hoạt giờ lại trống rỗng vô hồn. Qua một lúc lâu sau y mới từng bước nhích dần vào một góc tường kín đáo rồi ngồi bệt xuống.

Nàng ôm gối, co mình lại trông thật đáng thương, đem thứ đồ vẫn cầm chặt trong tay đặt lên đất ngay phía trước mặt rồi cứ nhìn chăm chăm như vậy. Nàng ngồi yên bất động rất lâu, cho đến khi mặt trời lặn, trăng lên cao.

Tiêu Sơ vẫn yên lặng nhìn nàng, lặng lẽ ở cùng nàng. Thứ đồ vật đó chỉ là một cây dược thảo bình thường, nhưng sự trùng hợp chính là thứ mà y biết, nó tên là “Độc Hoạt”.

(*) Độc Hoạt: sống một mình

Muốn nàng yêu y, trở thành thê tử của y, sau đó để nàng sống đơn độc suốt quãng đời còn lại, y quả thật quá sức ích kỷ, tàn nhẫn đến mức coi nó là chuyện đương nhiên.

Tiêu Sơ trở về rất muộn, hạ nhân nghe nói y chưa ăn gì, vốn định bảo đầu bếp làm ngay, có điều sau khi y nghĩ lại, chỉ bảo hạ nhân đưa một đĩa điểm tâm tới mà thôi.

Bây giờ một ngày ba bữa ở Tiêu phủ đều có bánh quả phi dù Bạch Hạ có ở nhà hay không.

Ngoài Tứ muội vsf Bạch Hạ, ở đây không ai biết Tiêu Sơ không thể ăn bánh quả phi, cho nên tuy cảm thấy hơi kỳ lạ khi y chỉ chọn một món điểm tâm mà ngày thường chẳng bao giờ đụng đến nhưng hạ nhân vẫn mau chóng bê tới.

Nhón lấy một miếng bánh đặt trong lòng bàn tay, đưa đến dưới ánh đèn nhìn thật kỹ, nhớ tới vẻ mặt vui mừng chờ mong khen ngợi của Bạch Hạ khi nàng tự tay làm món này cho y nếm thử, Tiêu Sơ bất giác bật cười.

Không biết so với bánh do đầu bếp làm, tay nghề của ai tốt hơn. Hoặc có thể nói, không ai có thể làm ra mùi vị giống với bánh nàng làm.

Kể ra cũng thật nực cười, món nàng thích ăn nhất lại chính là món y không thể ăn được...

Lòng ngực y đột nhiên cảm thấy như có hàng ngàn thanh đao sắc bén đang khuấy đảo, khuôn mặt trắng bệch của Tiêu Sơ nhả lại, túm chặt lấy vạt áo trước ngực, úp sấp lên trên bàn, cắn răng nhẫn nhịn.

Cho dù y đang ở một mình trong phòng, cũng chưa từng để tiếng rên nào bật ra khỏi miệng.

Sau lần bị ám sát vài tháng trước, cơn đau dữ dội này thỉnh thoảng sẽ xuất hiện, thỉnh thoảng lại đến, cũng thỉnh thoảng lại tan biến.

Hai lần đau fy cũng không để ý lắm, sau đó thì cố ý không nhắc đến.

Độc Dịch Hồn bây giờ chắc chỉ mới lan đến phần eo, không thể nào di chuyển qua tâm mạch nhanh như vậy được. Nhưng, cơn đau này với thời gian đầu khi chất độc phát tác giống nhau vô cùng.

Tại sao lại như vậy?

Lần ám sát ngày đó, người bên cạnh Tư Đồ Diên, Lâm Nam... còn có...

Dòng suy nghĩ lộn xộn bị một giọng nói đột ngột vang lên cắt đứt.

“Tranh Ngôn, huynh về rồi à? Đây là thuốc muối mới điều chế cho huynh...”, Bạch Hạ vừa nói vừa đẩy cửa vào. Nhìn thấy tình cảnh trong phòng nàng tức khắc kinh hoàng, chạy vội lại: “Huynh sao vậy?”.

Tuy cơn đau chỉ diễn ra trong một thoáng, nhưng y phục của Tiêu Sơ gần như bị mồ hôi lạnh thấm ướt, y miễn cưỡng ngồi dậy mỉm cười, vừa định mở miệng, Bạch Hạ lại nhìn thấy đĩa bánh quả phi đặt trên bàn, sững sờ một lát liền nổi giận: “Sao huynh lại ăn cái này? Đang yên đang lành lại muốn khiến mình khó chịu à? Từ lúc nào huynh lại trở nên không biết thương yêu bản thân mình như thế, học ai không học đi học theo Lâm Nam!”.

Chân mày Tiêu Sơ nhíu chặt, sau đó liền nhướn lên: “Ý muối là, ta cố ý làm như vậy để thu hút sự chú ý của muội, giành lấy sự đồng tình của muội?”, y khẽ lắc đầu, mỉm cười bất cần, ánh mắt lại lạnh lùng, vô cùng rời rạc: “Sao? Muội cảm thấy ta ấu trĩ như vậy sao?”.

Thế là Bạch Hạ càng nổi nóng hơn: “Phải, hần ấu trĩ, không tiếc thân tự làm mình bị bệnh cũng cố nuôi dưỡng cây tuyết liên cho muội, thật quá ấu trĩ phải không? Chỉ đáng tiếc rằng chính huynh đã nợ một phần ân tình ấu trĩ này của hần đấy! Thật cực khổ cho huynh rồi, Tiêu hầu gia!”.

Nói xong, nàng đặt mạnh hộp thuốc trong tay xuống bàn, đẩy cửa bỏ đi.

Tiêu Sơ lạnh lùng nhìn theo hướng Bạch Hạ rời đi, một lúc sau y mới từ từ dựa mình vào lưng ghế, khép lại đôi mi còn đọng giọt mồ hôi lạnh, mặt mũi cứng cứng.

Trên bàn tay vẫn luôn mở ra của y có một miếng bánh quả phi còn nguyên vẹn.

Lúc trước chỉ cần liếc nhìn nàng đã biết được là y đau bao tử hay độc phát, bây giờ nàng lại chẳng thể nhìn ra được nữa...

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 17

Type: Linh Linh

Bạch Hạ vừa bước vào phòng dành cho khách đã thấy Tô Từ Chiêu đang khom lưng bày cái gì đó ở bãi đất trống trong vườn, vạt áo nhét vào đai lưng, tay áo xấn cao, nghe tiếng bước chân liền quay đầu lại: “Tiểu Lục Nhi, sao muội trở lại nhanh thế? Ta còn tưởng muội ít nhất muội cũng ở lại chỗ hấn hơn một, hai canh giờ chứ”.

Mưa vừa mới ngừng không lâu, bầu trời đêm đen kịt, chỉ có mỗi chiếc đèn lồng treo dưới mái hiên soi sáng tiểu viện, ánh sáng màu đỏ đậm chiếu lên khiến cho đường nét một bên mặt hấn có chút mơ hồ, nhưng ý cười ngập tràn trên chân mày, khóe mắt hấn lại trở nên càng rõ ràng hơn, còn cả đôi mắt trong suốt, khóe môi cong cong, thậm chí cả sống mũi cao thẳng và những nếp nhăn nhỏ xíu xung quanh cũng hiện lên rõ mồn một.

Bạch Hạ nhìn Tô Từ Chiêu không chớp mắt, rồi bỗng nàng phát hiện ra, hình như đã lâu lắm rồi nàng chưa nhìn Tiêu Sơ như thế. Trong khoảng thời gian gần đây, mỗi ngày cơ hội để hai người gặp nhau vốn đã ít giờ lại càng ít hơn, cho dù nhìn thấy y cũng chỉ vội vàng chào hỏi vài câu rồi tạm biệt.

Ánh mắt của nàng luôn chỉ nhìn lướt qua khuôn mặt y, chưa bao giờ dừng lại nhìn, bởi vì, nàng không dám...

“Tiểu Lục Nhi, sừng sò cái gì đó?”

“Chiêu ca ca, ngày mai chúng ta đi miếu hội đi!”

Tô Từ Chiêu thẳng người dậy, chậm rãi chỉnh lại y bào: “Còn chưa chơi đủ à?”

“Chơi thì đương nhiên chả bao giờ đủ rồi!”

“Thế muội định mãi mãi chơi bời như này à?”

Bạch Hạ méo máo: “Muội biết mà, Chiêu ca ca không muốn chơi cùng muội nữa rồi, Chiêu ca ca ở cùng muội mãi nên cảm thấy chán rồi, chơi chán rồi...”

“Mấy lời vô lương tâm như vậy cũng chỉ có muội mới có thể nói ra được!” Tô Từ Chiêu đi tới, dung sức dí một cái lên trán Bạch Hạ: “Cứ chơi mãi như thế này, muội có còn định thành thân nữa không?”

Bạch Hạ nhăn nhó, cúi đầu bụm lấy chỗ đau: “Cái này có liên quan gì tới thành thân đâu chứ?”

“Đừng hòng giả bộ để qua mặt ta! Muội với tên tiểu tử kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện gì là chuyện gì cơ?”

Tô Từ Chiêu khoanh tay liếc nàng, giọng nói đột nhiên trầm xuống: “Muội quyết tâm giả khờ cho đến cùng phải không?”

Bạch Hạ ừ ừ cúi đầu xuống, ra vẻ đáng thương rụt rụt vai.

Tô Từ Chiêu chẳng hề để ý tới dáng vẻ của nàng, hừ một tiếng: “Sau khi ta đến đây, thái độ của y như vậy là sao?”

“Cái gì ta cũng theo đúng yêu cầu của huynh rồi. Cái gì nên đổi thì cũng đã đổi, cái gì nên làm cũng làm hết rồi, hầu hạ huynh ăn ngon, ngủ ngon, ở cũng thỏa mái, muội cảm thấy thái độ như vậy cũng khá được mà...”

“Bạch Hạ!”

Hấn quát lên một tiếng cắt ngang lời nàng, còn gọi cả họ và tên nàng luôn, người bị gọi tên kia suýt chút nữa thì khụy chân ngã lún ra đất. Rất hiển nhiên,

vấn đề bây giờ không còn chỉ dựa vào trò làm nũng hay làm trò hề chọc cười là có thể ứng phó cho qua truyện được nữa.

“Chiều ca ca muội biết huynh muốn nói gì”, thế là cuối cùng Bạch Hạ cũng bắt đắc dĩ thờ dài: “Huynh không vừa lòng khi y cứ mở to mắt nhìn muội với huynh không chút e dè mà thân mật ngay trước mặt huynh ấy, ngày nào cũng chỉ giống như một người ngoài cuộc, chẳng có chút hành động gì, hơn nữa cũng chẳng hề tỏ ra không vui”.

Tô Từ Chiêu lạnh mặt: “Mới đầu ta còn cho rằng tên tiểu tử đó muốn tỏ ra là mình rộng lượng, sau đó mới phát hiện ra, y hoàn toàn muốn rút lui! Tiểu Lục Nhi, ta nói cho muội nghe, y làm như vậy chỉ có thể chứng tỏ hai điều, thứ nhất, y là một kẻ hèn nhát, thứ hai, y căn bản không để ý tới. Nếu đúng với điều đầu tiên thì một nam nhân ngay cả tình yêu của mình cũng không dám đi tranh giành, ngay cả người yêu mình cũng không giữ được, như thế còn cần y làm gì nữa? Còn nếu thuộc về điều thứ hai, thế thì càng chẳng cần phải giữ y lại làm gì nữa!”

“Dù gì thì cũng chỉ có một con đường chết thôi...”, Bạch Hạ nhân lúc hấn còn chưa nổi trận lôi đình, vội vàng đi qua níu lấy cánh tay hấn, thậm chí nàng còn nhanh nhẹn lấy long mà vuốt vuốt lồng ngực hấn: “Huynh khoan hãy tức giận, thật ra có thể vẫn còn điều thứ ba, huynh ấy không nắm chắc, hoặc có thể nói huynh ấy tự tử”

Tô Từ Chiêu chau mày: “Dựa vào gia thế hiển hách của y, dựa vào danh vọng địa vị của y, dựa vào tướng mạo và tài năng của y, y sao có thể không nắm chắc? Y sao có thể tự tử? Cho dù muội có muốn tìm cơ giúp cho y thì cũng phải đưa ra một lý do nào hợp lý một chút, đừng hoang đường nực cười giống vậy!”

Bạch Hạ hơi ngạc nhiên chớp chớp mắt: “Xem ra huynh cũng hiểu huynh ấy lắm!”.

“Trước khi đến đây, ta đã điều tra rõ ràng hết cả tám đời tổ tông nhà y rồi! Đặc biệt là phụ mẫu, người nhà y còn có cả tính tình y nữa, bằng không sao ta có thể chỉ vì mấy lời nói của muội mà đồng ý cho hai người ở bên nhau?” Tô Từ Chiêu không hề che giấu thần sắc kinh thường: “Nếu bảo ta tin vào con mắt của muội thì chi bằng ta tin vào bản năng lần theo dấu vết của một con heo!”.

“...”

“Cũng vì như vậy...”, Tô Từ Chiêu hạ giọng, vẻ mặt nghiêm túc: “Ta mới không thể hiểu được, tại sao y lại làm như vậy. Dựa theo cách hành sự trước giờ của y, tuy khá ôn hòa, nhưng y cũng là kẻ kiên quyết dám nghĩ dám làm, tuyệt đối không có chuyện chần chừ lưỡng lự, những lúc cần thiết thì y rất thủ đoạn thậm chí có thể nói là hiểm độc. Thành thật mà nói thì ta vẫn luôn mong chờ y có thể giao tranh trực diện với ta, nào ngờ kết quả lại là chưa chiến đã đầu hàng!”.

“Chiều ca ca, huynh là tiên sinh dạy học chứ có phải đại tướng trong quân doanh đâu, sao mà hiểu chiến thế?” Bạch Hạ dựa vào hấn, vâng vâng trịnh trọng vào hồm vai, giọng nói hơi cười, vừa nhẹ lại vừa bình thản, song lại lưu loát như thế đã âm thầm tập nói nhiều lần lắm rồi: “Có điều không chừng, huynh ấy đã bị khuất phục bởi sát khí của huynh. Bởi vì ở trước mặt huynh, huynh ấy mới đột nhiên phát hiện ra những gì mình làm vẫn chưa đủ, trong khoảng thời gian gần đây đang tự vấn bản thân. Huynh nhớ nhìn thấy dáng vẻ huynh ấy phong lưu trêu hoa ghẹo nguyệt như vậy, thật ra chỉ là một con chim non chưa từng có kinh nghiệm gì trong tình trường thôi. Huynh ấy cũng đã nói rồi, từ sau khi quen muội mới bắt đầu học cách để thích một người. Bởi thế cho nên, hành xử không giống với mình mọi khi cũng là chuyện rất bình thường mà!”

Tô Từ Chiêu vẫn nhíu mày không lên tiếng, đối với mấy lời nàng nói hấn cũng không phản bác gì.

Bạch Hạ ngừng một chút mới ngửa đầu mỉm cười: “Nói gì thì nói, vẫn là Chiều ca ca của muội lợi hại nhất, khiến cho người ta đường đường là một hầu gia chỉ có thể than than trách phận, không còn chút mặt mũi nào”.

“Thế còn muội thì sao?”, ấn đường Tô Từ Chiêu vẫn không giãn ra chút nào, hấn bình tĩnh nhìn chăm chăm nàng, dùng ngón tay gạt đi sợi tóc che phía trước tầm mắt: “Gần đây thoát trông muội có vẻ như tinh lực dồi dào, vui vẻ vô cùng, nhưng thật ra sở dĩ muội lúc nào cũng không ngừng nghĩ kéo ta chạy đi chơi chỗ này chỗ kia, chỉ vì muốn tiêu hao sức lực của mình chứ gì? Bởi lẽ nếu không làm như vậy, muội sẽ không thể nào ngủ được, sẽ bị ta nhìn thấy muội có chỗ khác thường. Song cho dù làm vậy, mỗi đêm muội cũng nào có yên giấc đâu đúng không? Muội theo ta từ nhỏ tới lớn, năm ngu bên cạnh ta tròn mười năm. Qua mỗi lần trở mình, một cái nghiêng rằng, thậm chí mỗi một nhịp thở của muội, ta đều có thể biết được muội ngủ có ngon hay không, có say hay không. Tiểu Lục Nhi, chuyện muốn muốn giấu ta là chuyện gì?”

Bạch Hạ cụp mắt, trốn tránh ánh mắt của Tô Từ Chiêu.

Ánh mắt hấn bỗng trầm hấn xuống: “Tại sao sau khi biết được đã tìm thấy Từ Giáng Thảo, muội lại trở nên ngổn ngang tâm sự như thế?”

Gió đêm hơi lớn, thổi bay hơi ẩm dày đặc trong không khí, dính lên trên mặt, có hơi trơn ướt.

Bạch Hạ dụi mũi, hắt xì hơi: “Bởi vì đột nhiên lại có thêm mấy chục năm nữa để sống, nhiều đến mức muội thật không biết phải làm sao”, vừa thờ dài một cách nặng nề nàng vừa dụi dụi vào trong lòng Tô Từ Chiêu: “Muội vốn tưởng rằng mình không sống qua nổi hai mươi tuổi, nên có rất nhiều chuyện làm mà chẳng cần phải suy nghĩ gì. Nhưng bây giờ thì không được nữa, phải có một cái kế hoạch lâu dài mới được. Giả dụ như, trước đây muội chẳng cần phải quan tâm tới quan hệ mẹ chồng nàng dâu, mối quan hệ giữa chị em dâu, còn cả mối quan hệ với họ hàng nữa. Rồi giả dụ như, đạo ăn ở giữa phu thê với nhau này, phải làm sao để trở thành một đương gia chủ mẫu hiền lương thực đức, độ lượng, đoan trang này. Thêm nữa, cách xa trăm sông ngàn núi như vậy phải làm sao để trở về nhà mẹ đẻ này, hai gia đình có phong tục tập quán hoàn toàn khác nhau, vào những dịp lễ tết phải tặng nhau lễ vật gì để khiến cho cả hai bên đều vừa lòng. Còn nữa khi nào thì sinh hài tử...”.

Ngón tay Tô Từ Chiêu ôm lấy bờ vai nàng hơi siết chặt, sau đó lại buông lỏng ra, cuối cùng chỉ hơi ôm hờ, giữ một khoảng cách như có như không với nàng: “Mấy chuyện này đều không thành vấn đề, muội chỉ cần yên tâm thành thân là được”.

“Mấy vấn đề này đều rất thực tế mà, nếu làm không tốt còn bị người khác chê cười.”

“Ai dám?!” , Tô Từ Chiêu đỡ nàng đứng thẳng lại, nghiêm túc nhìn nàng: “Trên đời này, ai dám chê cười Tiểu Lục Nhi của chúng ta chứ? Ai dám bắt nạt Tiểu Lục Nhi của chúng ta chứ? Muội nhớ kĩ cho ta, muội gả qua nhà y chỉ để sống những ngày tháng vui vẻ hạnh phúc, chỉ vì để có thêm mấy người thương muội che chở cho muội, không phải để dây dưa lằng nhằng với mấy người không đâu!”

Bạch Hạ không nén nổi bật cười: “Chiêu ca ca, làm gì có ai như huynh chứ? Cứ làm như muội là công chúa hạ giá không bằng, tất cả mọi người đều phải nom nớp lo sợ mà cung phụng muội”.

“So với muội thì công chúa có là gì?” Đôi mày dài của Tô Từ Chiêu nhướng cao: “Tóm lại muội chỉ cần biết rằng , dù muội có làm xằng làm bậy, phóng hỏa giết người, chọc thủng một lỗ trên bầu trời thì cũng có ta và mấy ca ca của muội giúp muội chống đỡ, cứ như vậy là được rồi!”.

“Nếu cứ như vậy, muội sẽ lại trở thành tiểu ma vương ngang ngược phách lối, coi trời bằng vung như xưa đó!”

“Có gì mà không được?”

“Sẽ khiến người khác sợ chạy mất.”

“Nếu như vậy mà đã sợ chạy mất thì còn lưu luyến làm gì nữa ?”

Bạch Hạ yên lặng, nhẹ nhàng bắt lấy tay phải của Tô Từ Chiêu, mở ra, sờ lên vết sẹo dài trong lòng bàn tay. Đây là do lúc nàng chín tuổi bởi vì một chút chuyện nhỏ mà giờ chứng chạy vào trong rừng sâu, gặp phải đất đá sạt lở, Tô Từ Chiêu vì muốn cứu nàng nên mới bị thương

“Chiêu ca ca, trước đây muội xấu tính như vậy, sao huynh không ghét muội?”

“Bởi vì muội giống như ruột của ta vậy, giữa người nhà với nhau, chỉ có một sự bao dung vô điều kiện, thậm chí là nuông chiều.”

“Nếu so với muội bây giờ, huynh thích ai hơn?”

“Theo ta thấy thì muội căn bản chẳng thay đổi gì cả. Hoặc có thể nói, dù muội có thay đổi như thế nào đi chăng nữa, ở trong mắt ta, vĩnh viễn đều mang dáng vẻ như xưa.”

“Nếu như... nếu như muội chết rồi... ý muội là, nếu như không tìm thấy Từ Giáng Thảo huynh có thấy buồn không?”

Tô Từ Chiêu trầm mặc một lúc, sau đó nhẹ lật cổ tay lại, rút tay vào trong tay áo giấu đi vết sẹo: “Trước khi tận mắt nhìn thấy Từ Giáng Thảo, ai cũng không thể chắc chắn kế hoạch đã chuẩn bị lâu năm có thành công hay không, có thể cứu muội hay không. Đây cũng là lý do tại sao mọi người luôn muốn giấu muội, bởi lẽ sợ gieo cho muội hy vọng mà cuối cùng lại không thể thành sự thật. Những năm tháng ở Mai Linh, chúng ta mỗi giờ, mỗi khắc đều phải chuẩn bị đối mặt với chuyện muội sẽ đột ngột ra đi”.

“Cho dù như vậy, huynh vẫn muốn muội... vẫn muốn muội trở thành...”

“Phải, cho dù như vậy...”, Tô Từ Chiêu xoa mái tóc Bạch Hạ: “Bởi vì chết đi, không có nghĩa là phải rời xa nhau. Sau khi người ta chết đi, sẽ trở thành sao trên trời, luôn ở bên cạnh bảo vệ cho người thân, cho người mình yêu ở dưới trần gian”.

“Nhưng...”, Bạch Hạ ngược đầu, nhìn lên bầu trời tối tăm mù mịt: “Khi trời u ám nhìn không thấy thì phải làm sao đây?”

Tô Từ Chiêu mỉm cười, đi đến giữa sân, khom người châm lửa đốt thứ mà lúc trước hắn đã đặt sẵn.

Một tiếng nổ lớn vang lên, cũng lúc đó một tia sáng chói mắt giống như giao long bay vút lên bầu trời, đến điểm cao nhất liền nở ra thành một đóa hoa rực rỡ đủ để xua tan tất cả u tối, một lúc sau, mới từ từ héo tàn, để lại trên bầu trời đêm vô số vết sáng tuyệt đẹp đan xen lẫn nhau.

“Tiểu Lục Nhi, muội đã nhìn thấy mấy ngôi sao ước nguyện này chưa?”

Bạch Hạ cố gắng ngẩng đầu lên, không dám chớp mắt, sợ rằng sẽ bỏ lỡ bất kì một cảnh tượng nào, cho dù mắt nàng đã sớm nhòa đi, chẳng nhìn rõ được thứ gì cả.

“Chiêu ca ca, hai ngôi sao ước nguyện trước đây đều không linh. Nhưng hôm nay có nhiều sao như vậy, nhất định có thể giúp muội hoàn thành ước nguyện của mình, đúng không?”

“Đúng, bởi vì những ngôi sao này đều do chính tay ta phóng lên trời mà.”

“Hy vọng cha muội, mẹ muội, các ca ca và tẩu tẩu, còn hy vọng Tô bá bá, Tô bá mẫu, Chiêu ca ca, đều mạnh khỏe, bình an, vui vẻ hạnh phúc, sống lâu trăm tuổi.”

“Tiểu Lục Nhi, bỏ sót bản thân muội rồi.”

“À đúng nhỉ, còn muội nữa. Tất cả chúng ta, mãi mãi không xa nhau.”

Sinh mạng của nàng không thuộc về chính bản thân nàng. Cha mẹ cho nàng thân thể, mang nàng đến với thế gian này. Họ cùng với các huynh trưởng, cả nhà Tô Từ Chiêu và những người đã quan tâm yêu thương nàng, tất cả họ đã không tiếc phải trả giá, bất chấp mọi thử thách tranh đấu với ông trời, chỉ vì muốn nàng có thể tiếp tục sống.

Đây là tình yêu, sự mong đợi, công sức và tâm huyết của biết bao nhiêu người, nàng bắt buộc tiếp nhận, mà không thể phụ lòng họ.

Bởi vậy, nàng chỉ có thể, hơn nữa nhất định phải sống cô độc một mình.

Thật ra, đối với Tiêu Sơ và nàng mà nói thì tất cả đều không có gì thay đổi. Nhưng, nàng lại trở nên không dám đối mặt với y, thậm chí không dám nhìn y dù chỉ một lần. Bởi lẽ nàng phát hiện ra mình không hề kiên cường chút nào, nàng không biết phải làm sao để trải qua mấy chục năm dài đằng đẳng mà không có y. Càng bởi lẽ, nàng thật sự rất áy náy, bởi vì nàng đã giành lấy cơ hội được sống cho chính mình...

Rốt cuộc nàng lựa chọn như vậy có đúng hay không, chẳng ai có thể trả lời, nàng cũng không bao giờ có thể nói ra.

Có lẽ, chỉ có thể chờ đến một ngày, nàng nhìn lên bầu trời đầy sao, tìm thấy một ngôi sao thuộc về y, khi đó nàng mới biết được đáp án.

Có lẽ, phải chờ đến tận ngày nàng cũng biến thành một vì sao mới biết được.

Có lẽ, vĩnh viễn nàng cũng không bao giờ biết được...

Thu lại tầm mắt từ bầu trời đêm tối om đã tỉnh mạch trở lại, lau khô dòng lệ nơi khóe mắt, Bạch Hạ đi tới bên cạnh Tô Từ Chiêu, nhìn khuôn mặt rạng rỡ và đôi môi đang mỉm cười của hắn: “Chiêu ca ca, huynh cười thật sự rất đẹp. Cho nên huynh phải cười thật nhiều mới đúng, bằng không sẽ phung phí của trời lắm đó”.

Tô Từ Chiêu hơi quay mặt đi, gạt đầu thật nhẹ, lạnh nhạt nói: “Yên tâm đi, ta nhất định sẽ làm vậy, bằng không, sợ rằng chẳng có cô nương nào chịu lấy một nam nhân không biết cười như ta mất”.

Mùi thuốc nổ vẫn còn chưa tan hết hào lẫn với hơi nước ẩm ướt, gây chút ngứa mũi.

“Tiểu Lục Nhi, màn pháo hoa này xem như lễ vật mừng sinh thần ta tặng trước cho muội nhé, thế nào? Không tồi chứ?”

“Ừm! Là màn pháo hoa tuyệt nhất mà muội từng được xem!”

“Đương nhiên rồi, sau khi đánh hạ đảo Lang Nha, ta luôn suy nghĩ xem phải làm sao mới không bỏ phí bản lĩnh chế tạo thuốc nổ mà sau này có thể sẽ không dùng tới nữa, sao đó ta đột nhiên nghĩ tới muội thích náo nhiệt, thích mới mẻ, nhất định sẽ thích xem...”

Nói tới đây bỗng hắn ngừng lại, sau đó mỉm cười: “Cuối cùng ta cũng có thêm một kế mưu sinh rồi, lỡ ra sau này không dạy học nữa ta cũng có thể bày sạp bán pháo hoa... Đứng rồi, ngày mai ta phải khởi hành trở về nói với mọi người muội ở đây tất cả đều rất tốt. Sau đó sẽ cùng họ tới đây, đưa Tiểu Lục Nhi của chúng ta xuất giá”.

Bạch Hạ sùng sốt: “Sao... lại đường đột thế...”

Tô Từ Chiêu búng lên trán nàng, không trả lời câu hỏi của nàng mà nói: “Thôi thì cho tên tiểu tử kia thêm mấy tháng nữa, nếu còn không học được cách đối xử tốt với muội, có lẽ mấy ca ca của muội sẽ không ngại tự mình tới dạy y đâu, đến khi đó, chắc họ chẳng thể nào tốt tính như ta chỉ phá nát một căn phòng của y cho lấy lệ!”

“Chiêu ca ca...”, Bạch Hạ tiến lên một bước, bỏ nhào vào lồng ngực hắn, ôm chặt hắn: “Muội không rời xa huynh...”

Tô Từ Chiêu nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, không lên tiếng.

Không rời xa thì sau cũng sẽ phải rời xa thôi.

Mỗi câu của nàng đều mơ ước về cuộc sống sau khi được gả cho Tiêu Sơ, trong lòng nàng luôn lo lắng sau này có thể chúng sống hòa hợp với người nhà Tiêu Sơ được không, nếu đã như vậy, há có thể để cho hắn không rời xa.

Chỉ là, hắn vốn định mỗi năm sinh thần của nàng đều bắn pháo hoa cho nàng xem, giờ đã không còn cơ hội đốt thêm lần nữa rồi.

Chỉ là, hắn không biết, còn có thể học cách cười với một cô nương khác ngoài nàng hay không..

Hơn nửa người Khôn Thành đều sùng sốt ca thán, lưu luyến trong màn pháo hoa rực rỡ trên bầu trời đêm đến quên đường về, tuy nhiên trong những người đó không có Tiêu Sơ.

Một mình y đứng trên cửa sổ nhìn ra ngoài, có điều y chỉ hơi cụp mắt. Ánh mắt trống rỗng lạnh nhìn rặng trúc xanh trong vườn được pháo hoa chiếu sáng, chớp nháy chớp nháy, tựa như ảo ảnh không chân thực.

Dần dần không gian lại chìm vào bóng đêm, tiếng ồn tắt hẳn.

Một lúc lâu sau, Tiêu Sơ mới mở cửa, chậm rãi đi ra ngoài, không khí tràn ngập mùi lưu huỳnh nhạt, nó chui vào trong mũi, nhanh chóng đi truyền

khấp cơ thể, dấy lên một cơn đau bỏng rát.

Cho dù không nhìn thấy tận mắt cũng không khó để tưởng tượng ra màn pháo hoa đó đẹp đến lay động lòng người như thế nào, đồng thời không khó để tưởng tượng ra khi người kia ngửa đầu nhìn từng đóa hoa đó rực rỡ nở rộ, vẻ mặt xinh đẹp rạng ngời nhường nào.

Tô Tử Chiêu đối với Bạch Hạ không chỉ có sự quan tâm vô bờ, che chở từng li từng tí, mà còn hao tổn tâm tư chốc cho nàng vui, khiến nàng hạnh phúc.

Hai chuyện này, y không thể làm được.

Thế nào mới gọi là yêu một người, rồi lấy cái gì để đi yêu người ấy...

Trong lúc vô thức y đã đi tới bên ngoài phòng dành cho khách, mũi lưu huỳnh dường như càng nồng hơn. Y ngẩng đầu nhìn lên, trên trời thỉnh thoảng còn bay lên một làn khói trắng mỏng, chứng kiến cảnh đẹp và tiếng cười vui trước đó.

Trong viện từ truyền đến tiếng nói chuyện, một giọng nói trong trẻo, một giọng trầm ấm, giống như tiếng gió thổi trong khe núi hòa vào tiếng nước suối chảy.

Tiêu Sơ cúi đầu, đột nhiên mỉm cười.

Sự vui vẻ thoải mái này nếu đã không thuộc về y thì cũng không nên quý rầy làm gì.

Vừa đúng lúc đó, bỗng vang lên tiếng bước chân, suy trong lòng biết rằng mình nên nhanh chóng rời đi, song thân thể y lại không thể cử động.

Y nghe thấy tiếng mở cửa, tiếp đó truyền đến giọng nói hơi kinh ngạc: “Huỳnh...”, hơi ngừng một chút, lại nghe thái tử nói nhẹ nhàng pha lẫn chút ít dò hỏi dè dặt: “Tranh Ngôn, huynh đến tìm muội sao?”.

Xoay người lại, nhìn người đứng trước mặt mình, Tiêu Sơ khẽ mỉm cười: “Chỉ đi ngang qua thôi”.

“Ồ...”, Bạch Hạ gật đầu trả lời, ngón tay vô thức quẩn lấy bím tóc rồi lại thả ra, không biết phải nói gì.

Tiêu Sơ thấy thần sắc thất vọng hiện rõ trên gương mặt nàng, hơi chần chừ một chút, cuối cùng y khẽ thở dài: “Hạ Hạ, ta đến là vì muốn tạ lỗi với muội, vừa nãy thái độ của ta không tốt, xin lỗi”.

Bạch Hạ nghiêng đầu nhìn y: “Tại sao huynh lại ăn bánh quả phi?”.

“Ta chỉ là vì...”, Tiêu Sơ nhếch miệng, để lộ ra vài phần tự giễu: “Nhìn thấy hai người ăn ngon miệng quá nên cũng hơi thèm thôi”.

“Chỉ vì như vậy?”

“Nếu không thì sao? Lẽ nào muội thật sự cho rằng, ta đang cố ý hành hạ bản thân mình, hy vọng có thể thu hút sự chú ý và đồng tình của muội?”

Bạch Hạ không ngừng quẩn lấy bím tóc, cúi đầu nhìn mũi giày mình, yên lặng một lát rồi nói: “Tranh Ngôn, muội rất vô dụng có phải không? Chẳng những không biết cầm kỳ thi họa, còn không biết nữ công gia chánh, không biết sắp xếp việc nhà, món điểm tâm duy nhất muội biết làm, huynh cũng không ăn được”.

Còn nữa, món điểm tâm đó thật ra mình học làm vì một người khác, chỉ vì để sau này có thể làm cho hắn ăn. Mà người đó lại không phải Tiêu Sơ.

Có điều câu nói này, Bạch Hạ sẽ không bao giờ nói ra.

Cũng bởi vì lý do này, khi nhìn thấy Tiêu Sơ lại ăn bánh quả phi, nàng mới nổi nóng, mới luống cuống như vậy. Bởi lẽ nàng đột nhiên phát hiện ra, bản thân mình hình như cũng chưa từng nghĩ tới phải làm gì đó cho y.

Tiêu Sơ nói y không biết sở thích của Bạch Hạ, nhưng thực ra nàng cũng nào có biết Tiêu Sơ thích ăn món gì, thích uống trà gì, thích đọc sách gì...

Tình yêu này ngay từ lúc bắt đầu đã định trước kết cục không còn nhiều thời gian nữa, thế nên cả hai người đều chỉ muốn nắm chắc những ngày tháng ít ỏi, chỉ nghĩ làm thế nào trong vào năm còn lại, hoàn thành quãng đời mà người khác cần phải dùng đến mấy chục năm để trải qua, do đó họ đã bỏ qua rất nhiều điều nhỏ bé trong cuộc sống thường ngày, xem nhẹ ý nghĩa và sự trân quý từ trong những điều bình thường nhỏ nhặt đó.

Tiêu Sơ lại thở dài, vươn tay muốn xoa gò má Bạch Hạ, nhưng khi đến gần quai hàm y bỗng dừng lại, rồi lướt xuống, ngón tay chạm nhẹ lên bờ vai nàng: “Có phiền là cây...”.

Dường như phát giác ra được không khí hơi ngưng ngưng, nên y bỗng dừng lại, rút tay về, chấp ở sau lưng, lạnh nhạt nói: “Những chuyện này biết thì càng tốt, không biết cũng chẳng sao. Dù gì cũng không thể đòi hỏi tất cả nữ nhi đều phải giống như những tiểu thư khuê các, còn việc xuống bếp nấu ăn đã có hạ nhân làm rồi, có khi còn hợp khẩu vị mình hơn”.

Bạch Hạ nhất thời không kịp hiểu mấy lời của y có ý gì, sững sờ hồi lâu mới nói: “Ý huynh là muội không bằng mấy tiểu thư khuê các? Món ăn tự tay muội làm không bằng đầu bếp nhà huynh?”.

“Ta chỉ tùy tiện nói ra thôi, hà tất muối phải suy nghĩ nhiều như vậy?”

“Muối chỉ là một đứa trẻ lớn lên trong thâm sơn cùng cốc, đương nhiên không thể sánh với mấy đại tiểu thư được nuôi dưỡng trong khuê phòng, vừa hiền thực vừa ân cần chu đáo, có thể cùng huynh đánh đàn thổi sáo, ngâm thơ đối câu!”

Tiêu Sơ chau mày như muốn nói gì đó, nhưng sau cùng chỉ im lặng.

Sau khi Bạch Hạ phát câu, nàng cảm thấy mình tự dưng lại gây sự vô lý, không biết vì sao lại giận dữ nữa. Tuy vậy nhưng cuối cùng nàng cũng không chịu hạ mình chủ động lên tiếng trước, chỉ buống bình đứng yên tại chỗ

Nhất thời đôi bên nhìn nhau mà chẳng nói nên lời nào, gió đêm thổi bay mùi lưu huỳnh, tron không khí ẩm ướt tàn mát hương hoa thom lừng, thấm vào tận long người.

Một giọt nước từ chiếc lá trên đỉnh đầu nhỏ xuống, rơi trúng vào chop mũi Bạch Hạ, Tiêu Sơ thấy vậy bất giác bật cười, vô thức vươn tay lại đi, đến lúc y phát giác ra, ngón tay y đã chạm vào làn da nàng.

Bạch Hạ hơi rút lại, cánh tay y vì thế mà khựng lại, sững sờ trên không, khuôn mặt y ngay khoảnh khắc đó liền bị sự cô độc đột ngột trào dâng, muốn trốn cũng không được, muốn tránh cũng không xong.

“Hạ Hạ...”

Giọng nói khan khan càng làm hai tiếng này trở nên nặng nề hơn, có thể thấy được những lời y sắp nói ra còn nặng hơn cả ngàn cân. Bạch Hạ bỗng giật thót, tức khắc liền bất chấp tất cả bỏ nhào về phía trước, ôm chặt lấy y, khiến cho những lời mà một khi nói ra sẽ không thể vãn hồi được nữa chỉ có thể dừng ngay tại đầu lưỡi, không thể thốt ra được.

“Tranh Ngôn, xin lỗi. Mấy ngày nay đều là lỗi tại muối, muối không nên chẳng để ý gì đến cảm xúc của huynh mà chỉ lo cho mình, sau này chắc chắn muối sẽ không như vậy nữa đâu, được không? Huynh đừng giận có được không? Chúng ta vẫn còn thời gian, chúng ta phải trân trọng nó, tất cả vẫn còn kịp mà...”

“Kịp cái gì đây? Bắt đầu lại sao?”, Tiêu Sơ cười đau khổ đẩy nàng ra khỏi lòng mình, lời nói lạnh nhạt đến mức không thể nghe thấy được bất cứ cảm xúc nào: “Hạ Hạ, muối nói ra những lời như vậy, chứng tỏ rằng kỳ thực muối đã dao động rồi. Không có kết thúc thì nói gì đến bắt đầu?”.

Bạch hạ ngẩn ra nhìn y, há miệng muốn nói nhưng cổ họng lại khô rát, không phát ra được âm thanh nào.

Bởi vì, nàng đột nhiên như nhìn thấy chính mình trước đây.

Biết được bệnh tình của mình, nàng cố ý xa lánh Tô Tử Chiêu. Sau đó khi phát hiện ra mình đã dần nảy sinh tình cảm với Lâm Nam nàng liền mượn cớ quyết đoán bỏ đi.

Nguyên nhân rất hiển nhiên chính vì nàng không muốn liên lụy đến đối phương.

Đối với nàng mà nói, Tô Tử Chiêu như trưởng bối, như người thầy, là người nàng ngưỡng mộ và y lại từ khi còn bé, trong tình cảm này có lẽ cũng có một tình yêu mơ hồ, nhưng đã phần là tình thân. Nếu trải qua một khoảng thời gian dài, chắc hẳn sẽ có thể gần bó nương tựa vào nhau tới thiên trường địa cửu. Nhưng tất cả đã kết thúc vào năm nàng mười ba tuổi, vẫn mơ hồ chưa hoàn toàn hiểu rõ tình yêu là gì.

Còn Lâm Nam thì xuất hiện ngay lúc nàng cô đơn rời xa gia đình, một mình đi dạo chơi khắp nơi, hân diện dàng, ân cần, hài hước, dí dỏm còn hiểu biết sâu rộng, cùng nàng đi du sơn ngoạn thủy, che chở nàng hết mực. Những thứ này khiến nàng nhớ đến Tô Tử Chiêu, thế là nàng cũng bất giác muốn gần gũi hơn. Nhưng rất nhanh chóng nàng đã biết được thân phận và tính cách thật sự của Lâm Nam, khiến nàng tỉnh mộng.

Nếu như nói, cho dù đối với Tô Tử Chiêu hay Lâm Nam, nàng đều bởi vì cùng một lý do mà cố ý dè dặt, dè nén tình cảm của chính mình, không dám sâu thêm nữa, vậy thì đối với Tiêu Sơ, ngay từ đầu nàng đã dốc hết tất cả. Nàng tự như một con thiêu thân lao vào lửa, trong khi đã biết trước kết cục của mình mà vẫn cố khiến bản thân bị đốt cháy.

Đúng vậy, cả hai người đều là kẻ sắp chết, không ai có thể liên lụy đến ai, không ai nợ ai, còn ngại gì mà không yêu cho hết mình, khiến cuộc sống ngắn ngủi này không yêu cho hết mình, khiến cuộc sống ngắn ngủi này không còn bất cứ điều gì phải hối tiếc.

Song, đúng là thiên ý trêu người...

Bạch Hạ bây giờ hoàn toàn có thể thấy rõ những điều Tiêu Sơ đang nghĩ, thấy được y đang dần vật. Nhưng cũng bởi vì như vậy nàng đột nhiên có một cảm giác không chắc chắn.

Có khi nào Tiêu Sơ bây giờ cũng giống như ngày xưa, không hề dốt hết tình cảm của mình?

Cho nên mới có thể nói rút lui là rút lui, nói buông tay là buông tay...

Nếu là như vậy, tình yêu này quả thực quá sức không công bằng.

Chỉ đáng tiếc, những gì nàng đã bỏ ra không thể thu lại được nữa.

Quả đúng là nhân quả tuần hoàn, báo ứng nhãn tiền.

Nghĩ tới đây, Bạch Hạ bỗng lắc đầu bật cười, tiếp đó nàng vừa cười vừa nói: “Ngày mai Chiêu ca ca đi rồi”.

“Vậy sao, thay ta nói với hắn một tiếng, tiếp đãi không chu đáo rồi”.

“Muội... cũng đi cùng với huynh ấy.”

Tiêu Sơ cup mắt nhìn hoa văn trên viền áo mình, trầm ngâm một lúc lâu mới lạnh nhạt “ừm” một tiếng.

Bạch Hạ siết chặt nắm tay, vẫn nở nụ cười: “Huynh vẫn cứ như vậy, không giữ muội lại”.

Tiêu Sơ không ngược mắt, cũng không nói gì.

Bạch Hạ yên lặng nhìn y, đợi rất lâu cũng không nghe được chỉ vài lời của y, cuối cùng từ thất vọng chuyển sang tuyệt vọng, nàng giậm chân xoay người bước bỏ đi.

Tiêu Sơ cũng xoay người bước đi theo hướng ngược lại, tốc độ rất nhanh, không do dự cũng không lưu luyến.

Đến một góc vắng vẻ mới dừng lại, vịn vào một gốc cây non mà ho ra búng máu.

Cánh cây lay động, làm rơi xuống vô số giọt nước long lanh, thấm ướt hơn nửa tay áo y.

Hôm sau, trời còn chưa sáng Tiêu Sơ đã đi ra ngoài, khi y trở về là lúc mặt trời vừa ló dạng. Hạ nhân báo, hơn nửa canh giờ trước Bạch Hạ và Tô Tử Chiêu đã cùng nhau rời đi rồi.

Tiêu Sơ nghe xong không nói gì, chỉ gạt đầu tỏ ý đã biết rồi, sau đó y rảo bước tới nơi dành cho khách.

Đang có vài tiểu thư đang quét sân, hai nha hoàn thu dọn trong phòng. Ánh mặt trời chênh chếch, tiếng chim hót líu lo hòa cùng hương thơm nhẹ của hoa cỏ, rộn rang tất bật, gọn gang ngăn nắp, nhưng, lại trống vắng lạ thường.

Y tùy tiện đi xung quanh xem thử, cuối cùng dừng lại ở phòng ngủ, cách bày biện trang trí trong đó quả nhiên đã khác hẳn với trước đây. Thì ra căn phòng nàng thích trông như thế này.

Tiêu Sơ mỉm cười.

Nhẹ nhàng khép cửa lui ra, liếc nhìn thấy trên những cái giá ở gian ngoài đặt rất nhiều chai lọ, còn cả một ít thảo dược chưa dùng hết. Nàng chẳng mang tới bất cứ thứ gì, vậy mà giờ lại để lại nhiều thứ đến vậy.

Thế là Tiêu Sơ lại mỉm cười.

Rời khỏi đó trở về tiểu viện của mình, người tới quét dọn vừa rời khỏi, rất sạch sẽ cũng rất yên tĩnh.

Tiêu Sơ đứng ở cửa viện một lúc, sau đó hình như cảm thấy hơi mệt y bèn ngồi nghỉ trên ghế đá một lát.

Khi y đứng lên, nhìn thấy cây trúc xanh bên cạnh đã cao bằng một người đang đứng rồi, đột nhiên nhớ ra đó chính là cây trúc non lúc nàng tới đây đã lấy thuốc đề tưới, sau này tuy rằng y không dùng thuốc nữa, nàng cũng vẫn hay bê một chén thuốc không biết dùng thảo dược gì sắc thành đèn ngồi xôm ở đó, vừa tưới vừa nói mãi không ngừng, có khi bên cạnh còn có một con sói tuyết ngồi cùng, nghiêng đầu làm tư thế giống hệt như nàng.

Sự thật chứng minh, vạn cực khi đó nàng đã thắng rồi. Cây trúc được nuôi dưỡng bằng cách này, chẳng những không chết, mà còn lớn rất khỏe. Tuy hiện giờ cần còn chưa xác định được nó có công hiệu như linh đan diệu dược hay không, nhưng quả thực đã tỏa ra một mùi hương thảo dược thoang thoảng, giống như mùi hương trên người nàng vậy.

Tiêu Sơ mỉm cười lấy mộ sợi dây được tết bằng tơ bảy sắc từ trong ngực ra. Hôm nay vừa sáng ra y đã đi mua, còn nhờ ông chủ dạy y tết nữa, cho nên trông hơi thô.

Vốn muốn tặng cho nàng làm kỷ niệm, song vẫn không đưa kịp. Nhưng, chắc có lẽ nàng cũng không cần phải dùng tới nữa đâu nhỉ? Trở về quê hương, trở về bên người thân, viên đá nhỏ lấy từ Mai Lĩnh đó cũng mất đi ý nghĩa, chẳng cần phải đeo trên người nữa.

Sợi dây bảy sắc được treo lên ngọn cành trúc, ánh ban mai chiếu rọi lên khiến cho nó càng rực rỡ lóa mắt, Tiêu Sơ hơi ngẩng đầu nhìn, ý cười vẫn không nhạt đi, nhưng cũng chẳng tăng lên, tựa như nụ cười đã hoàn toàn tắt trên môi y vậy, tựa như vầng trăng cũng không thật lòng xuất phát từ trong tận đáy lòng y.

Những ngày tiếp theo, Tiêu phủ vẫn sinh hoạt như bình thường, chỉ là so với trước đây hình như yên tĩnh hơn nhiều. Tiêu Sơ vẫn sớm đi tối về, bận bịu đủ thứ việc, có điều so với trước đây, một người vốn đã không nói nhiều như y lại càng lặng lẽ hơn.

Sau khi dùng bữa tối xong, Tiêu Sơ sẽ đi tới dành cho khách, có lúc y trong phòng ngủ đọc sách, có lúc y lại ở gian ngoài xem xét đồng thảo dược, có

lúc lại ở trong sân uống trà, hoặc chỉ tùy tiện đi dạo thôi, chẳng làm gì cả.

Hạ nhân trong phủ không biết Bạch Hạ đã đi đâu, cũng không dám hỏi. Điều duy nhất họ có thể làm là cố gắng làm tròn bổn phận chăm sóc việc ăn uống ngủ nghỉ của Tiêu Sơ.

Song tất cả mọi người đều thấy được rằng, chủ nhân nhà mình ăn không thấy ngon, ngủ không yên giấc, song cũng chỉ có thể khoanh tay bó gối mà lo lắng suông, cùng đồng tâm hiệp lực nguyên rủa Tứ muội, người duy nhất ở đây có thể nói chuyện được với chủ nhân mau chóng lẫn về...

Kết quả, Tứ Muội vẫn chưa lẫn về thì đã có hai người chân tay đầy đủ, tinh thần phấn chấn bỗng dưng xuất hiện.

Đó là vào một ngày đẹp trời gió mát trong lành, Tiêu Sơ đang dùng điểm tâm sáng thì đột nhiên nghe thấy trước sân vang lên tiếng huyên náo, y bèn mau chóng đi ra muốn xem thử xảy ra chuyện gì.

Vừa đi tới chỗ bình phong ở cổng thì mất y đã hoa lên, y bị một người dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai chạy tới ôm chặt, đồng thời cũng vang lên tiếng nói to: “Có nhớ ta không?”.

Tiêu Sơ sững sờ, nhìn chúng hạ nhân xung quanh tròn tròn mắt vì quá sức kinh ngạc, sau đó bất đắc dĩ nhẹ nhàng ôm lại đối phương, khẽ gọi: “Mẫu thân...”

“Ta hỏi con có nhớ ta không?”

“...Nhớ.”

“Nhớ chừng nào?”

“...Rất nhớ.”

“Thế còn nhớ ta bằng ta nhớ con không?”

“...Có.”

“Hử?”

“...Con nhớ người gấp trăm lần người nhớ con.”

“Ngoan, nói vậy còn nghe được.”

Kết thúc màn đối thoại giống như đọc vè, người nọ moi hài lòng buông Tiêu Sơ ra, quay qua kéo lấy cánh tay y, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, từ trái qua phải: “Gầy rồi, gầy đi nhiều rồi. Nhưng mà vẫn cứ anh tuấn như xưa!”.

“Cái chính ở đây không phải là gầy hay không gầy, anh tuấn hay không anh tuấn mà là nó đã có thể đứng lên được rồi, có hiểu không?”

Người đứng bên cạnh bị lờ đi này giờ cuối cùng không nhịn nổi nữa phải lên tiếng, giọng nói rõ ràng mà ầm ập, khá giống với giọng của Tiêu Sơ, nhưng lại hơi trầm một chút. Người này trạc tuổi tứ tuần, dáng người cao gầy, khuôn mặt gầy gò, vẻ mặt và khí chất có vài phần tương tự như Tiêu Sơ, nhưng lại nho nhã điềm đạm hơn. Ông đang đứng chấp tay sau lưng, ba chòm râu nhẹ phất phơ theo gió, trông phóng khoáng phong lưu không thể kể xiết.

Mãi đến lúc này Tiêu Sơ mới có thời gian tiến lên trước cung kính hành lễ: “Hài nhi bái kiến phụ thân. Sao người và mẫu thân đến mà không báo trước với con một tiếng, để hài nhi thu xếp ôn hòa”.

“Ta chỉ đến thăm con trai mình thôi, chứ có phải là hoàng đế đi thị sát đâu mà cần phải tiếp giá, có gì đáng để thu xếp chứ?” Người đến trước phát tay với đám hạ nhân sớm đã đứng sững sờ: “Mau giải tán hết đi, ai nấy cứ làm việc của mình. Tìm vài người dọn dẹp một căn phòng trống, làm chút đồ ăn thức uống sau đó chuẩn bị thêm đồ dùng khi tắm rửa là được rồi. Yên tâm đi, chúng ta để hầu hạ lắm, sẽ không tùy tiện khấu trừ tiền công của các người đâu”.

Người này nói chuyện rất nhanh, mỗi động tác đều toát ra sự sôi nổi hoạt bát, diện mạo như phu nhân tuổi trung niên, phục sức tuy đơn giản nhưng vô cùng sang quý, ngũ quan vẫn giữ được vẻ đẹp thuở thiếu thời, còn tăng thêm vài phần đầm thắm mặn mà. Lúc cười trông như hoàn toàn vô hại, nhưng nếu quan sát kỹ, có lẽ sẽ ngẫu nhiên bắt được chút giảo hoạt trong đôi mắt bà.

Hai người này chính là phụ thân và mẫu thân của Tiêu Sơ, người đứng đầu Tiêu gia giàu nhất thiên hạ và phu nhân của ông, Tiêu Mặc Dự và Hoa Thái Du.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 18

Căn thư phòng bị Tô Tử Chiêu san phẳng đến giờ căn bản vẫn giữ nguyên trạng thái cũ, chỉ được dọn dẹp sơ lại đồng gạch ngói vỡ nát và mấy bức tường đổ thôi. Trong một bố cục chính thể vô cùng hài hòa của viện từ, nó tựa như gà ngủ trong bầy hạc, vô cùng nổi bật.

Tiêu Mặc Dự trông thấy không khỏi lên tiếng hỏi: “Đồng hoang tàn này là sao đây?”.

Tiêu Sơ đáp: “Đây vốn là thư phòng, con định rằng sau khi rời đi sẽ xây dựng lại, cho nên tạm thời vẫn chưa khởi công”.

Tiêu Mặc Dự chấp tay sau lưng đi tới xem xét mấy vết tích cháy xém còn lưu lại, cảm thấy hơi khó hiểu: “Bị sét đánh à?”.

Ngập ngừng một chút, cuối cùng y cũng không dám trắng trợn lừa dối phụ thân, Tiêu Sơ đành phải thành thật khai báo: “Bị huynh trưởng của Hạ Hạ dùng thuốc nổ phá sập đấy ạ”.

“Tại sao?”

“Là quà mừng chúng con gặp mặt.”

“Lễ nghi của Lương quốc quả thật là... đặc biệt...” Tiêu Mặc Dự nhíu mày, vuốt râu, cũng không truy cứu nữa mà xoay qua hỏi: “Hạ Hạ mà con nói có phải là vị cô nương của Bạch gia kia không? Nếu người nhà thông gia đã đến rồi thì cũng vừa hay để chúng ta có thể gặp mặt thương lượng chuyện hôn lễ”.

“Hắn... mấy ngày trước đã khởi hành quay về rồi.”

“Bạch cô nương thì sao?”

“Cũng...”

“Cũng trở về theo rồi?”

Tiêu Sơ không biết phải trả lời thế nào, chỉ có thể im lặng cúi đầu.

Tiêu Mặc Dự trầm ngâm chốc lát, rồi khom mình dùng tay áo rộng phui đi lớp bụi bám trên một đoạn cây gỗ: “Lại đây, ngồi chơi với ta một chút”.

“Vâng.”

Sau khi hai người cùng sánh vai ngồi xuống, Tiêu Mặc Dự tiện tay nhặt một cành cây khô lên, cầm trong tay bẻ gãy: “Tranh Ngôn, con đã lớn bằng chừng này rồi, ta chỉ đánh con duy nhất một lần, chắc hẳn con nhất định nhớ kỹ không quên”.

Tiêu Sơ mỉm cười gật đầu: “Đó là năm con mười sáu tuổi, bởi vì cứ khăng khăng muốn tiếp nhận quan ấn thống lĩnh cấm quân, khiến phụ thân giận dữ dùng đến gia pháp”.

“Có ghi hận không?”

Tiêu Sơ vội nói: “Phụ thân giáo huấn rất phải, hài nhi không dám ghi hận, huống hồ gì con cháu mạng họ Tiêu không được phép làm quan, con đã phá vỡ gia quy, khiến phụ thân phải khó xử, dù có bị đánh chết cũng đáng lắm”.

“Nhưng có những lúc ta vẫn cứ không kiềm chế được nghĩ rằng, khi đó nếu ta ra tay nặng hơn, liệu có thể thay đổi được quyết định của con không”, Tiêu Mặc Dự ngừng lại, sau đó lắc đầu khẽ thở dài: “Cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi... Bởi vì con trai ta, ta biết, những việc mà con đã xác định thì sẽ không bao giờ hối hận. Mấy năm nay, về vấn đề con có thể an bang, vô có thể định quốc, là niềm tự hào lớn nhất của Tiêu gia ta. Nhưng Tranh Ngôn à, ta vẫn muốn thà rằng con chỉ là một thương nhân bình thường. Có biết tại sao không?”.

Giọng nói của Tiêu Sơ nghe rất nhỏ: “Phụ thân không nỡ nhìn thấy hài nhi cực khổ”.

“Đây là một trong những nguyên nhân, còn một điều quan trọng hơn chính là...”, gương mặt Tiêu Mặc Dự đột nhiên vắn vẹo, vô cùng dữ tợn, đem cành cây khô trong tay bẻ thành hai đoạn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta không muốn tên kia được sống tiêu điều tự tại như vậy! Thiên hạ này cũng đâu phải của người họ Tiêu, dựa vào cái gì con trai Tiêu gia ta phải vì gìn giữ giang sơn của hắn mà cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi chứ?”.

Cái “tên kia” chính là chỉ đương kim thánh thượng...

Tiêu Sơ bắt đầu dĩ xoa xoa hai bên thái dương, sau đó mới một lời khuyên giải: “Phụ thân, đó tốt xấu gì cũng là tế tửu của người, là phụ thân của cháu ngoại người, con gìn giữ giang sơn cho huynh ấy, chẳng phải là vì muội muội và cháu trai con sao?”

“Nếu không phải nghĩ tới con gái và cháu ngoại, ta có thể để con bán mạng cho hắn như vậy sao?”

“Thật ra con không chỉ vì...”

“Được rồi, được rồi, mấy đạo lý lớn về quốc gia xã tắc chúng ta khoan hãy nhắc tới”, Tiêu Mạc Dự ném cành cây gãy, hời hợt nói: “Trước khi rời kinh, muội phu tốt của con đã nghĩ ra một đạo ý chỉ, nội dung chủ yếu chính là thái tử tương lai nhất định phải do Nguyệt Nguyệt sinh ra”.

Tiêu Sơ sùng sốt: “Hoàng thượng đang ở độ tuổi sung sức, sao lại phải vội vàng lập người kế vị như thế? Hơn nữa, nếu muội muội vẫn không thể hạ sinh được hoàng tử...”.

“Thế thì lập công chúa.”

“... Hoàng đường!”

Tiêu Mạc Dự liếc xéo: “Tiểu tử này, tuổi tác còn trẻ mà sao lại cố hù quá chừng thế? Có điều luật nào quy định công chúa không thể trở thành người kế vị? Cháu gái ngoại của Tiêu gia ta sao lại không thể làm Hoàng đế?”. V

“Chuyện liên quan đến kế thừa hoàng vị rất quan trọng, há có thể xem như trò đùa con trẻ? Tại sao Hoàng thượng không lượng trước với con rồi mới quyết định, hành sự khinh suất như vậy, lỡ như khiến cho trong triều và dân chúng nổi lên lời chê trách thì há chẳng phải rơi vào thế bị động hay sao?”
Tiêu Sơ chau mày, vừa suy nghĩ vừa gấp gấp nói: “Nếu con vẫn chưa nhận được tin tức nghĩa là chỉ ý này vẫn chưa được truyền ra ngoài. Phụ thân, có phải muội muội cần quấy nên Hoàng thượng mới phải bắt đực dĩ dùng kế sách tạm thời này để dỗ nó không?”.

“Tuy vẫn chưa công bố trước triều đình, nhưng đã cho mấy vị đại thần quyền cao chức trọng truyền nhau cả rồi, tất cả đều không có dị nghị gì cả”, Tiêu Mạc Dự chậm rãi hừ một tiếng: “Muội phu này của con tuy rằng ham ăn nhác làm, bất tài vô năng, mưu mô giáo hoạt không thiếu thứ nào, nhưng dù sao vẫn không phải là một tên hôn quân, những lúc quyết định cũng chưa đến nỗi hoàn toàn không có kế sách gì. Lâu lâu cũng có thể như mèo mù vớ cá rán, may mắn làm đúng được vài chuyện, chẳng hạn như sợ thê tử, chẳng hạn như trọng dụng người đại cữu tử(*) như con”.

(*) Đại cữu tử: Anh rể.

Tiêu Sơ trầm mặc, len lén lau mồ hôi lạnh.

Người có thể mở miệng nói xấu vua của một nước mà không chút kiêng dè, thậm chí có khi còn hay công kích trực diện hoặc mặc sức phi báng, rồi vào những lúc cần thiết còn sử dụng cả vũ lực nữa, chắc chỉ có mỗi vị quốc trượng đại nhân ở trước mặt y đây làm được thôi...

Tiêu gia là gia tộc nhiều đời kinh doanh buôn bán, khi Tiêu Mạc Dự vẫn còn là một đứa trẻ chưa hiểu chuyện thì đã bị đính ước với Hoa Thái Du khi đó vừa mới chào đời dưới sự sắp đặt của trường bối hai bên. Đến mười năm sau mới gặp được vị hôn thê nhỏ của mình lần đầu tiên.

Khi đó, Hoa Thái Du còn nhỏ đã bị mất đi cả cha lẫn mẹ, nhưng tính tình cô nhóc đến từ Mạc Bắc này lại vô cùng mạnh mẽ.

Chẳng những bà không tỏ ra chút đáng yêu dễ mến nào mà ngược lại cả ngày cứ nháy lên nháy xuống múa đao múa kiếm, khiến cho một thiếu chủ Tiêu gia tao nhã lịch thiệp trưởng thành ở Giang Nam như Tiêu Mạc Dự rất chán ghét. Mà một Hoa Thái Du coi mở phóng khoáng cũng cực kỳ khinh thường tên mỹ nam trắng trẻo cả ngày chỉ biết ngâm thơ đối câu này.

Cả hai cứ ở trong tình trạng khinh thường nhau đến mức không thèm đếm xỉa tới nhau này mà chung sống yên ổn qua sáu năm, sau đó đôi phu thê chưa thành thân này mới chính thức trở thành phu thê thật sự ngay trước giường bệnh của gia chủ Tiêu gia.

Cùng trong tháng họ thành thân, Tiêu gia có đại tang. Năm sau, bởi vì hiểu nhầm Tiêu Mạc Dự có gian tình với biểu muội nên Hoa Thái Du đã dứt khoát để lại một lá thư từ chồng đoạn tuyệt quan hệ, một mình chạy đến tận biên quan. Dưới một tình huống ngẫu nhiên kỳ lạ, Hoa Thái Du đã trở thành bà chủ của một thanh lâu có tiếng tại đó, hay còn gọi là tú bà.

Tiêu Mạc Dự một mạch đuổi tới nơi, tốn biết bao công sức mới giải tỏa được hiểu nhầm, đồng thời cũng tiếp nhận thân phận mới “phu quân tú bà” của mình...

Tiền thê còn nhận một đứa bé chưa dứt sữa chưa tròn một tuổi tại thanh lâu làm nghĩa tử. Sau đó đã mang đứa trẻ có mẹ không cha này đi Đê đồ, nhận tổ quy tông, cuối cùng, đăng cơ làm Hoàng đế.

Đứa trẻ này chính là Đương kim Hoàng thượng của Đại Sở ngày nay.

Đáng lẽ ra Tiêu Mạc Dự rất thích đứa nghĩa tử Hoàng đế này, thậm chí còn yêu thương hết mực, có thể gọi là phụ tử tử hiếu(*).

(*). Phụ tử tử hiếu: Phụ thân hiền từ, con trai hiếu thảo.

Chẳng qua có năm mơ ông cũng không ngờ rằng, sau nhiều năm, tên tiểu tử này lại chẳng những cuốn mất đứa con gái của mình, còn dụ luôn đứa con trai vì nó mà phải vào sinh ra tử. Tiêu Mạc Dự có nghĩ như thế nào thì cũng thấy mình chịu lỗ nặng, độ với hân cũng xuống dốc nghiêm trọng...

Tiêu Sơ là nghĩa đệ của Hoàng đế, bảy tuổi đã vào cung làm thư đồng, hai người cùng nhau trưởng thành, cho nên đối với cách chung sống kỳ lạ giữa phụ thân và nghĩa huynh Tiêu Sơ sớm đã chẳng còn thấy lạ nữa, thế là y nhanh chóng nói sang chuyện chính “Ý phụ thân là Hoàng thượng mượn cơ hội này để thăm dò xu thế trong triều?”.

Tiêu Mạc Dự gật đầu: “Có được uy thế từ trận chiến của con với Nhung Dịch, hơn nữa trong hai năm nay nhờ quyết đoán thanh trừ những hủ bại trong triều chính, căn cơ hoàng vị của hân đã vững chắc lắm rồi. Có thêm sự phò trợ đắc lực của phụ tử Ngụy bá bá của con, hiện giờ trong triều đình sợ rằng chẳng còn kẻ nào to gan dám mạo phạm long nhan nữa. Bởi thế, nói không chừng Đại Sở ta sau này có thể thật sự nghênh đón một vị nữ hoàng đó!”.

Tiêu Sơ ngậy ra một thoáng rồi mới cảm thấy mừng rỡ: “Ngụy bá bá?”.

“Con trưởng nhà họ thì đậu trạng nguyên, thăng trước đã vào triều làm quan rồi. Cha con này người văn, người võ mà lại phối hợp rất chặt chẽ.”

“Thời gian trôi qua nhanh thật, trong ấn tượng của con, đứa trẻ này vẫn chỉ là một tiểu tử hay thẹn thùng xấu hổ.”

“Đứa trẻ cái gì mà đứa trẻ chứ? Con chẳng qua cũng chỉ lớn hơn người ta có bốn tuổi thôi, đừng có mà coi mình như một lão già thế chứ!” Tiêu Mặc Dự bất mãn trừng mắt vênh râu: “Lại nhài với con nhiều như vậy, nói chung, thiên hạ này là thiên hạ của người trong thiên hạ, cho dù trời sập cũng có người chống đỡ, đâu phải nhất định phải là con! Còn nói riêng, đôi cánh của muội phu con đã chắc chắn lắm rồi, địa vị của muội muội con cũng khó mà suy chuyển, không còn bất kỳ người nào hay thế lực nào có thể động tới Tiêu gia ta. Cho nên Tranh Ngôn à, cũng đến lúc con buông gánh nặng trên vai mình xuống rồi”.

Tiêu Sơ mỉm cười, cup mắt nhìn đá vụn dưới chân mình mà không lên tiếng.

Tiêu Mặc Dự nhìn gương mặt nghiêng nghiêng gầy gò của con trai mình, thầm thở dài, vươn tay vỗ lên lưng y: “Có lẽ con không biết, muội muội con tuy nghịch ngợm phá phách, cứ tối ngày gây họa không ngừng, nhưng so với nó, người mà ta và mẫu thân con lo lắng nhiều hơn lại là con”.

Tiêu Sơ hơi cúi đầu, giọng nói lại càng nhẹ hơn: “Đều tại hài nhi vẫn chưa đủ tốt”.

“Không, cũng bởi vì con quá tốt rồi. Từ nhỏ con đã hết sức hiểu chuyện, hiếu thuận, lại còn thông minh ham học, gần như chưa bao giờ phải để cho chúng ta phải lo lắng. Nhưng con suy nghĩ quá nhiều, phạm là chuyện gì cũng chỉ báo tin vui không báo tin buồn, lúc nào cũng muốn tự mình đảm đương tất cả gánh nặng, tạo ra một khoảng trời tươi đẹp không gió không mưa cho người nhà. Tranh Ngôn, con càng như vậy thì càng khiến cho người ở bên cạnh con bất an hơn. Bởi vì chúng ta chỉ có thể đứng một bên nhìn con chịu cực khổ một mình mà chẳng giúp được gì, chỉ có thể lo lắng suông, chỉ có thể thấm đau lòng. Trên đời này, còn chuyện gì khiến những người làm cha mẹ cảm thấy thất bại và đau khổ hơn thế chứ?”

Tiêu Sơ kinh ngạc ngẩng đầu: “Phụ thân, hài nhi không ngờ...”.

Tiêu Mặc Dự khoát tay: “Những lời này ta đã muốn nói với con từ sớm rồi, có điều trước đó triều cục chưa ổn định, thời cơ vẫn chưa chín muồi, dù có nói con cũng không nghe, ngược lại sẽ càng tăng thêm áp lực cho con nữa. Thật ra ta rất muốn nói với con, đừng chuyện gì cũng giấu ở trong lòng, gặp phải khó khăn gì thì cứ nói ra cho dù vẫn không thể giải quyết được nhưng ít ra mọi người có thể cùng nhau đối mặt, cùng nhau chia sẻ. Tranh Ngôn, như vậy mới là người một nhà, con hiểu không?”.

Tiêu Sơ trầm mặc hồi lâu, mới từ từ gạt đầu, sau đó y đưa mắt nhìn lên những đám mây lơ lửng trên bầu trời xanh thẳm, vừa như cố ý vừa như vô ý tránh khỏi ánh mắt đau buồn của phụ thân, một lúc sau y mới chậm rãi nói: “Phụ thân, con nghe nói, người và mẫu thân trước đây đã từng suýt chút nữa sinh tử cách biệt. Khi đó, hai người có từng nghĩ đến việc từ bỏ không?”. I

Tiêu Mặc Dự cảm thấy hơi ngạc nhiên khi y đột nhiên nhắc tới chuyện này, suy nghĩ kỹ rồi mới thuận theo ánh mắt của con trai nhìn về phía xa: “Mới đầu quả thật ta cũng đã từng có suy nghĩ này. Bởi vì khi đó mẫu thân con vẫn còn rất trẻ, hơn nữa, bởi vì tranh hơn thua với ta mà bà ấy đã dùng một phong thư từ chồng để đoạn tuyệt quan hệ, là người đã tự do. Nhưng sau khi bà ấy biết được ta chỉ còn sống được một năm, bà ấy bèn giấu ta mở tiệc chiêu đãi người cùng nghề trong cả thành, còn ở trước mặt tất cả mọi người, dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người mà đường hoàng tự gả cho ta một lần nữa. Bà ấy nói muốn sinh hài tử cho ta, vì ta mà chấp chương Tiêu gia, vì ta mà nuôi dưỡng con cái trưởng thành, vì ta mà sẽ vui vẻ sống cho thật tốt, cho đến khi mái đầu bạc trắng, con cháu đầy nhà... Từ khoảnh khắc đó ta đã biết mình không thể từ bỏ được nữa, cho dù là tình yêu hay là mạng sống. Dẫu có khó khăn đến mức nào đều nhất định phải kiên trì tới cùng, vì đối phương mà kiên trì. Bởi vì chỉ cần kiên trì thì sẽ có cơ hội xoay chuyển tình thế, sẽ có hy vọng”.

Dưới ánh sáng mặt trời rực rỡ, Tiêu Mặc Dự hơi híp mắt lại, khóe môi nhếch lên khiến cho mỗi sợi râu cũng tràn ngập nụ cười tàn mác ra từ trong tận đáy lòng: “Một nữ nhân không để tâm đến khoảng thời gian còn lại ít ỏi của mình, không sợ chẳng thể cùng mình thiên trường địa cửu, dám một mình đối mặt với con đường dài dài đằng đẵng sau này, có được tình yêu sâu nặng như vậy, ta còn cần gì hơn nữa? Cho nên, bây giờ bất luận mẫu thân con có làm chuyện gì đi chăng nữa, có nguy hiểm cỡ nào, hoang đường cỡ nào, vô lý cỡ nào, thậm chí cho dù có đắc tội với toàn thiên hạ thì ta cũng sẽ ủng hộ bà ấy vô điều kiện”.

Tiêu Sơ cũng mỉm cười, nhưng trong nụ cười của y vẫn còn chút phân vân: “Nhưng... lỡ như ông trời không rù lòng thương, phụ thân thật sự buông tay ra đi, vậy chẳng phải phụ lòng mẫu thân rất nhiều sao?”.

“Sao lại gọi là phụ? Không có dũng khí đối mặt, khiến cho chân tình của bà ấy không có nơi ký thác, không thể đáp lại tình cảm của bà ấy thậm chí yêu bà ấy nhiều hơn gấp ngàn lần thì đó mới là phụ. Hai người ở bên nhau, rất ít có cơ hội đồng sinh cộng tử, luôn luôn sẽ có một người ra đi trước. Nếu ai ai cũng sợ mình sẽ rời xa người kia trước mà lựa chọn rút lui, người ở trên đời này chẳng phải diệt vong hết rồi sao?” Tiêu Mặc Dự nói xong quay đầu nhìn Tiêu Sơ, đôi mày dài nhướn cao: “Đang yên đang lành sao tự dưng con lại hỏi chuyện này? Giữa con và Bạch cô nương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mau thành thật khai báo đi!”

Tiêu Sơ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đôi mắt chân mày cong cong, ẩn chứa một thoáng cười nhẹ nhàng: “Không có gì, trước đó chúng con chỉ xảy ra một cuộc tranh chấp nhỏ thôi. Cũng tại con bận quá, khó tránh khỏi lạnh nhạt với muội ấy, không chăm sóc tốt cho muội ấy”.

“Dù không có phần ân nghĩa trị khỏi hàn độc trong người con, chỉ dựa vào cô nương nhà người ta trong lúc hai chân con không đi được vẫn động lòng với con, không rời bỏ thì tấm chân tình này cũng không thua kém gì so với mẫu thân con năm đó rồi, cho nên con tuyệt đối không được xử tệ với nàng ta.”

Tiêu Sơ hơi khép mi, khẽ lẩm bẩm: “Đích thực không thua kém gì, sợ rằng còn hơn ấy chứ”.

Tiêu Mặc Dự không nghe rõ, nhưng cũng chẳng để tâm lắm, tự mình nói tiếp: “Có điều con cũng không thể chỉ lo bận bịu với công việc của mình, bằng không khó tránh khỏi nàng ta sẽ suy lung tung rồi đau lòng buồn bã. Nữ nhân mà, họ đều rất yếu đuối, phải tốn thời gian tốn công sức để dỗ dành”.

“Hạ Hạ không giống vậy, muội ấy rất kiên cường.”

“Tiểu tử ngốc này...”, Tiêu Mặc Dự ẩn lên vai Tiêu Sơ để đứng lên: “Một nữ nhân hạnh phúc không cần phải kiên cường, bởi vì đã có người nâng niu trong lòng bàn tay, có người bảo vệ, giúp nàng ta che chắn gió mưa. Mà một nữ nhân kiên cường lại bắt buộc phải kiên cường, bởi vì nàng ta phải dựa vào chính bản thân mình mà đối đầu với tất cả thương tổn. Nếu nữ nhân của con thật sự kiên cường như vậy thì sợ rằng con phải đi nói tiếng xin lỗi với nàng ta rồi”.

Tiêu Sơ cúi đầu suy nghĩ chốc lát mới đứng dậy theo: “Hài nhi bảo đảm, nhất định sẽ khiến con dâu của người trở thành một nữ nhân hạnh phúc”.

Tiêu Mặc Dự nhìn thấy cuối cùng trên khuôn mặt con trai cũng hiện lên thần sắc rạng ngời và kiên định thì trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm và yên lòng hơn, ông cười sáng khoái: “Ta cũng hơi mệt rồi, giờ đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi một lát đã, còn lời gì chưa nói hết, để đến tối cánh nam nhi chúng ta cùng uống rượu trò chuyện”.

“Hài nhi giúp người kỳ lưng.”

“Đi thôi!”

Bởi vì Hoa Thái Du chiếm mất phòng khách nên nước nóng được đưa tới phòng ngủ của Tiêu Sơ.

Tiêu Mặc Dự cởi áo bào rồi cởi luôn áo lót trong, chỉ còn mặc mỗi một chiếc quần lụa mỏng, ông đi ra sau bình phong định bước vào bồn tắm.

Tiêu Sơ ngồi ở bên kia của tấm bình phong, chuẩn bị đồ dùng khi tắm rửa.

Đúng vào lúc này, bỗng nghe thấy một tiếng “rầm” cực to ở ngoài cửa, cánh cửa đã bị người đập mở từ bên ngoài.

Tiêu Mặc Dự giật mình, vừa xoay người lại đã đối diện với một gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cùng mùi rượu xộc thẳng vào mũi. Ông còn chưa phản ứng gì thì đã bị người nọ bổ nhào tới, ông bước lùi ra đằng sau một bước, cả hai cùng ngã vào trong nước.

Bọt nước văng tứ tung, một tràng tiếng đập nước vang lên, khung cảnh cực kỳ hỗn loạn, tiếng động phát ra rất lớn...

Khó khăn lắm mới hơi bình ổn lại được, người nọ ngồi trong bồn tắm, cả người ướt đầm, khuôn mặt nhỏ nước ròng ròng, còn nhìn chăm chăm Tiêu Mặc Dự vẫn còn chưa hoàn hồn nổi một lúc lâu, sau đó người đó mới tỏ ra khó hiểu nói: “Tranh Ngôn, sao chỉ mới không gặp mấy ngày mà râu của huynh lại dài thế này? Hơn nữa, huynh còn già đi bao nhiêu...”.

Già rồi, lại còn già đi bao nhiêu nữa...

Khỏe mới Tiêu Mặc Dự giật giật, rồi ông lặng lẽ trầm sâu xuống nước.

Tiêu Sơ nhìn mà sững người, trên khuôn mặt vừa hiện lên nét vui mừng vừa xen lẫn nỗi kinh sợ dờ khóc dờ cười. Vừa định thần lại y đã vội vàng vươn tay kéo Bạch Hạ từ trong nước ra, nàng còn đang say bí tỉ, tạm thời vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, y thờ dãi bất đắc dĩ: “Hạ Hạ, bởi vậy cho nên ta mới không muốn để cho muội uống rượu mà...”.

“Ý? Sao tự dưng lại có thêm một Tranh Ngôn nữa thế này?” Bạch Hạ nhìn người ở trước mặt, rồi lại nhìn người ở trong nước, đột nhiên giật mình giống như bị sét đánh, tỉnh táo lại hơn nhiều, còn ôm một phần vọng hy vọng, nàng run run lắp bắp hỏi: “Đây... đây là...”

Tiêu Sơ lau mặt cho nàng, sau đó vừa bình tĩnh vừa trịnh trọng giới thiệu: “Gia phụ”.

Hy vọng tan vỡ, Bạch Hạ khóc không ra nước mắt.

“Bá... ra mắt bá phụ”, Bạch Hạ lúng ta lúng túng, ngoan ngoãn cúi gằm mặt đứng thẳng người, lắp ba lắp bắp muốn tìm một câu nói sao cho khéo léo một chút, vốn định xuất phát từ góc nhìn của gia tộc thần y mà khen ngợi thân thể ông rất tốt, rất khỏe khoắn, nào ngờ vì quá lo lắng nên nàng nói nhanh hơn suy nghĩ: “Dáng người bá phụ quả thật không tồi”, lời nói ra như bát nước đổ đi, đành phải cố gắng vớt vát lại: “Đúng là... càng già càng dẻo dai!”.

Lại già, rốt cuộc già đến mức nào chứ...

Khuôn mặt Tiêu Mặc Dự đã nhăn nhó đến mức không thể nào nhăn hơn được nữa, chỉ hận không thể dìm chết mình luôn cho xong.

Bởi vì Bạch Hạ “ướt hết cả người” nên Hoa Thái Du mới nhiệt tình thân thiết kéo nàng đi thay y phục khác, Tiêu Sơ thì tiếp tục chà lưng cho Tiêu Mặc Dự, làm một đứa con hiếu thảo.

Sau khi xong việc y chạy tới phòng dành cho khách liền nhìn thấy Bạch Hạ đã đổi sang y phục khác, nàng đang cúi đầu ngồi trước bàn gương, không biết có phải rượu vẫn chưa già hết hay không mà gương mặt nhỏ nhắn lại vẫn đỏ bừng, hơn nữa hình như còn đỏ hơn ban nãy nữa thì phải...

Trong lòng Tiêu Sơ đột nhiên có một dự cảm không lành, dè dặt hỏi: “Hạ Hạ, mẫu thân ta đâu?”

Bạch Hạ vẫn không ngừng đầu lên, trả lời một cách nhẹ nhàng thậm chí có thể coi là thẹn thùng: “Bá mẫu nói, phải đi an ủi bá phụ, khiến cho người hiểu rằng mình chẳng hề già chút nào, bảo đao xuất ra khỏi vỏ vẫn có thể công thành đoạt đất, đại sát tứ phương”.

“...”

Tiêu Sơ nheo mắt một lúc mới nghiêng đầu ho vài tiếng: “Mẫu thân ta... còn nói gì với muội nữa không?”.

“Không, chỉ là lúc thay y phục người có xác nhận lại xem muội có dễ sinh nở không, kết quả cũng xem như làm cho người khá hài lòng.”

Bạch Hạ vẫn mặc một thân áo váy màu xanh lục nhạt, chất vải tơ lụa làm nền cho phần gáy cong cong, tôn lên làn da mịn màng, thân thể cân đối, mái tóc đã hơi khô vẫn chưa tết lại mà tùy ý để xõa trước ngực, hình thành nên đường cong rất tự nhiên tại một chỗ nào đó.

Tiêu Sơ bỗng nghĩ tới, ban nãy khi nàng vừa bước ra từ trong bồn tắm, y phục dán sát vào cơ thể, phác họa nên đường cong của chỗ kia, trông thì quả thật cũng rất có dáng dễ sinh nở...

Thế là khuôn mặt Tiêu Sơ cũng đỏ bừng lên: “Ta... ta đi xem xem chỗ của cha mẹ và muội có cần phải mua thêm thứ gì không?”. Giọng nói y hơi khàn khàn, như thể cần phải uống thêm chút nước.

Bạch Hạ len lén nhìn bóng lưng vội vàng bỏ đi của y, lấy một tập “Xuân cung đồ” có đầy đủ hình vẽ kèm theo lời văn giải thích từ trong ngăn kéo của bàn phấn ra. Quả gặp mặt của mẹ chồng tương lai, quả nhiên là mang theo bản sắc nghề nghiệp mà...

Sau khi dùng bữa tối, Bạch Hạ hăng hái mà thành khẩn thỉnh giáo Hoa Thái Du về tất cả những chuyện có liên quan tới Tiêu Sơ, Hoa Thái Du vừa cảm động vừa cảm thấy vui vẻ vì phần tình ý quan tâm này của nàng.

Qua những lời kể về quá khứ huy hoàng của y, bà có nhắc tới mấy điều sau...

Tiêu Sơ rất sợ rùa, bởi vì lúc y ba tuổi từng bị một đàn rùa do một hạ nhân trong Tiêu Kim Quật đuổi theo đến nỗi phải bò khắp phòng, cuối cùng còn bị cắn cho mấy miếng.

Tiêu Sơ có bóng ma tâm lý đối với nữ nhân làm ở trướng phòng, bởi vì họ gọi cho y nhớ tới quá khứ bị thảm lúc còn nhỏ bị nhốt ở trong căn phòng lạnh lẽo chất đầy sổ sách, còn bị Tiền tỷ làm ở đó bắt phải gảy đàn tính, đã thế lúc nào cũng phải bày tỏ tình yêu vô bờ bến và sự sùng bái điên cuồng với tiền.

Tiêu Sơ là con dê thế mạng cho muội muội, bởi vì từ khi còn ở trong bụng mẹ, Tiêu Di đã dùng mọi thủ đoạn để giúp y xây dựng một tôn chỉ không thể bị phá vỡ là “muội muội luôn luôn đúng, nếu như muội muội sai thì có nghĩa là ca ca không đúng”...

Nói xong, Hoa Thái Du trầm mặc một lát rồi mới bùi ngùi nói: “Tranh Ngôn nhà chúng ta có thể sống khỏe mạnh cho đến bây giờ, thật sự là không dễ dàng chút nào...”.

Bạch Hạ chỉ biết cười khan, vì để an ủi vị mẫu thân dường như giác ngộ quá muộn màng này, nàng bèn nói lảng sang chuyện khác: “Bá mẫu, Tranh Ngôn thích nhất là thứ gì?”.

Hoa Thái Du ngừng nghĩ kỹ một lát rồi mới nghiêm túc trả lời: “Nó thích ăn món do ta làm”.

Nhớ tới mùi vị kinh khủng của món điểm tâm do “Đệ nhất gia đình của Đại Sơ” làm ra, Bạch Hạ im lặng không nói.

Chắc bản thân bà cũng cảm thấy mình nói không đáng tin cho lắm, Hoa Thái Du bèn kéo Bạch Hạ đi tìm Tiêu Mặc Dự.

Tiêu Mặc Dự đứng chấp tay sau lưng đón gió, cả người nhẹ nhàng mang phong thái tựa như thần tiên giáng trần, ông ngẩng đầu ngắm trăng sáng hồi lâu rồi mới chậm chậm nói ra bốn chữ. “Thiên hạ thái bình”.

Hoa Thái Du và Bạch Hạ: “...”

Xét thấy hai đáp án này khi thực hiện đều có một độ khó nhất định, Bạch Hạ quyết định vẫn cứ nên đi hỏi thẳng y thì đáng tin hơn.

Lúc này, Tiêu Sơ đang định lấy sợi dây bảy sắc treo trên cành trúc xuống. Bởi vì y buộc lên đây khá lâu rồi, ánh sáng cũng không tỏ nên muốn tháo xuống cũng hơi khó khăn. Khi Bạch Hạ chạy tới, vừa đúng lúc y đang nhón chân, chăm chú gỡ sợi dây bị cuốn vào lá trúc ra.

“Tranh Ngôn...”

“Hả?”

“Muội có một chuyện muốn hỏi huynh.”

“Ừ.”

“Huynh thích gì nhất?”

“Muội đó.”

Bạch Hạ then thùng, còn Tiêu Sơ buột miệng nói ra xong mới phản ứng lại được mình vừa nói gì thế là cũng rơi vào trạng thái then thùng luôn, sau đó Hoa Thái Du mới cười to kéo Bạch Hạ đi mất...

Tiêu Mặc Dự vuốt râu lắc đầu ca thán: “Quả thật là hậu sinh khả úy, nếu vì phụ nữ đó có được công lực như con bây giờ thì cây hoa cải dầu như mẫu thân con sớm đã bị ta hái xuống từ lâu rồi!”. Ông ngừng một lát rồi mới nói một câu mang đầy thâm ý: “Có điều, bất cứ lý luận nào cũng phải dựa vào kiểm nghiệm thực tiễn rồi mới có thể biến thành chân lý được, cho nên 'làm' bao giờ cũng mạnh hơn là 'nói'!”.

Ông từ tốn đi tới trước mặt con trai, trong cốt cách nho nhã điềm đạm toát ra sự kỳ vọng mong chờ tha thiết: “Cùng cố gắng nhé con trai!”.

Tiêu Sơ: “...”

Đến khi bình minh ló dạng thì Bạch Hạ mới trở về, Tiêu Sơ vẫn luôn ngồi chờ nàng ở nơi dành cho khách.

“Hạ Hạ, muội với mẫu thân đi đâu đấy?”

“Tiêu Kim Quật.”

“... Tôi đó làm gì?”

Bạch Hạ ném một bao đồ nhỏ lên trên bàn, lộ ra la liệt đủ loại những dụng cụ “trong nghề”: “Bá mẫu nói không thể chỉ chú ý đến phần sau, suy cho cùng việc nổi dãi tông đường phải dựa vào phần trước, cho nên người đã thay muội lựa ra mấy thứ này, còn nữa...”.

“... Còn nữa?!”

“Bá mẫu còn để cho muội xem kỹ mấy loại xuân dược đang thịnh hành hiện giờ, sau đó dựa trên góc độ y học để đưa ra mấy ý kiến cải tiến thêm.”

Tiêu Sơ quần bách.

Trông thấy Bạch Hạ chau mày, dụi dụi mắt, tỏ vẻ khó chịu, Tiêu Sơ liền dẹp bỏ ngay tâm tình muốn đập đầu chết ngay tại chỗ của mình, vội vàng đi qua dịu dàng hỏi: “Muội mệt lắm sao?”.

Giọng nói vốn trong trẻo của Bạch Hạ giờ lại nghe mềm mại hơn hẳn: “Vừa nhìn vừa nghĩ nhiều xuân dược như vậy cũng khó tránh khỏi bị dính một ít”.

Tiêu Sơ sững người. Quả nhiên y cảm nhận được độ nóng rất đối lạ thường từ cánh tay nàng truyền đến, ngay cả nhiệt độ cơ thể y cũng đột nhiên theo đó mà tăng cao lên.

Bạch Hạ yếu ớt tựa vào người y, bỗng nhiên thở dài thườn thượt, lẩm bẩm như thể tự nói một mình: “Chắc bá mẫu cũng bị dính không ít đâu, chẳng trách vừa về nhà đã gấp rút xông ngay vào phòng rồi. Thì ra là đi tìm bá phụ đập lửa...”.

“...”

Cho đến lúc này, Tiêu Sơ mới nương theo ánh đèn nhìn rõ Bạch Hạ.

Gương mặt nàng đỏ ửng, lan dần xuống làn da ở cổ, khiến nơi đó cũng ửng lên màu hồng nhạt, trán nàng hơi tứa ra mồ hôi, ánh mắt nàng không còn trong veo như thường ngày nữa, mà như được phủ lên tầng tầng lớp lớp sương mờ, mơ màng mộng mị.

Tiêu Sơ cảm thấy, nhiệt độ cơ thể bỗng dưng tăng cao, cái nóng đã lan thẳng lên đầu, huyết quản đang sôi sục, trong người y bùng lên cơn khát vọng chưa từng có...

Chẳng lẽ, y cũng bị dính xuân dược hay sao?

Y lắc đầu cười khẽ, nếu có bị dính thì đã sao nào? Làm sao có thể nảy sinh ra ảnh hưởng gì với y cơ chứ? Từ bé y đã được tôi luyện kỹ càng, y đã “bách xuân bất xâm” từ lâu rồi...

Chắc hẳn, gương mặt y lúc này cũng giống nàng, đỏ tựa như tấm hồng y trường trong tân phòng ngày thành thân...

Hỉ trường cơ đấy...

Sau cuộc trò chuyện với phụ thân, y đã hoàn toàn tỉnh ngộ, cuối cùng có thể vứt bỏ hết tất cả băn khoăn lo lắng, thế nên chẳng còn bất cứ thứ gì to tát nữa. Chỉ cần hai người ở bên nhau thì tất phải bị bó buộc bởi mấy lễ tiết rườm rà bỏ đi đó chứ?

Nàng đã quay lại, y muốn có nàng, chỉ đơn giản như vậy thôi.

Một tay y ôm lấy eo nàng, tay kia nâng cằm nàng lên, Tiêu Sơ cúi đầu xuống, hôn lấy đôi môi ngọt ngào của nàng.

Thân thể Bạch Hạ sớm đã mềm nhũn cả ra, nàng hoàn toàn không hề kháng cự, để cho y chiếm lấy mình.

Nhịp thở của hai người càng lúc càng dồn dập, đai lưng của mỗi người không biết từ khi nào đã nằm trong tay đối phương, hai thân thể áp sát đến mức dường như không còn bất kỳ kẽ hở nào.

Phía đông tờ mờ sáng, trong phòng gần như đã tiến bước đầu tiên...

Ngay đúng vào lúc này, tiếng gà gáy từ xa truyền đến, đánh thức thần trí đang đắm đuối của Bạch Hạ, nàng bỗng nhiên hưng phấn hẳn lên, thỉnh linh vùng lên, đây Tiêu Sơ còn đang không thể kiềm chế nổi bản thân mình ra, sau đó không để cho y kịp nói năng gì mà đẩy luôn y ra khỏi cửa, rồi lạnh lùng đóng cửa lại.

Tất cả xảy ra quá nhanh, quá bất ngờ, khiến người ta không kịp trở tay, đến khi bình tĩnh lại thì Tiêu Sơ đã một mình đứng trong một khoảng sân vắng vẻ, hoang mang nhìn xung quanh, thất hồn lạc phách.

Con gió lạnh lẽo vào sáng sớm thổi luôn vào y bảo đang mở rộng của y, chỉ trong thoáng chốc đã làm dịu đi dòng máu nóng bừng trong cơ thể.

Tại sao lúc y muốn có nàng thì nàng lại không muốn y nữa chứ?

Lẽ nào thật sự do y đã hiểu nhầm ý nghĩa của việc nàng quay trở lại sao...

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 19

Type: neko tama

Cả buổi sáng Tiêu Sơ cứ như người mất hồn, khi nhìn thấy Tiêu Mạc Dự hái hoa phượng từ trên cây phượng trong vườn xuống, y lại càng cảm thấy lạc lõng hơn.

Y lạc lõng đến mức đau lòng, đau lòng đến mức muốn thở dài, thở dài rồi lại thở dài mãi, cuối cùng nhịn không nổi nữa y thốt lên câu hỏi trong tận đáy lòng: “Hoa nở thì phải ngắt ngay, nhưng phải làm sao để ngắt đây?”.

Tiêu Mạc Dự thấy vậy, xoay người lại nhìn y, khép mở chiếc kéo cầm trên tay: “Muốn thành đại sự thì trước tiên phải chuẩn bị cho kỹ vào”.

Tiêu Sơ trầm mặc.

Hoa Thái Du không biết ở đâu tự dung xuất hiện: “Đừng có để ý tới mấy lời vớ vẩn của phụ thân con, ngoan, nghe mẫu thân đây này”. Bà vung tay ra hiệu cho Tiêu Mạc Dự ra chỗ khác, kéo cánh tay Tiêu Sơ, dạy bảo từng li từng tí: “Một, không sợ khổ. Hai, không sợ chết. Ba, không sợ mất mặt. Nếu con nhớ kỹ ba điều này thì đừng nói là hái hoa cho dù có muốn bứng hoa thì cũng có thể thuận buồm xuôi gió, vừa ra tay đã thành công ngay! Ta tin hai điều đầu với con thì chẳng thành vấn đề, song điều thứ ba thì có chút khó đấy. Nhưng con trai à, trước mặt cô nương mình thích thì còn cần đến thể diện làm gì? Con nhìn phụ thân con mà xem, nhớ năm đó nếu không phải ông ấy mặt dày mặt dạn bám riết không buông thì bây giờ làm gì có tiểu tử con trên đời. Thiên hôn vạn ngữ cũng không bằng một câu chân lý: Nếu cần thể diện thì khỏi có được thân của cô nương người ta!”.

Tiêu Mạc Dự không cảm thấy xấu hổ mà còn vinh dự gật đầu lia lịa, Tiêu Sơ tiếp tục trầm ngâm.

Hoa Thái Du đang nói, đột nhiên lại lộ ra vẻ khó hiểu: “Nhưng ta trông dáng vẻ của con dâu thì cũng chỉ là cây thương bằng sáo trông được mà dùng không được thôi. Bề ngoài tuy tỏ ra mạnh mẽ như cô đại cho dù có bị gió mưa vùi dập nhưng vẫn sống, thực ra nội tâm lại như bông hoa nhỏ yếu ớt được trồng trong phòng ấm. Dựa vào bản lĩnh của con, không thể nào có chuyện không hái được!”.

Cách biểu đạt ví von của mẫu thân lúc nào cũng đặc biệt và sắc bén như thế này.

Tiêu Sơ ngẩng đầu nhìn trời, không còn lời gì để mà nói nữa.

Đúng vào lúc này, Bạch Hạ chạy vào: “Tranh Ngôn, muội tới trả cho huynh cái này... cái này...”.

Vặn chiếc đai lưng cầm trong tay, Bạch Hạ nhìn ba người trong phòng đã chết đứng ngay tại chỗ.

Hoa Thái Du vừa nhìn đã biết ngay được câu chuyện, bà hướng về phía Tiêu Mạc Dự nháy mắt một cái, cả hai cùng mỉm cười, họ chỉ cười mà không nói.

Tiêu Sơ ho khan mấy tiếng, muốn mở miệng giải thích. Nhưng tối hôm qua bản thân y đã ở tại nơi dành cho khách cả một đêm, bây giờ cái đai lưng của y lại xuất hiện chình ình ở đây, quả thật là tội chứng rõ ràng không thể chối cãi. Thế là y mở miệng một hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể trưng ra gương mặt đã

đỏ bừng tía tai.

Bạch Hạ ngẩn ra một hồi lâu, nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia, chớp chớp mắt, đột nhiên nàng giậm chân chặn nhỏ, ném “vật chứng” thẳng vào mặt Tiêu Sơ, rồi nũng nịu nói: “Huynh xấu quá đi, đúng là cảm thú mà!”.

Sau đó nàng dùng hai tay che mặt, xoay người bước nhanh rồi khỏi...

Khu vườn yên ả như rơi vào tĩnh lặng, dưới cây hoa phượng đỏ rực là khuôn mặt đỏ bừng của Tiêu Sơ, hết sức hài hòa.

Thứ đánh vỡ sự im lặng chính là tiếng cười sang sảng xuyên thấu tận trời xanh của Hoa Thái Du. Bà đi tới dành cho con trai một cái ôm tràn đầy tình thương của mẹ hiền, sau đó bắt lấy hai lỗ tai của con trai, kéo lên rồi kéo xuống, kéo sang trái rồi sang phải liên tục: “Ta đã nói rồi mà, cục cưng của ta mà đã ra tay thì cho dù có là thạch nữ tam trinh cửu liệt cũng có thể trở thành một bông hoa nở rộ xinh đẹp!”.

(*) Thạch nữ: Những người phụ nữ có bộ phận sinh dục bị dị dạng, không sinh nở được.

(*) Tam trinh cửu liệt: Ca tụng những người phụ nữ trung trinh, thà chết cũng quyết không tái giá, không để thất thân.

Tiêu Mặc Dự vuốt râu mỉm cười, tỏ ý tán đồng.

Sau khi sắc mặt Tiêu Sơ đổi màu đến mấy lần, cuối cùng y cũng quay trở về nguyên trạng, thần thờ như người mất hồn...

Mọi người chung sống trong không khí hòa thuận vui vẻ như vậy qua ba ngày thì phu phụ Tiêu Mặc Dự và Hoa Thái Sơ muốn khởi hành hồi kinh.

Tiêu Sơ lưu luyến níu giữ: “Phụ thân, mẫu thân, không dễ gì hai người mới tới đây một chuyến, thôi thì cứ an tâm ở lại thêm vài ngày nữa. Chờ đến đầu tháng sau con và Hạ Hạ cùng đi luôn, trên đường cũng có người chăm sóc”.

Tiêu Mặc Dự khoát tay: “Chúng ta vốn cũng chỉ tiện đường ghé vào thăm con thôi, nhìn thấy hai đứa tốt đẹp thì chúng ta yên tâm rồi. Chuyện hôn sự còn rất nhiều khâu vẫn chưa chuẩn bị xong, ta và mẫu thân con phải trở về giải quyết mọi việc mới được”. Ông thổi râu, hừ mạnh một tiếng: “Con trai của Tiêu gia ta thành thân tuy xét về quy cách không thể ngang hàng với tên kia, nhưng ít ra cũng phải phô trương lãng phí hơn hẳn gấp trăm lần!”.

Mà “tên kia” đương nhiên là chỉ Hoàng đế rồi, vậy nên mới nói, giàu có thì thích tiêu hoang...

Hoa Thái Du thì lấy ra một tờ giấy mỏng giao cho Bạch Hạ: “Con dâu ngoan, những sản nghiệp được viết trên đây từ nay đã được chuyển sang tên con rồi, cũng coi như một phần sinh lễ chúng ta cho con. Ta sẽ không dùng mấy trò giả dối như kiểu tặng vòng xuyên tổ truyền gì hết, chúng ta là nữ nhân, thứ mình cần chỉ là cảm giác an toàn. Nam nhân có khi sẽ không dựa dẫm vào được, nhưng tiền bạc thì vĩnh viễn không bao giờ phản bội con. Sau này nếu con trai ta có chỗ nào không phải với con thì con cứ việc thẳng chân đá nó đi, tách ra tự mình làm chủ!”.

Tiêu Sơ kinh ngạc: “Mẫu thân, sao người có thể làm vậy được? Sản nghiệp trong tộc há lại có thể thay tên?”.

Hoa Thái Du lờm y: “Chuyện của Tiêu gia ta có thể làm chủ, ta nói được nghĩa là được! Huống hồ gì những thứ trên đây đều do ta mấy năm nay cực khổ kiếm về, dựa vào cái gì mà quy về cho gia tộc? Ta chỉ muốn giao cho con dâu ta, để sau này con dâu ta giao lại cho cháu dâu ta, cứ như vậy truyền về sau, cũng để cho đám nam nhân các người bớt thói làm can đi, bằng không, cùng lắm thì lưỡng bại câu thương, đường ai nấy đi!”.

Tiêu Sơ bất đắc dĩ nhìn Tiêu Mặc Dự, Tiêu Mặc Dự càng nhìn Tiêu Sơ một cách bất đắc dĩ hơn, nhún vai: “Tranh Ngôn, con cũng biết rồi đấy, ta đánh không lại mẹ con, cho nên trước giờ đều đâu có quyền lên tiếng”.

Thế là Bạch Hạ chỉ trong một đêm đã trở thành đại phú bà nắm trong tay gần ba phần sản nghiệp của Tiêu gia như vậy đấy...

Lúc sắp đi, Tiêu Mặc Dự dặn dò Tiêu Sơ: “Con cứ dắt Bạch cô nương từ từ đi du sơn ngoạn thủy, chỉ cần đúng đầu tháng Chín về tới kinh thành là được. Chuyện hôn lễ các con không cần phải bận tâm đâu, việc duy nhất hai đứa phải làm chính là bái thiên địa rồi đi vào động phòng. Tóm lại trước khi cưới cưới con làm tròn, tốt nhất là con đừng lộ diện”.

Tiêu Sơ bật cười: “Phụ thân, chẳng qua chỉ là mấy phản ứng thông thường khi mang thai thôi mà, người có cần phải hình dung muội ấy như mảnh hổ đã thú vậy không?”.

“Dùng mảnh hổ hay dã thú để hình dung lực sát thương của muội muội con thì còn si nhục nó đấy, cả hoàng cung chương khí mù mịt, ai nấy cũng đều nom nớp lo sợ kia kia...” Tiêu Mặc Dự thở dài, vỗ vỗ vai y, mang theo sự kỳ vọng cùng lời chúc phúc xuất phát từ tận đáy lòng: “Sau này có cơ hội thì thỉnh giáo phu quân của muội muội con đi, ta tin rằng sau này cho dù thế tử tương lai của con có bất kỳ phản ứng khi mang thai gì đi chăng nữa thì con cũng sẽ cảm thấy chỉ là chuyện con con để mà vui vẻ chịu đựng”.

Tiêu Sơ: “...”.

Sau khi tiễn Tiêu Mặc Dự và Hoa Thái Du đi, Bạch Hạ chạy qua bên vườn được thảo Lâm phủ cả một ngày trời, lúc trở về liền đóng cửa ở lì trong phòng, ngay cả bữa tối cũng sai hạ nhân bê tới.

Tiêu Sơ thấy vậy cũng chỉ có thể cười gượng.

Mấy ngày hôm nay, khi ở trước mặt song thân, Bạch Hạ luôn như một nàng dâu nhỏ e lệ thẹn thùng, đối xử với y ân ái mặn nồng, khiến mọi người phải

ngưỡng mộ không thôi. Nhưng khi chỉ có hai người ở cạnh nhau thì nàng lại luôn tỏ ra lạnh nhạt hờ hững, đừng nói cùng trò chuyện, là luôn tỏ vẻ lạnh lòng khó chịu, không muốn người khác lại gần...

Đạo gần đây trời nắng đẹp, đến chiều tối hôm nay mới có dấu hiệu muốn mưa, không khí khá ẩm ướt, lúc hít vào có cảm giác rất khó chịu.

Sau khi ăn cơm xong, Tiêu Sơ chiếu theo thường lệ đi tới chỗ Bạch Hạ ở...

Từ sau khi nàng vsf Tô Tử Chiêu đi khỏi, y liền có thói quen này. Bởi vậy, để hình thành nên một thói quen thực chất cũng không cần phải trải qua một khoảng thời gian dài đâu. Có khi chỉ cần vài ngày, thậm chí là một khoảnh khắc.

Ngay lúc y vừa bước vào viện tử thì Bạch Hạ cũng từ trong phòng đi ra ngoài, trên tay còn cầm một bình ngọc nhỏ.

“Huynh đến tìm muội có chuyện gì không?”

Chỉ một câu nói, vừa lạnh nhạt lại vừa khách sáo, khiến cho trái tim Tiêu Sơ như chìm thẳng xuống vực sâu không đáy: “Không có gì, ta chỉ... muốn đến gặp muội thôi”.

“Bây giờ gấp rồi đấy, sao nữa?”

Tiêu Sơ cup mắt mỉm cười: “Muội nghỉ ngơi sớm đi nhé”.

Y vừa xoay người định rời khỏi thì bỗng nghe thấy Bạch Hạ thốt lên: “Bá mẫu bảo muội phải trông coi kỹ ‘khối thứ bảy’ của huynh”.

“Khối thứ bảy gì cơ?”

“Muội không biết, người chỉ nói, có thể tham khảo cách mà muội muội huynh làm với phu quân của muội ấy.”

Tiêu Sơ ngẫm nghĩ trong chốc lát, cuối cùng y cũng ngộ ra được, vẻ mặt có thể nói là biến đổi vô cùng đặc sắc.

Từ lúc hai tuổi, Tiêu Di đã đưa ra phát biểu rất hùng hồn về “khối thứ bảy” của Hoàng thượng: “Long căn của huynh, muội sẽ chịu trách nhiệm”.

(*)Long căn: Bộ phận kín của Hoàng đế.

Sau đó mới đổi thành “Long căn của huynh sẽ do muội làm chủ”.

Sau đó bất kể lúc nào cũng kiên trì thực hiện nguyên tắc này, không hề dao động, riêng về vấn đề bảo vệ chủ quyền đối với long căn thì nhất định tranh đấu tới cùng, quyết không nhượng bộ...

Cho nên, khối thứ bảy đó chắc là...

Trong lòng Tiêu Sơ còn đang hỗn loạn, Bạch Hạ đã đi tới, chìa tay ra trước mặt y: “Hình như huynh còn thứ gì đó vẫn chưa đưa cho muội thì phải”.

Tiêu Sơ sững sốt.

“Lẽ nào sợi dây bảy sắc huynh treo trên cành trúc kia không phải để tặng cho muội sao?”

“À... đúng vậy. Nhưng đêm mưa dãi nắng mấy ngày nên nó đã bị phai màu rồi. Chi bằng để ta bện lại cho muội sợi khác.”

“Huynh học bện cái này từ khi nào vậy?”

“Chính là vào buổi sáng hôm muội rời đi đó, chi đáng tiếc là ta không về kịp...”

“Thì ra là vậy...” Bạch Hạ gật đầu: “Muội còn tưởng rằng huynh cố ý bỏ đi, ngay cả lời cáo biệt cũng không thèm nói một tiếng”.

“... Làm sao có thể...”

Bạch Hạ nghiêng đầu nhìn y chăm chăm: “Huynh không muốn hỏi muội, tại sao lại trở về sao?”.

“Mới đầu ta cứ tưởng rằng mình biết, cho nên mới không hỏi. Còn sau đó...”.

Bạch Hạ hừ một tiếng.

Tiêu Sơ mỉm cười lắc đầu, nhìn nàng chăm chú: “Tóm lại, bất kể muội trở về vì nguyên do gì, ta sẽ không bao giờ để muội ra đi nữa”.

“Bây giờ huynh lại muốn bày tỏ quyết tâm với muội hay sao?”, khuôn mặt Bạch Hạ tỏ ý châm chọc: “Những lời thế này muội nghe nhiều lắm rồi. Kết quả thì như thế nào? Còn chẳng phải vừa nghe muội muốn đi, huynh liền hận không thể gióng trống khua chiêng tiễn người ra khỏi cửa sao?”.

Tiêu Sơ nhún vai tỏ ra oan ức: “Ta nào có...”.

“Muội nói huynh có nghĩa là huynh có!”

“Được, được, được...”, Tiêu Sơ học theo điệu bộ của phụ thân, nhún nhún vai: “Tuy muội đánh không lại ta, nhưng chuyện trong nhà chúng ta đều nghe theo muội cả”.

“Ai chúng ta với huynh?”

“Muội đã nhận sính lễ thì coi như đã trở thành người nhà họ Tiêu ta rồi”, Tiêu Sơ tiến lên trước nửa bước: “Bây giờ muội nắm đại quyền kinh tế trong tay, ta càng phải giữ muội cho chắc thôi”.

Bạch Hạ trừng mắt nhìn y: “Đừng có giờ trò kết thân để qua mặt nhé! Muộ làm vậy chỉ vì muốn giữ thể diện cho huynh thôi...”

“Ta biết...” Tiêu Sơ khẽ thở dài, dang tay ôm lấy nàng: “Ta còn biết mình tự cho mình là đúng rồi rút lui khiến muội đau lòng, ngày đó muội chỉ đi tiễn Tô Từ Chiêu thôi...”.

Bạch Hạ đẩy y ra: “Bây giờ huynh biết cả rồi sao? Không sợ rằng đã quá muộn màng à?”.

Tiêu Sơ lại ôm lấy nàng: “Không sợ, chỉ cần muội còn ở bên cạnh ta thì không bao giờ là muộn màng cả”.

Bạch Hạ cố sức đẩy y: “Thế nhưng muội đã chịu đủ sự không kiên định của huynh rồi!”.

Tiêu Sơ thì kiên trì ôm chặt nàng: “Biết sai mà sửa còn gì tốt hơn, Hạ Hạ, hãy cho ta thêm một cơ hội nữa thôi, ta sẽ không lùi bước nữa đâu, muội cũng đừng đẩy ta ra, có được không?”.

Bàn tay Bạch Hạ chống trước ngực y, chần chừ một lát, cuối cùng cũng không dùng sức thêm nữa: “Lần này muội cũng có chỗ không đúng, không nên thân mật với Chiêu ca ca như vậy, không để tâm đến cảm nhận của huynh. Nhưng mà Tranh Ngôn...”. Nàng ngửa đầu, nhìn thẳng vào mắt y: “Nếu năm đó Tư Đồ Diên không phản bội huynh, hoặc là bây giờ chứng minh được, tất cả chỉ là hiểu lầm, huynh sẽ ở lại bên nàng ta chứ?”.

Tiêu Sơ sững sốt: “Sao đang yên lành muội lại hỏi chuyện này?”.

“Trả lời muội đi.”

Tiêu Sơ hơi trầm ngâm rồi mới nói: “Không bao giờ”.

“Tại sao?”

“Bởi vì tình cảm đối với nàng ta đã chết rồi, bởi vì ta đã có muội.”

“Cho nên không có chuyện gì không thể trôi qua được, chỉ có những chuyện không thể vãn hồi. Đúng không?”

Khóe môi Tiêu Sơ hơi nhếch lên, nở nụ cười xuất phát từ nơi sâu nhất trong đáy lòng y: “Hạ Hạ, trên tình trường ta không bao giờ có thể rộng lượng như muội”.

Về mặt Bạch Hạ rất nghiêm túc: “Chúng ta đều có một quá khứ không thể vãn hồi được, cũng có một hiện tại rất dễ mất đi”.

“Cho nên ta sẽ giữ chặt lấy muội, giữ chặt lấy hiện tại, còn cả tương lai vẫn chưa biết rõ kia nữa, ta cũng sẽ nắm chặt trong lòng bàn tay mình, tuyệt đối không bao giờ buông ra”.

“Tranh Ngôn, hình như huynh trở nên lẻo mép rồi đấy.”

Tiêu Sơ dụi dụi cằm lên đỉnh đầu nàng, cười khê: “quá khen”.

“Thế... thế huynh nói vài lời đường mật cho muội nghe xem nào.”

Qua một hồi suy nghĩ kỹ càng, y kết hợp thêm cả nguyên tắc thứ ba mà mẫu thân dạy nữa, ghé sát vào bên tai nàng, vừa dịu dàng vừa trịnh trọng nói: “Hạ Hạ, đối với ta muội chính là một liều xuân dược”.

“...”

Lời tỏ tình ngọt ngào triu mến, đưa tình của Tiêu Sơ khiến cho Bạch Hạ đơ người hết ba nhịp thở, sau đó mới trang trọng trả lời: “Muội là đại phu của huynh đấy”.

Lần này đến phiên Tiêu Sơ nín thinh.

Khác biệt ở chỗ, Bạch Hạ kinh ngạc vì câu nói mặt dày mảy dạn khác hẳn bình thường của Tiêu Sơ, còn Tiêu Sơ lại bị đánh gục bởi phẩm đức lương y đột xuất của Bạch Hạ...

Cũng vẫn là ba nhịp thở sau, y liền nghe thấy Bạch Hạ nói tiếp: “Cho nên, muội muốn kiểm tra sức khỏe cho huynh”.

“Bây giờ?” Tiêu Sơ sừng sốt: “Muội... muội muốn bắt mạch cho ta sao?”.

“Không cần đâu, nhìn bằng mắt là được rồi.”

Tiêu Sơ nghĩ, ý của nàng chắc là định dùng cách “xem” trong bốn phương pháp chuẩn đoán “xem, nghe, hỏi và bắt mạch” để xem sắc mặt hoặc là xem mạch lưỡi gì gì đó, tuy Bạch Hạ tự xưng nổi hứng hành y khiến cho y khá ngạc nhiên, nhưng y vẫn rất phối hợp, chỉ vào ngọn đèn trong phòng: “Thế chúng ta có cần đi vào trong phòng không? Ở đó sáng hơn nhiều”.

Bạch Hạ hí hóp mắt quan sát y một phen, nhếch mép, sau đó cúi đầu sờ mũi: “Cũng có lý, nếu tôi quá thì cũng khó ước lượng kích thước chính xác”.

Tiêu Sơ đột nhiên có một dự cảm không lành, từ từ buông nàng ra rồi cảnh giác lùi về sau nửa bước: “Kích thước gì?”.

“Tranh Ngôn...”, Bạch Hạ ngẩng đầu, ngày tức khắc chuyển snag về mặt nghiêm túc chính trực: “Huynh thật sự không muốn có một đứa con sao?”.

Vì sắc mặt của Bạch Hạ biến đổi quá nhanh làm cho đầu óc Tiêu Sơ cứ bấn loạn cả lên, nhưng sau cùng y cũng bắt giác thuận theo lối suy nghĩ của nàng mà nghiệm mặt, trả lời: “Ta đã nói rồi, ta chỉ cần có chính muội là đủ. Ta cũng từng nói, muội vĩnh viễn là Bạch Hạ”.

“Muội biết là huynh đang tính chuyện sau này cho muội, nhưng mà...”

“Hạ Hạ...”, giọng nói của Tiêu Sơ trầm xuống: “Nếu chúng ta có con, như vậy nó sẽ là hậu nhân của Tiêu gia, cần phải lớn lên ở Tiêu gia”.

Bạch Hạ ngược mắt, trong đôi mắt không hề phản chiếu bất kỳ ánh trắng sao nào, những cũng vẫn sáng long lanh: “Huynh không nhẫn tâm để mẹ con muội mẫu tử phân ly, cũng không nhẫn tâm bỏ buộc nửa đời sau của muội tại Tiêu gia. Tranh Ngôn, muội hiểu mà”.

Tiêu Sơ mỉm cười, không muốn tiếp tục chủ đề này nữa bèn giờ tay véo chóp mũi nàng: “bản thân mình còn y hệt như một đứa trẻ, sao mà làm mẹ được? Thôi thì mình cứ tạm đặt chuyện này sang một bên cái đã, qua một, hai năm sau rồi bàn, dù gì thì tương lai vẫn còn dài mà”.

“Huynh nói cũng phải!” Bạch Hạ chớp chớp mắt, lúm đồng tiền nhỏ xinh, khuôn mặt tươi như đóa hoa đào mới nở, vẻ mặt xinh đẹp rạng rỡ không tả xiết: “Cho nên muội mới phải kiểm tra kích thước của huynh cho rõ ràng, để mà còn giúp huynh chuẩn bị bong bóng cá thích hợp chứ”.

(*) Bong bóng cá: Người Trung Quốc xưa thường dùng bong bóng cá làm bao cao su.

Tiêu Sơ sững sờ sau đó liền bối rối: “Bong... bong bóng cá...”.

“Chắc không phải huynh không biết cái này dùng để làm gì chứ?”

“Biết... biế chứ.” Không chỉ đầu óc của Tiêu Sơ hỗn loạn mà ngay cả lưỡi của y cũng rú cả lại: “Nhưng... nhưng... nhưng mà... vẫn... vẫn... vẫn còn cách khác mà...”.

“Mấy cách khác muội đã tìm hiểu cả rồi, song tất cả đều không bằng bong bóng cá, vừa thuận tiện, vừa đàngs tin vừa thực dụng. Hơn nữa, huynh biết rồi đấy, muội luôn luôn tin tưởng đạo lý ‘là thuốc ắt có ba phần độc’, cho nên chưa đến lúc cần uống, muội tuyệt đối không uống thuốc đâu.” Bạch Hạ chấp tay sau lưng, ngửa cổ lên, ghé sát khuôn mặt nghiêm túc lại gần Tiêu Sơ đang tròn tròn mắt, thoát trông rất ôn hòa, rất dễ tính, hiểu chuyện: “Có điều nếu như huynh thật sự không muốn dùng thì cũng được thôi, muội cũng không miễn cưỡng huynh, mình vẫn còn một sự lựa chọn cuối cùng”.

Tuy dự cảm không lành càng lúc càng tăng, nhưng chuyện đến nước này, chỉ có thể dù biết rõ đây là một cái hố lớn vẫn phải vì nghĩa quên mình mà nhảy vào trong đó. Tiêu Sơ nhắm mắt, hạ quyết tâm: “Cách gì?”.

“Bôi bên ngoài.”

“... Là sao?”

Bạch Hạ cười hi hi lắc lắc chiếc bình ngọc nhỏ nàng vẫn luôn cầm trên tay: “Bôi cái này thì sẽ không phải sinh con nữa”.

“... Bôi ở đâu?”

Con mắt Bạch Hạ đảo xuống phía dưới, khuôn mặt Tiêu Sơ lập tức xanh mét: “Muội... muội đang đùa phải không?”.

“Huynh đang hoài nghi y thuật của muội hay là y đức của muội?” Bạch Hạ nhướn mày, tiếp đó khóe mắt nàng liền cong lên, cả người nàng tiến sát về phía trước, bàn tay trống không di chuyển men theo vạt áo, cách một lối áo lót mỏng manh nàng sờ lên bụng dưới Tiêu Sơ, ân cần dịu dàng khơi gợi y từng chút một: “Hay là huynh định chờ qua mười ngày nửa tháng nữa, đến khi tìm được bong bóng cá phù hợp rồi mới tiếp tục chuyện còn dang dở vào sáng hôm trước?”.

Bầu trời càng mù mịt hơn, không khí cũng ẩm thấp hơn, vậy nên việc hít thở càng khó khăn hơn.

Tiêu Sơ cảm thấy giờ khắc này mình giống hệt con cá bị hồng bong bóng nặng, chỉ thở ra chứ không hít vào. Quat nhiên là chỉ có những lúc sắp ngạt chết mới biết được không khí là thứ quý giá đến mức nào...

“Muội đã sớm dự tính trước.”

“Muội đâu có ép huynh.”

“Ta còn có quyền lựa chọn không?”

“Huynh có thể lựa chọn tự bơi hoặc muội sẽ bơi cho huynh.”

“... Không dám làm phiền đâu.”

Hiện giờ, Tiêu Sơ đang ngồi trong bồn tắm tại phòng ngủ của mình, nhìn chăm chăm chiếc bình ngọc trong tay mà sững người.

Nước rất lạnh, những hai má y lại nóng như lửa.

Điều này khiến Tiêu Sơ có chút hoài nghi, mình có phải phát sốt rồi không? Nếu không thì, chẳng lẽ ông trời hiển linh đã thực hiện lời đường mật y nói ban này, nâng thật sự trở thành liễu xuân được đối với y rồi sao?

Bằng không, sao tự dung thân thể y lại có phản ứng như thế này chứ? Hơn nữa, y lại còn chấp nhận yêu cầu quá sức kỳ lạ, chưa từng nghe kia của nàng.

Bơi cái này lên... Trời ạ!

Nàng đang đùa giỡn với y phải không? Đúng không? Đúng không...

Đang đắn đo không biết phải làm sao thì bên ngoài bỗng vang lên một tiếng động lớn, cánh cửa bị đập mở, mùi hương rượu bay tới, tiếp đó một thiếu nữ với gương mặt đỏ bừng xông vào trong...

Tình cảnh này sao mà quen quá.

“Tranh Ngôn, lần này huynh không mọc râu dài, cũng không biến thành ôn già nữa chứ?”

“Hạ Hạ, muội lại uống rượu nữa rồi?”

“Bởi vì muội cũng có việc vẫn chưa làm xong.”

“Thì ra ngày hôm đó muội trở về là muốn cùng ta...”

Bạch Hạ bám lên thành bồn tắm, nghiêng người cắn mạnh lên môi Tiêu Sơ.

Thế là không chỉ có môi gương mặt Tiêu Sơ nóng bỏng mà cả thân thể và đầu óc y đều nóng tựa như lửa đốt...

Nhờ có sức mạnh của rượu, lòng ham muốn của Bạch Hạ đã dâng lên đến mức gần như sắp bùng nổ, nàng nhanh nhẹn cởi hết áo ngoài, nhảy ùm vào trong nước, định chuẩn bị cùng y uyên ương hí thủy.

Ngay một khắc sau nàng đã nhảy ra khỏi bồn, hét lớn: “Có phải là mùa hè đâu, sao huynh lại đi tắm nước lạnh chứ?!”

Từng mảng da thịt trắng nõn như bạch ngọc lộ ra, dẫn dụ kích thích người ta,...

Tiêu Sơ cho rằng, nếu đối mặt với cảnh tượng quyến rũ nóng bỏng khiến người ta huyết mạch sôi sục như thế này mà còn có thể bình tĩnh, không bị kích thích thì đó không phải là Liễu Hạ Huệ, mà là thái giám.

Mà Tiêu Sơ đương nhiên không phải thái giám, cho nên tất nhiên là bị kích thích, hơn nữa còn phải hành động ngay.

Y bèn đứng dậy, ra khỏi bồn tắm.

Bạch Hạ lập tức đứng lặng người.

Án tượng mà Tiêu Sơ mang lại cho người khác từ trước đến giờ chính là một văn sĩ có học thức uyên bác, mặc trường bào với ống tay áo rộng, vẻ ngoài nho nhã điềm đạm, dịu dàng tuấn tú, thích gây đàn dưới trăng, thổi tiêu trước gió, ca hát bên ly rượu nồng, là một công tử quý tộc tay trái gà không chặt, chỉ biết phe phẩy quạt dạo chơi trên đường lớn, chưa nếm phải khổ cực chốn nhân gian.

Mà Tiêu Sơ ngay trước mắt nàng đây, lại có thân thể trắng kiêu của người luyện võ hòa cùng khí chất của quân nhân từng xông pha nơi trận mạc, khiến cho mỗi khối cơ bắp, mỗi tác da thịt y đều tản ra sự mạnh mẽ hiên ngang.

Mái tóc đen nhánh ướt đẫm thoát khỏi sự bó buộc của (*)ngọc quan, thả xõa sau lưng, vài sợi dính lên má y, một phần tóc phủ qua xương quai xanh, men theo ngực y buông thẳng đến phần eo, những giọt nước từ trên đỉnh đầu y chảy xuống, hợp thành vô số dòng nước nhỏ từ từ phác họa cận kề trên thân thể không hề che đậy của y.

(*) Ngọc quan: Một loại cài tóc của nam nhi thời xưa.

Ánh mắt của Bạch Hạ không thể kiềm chế được di chuyển từ trên xuống dưới theo dòng nước...

Sau đó, thì nàng đứng bất động.

“Rượu có thể khiến người ta can đảm hơn”, quả thật là lời của cổ nhân thì cấm có sai.

Vì bị ngâm nước lạnh nên sự ham muốn do rượu kích động của Bạch Hạ cũng xẹp xuống luôn. Vừa nhìn thấy vùng bụng thon gầy rắn chắc, khuôn mặt Bạch Hạ liền đỏ bừng hết như rừng hoa bách hợp đỏ đang nở rộ, ánh mắt không thể nào di chuyển xuống thấp hơn được nữa, chỉ có thể dịch sang bên cạnh, nhìn vào cái bóng được ánh đèn chiếu trên tường.

Bạch Hạ cảm thấy trong mũi mình dường như có chất lỏng nóng hổi đang chộn rộn...

Vừa mới định đưa tay lên bịt mũi liền nghe thấy một giọng nói ôn hòa pha chút trầm thấp khàn khàn vang lên bên tai: “Hạ Hạ, muội quên rồi sao? Hành vi của cầm thú phải để cho nam nhân làm mới đúng”.

Hoảng loạn thu ánh mắt từ trên bức tường về, đúng lúc đó nàng đối diện với vòm ngực cường tráng đã chạm tới chóp mũi mình, thế là nàng lại vội vàng tháo chạy, khi nàng vô tình cúi đầu, hạ tầm mắt, khí huyết nàng lập tức dồn lên đỉnh đầu.

Trong khoảnh khắc đó, nàng tựa như được người khai sáng, linh ngộ được cái gì gọi là “khối thứ bảy” theo lời của Hoa Thái Du. Chính là cái khối nằm ngay ở gần sáu khối cơ bụng đó.

Nhưng, nếu là nam nhân có cái bụng bự thì phải làm sao? Lẽ nào gọi là khối thứ hai à?

Tiêu Sơ thấy nàng nhìn chằm chằm mình không chớp mắt, không kìm lòng nổi có chút xấu hổ, lúng túng, nhưng y cũng cảm thấy độ nóng và sự khát vọng bao phủ lên từng lỗ chân lông trên người y.

Bất đắc dĩ hít một hơi thật sâu, y cười khẽ một tiếng, cố kiềm chế dục vọng, khàn giọng hỏi: “Nhìn đủ chưa?”.

Nàng bỗng rơi vào trạng thái mất kiểm soát, rồi cố hết sức diêm tĩnh cảm lấy bình ngọc tay y, mở ra, đổ một chút cao dược trong suốt vào lòng bàn tay rồi ngẩng đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói: “Muội là đại phu của huynh, bởi vậy chuyện này nên để muội làm mới đúng”.

Tiêu Sơ mới đầu sừng sốt, tiếp đó đến kinh ngạc, sau đó sụp đổ, cuối cùng bùng nổ.

Khom mình ôm ngang lấy Bạch Hạ, y dựa vào một chút lý trí cuối cùng còn sót lại, một chút ánh sáng cuối cùng trong đôi mắt đen sâu không thấy đáy hỏi: “Hạ Hạ, ở cùng ta muội thật sự không hối tiếc chứ?”.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua tầm mắt y, trong đôi mắt Bạch Hạ đã sóng sánh thủy quang, ngay cả hơi thở cũng mang theo hơi nước mềm mại: “Tranh Ngón, chỉ cần trong mắt huynh có muội thì muội không bao giờ hối hận cả”.

“Không chỉ là trong mắt, mà còn ở đây nữa...”

Tiêu Sơ kéo bàn tay nàng, đặt lên phía trên trái tim y, ánh sáng trong đôi mắt dần tắt đi, thay vào đó là màn sương phẳng phất một màu đỏ rực.

Y cúi người, nụ hôn gấp gấp lưu luyến trên vầng trán láng mịn của nàng, chóp mũi hơi vênh lên, đôi môi hồng đào, chiếc cằm thon thon, cái cổ mảnh khảnh, phần xương quai xanh xinh đẹp, bờ ngực đáng yêu...

Thân thể Bạch Hạ căng cứng, hơi thở dồn dập, hồn phách như bay mất, nàng chỉ biết dựa theo sự dẫn dắt của y cùng bản năng nguyên thủy nhất đáp lại một cách trực trác.

Dựa vào y thuật của cha và các ca ca, nên khi gặp mặt nhau nhất định sẽ nhìn ra được trong người Tiêu Sơ đang trúng loại độc gì và kết cục sẽ ra sao. Mà dựa vào tình thương họ dành cho nàng, chắc chắn nàng sẽ phải phò thác cả đời mình cho y. Huống hồ gì, bây giờ căn bệnh của nàng đã có hy vọng trị khỏi, nàng còn cả một đoạn đường đời dài cần phải đi.

Cho nên, nàng phải ra tay trước giành lợi thế, dùng một cách tuy rằng khá cũ, khá dung tục nhưng lại rất hiệu quả: “Để gạo nấu thành cơm”.

Còn cả loại thuốc bôi bên ngoài này nữa, không phải là để ngăn không cho mang thai mà dùng để cầm máu.

Tuy rằng trong đêm đầu tiên sẽ chảy máu, nhưng nàng cũng không muốn máu lại chảy thành sông đâu...

Tiêu Sơ đã nói đúng, nàng đích thực đã sớm lên kế hoạch. Thật ra, kế hoạch lớn nhất của nàng chính là sinh hài tử cho y. Bởi lẽ, tuy nàng vẫn mãi mãi là Bạch Hạ nhưng nàng cũng mãi mãi chỉ là thê tử của y mà thôi.

Đời này kiếp này, mối tình này đã có đơm hoa kết quả, nàng không hề hối hận, nàng cam tâm tình nguyện...

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: CHƯƠNG 20

Tướng ngủ của Tiêu Sơ và Bạch Hạ đều xem như khá yên ổn, không có những thói quen xấu như ngáy to, nghiêng rặng, lăn lộn lung tung, hay vung tay đá chân... Thế nhưng điểm khác biệt chính là từ nhỏ Bạch Hạ đã ngủ cùng một giường với Tô Tử Chiêu, sớm đã quen với việc có người nằm bên cạnh mình, đương nhiên như vậy nàng sẽ ngủ rất ngon. Còn Tiêu Sơ thì từ trước đến giờ đều ngủ một mình, bởi vậy gần đây chất lượng giấc ngủ của y thật chẳng phải chỉ hơi giảm sút không thôi đâu. Hơn nữa, tối nào cũng phải “nỗ lực cây cây”, khó tránh khỏi có những dấu hiệu của việc “lao lực quá độ”.

Đối với chuyện này, Tiêu Sơ luôn tỏ như đó là vết thương nhỏ vẫn có thể xông pha trận tuyến, kiên trì chính là thắng lợi. Còn Bạch Hạ thì rất cảm động với tinh thần gan dạ của y, quyết tâm nhất định phối hợp tới cùng hoàn thành lý tưởng cao cả của y, cho dù chết cũng phải chết trên tiền tuyến để sau này trên bia mộ còn có thể khắc lên tám chữ lớn: “Cúc cung tận tụy, tinh tấn nhân vong (1)”...

(1) Tinh tấn nhân vong: Vì cạn kiệt sức lực mà chết.

Trời vừa tờ mờ sáng, Tiêu Sơ đã bị Bạch Hạ trở mình đánh thức. Y vốn ngủ không sâu, đã tỉnh rồi thì rất khó ngủ lại, phía đông đã dần sáng rồi, y dứt khoát dụi dụi mắt để xua đi cơn buồn ngủ.

Nhắm mắt dưỡng thần một lúc, y mới hơi nhồm dậy, vươn tay ôm lấy Bạch Hạ vào lòng mình, hôn lên bờ vai hằn bóng mịn màng của nàng, rồi giúp nàng đếm lại góc chăn, che đi cánh xuân tươi đẹp khiến người ta mê đắm. Trải qua một loạt hành động như vậy nhưng người trong lòng chỉ chep chep miệng ôm lấy y, dụi dụi đầu lên vòm ngực y, vẫn ngủ say như trước.

Nương theo ánh sáng ban mai yếu ớt từ bên ngoài xuyên qua lớp giấy dán trên cửa sổ, nhìn đáng vẻ hồn nhiên của Bạch Hạ, Tiêu Sơ không kiềm chế được dùng ngón tay điểm nhẹ lên chóp mũi nàng: “Muội đó, muội đó, vừa ngủ một cái là say như chết, y như con heo ấy, cho dù bị người ta trùm bao khiêng đi bán cũng không biết”.

Dường như cảm thấy ngứa ngứa, Bạch Hạ chun mũi, lèm bèm nói: “Đừng tới nữa, đừng tới nữa, lần này sẽ không khách khí đâu...”.

Tiêu Sơ: “...”.

Buổi chiều, sau khi Bạch Hạ đi ra ngoài dạo một vòng để tiêu com, trở về đã nhìn thấy Tiêu Sơ mặc một bộ thường phục ở nhà màu trắng ngà, trên mái tóc đen nhánh cài nghiêng một cây trâm bạch ngọc, y đang ở trong phòng vẽ tranh.

Một tay cầm bút, một tay vén tay áo, y phục nhẹ nhàng thoải mái...

Ánh mặt trời rực rỡ hắt lên phục sức tao nhã của y, càng làm nổi bật đường nét khuôn mặt nhìn nghiêng vô cùng tuấn tú, lông mi vừa dài vừa dày, cánh mũi vừa cao vừa thẳng, đôi môi mỏng hơi mím lại khiến cho trên phần chóp ở môi trên hình thành một góc nhọn nho nhỏ, thoạt nhìn trông khá là hấp dẫn...

Bạch Hạ đột nhiên thấy hứng tình, thế là nàng liền nhào đến quấy rối không hề khách sáo.

Hành động quấy rối này của nàng khiến cho Tiêu Sơ không kịp đề phòng, tay y vô tình run nhẹ làm một giọt mực đen rơi thấm vào trên bức họa, y tức khắc giậm chân bình bịch: “Ta đã vẽ nó hết mấy ngày trời, chỉ còn thiếu mỗi một bước nữa thôi là xong rồi, vậy mà, đáng tiếc! Thật là đáng tiếc quá đi mất!”.

Bạch Hạ ăn vụng thành công, thỏa mãn ôm lấy cổ Tiêu Sơ, bám lưng lẳng trên người y, thấy y nói liền vội vàng quay đầu lại nhìn, một bức họa sơn thủy sinh động tràn đầy sức sống, cảnh vật tươi đẹp, ý tưởng sâu xa, vậy mà ngay giữa sơn cốt lại bị dính một vết mực lớn, phá hỏng toàn bộ bức họa, Bạch Hạ ngại ngùng lè lưỡi: “Hình như cũng có chút đáng tiếc đấy, không có cách nào chữa lại sao?”.

Tiêu Sơ chỉ thờ dài lắc đầu.

“Thế thì thôi đi vậy, chẳng qua chỉ là một bức tranh thôi mà, huynh lại vẽ lại bức khác không phải được rồi sao?”

Tiêu Sơ không lên tiếng, khuôn mặt buồn bã nẫu ruột nẫu gan.

Bạch Hạ cũng hết cách rồi. Nàng biết phạm là mấy văn nhân, thi sĩ thích viết chữ, vẽ tranh đều có một loại tình cảm khác thường đối với tác phẩm của mình, một khi nó bị hủy đi, thì những chuyện không mấy văn nhả như nổi khùng liều mạng xảy ra cũng chẳng hiếm lạ gì. Hơn nữa họ còn chú trọng cảm hứng để sáng tác, nghe nói tuyệt đối không thể làm lại được.

Bạch Hạ không sợ Tiêu Sơ liều mạng, chỉ sợ y chau mày.

“Tranh Ngôn, muội xin lỗi mà! Huynh đừng có chau mày nữa được không? Huynh vừa chau mày lòng muội liền đau ngay, đau lắm! Đau lắm! Một người đang đau lòng như muội làm sao để an ủi một người đang chau mày như huynh đây...”

Tiêu Sơ cúi đầu nhìn Bạch Hạ đang nép vào trong lòng mình, làm bộ yêu kiều đáng yêu như chim non bé nhỏ, khoe miệng y giật giật: “Hạ Hạ, muội không chỉ muốn hủy bức họa của ta mà còn muốn ta buồn nôn đến chết có phải không?”

Bạch Hạ nhìn thấy y cụt hứng, hơn nữa còn có dấu hiệu chuẩn bị thở ngắn than dài, không khỏi có chút cảm giác thất bại: “Bức họa dù sao cũng hỏng rồi, còn làm gì được nữa? Chắc huynh cũng không bảo muội vẽ bức khác đền cho huynh được chứ? Muốn vậy thì cũng phải để muội có cái bản lĩnh đó mới được!”

“Không cần phải cầm bút đâu, động thủ là được rồi.”

“Động thủ?”, ánh mắt Bạch Hạ liếc xuống phía dưới: “Bây giờ á? Huynh xác định chỉ cần muội động thủ thôi chứ?”

Khoe miệng Tiêu Sơ lại giật giật, hít một hơi thật sâu: “Ta không phải có ý này...”

“Thế thì muội còn động thủ được với huynh ở chỗ nào nữa?”

“Không phải là với ta...” Tiêu Sơ dường như cảm thấy đau đầu, ần ần hai bên thái dương mà thở dài, sau đó nhìn bàn tay nhỏ trắng nõn đang hươ qua hươ lại trước mặt mình, lại hít sâu thêm một hơi nữa, cắn răng bẻ nâng lên: “Bỏ đi, bỏ đi, cứ làm theo cách muội lý giải trước đã, còn cần dùng cái gì thì để ta quyết định!”

“Có thể dùng mấy thứ đồ bá mẩu cho không?”

“Không được!”

“Nhưng trước giờ đều chẳng dùng tới, lãng phí quá...”

“Hạ Hạ, muội mà còn cứ nói mãi không ngừng thế này thì ta bắt muội động khẩu đấy nhé.”

“Tranh Ngôn, huynh càng ngày càng hạ lưu rồi đó! Thật là quá đáng mà! Nhưng, ta thích huynh quá đáng như vậy...”

“...”

Ba ngày sau, khi Bạch Hạ nhìn thấy phong cảnh sông núi hoa cỏ xung quanh thấy rất quen mắt thì nàng mới bừng tỉnh: “Đây là cảnh trong bức họa của huynh đây mà!”

Tiêu Sơ gạt đầu, chỉ vào một khoảng đất trống trước mặt: “Chỗ này chính là chỗ bị vết mực dính vào đó, đáng ra sẽ là một ngôi nhà gỗ”.

Bạch Hạ lại bừng tỉnh: “Cho nên lúc huynh nói ‘động thủ’, ý chính là động thủ xây nhà?”

Tiêu Sơ lại gạt đầu, nụ cười lại càng rạng rỡ hơn, để lộ ra hai hàm răng trắng đều tăm tắp.

Bạch Hạ nhìn những vật liệu như gỗ, đinh, búa, rìu, dây thừng, thước đo chất đầy bên bãi đất trống, cho đến một chiếc lều vải nhỏ thường dùng trong quân đội, còn cả một túi lớn đựng đồ ăn, thức uống, y phục cùng đồ dùng thường ngày, nàng cảm thán: “Xem ra huynh đã sớm chuẩn bị sẵn rồi!”

Thế là dưới ánh nắng rực rỡ, hàm răng Tiêu Sơ lại càng phát ra ánh sáng chói mắt hơn nữa.

Bạch Hạ liếc nhìn đáng vẻ dương dương tự đắc của y, đảo mắt mấy vòng: “Nếu trước đó muội đã động thủ xong rồi thì bây giờ chỉ cần động khẩu thôi là được rồi”.

Tiêu Sơ sùng sốt, rồi thẹn thùng: “... Động... động khẩu?”

Bạch Hạ lấy một quả táo từ trong tay nải ra, nhàn nhã ngồi trên một chiếc cọc gỗ, dùng bàn tay không đưa đến bên miệng, cười hi hi mấy tiếng giòn tan rồi hét lên: “Tranh Ngôn, cố lên!”

Hàm răng trắng đều của Tiêu Sơ tức thì không còn tỏa sáng nữa...

“Đang yên đang lành sao tự dưng huynh lại nghĩ tới chuyện xây nhà?”

“Bởi vì ta muốn tự tay xây dựng cho muội một căn nhà, một căn nhà của riêng chúng ta.”

“Huynh có thời gian để làm không?”

“Cha bảo chúng ta không cần phải gấp gáp vội vàng, ta bèn quyết định chờ qua mùa hạ, tới khi trời tiết mát mẻ hơn một chút rồi mới khởi hành. Hơn nữa, ta đã thượng tấu lên Hoàng thượng, giảm đi phần lớn công việc, chỉ để lại tước vị thôi, cho nên từ nay về sau thời gian chính là thứ ta có nhiều nhất đấy.”

“Tại sao?”

“Vì ta muốn ở bên muội đó!”

“Huỳnh đòi tính rồi à?”

“Ai bảo được tính của viên xuân được như muối lợi hại quá làm gì?”

Đối với công việc xây nhà này, Bạch Hạ kiên quyết quán triệt nguyên tắc “chỉ động khẩu, không động thủ” này tới cùng. Những lúc Tiêu Sơ làm việc mệt nhọc, mồ hôi đổ như mưa, nàng liền ở bên cạnh hô hào cổ vũ, thỉnh thoảng tâm trạng thoải mái nàng còn có thể cất giọng hát vài ba điệu sơn ca, nhưng tuyệt đối không động tay giúp đỡ, cùng lắm nàng chỉ giúp bưng trà rót nước, lau mồ hôi hay nói vài lời đường mật có tính sát thương cực đại, khiến Tiêu Sơ muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Tiêu Sơ không biết làm công việc của thợ mộc, có điều lúc hành quân bỏ trận y đã từng nhìn thấy công binh thiết kế và xây dựng, cho nên nhờ vào vận dụng nguyên tắc “chưa ăn thịt heo thì cũng đã từng nhìn thấy heo chạy (1)”, đồng thời kết hợp những chiêu kiếm tuyệt diệu, lúc cần thiết còn phụ trợ thêm nội công thâm hậu, nên khi làm việc trông cũng rất lành nghề, còn khá là sinh động đẹp mắt nữa.

(1) Chưa ăn thịt heo thì cũng đã từng nhìn thấy heo chạy: Chưa từng làm qua công việc đó nhưng cũng biết được phải làm như thế nào

Bạch Hạ trông thấy mà há mồm kinh ngạc, vừa khâm phục y, vừa dồn sức hét lớn: “Oa! Tranh Ngôn, huỳnh thật giỏi! Huỳnh đúng là thần tiên hạ phàm, không gì là không làm được!”, đồng thời nàng còn không ngừng ngửa đầu lên trời để ngăn không cho máu mũi tuôn trào.

Bởi vì Tiêu Sơ chỉ mặc một bộ y phục mỏng, tay áo xắn cao, đai lưng buộc chặt, theo những động tác mạnh mẽ mà đường cong của các cơ bắp trên cơ thể đều hiển hiện rõ ràng, vô cùng hấp dẫn. Nào là bờ vai rộng kia, tấm lưng thẳng kia, vòm ngực rắn chắc kia, vòng eo dẻo dai kia, sáu khối cơ bụng kia, còn cả khối thứ bảy kia nữa...

Có điều Bạch Hạ cũng đã nhanh chóng nhận ra rằng, tuy rằng nếu không có Tiêu Sơ thì tuyệt đối nàng chẳng làm gì được, nhưng Tiêu Sơ cũng tuyệt đối không phải là vạn năng.

Y không biết làm rất nhiều việc, chẳng hạn như không biết giặt y phục, không biết dọn dẹp, không biết đun nước, không biết nấu cơm...

Suy cho cùng thì y cũng là công tử quyền quý, từ nhỏ cơm đưa đến tận miệng, áo đưa đến tận tay. Khi y đi xuất chinh thì cũng có người hầu hạ chu đáo, mấy chuyện này y không biết làm thì cũng rất bình thường.

Trong vùng rừng núi hoang vu này chỉ có mỗi hai người sinh sống, khi mà một người hoàn toàn không biết tí gì, mà người kia tốt xấu gì cũng biết một chút thì đành phải ngoan ngoãn cam chịu số phận mà làm việc thôi.

Dựa vào tài nấu ăn của Bạch Hạ, bánh quả phi chính là món duy nhất nàng có thể làm cho ra hồn, ngoài nó ra thì còn lại đều là những món nàng không nấu được, vậy mà lúc này chúng lại không ngừng ra lò, vừa nóng hôi vừa bắt mắt...

Cũng may Tiêu Sơ biết nhìn xa trông rộng, trước khi đi y phái người chuẩn bị một ít thức ăn đã nấu chín và khá nhiều thức ăn khô, chỉ cần chế biến thêm một chút là ăn được.

Có điều bởi vì cả hai đều là loại người chưa từng làm việc nhà bao giờ, không biết quý trọng lương thực, lúc nấu ăn cũng không biết căn lượng dùng cho vừa đủ nên đã lãng phí rất nhiều, thế là lương lương thực vốn dùng trong hai tháng vậy mà chỉ trong hai mươi ngày đã hết sạch trơn.

Theo lý mà nói, ở đây là vùng núi, thú rừng chim chóc nhiều vô số, tùy ý bắt vài con về nướng lên thì thành một món ngon rồi. Nhưng bởi vì lúc trước những món ăn không hết đều đem ra cho mấy con thú nhỏ xung quanh ăn, về sau, có mấy con dạn dĩ một tí còn canh đúng thời gian, đúng địa điểm chạy tới chờ cho ăn nữa chứ. Bởi vậy Bạch Hạ liền tuyên bố giữa nàng và chúng đã hình thành nên một tình cảm rất sâu đậm, cảm Tiêu Sơ có ý định ăn thịt thú rừng.

Không còn cách nào khác, họ đành phải ra ngoài, đi tới trấn lân cận để mua thôi, Bạch Hạ đã quen đi đường núi nên chủ động xung phong nhận nhiệm vụ quanh vịnh này.

Vừa mới sáng ra nàng đã vui vẻ đi ra ngoài, đến khi trời nhá nhem tối mới dắt hai con ngựa thồ theo một đồng bao lớn bao nhỏ, bình an quay trở về, song vừa về đến nơi, Bạch Hạ đã bị dọa cho hết hồn một phen.

Tiêu Sơ đang ngồi trên nóc của một ngôi nhà gỗ sắp xây xong, vây xung quanh là một đám chim chóc rồi cả sóc nữa...

Vừa nhìn thấy Bạch Hạ, đám thú nhỏ đã chen chúc nhau chạy tới như ong vỡ tổ, còn tự động mở tay nài ra chia nhau ăn rồi sau đó ùn ùn tản đi.

Tiêu Sơ vẫn giữ nguyên tư thế như vậy, vàng trắng vừa tròn vừa lớn làm nền phía sau y, khiến y trông vừa anh tuấn lại vừa lạnh lùng, còn toát ra vẻ thâm trầm sâu lắng cùng nét phiến muộn nhàn nhạt.

Bạch Hạ không hiểu tại sao, bèn nhảy luôn lên trên đó.

“Tranh Ngôn, huỳnh sao vậy?”

Cuối cùng Tiêu Sơ cũng thoát ra khỏi trạng thái bất động, xoay đầu nhìn nàng, chớp chớp mắt vài cái, khước miệng xì xuống: “Hạ Hạ, muối đi lâu quá...”. Đáng vẻ vô cùng đáng thương, giọng nói nghe cực kỳ uất ức.

Bạch Hạ ngẩn người ra: “Chẳng phải muội đã nói là đi cả ngày rồi sao?”

“Nhưng mà ta không ngờ một ngày lại dài như thế.”

“Huynh ăn nhầm cái gì rồi đấy? Ăn trúng nấm độc rồi hả?”

“Hôm nay ta chưa ăn cái gì hết.”

“Đã để lại thức ăn cho huynh rồi, làm nóng lên chút là ăn được rồi mà, sao huynh lại không ăn?”

Tiêu Sơ thở dài, rụt rè nói: “Cháy cả rồi”.

Bạch Hạ vội vàng nhìn về phía căn bếp nhỏ được dựng tạm lên, dưới bầu trời đêm tối tăm mù mịt là một mảnh tro tàn đen sì sì...

Tiêu Sơ ngoan ngoãn cúi đầu, vẫn làm ra vẻ điềm đạm đáng yêu: “Ta dựa theo cách nhóm lửa trong quân đội mà làm, nào ngờ lại trở thành như thế này”.

“Quân đội...” Bạch Hạ giơ tay lên lau mồ hôi lạnh: “Đây nào có phải là nhóm lửa, rõ ràng là đang phóng hỏa đốt rừng mà..”.

Tiêu Sơ ngồi thẳng lại, mặt nghiêm túc: “Ta đói lắm”.

Bạch Hạ phui phui tay đứng dậy: “Được rồi, muội biết rồi, muội mua nhiều thứ ngon lắm đây này, huynh mau xuống đi”.

“Ta muốn ăn muội”.

“Hả?...Á!”

Từ khi dựng trại ở nơi rừng núi hiểm có bóng người qua lại này, Tiêu Sơ và Bạch Hạ, hai con người duy nhất ở đây cứ suốt ngày bị đám động vật vây quanh. Có nhiều lúc vừa ngủ dậy, thậm chí trong khi họ đang làm gì đó liền phát hiện trong, ngoài lều vài đều có đủ các loài động vật mang theo tinh thần học hỏi đến ngồi chồm hổm mà xem.

Thế là sáng ngày hôm sau, Bạch Hạ tóc tai bù xù chạy ra mở cửa lều, vút một con chuột chũi từ bên trong ra, con này chẳng nhưng nửa đêm đào hang tới tận chân giường người khác, còn đi nhìn trộm chuyện riêng tư của người ta...

Giữa tháng Năm, trải qua một tháng lễ hai mươi sáu ngày, sau khi bị đồ ngã hai lần rồi dựng lại, ba gian phòng gỗ nhỏ đã chính thức hoàn thành, bề ngoài tuy thô sơ mộc mạc nhưng ít nhiều gì cũng không nghiêng không ngã, không bị lọt gió, không bị dột mưa.

Tiêu Sơ ôm Bạch Hạ đứng trước căn nhà, vừa chỉ vào vừa tự hào nói: “Đây chính là nhà của chúng ta, do một tay bản hầu gia xây nên đấy, là ngôi nhà thuộc về muội và ta, muội thích không?”

“Ừm.”

“Hạ Hạ, sau này lỡ như chúng ta cãi nhau khiến muội nổi giận, muốn trở về nhà mẹ đẻ thì cứ đến đây đi.”

“Đây cũng đâu phải nhà mẹ đẻ của muội chứ.”

“Mai Linh xa quá mà, ta cũng không muốn chúng ta tốn nhiều thời gian đi đường đến vậy. Hơn nữa ta thật không nhẫn tâm để muội lận lộn đường xa, trèo đèo lội suối như thế.”

“Học cái tốt không học, sao lại đi học mấy lời buồn rĩ nổi da gà đó của muội chứ?”

“Muội cũng biết là không tốt à? Cái này gọi là lấy gậy ông đập lưng ông đấy!”

Bạch Hạ hừ một tiếng, sau đó nàng xoay người lại đứng trước mặt Tiêu Sơ, nghiêm túc nhìn y: “Muội sẽ không tùy tiện bỏ đi đâu. Bởi vì cuối cùng muội cũng hiểu ra rồi, dù vì bất cứ nguyên do gì, chỉ cần bỏ đi thì sẽ gây ra tổn thương cho đối phương. Yêu không phải là trốn chạy, cũng không phải từ bỏ, mà là phải cố gắng. Vậy nên Tranh Ngôn, muội yêu huynh, nên sẽ cố gắng để ở bên cạnh huynh, được ở cùng với huynh. Nếu có một ngày muội ra đi, có nghĩa là muội đã không còn yêu huynh nữa, vậy thì huynh cũng không cần phải đi tìm muội làm gì, bởi lẽ huynh nhất định sẽ không tìm thấy đâu!”

“Ta đã nói rồi, nhất quyết sẽ không cho muội có cơ hội bỏ đi nữa đâu”, Tiêu Sơ cúi đầu, cẩn thận lên trán nàng: “Hạ Hạ, ta đã không thể rời xa muội từ lâu rồi, không có muội ta sẽ đói chết”.

“Huynh lại hạ lưu!”

“...Tại muội suy nghĩ bậy bạ thôi..”

“Muội nói huynh hạ lưu thì chính là huynh hạ lưu!”

“Thế thì ta không hạ lưu thật, há chẳng phải có lỗi với muội lắm sao?”

Tiêu Sơ cười sáng khoái bề Bạch Hạ lên, sai bước đi vào trong căn nhà mới, đặt lên chiếc giường mới, đóng hết tất cả các cửa rồi buông rèm trúc xuống, cả căn phòng tối om như mực: “Thế này thì không phải lo bị đám thú rừng đó vây quanh làm phiền nữa rồi”.

Khẽ lau đi những giọt mồ hôi trên người nàng, nuốt lấy hơi thở hỗn hển khó có thể kiềm chế của nàng, ngậm lấy vành tai xinh xắn nóng rực, Tiêu Sơ hơi thờ dốc, thầm thì: “Ta không biết như thế nào mới gọi là thích một người, chỉ biết rằng phải đem lại cho nàng ấy một ngôi nhà che gió che mưa, giữ chặt lấy nàng ấy, bám lấy nàng ấy, khiến cho mỗi giờ, mỗi khắc nàng ấy ở bên cạnh ta đều cảm thấy thật vui vẻ. Hạ Hạ, có thể ta vẫn chưa thể hoàn toàn biết được sở thích của muội, nhưng ta nhất định sẽ dùng cả quãng đời còn lại của ta để tìm hiểu”.

“Sở thích sẽ thay đổi mà, chẳng hạn như trước đây muội thích ăn ngọt, nhưng ở với huynh lâu rồi, dần dần lại thích ăn thịt chân giò muối. Thật ra Tranh Ngôn..”, Bạch Hạ tựa vào vòm ngực cũng ướt đầm mồ hôi của y, dễ dàng tìm được vị trí thoải mái nhất cho cả hai người, dùng ngón tay di vài vòng trên phần bụng dưới của y: “Chúng ta chỉ cần biết được một ưu điểm của đối phương là được rồi”.

Hơi thở của Tiêu Sơ bắt đầu nặng nề hơn: “Là gì?”.

“Muội biết được chiều dài của huynh, huynh biết được chiều sâu của muội.”

“...”

Vừa dứt lời, một con tê tê đi lạc từ dưới nền nhà lăn ra...

Khi Tứ Muội và Chiến Phong tìm đến nơi thì đứng vào lúc hoàng hôn, ánh tà dương chiếu lên dòng suối chảy xiết, sóng nước lấp lánh.

Về mặt của đại hán mang bộ râu quai nón cứ như nhìn thấy quỷ, chỉ vào Tiêu Sơ đang ở trần đứng trong nước, không thể thốt lên được lời nào. Còn sói tuyết thì chạy nhanh như bay tới, nhảy lên đẩy ngã y vào trong nước, khiến cho bọt nước văng tung tóe, Bạch Hạ đang ngồi nhóm lửa bên bờ suối cũng bị nước hắt cho ướt nhẹp.

Sau khi trở về căn nhà gỗ, nhìn vào thức ăn đặt trên bàn, cuối cùng Tứ Muội cũng không nhịn nổi kéo tay áo Tiêu Sơ, khóc thất thanh: “Công tử à, bảo làm sao người vừa đen lại vừa gầy đi, chẳng những phải làm những công việc nặng nhọc, ăn toàn mấy món vừa đậm bạc vừa sơ sài, lại còn phải ở một nơi hoang sơ như thế này nữa. Nếu để lão gia phu nhân biết được, nhất định người sẽ đau lòng chết mất. Còn nếu để Hoàng thượng, Hoàng hậu biết được, nhất định sẽ khiến ta chết trong đau đớn đó..”

Bạch Hạ không tán đồng, bĩu môi nói: “Gi mà vừa đen vừa gầy đi? Phải gọi là vừa cường tráng vừa rắn chắc mới đúng! Còn nữa, món ăn do ta làm quả đúng là có đậm bạc một chút xiu, nhưng mà sơ sài ở chỗ nào? Tứ muội muội, lại đây, lại đây, người nói rõ ràng cho ta nghe xem nào!”.

Tiêu Sơ vội vàng giảng hòa: “Hạ Hạ, ý của hần là mấy món chúng ta ăn chỉ toàn thô lương l ấy mà

1 Thô lương: Lương thực phụ như ngô, khoai, sắn, cao lương, bột mỳ,...

Tứ Muội không dám phản bác của công tử nhà mình, song cũng không chịu thua, nên liếc nhìn Bạch Hạ một cái rồi lẩm bẩm: “Hai người suốt ngày ở cùng nhau, nếu có một người gầy đi, thì có nghĩa là thịt chạy sang bên cơ thể người kia hết rồi”.

Tiêu Sơ mỉm cười.

Bạch Hạ nổi giận.

Chiến Phong nhìn ba con người vô vị, ngoạm lấy một chiếc giò heo rồi lắc mông chạy đi...

Khi dùng cơm tối, bởi vì đã bị chỉ trích nặng nề nên Bạch Hạ chỉ uống mỗi canh, Tiêu Sơ có khuyên giải thế nào cũng vô dụng, mà Tứ Muội, người chê bai thức ăn đậm bạc sơ sài thì lại quét sạch sành sanh, ăn đến nỗi quanh mâm toàn đầu bóng nhẫy.

Bạch Hạ càng nghĩ càng buồn bực, càng buồn bực nàng càng không khỏi bực tức. Nàng trừng mắt nhìn Tứ Muội đã ăn uống nó say, thỏa mãn ợ dài một cái, bỗng dưng nàng hỏi một câu: “Tại sao người lại không cạo râu đi?”

“Đang yên đang lành sao phải cạo?”

“Nếu không cạo thì nhiều lúc làm việc sẽ rất bất tiện.”

Tứ Muội ngẫm nghĩ kỹ lưỡng hồi lâu, rồi trả lời một cách chắc chắn: “Trước giờ ta chưa bao giờ vì bộ râu này mà làm lỡ việc cả”.

“Nhưng những lúc người và Tam ca ca làm gì đó thì vương vãi biết bao nhiêu.”

“Làm cái gì?”

Tiêu Sơ ngồi bên cạnh đã nghe ra chỗ không ổn, khẽ ho lên mấy tiếng, đang muốn mở lòng từ bi, ngăn Tứ Muội khỏi nhảy vào cái hố đã được đào sẵn thì liền bị một chiêu vừa đơn giản, thô bạo nhưng hiệu quả của Bạch Hạ nắm lấy cổ áo, y không không chế được khom mình, cúi đầu xuống, cùng Bạch Hạ miệng đối miệng, môi chạm môi, một cái hôn vô cùng nồng nàn say đắm.

Liếm liếm môi hồi tưởng lại dư vị, Bạch Hạ nghiêm túc lắm như thể đang giải thích nghi hoặc cho người đang nghe giảng đạo: “Chính là làm thế này này, hiểu chưa?”.

Tuy đã quen bị đám động vật vây xem, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên họ hôn nhau trước mặt người khác, hơn nữa lại còn là người quen, bởi vậy Tiêu Sơ liền ngượng chín cả mặt.

Còn Tứ Muội thì lại tròn mắt há mồm, gương mặt đen sì do kinh hãi quá độ càng đỏ hơn, phải gọi là như hoa khoe sắc thắm mới đúng.

Ngay cả Chiến Phong cũng nhô luôn khúc xương đang gặm, vờn hai chi trước ra, lặng lẽ bịt kín hai mắt của mình..

Sau bữa cơm, Bạch Hạ dắt theo Chiến Phong tới bên bờ suối rửa chén, Tứ Muội thì giúp Tiêu Sơ, nhân lúc trời còn chưa tối hẳn mà dựng nốt dây hàng rào vẫn chưa làm xong.

“Công tử, hay là cứ để thuộc hạ làm hết cho. Mấy chuyện nặng nhọc này sao có thể để người làm được?”

“Đừng có mà xem thường ta, ngôi nhà này, còn cả vườn rau bên cạnh nữa, đều do một tay ta làm ra cả đó, hai ngày nữa ta còn định khai khẩn thêm một mảnh đất để làm vườn thảo dược nữa.”

Tứ Muội nhìn ngôi nhà gỗ có bề ngoài vô cùng sáng tạo, rồi lại nhìn sang vườn rau lộn xộn lờm chờm, hần im lặng một lát rồi mới đáp lời, trong giọng nói còn mang theo một chút dằn vặt và đau xót: “Ta nhớ lão gia thường nói ‘Thước có khi ngắn, tác có khi dài’¹, cho nên chúng ta cần phải cố gắng phát huy điểm mạnh của bản thân mà không phải cứ cố chấp phân tranh với mặt yếu của mình. Công tử, hãy tha cho mấy cây thảo dược đó đi, chúng nó mới chỉ là mầm non thôi mà..”

1 Thước có khi ngắn, tác có khi dài: Ai cũng có điểm mạnh, điểm yếu riêng của mình.

Tiêu Sơ: “..”.

Thế là Tiêu Sơ bị cướp mất quyền lao động, đành phải đứng một bên nhìn Tứ Muội làm việc cực kỳ nhanh nhẹn, thành thực.

“Các người tới đây dễ dàng chứ?”

“Có Chiến Phong nên chúng ta tìm đến đây mà chẳng tốn chút công sức nào cả.”

“Hồ Tam đâu?”

“Về Lâm phủ rồi”, Tứ Muội vô thức đáp lời, sau đó hần đột ngột ngẩng đầu lên: “Công tử, chắc không phải người tưởng thuộc hạ và hần..”.

Tiêu Sơ mỉm cười, khoát tay: “Ta chỉ buột miệng hỏi vậy thôi mà, người cũng đâu cần phải có tật giật mình vậy chứ”.

“Sao lại có tật giật mình, người nói gì kỳ vậy...”

“Được rồi, được rồi, không đùa giỡn với người nữa, nói chuyện chính sự đi.”

Tứ Muội lập tức nghiêm mặt: “Bẩm công tử, trong ba tháng nay chúng ta đã mượn danh nghĩa đi săn, gần như đã rong ruổi khắp thảo nguyên, điều tra tất cả các bộ lạc. Theo như quan sát của ta. Lần này mục đích các bộ lạc trên thảo nguyên tập trung binh lực không phải nhằm vào Đại Sở ta, mà vì muốn phối hợp từ xa với Nhung Địch, để nhằm tạo thế uy hiếp Bắc Tề”.

Tiêu Sơ trầm ngâm chốc lát: “Nếu nói như vậy, phán đoán của ta là chính xác.”

Tứ Muội gật đầu: “Nghĩ ngờ lúc đầu của công tử cũng không sai chút nào, vị vương gia Bắc Tề kia quả thật không đơn giản, nghe nói hần từ nhỏ đã có tư chất thông minh, rất được Hoàng đế sủng ái, nhưng sau đó bởi vì một biến cố lớn nên mới sa cơ lỡ vận như ngày hôm nay, dẫn đến tình hình hần thay đổi hẳn. Có điều, hần tỏ ra ăn chơi hoang tàng, bất tài vô dụng chỉ là diễn kịch để bụng tai bịt mắt người khác thôi, trên thực tế, những năm gần đây, hần vẫn luôn nuôi dưỡng thế lực của mình, chỉ chờ đến khi thời cơ chínmuoioif, ssanhs một trận cuối cùng”.

“Là biến cố gì?”

“Không biết công tử có còn nhớ hay không, khoảng hai mươi năm trước, giữa Bắc Tề và Thương Quốc xảy ra chiến tranh, kết quả Bắc Tề thảm bại, toàn quân mười vạn kỵ binh đều bị tiêu diệt. Không những phải cắt đất bồi thường, còn phải đưa Tam hoàng tử sang làm con tin.”

Tiêu Sơ suy nghĩ một lát rồi nói: “Chuyện này ta cũng có nhớ chút ít, bởi vì việc quân cơ bị tiết lộ nên Bắc Tề mới bị thảm bại. Khi đó, người nắm giữ toàn quyền chỉ huy chính là vị Tam hoàng tử này.”

“Nghe nói, từ nhỏ Cửu hoàng tử đã rất mực thân thiết với vị Tam hoàng huynh lớn hơn mình mười tuổi này, khi lên năm đã cùng hoàng huynh lăn lộn trong quân doanh. Khi chuyện vi tiết lộ quân cơ mà thảm bại truyền về kinh sư cũng vừa đúng vào sinh thần mười hai tuổi của Cửu hoàng tử. Bởi vì sự tình trong đó còn liên quan đến thế lực trên thảo nguyên, cũng chính là bộ lạc của mẫu phi Cửu hoàng tử, Hoàng đế Bắc Tề nổi giận tày đình, ở ngay tại yến tiệc chém chết mẫu phi hần mà không cho thanh minh gì, rồi đem Cửu hoàng tử tống vào thiên lao. Sau đó, nhờ Tam hoàng tử đứng ra nhận hết tất cả tội danh, cuối cùng mới cứu được Cửu hoàng tử chụikhông biết bao nhiêu hành hạ từ trong thiên lao ra ngoài. Cho dù là như vậy, bộ tộc của mẫu phi

hắn vẫn gặp phải tai họa ngập đầu. Từ đó về sau, Cửu hoàng tử chỉ biết ăn uống vui chơi, phong lưu hoang đàng, càng ngày càng bừa bãi hơn.”

Tiêu Sơ lặng lẽ thờ dài, hơi lắc đầu: “Chắc hẳn khoongphair do Tam hoàng tử tiết lộ quân cơ mà đây ci là trò mượn đao giết người trong cuộc chiến tranh đoạt hoàng vị thôi, chỉ một chiêu đã laoij bỏ được hai đối thủ mạnh. Nghe nói quân chủ Bắc Tề tính tình đa nghi, thủ đoạn tàn bạo, nên xảy ra cơ sự này xem ra cũng không phải là hoàn toàn không có nguyên do. Nếu ta nhớ không sai thì năm đó Tam hoàng tử xuất chúng, khí thế hào hùng, song cây to luôn đón gió, hẳn bộc lộ tài năng quá sớm, chẳng những khiến cho huynh đệ tương tàn mà còn dẫn đến sự nghi kỵ của chính phụ thân mình, thậm chí vì để bảo vệ ngôi vị của mình mà không ngại chặt đi đôi cánh của con trai”.

Từ Muội vuốt hai chòm râu của mình, phần nỡ phi nhò: “Chỉ vì tranh giành ngôi thứ hoàng vị bỏ đi mà khiến cho mười vạn tướng sĩ phải chết oan nơi sa trường. Nếu loại người này đắc thế rồi thì làm gì còn thiên lý nữa! Nhưng cũng may ông trời có mắt, hai năm trước Tam hoàng tử đã trở lại Bắc Tề, gần đây còn lấy công chúa Thương Quốc. À đúng rồi, khoảng thời gian trước Cửu hoàng tử rời đi chính là vì quay trở về tham dự hôn lễ”.

Tiêu Sơ nhướng mày, nhưng sau đó lập tức nhíu lại: “Ồ địch quốc làm con tin mười năm mà vẫn có thể sống sót quay trở về, người này quả thật là không hề tầm thường. Hẳn cưới công chúa địch quốc có nghĩa là đoạn tuyệt với con đường tranh đoạt hoàng vị, nếu như vậy, hẳn toàn tâm toàn ý giúp đỡ Cửu điện hạ xưng đế rồi. Có điều, nếu muốn rửa sạch oan tình, lấy lại sự trong sạch cho bản thân, lấy lại sự công bằng cho những tướng sĩ đã chết oan, làm rõ sự thật vào năm đó, sợ rằng phải thực hiện ngay lúc lão hoàng đế còn tại vị, bằng không khó tránh khỏi sau này có người dị nghị, rành rành là một án sai lại nói tân đế vị nể tình riêng”.

“Chuyện này... thì thuộc hạ chưa từng nghĩ tới”, Từ Muội sững người một lúc rồi lại nói: “Thuộc hạ chỉ cảm thấy rằng nếu Cửu hoàng tử có thể thành công thì cũng coi như là một chuyện tốt. Bởi vì suy cho cùng hắn cũng lớn lên trong quân ngũ, lại thật lòng đối xử tốt với các binh sĩ phải liều mạng nơi sa trường. Hơn nữa, ta tin rằng hắn sẽ là một vị hoàng đế tốt.”

“Ý?”, Tiêu Sơ có ý kéo dài giọng, trong lời nói còn ẩn chứa ý trêu ghẹo: “Lòng tin tưởng này của ngươi từ đâu mà có vậy? Còn cả mấy chuyện ngươi nghe nói nữa, ngươi nghe từ ai thế?”

Từ Muội hơi ngẩn người, sau đó gương mặt đen lập tức lại đỏ bừng, hai tay khua loạn xa, bộ râu run lên bần bật: “Công... công tử, thuộc hạ còn phải sinh con nối dõi tông đường đó! Thuộc hạ... thuộc hạ còn là thân đồng tử (1) khỏe mạnh mà!”.

(1) Thân đồng tử: Trai tân.

Tiêu Sơ thâm ý quan sát Từ Muội, càng trêu chọc hắn nhiều hơn: “Cho dù bây giờ đoạn tụ thì sau này cũng chưa chắc không thể lấy vợ sinh con. Huống hồ gì, mấy người có sở thích này cả đời đều là thân đồng tử mà. Cho nên, ngươi có ý nhấn mạnh như vậy, thật ra đang muốn chứng minh cái gì đây?”.

Từ Muội nghẹn lời hồi lâu, sau cùng bùng mặt khóc rống chạy đi, vừa chạy hắn còn vừa nức nở: “Công tử trở nên xấu xa rồi, không phải là càng xấu xa hơn nữa rồi...”.

Tiêu Sơ cười lớn, mãi một lúc lâu sau vẫn chưa dừng lại được.

Y tự mình chỉnh sửa lại hàng rào thêm một lúc nữa thì sắc trời cũng dần tối hẳn. Từ xa xa truyền tới tiếng cười huyền ảo của Bạch Hạ cùng tiếng hú của Chiến Phong, sau đó còn hòa với tiếng la ó tức giận của Từ Muội nữa, Tiêu Sơ bắt giắc bật cười.

Dựa vào manh mối hiện giờ thì đã có thể xác định được, sở dĩ Lâm Nam lôi kéo quan hệ với Tư Đồ Diên, chính là để liên kết với các bộ lạc thảo nguyên, giúp cho việc tranh đế vị sau này có thêm phần bảo đảm. Hẳn ẩn nhẫn trù tính bao nhiêu năm nay, chắc chắn phải thận trọng từng bước, từng chuyện hẳn làm đều có móc nối với nhau.

Chẳng hạn như, việc hắn để lại Hồ Tam

Thân là một thị vệ thân cận bên người Lâm Nam từ trước đến nay, Hồ Tam nhất định sẽ biết được không ít chuyện cơ mật, mà tính tình người này lại nghĩ sao nói vậy, lòng dạ thẳng thắn. Một khi kết giao với người khác liền rất dễ mất cảnh giác. Cho nên, Từ Muội căn bản không cần phải dùng âm mưu thủ đoạn để moi tin từ hắn, chỉ cần vô tư trò chuyện là đủ rồi.

Nội dung mà Lâm Nam muốn mượn miệng của Hồ Tam để tiết lộ rất đơn giản: Hắn không hề có ý đối địch với Đại Sở.

Mà theo tin tức của Mạnh Lăng gửi đến, tháng trước Nhung Địch đã phái một sứ đoàn bí mật đến Đại Sở, mục đích cũng rất đơn giản: Biểu đạt thiện ý, tỏ ra yếu thế hơn.

Nói cách khác, động cơ của cả hai bên đều giống nhau, muốn Đại Sở hãy thờ ơ đứng ngoài đối với lần điều động binh lực này, những lúc cần thiết còn có thể giúp đỡ diễn kịch, quấy nhiễu sự chú ý và làm cho Bắc Tề lơ là cảnh giác.

Mấy chuyện này, Tiêu Sơ sớm đã dự liệu trước, hơn nữa còn sớm sắp đặt thuộc hạ ra sức phối hợp, nắm vững tiên cơ, nắm vững quyền chủ động, nể mặt chúng cũng là ban cho chúng một ân huệ.

Tuy nhiên, càng là như vậy càng có một điều Tiêu Sơ không thể hiểu được. Dựa theo tính cách của Lâm Nam, tuyệt đối không phải là người có thể vì tư tình mà tâm tư bị rối loạn. Tuy hắn yêu Bạch Hạ, nhưng chắc hẳn chưa đến mức vì vậy mà làm ra những chuyện lợi bất cập hại.

Chẳng hạn như trăm phương ngàn kế muốn hại Quân hầu của Đại Sở.

Ngoài ra, thủ lĩnh của sứ đoàn Nhung Địch, chính là người nhiều năm nay vẫn rất ít khi xuất đầu lộ diện, không hề có chút rục rịch gì, Tư Đồ Diên...

Trắng sáng như nước, chiếu rọi một mảnh thể ngoại đảo nguyên (1) tĩnh lặng.

(1) Thể ngoại đảo nguyên: Chốn thần tiên, bông lai tiên cảnh.

Tiêu Sơ rảo bước đến dưới một gốc cây, ngẩng đầu nhìn cảnh lá đang lay động, khẽ lầm bầm: “Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng”.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 21

Type: neko tama

Tối hôm đó Tứ Muội ngủ trong lều vải, những động vật nhỏ xung quanh thấy thứ đã lâu ngày không xuất hiện, bây giờ lại được dựng ở bãi đất trống, chúng không khỏi cảm thấy tò mò, bèn rủ nhau, kéo đàn kéo lũ chạy tới vây quanh.

Thế là cả đêm cứ nghe thấy giọng nam trầm mạnh mẽ của Tứ Muội không ngừng kêu lớn: “Ý? Khi kia!”, “Ồ? Sóc!”, “Oa! Cú mèo nữa chứ!”, “Á! Ta đâu phải là cái cây đâu, cái con chim gỗ kiến này, sao ngươi lại mổ ta...”.

Ngay cả Chiến Phong đang ngủ trong nhà gỗ cũng thấy hưng phấn, rướn cổ tru lên một tiếng thật dài, hòa cùng tiếng chim kêu vượn hú ở bên ngoài, khiến sơn cốc vốn yên tĩnh trở nên ồn ào y như đang mở đàn hợp xướng của động vật.

Sáng sớm ngày hôm sau, Bạch Hạ lấy lý do Tứ Muội phá hoại bầu không khí hòa thuận yên bình ở đây nên đuổi xuống núi.

Tiêu Sơ nhìn thấy Tứ Muội kéo tay áo y, khóc đến nổi nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, y quả thật có chút không nỡ, muốn giúp hắn nói hộ vài lời.

Bạch Hạ bèn mỉm cười âm hiểm, đặt điều kiện: “Lưu người không lưu râu”.

Tứ Muội tuy đang nước mắt nhạt nhòa vẫn từ chối không hề do dự: “Râu còn người còn!”.

Bạch Hạ tỏ ra vô cùng lấy làm tiếc: “Thế thì đường ai nấy đi”.

Tứ Muội ôm lấy niềm hi vọng cuối cùng nhìn về phía Tiêu Sơ.

Tiêu Sơ lại tỏ ra bất lực tòng tâm: “Đừng quá đau buồn nhé”.

Tứ Muội tuyệt vọng, xoay mặt về hướng Giang Nam, nghẹn ngào cảm khái: “Lão gia, người có thể an lòng rồi, công tử hoàn toàn thừa hưởng phẩm chất ‘sợ vợ’ ưu tú của người đấy...”.

Tiêu Sơ: “...”.

Chiến Phong đột nhiên tới đây đương nhiên dọa sợ một đám động vật nhỏ, song phần lớn thời gian nó đều vui vẻ chạy nhảy ở trong rừng sâu, hơn nữa, Bạch Hạ cũng nghiêm lệnh cho nó không được làm hại đến động vật trong phạm vi mười dặm quanh đây, cho nên dưới tình trạng cả hai bên chung sống hòa bình, không xâm phạm lẫn nhau cũng có thể coi như bình yên vô sự, không có chuyện gì xảy ra. Sau vài ngày, thậm chí còn có mấy loại động vật chạy nhanh mà không sợ chết như chim chóc, khi... đám đi lại dạo chơi bên cạnh sói tuyết.

Hôm nay, Bạch Hạ như thường lệ đi tới thành phố lân cận mua chút đồ dùng thiết yếu, đường đi khá thuận lợi nên nàng trở về sớm hơn mọi khi một chút. Trong, ngoài phòng đều không nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Sơ, Bạch Hạ suy nghĩ một chút, bèn đi tới một suối nước nóng cách đó nửa dặm.

Tiêu Sơ hơi có chứng thích sạch sẽ, chẳng hạn như ngày nào cũng phải thay một bộ y phục sạch sẽ từ trong ra ngoài, chẳng hạn như cho dù là mùa đông hay mùa hè y đều phải tắm ít nhất một lần. Cũng may có cái suối nước nóng này, bằng không nếu mỗi ngày đều phải đun một thùng nước nóng lớn khiêng tới khiêng đi thì chắc Bạch Hạ sẽ phát điên mất...

Suối nước nóng nằm ở một chỗ trũng vắng vẻ, bị che lấp bởi đám cỏ dại um tùm. Diện tích rất nhỏ, chỉ đủ cho một nam nhân trưởng thành dùng. Đương nhiên, cũng không phải không thể chứa được hai người...

Khi gần tới nơi, Bạch Hạ liền cố ý bước nhẹ, len lén đi lên trước, từ đằng xa nàng đã nhìn thấy quả nhiên có một nam nhân đang ngồi trong suối nước nóng, xoay lưng về phía nàng. Trong màn khói trắng mỏng manh có thể thấy được bờ vai cường tráng mà mạnh mẽ dựa trên vách đá, cùng vài sợi tóc ướt đầm bám trên đó.

Bạch Hạ cười trộm, lặng lẽ đến gần, tới khi cách y khoảng ba bước nàng liền đột nhiên nhảy xổ ra, nhưng tiếng la lớn vốn định hét lên để trên y, giờ lại nghẹn cứng trong cổ họng.

Bởi lẽ tại khoảnh khắc này Tiêu Sơ đang nhắm mắt, chân mày nhíu chặt, sắc mặt cùng đôi môi giống hệt nhau, trắng bệch như tuyết.

Nghe thấy tiếng động, đôi mi dài khẽ rung, khi đôi mắt y mở ra, chân mày đồng thời cũng giãn hẳn ra, ngay cả khóe môi cũng theo đó mà nhếch theo: “Không phải định dọa cho ta giật mình à? Sao lại đứng sững đó?”. Giọng nói vẫn ôn hòa như trước, còn mang theo chút ý cười nuông chiều, tất cả đều rất quen thuộc, không hề có điểm nào bất thường.

Nếu không phải đôi môi và khuôn mặt y không thể hồi phục lại huyết sắc nhanh như vậy, Bạch Hạ gần như đã tưởng rằng vừa rồi mình hoa mắt nhìn lầm.

“Lại... lại phát độc rồi sao?”

Tiêu Sơ nghiêng đầu nhìn nàng, y hơi chần chờ một chút, sau đó liền mỉm cười: “Vừa rồi ta cảm thấy không khỏe chút thôi, còn bây giờ thì đã đỡ nhiều rồi”.

“Nếu không phải huynh đau đớn dữ dội thì dựa vào công lực của huynh, sao có thể mãi đến khi muối nhảy ra thì huynh mới phát giác?” Bạch Hạ trầm hít một hơi thật sâu, giúp mình bình tĩnh lại, nàng cúi người, sờ trên trán y, dịu giọng hỏi: “Nhiệt độ cơ thể huynh thấp như vậy mà sao lại ra nhiều mồ hôi thế, có phải bệnh chứng lại nặng thêm không?”.

“Không đâu”, Tiêu Sơ kéo tay nàng xuống, nắm chặt trong lòng bàn tay: “Chỉ là vừa đúng lúc chất độc phát tác thì bị muối bắt gặp thôi, hơn nữa vì ở bên cạnh không có ai, không cần phải cố nhẫn nhịn, cho nên thoát trông đáng vẻ của ta mới hơi đáng sợ như thế đó”.

“Huynh đó...” Bạch Hạ khẽ thở dài, im lặng một chút rồi mới chuyển đề tài: “Từ khi lên núi tới giờ, đây là lần thứ mấy độc phát tác?”.

Lần này Tiêu Sơ trả lời rất nhanh: “Lần thứ ba”.

“Tại sao hai lần trước huynh không nói cho muối?”

“Muối biết mà, loại độc này phát tác nhanh mà hết cũng rất nhanh, sau đó làm chút chuyện khác thì ta cũng quên mất tiêu.”

Bạch Hạ cúi đầu, lắc đầu thật chậm, thật chậm: “Thật ra muối biết rất ít về độc Dịch Hồn. Loại độc này vốn đã rất hiếm thấy, hơn nữa hẳn là mấy chục năm trước đã sớm tuyệt tích rồi mới phải, những ghi chép về nó chỉ viết trong một quyển điển tịch duy nhất còn sót lại tại Bạch gia, nhưng mà cũng rất ít, chỉ có vài câu ngắn ngủi. Bằng không, lúc trước sao nhà huynh mời nhiều danh y đến mà cũng vẫn không thể chữa ra được chứ?”. Bạch Hạ ngược mắt, nhìn chằm chằm Tiêu Sơ: “Cho nên, huynh không khoe chỗ nào, cảm thấy ở đâu không ổn, phải nói với muối ngay lập tức, như vậy muối mới có thể nghĩ ra cách điều chỉnh phương thuốc trong khoảng thời gian ngắn, để... để muối cố gắng hết sức...”.

“Ta hiểu mà”, bàn tay Tiêu Sơ vừa rút ra từ trong nước ấm tuy rằng lạnh giá một cách khác thường, nhưng ngón tay vẫn mạnh mẽ như trước. Lúc y khép tay lại, Bạch Hạ có thể cảm nhận rõ ràng cơn đau nhẹ khi bị các khớp xương của y đè ép: “à ta không đứng, ta không nên giấu giếm muối. Có điều ta cam đoan, lần sau sẽ không như vậy nữa đâu”.

Bạch Hạ khịt khịt mũi, nhếch mép, khẽ liếc y: “Người ta thường nói, lời cam đoan của nam nhân là không đáng tin nhất trên đời này!”.

Tiêu Sơ nhìn nàng, đột nhiên nhíu chặt chân mày: “Thật ra, bây giờ tim ta đang đau giống như bị đao đâm vậy...”.

Bạch Hạ kinh ngạc rồi hoảng hốt: “Tim? Tại sao lại đau ở đó? Bắt đầu đau từ khi nào? Có nghiêm trọng không hả?...”.

Mỉm cười bất đắc dĩ, cuối cùng y vẫn không nỡ nhìn thấy dáng vẻ nàng như vậy. Tiêu Sơ đang định lên tiếng xoa dịu nàng thì bỗng thấy nàng nhanh nhẹn lấy ra một bình dược rồi đổ ra một viên: “Còn may lúc nào muối cũng mang theo loại thuốc này, huynh uống đi, có thể giúp giảm đau đó”.

Đôi mi dài của Tiêu Sơ che đi ánh mắt bỗng chốc dịu xuống, y vươn tay nhón lấy viên thuốc, giọng điệu vẫn bình thản như thường tựa như y hỏi bằng quơ: “Ta nhớ trong viên thuốc này có tuyết liên, là Lâm Nam đã cố ý làm mình bị thương mà nuôi dưỡng cho muối đúng không?”.

“Đúng đó!”, Bạch Hạ nghiêng đầu: “không phải huynh lại đi ghen vì cái chuyện không đâu này chứ?”.

“Ta chỉ là...”, Tiêu Sơ mỉm cười bỏ viên thuốc vào trong miệng rồi nuốt: “Đang nhắc nhở bản thân mình đã mang ơn hẳn thôi”.

Yên lặng trong chốc lát, khuôn mặt lạnh lùng của Tiêu Sơ bỗng nhu hòa hẳn, bàn tay dùng sức, kéo cả người Bạch Hạ vào trong nước, để nàng ngồi lên đùi mình, ôm chặt nàng vào lòng, trầm ngâm một thoáng, mới từ từ lên tiếng: “à à, nếu có một ngày, muối phát hiện ra có người lừa muối, thậm chí lợi dụng muối, muối sẽ cảm thấy thế nào?”.

“Còn phải xem người đó là ai nữa. Nếu chỉ quen biết sơ sơ thì cứ coi như mình xui xẻo đi, tuyệt giao từ đây luôn. Còn nếu người nọ là người rất quan trọng với muối, là người muối quan tâm thì muối nghĩ, muối sẽ buồn lắm”, Bạch Hạ nói xong, nghiêng người híp mắt nhìn y: “Tranh Ngôn, có phải huynh đã vụng trộm làm chuyện gì có lỗi với muối không?!”.
Tiêu Sơ bật cười khế, đôi môi lướt nhẹ qua vành tai nàng, hơi thở của y phả vào khiến màng nhĩ nàng ngửa ngửa: “Ở nơi rừng núi hoang sơ thế này thì chẳng lẽ ta lén lút vụng trộm với Hồ tiên chăng? Có điều vừa nãy đích thực ta đã lừa muối một chuyện, tìm ra không thấy đâu...”.

Bạch Hạ sùng sốt, há miệng cắn một cái thật mạnh lên xương quai xanh của Tiêu Sơ: “Lần sao mà còn dám lấy chuyện này ra đùa, muối sẽ cắn đứt khối thứ bảy của huynh luôn!”.

“Muội nó sao?”

“Thử đi!”

Tiêu Sơ hừ khê, ôm chặt lấy Bạch Hạ đang muốn xoay người lại phía y: “Đừng cử động, bây giờ ta không có sức đâu...”.

Vì quan tâm đến sức khỏe của y, Bạch Hạ quả nhiên ngoan ngoãn dựa vào lồng ngực y, không dám khiêu khích thứ đang nóng bừng kia nữa.

“Hạ Hạ, ta thật muốn chúng ta có thể vĩnh viễn nương tựa vào nhau như thế này”, Tiêu Sơ vui đầu vào cổ nàng, giọng nói nhẹ tựa như thể làn khói trắng lượn lờ xung quanh: “Nếu như có thể ở lại đây mãi mãi, chỉ có hai chúng ta thôi, vậy thì tốt biết mấy...”.

Trong lòng Bạch Hạ tự dung nhói lên, nhưng nàng không hề lên tiếng.

Khi hai người trở về căn nhà gỗ, chuẩn bị xong cơm nước thì cũng là lúc mặt trời xuống núi.

Hôm nay Chiến Phong hiếm khi lại không ra ngoài chạy nhảy, sau khi ăn hết nửa cái đùi dê, nó bần nằm gặm xương để mài răng. Bỗng dưng hai tai nó dựng đứng, thỉnh thoảng bật dậy, bộ lông trên người dựng ngược lên, từ trong cổ họng phát ra những tiếng gầm gừ đầy mùi nguy hiểm.

Gần như cùng lúc đó, từ cánh rừng không xa truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn kèm theo tiếng vó ngựa dồn dập, kinh động đến vô số chim chóc và thú nhỏ. Ngay sau đó, xuất hiện một con soi xám đang chạy thực mạng, theo sau đó nó là một người một ngựa.

Tới gần hơn một chút nữa liền thấy người nọ giẫm đạp hai bên mình ngựa rồi nhanh nhẹn đứng thẳng lên, đồng thời giương cung lên bắn mũi tên sắc bén lao vun vút về phía sau đầu sói xám.

Ngay lúc Bạch Hạ hoảng sợ hét lên một tiếng “ô!” , thì Tiêu Sơ một tay Chiến Phong đang muốn lao ra, tay kia vớ lấy một chiếc đĩa tre trước mặt ném ra, vừa đúng đánh bay mũi tên đã gần ngay sát lông con sói.

Mũi tên kia vẫn lao nhanh, cho đến khi cắm vào một tảng đá lớn ở gần đó, phần đuôi tên lộ ra bên ngoài rung lên bần bật, mang theo sức mạnh kinh hồn, loáng thoáng tỏa ra sát khí.

Người nọ ghì cương ngựa, dừng lại ngay trước hàng rào, thân pháp vô cùng nhanh nhẹn tuyệt luân.

Nàng ta mặc một bộ áo váy đỏ rực, tay áo hẹp và bó chặt. Trang sức mang trên người, ngoại trừ một chiếc trâm mộc mạc thì chỉ có một chiếc vòng xuyên bạc đeo ở cổ tay phải, trên đó còn đính một chiếc chuông nhỏ trong chẳng có gì đặc biệt.

Dung mạo thanh thoát, nhưng khí chất lại vô cùng lạnh lẽo, trong lúc quan sát xung quanh còn mang theo sự kiêu ngạo dè bieu cùng sự quyết đoán chỉ có ở những người quen nắm giữ quyền thế, thao túng sinh mạng của người khác trong tay.

Tóc mái của nàng ta được chải lên trên, để lộ ra một vết sẹo mảnh dài bên lông mày trái. Tuy vết sẹo đã phá hỏng dung mạo, nhưng lại không khiến nàng ta trông đáng sợ mà lại tăng thêm chút thê lương.

“mạo muội quá rầy rỗi, ta vốn định tặng lễ vật gấp mặt cơ. Thế nào? Tiêu soái không hài lòng sao?” Chất giọng nàng ta hơi trầm thấp, cũng rất lạnh nhạt.

Tiêu Sơ hạ tầm mắt, nhìn mấy ngón tay mình đang đặt trên lưng Chiến Phong sục sâu vào bộ lông dày của nó rồi từ từ buông ra, tiếp đó y đứng dậy hành lễ, lời nói, cử chỉ đều rất điềm đạm mà đúng mực: “Không dám, Tiêu mô đã từ bỏ quân chức nhiều năm rồi”.

Nữ tử nhìn y không chớp mắt, im lặng một lát rồi mới mở miệng, giọng nói mang theo chút xao động thoáng qua: “Vậy thì, ta nên gọi huynh một tiếng Tiêu hầu gia nhi?”.

“Khách sáo rồi”, Tiêu Sơ đứng thẳng dậy, nhìn thẳng vào mắt nàng ta, không hề trốn tránh cũng không hề dao động: “Tur Đồ đại nhân”.

Tuy không bị bắn trúng, nhưng sức mạnh khi nội lực của Tiêu Sơ cùng Tur Đồ Diên va chạm nhau quả thật không thể xem thường, chỉ một chút dư lực phát ra ngoài thôi vẫn có thể khiến cho sói xám bị thương, từ trên đỉnh đầu cho tới lưng nó bị rách một vết rất sâu, máu tuôn ra như suối.

Bạch Hạ thấy vậy vội vàng lấy thuốc ra, sói xám bị thương lại như hoàn toàn nổi lên thú tính, cho dù đã không thể đứng vững, nó vẫn loạng choạng gào gừ, lộ ra móng vuốt cùng răng nanh nhọn, không cho nàng lại gần.

Một người một sói đang giằng co, Chiến Phong vốn đang sững sờ vì sự xuất hiện đột ngột của Tur Đồ Diên, lúc này mới từ từ bước tới. So với đồng loại đang dựng lông, lúc nào cũng sẵn sàng liều mạng thì nó lại rất bình tĩnh, khi đi tới chỗ cách đó một bước thì nó dừng lại, yên lặng nhìn thẳng vào mắt đối phương. Cứ như vậy khoảng nửa ly trà, cuối cùng soi xám cũng dần dần buông lỏng sự đề phòng, thế là sói tuyết bước tới trước, thè lưỡi, nhẹ nhàng liếm lên vết thương đáng sợ kia.

“Chiến Phong oai quá!” Bạch Hạ khê reo lên, vò vò tai của nó, tiếp đó vừa dịu giọng vỗ về con sói bị thương, vừa nhanh nhẹn bôi thuốc lên cho nó.

Sau khi tạm thời sắp xếp ổn thỏa, Bạch Hạ rửa sạch tay rồi đi tới trước mặt nữ tử mặc áo đỏ, từ sau khi Tiêu Sơ nói ra câu “Tur Đồ đại nhân” kia, nàng ta vẫn chưa hề mở miệng, chỉ thờ ơ đứng nhìn theo nhất cử nhất động của nàng. Bạch Hạ mỉm cười tỏ vẻ có lỗi: “Thật ngại quá, tiếp đãi không chu toàn

rồi. Bởi vì con sói kia chảy nhiều máu quá, nếu không kịp thời cầm máu cho nó, rất có khả năng sẽ nguy hại tới tính mạng, mong Tur Đồ đại nhân đừng chê trách”.

Tur Đồ Diên lạnh lùng nhìn nàng: “Ngươi quen ta sao?”.

“Lần đầu gặp nhau sao có thể quen biết được?”, Bạch Hạ mở cửa hàng rào ra rồi nghiêng người nhường đường: “Chỉ có điều lúc trước đã từng nghe Tranh Ngôn nhắc tới cô rồi, hơn nữa cũng từng có duyên gặp được một vị cô nương có dung mạo rất giống cô, vậy nên trên một mức độ nào đó thì cũng có thể xem như ta đã biết cô lâu rồi”.

“Y từng nhắc tới ta với ngoạii?” Tur Đồ Diên nhướn mày, trên khuôn mặt thoáng hiện lên vẻ ngạc nhiên: “Không ngờ, giữa ngươi và ta cũng có chút cơ duyên”.

Bạch Hạ như cười như không liếc Tiêu Sơ một cái: “Còn không phải sao, đều nhờ phúc của Tranh Ngôn đó”.

Tiêu Sơ mỉm môi không lên tiếng, chỉ nắm chặt lấy tay nàng.

Nào ngờ Bạch Hạ lại rút tay ra ngay, rồi tắt bật chạy đi đun nước pha trà, sau đó mời Tur Đồ Diên ngồi xuống: “Cô là khách đầu tiên tới nhà chúng ta đây, đáng ra phải tiếp đãi long trọng mới phải, nhưng nơi này núi non hoang dã, cái gì cũng không có, gấp rút quá chỉ có thể dâng lên một ly trà nhạt này thôi, mong Tur Đồ đại nhân đừng cho rằng chúng ta có ý thất lễ. Chắc hẳn cô ít nhiều gì cũng biết được chút tính tình của Tranh Ngôn, eo người huynh ấy thì thôi đấy, xem trọng nghi lễ nhất trần đời”.

“Đây là... nhà sao?” Tur Đồ Diên hí mắt, bê ly trà lên, hớp sơ một ngụm: “Quả thực ta có biết được chút ít, chẳng hạn như...”.

Đánh giá một lượt xung quanh căn nhà gỗ cùng ngọn núi đằng xa, trong lời nói ẩn chứa sự mỉa mai sắc bén cùng sự đau khổ kim nén: “Thích tìm một căn nhà nhỏ trong núi để sống cuộc sống thanh tịnh. Tiêu hầu gia, nhiều năm vậy rồi mà thói quen này của huynh vẫn chưa thay đổi nhỉ?”.

Tiêu Sơ nghe nàng ta có ý nhắc tới chuyện năm đó khi hai người cùng sống ở một thôn làng nhỏ dưới chân núi mấy ngày, chân mày y bỗng chau lại, giọng nói trầm hơn hẳn: “Tur Đồ đại nhân nói vậy sai rồi. Tiêu mỗ không thể tán đồng được. Chẳng hạn như có một người đi trên đường bị vấp ngã bởi một hòn đá rồi té ngã, vài hôm sau đi đường khác lại bị vấp ngã bởi hòn đá khác, lẽ nào, đây cũng có thể gọi alf theo quen hay sao? Nếu cứ canh cánh trong lòng chuyện trước đây mình bị vấp ngã mà không dám đi trên đường nữa thì chẳng phải quá mức hoang đường sao?”.

Tiêu Sơ vén vạt y bào ngồi xuống trước mặt nàng ta rồi tự rót cho mình một ly trà nóng: “Con người sống ở trên đời, có ai không từng gặp phải vô số hòn đá ngáng chân? Có ai không từng vấp ngã rồi lại bò dậy tiếp tục bước tiếp? Song có mấy ai nhớ mãi không quên mấy hòn đá đã bị mình bỏ lại đằng sau, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại đó nữa đây?”.

“Đá ngáng chân?” Về mặt Tur Đồ Diên thoáng chốc đã thay đổi: “Lối vi von này của Tiêu hầu gia, e là không thỏa đáng lắm đâu!”.

Tiêu Sơ bình thần uống một hớp trà, nghiêng đầu ngẫm nghĩ chốc lát rồi lại mỉm cười: “Vậy thì thôi, ta đổi sang cách nói khác. Tur Đồ đại nhân tuy quyền cao chức trọng, thế nhưng chắc chắn cũng đã từng tranh chấp với ai đó trong triều. Trong khi đó ắt hẳn sẽ có lúc không vui. Tiêu mỗ nghĩ rằng, Tur Đồ đại nhân có lẽ không đến nỗi vì chuyện này mà từ quan quy ẩn, không bước chân vào triều đình nữa chứ hả?”.

Tur Đồ Diên đặt mạnh ly trà xuống, tức giận hỏi: “Huynh nói vậy là có ý gì?”.

Tiêu Sơ vẫn tỏ ra thản nhiên: “Giống như Tur Đồ đại nhân sẽ không vui vì chuyện nhỏ xiu đó mà vứt bỏ cảm giác thỏa mãn quyền lực và địa vị trong tay mang đến. Tiêu mỗ cũng sẽ không vì những chuyện không vui đã qua mà từ bỏ phong cảnh tuyệt đẹp nơi non xanh nước biếc”. Y ngược mắt nhìn thẳng vào gương mặt đã trở nên lạnh băng của Tur Đồ Diên, nói rõ ràng từng tiếng một: “Bởi vì, thật chẳng đáng”.

Bạch Hạ này giờ vẫn ngồi một bên xem họ đối thoại với nhau, thấy bầu không khí càng lúc càng căng thẳng, vội vàng cười hì hì sáp lại hòa giải: “Chẳng phải chỉ là khuyên người ta đừng cứ ôm khư khư chút chuyện trước đây mà buông tay từ bỏ sao? Đạo lý đơn giản biết mấy, sao mà hai người cứ phải vòng vo tam quốc, nói tới nói lui? Cuối cùng khiến mọii cũng chẳng hiểu gì hết. Chẳng trách người ta luôn bảo là, kẻ làm quan không nói tiếng người!”.

Chỉ một câu nói băng quơ đã máng luôn được cả hai người...

Khuôn mặt Tur Đồ Diên lạnh băng nhưng lại không tìm được có gì để nổi nóng, còn Bạch Hạ vẫn cứ tỏ ra đáng vẻ ngây thơ vô tội nhất trần đời, hướng về phía Tur Đồ Diên, kiên nhẫn giải thích: “Lần này Tranh Ngôn chọn vùng núi hoang vu, không có bóng người này để ở, thật ra chỉ vì một nguyên nhân thôi, căn nhà do huynh ấy dựng thật quá mức xấu xí, quá mức khó coi, vì để tránh cho người ta chỉ trò cười chê nên đành phải trốn đến nơi này. Tur Đồ đại nhân, cô đừng thấy huynh ấy trông như nam tử hán thế này, nhưng thật ra ấy à, da mặt còn mỏng hơn cả mấy tiểu cô nương, chẳng có chuyện gì mà cứ thích làm ra vẻ e thẹn”.

Tiêu Sơ: “...”.

Tur Đồ Diên hiển nhiên là vô cùng sững sốt: “Đây không phải là căn nhà nông có sẵn rồi sao? Là do... y tự tay xây à?”.

“Cô cũng quá coi thường bản lĩnh của mấy huynh đệ nông dân rồi đó! Ngoài đại thiếu gia được ăn sung mặc sướng như huynh ấy ra thì còn có ai xây được căn nhà như vậy chứ?”. Bạch Hạ thở dài một hơi như thể bắt đắc dĩ lắm: “Còn mượn danh nghĩa xây căn nhà này vì ta, nói căn nhà chỉ thuộc về ta và huynh ấy. Rõ ràng chỉ là mấy lời ngon tiếng ngọt để bắt nạt người yếu lòng như ta, còn không phải sao, chỉ vừa mới cảm động chút xiu ta đã bị lừa lên thuyền tặc rồi”.

Tiêu Sơ xoa xoa trán: “Cái gì là lừa gạt? Cái gì là thuyền tặc chứ...”.

Bạch Hạ không thêm đề ý tới y, chỉ lo đổi lại một ly trà nóng cho Tư Đồ Diên còn đang sững sờ, làm đúng bổn phận của một nữ chủ nhân ân cần hiếu khách: “Phiền cô ngồi đây đợi một chút xíu, ta nhìn sắc trời thì có lẽ sắp mưa rồi, phải mau dựng lều cho chú sói bị thương kia, cho nên cần mượn Tranh Ngôn một lát”.

Tiêu Sơ không nhịn nổi lên tiếng: “Hạ Hạ, sao lại phải dùng từ ‘mượn’ chứ?”.

“Lẽ nào muội dùng sai từ rồi? Tư Đồ đại nhân không ngại đường xa, trèo đèo lội suối tới đây tìm huynh, chắc hẳn phải có việc gì quan trọng lắm, huynh giúp muội làm việc này xong tất nhiên vẫn phải trở lại đây đón tiếp khách chứ còn gì nữa.”

(*) đón tiếp khách: Bạch Hạ ở đây cô ý dùng sai từ, ở đây cũng có ý như kỹ nữ tiếp khách.

“... Đón tiếp khách...”

“À không, là tiếp khách.”

“...”

Tư Đồ Diên đứng lên: “Chuyến này ta đến đây cũng không có việc gì quan trọng, chỉ đơn thuần muốn thăm cố nhân thôi”. Liếc nhìn con sói xám đang nhìn trong sập trong sân nghỉ ngơi và Chiến Phong canh giữ bên cạnh, một tắc cũng không rời: “Chẳng qua thật không thể ngờ được, chỉ vón vện vài năm mà đã vật đổi sao dời. Năm đó mũi kiếm huynh nhuộm đầy máu, giết người vô số, bây giờ lại có thể ra tay cứu một con súc sinh!”.

Sắc mặt Tiêu Sơ tức khắc lạnh băng, cái lạnh thấm vào tận xương tủy: “Năm đó đối diện với quân địch muốn xâm phạm Đại Sở ta, cần gì phải thương hại?”. Y ngưng một chút, sau đó giọng nói nhu hòa hơn hẳn: “Còn sở dĩ hôm nay ta ra tay, chỉ đơn thuần bởi vì có người không muốn nhìn thấy những động vật xung quanh đây bị thương thôi”.

Tư Đồ Diên cắn răng, đã biết rõ mà vẫn cố hỏi: “Ài?”.

Tiêu Sơ mỉm cười nhìn Bạch Hạ, đang định trả lời thì nàng cứ như hoảng sợ lắm mà xua tay lia lịa, giành nói trước: “Không liên quan gì đến ta đâu nhé! Chuyện ân oán riêng tư giữa các người, ta không dính vào đâu”.

“Hạ Hạ...”

“Bỏ đi, cầu người không bằng tự cầu mình. Thôi thì cứ tự mình làm, cơm nó áo ấm! Khỏi phải tai bay vạ gió. Hai người có chuyện gì thì cứ nói đi, ta không làm phiền nữa đâu.”

Bạch Hạ vừa lải nhải vừa kéo cái lều vải đi ra vườn sau. Tiêu Sơ và Tư Đồ Diên bị nàng làm cho sững người, nhất thời cũng im lặng.

Sắc trời lúc chiều tối dần âm u hơn, gió bắt đầu nổi lên báo hiệu cơn mưa sắp tới.

Cuối cùng Tiêu Sơ cũng lên tiếng, đánh vỡ sự trầm mặc: “Đáng ra Tư Đồ đại nhân bây giờ phải đang trên đường dẫn sứ đoàn tới kinh đô Đại Sở ta mới phải chứ, tại sao lại xuất hiện ở đây?”.

Tư Đồ Diên cười lạnh lùng: “Ta còn tưởng rằng Tiêu hầu gia thật sự không hỏi thể sự, thì ra không phải vậy à?”.

“Tuy ta không màng thể sự nhưng chúng lại cứ muốn tìm đến ta.”

“Huynh vốn là thiên nga (1) sao có thể làm chim sẻ núi (2)?”

(1) Người Trung Quốc dùng loài chim này để ví von những người tài giỏi và có ý chí cao xa.

(2) Ám chỉ những người nghèo hèn, không có chí hướng.

“Sẻ núi không biết chí hướng của thiên nga, thiên nga sao có thể biết được niềm vui của sẻ núi (3) đây? Gia quốc thiên hạ (4), gia vẫn đứng đầu. Không thể cho người mình yêu một mái nhà yên bình thì còn nói gì đến chuyện quốc gia, thiên hạ?”

(3) Ám chỉ người bình thường không biết chí hướng của những anh hùng, còn anh hùng cũng không biết được niềm vui khi được làm những người bình thường.

(4) Nhà, nước, thiên hạ. Có nhà thì mới có nước, có nước thì mới có thiên hạ, cho nên muốn làm việc gì cũng phải làm từ việc nhỏ tới việc lớn mới thành công được.

Tư Đồ Diên khẽ nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, thu lại dã tâm và khí phách hào hùng trên khuôn mặt, ánh mắt trong vắt như nước ản chứa mấy phần yếu đuối, mấy phần thê lương: “Huynh cho cô ta một căn nhà, vậy còn ta thì sao?”.

Tiêu Sơ trầm mặc một lát, trong lời nói cũng vô tình bớt đi sự đối chọi gay gắt: “Chắc hẳn người thị nữ đóng giả cô đã truyền tường tận lời nói của ta khi đó rồi. Ta thấy, không cần thiết phải nhắc lần thứ hai nữa”.

“Vi cô ta, huynh thật sự vứt bỏ hết tất cả, kể cả cơ hội được sống sao?”

“Phải”, Tiêu Sơ trầm giọng trả lời, đồng thời trong đôi mắt đen láy lóe lên một tia sáng lạnh lẽo: “Đã nói đến mức này rồi, không cần theiets phải dài dòng thêm nữa. Ta biết, có thể cô thật sự biết cách giải độc Dịch Hồn. Nhưng dù cô muốn lấy cái gì ra để trao đổi thì bây giờ ta cũng có thể trả lời rõ ràng cho cô, không được! Còn nữa, nếu cô muốn lấy chuyện này làm điều kiện để uy hiếp muội ấy phải ra đi, vậy thì ta khuyên cô, mau chóng loại bỏ sạch cái suy nghĩ này đi. Nói tóm lại, xin cô ghi nhớ giùm cho, nếu dám làm hại đến muội ấy dù chỉ là một chút thôi, ta nhất định sẽ bắt cô trả giá gấp ngàn lần! Lời thề này chỉ cần muội ấy còn sống thì cho dù ta sống hay chết đều có hiệu lực như nhau. Trong hai năm giao tranh chúng ta đã từng đối đầu vô số lần, chắc cô cũng hiểu được cơ mưu cùng thủ đoạn của ta, cho nên, tốt nhất đừng tùy tiện thách thức ta!”

Tư Đồ Diên loạng choạng lùi về sau chừng nửa bước, gật đầu thật chậm: “Huynh quả thật, quá mức tuyệt bình”.

“Tĩnh?” Tiêu Sơ như thể nghe thấy chuyện gì hoang đường lắm, mỉm cười mỉa mai rồi lại khẽ hừ một tiếng, y đứng chấp tay sau lưng, tay áo tung bay theo gió, giọng nói nặng nề vang lên: “Nếu không phải ta không muốn vì ân oán cá nhân mà gây ra chiến tranh giữa hai nước thì lúc này, ta và cô đã sớm đánh đến người sống kẻ chết rồi!”

Tư Đồ Diên lại lùi về sau nửa bước nữa, gương mặt phủ kín hơi sương, ánh mắt lạnh băng, vết sẹo bên lông mày trái lại như bị sắc lửa đỏ trên áo váy của nàng ta phản chiếu, lóa mắt mà cũng nhói lòng: “Được! Sẽ như ý nguyện của huynh!”. Cỗ tay nàng ta xoay một cái, một thanh đoản kích đã xuất hiện trên tay, đỏ tươi như máu.

Nhìn mũi kích chỉ cách vùng ngực mình nửa tấc, đồng tử Tiêu Sơ co lại, tay áo dài phất lên, nội lực xao động, phảng phất tỏa ra khí thế như sấm sét.

Hạt mưa tựa như những hạt đậu rơi xuống, nhưng khi tới xung quanh hai người đang đứng đối mặt nhau thì lại như đập phải vật cứng mà bắn tới tấp ra ngoài, trên người cả hai đều không bị ướt chút nào.

Trong đất trời rộng bao la, nơi đây lại xơ xác tiêu điều.

Đúng vào lúc này, trong cơn gió rít vào đột nhiên vang lên tiếng nói trong trẻo của Bạch Hạ: “Tranh Ngôn, huynh mau thu y phục đang phơi vào cho muội đi, bằng không ngày mai không có đồ sạch để thay, phải rúc ở trên giường không ra ngoài thì đừng trách muội đó!”.

Chân mày Tiêu Sơ nhướn cao, sát khí hoàn toàn tan biến, nước mưa rơi nhanh trên tóc và y bào của y, chỉ trong chớp mắt đã ướt hơn nửa người.

Chân khí của Tư Đồ Diên tuy rất mạnh, nhưng thanh đoản kích đó cũng không tiến thêm một phân nào.

Bạch Hạ cầm dù vừa la lớn vừa chạy tới, làm như không nhìn thấy bầu không khí căng thẳng này, cứ một mực liến thoắng: “Hai người sao lại đứng ở trong mưa thế này? Tranh Ngôn, huynh còn không mau mời khách đi vào trong ngôi!”.

“Không cần đâu!” Trong lúc nói, Tư Đồ Diên thu lại nội lực, áo váy chốc lát đã ướt đẫm: “Không còn sớm nữa, cáo từ”.

Bạch Hạ chân thành giữ lại: “Buổi tối đường núi rất khó đi, mưa lại lớn thế này, thôi thì cứ ở tạm nhà chúng ta một đêm đi, ngày mai đi cũng chưa muộn”.

Tư Đồ Diên cũng từ chối rất thật lòng, không thèm đếm xỉa gì tới nàng, xoay người lên ngựa...

Thế là Bạch Hạ lại càng chân thành hơn: “Vây thôi thì cầm chiếc dù này đi, cô đi một thân một mình, ít nhiều gì nó cũng có thể giúp che mưa che gió”.

Tư Đồ Diên ngồi vững trên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Bởi vì sống trong núi đã lâu, phục sức của nàng tuy rằng không đến nỗi váy bó trâm thoa, nhưng cũng có thể gọi là mộc mạc giản dị. Làn da mặt nàng không phải dạng mềm mại nõn nà, búng nhẹ liền vỡ tan, mà là trắng nõn pha chút hồng hào khỏe mạnh. Ngồi quan trên khuôn mặt nàng tuy không thể xem như kiều diễm, cũng lắm chỉ có thể là thanh thoát đáng yêu, song chỉ cần nàng cười lên, lập tức gương mặt nàng tỏa ra vẻ hoạt bát rạng rỡ.

Đặc biệt là khi để lộ ra lúm đồng tiền bên má cùng hai chiếc răng nanh nhỏ xinh, nàng càng tỏ ra đáng yêu vô hại, hoàn toàn không có chút tâm kế nào. Có lẽ cũng chính vì như vậy mới khiến cho người ta bất giác cởi bỏ sự đề phòng mà thật lòng đối xử với nàng, không ngần tâm làm tổn thương nàng, thậm chí không ngần tâm làm khó dễ nàng...

“Không biết người thật ngốc hay là giả vờ ngốc.” Tầm lưng Tư Đồ Diên thẳng tắp, tư thế cười ngạo vô cùng oai hùng, tuy cả người đều ướt đẫm nước mưa nhưng lại không hề nhếch nhác mà vẫn tỏa ra khí thế hiên ngang, dũng mãnh hơn người, song lời nói ra lại tràn ngập ác ý, khinh thường: “Cho dù người ngốc thật hay là giả ngốc thì tóm lại cũng đều là ngu ngốc. Người cảm thấy một nữ nhân ngu ngốc có thể sánh đôi với một nam nhân như thế này sao?”.

Tiêu Sơ nghe xong lập tức phẫn nộ, đang muốn bùng nổ thì Bạch Hạ đã cười hi hi đưa cây dù cho Tư Đồ Diên, đồng thời đáp lại: “Tục ngữ nói đúng lắm, kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc. Ông trời trước giờ đều rất công bằng, cho nên người ngốc như ta đây thì phải kết duyên với một nam nhân tốt như Tranh Ngôn. Còn nữ nhân thông minh như Tư Đồ Diên thì phải...”.

“Đủ rồi!” Tư Đồ Diên hét lớn lên một tiếng, cắt ngang lời nàng còn đang nói dở, vung roi ngựa lên rồi phi nhanh.

Nhưng vừa chạy được một đoạn ngắn thì đột ngột kéo dây cương ghìm ngựa lại, nàng ta không quay đầu mà chỉ lạnh lùng nói một câu: “Trước giờ ta chưa bao giờ hối hận vì những việc mình đã làm, cho nên ta không hề hối hận mình vẫn luôn yêu huynh. Còn nữa, ta không thích mắc nợ người khác,

cũng không thích người khác mặc nợ mình. Món nợ giữa ta và huynh dù sao cũng phải thanh toán đi thôi!”.

Nói xong nàng ta liền giục ngựa phi nhanh như tên bắn, chỉ còn thấy một bóng dáng đỏ rực ẩn hiện trong màn mưa mù mịt.

“Huynh nợ cô ta cái gì?”

“Không biết.”

“Tóm lại không phải tiền thì cũng là tình!”

“Đều không phải.”

“Nam nhân mà đáng tin thì heo mẹ cũng biết leo cây, muội mới không tin vào cái miệng của huynh đâu. Tới nay huynh ở chung với đám sói kia đi, rồi mà nghiêm túc kiểm điểm!”

“...”

Thế là Tiêu Sơ đành ngoan ngoãn đi vào lều vải, nghe tiếng mưa cùng tiếng gió gào thét bên ngoài và cùng bốn con mắt sói xanh biếc nhìn qua nhìn lại.

Trận mưa to này ập đến rất nhanh, mưa tuôn xối xả, mãi đến gần sáng thì mới dần tạnh.

Đi từ trong lều ra ngoài, không khí mang theo hương thơm nhẹ nhẹ của hoa cỏ trộn cùng mùi bùn đất phả vào mặt, từng luồng khí lạnh như thấm vào trong tận tủy phổi, cuốn tan con mắt mờ mịt. Tiêu Sơ dùng bước, khép mi, hơi ngẩng đầu lên, để cho hơi ẩm thấm ướt hai gò má. Một lúc sau, y mở mắt ra, chỉnh lại tay áo rồi xoay người nhìn về hướng ngôi nhà gỗ, sau đó y lập tức sững người.

Trong căn phòng tĩnh mịch tối om vì không thắp đèn, có một người đang một tay chống cằm, úp sấp bên bậu cửa sổ, mỉm cười nhìn về phía y, tuy ánh sáng rất yếu, nhưng dựa vào đôi mắt tinh tường của Tiêu Sơ, y vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng đôi má lúm đồng tiền, hai chiếc răng nanh của nàng cùng giọt nước nhỏ bé đậu trên gương mặt rạng rỡ.

Trông thấy y phát hiện ra mình, Bạch Hạ liền nở nụ cười tươi rói, đứng dậy vận động các khớp xương đã hơi cứng đờ rồi quay người chạy ra ngoài. Nàng giẫm lên những vũng nước trên đất, khiến vạt áo bị dính vô số chấm bùn nhỏ li ti.

Bạch Hạ vô tình trượt chân, loạng choạng sắp ngã, Tiêu Sơ vội dang rộng vòng tay tiến nhanh lên trước vài bước, ôm lấy nàng vào trong lòng: “Cẩn thận không ngã bây giờ, muội lúc nào cũng hấp tấp như vậy”.

“Có sao đâu, chẳng nào thì huynh cũng nhất định sẽ đỡ được muội.”

“Muội tin tưởng ta vậy sao?”

“Đây là muội tin vào con mắt của muội.”

“Thế sao trước đó muội lại không tin ta?”

“Tình nhân cũ của huynh đã tìm đến tận nhà rồi, lẽ nào còn không cho muội mượn cơ hội này để nổi nóng, xả giận chút sao?”

“Cho, tất nhiên là cho rồi”, Tiêu Sơ mỉm cười ôm chặt hơn, im lặng trong chốc lát mới khẽ lên tiếng: “Hạ Hạ, cảm ơn muội”.

Cảm ơn nàng khi ở trước mặt Tư Đồ Diên đã tỏ ra khoan dung độ lượng, tự nhiên thoải mái, cảm ơn nàng đã cố ý để cho y và Tư Đồ Diên có cơ hội nói chuyện riêng, cảm ơn nàng đã dành cho y một khoảng thời gian để bình tĩnh lại tâm tình sau khi Tư Đồ Diên rời khỏi...

Nàng lúc nào cũng vậy, luôn biết rõ chừng mực, tiến lui đúng lúc, không bao giờ hung hăng thúc ép người khác, song một tác cũng không khoan nhượng...

“Muội biết mà, Tư Đồ Diên đột nhiên xuất hiện như vậy nhất định sẽ gọi lại rất nhiều ký ức trong huynh. Huynh đối chọi gay gắt với nàng ta, còn nói nhiều lời tuyệt tình thế kia, chắc chắn trong lòng cũng chẳng dễ chịu gì”, Bạch Hạ ngẩng đầu, khuôn mặt đang tươi cười vui vẻ chuyển sang nghiêm túc: “Nhưng Tranh Ngôn, huynh nhớ cho kỹ, muội chỉ cho huynh rồi lòng vì nàng ta nổi giận này thôi, từ nay trở đi, nếu để muội thấy huynh vì nàng ta mà hỗn bay phách lạc, tuyệt đối sẽ không tha cho huynh đâu!”.

“Quả thật trong lòng ta có chút rối bời nhưng mà làm gì tới mức độ hỗn bay phách lạc như muội nói”, Tiêu Sơ rút khăn tay ra, lau đi những giọt nước trên gương mặt nàng: “Hơn nữa ta chủ yếu vẫn đang suy nghĩ, mục đích nàng ta tới đây lần này rốt cuộc làm gì?”.

“Nàng ta không phải đã nói rồi sao? Muốn giải quyết nợ nần với huynh chứ còn gì nữa.”

“Nợ nần cái gì chứ?” Tiêu Sơ lắc đầu: “Cái gọi là ân oán giữa ta và nàng ta thực chất chỉ là vấn đề thắng thua trên chiến trường mà thôi. Thống soái của hai bên vì thắng lợi của quân mình mà người nào tự dùng cách thức của người đó. Đánh trận xong thì tất cả đều kết thúc. Nếu nàng ta thua mà không phục, muốn báo thù rửa hận thì có thể tập hợp ba quân trở lại xâm lược, ta đương nhiên sẽ nghênh chiến. Song hiện giờ Nhung Dịch tỏ ra muốn hòa hảo với Đại Sở, nàng ta một mình tới đây, rốt cuộc muốn làm cái gì? Có âm mưu gì chứ?”.

Trông mặt Bạch Hạ xoay chuyển: “Có lẽ nàng ta muốn một mình khiêu chiến với huynh chăng? Giống như khi mấy bang phái trong giang hồ giao đấu ấy, lúc đánh đến cuối cùng sẽ có chương môn đứng ra một chọi một, quyết định thắng thua”.

Tiêu Sơ bật cười: “Muội cũng nói rồi đấy, đó là cách thức giải quyết ân oán trong giang hồ, đâu phải trong quân đội mà cũng chẳng phải trên triều đình. Vinh nhục của một quân nhân là phải dùng đao thật thương, thật liều mạng trên sa trường mà giành lấy. Bằng không khi hai nước giao chiến cần gì phải động một tí là đem mấy chục vạn, thậm chí hơn trăm vạn nhân mã ra giao tranh, cứ để hai vị nguyên soái ra đánh một trận phân định thắng thua, không phải được rồi sao? Huống hồ gì, dựa vào thân phận và địa vị của nàng ta hiện giờ, nhất cử nhất động đều sẽ phải gánh trách nhiệm rất lớn, sao có thể tùy tiện hành sự tặc trách như vậy được?”.

“Suy nghĩ của huynh hiện giờ đều bởi vì huynh chỉ xem nàng ta như một đối thủ khi xưa, một đại thần của nước khác”, Bạch Hạ nhẹ nhàng giỡn ra khỏi vòng tay của y, hơi lùi về phía sau: “Lẽ nào huynh chưa từng nghĩ đến, có lẽ nàng ta cũng chỉ là một nữ tử bình thường?”.

Tiêu Sơ sững người: “Muội nói vậy là có ý gì?”.

“Ý của muội chính là, lần này người ta đến tìm huynh không phải vì chuyện quốc gia đại sự gì cả, mà cũng chẳng phải vì muốn báo thù rửa hận cho lần thua trận trước đây, mà vì muốn cùng huynh nói lại mối nhân duyên ngày trước, gương vỡ lại lành!” Bạch Hạ lấy đầu ngón tay đâm vào ngực y: “Nói rõ hơn một chút, người ta không phải dùng thân phận Tư Đồ đại nhân tới gặp huynh mà là A Diên, chính là A Diên đã từng thề non hẹn biển với huynh đó! Đồ ngốc!”.

“Làm sao có thể...” Trên mặt Tiêu Sơ hiện lên thần sắc ngỡ ngàng: “Trước giờ nàng ta đâu có tình cảm gì với ta, tất cả chỉ là thủ đoạn để giành chiến thắng thôi. Bằng không, khi đó so nàng ta lại làm như vậy?”.

“Tranh Ngôn, huynh thật sự nghĩ như vậy sao? Hay là, chỉ khi huynh nghĩ như thế thì mới có thể được thư thái, mới có thể được giải thoát? Vậy thì, mấy lời nàng ta nói lúc trước khi đi đó, huynh giải thích thế nào đây?”

Tiêu Sơ nhếch môi, lạnh nhạt đáp: “Ta chỉ cần nhớ rằng chính miệng nàng ta thừa nhận rằng không hề hối hận vì đã hại ta, thế là đủ rồi”.

Bạch Hạ bình thần nhìn y, từng bước áp sát lại: “Thế còn câu sau? Huynh không muốn nhớ hay là không dám đối mặt?”.

Tiêu Sơ ngược mắt, nhìn nàng không chớp mắt.

Con gió xung quanh dần lắng lại, màn đêm tối đen như mực bị tia sáng som mai đầu tiên xé rách. Thật lâu sau, y mới thở dài, giơ tay, nhẹ nhàng vò vò phần tóc mái hơi ướt của Bạch Hạ: “Hạ Hạ, chung quy ta vẫn khiến cho muội bất an, đúng không?”.

Bạch Hạ nghiêng đầu, khẽ nói: “Có gì đâu mà muội phải bất an?”.

“Nếu không phải như vậy, tại sao muội lại cả đêm không ngủ, ngồi ở đó nhìn chăm chăm lều vải chờ ta ra ngoài?”

“Xì! Làm gì có chuyện đó!”

“Còn cứng miệng!” Tiêu Sơ kéo tay nàng, rồi xoa lên gương mặt nàng, lời nói hàm chứa sự quở trách, nhưng càng thương tiếc nàng hơn: “Bây giờ tuy đang giữa hè, nhưng ban đêm ở trong núi cũng vẫn rất lạnh, vậy mà muội cũng không biết khoác thêm áo”.

Bạch Hạ khịt mũi, lẩm bẩm: “Chẳng qua vì không có miếng bánh thơm ngon như huynh nằm bên cạnh nên muội bị muỗi cắn đến mức không ngủ được thôi!”.

Tiêu Sơ liền bật cười.

Theo tiết trời ngày một nóng lên, đủ loại côn trùng, ruồi muỗi trong núi càng lúc càng nhiều, tuy đốt chút thảo dược lên cũng rất có hiệu quả đuổi muỗi nhưng vẫn bị muỗi cắn.

Làn da của Bạch Hạ rất mẫn cảm, sợ nhất là bị mấy con này cắn, một khi bị muỗi đốt nhất định sẽ nổi lên một cục u rất to, vừa tê vừa ngứa. Có điều hình như côn trùng ở đây thích cắn Tiêu Sơ hơn, thông thường trong những lúc có hai người thì chúng đều chọn y mà không hề do dự, điều đó quả thật khiến Bạch Hạ vui mừng không hết.

Chỉ là, Bạch Hạ tuy biết Tiêu Sơ chê mùi thuốc đuổi côn trùng quá khó ngửi mà không chịu thoa lên người, nhưng nàng lại không biết rằng Tiêu Sơ thường cả đêm không ngủ chỉ vì quạt đuổi muỗi để cho nàng ngủ ngon mà không bị nóng.

Khi hai người ở bên nhau, không phải lúc nào cũng quấn quýt, cũng không phải lúc nào cũng tới tiếng yêu. Đa phần chỉ là những hành động nhỏ nhặt thôi, có thể đối phương biết, mà cũng có thể đối phương không biết, tất cả những gì họ làm chỉ mong dốc hết một phần tâm ý của mình để có được một phần ngọt ngào chỉ thuộc về bản thân mình thôi.

Giống như tuy Bạch Hạ ghét nhất là phải giặt y phục, nhưng mỗi ngày nhất định sẽ giặt sạch sẽ y phục mà Tiêu Sơ thay ra, mỗi tối nhất định sẽ đặt một bộ y phục sạch sẽ trên đầu giường cho y.

Giống như mỗi buổi sáng khi Tiêu Sơ thức dậy đều phải uống một chén nước ấm, buổi tối trước khi đi ngủ phải vừa uống trà sâm vừa lật xem vài trang nhân thư. Vốn mang bản tính địa thiếu gia, y trước giờ không biết quét nhà, lau bàn, rửa nồi, rửa chén, cũng không biết phải dọn dẹp nhà cửa như thế nào, Bạch Hạ liền ngày ngày chuẩn bị nước, chuẩn bị trà, chuẩn bị sách cho y, dọn dẹp những thứ y bày bừa ra, lau sàn nhà bị y làm bẩn.

Tuy họ khó tránh khỏi phản nản vài câu, thậm chí đôi lúc còn tranh chấp, nhưng những thứ cần phải làm trước giờ đều không bao giờ chậm trễ. Có những lúc họ cãi nhau, nhưng trên khuôn mặt vẫn luôn hàm chứa vẻ tươi cười mà ngay cả bản thân hai người chưa từng phát giác ra.

Đây chính là quá trình để họ va chạm lẫn nhau, thích nghi với nhau, cuối cùng biến thành sự ăn ý, thành thói quen, thành những dòng chảy nhỏ giọt, hòa tan vào sinh mệnh của mỗi người, không chảy xiết nhưng lại dài lâu.

Thấy Tiêu Sơ mỉm cười, Bạch Hạ cũng không nén nổi nụ cười, tất cả sự dễ nín và khó chịu tràn ngập giữa hai người trước đó đã lập tức tan thành mây khói.

Tiêu Sơ ngược mắt nhìn tia nắng ban mai lộ ra nơi cuối chân trời, vẻ mặt nghiêm túc, giọng nói nặng nề: “Có lẽ Tư Đồ Diên thật sự có vài phần tình ý với ta, nhưng đứng trước lợi ích và quyền thế, nàng ta đã vứt bỏ nó mà không hề do dự. Ta không thể phán xét nàng ta làm vậy là đúng hay sai, thực ra thì, giống như trước đây ta đã từng nói, ở vào vị trí của nàng ta mà có hành động quyết đoán như vậy thì hoàn toàn không có gì đáng trách, thậm chí còn khiến người ta kính trọng. Sở dĩ ta phải nhớ kỹ nàng ta thừa nhận đã từng hại ta, chỉ vì muốn xác định rõ rằng nàng ta không phải người có thể vì chữ tình mà vứt bỏ quyền lực trong tay. Phải biết rằng, nếu có thể nắm được nguyên tắc và mục tiêu hành sự của nàng ta thì sẽ rất có lợi trong cuộc giao tranh rất có thể xảy ra trong thời gian tới, chúng ta có thể nhanh chóng nắm bắt được thời cơ then chốt. Còn về...” Y dừng lại, thu tâm mắt, nhìn sang Bạch Hạ, ánh mắt dịu dàng mà kiên định: “Nàng ta có yêu ta hay không thì cũng có liên quan gì tới ta đâu?”.

Bạch Hạ cúi đầu, chần chừ một lát rồi mới nhỏ giọng ngập ngừng: “Thật ra muội có thể thấy được, tình cảm của nàng ta đối với huynh... Tranh Ngôn, nếu nàng ta không mạnh mẽ như vậy, nếu nàng ta chịu hạ mình với huynh...”.

Tiêu Sơ cười khẽ lắc đầu: “Tâm kế của Tư Đồ Diên rất khó dò, thủ đoạn lợi hại, tính tình lại mạnh mẽ, khiến cho vô số đáng mảy râu cũng phải hổ thẹn. Hơn nữa, dựa vào gia thế cùng bản lĩnh của mình, nàng ta cũng có thể ngạo mạn với cả thiên hạ, coi hầu hết tất cả mọi người đều là vũng bùn trên đường. Nhưng chính bởi vì vậy, nàng ta không thể cúi đầu, càng không thể hạ mình, bởi lẽ trong mắt nàng ta, trước giờ chưa có thứ gì nàng ta muốn mà không có được”.

Bạch Hạ hừ một tiếng: “Huynh cũng hiểu người ta quá nhỉ!”.

Tiêu Sơ vội vàng giải thích: “Cái này cũng chỉ là vì biết người biết ta, trăm trận trăm thắng thôi mà”.

“Nếu biết người như vậy, sao huynh vẫn không nghĩ ra được mục đích lần này nàng ta đến đây?”.

“Bởi vì... ta vẫn còn cần một khoảng thời gian để phán đoán đây chứ.”

“Xem ra, nếu cứ nấp ở đây chắc chắn không thể phán đoán ra được rồi, Bạch Hạ hướng về phía ánh mặt trời đang dần dần nhô lên, hít một hơi thật dài: “Thoát ly khỏi thế tục đã lâu, chúng ta cũng đến lúc trở về trần gian rồi”.

Tiêu Sơ hơi ngạc nhiên khi nàng lại chủ động đề nghị chuyện này, y bất giác sững người.

Bạch Hạ tiến lên trước một bước, ôm lấy y: “Nếu Tư Đồ Diên đã muốn tới thanh toán nợ nần, vậy thì chúng ta cũng phải tính với nàng ta cho rõ ràng, bằng không cứ để lại món nợ mơ mơ hồ hồ này, thì cũng không phải là chuyện tốt. Muội tin rằng dựa vào bản lĩnh kinh doanh thương trường của huynh, chắc cũng không đến nỗi tính đi tính lại rồi cuối cùng để lỗ vốn đâu. Chẳng qua, muội muốn nhắc nhở huynh một điều...” nàng nhón chân lên, cắn một cái lên môi dưới Tiêu Sơ: “Lúc nào cũng phải nhớ rõ thân phận của người ta đường đường là Tư Đồ đại nhân, chớ có mà thất lễ đó. Nếu mà để cho muội biết được huynh biết người biết ta rồi lại nhằm người ta thành A Diên, Tiểu Diên, Diên Nhi gì gì đó, thì đừng trách muội ra tay độc ác, phé đi cái căn nguyên gây họa của huynh”.

Tiêu Sơ bất đắc dĩ bóp trán: “Trước đó muội cũng thấy rồi đó, ngay cả Chiến Phong từng sớm tới ở chung với A Diên cũng không nhận ra người đến chính là người quen cũ nữa là, ta sao có thể nhằm nàng ta thành A Diên hay gì đó được?”.

Bạch Hạ lờm y: “Chiến Phong là bởi vì nó bị mỹ sắc mê hoặc, trong mắt sớm đã không nhìn rõ được cái gì là trắng, cái gì là đen nữa rồi”.

“Mỹ sắc?”

“Rất có khả năng huynh đã cứu về cho nó một vị thê tử rồi đó.”

“...”

Mấy ngày tiếp theo trời vẫn mưa ròng rã, mãi cho đến bảy ngày sau mới tạnh hẳn, lại qua hai ngày nữa, con đường núi lầy lội mới có thể đi lại thuận lợi được.

Ngày thứ ba, vết thương của sói xám cũng đỡ hơn nhiều rồi, nhưng bởi vì trời mưa, Bạch Hạ sợ vết thương của nó sẽ bị nhiễm trùng nên vẫn kiên quyết không để cho nó rời đi.

Ngày thứ bảy, mặt trời rực rỡ, vết thương của sói xám đã khỏi hẳn rồi nhưng nó lại như hoàn toàn không có ý định bỏ đi nữa.

Ngày thứ chín, Tiêu Sơ và Bạch Hạ xuống núi, Chiến Phong cùng hia người đi xuống tận chân núi rồi mới quay đầu nhìn con đường mòn thông với thế giới bên ngoài, lại đưa mắt nhìn bóng dáng màu xám bạc đứng trên đỉnh núi cao nhất đằng xa, tự dưng vật do dự một phen, cuối cùng sói tuyết cũng vẫn bước lên đường mòn, không quay đầu lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 22

Type: Xe

Tục ngữ nói rằng: “Ở trong núi một ngày, trên đời đã ngàn năm”, Bạch Hạ và Tiêu Sơ đã sống cách biệt với thế gian hơn hai tháng, tuy trên nhân thể chỉ thay đổi từ xuân sang hè, không lẽ xảy ra chuyện biển xanh thành nương dâu hay trời đất đảo lộn, thế nhưng ít nhiều gì cũng có chút ít thay đổi.

Chẳng hạn như Hồ Tam đã bị triệu gấp về Bắc Tề, quân gia của Lâm phủ đổi thành Tư Đồ Diên.

Nhưng nàng ta đã giấu đi danh tính thật của mình, tự xưng với người ngoài là A Diên, dân chúng xung quanh thường gọi nàng ta một tiếng “A Diên cô nương”.

A Diên cô nương vẫn mặc một bộ áo váy tay hẹp bó eo màu đỏ rực, vẫn một kiểu tóc gọn gàng mộc mạc, chỉ đeo chiếc xuyến có đính một quả chuông nhỏ, vẫn một dáng vẻ lạnh lùng xa cách, song nét sắc sảo trên khuôn mặt đã giảm bớt đi vài phần. Hơn nữa, hạ nhân trong phủ ít, công việc lại chẳng có gì, nàng ta bên thường ở một mình, có khi cả ngày chẳng nói lấy một câu.

Cũng bởi vì sự yên lặng này lại vô tình khiến cho nàng ta trở nên ôn hòa hơn, không còn khó tiếp cận giống như thanh kiếm sắc lúc nào cũng muốn rút ra khỏi bao để làm bị thương người khác.

Sau khi Bạch Hạ bám trên bờ tường nhà mình quan sát động tĩnh hết hai ngày, nàng bắt đầu nghênh ngang ra vào Lâm phủ để chăm sóc thảo dược như thường lệ. Ngoài việc đứng từ xa nhìn nàng bận rộn chạy tới chạy lui trong mấy bụi thảo dược rồi thình thoảng thoảng lộ ra nụ cười có hàm ý sâu xa thì Tư Đồ Diên căn bản coi như không thấy nàng. Cứ như vậy hai người vẫn duy trì sự cân bằng lạ lùng mà tế nhị này, nước sông không phạm nước giếng, chung sống hòa bình.

Mà đối với việc Tư Đồ Diên thình lình trở thành quân gia Lâm phủ, Tiêu Sơ chẳng kinh ngạc chút nào, hơn nữa còn tỏ ra như y đã dự liệu được từ trước. Biện pháp đối phó của y cũng giống như Tư Đồ Diên với Bạch Hạ, hoàn toàn ngó lơ. Điều trùng hợp là hình như Tư Đồ Diên đối với y cũng vậy...

Thế là trong lúc hai bên đều không đếm xỉa gì đến nhau, Tiêu phủ và Lâm phủ lại có xu hướng thực hiện phương châm chiến lược xây dựng tình hữu nghị láng giềng tới cùng.

Tuy Tiêu Sơ đã từ chối phần lớn công việc, nhưng vẫn còn chức vị quân hầu, các doanh trại tại những biên thành lân cận nếu có việc cấp bách cần giải quyết cũng phải nhận được một cái gật đầu của y, hơn nữa còn đủ các công việc làm ăn trong tộc. Sau khi về thành y liền bận tới tận mắt mũi hết mấy ngày trời.

Chỉ có điều, trước đây mỗi khi bận bịu y liền sớm đi tối về, chẳng thấy được bóng dáng đâu, nhưng Tiêu Sơ hiện giờ dù có thế nào đi chăng nữa vẫn sẽ dành gần nửa ngày để ở nhà cùng với Bạch Hạ, cũng chẳng làm việc gì đặc biệt, chỉ tưới hoa, chơi chim, đọc sách hoặc vẽ tranh, thậm chí là chỉ ngồi yên lặng bên cạnh nhau mà thôi.

Khi thấy sự yên bình giữa hai người họ, Tư Muội không có Hồ Tam cùng Chiến Phong phải rời xa sói xám lại như có chút kích động.

Hai tên đều lạc lõng giống nhau, đều cô đơn giống nhau thế nên bắt đầu nảy sinh cảm giác thương tiếc, đồng cảm của những người đồng cảnh ngộ, cả ngày quần lấy nhau mượn rượu giải sầu, khiến cho mỹ tửu được tích trữ trong phủ bị tiêu phí gần hết.

Mỗi lần rượu vào dạ sầu là lại ngồi dàn hàng trên chỗ cao nhất của nóc nhà, hướng về phía ánh trăng mà cất giọng tru tréo liên hồi, ồn ào đến mức mấy hộ xung quanh cả ngày cứ nơm nớp lo sợ không yên nhưng lại chỉ có thể nuốt con giận vào trong lòng...

Hôm nay, vừa mới sáng Tiêu Sơ đã đi ra ngoài, mãi đến khi trời tối om vẫn chưa thấy trở về, Tư Muội cùng Chiến Phong lại uống say bí tỉ bắt đầu kêu khóc om sòm, Bạch Hạ dù gì cũng không ngủ được bên trên nóc nhà hóng gió.

Gió mát thổi hiu hiu, đom đóm lập lòe, ánh trăng sao vắng vẻ soi sáng mặt đất.

Cho nên, nhờ vậy mà Bạch Hạ có thể dễ dàng thấy được có hai người đang men theo con đường nhỏ đi lại gần, một trước một sau, cách nhau khoảng nửa bóng người, bước chân không nhanh không chậm. Nàng không thấy rõ được vẻ mặt song lại có thể nhìn thấy được dung mạo mỗi người.

Người đi trước là Tiêu Sơ, người phía sau là Tư Đồ Diên.

Bạch Hạ còn đang đắn đo xem không biết có nên hết to lên chào hỏi để tìm lại chút cảm giác tồn tại hay không thì hai người kia đã rẽ vào hướng cổng bên cửa Lâm phủ, thế là Bạch Hạ lại bắt đầu suy nghĩ đắn đo xem mình có nên để lộ ra đã nhìn thấy cảnh này hay không.

Thời gian suy nghĩ khá ngắn, dường như chỉ trong một nhịp thở mà thôi. Kết quả của quá trình đắn đo rất đơn giản: Nên.

Đã nhìn thấy rồi thì không cần thiết phải giả vờ hồ đồ, để rồi sau đó này sinh nghi ngờ này nọ rồi biến thành vướng mắc trong lòng, phải nghĩ hết mọi cách, giờ dù loại mảnh khóc để đi thăm dò, nếu không cẩn thận biến chuyện nhỏ thành chuyện to, gây ra hiểu lầm thì đó mới là tự tạo nghiệt không thể sống.

Từ Muội đang say mắt lèm nhèm, Bạch Hạ thành linh đứng bật dậy khiến hần giật mình nhào qua ôm lấy Chiến Phong đang ngủ say như chết cùng nhau lăn xuống mái hiên. Tiếp đó nàng thì triển khinh công lướt qua tầng tầng mái nhà, bay thẳng qua tường, tiến vào đại viện Lâm phủ, vừa vận đáp xuống ngay bên cạnh Tiêu Sơ và Tư Đồ Diên.

Bạch Hạ hướng về phía Tiêu Sơ và Tư Đồ Diên cười hi hi. Hai người tuy hơi bất ngờ nhưng cũng chẳng tỏ ra kinh ngạc: “Bây giờ đang đứng vào lúc trăng mờ gió lớn, thời cơ thích hợp để giết người, vậy mà lại có thể vô tình gặp được hai vị ở cùng đất phong thủy bảo địa quá sức nổi bật thế này, quả thật là thiên ý trời người mà, không phúc không được!”

Tiêu Sơ giật giật khóe miệng, không nói/

Tư Đồ Diên chau mày, không thèm đếm xia...

“Hạ Hạ, sao muội vẫn chưa đi nghỉ?”

“Nửa đêm quanh què, cô đơn gối chiếc sao yên giấc được?”

“...Có gì mình từ từ nói...”

“Ý của muội là bởi vì không có huynh nằm bên cạnh cho nên muội bị lửa nóng hừng hực trong người do thời tiết hanh khô thiếu đốt cho không ngủ được.”

Cuối cùng Tư Đồ Diên cũng không thể nhịn nổi cười nữa. Lạnh lùng liếc Bạch Hạ một cái: “Ta thật không biết là nữ tử Lương Quốc lại tùy tiện phóng đảng như vậy đây!”

Bạch Hạ tỏ ra rất đỗi ngạc nhiên, rất đỗi vô tội, đồng thời cũng rất đỗi nhã nhặn chớp chớp mắt: “Ta cùng nam nhân nhà mình nói chuyện như vậy chẳng lẽ có gì sai à? Thực ra, so với người nửa đêm canh ba còn một mình đi lại mờ ám với nam nhân nhà người khác thì ta thật hổ thẹn chẳng dám nhận bốn chữ “tùy tiện phóng đảng” này đâu!”

Tiêu Sơ bắt đầu dĩ thờ dài một tiếng, nghiêng về phía trước nửa bước, đứng chặn trước mặt Tư Đồ Diên đang nhìn chăm chăm Bạch Hạ, chuẩn bị nổi trận lôi đình: “Hạ Hạ, ta và Tư Đồ đại nhân...”

Tư Đồ Diên hét lên: “Ồ đây không có Tư Đồ đại nhân nào hết!”.

Tiêu Sơ ngừng một chút, nhưng giọng điệu vẫn bình thản như thường: “Trên đường trở về vô tình gặp phía một trận sạt lở núi, khiến cho một lượng gỗ thô rất lớn chắt trên sườn núi lăn xuống, phía dưới là hơn trăm công tượng (*) vẫn chưa kịp sơ tán, chúng ta liền hợp lực nghĩ cách ngăn cản không cho thảm kịch xảy ra, sau đó còn phải giải quyết một chút chuyện còn lại cho nên mới về trễ thế này. Còn sở dĩ ta qua đây là vì nàng ta nói có đồ gì đó muốn đưa cho ta.” Tuy không nhắc đến Tư Đồ đại nhân, nhưng ý cũng không nói “Tư Đồ cô nương”

(Công tượng: thợ)

“Ồ, thì ra là như vậy à”, Bạch Hạ tỏ ra thấu hiểu, tiến lên trước kéo lấy tay y: “Thế thì chúng ta mau lấy đồ rồi về nhà thôi kẻo làm lỡ giờ nghỉ ngơi của người ta”.

Tuy Tiêu Sơ không rút tay về thế nhưng y lại hơi chau mày như thể đang phải chịu đau, Bạch Hạ lập tức phát hiện ra có chỗ không ổn, vội vàng cúi đầu xem thử, liền thấy trên cổ tay phải của y quần một lớp vải trắng thật dày, nhưng gần như đã bị màu đỏ tươi thấm ra bên ngoài.

“Sao lại như vậy?”

“bất cẩn bị thương chút thôi, không có vấn đề gì đâu.”

“Có vấn đề gì hay không phải để muội nói mới được!” vẻ mặt Bạch Hạ hiếm khi lại nghiêm túc như vậy, trên gương mặt còn lộ rõ ra sự lo lắng: “Vết thương có sâu không? Bị thứ gì làm bị thương? Ai xử lý vết thương cho huynh? Xử lý như thế nào? Trông thế này chắc cũng không phải nhẹ đâu, cũng không biết có làm tổn thương đến gân cốt không nữa...”

Tiêu Sơ vẫn còn chưa kịp trả lời một tràng câu hỏi của Bạch Hạ thì Tư Đồ Diên đứng cạnh đã khinh thường hừ lên: “Chẳng qua chỉ là chút thương tích ngoài da, vậy mà cũng đáng để cô tỏ ra hốt hoảng ngạc nhiên vậy sao? Tốt xấu gì cũng là một đại phu, sao có thể như người chưa từng nhìn thấy cảnh này bao giờ vậy chứ?”

“Đứng trên cương vị một đại phu, quả thực ta không nên hoảng hốt như vậy”, Bạch Hạ không hề tỏ ra yếu thế, nhìn thẳng vào mắt Tư Đồ Diên, giọng nói chậm rãi mà rõ ràng: “Thế nhưng đối diện với vết thương của người mình quan tâm, người mình yêu thương, mấy ai có thể đứng đờ ở kia chứ?”

“Đó chẳng qua chỉ là cách nghĩ của những nữ nhân hèn nhát như ngươi thôi!” Đối mặt với lời chất vấn không chút nhân nhượng của Bạch Hạ, ánh mắt Tư Đồ Diên bỗng lạnh đi, tựa như không thể kiềm chế thêm được nữa, giọng nói sang sảng, hòa lẫn với sự chán ghét và khinh thường: “Nam nhi ở trên đời

này vốn không được sợ hãi bất kỳ trở ngại cùng đau đớn nào, bị thương một chút đã chuyện bé xé ra to, thôi thì về nhà làm đũa bé bú sữa mẹ đi! Chính bởi vì cô nữ nhân như người tồn tại mới làm tiêu hao nhuệ khí của y, khiến cho một con hùng ưng vốn phải rong ruổi khắp thiên hạ lại biến thành chim sẻ làm tổ dưới mái hiên nhà!”

Tiêu Sơ nghe xong chau mày, bật cười một tiếng rất nhỏ, trong tiếng cười có ẩn chứa sự thản nhiên khi những lời nói này không nằm ngoài dự liệu của y, có sự bất đắc dĩ vì y đã sớm biết trước từ lâu, lại còn có cả sự khinh thường khi đối phương chẳng đáng để mình phải lên tiếng giải thích.

Ban đầu Bạch Hạ kinh ngạc đến mức không thể tin nổi, sau khi bình tĩnh lại nàng mới hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Cho nên cô mới không có chút băn khoăn do dự mà đối xử với huynh ấy như vậy sao? Hại huynh ấy, làm huynh ấy bị thương, khiến cho huynh ấy trúng kỳ độc, bị nó gầy vò bao nhiêu năm sau?”

“Phải” Tư Đồ Diên bình thản nhìn Tiêu Sơ, trả lời không chút do dự: “Khi đó bởi vì đại cục, ta buộc phải làm như thế. Hai quân giao chiến vốn chính là lửa gạt lẫn nhau, vậy nên ta không hối hận. Về sau bại dưới tay y, ta cũng thua tâm phục khẩu phục. Như vậy cũng có thể chứng tỏ rằng, nam nhân do ta chọn tuyệt đối phải là kẻ mạnh nhất trong những kẻ mạnh, khiến cho người ta khâm phục!”

“Lẽ nào trước giờ cô chưa từng nghĩ rằng có thể, huynh ấy không thể chống chọi được, thậm chí sẽ chết hay sao?”

“Người có thể khiến cho Tư Đồ Diên ta đây yêu há lại là kẻ yếu đuối không chịu nổi chút sóng gió vớ vẩn mà tùy tiện từ bỏ chứ?”

“Vậy thì, cô không sợ huynh ấy hận cô đến tận xương tủy sao?”

“Không yêu thì sao có hận? Y càng hận ta thì càng chứng tỏ rằng y yêu ta sâu nặng.” Ánh mắt Tư Đồ Diên từ đầu đến cuối không hề rời khỏi đôi mắt Tiêu Sơ, nói tới đây, trong lời nói lạnh băng của nàng ta bỗng tản ra mấy phần tình ý dịu dàng: “Sự đau đớn này là do ta mang đến cho y, y sẽ vì vậy mà từng giờ từng khắc đều nhớ đến ta, sẽ nhớ kỹ ta. Ta tin rằng, dù chỉ dựa vào sự căm hận này, y nhất định sẽ cố gắng sống tiếp, chờ đợi ta đến tìm y. Sẽ có một ngày ta sẽ biến tất cả sự căm hận của y đối với ta thành tình yêu. Chúng ta sẽ cùng làm một đôi hùng ưng vỗ cánh bay cao, đời này kiếp này, không bao giờ rời xa nhau!”

Tiêu Sơ không hề trốn tránh ánh mắt của nàng ta, tuy đôi mắt y hơi xao động nhưng vẻ mặt y vẫn không thay đổi, luôn mang theo sự giấu cợt, châm biếm.

Bạch Hạ sững sờ một lát rồi vừa cười vừa thờ dãi lại vừa lắc đầu: “Lý luận hùng ưng cùng suy nghĩ kẻ mạnh của cô, ta thật sự không thể hiểu được. Ta chỉ biết rằng, khi ta yêu một người thì sẽ không bao giờ nhẫn tâm nhìn thấy huynh ấy phải chịu bất kỳ thương tổn gì, huống hồ là tự tay mình gây ra. Tình yêu như vậy quả thật quá mức đáng sợ, quá mức méo mó. Ta yêu huynh ấy ra bên ngoài hô mưa gọi gió hay là ở nhà ăn không ngồi rồi. Ta yêu huynh ấy không phải bởi vì huynh ấy là kẻ mạnh gì cả, càng không bao giờ ép buộc huynh ấy phải trở nên mạnh mẽ, chỉ bởi vì chúng ta ở bên nhau rất hạnh phúc, rất vui vẻ, chỉ bởi vì huynh ấy là chính mình.”

Cẩn thận kéo tay áo Tiêu Sơ xuống, che đi vết thương, sau đó nàng nắm lấy bàn tay y, lực đạo vừa phải: “Ngoài ra, ta muốn nhắc nhở cô một câu, những thương tổn đã từng gây ra nhất định sẽ mãi mãi để lại vết nứt, dù có cố gắng bù đắp đến đâu đi chăng nữa cũng đều không thể xóa nhòa được đâu. Cho nên, nỗi hận thù thật sự không bao giờ biến thành tình yêu. Có điều cô yên tâm đi, Tranh Ngôn không hề hận cô chút nào cả, hoặc có thể nói, huynh ấy sớm đã không còn hận cô nữa rồi. Nói cách khác, động lực để huynh ấy cầm cự sống tiếp, từ trước tới giờ chưa từng là nỗi hận.”

Tron nụ cười vẫn luôn hiện hữu trên khuôn mặt nàng lại tăng thêm sự đồng tình cùng thương hại đủ để đánh tan tất cả sự tự tôn của Tư Đồ Diên: “A Diên cô nương, ta nghĩ, chắc là cô đã dùng sai cách để yêu một người rồi, và, cũng đã quá đề cao bản thân mình.”

Về mặt Tư Đồ Diên vẫn lạnh lùng, song mái tóc dài cùng tà áo nàng ta đã bắt đầu tung bay dù xung quanh không hề có gió, cả người tỏa ra sát khí dày đặc.

Bạch Hạ lại như thể hoàn toàn không phát giác ra cứ một mực chu đáo phui đi chút bụi bám trên vai áo Tiêu Sơ: “Tranh Ngôn, chúng ta về nhà thôi, còn đồ vật kia thì lúc khác qua lấy cũng không muộn.”

“Được”, Tiêu Sơ nhìn nàng, khóe miệng nhoen lên thành nụ cười ấm áp.

Lúc sau y mới xoay về phía Tư Đồ Diên ôm quyền, lạnh nhạt nói: “Quy củ của Tiêu gia, đã là mệnh lệnh của thê tử thì phải nghe theo. Xin lượng thứ.”

Trong mảnh vườn trồng trái yên tĩnh, một bóng hình đỏ rực vẫn cứ đứng lặng một mình, mái tóc dài vạt vấy áo tung bay phần phật, mãi lâu sau mới ngừng lại.

Ánh trăng kéo dài cái bóng của nàng ta trên mặt đất, làn gió đêm thổi bay tiếng cười lạnh thê lương tràn ngập sự không cam tâm, ác liệt: “Thê tử? Nếu cô ta là thê tử, vậy thì ta là cái gì..?”

Ngày hôm sau, Bạch Hạ vẫn cứ vất vưởng trong vườn thảo dược bên Lâm phủ như thể một người chẳng có việc gì để làm, bởi vì trước giờ nàng không hề cảm thấy xấu hổ mà ngược lại còn thoải mái mà thể hiện ra bản tính lười nhác của mình, cho nên những lúc làm việc nàng vẫn luôn tuân theo “nguyên tắc quân tử”, có thể động khẩu tuyệt đối không động thủ.

Chạng vạng, Bạch Hạ như thường lệ bê một chiếc ghế trúc tay cầm một ấm trà nhỏ, làm bộ như một lão địa chủ, chỉ huy hạ nhân tưới nước làm cỏ, còn mình thì ngồi hóng mát, trải qua một ngày rất là thoải mái. Tuy nhiên người ta vẫn thường nói “sống ở đời mười người thì đã có tám, chín người sống không như ý mình”, đang lúc nàng chống lên tay vịn định đứng lên vươn vai một cái thì bị một cái dằm nhỏ xú ở trên đó đâm vào lòng bàn tay làm rách da.

Còn may trên người này bao giờ cũng mang theo thuốc bôi ngoài da cùng chút thuốc uống, vết thương khá nhỏ mà cũng rất nông, cho nên máu cũng mau chóng cầm lại.

Đang định rút cây dầm xui xẻo đó ra thì nàng bỗng cảm thấy xung quanh mình nổi lên luồng khí lạnh buốt, vừa xoay người lại, nàng liền tức khắc khiếp sợ đến mức lông tơ trên người dựng đứng hết cả, suýt chút nữa thì nàng hét toáng lên.

Tư Đồ Diên mấy ngày nay luôn chỉ đứng đằng xa quan sát nàng, không tiến lại gần vườn thảo dược nửa bước, vậy mà lúc này tự dưng lại lặng lẽ xuất hiện ngay đằng sau lưng Bạch Hạ.

Cố bình tĩnh lại, Bạch Hạ rùng mình vỗ vỗ ngực: “Cho dù là ban ngày ban mặt thì người hù người vẫn còn có thể hại chết người đó!”

Tư Đồ Diên không hề lên tiếng, chỉ tỉ mỉ nhìn chăm chăm lòng bàn tay bị máu nhiễm đỏ hơn nửa, về mặt đường như cảm thấy hơi khó hiểu.

Bạch Hạ không để tâm lắc lắc bàn tay đó: “Bất cần để xước một miếng to, không biết ngày gì mà xui vậy nữa!”

Tư Đồ Diên vẫn không đáp lời, đường nhìn chuyển sang gương mặt Bạch Hạ, ánh mắt lạnh lùng như muốn đóng băng tất cả, lại như muốn nhìn xuyên qua tất cả.

Bạch Hạ bị nàng ta nhìn chăm chăm mà rợn hết tóc gáy, đang ngày hè nóng nực mà nàng run bắn người, đang muốn mở miệng lần nữa, Tư Đồ Diên lại như đã xác nhận được điều gì đó mà nhìn nàng gật đầu một cái rất chậm, sau đó, bỏ đi luôn. Giống hệt như lúc nàng ta đến, lặng lẽ không chút tiếng động, không hề báo trước.

Để lại một mình Bạch Hạ đứng tại chỗ như trời trồng, mãi một lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn nổi: “Ý gì đây? Ăn no rừng mỡ nên già làm nữ quý chơi à? Nhìn nhìn lâu như vậy mà chỉ nghĩ ra chiêu này thôi sao? Hay tối qua bị kích thích quá độ nên điên luôn rồi?...”

Bề ngoài gió yên biển lặng, trong lòng sóng cuộn biển gào. Bề ngoài tỏ ra không đếm xỉa gì tới nhau nhưng thực chất lại ngầm ngầm phân tranh.

Lần này Tư Đồ Diên đột nhiên xuất hiện ắt hẳn có mưu đồ gì đó, đây là điều hiển nhiên, không cần phải bàn cãi thêm nữa. Thế nhưng điểm khác nhau chính là, Tiêu Sơ cho rằng những gì cô ta đang mưu tính có liên quan đến quốc gia đại sự, mà Bạch Hạ lại cảm thấy rất có khả năng chỉ vì tư tình thôi.

Bởi vậy Tiêu Sơ phải người đi thu thập tin tức, phân tích tình hình, còn Bạch Hạ thì cứ rảnh rỗi là liền lượn qua trước mặt Tư Đồ Diên.

Đối với hai người đi tỏ rõ là đi trên người đối phương thế này, lúc đầu đương nhiên Tiêu Sơ phản đối kịch liệt.

Song Bạch Hạ vô cùng kiên quyết, còn cười mà nói rằng: “Tư Đồ đại nhân người ta là thân phận gì, tâm cao khí ngạo tới mức nào chứ, tuyệt đối không thêm động thủ với một lão bách tính nhỏ nhoi không đáng nhắc tới như muội đầu. Dù thế nào đi nữa, kể cả khi cô ta không nhìn nổi nữa, muốn một chưởng đánh chết muội thì nhất định cũng sẽ làm một cách quang minh chính đại chứ chẳng thêm lút sau lưng đâu. Mà đây là địa bàn của huynh, chỉ cần không giở trò mờ ám, huynh còn sợ cô ta sao?”

Thế là Tiêu Sơ không còn cách nào khác, đành phải bố trí thật nhiều thị vệ cả công khai lẫn ngầm bảo vệ chặt chẽ xung quanh nàng, chỉ đáng tiếc, cho dù có bảo vệ nghiêm ngặt cỡ nào cũng không địch nổi một cái gai trúc nhỏ bé...”

Bạch Hạ vừa rửa sạch vết máu dính trên tay, vừa không kìm được thất vọng thờ dài.

Thật ra vừa nãy nàng rất hy vọng Tư Đồ Diên tới ngã bài với mình, có thể dùng tình cảm để khiến nàng cảm động, dùng lý lẽ để thuyết phục nàng, dùng của cải để dụ dỗ nàng, hoặc là uy hiếp dọa nạt, sử dụng chiêu “rượu mời không uống thì bắt uống rượu phạt”, nói tóm lại là không từ bất kỳ thủ đoạn nào để ép nàng phải rời xa Tiêu Sơ.

Như vậy nàng cũng đã sớm nghĩ ra kế sách để ứng phó: Khiếm tốn lắng nghe, chết cũng không chấp nhận.

Thậm chí dù Tư Đồ Diên có tỏ ra mình có thể cứu mạng Tiêu Sơ thì nàng cũng phải tỏ ra “không thấy thờ không thả chim ưng” (*), không thấy được kết quả quyết không bỏ đi.

(không thấy thờ không thả chim ưng: Ví von khi làm việc gì đó nhất định phải thận trọng, nắm vững thời cơ, xác định rõ mục tiêu.)

Dù sao nàng chỉ là nữ tử, đâu có phải quân tử, cũng không có thân phận địa vị gì để mà cần phải bản khoản kiên trì, không cần thiết phải tuân theo “một lời hứa đáng giá nghìn vàng” gì cả. Dù sao thì rước tiên cứ để cho nàng ta giải độc cho Tiêu Sơ trước sau đó nàng lại giở trò không thừa nhận là được mà, nàng sẽ cùng với Tiêu Sơ tình chàng ý thiếp, gắn bó như hình với bóng, khiến Tư Đồ Diên tức chết luôn!

Nếu thật sự có thể như vậy, nếu Tiêu Sơ thật sự có thể sống sót, cùng nàng sống tiếp quãng đời còn lại, thì thật tốt biết bao nhiêu...

Nửa tuần hương sau, Tiêu Sơ gặp được Tư Đồ Diên ở ngay trước cửa Tiêu phủ.

“Cô đến tìm ta à?”

“Chẳng phải huynh cũng đang định đi tìm ta à?” Tư Đồ Diên chau mày: “Không định mời ta vào trong nhà chút sao?”

Tiêu Sơ trầm ngâm trong chốc lát rồi chỉ một con đường nhỏ bên ngoài: “Ở đó yên tĩnh, chúng ta vừa đi vừa nói”. Nói xong, y tự mình bước đi trước.

Tư Đồ Diên cười gượng, nhưng cũng không phản đối, nói gót theo sau y.

“Chắc hẳn huynh đã biết rồi, tin tức của huynh cũng rất nhanh, so với ta cũng chỉ chậm hơn chưa đầy một ngày mà thôi.”

“Không, tin tình báo của cả hai bên chắc là đến cùng một lúc, chỉ có điều ta còn cần chút thời gian để sắp xếp và kết luận thôi.”

Tư Đồ Diên ngừng bước, giọng điệu hòa hoãn hơn nhiều: “Chúng ta có nhất thiết cứ phải đối chọi gay gắt như vậy không?”

“Xin lỗi, không phải ta cố ý.”

“Ý của huynh là, huynh đã quen coi ta là kẻ địch rồi?”

Tiêu Sơ dừng chân: “Hiện nay Đại Sở cùng Nhung Dịch đã trở thành hai nước bang giao, giữa ta và cô đương nhiên cũng không phải là quan hệ đối địch nữa”.

Tư Đồ Diên trầm giọng: “Cho dù hai nước lại tiếp tục giao chiến, ta và huynh cũng không phải kẻ địch, vĩnh viễn cũng không phải.”

Tiêu Sơ yên lặng một lát rồi mới xoay người lại nhìn nàng ta lạnh nhạt nói: “Sứ đoàn Nhung Dịch mười ngày trước rời khỏi biên cảnh Đại Sở, ba ngày trước gặp phải sự tập kích của bộ tộc Hoắc Đồ ở thảo nguyên, tất cả bảy mươi ba người, không một ai sống sót. Bao gồm cả Chính sứ, Tư Đồ Diên. Đây là nội dung tin tình báo ta nhận được ngày hôm qua, vừa nãy lại nhận được một tin nữa, nói rằng Quân chủ của Nhung Dịch bệnh tình nguy kịch, cận kề cái chết, mà vì thuốc cứu mạng đã mất mấy năm để trồng ra lại không cánh mà bay. Giữa hai chuyện này có liên quan gì không?”

“Huynh đã có đáp án rồi, cần gì phải hỏi nữa?”

“Tư Đồ Diên giả đã chết kia chắc hẳn chính là vị cô nương đã từng đóng giả làm cô lúc trước. Còn về linh đơn diệu dược mà quý quốc bị mất chắc hẳn là do tư đồ diên thật, cũng chính là cô lấy cắp.”

“Không sai.”

“Ta không hiểu, tại sao cô làm vậy?”

Tư Đồ Diên tiến lên trước một bước, đường nhìn khóa chặt vào đôi mắt Tiêu Sơ: “Bởi vì, ta muốn sống cùng huynh mãi mãi”.

“Ta không phải hỏi về cái này...” Tiêu Sơ lắc đầu: “Tại sao cô phải tự chặt đứt hoàn toàn đường li của mình. Chuyện này đồng nghĩa với việc cô từ bỏ tất cả quyền thế, địa vị, những thứ cô không để gì mới có được, cũng là thứ quan trọng nhất.”

“Huynh thật sự không hiểu?”

Tiêu Sơ suy nghĩ một chốc rồi đáp: “Ta biết, một khi Quân chủ quý quốc băng hà, người được lợi nhiều nhất chính là phụ vương cô, đây chính là kết quả mà phụ tử hai người vất vả trù tính trong nhiều năm qua. Nhưng nếu chỉ vì muốn giết vua soán vị thì cứ tìm đại một người ăn trộm thuốc là được rồi, đâu cần cô phải tự ra tay? Làm như vậy chẳng khác nào tự chặt đi cánh tay của mình, mất nhiều hơn được. Chẳng lẽ là muốn cô mượn việc giả chết này để làm chuyện khác?”

Y ngừng một chút rồi lại nói tiếp: “Nếu cái chết của cô có liên quan đến bộ tộc Hoắc Đồ, vừa đúng có thể dựa vào chuyện này tưng hỏa mù chuyện thảo nguyên cùng Nhung Dịch bất hòa, nhờ đó có thể dễ dàng âm thầm liên thủ trợ giúp Cửu hoàng tử Bắc Tề đoạt vị hơn. Nhưng vậy thì, rốt cuộc cô muốn thứ gì ở Đại Sở ta?”

Về mặt Tư Đồ Diên thay đổi đến mấy lần theo lời nói của y, dần dần hiện ra thần sắc tuyệt vọng: “Huynh, lại có thể nghĩ về ta vậy sao?”

Tiêu Sơ nhướn mày, khiêm tốn thỉnh giáo: “Có điểm nào không đúng sao? Vậy xin tư đồ đại nhân chỉ rõ cho.”

“Tư Đồ Diên đã chết rồi. Trên đời này không còn người nào là tư đồ đại nhân nữa!” Giọng nói lạnh băng của Tư Đồ Diên đột nhiên không kiềm chế được run lên, hai tay nắm chặt lấy cổ tay phải Tiêu Sơ, giống như tóm lấy cọng rom cứu mạng cuối cùng. Đôi mắt giả lạnh của Tư Đồ Diên bị bao phủ bởi một màn hơi nước, để lộ ra sự yếu đuối dưới tầng tầng lớp lớp phòng vệ: “Chỉ còn lại A Diên thôi. Chính là A Diên đã từng bàn chuyện thiên hạ, cùng đính ước cả đời với huynh ở sơn thôn nhỏ khi xưa. Là A Diên đã vì huynh mà từ bỏ tất cả. Huynh hãy nhìn ta cho thật kỹ, vào khoảnh khắc này, từ nay về sau, ta, chẳng còn gì cả, ngoài huynh!”

Lớp vải trắng mới được thay trên cổ tay Tiêu Sơ nhanh chóng bị máu thấm ra ngoài nhuộm đỏ nhưng y lại như chẳng hề phát hiện ra mà sững sờ lâm bầm: “Chuyện này, sao có thể...”

“Lẽ nào huynh không cảm thấy kỳ lạ, tại sao sau khi thua trận ta chẳng những không phải chịu phạt mà lại còn nhận được nhiều hoàng ân hơn nữa hay sao?” Tư Đồ Diên hít sâu một hơi mới miễn cưỡng kiềm chế được tâm trạng kích động: “Bởi vì ta hứa có thể luyện ra một loại linh dược cho Hoàng thượng, giúp người trị lành chứng bệnh cũ đã khiến người đau đớn tột cùng”.

Trong giọng điệu Tiêu Sơ chứa đựng một chút nghi hoặc, nhưng phần nhiều là cảm giác khó tin: “Loại thuốc mà cô đã luyện cho Hoàng thượng chính là thứ bị mất trộm kia sao? Lẽ nào nó có thể trị độc Dịch Hồn?”

“Phải nói là, bởi vì có thể giải được độc Dịch Hồn, cho nên ta mới lựa chọn trở thành Dược Đình (*)”

(Dược đình: Lò luyện thuốc)

“Dược Đình?”

“Huynh không cần phải biết cụ thể chuyện này đâu, huynh chỉ cần hiểu rằng, từ khoảnh khắc ta hạ chất độc này lên người huynh, ta đã thề tuyệt đối không để huynh phải chết vì ta, trước giờ ta đều nói được làm được!”

Tiêu Sơ cúi đầu, trầm mặc rất lâu, cuối cùng mới lên tiếng: “Độc trên người ta, không cần cô giải”.

Nhẹ nhàng rút cổ tay về, buông thông bên mình, máu chảy dọc theo mu bàn tay đang nắm chặt thành quyền của y, nhỏ xuống mặt đất, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhiều, ánh mắt nhìn Tư Đồ Diên lại vô cùng bình thản, giọng nói ôn hòa cuối cùng cũng tản ra vài phần nhẹ nhàng: “Cho dù giữa ta và cô từng có ân oán thì nó cũng đã sớm chấm dứt khi chiến sự giữa hai nước kết thúc rồi, bởi thế cô không cần làm bất cứ thứ gì cho ta. Quãng thời gian cảm mến lẫn nhau đó đã chứng kiến thời niên thiếu cuồng cuồng của cả ta và cô. Muốn nhớ thì nhớ. Không muốn nhớ thì cứ quên đi! Hãy mang thuốc trở về Nhung Dịch đi, tiếp tục làm quận chúa Tư Đồ Diên xinh đẹp ngạo mạn, làm tư đồ đại nhân an bang định quốc.”

“Hãy cho ta một lý do, cho ta một lý do tại sao huynh lại từ bỏ mạng sống của mình!”

“Không phải ta từ bỏ mạng sống...” Tiêu Sơ lại nắm chặt bàn tay thêm chút nữa: “Chỉ là, ta không muốn liên quan gì đến cô nữa”.

Tư Đồ Diên loạng choạng lùi ra sau một bước, sau đó mới bình ổn thân hình đang nghiêng ngả, lời nói thâm trầm: “Thật ra, huynh làm vậy đều vì cô ta phải không?”

“Phải! Ta không muốn để muội ấy phải buồn, chỉ đơn giản vậy thôi.”

“Ta vút bỏ lòng tự tôn, hạ mình nằm rạp xuống dưới đất bẩn, khổ sở van nài huynh, tỏ ra yếu thế với huynh, vậy mà huynh mặc sức chà đạp, ta chỉ đòi lại được sự nhục nhã ê chề!” hơi nước nóng trong đôi mắt Tư Đồ Diên đã nhanh chóng bị lửa giận làm khô cạn, nàng ta nhìn vũng máu đỏ thẫm trên mặt đất, đột nhiên phá lên cười to hai tiếng thật thê lương: “Có điều chúng ta rất giống nhau, đều đáng thương, thảm hại, nực cười và đáng buồn như vậy! Huynh hết lòng hết dạ với cô ta mà cô ta cũng chỉ xem như chiếc giày rách mà thôi. Bằng không, sao lại chỉ lo cứu lấy mạng mình mà bỏ to mắt nhìn huynh chết?”

Chân mày Tiêu Sơ đột nhiên nhíu chặt: “Hãy nói rõ ràng cho ta!”

“Nghe đồn ở Nam Hải có đảo Lang Nha, trên đó có mọc một loại thảo dược gọi là Tử Giáng Thảo, sáu mươi năm mới nở hoa một lần, có thể chữa bách bệnh, giải bách độc.” Tư Đồ Diên đã hồi phục đáng kể về lạnh lùng, giọng nói cứng nhắc: “Ngay vào tháng trước, lời đồn đã trở thành sự thật. Có vài người đã đem Tử Giáng Thảo từ đảo Lang Nha về, còn đang bế quan để chế thuốc. Mấy người đó đến từ Bạch gia Mai Lĩnh tiếng tăm lừng lẫy. Thuốc chế ra dùng để chữa căn bệnh nan y của muội muội họ. Ta đã nói đến vậy, người thông minh như Tiêu hầu gia đây, chắc hẳn không cần ta phải giải thích thêm gì nữa chứ?”

Về mặt Tiêu Sơ không hề dao động gì nhiều, chỉ có giọng nói của y đã trầm đặc hơn hẳn: “Sao cô biết được? Muội ấy... đã mắc phải căn bệnh nan y gì?”

“Ta tự có cách của ta, huynh không cần biết. Còn về rốt cuộc cô ta đã mắc phải căn bệnh gì, huynh có thể tự đi mà hỏi cô ta! Ta chỉ muốn nhắc nhở huynh vài điều, thứ nhất, cô ta đã sớm biết về bệnh tình của mình rồi. Thứ hai, cô ta cũng biết đã lấy được Tử Giáng Thảo rồi. Thứ ba, cô ta càng biết được Tử Giáng Thảo có thể giải được chất độc trong người huynh. Thứ tư, huynh đừng có mơ tưởng hão huyền rằng đến cuối cùng cô ta sẽ nhường Tử Giáng Thảo lại cho huynh, bởi vì ta đã có thể xác định rằng thuốc dẫn trong loại thuốc đã được chế ra kia không phải để giải độc Dịch Hồn.”

Tư Đồ Diên chấp tay sau lưng nhìn Tiêu Sơ, trong nụ cười lạnh băng ngập tràn sự không cam tâm, sự căm hận sâu nặng cùng sự thê lương toát ra từ trong tận xương tủy: “Đây chính là người huynh đã vút bỏ sinh mệnh của mình để yêu đây! Đây chính là người dám trắng tráo nói yêu huynh đây!”

Tiêu Sơ như thể chẳng nghe thấy bất cứ điều gì nữa, y chỉ hơi nghiêng đầu, nhìn về phía con đường nhỏ cách đó không xa, một góc khuất nhỏ bị chìm trong bóng râm. Bàn tay phải y dần dần buồn lờn. Máu từ trong lòng bàn tay y chảy xuống, nhỏ tí tách xuống mặt đất, tựa như chảy mãi không ngừng.

Ở nơi đó, từng có một bóng hình nhỏ bé ngồi xõm, ngăn người nhìn chăm chăm một ngọn thảo dược.

Độc hoạt, độc hoạt...

Thì ra có ý nghĩa là như vậy....

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 23

Type: HagiangSophie

Khi Bạch Hạ trở lại Tiêu phủ thì trời đã sập tối, vừa định bước vào cổng thì nhìn thấy Tiêu Sơ đang men theo ngõ nhỏ từ đằng xa đi tới, tuy trời khá tối nhưng vẫn có thể nhận ra được y đi rất chậm, dáng đi nặng nề.

Chờ đến khi y lại gần chỉ còn cách khoảng một trượng thì Bạch Hạ mới lên tiếng: “Tranh Ngôn, huynh suy nghĩ gì mà thần người ra thế?”.

Tiêu Sơ dừng bước, ánh mắt vẫn luôn nhìn thẳng phía trước lúc này mới liếc sang, vẻ mặt khẽ biến đổi như thể đến giờ mới phát hiện ra Bạch Hạ đứng đó, y ngập ngừng một thoáng rồi khẽ gọi: “Hạ Hạ...”.

Bạch Hạ đột nhiên nhú mày, tiến lên trước hai bước, bắt lấy bên tay áo đã che hết hơn phân nửa bàn tay y, vừa vén lên liền lộ ra vết, máu loang lổ từ trên cổ tay xuống ngón tay: “Không phải muội vừa mới bôi thuốc rồi băng bó lại cho huynh rồi sao?”.

“Bất cần...”.

“Bất cần, bất cần, huynh thì lúc nào cũng bất cần, không coi sức khỏe của mình ra gì hết!” , Bạch Hạ giận dữ mắng y một trận: “Muội đã nói với huynh thế nào rồi? Vết thương này sâu đến mức thấy cả xương, suýt chút nữa đã tổn thương đến kinh mạch rồi. Nếu không chăm sóc cẩn thận, rất có khả năng sẽ để lại di chứng nghiêm trọng. Huynh chơi trò ‘thân tàn chí không tàn’ nhiều quá nên nghiện rồi phải không? Chân vừa khỏe đã muốn phét tay rồi!”.

Tiêu Sơ chỉ yên lặng lắng nghe, nhìn nàng không chớp mắt, cuối cùng Bạch Hạ cũng cảm thấy được có điều gì đó khác thường bèn im lặng.

Xung quanh yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng kêu râm ran.

“hh, cách xa như vậy, mà trời còn tối nữa, sao muội có thể nhìn thấy được?”

“Ngón tay huynh chỗ nào cũng đỏ au, rõ ràng toàn là máu...” Bạch Hạ không hiểu đầu của tai nheo gì, hoài nghi nói thêm một câu: “Muội cũng đâu phải kẻ mù”.

“Đúng nhỉ, rõ ràng như vậy chỉ có kẻ mù mới... mới không nhìn thấy gì thôi”, Tiêu Sơ khép mi, giọng nói nhẹ tựa như chỉ cần một làn gió thoảng qua liền tan biến ngay tức khắc, không để lại chút dấu tích gì: “Không phải là mắt mù, mà là tâm mù”.

Bạch Hạ càng lúc càng cảm thấy khó hiểu, nàng dè dặt lấy đầu ngón tay chọc chọc vào ngực y: “Rốt cuộc, huynh bị sao vậy?”.

“Chắc là... do mệt quá thôi”, Tiêu Sơ mỉm cười, mang theo sự mệt mỏi khó mà che giấu được, y dặt tay nàng đi tới phía dưới ngọn đèn treo trên mái hiên, cúi đầu nhìn vào một chấm đỏ nhỏ xíu trong lòng bàn tay nàng: “Nhìn nhiều quá lại không thể thấy được sự thật. Suy nghĩ nhiều quá cũng không thể nghĩ ra được điểm mấu chốt. Tự phụ mình thông minh, nhưng thật ra lại ngốc hết thuốc chữa...”.

“Tranh Ngôn, có phải...” Bạch Hạ nghe mấy lời than thở của y mà cứ như vệt nghe sấm, nàng ngẫm nghĩ rồi bỗng dưng như hiểu ra được điều gì, ngập ngừng một thoáng rồi mới hỏi: “Tur Đồ Diên đến tìm huynh à?”.

Tiêu Sơ không lên tiếng, chỉ khẽ gật đầu.

“Nàng ta ngà bài với huynh? Nói với huynh nguyên do và mục đích lần này nàng ta đến đây?”

Tiêu Sơ lại gật đầu.

“Không liên quan gì đến việc quốc sự phải không?” Bạch Hạ hít một hơi, ánh mắt dừng trên khoé môi đang mím chặt của y: “Cho nên muội đã đoán đúng rồi, quả nhiên là chỉ vì, tư tình...”.

Tur Đồ Diên rốt cuộc đã nói những gì mà lại có thể khiến cho một người kiên cường đã từng trải qua biết bao thăng trầm như Tiêu Sơ phải đến mức tình thần bất loạn, hồn bay phách lạc thế này kia chứ.

Vừa nãy lúc xem xét vết thương cho y, nàng đã để ý thấy trong lòng bàn tay Tiêu Sơ có thêm một vết thương mới, rõ ràng là do chính móng tay y đâm sâu gây ra, Bạch Hạ biết, chỉ những lúc đối mặt với những biến cố cực kỳ lớn, y mới dùng cách này để kìm nén cơn sóng đang cuộn trào trong lòng mình.

Tình cảnh này, Bạch Hạ đã từng nhìn thấy một lần, đó là khi cô nương đóng giả Tur Đồ Diên xuất hiện, Tiêu Sơ sốt cao mãi không ngừng, trong cơn ác mộng còn liên tục gọi tên “A Diên”...

Lẽ nào tất cả sự việc xảy ra năm đó thực sự có ẩn tình khác? Tur Đồ Diên thật sự có nỗi khổ gì đó mới phải bất đắc dĩ làm ra việc thương tổn đến Tiêu Sơ?

Nếu sự thật là như vậy thì giữa hai người đã không còn hận nước, cũng chẳng có thù riêng, hai người đã từng thấu hiểu nhau, cảm mến nhau thậm chí đã từng yêu nhau, phải chăng, họ có thể nối lại tình xưa, gương vỡ lại lành...

Sau bữa tối, Bạch Hạ như thường lệ kéo Chiến Phong đi tản bộ trong vườn, nó vốn không chịu đi, cứ rên hừ hừ không ngừng.

Đạo gần đây bởi vì tình thần sa sút, tâm trạng buồn bức mà sói tuyết ăn uống không hề biết tiết chế. Mùa hè nóng nực, đáng ra phải gầy đi, thế mà thể trọng của nó lại tăng lên dữ dội, thêm cả bộ lông dày rậm nữa, quả thực từ một con sói tuyết đang ở thời kỳ thanh xuân tươi đẹp dần dần nó bắt đầu có triệu chứng phát tướng thời xé chiều như bụng phê, đi được hai ba bước đã thở phì phò...

Tiêu Sơ mỉm cười đứng ở một chỗ nhìn họ chậm rãi đi dạo lòng vòng quanh vườn, nhìn được một lúc, y lại ngược mắt lên, ngắm vàng trăng tròn vành vạnh trên bầu trời, dường như cảm thấy ánh trăng quá chói mắt, y bèn đưa tay lên che mắt, vết thương trong lòng bàn tay bị chất lỏng mặn đắng thấm vào, chỉ cảm thấy hơi nhói nhói, nhưng trong lòng y lại đau âm ỉ. Nụ cười nhẹ nhàng trên môi nhạt dần từng chút một, dần dần trở nên chua xót.

Y vẫn còn nhớ, lúc nàng vừa mới tới đây rất thích đuổi theo Chiến Phong chạy khắp nơi, một người, một sói chạy loạn khắp vườn, dấy lên từng tràng tiếng cười giòn giã. Nàng khi đó hình như chưa từng đi đứng cho đàng hoàng, lúc nào cũng vừa đi vừa chạy, thỉnh thoảng vô ý vấp phải cục đá té nhào, sau đó chỉ phui tay phui bụi, đứng lên rửa sạch vết thương một chút rồi lại tiếp tục vui vẻ chạy nhảy được ngay.

Không biết từ khi nào nàng đã trở nên trầm tĩnh như vậy, tính cách vẫn rất hoạt bát, nhưng cử chỉ đã bớt nghịch ngợm hơn nhiều. Đi đường thông thả chậm rãi, làm việc ung dung từ tốn. Chẳng còn chạy tới chạy lui như gió nữa, cũng chẳng còn giống như con khi con nhảy lên nhảy xuống. Cho nên, đã lâu rồi nàng không té ngã nữa, lâu rồi cũng không bị thương.

Chỉ trừ hôm nay, bị một cây dầm trúc không biết từ đâu chui ra đâm trúng.

Nhẹ nhàng đâm vào, trầy một chút da, cho dù có chảy máu cũng chỉ là một giọt máu nhỏ xíu thôi, đối với người thường mà nói căn bản chẳng thấm vào đâu. Vậy mà, nàng lại bị máu tươi nhuộm đỏ hơn nửa bàn tay.

Bởi vì đây chẳng phải chuyện gì to tát, cũng không phải do người khác làm bị thương nên những thị vệ phụ trách bảo vệ nàng vốn không định bẩm báo lại việc này. Nhưng suy đi nghĩ lại vẫn cảm thấy tình huống này quá sức kỳ lạ, sợ rằng nàng trúng độc hoặc sinh bệnh cho nên không dám không trình báo tường tận.

Tiêu Sơ nghe xong, chỉ cảm thấy như bị nghìn cân đánh mạnh vào đầu, đánh bay sự ngu ngốc của y, đột nhiên y sáng tỏ hết thảy.

Chẳng trách nàng luôn tránh xa tất cả những thứ sắc nhọn, cho dù khi nấu cơm, cũng nhất định giao việc cắt thái cho y, còn nói rằng phải cả hai người cùng nhau làm thì cơm canh mới thơm ngon vừa miệng.

Chẳng trách nàng thích ăn cá nhưng lại chê có nhiều xương phiền phức nên lười ăn, cho dù y giúp nàng gỡ hết xương ra thì nàng cũng ăn rất chậm, rất cẩn thận.

Chẳng trách thuật chẩn bệnh của nàng rất cao minh, nhưng lại không bao giờ châm cứu hay động dao.

Chẳng trách nàng lên bỏ nhà ra đi, không muốn để cho người nhà biết được tin tức về mình.

Chẳng trách...

Nàng từng nói: Có người vừa sinh ra đã chết, đó là một đời. Có người sống lâu trăm tuổi, đó cũng là một đời. Chẳng ai biết được một đời của mình rốt cuộc sống được bao nhiêu năm.

Nàng nói: Nếu bây giờ có một người nói với huynh rằng mình không sống được bao lâu nữa, nói không chừng sẽ chết trước mặt huynh, vậy thì, huynh có còn dè dặt tình cảm của mình, đẩy người đó ra xa, thật xa không?

Nàng nói: Huynh hãy hứa với muội, huynh sẽ tiếp tục sống vì muội. Vậy thì muội cũng hứa với huynh, sẽ không chết trước mặt huynh...

Căn cứ theo thời gian, có lẽ nàng đã sớm biết được mình mắc phải bệnh nan y, không muốn khiến cho người nhà đau lòng buồn phiền nên đã bỏ nhà ra đi. Sở dĩ hành vi, cử chỉ của nàng lại thay đổi, không còn hoạt bát lỗ nhăng như trước nữa, có lẽ bởi vì bệnh tình đã nặng thêm.

Cách đây không lâu, Tô Tử Chiêu đến tìm nàng, nhất định là để nói cho nàng biết, bệnh của nàng có thể trị được.

Cho nên, khi đó nàng mới hành xử khác thường như vậy, mà y lại cứ tưởng tình cảm của nàng đang dao động.

Phải như thế nào mới có thể vui vẻ lạc quan đối mặt với quãng đời ngắn ngủi còn lại kia chứ? Phải như thế nào, nàng mới có thể đưa ra quyết định sống một mình?

Người ta luôn nghĩ rằng, nhường hy vọng sống cho kẻ khác mới là vĩ đại, mới là cao thượng, là điều đáng quý, khó khăn nhất trên thế gian. Tuy nhiên, có đôi lúc, điều khôn ngoan nhất không phải chỉ có cái chết, mà là phải sống tiếp.

Bởi lẽ chết đi rồi thì chẳng biết được chuyện gì nữa, mà người tiếp tục sống thì lại phải dùng cả cuộc đời dài đằng đẵng để khắc ghi, nhớ nhung, để trải qua tất cả nỗi đau khi phải sống cô độc một mình,

Tiêu Sơ hơi ngửa đầu, khép mắt, hồi tưởng lại mỗi một cảnh tượng trong quá khứ.

Từng cử chỉ, từng cái nhăn nhó, từng nụ cười đều rõ ràng như vậy, rõ ràng đến mức y có thể nhận ra được lúm đồng tiền bên trái nông hơn bên phải một chút, chiếc răng nanh bên phải dài hơn bên trái một tẹo. Song, cho dù y làm thế nào cũng không thể nhìn thấy được trong đôi mắt trong veo của nàng có

sự đau khổ giằng xé hay không.

Nàng lúc nào cũng tỏ ra vô tư vô lo, vô tư hồn nhiên, thế là y liền cho rằng nàng thật sự vui vẻ thoải mái, không biết giấu đi tâm sự của mình, chuyện gì cũng viết hết cả lên mặt. Cho nên nàng cười, y lại cho rằng nàng đang hạnh phúc. Mà nàng thì luôn luôn cười rất tươi, hay có thể nói, trước mặt y, nàng vẫn luôn nở nụ cười.

Phải, y đã bắt cần. “Bắt cần” bỏ qua những tình tiết rõ ràng như vậy, những sự thật đã được bày ra trước mắt, nếu không có Tư Đồ Diên, chắc hẳn y sẽ tiếp tục “bắt cần” cho đến khi thanh thân lìa đời.

Phải, y chính là một kẻ mù loà, sớm chiều ở bên nhau, ngày nào cũng gặp mặt, đáng ra y phải là người hiểu nàng nhất, thế mà y lại mù to mắt không chú ý đến tất cả những đau khổ của nàng, lúc nào cũng tự cho mình là đúng, cho rằng nàng luôn luôn vui vẻ hạnh phúc.

Uổng cho y còn dám ngao mạn tuyên bố sẽ không khiến cho nàng đau buồn, quả thật là nực cười hết sức!

Tiêu Sơ lặng lẽ nhếch môi, cúi đầu, hơi nghiêng người, hạ tay xuống ấn lồng ngực đang đau đớn dữ dội.

Vốn y muốn dùng vài năm để đổi lấy cả một đời của nàng, bây giờ xem ra y đã quá mức sai lầm. Càng hướng hồ gì, theo tình hình hiện nay, e rằng chỉ chút thời gian ngắn ngủi này, cũng không còn nữa rồi. .

Hh, ta tự thấy trên cuộc đời này ta không hề hổ thẹn với bất kỳ ai, nhưng lại chỉ hổ thẹn với một mình muội, ta đã phụ lòng muội.

Ta không thể chỉ cố gắng sống tiếp thôi, mà bắt buộc phải sống tiếp, cùng muội sống đến bạc đầu, tiền muội rời khỏi thế gian này, cùng muội hợp táng.

Lúc Tiêu Sơ đến tìm Tư Đồ Diên đã là đêm khuya, cho nên không hề quá nhiều đến hạ nhân trong phủ, càng không kinh động đến Bạch Hạ đang say giấc.

Tư Đồ Diên như thể biết trước Tiêu Sơ sẽ đến nên đã sớm bày một bàn cờ cùng hai ly trà nóng dưới giàn hoa trong vườn.

Vàng trắng tròn vành vạnh, trên bầu trời tràn ngập những vì sao lấp lánh, áo váy của nữ tử cùng hoa phượng đỏ rực tô điểm thêm cho nhau, như máu mà cũng như lửa.

“Còn nhớ tàn cuộc này không?” Tiêu Sơ không hề ngước mắt lên nhìn người đến, chỉ chống cằm nhìn những quân cờ trắng đen đang đan xen lẫn lộn trên bàn cờ trước mặt: “Năm đó khi chúng ta chia ly, huynh nói nhất định sẽ nghĩ ra cách phá giải, đến hôm nay đã sắp năm năm qua đi rồi, huynh đã từng nghĩ ra chưa?”.

Tiêu Sơ ngừng lại một chốc rồi vén vạt áo lên ngồi xuống: “Khi đó ta nói là, lần sau chúng ta gặp mặt. Chỉ đáng tiếc, lúc gặp nhau lại không có cơ hội chơi cờ nữa”. Y chậm rãi phẩy tay áo lên xáo trộn thế cục trên bàn cờ: “Nếu đã như vậy, thôi thì chơi lại ván khác đi”.

“Cũng được. Để ta xem thử mấy năm nay kỹ nghệ của huynh có tiến bộ lên không”, tâm trạng Tư Đồ Diên dường như rất tốt, thậm chí trên khuôn mặt còn thoáng hiện lên nét cười, nàng ta hơi nghiêng đầu lại xinh đẹp hơn mấy phần: “Ta vẫn còn nhớ khi đó, huynh đánh cờ với ta luôn thắng ít thua nhiều, lúc nào đến cuối cũng thua ta nửa mục”.

Tiêu Sơ nhìn dáng vẻ của nàng ta lúc này, thần sắc khẽ dao động. Nhưng sau đó lập tức cup mắt, vươn tay cầm lấy quân trắng.

“Vẫn như trước đây, nhường ta đi trước sao*?”

*Trong cờ vây người cầm quân đen được phép đi trước.

“Mời”.

Thế là ngay cả trong đôi mắt Tư Đồ Diên cũng ánh lên nét cười: “Vẫn còn dám nhường sao? Được thôi nhưng đừng có giống như trước đây, vì cái gọi là thế diện mà thua cờ đấy nhé”.

Tiêu Sơ cũng mỉm cười nhưng vẫn không nói thêm gì nữa.

Trình độ của hai người tương đương, hơn nữa cả hai đều hiểu rõ nước cờ của nhau, cho nên hạ cờ rất nhanh, một ly trà vẫn còn chưa uống hết, thắng thua đã rõ.

Chỉ là kết quả, không còn giống như trước đây nữa.

Thả những quân cờ còn dư trong tay vào lại trong hộp, Tiêu Sơ trầm mặc một lúc mới nhìn về phía Tư Đồ Diên đang vô cùng kinh ngạc vì mình chỉ thua nửa mục, lạnh nhạt nói: “Thật ra kỹ nghệ của ta khi đó vốn cao hơn cô một chút. Sở dĩ ta thua cô là bởi vì cô sẽ vui nếu thắng được ta”.

Tư Đồ Diên sửng sò lắm bả: “Thì ra, huynh chỉ vì muốn cho ta vui vẻ...”.

Tiêu Sơ lại hươ tay áo, xáo trộn bàn cờ: “Khi đó ta một lòng hướng về cô, chỉ cần cô vui, ta có thua mấy cũng có sao đâu”.

“Vậy, bây giờ thì sao?”

“Cô cần gì phải truy hỏi, ta cũng cần gì phải nói rõ ra?”, Tiêu Sơ khẽ thở dài: “Có người từng nói với ta như thế này, không có chuyện gì không thể qua được, chỉ có những chuyện không thể vẫn hỏi lại thôi. Vậy cho nên, bất luận quãng thời gian xưa kia có đẹp đến đâu thì cũng đã sớm là chuyện trong quá khứ rồi, cho dù có lưu luyến thì cũng làm sao có thể trở lại được nữa? Cô có tâm lòng rộng lớn, chí hướng cao xa, sao cứ phải chấp niệm mãi với chuyện này?”. Y ngừng một chút rồi nói tiếp, giọng điệu nặng nề: “Ta đã buông tay rồi, dù cô có muốn nắm chặt như thế nào thì cũng chỉ phí công vô ích mà thôi”.

Ý cười trên mặt Tư Đồ Diên thoáng chốc đã biến mất, gương mặt tái nhợt: “Huynh đến tìm ta chỉ để nói những lời này sao?”.

“Có những chuyện tốt nhất là nên nói cho rõ ràng.”

“Sau đó?”

Tiêu Sơ cũng thu lại nét nhu hoà xuất hiện trên khuôn mặt khi đánh cờ đàm đạo vừa nãy: “Tiên lễ hậu binh!”.*

Tiên lễ hậu binh: Đàm phán trước, nếu không được thì dùng sức mạnh để giải quyết.

Tư Đồ Diên cười lạnh: “Không phải huynh định động thủ với ta, ép ta giao thuốc giải ra chứ?!”.

“Ta và cô đâu có phải thảo khấu giang hồ, muốn giải quyết vấn đề hà tất phải dùng cách này chứ”, Tiêu Sơ lại đặt cờ lên trên bàn cờ: “Từ sau khi vị cô nương đóng giả cô xuất hiện, ta liền bắt đầu âm thầm phái người điều tra những chuyện liên quan đến thuốc giải. Song cô làm việc quá thận trọng, nhất thời rất khó tìm được đầu mối”.

“Ta cứ tưởng huynh đã sớm từ bỏ chuyện thuốc giải rồi.”

“Con kiến còn muốn sống, hướng hồ gì là ta?” Tiêu Sơ nhướn mày mỉm cười: “Thân thể da tóc ta là do phụ mẫu ban cho, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy được? Trước đây ta không làm gì cả, chẳng qua bởi vì hoàn toàn không có chút manh mối nào nên đành phải bó tay mà thôi”.

Tư Đồ Diên ngậy nhìn y chế giễu: “Hiện giờ ta tự dẫn xác tới tận cửa rồi, cho nên huynh liền nghĩ rằng mình đã nắm chắc phần thắng, có thể thích lấy gì thì lấy sao? Huynh cũng quá xem thường ta rồi đó!”.

Tiêu Sơ lắc đầu: “Trước giờ ta chưa từng coi thường hay đánh giá thấp cô, cho nên ta đã phải tốn bao nhiêu công sức bày binh bố trận, chỉ vì lỡ một ngày nào đó giao tranh với cô, phần thắng trong tay ta sẽ lớn hơn một chút”.

“Ý của huynh là... mấy vạn binh mã tập kết ở biên cảnh hai nước, dùng để cô ý bày bố nghi trận*, phối hợp với Bắc Tề?” Tư Đồ Diên ngẫm nghĩ một lúc, cảm thấy có chút không tin nổi mà hơi híp mắt, sau đó lập tức khẳng định: “Huynh không thể nào dùng cái này để uy hiếp ta, vì bản thân mình mà đẩy nên chiến hoà, sách động chiến tranh, huynh làm không được đâu!”.

Nghi trận: Trận thế hoặc cục diện được bố trí để đánh lừa đối phương.

Tiêu Sơ tán đồng gật đầu: “Cô nói không sai, đây cũng là lý do vì sao ta lại chần chừ cho đến bây giờ vẫn lẩn nhẩn chưa có hành động gì”. Y bỗng chuyển trọng tâm câu chuyện: “Nhưng khoảng hai canh giờ trước, cuối cùng ta đã quyết định rồi. Kể ra thì, ta còn phải đa tạ cô đã giúp ta mới đúng”.

“Lẽ nào, lại là vì cô ta?” Mấy ngón tay Tư Đồ Diên ấn lên trên bàn đá đã dùng sức đến nỗi gần như bị biến dạng: “Vì một ả nữ nhân chi biết đến bản thân mình, mặc kệ sự sống chết của huynh mà huynh lại có thể không ngần ngại làm ra những chuyện hại nước, hại nhà thế này!”.

“Muội ấy rốt cuộc là người ra sao chẳng cần đến cô phán xét!” Đôi mắt Tiêu Sơ bỗng nhiên lạnh buốt: “Cũng giống như vậy, ta có vì muội ấy mà mang trên lưng tội danh thiên cổ ra sao, cũng không cần cô phải bận tâm. Có thời gian làm những chuyện như vậy thì ta khuyên cô chi bằng hãy cố gắng suy nghĩ, làm cách nào để phá giải thế cục trước mắt này đi!”.

Quần cở cuối cùng được đặt xuống bàn, phát ra một tiếng cạch, trong đêm tối tĩnh lặng quả thật nó vô cùng chói tai.

Ánh mắt của Tư Đồ Diên cũng di chuyển theo đó, nhìn vào thế cục bàn cờ đã không còn cách xoay chuyển, nàng ta cười một cách thê lương: “Từ nay về sau, ta chẳng qua chỉ là một quân gia nhỏ bé thôi, mấy chuyện này có liên quan gì đến ta đâu cơ chứ?”

“Thật sự không liên quan gì đến cô sao?” Giọng nói của Tiêu Sơ rất nhẹ, sát khí tán ra khiến tiếng ếch và côn trùng râm ran xung quanh liền biến mất hoàn toàn: “Nhưng Dịch vẫn chưa hồi phục sức mạnh, bây giờ thiếu đi cô, như vậy trong triều đã không còn tướng tài nữa, nếu Đại Sở phát binh, quý quốc sẽ phải ai dẫn quân đi ứng chiến đây? Sợ rằng ngoài Phụ vương của cô ra thì chắc chẳng còn ai khác nữa đâu nhỉ? Tạm thời chưa nói đến chuyện một khi rời triều, mưu đồ ông ta cực khổ suy tính biết bao nhiêu năm sắp thành đại nghiệp tới nơi lại có khả năng để xảy ra biến cố hay không? Việc trên chiến trường không ai đoán trước được chữ ngờ, nguy hiểm nhiều vô kể, cô thật không bận tâm tới hay sao? Nếu chỉ vì bản thân cô mà liên lụy tới cha già, cô thực sự có thể an tâm thanh thản làm cái chức quân gia của cô sao?”.

Thân hình của Tiêu Sơ tuy vẫn đứng vững, nhưng giọng nói đã không nén được mà run lên: “Huynh chẳng qua đang phô trương thanh thế thôi, ta tuyệt đối không tin huynh sẽ làm vậy!”.

Tiêu Sơ lại tán đồng mà gật đầu: “Cô có thể không tin, cô cũng có thể hoàn toàn chẳng cần phải để tâm đến lời nói của ta, nếu cô thật sự dám cược”. Ngón trỏ y điểm nhẹ lên bàn cờ, tỏ vẻ thách thức như đã dự liệu trước được tất cả mọi việc: “Hai nước bang giao, lý lẽ nằm về bên kẻ mạnh. Hiện nay Đại Sở ta uy thế mạnh mẽ, hoà hay đánh đều không phải do Nhung Dịch quyết định. Đạo lý này chắc không cần ta phải dạy cô chứ? Dù sao đi nữa, kể

cả khi không khai chiến, chỉ cần ta cho mấy vạn binh mã để phối hợp diễn đồ rút quân là ngay lập tức có thể phá hoại giao kèo giữa các người và Cửu điện hạ. Suy cho cùng, Bắc Tề là thiên hạ của ai, quả thật cũng chẳng liên can gì nhiều với Đại Sở ta. Dầu cho sau này có phải chịu thiệt hay tổn thất gì, Đại Sở ta cũng có thể chống đáng được”.

Y nhếch môi cười khê, giọng nói lạnh lùng: “Ván cờ này, cô đã hoàn toàn không còn kế nào để xoay chuyển nữa rồi!”.

“Huynh không phải loại người như vậy, huynh không phải người lợi dụng việc công vì việc riêng!” Ánh mắt Tư Đồ Diên dần hiện lên thần sắc hoảng loạn tuyệt vọng, nhưng vẫn cố vùng vẫy lần cuối cùng: “Huynh không thể chỉ vì một nữ nhân...”.

“Nếu nữ nhân này là người nhà của ta...” Tiêu Sơ lớn tiếng ngắt lời nàng ta: “Là người mà ta sẽ nắm tay đi hết cuộc đời, người thân yêu mà ta tuyệt đối sẽ không để cho mọi ây phải sống đơn độc trên thế gian này cho tới khi bạc đầu, thì ta sẽ làm như vậy!”.

Tiếng ếch và côn trùng dần dần vang lên, gió đêm thổi xào xạc.

Tiêu Sơ ngồi thừ ra rất lâu, cuối cùng mới chậm rãi gạt đầu, giọng nói lạnh lẽo mà trống rỗng: “Thôi được, huynh thắng rồi đấy. Nếu ta vẫn còn là Tư Đồ đại nhân quyền cao chức trọng, thống lĩnh binh mã thì còn có thể đánh cược với huynh một lần, chưa chắc đã thua. Đáng tiếc, bây giờ, ngay cả tư cách để đánh cược ta cũng chẳng có nữa. Ta đã bại bởi vì tự đánh giá mình quá cao, cho rằng mình rất hiểu huynh, thế nên mới bất chấp tất cả chủ động vứt bỏ hết tiền cược, nào ngờ...”.

Đã đến nước này rồi, cũng không còn gì để nói nữa. Dù sao đi nữa, ta vẫn là người có lỗi với huynh trước, món nợ giữa chúng ta cứ coi như đã tính xong rồi đi! Ta có thể đưa thuốc giải cho huynh, cũng không yêu cầu huynh phải sống bên ta trọn đời nữa, nhưng ta vẫn còn một điều kiện, đây đã là sự nhượng bộ cuối cùng của ta rồi”.

Ánh mắt Tiêu Sơ dừng lại tại vết sẹo trên lông mày trái của Tiêu Sơ, giọng nói hơi khô khốc: “Cô cứ nói”.

“Ta muốn huynh cùng ta trở lại thăm chốn cũ, chỉ có hai chúng ta thôi. Bắt đầu ở đâu thì cứ kết thúc ở đó”. Đôi mắt dường như đã khô cạn của Tiêu Sơ khoá chặt lên người Tiêu Sơ vẫn trầm ngâm không lên tiếng, khoé môi đột nhiên nhếch lên thành một nụ cười khó hiểu: “Nếu huynh và cô ta thật sự yêu thương nhau đến vậy, lẽ nào lại không chịu nổi sự chia ly ngắn ngủi này sao? Chẳng lẽ lại phải sợ một khảo nghiệm nhỏ thế này?”.

Tiêu Sơ khẽ thở dài, bắt lực lắc đầu: “Tại sao đến giờ cô vẫn không hiểu nhỉ? Cho dù tình cảm có sâu nặng, có thấm thiết cỡ nào cũng không thể chịu nổi ngờ vực và sự chờ đợi, càng không chịu nổi sự hiểu nhầm cùng tổn thương. Nếu không...”.

“Nếu không, giữa chúng ta đâu đến nỗi đi tới bước đường như hôm nay”, Tư Đồ Diên vẫn nở nụ cười như vậy, hỏi tiếp: “Có điều mấy thứ này ta không thể hiểu được, cũng không cần hiểu. Ta chỉ muốn biết, huynh rút cuộc là đồng ý, hay không đồng ý?”.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 24

Type: HagiangSophie

Khi Tiêu Sơ từ Lâm phủ trở về thì trời đã gần sáng, cho nên y bèn đến thẳng thư phòng mà không quay trở về phòng ngủ, sợ làm phiền Bạch Hạ.

Vào bữa sáng, Bạch Hạ giương đôi mắt đỏ hoe, che miệng ngáp lấy ngáp để đi vào phòng ăn, nàng lúc nào cũng hăng hái hoạt bát, Tiêu Sơ rất ít khi thấy nàng ủ rũ thế này, tức khắc lo lắng vô cùng: “Hạ Hạ, muội sao thế? Ngủ không ngon giấc à?”.

“Ừm”

“Có phải bị muỗi cắn không?”

“Ừm”

“Hay là do trời nóng quá?”

“Ừm”

“Nhưng mà tối qua trời mát mẻ lắm mà...”

“Ừm”

“...”

Bạch Hạ ưỡ ể oải trả lời, đầu óc cứ để đi đầu đầu, nàng nằm bở ra trên bàn, liên tục khuấy bát cháo loãng. Tiêu Sơ thật sự không thể nhìn nổi nữa, tự mình cầm lấy bát cháo, múc một thìa thổi nguội rồi đưa tới bên miệng nàng, nàng lại chau mày, xoay mặt sang chỗ khác.

“Sao lại không ăn?”

“Ừm.”

“Không muốn ăn hay là không hợp khẩu vị của muội?”

“Ừm.”

Cuối cùng Tiêu Sơ cũng hết cách: “Hạ Hạ, rốt cuộc là muội thấy không khoẻ hay là đang có tâm sự?”

Lần này cuối cùng phản ứng của Bạch Hạ cũng có chút thay đổi, nàng khoé mắt lại, ngay cả “ừm” cũng không buồn lên tiếng...

Tiêu Sơ ngẫm nghĩ một lát rồi đặt bát xuống: “Có phải do nửa đêm hôm qua ta đã ra ngoài nên muội tức giận không? Đó là do ta đi...”.

“Muội vẫn còn chưa ngủ đủ giấc, muội đi ngủ thêm lát nữa đây. Bất kể có chuyện gì cũng đừng tới quấy rầy muội”.

Nhìn Bạch Hạ bỏ lại một câu như vậy rồi nghênh ngang bỏ đi, Tiêu Sơ ngờ ngạc, quả thật y không hiểu chuyện gì đang xảy ra/

Bạch Hạ ở trong phòng suốt một ngày trời bữa trưa và bữa tối cũng ăn ít hơn hẳn so với mọi khi, ngủ dậy nàng liền dựa vào đầu giường đọc sách. Đối với ai nàng cũng tỏ ra ưỡ ể oải, lạnh nhạt hờ hững, cho dù hỏi nàng cái gì hoặc nói cái gì với nàng, câu trả lời lúc nào cũng luôn là những từ ngữ vô nghĩa như “ừm ừm, hả hả”.

Ngay cả khi Chiến Phong chủ động tới tìm nàng đi tản bộ mà cũng bị nàng bực bội đuổi đi, khiến cho con sói tuyết mập ù rũ gục đầu xuống, trông vô cùng đáng thương.

Song, còn một người đáng thương hơn cả Chiến Phong, bởi vì cả người và chần nệm của y đều bị đuổi ra ngoài.

Lý do Bạch Hạ đưa ra là, giường quá nhỏ, chỉ muốn hưởng thụ một mình thôi.

Tiêu Sơ cúi đầu nhìn thân thể không hề có chút dấu hiệu phát tướng nào của mình, ghen lời.

Ngày thứ hai, Tiêu hầu gia vừa có tiền vừa có quyền liền phái người đi tìm mua một chiếc giường lớn đến mức ngay cả đê đôi phu phụ gấu chó cùng nằm ngủ chung cũng chẳng sợ chật, Bạch Hạ xme xong tỏ ra rất vừa ý.

Thế nhưng tối hôm đó, cả người lẫn đệm chần của Tiêu Sơ vẫn phải ngủ tại thư phòng.

Lý do Bạch Hạ đưa ra là, giường quá to chỉ muốn hưởng thụ một mình thôi.

Tiêu Sơ ngẩng đầu nhìn trắng sang, cúi đầu bất lực.

Ngày thứ ba, Tiêu Sơ vẫn hăm hở phấn đấu, không ngừng nỗ lực, tìm mua về một chiếc giường cỡ trung bình, to hơn chiếc thứ nhất một chút, nhỏ hơn chiếc thứ hai một chút. Bạch Hạ vẫn tỏ ra rất hài lòng, nhưng kết quả vẫn không thay đổi.

Lý do nàng đưa ra là, giường không to không nhỏ, vừa đủ cho một người nằm...

Tiêu Sơ khóc không ra nước mắt...

Trải qua một phen giãy vò như vậy, cho dù có là người gỗ thì cũng phải biết rằng nàng đang cố ý giận dỗi, Tiêu Sơ suy đi nghĩ lại, tự vẫn không biết bao nhiêu lần, hình như ngoài việc đêm hôm đó đang ngủ y liền lặng lẽ rồi đi thì bản thân y quả thật không hề làm sai điều gì nữa. Nhưng năm lần bảy lượt định lên tiếng giải thích đều bị bàn tay nhỏ của Bạch Hạ gạt đi, thế là lời đã sắp ra khỏi miệng đành phải nuốt vào lại.

Quen nhau lâu vậy rồi mà Tiêu Sơ thật sự vẫn chưa từng nhìn thấy Bạch Hạ tỏ thái độ như thế này. Trước đây, cho dù thỉnh thoảng nàng cũng sẽ bực dọc, cáu kỉnh một chút, có điều chỉ một lát sau đã bình thường lại ngay, thậm chí còn chẳng cần y phải tốn công sức hay tâm tư để dỗ ngọt nàng.

Tuy từ nhi đã có đủ kiểu mỹ nhân vây quanh y, song thành thật mà nói thì, Tiêu Sơ đích thực không hề có chút kinh nghiệm theo đuổi nữ tử nào.

Dẫu cho y đã từng có hai mối tình, nhưng lần thứ nhất là khi còn thiếu niên non trẻ vừa gặp đã động lòng, còn lần sau thì hai người yêu thương nhau cứ tự nhiên mà đến với nhau, không cần y phải hao tâm tổn trí, vắt óc suy nghĩ để tìm cách khiến đối phương vui vẻ.

Bởi thế rõ ràng biết lần này Bạch Hạ cố ý mượn cớ nổi giận nhưng y lại có cảm giác vô cùng bất lực, không biết phải làm sao.

Song, so với việc Bạch Hạ tự dung tỏ vẻ lạnh nhạt thì điều khiến Tiêu Sơ lo lắng thật sự chính là trong mấy ngày trời tinh thần của Bạch Hạ vẫn luôn ủ rũ ưỡ ể oải, ăn cái gì cũng không thấy ngon miệng. Muốn tìm đại phu đến xem cho nàng thì kết quả lại phải lĩnh lấy một câu: “Chẳng lẽ huynh đang cố ý khinh thường y thuật của Bạch gia muội đó hả?”, thế là y cũng đành thôi.

Phải nhĩ, người của gia tộc thần y, làm sao có thể không biết được tình trạng sức khoẻ của mình chứ?

Tiêu Sơ tự giễu mình. Từ trước đến giờ, nàng đều tự chăm sóc và bảo vệ mình rất tốt, chưa từng phải khiến y bận tâm, càng không khiến y lo lắng. Bây giờ, y muốn quan tâm đến nàng thì lại không biết bắt đầu từ đâu, cũng chỉ là việc dư thừa mà thôi/

Ngày thứ tư, cuối cùng Bạch Hạ cũng quyết định đi ra ngoài dạo, Tiêu Sơ rất đổi vui mừng, muốn cùng đi với nàng, nhưng lại bị từ chối.

“Hạ Hạ, thế thì muội cũng phải cho ta biết muội định đi đâu chứ?”

“Muội đã nói là đi dạo loanh quanh rồi, đi tới đâu thì tính đến đó thôi! Sao muội có thể biết địa điểm cụ thể được?”

“Nhưng mà để muội đi một mình, ta không yên tâm”

“Có gì đâu mà không yên tâm? Muội đã sống ở đây gần một năm rồi, còn sợ muội đi lạc hay sao?”

“Nhưng mà...”

Bạch Hạ nhìn Tiêu Sơ một cách khó hiểu: “Từ khi nào mà huynh trở nên dài dòng như thế hả? Chẳng qua muội chỉ đi ra ngoài dạo một vòng thôi, có phải một đi không trở lại đâu. Mặc gì cứ phải làm như là sinh lý từ biệt không bằng...”

“Không được nói lung tung!”

Tiêu Sơ bỗng dưng trầm giọng hét lên một tiếng khiến cho Bạch Hạ giật mình, vô thức méo máo: “Huynh gào lên với muội...” Sau đó chân mày nàng lập tức dựng ngược lên: “Huynh gào lên với muội!”.

Tiêu Sơ sững người, hồi hận không thôi, vội vàng kéo lấy tay nàng, định bụng nói mấy lời ôn tồn nhỏ nhẹ, nhưng vẫn chưa kịp mở miệng thì nàng đã vùng vằng hất tay y ra, phẫn nộ bỏ đi.

Y muốn đuổi theo nhưng lại sợ mình không cẩn thận lỡ lời khiến nàng càng tức giận hơn. Tức quá hại thân, lỡ như suy tính không tốt, có khi nào làm cho bệnh tình của nàng nặng thêm không...

Tâm trạng ít nhiều gì cũng có liên quan trực tiếp đến bệnh tình, thế nên y không dám nói với nàng rằng y đã biết hết tất cả. Bởi vì cho dù y có thấu hiểu như thế nào đi chăng nữa, đối với nàng mà nói, quyết định như vậy ắt hẳn đã trở thành một cây dăm đâm sâu vào trong tim nàng, là một rãnh sâu hằn trong lòng nàng, phải làm sao để nhò ra, để vượt qua mới không tạo thành chấn động nặng nề, y không biết, cũng không nắm chắc được.

Có lẽ chỉ có thể đợi đến khi y giải được độc và nàng khỏi bệnh, khi mà trải qua tất cả mọi chuyện cả hai có thể vén mây thấy mặt trời, đó mới là thời khắc thích hợp nhất để giải bày...

Thì ra, những khi mình quá bận tâm đến một người, thật sự sẽ tiến thoái lưỡng nan, suy tính từng ly từng tí, sau đó thì chần chừ do dự, nói năng cùng hành động đều ngu ngốc hết mức.

Tiêu Sơ đứng ngập ngừng tại chỗ một lát, cuối cùng vẫn nhắc chân đuổi theo, dù cho tạm thời không thể xuất hiện trước mặt trong khi nàng còn đang tức giận nhưng ít ra cũng không để cho nàng rời khỏi tầm mắt của mình.

Đáng tiếc, y vốn tưởng rằng nàng chỉ đi dạo lòng vòng quanh chợ, thế nên ngay từ đầu y đã đuổi theo nhằm hướng. Ké đó, y thật không thể ngờ tới, cái mà nàng gọi là “đi dạo loanh quanh” lại chính là sử dụng khinh công thượng thừa, cho nên dần dần hai bên càng lúc càng cách xa, sau cùng mất dấu luôn.

Tiêu hâu gia sốt ruột liền điều động toàn bộ binh lính trong thành bắt đầu tìm kiếm, khiến cho trong thành náo loạn, lòng người hoang mang. Làm quan mấy năm, cuối cùng y cũng có một lần thoải nguyện được dùng quyền thế vào việc riêng tư, làm phiền nhiều dân chúng. Tin rằng trong một ngày không xa, những chuyện như “nổi trận lôi đình vì hồng nhan” hay “đốt lửa trên chư hầu vì nụ cười giai nhân” có lẽ sẽ xảy ra cũng không biết chừng...

Mà tất cả những cảnh tượng náo nhiệt trong thành, Bạch Hạ lại không có duyên chứng kiến, bởi lẽ nàng đã sớm vì vụ ra ngoại thành từ lâu rồi.

Có điều chỗ nàng đang ở giờ khắc này cũng chẳng thể xem là yên tĩnh hơn được bao nhiêu, khói trắng lượn lờ, tiếng gõ mõ lóc cóc, thiện nam tín nữ nườm nượp tới dâng hương cầu khẩn. Ngôi chùa này nằm ở ngay lưng chừng núi, tuy rằng không lớn lắm, nhưng hương hoá rất vượng.

Bạch Hạ đi lòng vòng nhìn cái này ngó cái kia, chẳng hề có chút đáng vẻ thành tâm lễ Phật. Lúc nàng quay ra khỏi chính điện vừa đứng gặp phải lão trụ trì, hoà thượng nhìn nàng, nàng cũng liền nhìn lại hoà thượng, hoà thượng mỉm cười, nàng cũng mỉm cười. Cứ nhìn tới nhìn lui, cười qua cười lại như vậy mà nỗi phiền muộn chất chứa trong lòng nhiều ngày qua của nàng đã vơi đi ít nhiều, gương mặt nàng cũng đã rạng rỡ hơn.

Vị hoà thượng hiền từ khẽ gật đầu, nàng cũng thành tâm chấp tay hành lễ.

Sau đó hoà thượng xoay người đi quét cây bồ đề không rẽ, còn nàng vừa xoay người đã phải đối diện với một tấm gương sáng đã nhiễm bụi trần*

Hai hình ảnh ẩn dụ là “cây bồ đề không rẽ” và “tấm gương sáng” trong câu này xuất phát từ bài kệ của Lục Tổ Huệ Năng. Trong truyện dùng hai hình ảnh này để ẩn dụ rằng lão hoà thượng đã đạt tới cảnh giới cao tâm tịnh hư vô, còn Bạch Hạ thì trong lòng vẫn bị bụi trần phủ kín, tâm sự trùng trùng, và bụi này có thể chính là Tư Đồ Diên.

Không biết từ lúc nào, Tư Đồ Diên đã yên lặng đứng ở bên ngoài điện, chỉ cách Bạch Hạ chưa đầy ba bước, còn cùng nàng hai mắt nhìn nhau, thật đúng là oan gia ngõ hẹp mà, có muốn giả vờ như không nhìn thấy cũng chẳng được nữa rồi.

Khịt khịt mũi, trong lòng thầm thở dài nhưng bề ngoài Bạch Hạ vẫn tươi cười: “Trùng hợp quá! Cô cũng đến đây xin Bồ Tát phù hộ à?”

“Cũng?” Tư Đồ Diên nhìn bức tượng Phật tôn nghiêm: “Ta không tin cái này, lẽ nào người tin sao?”

“Ta cũng không tin, bởi vì Tranh Ngôn không tin.”

Có lẽ do đang ở nơi cửa Phật nên con người ta cũng bắt giác thu lại gai nhọn của mình, còn thấy yên bình hơn nhiều, Tư Đồ Diên lúc này không còn sự kiêu ngạo cao cao tự đại nữa, cũng mất đi sự sắc bén áp chế người khác, tuy giọng nàng ta vẫn lạnh lùng nhưng đã không còn tỏ ra xa cách nữa: “Nếu y tin thì người cũng tin à?”

Bạch Hạ gật đầu như thể chuyện đương nhiên: “Phải rồi, dù sao cũng đâu phải chuyện gì to tát chứ”.

“Người vừa không có chủ kiến vừa nhu nhược như vậy, chẳng lẽ không sợ ở trước mặt y, người vĩnh viễn chỉ là kẻ thua cuộc sao?”

“Hai người ở bên nhau, sao lại phải phân biệt ra kẻ thắng người thua?”, Bạch Hạ không tán đồng: “Nếu như lúc nào cũng phải ganh đua lẫn nhau thì mệt biết mấy!”.

Ánh mắt Tư Đồ Diên chuyển sang nhìn nàng, tỉ mỉ đánh giá một lát rồi mới nói: “Thật không ngờ y lại dễ mất tới một nữ tử vô dụng, tầm thường như người, có thể thấy, sở thích của một người sẽ thay đổi rất nhiều, hơn nữa, nói không chừng qua một thời gian nữa, nó sẽ lại thay đổi nữa đấy”.

“Ý cô muốn nói với ta là, sẽ có ngày Tranh Ngôn thya lòng có mới nói cũ?”

Tiêu Sơ hơi cụp mắt, khoé môi hơi nhếch lên rồi lại nhanh chóng biến mất, như thể đang mĩa mai mà cũng như tự giễu mình: “Chỉ là ta đột nhiên nghĩ thông suốt rồi, thế sự đang thay đổi, con người thay đổi, trái tim cũng đổi thay, chẳng có bất cứ thứ gì sẽ mãi mãi đứng yên tại chỗ mà chờ mình đến tìm cả. Tựa như pho tượng Phật này vậy...” Nàng ta nghiêng đầu, ngược mắt nhìn: “Hôm nay có thể trang nghiêm, thiêng liêng không gì sánh được, ngày mai, nói không chừng sẽ trở thành một đồng đồ nát mặc cho người ta giẫm đạp. Những nguyện vọng đã ước kia, phải tìm ai để đòi đây?”.

Đã quen nhìn thấy dáng vẻ mạnh mẽ của nàng ta, bỗng dưng phải đối diện một Tư Đồ Diên bất chợt tỏ ra mềm yếu thế này, quả thật khiến Bạch Hạ hết sức bối rối, nhất thời nàng chẳng biết phải nói gì, cũng may không khí ngưng đọng này cũng chỉ diễn ra một lúc.

Chắc hẳn Tư Đồ Diên cũng không muốn quá mức luống cuống trước mặt nàng, nàng ta không nói thêm gì nữa mà sai bước bỏ đi, y sam mỏng manh, vai lưng thẳng tắp. Nàng ta đi được một đoạn ngắn rồi bỗng nhiên dừng bước, song không quay đầu lại mà chỉ lạnh lùng nói một câu: “Chuyển lời cho y, đừng thử thách lòng kiên nhẫn của ta”.

Bạch Hạ sững sốt: “Cô nói vậy là có ý gì?”.

“Có đồng ý điều kiện của ta hay không?”

“Điều kiện gì?”

Tư Đồ Diên hơi quay người lại, liếc nhìn Bạch Hạ một cái: “Điều kiện giải độc”.

“Cô... cô có thể...”

“Ta có thể”, Tư Đồ Diên lại xoay lưng đi: “Độc do ta hạ, ta đương nhiên giải được”.

Bạch Hạ thấy nàng ta định bỏ đi, vội vàng đuổi theo: “Rốt cuộc cô muốn cái gì thì mới...”.

“Nếu như người là ta thì người sẽ làm như thế nào?” Tư Đồ Diên vừa mới lắc nhẹ thân mình đã cách xa năm trượng, chỉ để lại tiếng cười khẽ ngẩn ngừ cùng một câu nói lạnh lẽo như đâm thẳng vào tim: “Người đầu tiên mà y muốn lấy, đâu phải là người!”.

“Nàng ta quả nhiên có thể giải được độc của Tranh Ngôn, mình đoán không sai...” Bạch Hạ đứng sững sờ tại chỗ một lúc lâu, lăm bắm một mình, giọng nói cũng hết như thân người của nàng vậy, run rẩy tựa chiếc lá cuối cùng còn sót lại trong cơn gió đông. Nàng dụi dụi mắt, mơ hồ nhìn thấy hoà thượng đang đứng cười tươi trước mặt mình, nàng bèn vươn tay kéo kéo bộ râu dài bạc trắng của ông, nhếch miệng: “Đại sư phụ à, theo cách nói của nàng ta thì, há chẳng phải ta trở thành thiếp rồi sao?”.

Tuy trong lúc quá nóng lòng Tiêu Sơ đã làm ra việc dùng quyền thế vào việc riêng, nhưng chung quy y vẫn còn chút lý trí, sau khi xác định rõ Bạch Hạ đang ở ngôi chùa trên lưng chừng núi thì y liền một mình đi lên núi chứ không phải trực tiếp dẫn binh xông lên quấy nhiễu sự thanh tịnh nơi cửa Phật.

Khi thấy được người, y hít thở sâu một hơi, tiếp tục duy trì vẻ khiêm tốn nhã nhặn trên gương mặt, trước tiên y vẫn lễ độ hành lễ chào hỏi hoà thượng, sau đó y mới xoay sang nhẹ nhàng nói với Bạch Hạ: “Nếu muội đã dâng hương lễ Phật xong rồi thì theo ta về nhà đi! Giờ cũng không còn sớm nữa, đừng ở đây làm phiền đại sư tịnh tu”.

Tiêu Sơ trước giờ vẫn luôn điềm đạm ung dung, vậy mà lúc này trên trán lẫn hai bên tóc mai đều thấm đẫm mồ hôi, đôi gò má bởi vì chạy quá nhanh và bị ánh mặt trời gay gắt thiêu đốt mà hơi đỏ ửng lên, vẻ mặt y vẫn còn sót lại mấy phần lo lắng dù cho đã cố đè nén xuống, Bạch Hạ trông thấy mà bất giác

sợ hãi: “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Đâu có đâu.”

“Thế huynh kích động như vậy làm gì?”

“Ta... ta chỉ là...”

Lúc này Tiêu Sơ mới nhận ra bản thân quả thật quá sức luộm thuộm, khác hẳn với mọi khi, y chỉnh lại tay áo, nhưng lại không biết phải giải thích làm sao.

Chẳng lẽ nói với nàng là chỉ vì một chốc lát không biết nàng đang ở đâu, đang làm gì mà y liền tự dưng nảy ra suy nghĩ có thể sau này không thể gặp được nàng nữa, thế là ruột gan y rối bời, vội vàng giống trống khua chiêng, chuyện bé xé ra to hay sao? Hình như, hoang đường quá rồi...

Nhưng từ khi biết được nàng mắc phải bệnh nan y mà đến nay vẫn chưa thể chữa khỏi, suy nghĩ này, nỗi sợ hãi này cứ đè nén mãi trong lòng y, không thể xoá đi được, y cũng không biết phải làm sao.

Mà sự khác thường trầm mặc của Tiêu Sơ trong mắt Bạch Hạ lại có một tầng nghĩa khác.

Ngày đó sau khi gặp Tư Đồ Diên về Tiêu Sơ liền hồn bay phách lạc, nửa đêm lại len lén ra ngoài, chắc hẳn là chờ sau khi bình tĩnh lại mới tiếp tục đi làm rõ sự tình. Có lẽ bây giờ đã giải toả được hiểu lầm, cũng đã gỡ được nút thắt trong tim mỗi người.

Cho dù... cho dù Tiêu Sơ một lòng một dạ với nàng, đối với Tư Đồ Diên cũng khó mà nói lại tình xưa, song hiện giờ Tư Đồ Diên có thể cứu Tiêu Sơ, điều kiện cũng quá rõ ràng quá rồi.

Lời nói, cử chỉ của Tiêu Sơ mấy ngày nay đều rất khác thường, bất luận là nói gì hay làm gì cũng luôn cẩn thận dè dặt, bót đi vẻ tự nhiên, thoải mái như trước đây, tăng thêm vài phần khách sáo mà xa cách.

Bởi vì tình? Hay bởi vì tính mệnh?

Nếu như là điều thứ hai, nhất định là bởi vì nàng mà y không thể chấp nhận điều kiện của Tư Đồ Diên, nhưng, nàng làm sao có thể chỉ vì bản thân mình mà tước đoạt đi cơ hội được sống của y, cũng là cơ hội duy nhất này thêm lần nữa chứ.

Đúng vậy, là thêm lần nữa.

Còn nếu là điều thứ nhất thì...

Tiêu Sơ mở to mắt nhìn sắc mặt Bạch Hạ thay đổi đến mấy lần, hơn nữa càng đổi càng tẻ, y lại hoàn toàn chẳng hiểu lý do tại sao, cứ tưởng rằng mình đã vô ý làm gì đó khiến nàng không vui, đành phải tiếp tục im lặng, chỉ sợ nói nhiều sai nhiều, thế là Bạch Hạ lại càng phiền muộn, buồn bực hơn nữa...

Cả hai đứng đối mặt nhau mà chẳng nói lời nào, không khí vô cùng khó chịu.

Lão hoà thượng thấy vậy bèn vỗ vỗ cái bụng tràn đầy phúc khí của mình, cười hà hà đứng ra giảng hoà: “Tiết trời nóng bức, chi bằng nhị vị thí chủ hãy đến thiền phòng của lão nạp ngồi nghỉ một lát, uống ly trà nóng, dùng chút đồ chay, nghỉ ngơi cho bớt nóng, điều hoà tâm tình, được không?”

Bạch Hạ không thể không nể mặt ông, đành phải miễn cưỡng mỉm cười, Tiêu Sơ bỗng dưng cảm thấy lão hoà thượng mập mập này thật là dễ thương quá đi...

Thâm thở phào một hơi, y đang định nhân đó đồng ý để tìm cách hoá giải cục diện căng thẳng này thì đột nhiên lại nghe Bạch Hạ hỏi một câu: “Tranh Ngón, nếu như ngày mai bức tượng Phật trong điện đồ thì phải làm sao?”

Tiêu Sơ sững sốt, trả lời theo đúng sự thật: “Tìm công tượng xây lại”.

Nào ngờ Bạch Hạ nghe xong, vẻ mặt tức khắc buồn thiu, khẽ lẩm bẩm: “Không sai, có những chuyện cho dù thay đổi rồi, cho dù sẽ không dừng lại chốn cũ, nhưng chỉ cần cả hai cùng mong muốn, chỉ cần hai bên đều có lòng, chung quy vẫn có thể bắt đầu lại lần nữa”. Càng nói giọng nàng lại càng nghẹn ngào.

Nhìn thấy dáng vẻ chực khóc của nàng, Tiêu Sơ hoàn toàn sững người, y nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi mình nói ra năm từ kia thì có gì không ổn.

Không biết phải làm sao, y đành phải nhìn qua trụ trì, lão hoà thượng rung rung đôi mày dài rồi lại sờ sờ bụng, sau đó tỏ ý muốn giúp nhưng cũng lực bất tòng tâm...

Bạch Hạ trong chốc lát đã rom róm nước mắt, nàng giậm chân một cái, rồi dứt khoát xoay người bỏ đi, Tiêu Sơ vội vàng định đuổi theo thì lại thấy nàng không quay đầu lại mà hét lên một tiếng: “Không cho huynh đi theo!”, thế là y đành phải ngoan ngoãn đứng sững tại chỗ cũ, mở to mắt nhìn nàng nhún lên vài cái đã biến mất tầm mà ruột gan nóng như lửa đốt, lo đến thất ruột.

Zụ trì đứng bên cạnh lắc đầu, liên tục cảm thán: “Thí chủ, tại sao lại không đuổi theo?”.

Tiêu Sơ cảm thấy vô cùng buồn bực, y chỉ thấy cuộc đời mình chưa bao giờ thất bại như thế này, vậy nên cũng chẳng thêm bận tâm đang ở trước mặt

người lạ mới gặp lần đầu tiên, giọng điệu vô tình ấy mang theo một chút uất ức: “Chẳng phải đại sư cũng nghe thấy muội ấy nói gì rồi sao? Muội ấy không cho. Nếu ta còn bám theo, không biết chừng sẽ chọc cho muội ấy tức giận, khó chịu...”.

“Nàng ta bảo cậu không được đuổi theo thì cậu không theo à? Nếu nàng ta nói cậu là âm hồn đáng chém ngàn đao, chẳng lẽ có nghĩa là nàng ta hận cậu đến tận xương tủy, chỉ mong sao có thể chém giết cậu bằng ngàn nhát đao sao?”.

“...”

“Nữ nhân ấy mà, nói có tức là không”. Dường như ông cảm thấy trên đầu không có gì che chắn, bị nắng chiếu vào khó chịu, trụ trì bèn chạy lạch bạch tới chỗ bóng râm yên tĩnh, ngồi xổm xuống rồi vẫy tay gọi Tiêu Sơ: “Chàng trai trẻ, lại đây, lại đây, nghe lão nạp lái nhai một lúc nào”.

Tiêu Sơ tròn tròn mắt nhìn lão hoà thượng túm áo cà sa lên, tùy tiện ngồi xổm trên mặt đất y như một quả cầu tròn, y im lặng một lúc, cuối cùng cũng vẫn đi qua, cung kính ôm quyền cúi mình, hành lễ với trụ trì: “Xin đại sư chỉ giáo”.

“Đại sư cái gì chứ? Nếu cậu đã không tin vào Phật thì cho dù có Phật Tổ hiển linh tới nói chuyện với cậu, chỉ sợ cậu cũng vẫn không tin như thường.” Ông phất tay áo quạt quạt, trông trụ trì lúc nào hết như một ông lão nông dân đồn hậu bình thường đang ngồi bên bờ ruộng, chẳng có một chút vẻ siêu phàm thoát tục giống với cao tăng đắc đạo nào: “Bây giờ ta dùng thân phận người từng trải để nói cho cậu nghe một đạo lý, trái tim của nữ nhân tựa như cây kim nơi đáy bể vậy, nam nhân vĩnh viễn không thể nào nhìn thấu. Giống như vậy, suy nghĩ của nam nhân, nữ nhân mãi mãi cũng chẳng cách nào hiểu được. Đây chính là sự khác biệt do chính ông trời tạo ra, không một ai có thể thay đổi. Cũng bởi vì thế nên mới nảy sinh ra rất nhiều hiểu nhầm do chính bản thân mỗi người tự gây ra, cũng tạo nên vô số nam nữ si tình trên thế gian này”.

Thấy Tiêu Sơ vẫn mù mờ không hiểu, lão hoà thượng bèn nhón lấy một hòn đá cuội màu vàng ở bên cạnh: “Nếu như có một ngày, thế tử của cậu đột nhiên hỏi, hòn đá này có đẹp không, cậu có thích hay không thì cậu trả lời thế nào?”.

Tiêu Sơ nhìn kỹ rồi đáp: “Màu sắc lẫn hình dạng cũng tạm được, cứ xem như thích đi”.

“Nếu thế thì, cậu hết đời rồi!” Lão hoà thượng nhún vai, tỏ vẻ thất vọng, sau đó dùng hai ngón tay kẹp viên đá lên lắc lắc: “Cái này đại diện cho hồng nhan tri kỷ của cậu vào hai mươi năm trước, họ Thạch, thích mặc áo váy màu vàng. Nếu cậu nói thích thì cũng có nghĩa là trong lòng cậu vẫn còn tình cảm chưa dứt”.

Tiêu Sơ: “...”.

“Đã nhìn thấy chưa? Nữ nhân có thể nhìn một hòn đá và nhớ về tình địch vào hai mươi năm trước, mà hòn đá này trong mắt nam nhân thì chỉ là một hòn đá mà thôi.”

Ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng Tiêu Sơ cũng ngộ ra: “Cho nên, bức tượng Phật mà ban nãy muội ấy nói chính là...”, có điều sau đó lập tức nghi hoặc: “Nhưng, đang yên đang lành sao lại nghĩ tới chuyện này chứ...”.

“Cái này thì phải hỏi chính bản thân cậu rồi, nàng ta suy nghĩ lung tung phải chăng bởi vì cậu khiến nàng ta cảm thấy bất an”, lão hoà thượng lau mồ hôi trên trán, rồi phất tay đứng dậy: “Chàng trai trẻ, hãy nhớ lấy, nam nhân và nữ nhân tuy rằng trời sinh đã không thể nào thấu hiểu lẫn nhau, nhưng cũng chính vì vậy mà khi cả hai ở bên nhau phải biết lắng nghe nhiều, chia sẻ nhiều, không ngại phiền phức”.

“Đại sư... à không, tiền bối quả nhiên là hiểu biết, văn bối đã học hỏi thêm được rất nhiều điều.” Lần này, Tiêu Sơ thật sự thành tâm cung kính hành lễ: “Người xuất gia thoát ly khỏi trần tục, quả nhiên là nhìn thấu những chuyện trong hồng trần này hơn phàm phu tục tử như chúng ta...”.

Còn chưa dứt lời, đã nghe thấy tiếng nói trong trẻo của trẻ con cất lên: “Gia gia*, nãi nãi* gọi người về nhà ăn cơm!”

Gia gia: Ông nội.

Nãi nãi: Bà nội.

Nhìn theo hướng tiếng nói cất lên liền thấy một tiểu đạo sĩ lanh lợi đáng yêu đang nắm tay một lão ni cô hiền hậu, còn hướng về phía hoà thượng vẫy tay lia lịa...

“Chưa vào cõi đời sao có thể thoát ly khỏi trần tục? Không trải qua tất cả ngọt bùi cay đắng, yêu hận tình thù sao có thể nhìn thấu? Có điều lão nạp tư chất có hạn, nhìn cả cuộc đời rồi nhưng vẫn chẳng thể nhìn thấu được.” Trụ trì cười mỉm đáp lại, chỉnh lại áo cà sa, trở lại dáng vẻ của một cao tăng phúc hậu: “Cho nên cũng chỉ có thể giữ lại xác phàm chăm sóc cho thể nhĩ, còn Phật Tổ vẫn mãi ngự trị ở trong lòng”.

Tiêu Sơ: “...”.

Lần này Tiêu Sơ không tốn bao nhiêu công sức đã tìm thấy Bạch Hạ, bởi vì khi nàng vừa xuống núi đã bị một đội nhân mã ở đó cường chế bắt lại.

Cũng may người đứng đầu ít nhiều gì cũng biết quan hệ giữa Tiêu Sơ và Bạch Hạ không hề ra đơn giản, tuy tạm thời vẫn chưa làm rõ nàng ta đã gây ra chuyện gì để cho Tiêu hâu gia phải sử dụng binh lực lùng sục khắp nơi như truy nã trọng phạm thế này, song trong khi vẫn còn chưa xác định được quan hệ đích ta thì thận trọng hành sự vẫn hơn. Vậy nên gã chỉ dặn dò thuộc hạ bao vây chặt chẽ xung quanh nàng chứ không hề làm khó dễ gì nàng.

Tuy nói thì nói như vậy, nhưng tác phong hành sự của binh lính từ xưa nay đều là đơn giản, thô bạo, hữu hiệu. Gần một trăm đại hán lưng hùm vai gấu được vũ trang đầy đủ, một tay cầm đao cầm thương, tay kia chống nạng, mặt mày nghiêm trang đứng dàn hàng chỉnh tề ở đó, sợ rằng bất kỳ ai bị họ vây

ở bên trong không động đậy gì được thì cũng chẳng thể nào thoải mái mà thưởng thức phong cảnh cho nổi.

Thế là lúc Tiêu Sơ chạy đến nơi, liền nhìn thấy khuôn mặt Bạch Hạ đen sì, giống Tứ Muội như đúc...

Suy cho cùng bất luận Bạch Hạ có bức mình cỡ nào thì vẫn biết được chừng mực, không nổi cáu với Tiêu Sơ ngay trước mặt thuộc hạ của y, làm y khó xử, ngược lại còn khách khí tạ lỗi với binh sĩ vì đã để học vất vả, sau đó ngoan ngoãn theo y hồi phủ.

Chỉ khi cửa viện tử vừa đóng lại, tình thế đã thay đổi ngay tức khắc.

Tiêu Sơ suốt dọc đường đi cứ thấp tha thấp thỏm, y cũng đã sớm chuẩn bị tinh thần trước. Vừa trông thấy sắc mặt Bạch Hạ sầm xuống, lập tức y nghiêm túc tạ lỗi: “Xin lỗi muội nhé, ta không ngờ họ lại lỗ mãng như vậy, không khiến muội sợ chứ?”.

“Nhờ phúc của huynh mà muội đã được hưởng thụ đãi ngộ của trọng phạm triều đình một lần đấy!” Bạch Hạ hừ một tiếng rồi liếc xéo y: “Có phải huynh làm như vậy vì muốn khoe khoang với muội bản lĩnh của huynh lớn tới nhường nào, để cho muội hiểu rằng đã ở trong địa bàn của huynh thì chỉ có thể ngoan ngoãn mặc cho huynh chi phối, chỉ cần huynh không cho phép thì ngay cả cửa lớn muội cũng không được tới gần, có phải không?!”.
“... Cái gì thế? Sao muội lại có thể nghĩ ra được tới mức này chứ? Cũng quá...”

“Quá sức thích sinh sự, quá sức ương bướng, đúng không?”,

Bạch Hạ ngắt lời y, trợn trừng mắt đẩy y ra: “Muội vốn là con người xấu tính, ngang ngạnh như vậy đấy, nếu huynh chịu không nổi thì thích đi tìm ai cứ đi, đừng tới làm phiền muội!”.

Tiêu Sơ cảm thấy quả thật y so với thím của Đậu Nga* còn oan hơn nhiều...

Đậu Nga: Một nhân vật trong vở kịch “Đậu Nga Oan” của Quan Hán Khanh, nàng là một cô gái lương thiện, hiền lành nhưng cuộc đời nàng lại là một chuỗi những bi kịch, đến cuối cùng còn bị vu oan giết hại cha chồng và bị kết án tử hình. Trung Quốc thường dùng cụm từ “oan Đậu Nga” để hình dung những nỗi oan khuất.

Bạch Hạ tức giận hầm hầm đi vào trong viện tử, Tiêu Sơ đã rút được bài học kinh nghiệm, lần này y nói gót theo sau ngay mà không hề do dự.

“Không được đi theo muội!”

“Không.”

“Không cho vào!”

“Không.”

“Tránh xa muội ra!”

“Không.”

“Có bỏ tay ra không!”

“Không.”

“Huynh mà còn thế này thì chớ trách muội không khách khí nhé!”

“Được thôi.”

Sau đó, Tiêu Sơ đang ôm lấy Bạch Hạ không lo tay bị thui cho một cái thật mạnh vào bụng dưới...

Tiêu Sơ rên khẽ, cong người lại, thế nhưng đôi tay vẫn không buông lỏng một chút nào, chỉ cắn răng lầm bầm: “Lão hoà thượng lừa ta...”.

“Lão hoà thượng?” Trong lúc tức giận luôn khó tránh khỏi ra tay không khống chế được lực đạo, Bạch Hạ nhìn thấy trên trán y túa ra mồ hôi lạnh, thì mới nhận ra một quyền của mình quả thật cũng hơi mạnh một chút, trong lòng vừa dịu xuống vừa hối hận, nên cũng không tiếp tục giãy giụa, song về mặt cùng giọng điệu vẫn cứng nhắc như trước: “Liên quan gì tới trụ trì đại sư chứ?”.

“Ông ấy nói với ta, nữ nhân nói gì thì cũng phải nghe ngược lại. Nhưng sao muội nói không khách khí với ta mà lại thật sự không khách khí vậy chứ?”

Bạch Hạ ngẩn người một lát, cuối cùng cũng hiểu được những lời nói, cử chỉ của Tiêu Sơ vừa nãy là được chân truyền từ vị cao nhân nào, lại nhìn sang vẻ mặt uất ức bất lực của y lúc này, đột nhiên nàng cảm thấy vui vẻ lạ thường, thế là nàng bất giác nhếch khoé môi, mỉm cười: “Chẳng trách huynh đột nhiên lại đổi tính như vậy, thì ra là đi tìm người xuất gia xin chi giáo à?”.

Tiêu Sơ thấy nàng cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt hoà nhã lâu rồi không thấy với mình, y cũng nhẹ lòng, cánh tay vòng chặt hơn, ôm nàng vào lòng: “Hạ Hạ, đều là ta không tốt, khiến muội tức giận, khiến muội bất an, sau này nhất định sẽ không như vậy nữa đâu”.

“Sau này...” Trên người y thoang thoảng mùi của giấy mực, rất dễ chịu, trước giờ Bạch Hạ vẫn rất thích, nhưng hiện giờ mùi hương nhân nhạ này bay vào mũi nàng lại cảm thấy đôi mắt cay xè, nước mắt nhoè đi, nàng vui cả khuôn mặt vào lồng ngực Tiêu Sơ, khiến cho tiếng nói của mình nghe nghèn nghẹt, cố giấu đi vẻ nghẹn ngào: “Tranh Ngôn, khi đó Tư Đồ Diên đối với huynh như vậy có phải do nổi khổ gì không?”.

Tiêu Sơ sững sốt: “Sao đột nhiên muội lại hỏi vậy?”.

“Huynh cứ trả lời đi.”

Tiêu Sơ nhớ kỹ lời dạy bảo của lão hoà thượng, phải có gì nói nấy, tuyệt không giấu giếm, thế là bèn nói ra hết tất cả những gì mình biết, đúng y như sự thật: “Không sai, đích thực là có chút ân tình. Khi đó, phụ vương nàng ta ở trong triều nhiếp chính, nàng ta lại nắm trong tay binh quyền, khó tránh khỏi khiến quân chủ nghi kỵ. Khi thoả thuận đình chiến lui binh với ta thì đúng lúc những đối địch trong nước đột ngột nổi lên, dùng rất nhiều tội chứng khiến phụ vương nàng ta rơi vào tình thế bị động. Sau lại mượn cớ chiến sự đã lâu không có tiến triển gì, chính là do nàng ta cố ý kéo dài, ý thế nắm binh quyền trong tay nên không tuân theo mệnh lệnh triều đình, ý đồ cấu kết quân địch mưu đồ đoạt ngôi. Mà trong mười ngày ta và nàng ta cũng nhau mất tích sau khi rơi xuống vực cùng với thái độ đối với chiến sự đột nhiên thay đổi đã trở thành bằng chứng cấu kết rõ ràng nhất. Cho nên muốn chứng minh sự trong sạch của bản thân, bảo vệ sự vững chắc của gia tộc, nàng ta bắt buộc phải dùng cách tàn nhẫn nhất, tuyệt tình nhất để chứng tỏ mình không hề có quan hệ gì với ta”.

“Như vậy cũng có nghĩa là, nàng ta không phải thật sự muốn giết huynh mà chỉ đang diễn kịch thôi?”

“Tác dụng chủ yếu của một ngàn quân mai phục đó, chắc là để ngăn ngừa nàng ta đột nhiên nổi dậy dẫn theo quân thân cận làm phản, nếu như... nếu như khi đó Diệp đại ca không dẫn binh đuổi theo tới, có lẽ nàng ta cũng có cách để thả ta đi. Thật ra bây giờ nghĩ lại, khi đó sơ dĩ ta và Tư Muội có thể tìm được đường sống trong lúc lâm vào hiểm cảnh như vậy, nói không chừng... ít nhiều gì cũng có liên quan tới nàng ta chăng?”

“Như vậy có nghĩa là, trước giờ nàng ta chưa từng thật sự muốn hại huynh, chỉ do tình thế ép buộc cho nên mới không còn cách nào khác. Quả nhiên, quả nhiên...”

Cuối cùng Tiêu Sơ cũng phát hiện Bạch Hạ có gì đó không ổn, y đỡ lấy bờ vai nàng, nhẹ nhàng kéo nàng ra khỏi vòng tay của mình, lại phát hiện gương mặt nàng sớm đã thấm đẫm nước mắt, y vừa kinh ngạc vừa đau lòng, luống cuống không biết phải làm sao: “Hạ Hạ, muội sao thế? Nếu ta đã nói sai điều gì, làm sai điều gì, muội cứ nói cho ta đi, nhất thiết không được giấu ở trong lòng, không tốt cho sức khoẻ đâu”.

Thực chất Bạch Hạ cũng không hiểu rốt cuộc mình bị gì, mấy ngày hôm nay tâm trạng nàng lúc nào cũng buồn bực, dường như tất cả mọi việc trong mắt nàng đều tối tăm mù mịt, không thể thấy được ánh sáng và hy vọng, trước giờ chưa bao giờ nàng như vậy cả.

Nàng dễ nóng giận, dễ buồn bã nhưng lại không sao vui nổi, tóm lại nhìn thấy thứ gì nàng cũng sẽ nghĩ tới những mặt không tốt, chẳng hạn như nhìn thấy dáng người Chiến Phong càng ngày càng phát tướng nàng sẽ nghĩ rằng, nếu có một ngày eo nàng trở thành to như thùng đựng nước thì phải làm sao đây? Đến lúc đó, phải chăng Tranh Ngôn sẽ không cần nàng nữa, không đứng, cần bản bây giờ y đã không cần nàng nữa rồi, lúc nàng vẫn còn là eo rắn nước mà y đã không cần nữa rồi...

Nghĩ như vậy, nước mắt nàng lập tức chảy ra nhanh hơn, nhiều hơn, hơn nữa càng lúc càng nhiều, chảy dài không dứt.

Tiêu Sơ không biết phải làm sao, chỉ có thể lấy khăn lau nước mắt cho nàng, lau mãi lau mãi, lau mãi không hết, lau tới lau lui đột nhiên y cảm thấy mình cũng muốn khóc theo luôn...

“Hạ Hạ, đừng khóc nữa mà, chúng ta đừng khóc nữa được không? Bằng không... hay là muội đánh ta thêm vài quyền nữa nhé?”.

Bạch Hạ thút thít trừng mắt nhìn y: “Huynh thích ta đánh huynh lắm phải không? Huynh thích người khác vô duyên vô cớ đâm huynh vài đao, hạ độc huynh vài lần có phải không? Chẳng trách người ta thường nói ‘đánh là thương nặng là yêu, yêu càng sâu nặng đánh càng hăng’, nam nhân quả nhiên toàn bộ là đồ hèn! Cũng đáng đời muội lắm, chỉ vì tại lòng dạ quá sức mềm yếu nên mới bị vứt bỏ...”.

Tiêu Sơ bị mắg đến chóng cả mặt, đầu óc quay cuồng, nhưng khi nghe tới đây đột nhiên trong đầu y loé lên một tia sáng, cuối cùng y cũng nắm được chút đầu mối: “Vứt bỏ? Ai vứt bỏ muội?... Ta?!”.

“Huynh còn giả vờ hồ đồ cái gì nữa? Không phải huynh, chẳng lẽ là Tư Muội muội? Chẳng lẽ là Chiến Phong? Chẳng lẽ là Lão Vương nhà bên à?!” Bạch Hạ không thể nhịn nổi nữa, bùng nổ ngay tức thì, nàng lấy tay lau mặt rồi hung tợn gào lên: “Tiêu Tranh Ngôn, muội cho huynh biết, muốn bỏ muội à? Không có cửa đâu! Huynh mà dám bỏ muội, muội sẽ khiến cho khối thứ bảy của huynh cả đời chỉ có thể mềm không thể cứng, chỉ có thể nhỏ không thể to, chỉ có thể ngắn không thể dài!”.

Tiêu Sơ: “...”.

“Cho dù khi đó nàng ta thực sự có nổi khổ tâm, cho dù huynh chưa dứt tình với nàng ta, thậm chí cho dù... cho dù hiện giờ hai người cù khô bốc lửa, tình chàng ý thiếp, đến chết cũng không thể xa cách thì cũng đừng hòng bỏ muội!” Bạch Hạ hét lên một trận, trong lòng cũng thoải mái hơn một chút, sau đó nàng bình tĩnh nghĩ lại rồi mới nói: “Muội hiểu, làm người không nên ích kỷ quá, nếu nàng ta thật sự có thể chữa trị cho huynh, muội đương nhiên không có lý do gì, cũng không có lập trường gì để ngăn cản. Suy cho cùng, huynh vẫn còn người nhà, phải sống vì họ. Hơn nữa, muội cũng chẳng thích thú gì khi phải làm quả phụ...”.

Hít sâu một hơi, Bạch Hạ ngoảnh mặt đi, giọng mũi nghèn nghẹn: “Thôi thế này đi, nếu nàng ta kiên quyết nhất định phải gả cho huynh mới chịu nói ra cách giải độc, vậy thì huynh... huynh cũng không phải không thể hưởng thụ hạnh phúc của người Tề*. Có điều, muội muốn làm thế! Nếu đường đường quận chúa một nước như nàng ta mà không để bụng phải làm thiếp của huynh, vậy thì muội cũng không để bụng phải lớn hơn vài tuổi, miễn cưỡng làm tỷ

tỷ của nàng ta”.

Hạnh phúc của người Tề: Thành ngữ Trung Quốc dùng để mỉa mai những nam tử có nhiều vợ.

“Hạ Hạ...”.

“Muội biết, chiếu theo thời gian, huynh hứa lấy nàng ta trước, nhưng mà muội mặc kệ, ai bảo huynh đã phái người tới Mai Lĩnh cầu thân rồi chứ? Nếu huynh dám nuốt lời, cẩn thận Chiêu ca ca cùng các ca ca của muội san bằng sản nghiệp của Tiêu gia huynh, độc chết hết dân chúng Đại Sở huynh! Quận chúa Nhung Dịch thì ghê gớm lắm chắc? Bạch gia muội cũng không phải dễ ăn hiếp đâu!”.

“Hạ Hạ...”.

“Đừng nói nhiều, cứ quyết định vậy đi!”.

“Ta có ý kiến khác!”

“Tiêu Tranh Ngôn, muội cảnh cáo huynh, chớ có được đằng chân lân đằng đầu!”.

Tiêu Sơ bắt lực thờ dài: “Nhưng từ đời gia gia ta, Tiêu gia đã không có lễ nạp thiếp nữa rồi”.

Bạch Hạ sững người, đang muốn nổi con tam bành thì nghe thấy y chậm rãi nói tiếp: “Hơn nữa, ta đã có thê tử từ lâu rồi”. Y hơi nghiêng đầu, đôi mắt đen sáng lấp lánh, khoé môi mỉm cười: “Tiêu Bạch Thị, nguyên quán Mai Lĩnh, Lương Quốc, sinh ngày Hai mươi, tháng Tám năm Dần Mão. Vào ngày nọ năm nọ tháng nọ, gả cho trưởng tử Tiêu gia, làm thê tử của Tiêu Sơ. Đây chính là tư liệu được ghi chép trong sổ sách của Hộ bộ Đại Sở ta, giấy trắng mực đen, không chút sai sót”.

“...”

“Còn về ngày nọ, tháng nọ, năm nọ thì vẫn là ba chỗ trống phải xem thử long tử của Hoàng thượng ra đời khi nào đã, tới khi đó sẽ điền thêm vào sau. Đương nhiên theo lý mà nói, làm như vậy không hợp với quy củ, phá hỏng trình tự.” Tiêu Sơ nhướn mày, ra vẻ đắc ý: “Có điều ta cũng hết cách, ai bảo chức quan của ta lớn chứ? Thế cho nên người ta mới hay nói là, có quyền có thể dễ hành sự!”.

“Huynh... từ khi nào mà huynh...”

“Chính là, vào ngày thứ hai mà muội trở thành xuân dược của ta đấy.”

“...”

Tiêu Sơ cong ngón tay, búng nhẹ lên chóp mũi hồng hồng của Bạch Hạ: “Chẳng phải ta đã nói từ lâu rồi à, chỉ tuân theo mệnh lệnh của thê tử. Thê tử của ta, còn có thể là ai chứ?”.

“Nhưng...” Bạch Hạ mếu máo, nước mắt vừa mới ngưng, giờ lại tiếp tục chảy xuống: “Nếu như vậy thì, nàng ta phải làm sao đây? Huynh phải làm sao đây...”.

“Hạ Hạ ơi là Hạ Hạ, cuối cùng thì ta cũng biết được trong đầu muội đang nghĩ những gì.” Tiêu Sơ thật không thể hiểu nổi, y chau mày, không ngừng than thở: “Thảo nào mấy ngày nay muội lại hành xử khác thường như vậy, sao tự dưng lại nảy ra cái suy nghĩ hoang đường là ta sẽ bỏ muội chứ hả?”.

“Bởi vì từ khi nàng ta nói cho huynh biết sự thật chuyện xảy ra vào năm đó, huynh cứ như người mất hồn ấy, rõ ràng là đối với nàng ta...”

“Khoan đã!” Khuôn mặt Tiêu Sơ tỏ ra nghi hoặc: “Ai bảo muội là nàng ta nói cho ta?”.

“...Hả?”

“Mấy chuyện ta vừa nói với muội đó rõ ràng là do mấy tháng trước tự ta phái người đi điều tra mà.”

“...Mấy tháng trước?”

“Từ sau khi Tư Đồ Diên giả xuất hiện, ta đã bắt đầu tra xét những manh mối về thuốc giải, sau đó tiện thể có được một vài tin tức, thêm vào đó là do ta tự phỏng đoán và suy luận ra: “Nói tới đây, Tiêu Sơ bỗng dừng lại, y hơi chau mày, giọng nói trầm xuống: “Cô ta là người kiêu ngạo tự phụ như vậy, sao có thể chủ động nói với ta những chuyện này được?”.

“Vậy huynh...” Bạch Hạ len lén nhìn sắc mặt y, chần chừ: “Huynh không có suy nghĩ gì cả sao?”.

“Lúc trước không có, nhưng bây giờ thì có rồi.” Tiêu Sơ âm thầm điều chỉnh lại cảm xúc, đồng thời sắc mặt bỗng sầm xuống: “Đó chính là: Lời gì nên nói thì nói ngay, chớ để muộn màng lại hàm oan! Nếu không sẽ giống như huynh mấy ngày nay vậy, oan ức chết đi được, vậy mà cũng chẳng có chỗ nào để kiện”.

Bạch Hạ chun mũi, cảm thấy hơi xấu hổ, nàng vui đầu vào trong lòng y: “Không thể đổ hết cho muội được, bản thân huynh cũng giấu giếm nhiều chuyện không nói ra còn gì”.

“Đứng, đứng, đứng. Bởi vậy nên chẳng phải ngay từ đầu ta đã thắng thán nhận sai, đồng ý chịu đánh, chịu phạt rồi đó sao?” Tiêu Sơ mỉm cười, gõ nhẹ cầm lên đỉnh đầu nàng: “Đúng là ngốc nghếch mà, ngay cả chiêu ‘hai nữ nhân lấy chung một chồng’ mà cũng nghĩ ra được”.

“Chỉ cần huynh có thể bình yên sống tiếp, thì đừng nói là hai nữ nhân, cho dù ba nghìn mỹ nữ, muội cũng có thể nhịn được.”

“Thật chứ?”

“Giả đó.” Giọng nói Bạch Hạ đến giờ vẫn còn hơi nghèn nghẹt, nhưng lại chứa đựng niềm vui khó mà đè nén được: “Thật ra muội nghĩ là, có thể Tư Đồ Diên sẽ không chịu làm thiếp đâu. Nhưng dù sao đi chăng nữa, nếu nàng ta thật sự đồng ý thì cứ xem như đây là kẻ hoãn binh. Suy cho cùng muội là thê, nàng ta là thiếp, chờ sau khi giải độc cho huynh xong rồi, muội đã có biện pháp đối phó với nàng ta! Nếu huynh dám bảo vệ thì muội sẽ khiến cho huynh cả đời không được hưởng ‘tính phúc’*!”.

Tính phúc: Làm cảm giác hạnh phúc khi cả hai bên nam nữ đều cảm thấy thoải mái về cả thể xác và tinh thần trong lúc ân ái.

Tiêu Sơ bật cười, hỏi lại: “Thật chứ?”

Bạch Hạ cũng cười, đáp: “Giả đấy!”.

“Ta hiểu, ta đều hiểu cả.” Tiêu Sơ nhẹ nhàng hôn lên ấn đường của Bạch Hạ: “Hạ Hạ, muội phải nhớ rõ hai điều. Thứ nhất, không được giấu giếm bất kỳ chuyện gì cả. Thứ hai, không được lùi bước. Giấu một câu chắc chắn sẽ giấu câu thứ hai, lùi một bước chắc chắn sẽ lùi bước thứ hai. Cứ như vậy mãi, hiểu lầm sẽ chồng chất lên nhau. Ngày tháng qua đi, sẽ càng mệt mỏi. Cuối cùng sẽ trở nên chẳng biết phải giải thích từ đâu, trong lòng cũng nguội lạnh dần. Hai chúng ta, mãi mãi cũng không đi được tới bước đường này, hiểu chứ?”.

“Ừm”, Bạch Hạ ngả đầu vào lòng y, ôm chặt: “Nhưng Tư Đồ Diên...”.

“Nàng ta đến tìm muội phải không? Thế đã nói gì với muội rồi?”

“Muội đã gặp nàng ta ở trên ngôi chùa trên núi, nàng ta cũng chẳng nói gì nhiều, chỉ bảo rằng mình có thuốc giải, kêu muội nói huynh nhanh chóng trả lời có chấp nhận điều kiện giải độc hay không”, Bạch Hạ ngắt đầu: “Nàng ta muốn huynh lấy nàng ta à?”.

“Không. Là muốn cùng nàng ta về thăm chốn cũ.”

“Cùng với người xưa về thăm chốn cũ à...” Bạch Hạ cúi đầu, im lặng một lát rồi mới nói: “Vậy huynh đã định trả lời chưa?”.

Tiêu Sơ khom mình xuống, nắm lấy cằm nàng lắc nhẹ: “Ta phải hàm oan ngu tại thư phòng hết ba ngày nay rồi, làm gì có thời gian mà nghĩ tới chuyện này?”.

“Nếu huynh không ngủ ở thư phòng thì chẳng những không có thời gian mà còn càng không có sức lực đâu mà nghĩ ấy!”

Tiêu Sơ bật cười, thấy Bạch Hạ che miệng ngáp, y cũng biết được mấy ngày nay nàng ăn ngủ không yên, cả tinh thần và thể xác đều mệt mỏi vô cùng, một khi đã nhẹ nhõm rồi thì ắt hẳn sẽ khó cưỡng lại được cơn buồn ngủ, y cũng không nói thêm gì nữa, chỉ dùng ngón tay mát lạnh cẩn thận xoa bóp vùng mắt sưng đỏ cho nàng.

Bạch Hạ nhắm mắt, thoải mái dựa vào lồng ngực y, lầm bầm một tiếng: “Huynh muốn đồng ý cũng không phải không thể được”.

“Hả?”.

“Chỉ cần mang theo những thứ muội chuẩn bị cho huynh là được rồi.”

Tiêu Sơ không cho những lời này của nàng là thật, băng quơ hỏi: “Gi thế?”.

Chờ một lúc không thấy nàng đáp lại, y bèn cúi đầu, Bạch Hạ hít thở đều đặn, rõ ràng là nàng đã ngủ say rồi.

Hai ngày sau, cuối cùng y cũng biết được câu trả lời...

Đó chính là mấy chục cái... bong bóng cá có kích thước như nhau.

Tiêu Sơ “chịu oan thấu trời xanh”, tuy rằng đã được dọn từ thư phòng trở về phòng ngủ, cuối cùng cũng được nằm trên chiếc giường mới không to không nhỏ, kích thước vừa phải nọ, nhưng cũng chỉ là nằm mà thôi.

Bởi vì tuy tâm trạng Bạch Hạ đã tốt hơn nhiều nhưng khẩu vị vẫn cứ thất thường, nên ngay cả tinh thần cũng luôn uể oải ủ rũ. Nàng cho rằng đây là hậu di chứng của việc lo nghĩ quá nhiều trong mấy ngày trước, hơn nữa tiết trời nóng bức, ve lại suốt ngày kêu ra rả đương nhiên nàng ăn không ngon, ngủ không yên.

Đối mặt với uy quyền, Tiêu Sơ chỉ đành bảo sao nghe vậy, nhưng cùng lúc đó lập tức lệnh cho đầu bếp phải vắt óc suy nghĩ, làm ra đủ loại món ăn mới mẻ phong phú, dọn dồ hạ nhân đặt một chậu nước đá ở trong phòng để hạ nhiệt, còn sai cả phủ cùng nhau vật lộn với tất cả nhưng côn trùng có thể phát ra tiếng động, khắp nơi ồn ào, náo loạn, hệt như gặp phải kẻ địch lớn.

Còn bản thân y thì gần như cả ngày đều hầu hạ bên cạnh Bạch Hạ, bưng trà rót nước, ân cần chu đáo, hết kể chuyện cười, kể chuyện rồi lại pha trò, quả đúng là đa tài đa nghệ, không gì y không làm được. Đến buổi tối, Tiêu Sơ liền một tay ôm lấy nàng vào lòng cho nàng ngủ, tay kia quạt mát cho nàng gần cả một đêm.

Tiêu Sơ vốn là một người rất ôn hoà, hiện nay giờ giờ khắc khắc đều dịu dàng như nước, thái độ đối với Bạch Hạ lúc nào cũng cẩn thận chu đáo, quan tâm từng li từng tí một, quả thật hoàn toàn có thể dùng câu “nâng trên tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan” để hình dung.

Song, nàng ít nhiều gì cũng có một chút thói “không biết điều”, dưới dợt tiến công ngọt ngào mà biết bao nữ nhân ao ước như thế, vậy mà Bạch Hạ lại cảm thấy vô cùng chán ngán.

Cho nên nàng bèn quyết đoán phát tay đuổi người nào đó cứ suốt ngày lẳng nhăng theo đuôi đi chỗ khác, khiến người nọ rất đau lòng...

Thành ra người nọ ở bên ngoài suốt cả một ngày trời, mãi cho đến khi mặt trời xuống núi mới thông thả trở về. Còn kẻ đã được yên tĩnh đúng như mong muốn lại không thể ngồi yên nổi.

“Đã tới tận canh giờ nào rồi chứ, còn không biết đường trở về à?”

“Chẳng phải muội chê ta phiền phức, bảo ta đừng có xuất hiện trước mặt muội sao?”

“Thật ra huynh sớm đã chán muội lắm rồi chứ gì? Lúc trước chẳng qua huynh làm ra vẻ ngoan ngoãn thôi phải không?!”

Tiêu Sơ nhìn Bạch Hạ trợn mắt chống nạnh, đứng chặn ngang trước cửa phòng, y cũng chẳng bực bội mà lại mỉm cười: “Chỉ xa cách nhau có một lúc thôi mà muội đã nhớ ta rồi à?”

“Đừng có mà giờ trò cột nhà leo mép ra đây với muội nhé!”

“Nữ nhân bọn muội chẳng phải thích trò này lắm sao?”

“Hừ! Vô lại!”

“Ta còn có thể vô lại hơn một chút nữa đấy, có muốn thử không?” Nói xong không để cho Bạch Hạ lên tiếng đã tới ôm lấy nàng, hai tay giữ chặt eo nàng, thân hình vừa lay động, chỉ trong chớp mắt y đã ôm chặt nàng tựa trên chiếc trường kỷ trong phòng. Y vùi đầu vào tóc nàng, hơi thở phả lên cổ nàng, giọng nói dịu dàng mà ám muội của Tiêu Sơ như đang cười: “Hạ Hạ, hình như ngày hôm nay tính thần muội rất tốt thì phải”.

Sự thật chứng minh, nữ nhân rất thích mấy trò vô lại này...

Bạch Hạ tức khắc yếu đuối nhũn người ra, mất hết khí thế, có điều nàng vẫn cố gắng giãy giụa, quyết tâm hỏi cho ra nhẽ: “Huynh vẫn còn chưa nói cho muội biết cả ngày hôm nay huynh đã đi đâu mà!”.

Tiêu Sơ đành phải thờ dài ngồi thẳng người dậy, ôm ngang người Bạch Hạ, đặt nàng ngồi trên đùi mình rồi mới lấy từ trong ngực ra một chiếc túi gấm to bằng nửa bàn tay.

Bạch Hạ thấy tò mò, cầm lấy mở ra rồi đồ ra xem thử, bên trong đựng không dưới mười lá bùa đủ loại, nào là bùa ở chùa hoà thượng, đạo sĩ quán, am ni cô, còn có cả miếu Lạ Ma nữa chứ...

“Ta chỉ muốn tìm đại sư trụ trì đã gặp vào mấy hôm trước, không ngờ lại bị người nhà của ông ấy kéo đi cúng bái khắp các chùa chiền trong vòng một trăm dặm quanh đây.” Về mặt Tiêu Sơ hiện lên vẻ kì quái, lắc đầu cảm thán: “Tục ngữ nói quả không sai ‘không phải người một nhà không đi vào một cửa’...”.

“Nhưng chẳng phải huynh không tin vào mấy thứ này sao?” Bạch Hạ nén cười, lật xem một đồng bùa chú đại diện cho đủ các môn phái thờ cúng thần tiên: “Hơn nữa, cho dù huynh định theo một tín ngưỡng nào đó thì cũng chỉ có thể chọn một thôi, làm gì có ai dài tay như huynh thế này chứ?”.

“Xin thêm vài cái, nói không chừng có thể được thêm vài vị thần tiên nữa phù hộ cũng đâu phải là xấu. Nếu linh nghiệm thật, cho dù nhiều tín ngưỡng thì có sao đâu.”

“Vậy huynh cầu xin điều gì?”

“Bình an”, Tiêu Sơ bỏ hết mấy lá bùa vào lại trong cầm nang, nhẹ nhàng đặt vào trong tay Bạch Hạ: “Ta không tham lam đâu, chỉ cầu cho muội có thể mãi mãi bình an là tốt lắm rồi”.

“Huynh không cầu xin cho mình à?”

“Các vị thần tiên rất bận rộn, cầu xin nhiều quá, lỡ như khiến cho họ phải phân tán pháp lực ra, độ linh nghiệm giảm bớt thì chẳng phải càng tệ hơn sao?” Tiêu Sơ mỉm cười, sửa lại bím tóc cho Bạch Hạ: “Muội yên tâm đi, chính ta sẽ tự lo cho sự bình an của mình”.

Bạch Hạ nghiêng đầu nhìn y, nghĩ ngợi một lúc, sau đó tháo viên đá luôn đeo trên cổ xuống, bỏ chung vào trong túi rồi nắm chặt trong lòng bàn tay: “Thần tiên nhất định sẽ bảo vệ muội, huynh cứ đi làm việc của mình đi!”.

“Ha Ha...” Tiêu Sơ chỉ gọi một tiếng khô khốc, sau đó liền im lặng, cúi gằm mặt xuống, thở thật chậm, một lúc lâu sau y mới mở miệng, khi đó giọng nói đã lấy lại sự ấm áp ôn hoà thường ngày: “Hiện nay nhìn bên ngoài, tuy ta vẫn đang chiếm ưu thế, nhưng ta vẫn cứ cảm giác rằng mọi chuyện không hề đơn giản như vậy. Tất cả những hành động của Tư Đồ Diên sau khi xuất hiện đều nằm ngoài dự tính của ta, chẳng hạn như nàng ta lại tự tay bố trí để mình chết giả, từ bỏ mọi quyền thế địa vị, cam tâm làm một bách tính bình thường chỉ có hai bàn tay trắng. Có lẽ, một chữ Tình này thật sự có thể khiến cho tính tình của con người thay đổi, nhưng dẫu cho có thay đổi như thế nào thì bản chất chung quy vẫn sẽ như vậy không thay đổi. Ngày hôm đó trong lúc cùng chơi cờ, cách đánh cờ của nàng ta vẫn cứ hiếu chiến mạnh mẽ như trước đây, thiên về lấy công làm thủ. Nhưng cũng giống như ngày xưa vậy, cho dù nắm chắc phần thắng trong tay thì nàng ta nhất định cũng sẽ giấu đi một nước cờ cuối cùng, đến thời khắc then chốt rất có thể sẽ xoay chuyển được tình thế hoặc là cùng đi đến chỗ chết”.

“Tư Giáng Thảo” có công hiệu khôi tử hồi sinh, có thể nói là tuyệt thế trân phẩm, nếu để người khác biết được nó đã xuất hiện trên đời này, ắt sẽ gây ra vô số sự tranh đoạt. Cho nên dù là trong nhiều năm chuẩn bị trước đó hay là sau này thành công lấy được nó, Bạch gia đều chỉ có thể bí mật hành sự. Bằng không, Tiêu Sơ làm sao có thể không hề biết được bất cứ chuyện gì chứ. Cũng giống như Bạch gia, tại sao lại biết được chuyện này? Trừ phi, nàng ta sớm đã bố trí tai mắt, cố ý dỏ la khắp nơi.

Đại Lương cùng Nhung Dịch không hề qua lại với nhau, đang yên đang lành sao Tư Đồ Diên lại hao tổn nhiều công sức đối với một Bạch gia đã quy ẩn nơi sơn lâm như vậy chứ? Trong đây, phải chăng có Lâm Nam nhúng tay vào?

Chuyện có can hệ đến “Tư Giáng Thảo” cùng sự sống chết của Bạch Hạ, nên Tiêu Sơ không còn cách nào khác phải đồng ý điều kiện của Tư Đồ Diên, bởi vì y tuyệt đối không thể để cho Bạch Hạ có chút sơ sẩy nào.

Song những điều này, y không định nói cho Bạch Hạ biết, suy cho cùng đây cũng chỉ là phỏng đoán, hà tất phải khiến nàng lo lắng thêm.

Bạch Hạ cũng chẳng có hứng thú gì với mấy thứ âm mưu này, chỉ thờ ơ hỏi một câu: “Huynh muốn đi xem thử nước cờ sau cùng của nàng ta giấu ở đâu chứ gì?”.

“Con người nàng ta rất mạnh mẽ. Đạo trước ta từng ép sát nàng ta, đã dồn nàng ta đến cực hạn, những nước cờ ta dùng để đối phó với nàng ta, có lẽ sẽ khiến nàng ta giao thuốc giải. Nhưng sợ rằng nàng ta vẫn còn con át chủ bài vẫn chưa để lộ ra, chỉ cần bắt cần một chút thôi, rất có khả năng tạo thành cục diện không thể cứu vãn. Thật ra lần này sơ suất ta có thể chiếm được tiên cơ, nếu suy nghĩ kỹ lại, chẳng qua là vì nàng ta có tình ý với ta, còn ta đối với nàng ta lại vô tình. Nếu không, cho dù có thắng được cũng chẳng thể nào dễ dàng như vậy”, Tiêu Sơ ngừng một lát rồi mỉm cười giễu cợt: “Bởi vậy, ván cờ này, quả thật dù ta có thắng cũng chẳng quang vinh gì cho cam”.

“Huynh và cô ta căn bản là cùng một loại người, trong bụng chỉ toàn tâm kế gian xảo. Vừa gặp nhau liền đấu tới đấu lui, không phân rõ kẻ thắng người thua, muối cũng cảm thấy một mối thay cho hai người”, Bạch Hạ chỉnh lại tư thế cho thoải mái, tựa vào hõm vai Tiêu Sơ: “Bỗng dưng muối thấy có chút đồng tình với Tư Đồ Diên, nàng ta quá tự phụ, cũng quá cố chấp. Tưởng rằng tình cảm cũng giống như con điều mình nắm trong tay, có thể thoải mái giật dây, muốn thả thì thả, muốn thu lại thì thu. Thế nhưng nàng ta chưa từng nghĩ rằng, có những lúc chỉ cần thả tay, con điều kia đã chạy sang tay của người khác mất rồi”.

Tiêu Sơ bật cười.

Bạch Hạ thỉnh thoảng lại cắn lên vai y một miếng: “Nói đi nói lại, đều do nam nhân vô lương tâm! Mấy người nam nhân các huynh rõ ràng sẽ không bao giờ chờ đợi, nhưng lúc nào cũng bảo sẽ chờ đợi cả đời. Còn nữ nhân bọn muối rõ ràng không đợi nổi, nhưng mỗi khi đợi lại là cả một đời người”.

“Ta sẽ đợi mà”.

“Đợi cái gì mà đợi? Miệng quạ đen!” Bạch Hạ không hề cảm động bởi lời thề nguyện của y, ngược lại còn cắn mạnh thêm một miếng nữa: “Hai chúng ta phải ở bên nhau cả đời này cả ngày lẫn đêm, huynh nói đợi là đợi muối đi chợ về sao?”.

Tiêu Sơ cười lớn: “Đúng, đúng, đúng, do ta nói sai, đáng phạt!”.

“Phạt gì đây?”

“Tuỳ nương tử định đoạt”, Tiêu Sơ vừa cắn khê lên vành tai Bạch Hạ, vừa nhỏ giọng dặn dò: “Sau khi giải quyết xong tất cả mọi chuyện, Tiêu Sơ sẽ từ Sóc Bắc đi thẳng về kinh thành. Một tháng sau muối hãy cùng với Tư Muội khởi hành, đến đầu tháng Chín sẽ vừa vặn gặp nhau cùng ta bái thiên địa, vào động phòng, cùng nhau trải qua một đêm xuân tiêu...”.

Hơi thở Bạch Hạ bắt đầu dần dập dồn loạn, nàng xoay người quỳ trên đùi y, một tay ôm lấy cổ y, thờ đốc thường thức đôi môi y, khiến người y nóng bừng lên.

Đao đã rút ra khỏi vỏ, tên đã lên dây, thuốc nổ đã đưa vào nòng đại bác, thiên binh vạn mã đã hăm hở chuẩn bị vào thành.

Vậy mà, cánh cửa thành vốn đang từ từ mở ra kia lại đóng sập lại mà chẳng hề báo trước...

Bạch Hạ nhảy phắt ra xa ba bước, y phục xộc xệch, thân thể gần như lộ ra ngoài.

Tiêu Sơ ngơ ngác, sững người ngay tại trận, đôi gò má cùng khoé mắt đều ửng hồng.

“Hôm nay không động phòng”.

“... Tại sao chứ!”.

“Bởi vì vẫn chưa bái đường.”

“...”

Tiêu Sơ cong người nằm nghiêng trên trường kỷ, khổ sở rên rỉ: “Hạ Hạ, đừng phá nữa mà, ta sẽ sinh bệnh đấy...”.

“Tranh Ngón ngoan, đừng lo lắng. Cho dù huynh thành thái giám thật thì muội cũng vẫn có cách khiến cho huynh lại có thể nhìn thấy ngày xuân!” Bạch Hạ nhặt y phục của mình ở trên mặt đất lên, bình thần mặc lại, sao đó khom mình hôn Tiêu Sơ đang khóc không ra nước mắt một cái: “Chỉ có như vậy, trong lòng huynh mới có vương bận, mới có thể ra roi thúc ngựa nhanh chóng trở về bên cạnh muội, huynh cố đề dành đi, tranh thủ phá vỡ tất cả kỷ lục trước đó nhé!”

Trong lòng có vương bận, làm việc quả nhiên nhanh hơn rất nhiều.

Ngày hôm sau, Tiêu Sơ liền lên đường ngay, Bạch Hạ mỉm cười đi ra tiễn y, nàng còn dài dòng nhờ vả Tư Đồ Diên nhất định phải chăm sóc tốt cho nam nhân của nàng, mà Tư Đồ Diên thì vẫn cứ không đếm xỉa gì tới nàng như trước...

Bạch Hạ khoan dung độ lượng tỏ ra mình không hề để bụng, rồi kéo lấy tay Tiêu Sơ dẫn dò tha thiết: “Mấy cái bong bóng cá đó là do muội đặc chế, nên huynh đừng hòng mua ở giữa đường về cho đủ số. Chờ đến khi gặp nhau muội sẽ đếm lại, thiếu một cái, cho huynh làm thái giám một năm luôn”.

Tiêu Sơ: “...”.

Thấy sắc trời không còn sớm nữa, Bạch Hạ nhón chân hôn lên khoé môi Tiêu Sơ rồi thì thầm bên tai y: “Nếu như vẫn đủ số, thì muội sẽ nói cho huynh nghe một bí mật”.

Tiêu Sơ vò vò mái tóc nàng, nấn nấn chớp mũi nàng, mỉm cười nói: “Được”.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chương 25

Type: neko tama

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã qua một tháng.

Bạch Hạ đang tất bật thu thập hành trang, chuẩn bị khởi hành đến kinh thành thì lại bất ngờ gặp được Tô Tử Chiêu đã lâu không thấy.

Hắn vẫn anwei một thân trường bào màu thiên thanh hơi cũ, vẫn khuôn mặt anh tuấn, khí chất lạnh băng, nhưng vẻ phong trần khiến gương mặt hắn tiêu tụy hẳn đi, sự mệt mỏi nặng nề như thể làm cho tấm lưng rắn roi của hắn cong xuống.

“Chiêu ca ca, sao huynh lại đến đây? Ôi trời, cũng may huynh đến kịp lúc, nếu như tới trễ hơn một ngày, nói không chừng muội đã đi mất rồi!”.

Bạch Hạ vui sướng chạy bỏ tới, kéo lấy tay áo Tô Tử Chiêu nói liến thoắng không ngừng.

Tô Tử Chiêu nhìn thấy nàng, sắc mặt liền nhu hòa hơn hẳn, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười cưng chiều: “Tiểu Lục Nhi...”.

Hắn vươn tay định vuốt ngọn tóc Bạch Hạ, ngón tay vô tình lướt nhẹ qua cổ tay nàng, sắc mặt bỗng thay đổi, nhưng chỉ trong thoáng chốc, sau đó hắn kiên quyết nói: “Theo ta về nhà, ngay lập tức!”.

“Chiêu ca ca...”

“Tên tiểu tử họ Tiêu kia đi đâu rồi?”

“Có... có việc phải đi xa rồi...”

Àm!

“Những lúc như thế này mà lại dám không ở bên cạnh muội!”

“Huynh ấy... huynh ấy vẫn chưa biết muội...”

Àm!

Chỉ trong hai câu hỏi, Tiêu phủ đã hoàn toàn bị san thành bình địa.

Bạch Hạ bèn ngậm miệng thật chặt, không dám nói thêm bất cứ tiếng nào nữa.

Nếu lại lỡ miệng khiến Tô Tử Chiêu biết được Tiêu Sơ cùng với hồng nhan tri kỷ trước đây đi thăm lại chốn cũ thì chắc cả tòa thành cổ ngàn năm này từ đây sẽ trở thành phế tích luôn mất thôi...

Cũng may người trong Tiêu phủ ít nhiều gì cũng có chút võ nghệ phòng thân, không đến nỗi vì tòa nhà thịnh linh sập xuống mà bị thương. Họ liền nhanh chóng chui ra khỏi đồng đồ nát còn đang bụi bay mù mịt, có điều ai nấy mặt mày ngơ ngác, không hiểu là do động đất hay bị sét đánh.

Hai người chui ra nhanh nhất là Tứ Muội với Chiến Phong, tuy hai tên này còn chưa tỉnh rượu, nhưng phản ứng vẫn cực nhanh, gần như cùng lúc biến cố đột nhiên xảy ra họ liền nhảy tung ra từ đỉnh nóc nhà đã bắt đầu rung lắc dữ dội, mặt mày lem luốc nhưng đôi mắt vẫn sáng quắc, vừa nhìn xung quanh đã nhanh chóng tìm được kẻ gây rối, ngay lập tức sát khí đã tỏa ra khắp nơi.

Lúc trước hai người họ vẫn chưa gặp Tô Tử Chiêu lần nào nên không biết hấn là ai, chỉ thấy người này vừa tới đã hung tợn phá tan cả tòa phủ đệ, đã vậy còn nắm lấy tay Bạch Hạ không buông, chẳng còn nghi ngờ gì nữa, rõ ràng là hấn tới định phá sự yên bình đây mà.

Khỏi cần phải nói nhiều, liều mạng mới là vương đạo!

Bạch Hạ thấy tình hình ngày càng xấu đi, hai người một sói cứ như thể kẻ thù gặp nhau, tia lửa xẹt ra tung tóe, nàng vội vàng chen vào giữa, cười hòa giải: “Có gì thì từ từ thôi, tất cả đều là người nhà với nhau cả”.

Chiến Phong chớp chớp đôi mắt màu xanh lục.

Tứ Muội hoài nghi: “Hấn là người nhà ở đâu chui ra vậy?”.

Tô Tử Chiêu hừ một tiếng: “Ai là người nhà với bọn chúng cơ chứ!”.

Tứ Muội cùng Chiến Phong vừa bị xem nhẹ, coi thường cộng thêm khinh bỉ, thế là bèn nổi trận lôi đình, đang muốn như răng trợn mắt nhào tới cắn chết Tô Tử Chiêu mới thôi thì liền nghe thấy Bạch Hạ không còn cách nào khác phải hét lên một câu rồi loạng choạng bỏ đi: “Đừng có đi theo, ta về nhà mẹ đẻ đây!”.

Lúc này, cuối cùng cũng có một hạ nhân hoàn hồn lại trước, liền nhận ra Tô Tử Chiêu: “Không sao, không sai, vị này đích thực là ca ca của Bạch cô nương!”.

Tứ Muội choáng.

Về nhà mẹ đẻ? Hấn chưa từng nghe công tử nói muốn nghênh thân từ Mai Lĩnh mà, hơn nữa... cũng đâu có kịp...

(*) Nghênh thân: Đón dâu

Trước mặt TTV đang nổi cơn thịnh nộ, Bạch Hạ chẳng dám hó hé tiếng nào, chỉ có thể ngoan ngoãn lêo đéo đi theo, lên xe ngựa rồi ra khỏi thành, dọc đường đi họ chạy nhanh như tên bắn, không ai lên tiếng nói câu nào.

Ngựa do Tô Tử Chiêu cười tới là liệt mã (*), chiếc xe cũng mới thuê ngay lúc đó, tuy bên trong được bài trí khá thoải mái, nhưng với tình trạng sức khỏe hiện giờ của Bạch Hạ, nàng vẫn mau chóng cảm thấy mệt mỏi. Có điều lại không dám nói ra, sợ sẽ đổ thêm dầu vào lửa, nàng đành phải tui thân cúi gằm mặt xuống, tựa vào trên đệm mềm nhắm mắt dưỡng thần.

(*) Ngựa có tính cách mạnh mẽ, rất khó thuần hóa.

“Muội một rồi phải không?”

“Không”

Bên tai nàng vang lên một tiếng thờ dài khe khẽ, sau đó một bàn tay ấm áp đặt lên trên vai nàng, cảm thấy bàn tay kia vận sức một chút, cả người nàng đã ngã vào lồng ngực rắn chắc. Bạch Hạ vẫn không mở mắt, chỉ hơi cuộn người lại, dụi dụi đỉnh đầu vào caemf Tô Tử Chiêu, túm lấy vạt áo hấn giống như khi còn bé, nhút nhát meo meo: “Chiêu ca ca, đừng giận Tiểu Lục Nhi mà”.

“Sao ta lại giận muội được.”

“Huynh cũng đừng giận Tranh Ngôn được không?”

Tô Tử Chiêu trầm mặc một lúc, giọng nói khô khốc: “Ta làm gì có tư cách để trách móc ai...”.

Bạch Hạ dang tay, ôm chặt lấy eo hấn: “Vậy thì đừng trách ai hết, càng đừng làm khó chính mình”.

“Tiểu Lục Nhi...”

“Từ Giáng Thảo xảy ra chuyện phải không?”, Bạch Hạ lắng tai nghe nhịp tim vốn bình ổn bất thình lình trở nên dồn dập hỗn loạn, nàng tỏ ra như đã hiểu rõ tất cả, chun chun mũi rồi mở miệng nói: “Nếu không, huynh sẽ chẳng một mình chạy tới tìm muội trước, sẽ chẳng vì phát hiện muội đã hoài thai mà bắt muội phải trở về nhà ngay lập tức, hơn nữa sẽ chẳng tức giận đến như vậy khi biết được Tranh Ngôn không ở bên muội. Chiều ca ca, huynh lúc nào cũng thế, bình thường bình tĩnh như thể đầu cho núi Thái Sơn có đổ xuống đầu thì cũng không hề đổi sắc, nhưng hễ gặp phải chuyện có liên quan đến muội thì lại không thể nào kiềm chế được anh khí của mình”.

“Cho nên, muội mới chẳng hỏi han gì mà chịu ngoan ngoãn đi theo ta.” Các ngón tay Tô Từ Chiêu đặt trên vai Bạch Hạ dần trắng bệch, khớp xương gồ lên, song từ đầu đến cuối vẫn luôn dịu dàng ôm Bạch Hạ, không hề để sức mạnh đó xuyên qua lớp váy lụa mỏng manh làm đau nàng: “Xin lỗi Tiểu Lục Nhi, là tại ta vô dụng, để người khác cướp mất”.

“Huynh không biết do ai cướp đi sao?”

“Vẫn đang điều tra.”

“Muội tin, nhất định sẽ tra ra mà.”

“Ừ.”

Tô Từ Chiêu trầm giọng đáp một tiếng, khuôn mặt vốn đã hốc hác trông lại càng thê lương hơn.

Dù sao có tra ra được thì có thể lấy lại được không? Cho dù lấy lại được, thì phải mất bao nhiêu thời gian đây chứ?

Hành sự kín đáo, mưu kế chu toàn, thủ đoạn ác độc, võ công cao cường, người có thể sử dụng một đội quân như vậy bán mạng vì mình há lại là một kẻ tầm thường, tại sao có thể dễ dàng buông bỏ thứ linh được mình đã tốn biết bao công sức cướp về được cơ chứ?

“Tiểu Lục Nhi, chúng ta nhất định sẽ lấy Từ Giáng Thảo về nhưng muội cũng phải...”

“Chiều ca ca...” Bạch Hạ ngẩng đầu, nhẹ nhàng lại cất ngang lời Tô Từ Chiêu, nàng mỉm cười để lộ ra lúm đồng tiền nhỏ: “trong bụng muội đã có hài nhi rồi, vừa tròn ba tháng. Huynh biết đấy, trong khi muội mang thai phải thật cẩn thận mới được, chỉ cần sơ sẩy một chút thôi rất có khả năng sẽ xuất huyết rất nhiều, muội sợ rằng khó mà qua khỏi... Có điều, sau này có huynh, phụ thân và các ca ca rồi thì muội chẳng còn sợ gì nữa”.

“Ta đưa muội về, không phải vì bảo vệ đứa bé kia!”

Tô Từ Chiêu đột nhiên chống một gối xuống sàn, xoay người ngồi dậy, một tay nắm lại đặt trên đầu gối, tay kia nắm lấy vai Bạch Hạ rồi từ từ rút về, buông thõng ngang người, đồng thời, như muốn giữ một khoảng cách giữa hai người, chầm chậm khép mắt. Ánh đèn leo lắt trong xe chiếu lên gò má hấn, tạo nên bóng mờ dày đặc, giọng nói trầm thấp mà khô khốc, tựa như mỗi một tiếng thốt ra đều đau đến tận tâm phách: “Đứa bé này, không thể giữ lại được. Nhân lúc bây giờ hãy còn kịp, dựa vào y thuật của Bạch gia, chắc sẽ không tạo thành thương tổn quá lớn đâu. Nhưng cứ kéo dài nữa thì chỉ sợ... nếu... nếu như để đến khi sinh thì...”.

“Nhưng chúng ta vẫn còn thời gian mà, không phải sao?”

“Chưa đến bảy tháng, chỉ còn chưa đến bảy tháng...” Tô Từ Chiêu nghẹn ngào không nói nên lời, hấn hơi quay mặt đi, lông mi rung nhẹ: “Ta quyết không để cho muội phải mạo hiểm như vậy!”.

Bạch Hạ cúi đầu ngẫm nghĩ, lấy túi bùa đeo trên cổ xuống: “Ồ trong này là bùa bình an Tranh Ngôn xin cho muội, rất nhiều, rất nhiều. Huynh ấy vốn không hề tin vào thần phật, nhưng lại vì muội mà đi bái xin khắp các miếu thờ thần linh, Bồ Tát xung quanh đây. Huynh ấy chỉ xin cho một mình muội, nói là sợ rằng cầu nhiều quá, các vị thần tiên sẽ rất bận mà phù hộ không xuể. Cho nên, muội nhất định sẽ không keo kiệt bảo vệ muội thêm lần nữa đâu. Còn nếu...”.

Bây giờ nghĩ kỹ lại, có lẽ Tiêu Sơ đã biết nàng mắc bệnh nan y rồi, bằng không, đang yên lành sao y lại đi lễ Phật chứ? Cái này cũng xem như là có bệnh vái tứ phương nhĩ?... Chắc hẳn phải cảm thấy bất lực tới mức nào nên một người như y trước giờ chỉ tin vào chính bản thân mình lại phải đi cầu xin vào những thứ huyền ảo mơ hồ như thiên địa thần linh?

Mỉm cười dụi dụi mắt, Bh nhìn gương mặt gần trong gang tấc nhưng lại mơ hồ: “chiều ca ca, muội đã từng tưởng rằng, cả đời này không thể thành thân với ai, càng không thể có con. Nhưng bây giờ, muội đã là thê tử của Tranh Ngôn, hơn nữa, chỉ một thời gian ngắn nữa thôi sẽ trở thành mẫu thân. Có lẽ thật sự do thần linh thương tình chiếu cố. Muội nghĩ, nếu thần tiên đã hiển linh, nhất định người sẽ không keo kiệt bảo vệ muội thêm lần nữa đâu. Còn nếu...”.

Nàng ngừng lại, hít một hơi thật sâu rồi kéo lấy bàn tay lạnh buốt của Tô Từ Chiêu: nếu đời này muội đã hết phúc rồi, vậy thì, bây giờ cứ để con của muội ở bên cạnh mọi người, ở bên cạnh Tranh Ngôn”.

“Chúng ta không cần đứa bé nào cả, chúng ta chỉ cần muội. Ta cần muội... chúng ta cần muội... ở bên, cho dù là thêm một ngày... thêm một chốc lát thôi cũng được...”

Tô Từ Chiêu nhắm chặt hai mắt, cố ép cho mình bình tĩnh lại để không nói năng lộn xộn, rồi hấn lật tay lại ngược lấy tay Bạch Hạ, nhưng lần này hấn không thể không chế sức lực được nữa, ngón tay gần như khảm vào tận trong máu thịt. Về mặt trước giờ vẫn luôn bình thản lạnh băng của hấn giờ đây

lại nhuốm đầy sự bi thương, tuyệt vọng: “Tiểu Lục Nhi, xem như ta cầu xin muội...”.

“Chiều ca ca, hãy cho muội ích kỷ một lần được không?” So với hấn mà nói, Bạch Hạ lại tỏ ra rất bình tĩnh, đôi mắt nàng sáng long lanh, tựa như những vì sao trên bầu trời: “hãy giúp muội giữ đứa bé lại, giúp muội thuyết phục cha, mẹ và các ca ca. Bây giờ chỉ còn mỗi huynh có thể giúp muội thôi, hãy giúp muội đánh cược lần này”.

“Tiểu Lục Nhi à, muội rõ ràng biết rằng, dầu cho muội nói gì thì ta cũng chỉ có thể nói được mà, rõ ràng muội biết điều đó... vậy mà vẫn bắt ta phải lấy sinh mạng của muội ra mà đặt cược...”

Một lúc lâu sau, giọng nói của Tô Tử Chiều mới lại vang lên trong khoang xe chật hẹp, nhẹ tựa lông hồng nhưng lại nặng như thê ngàn cân: “Ta hứa với muội, ai bảo ta là... Chiều ca ca của muội chứ...”.

Khi khói lửa chiến tranh tan hết, lộ ra bầu trời quang đãng, cùng một khoảng bình địa rộng lớn căn cỗi vẫn còn sót lại những vết tích giao tranh chồng chéo lên nhau.

Sóc Bắc nằm ở vùng biên cương lạnh giá, cho dù đang vào mùa hè thì tại nơi đỉnh núi cheo leo ít người đặt chân tới này vẫn cứ phủ đầy băng tuyết, gió rét căm căm.

Nurong theo ánh trăng lạnh lẽo, Tiêu Sơ nhìn thấy bên trong một khe đá không xa có một chồi non nhỏ màu xanh lục đang rung rinh trước gió, xung quanh nó là một vòng tròn màu trắng mỏng.

Cũng giống như, nàng vào mùa đông rất sợ lạnh, lúc nào cũng thích khoác thêm một chiếc áo kép bên ngoài lớp áo bông màu xanh lục nhạt, ở cổ tay cùng cổ áo còn viền thêm một đường bằng lông trắng muốt, lúc nàng chạy nhảy, nó liền nhẹ nhàng lay động cùng bím tóc dài đen nhánh, phía dưới phần tóc mái cong cong là gương mặt trắng hồng mỉm cười rạng rỡ. Xa cách hơn một tháng, chắc tóc mái của nàng cũng đã qua khỏi lông mày, đến lúc phải cắt bớt rồi nh... .

Gió trên núi lạnh thấu xương, Tiêu Sơ thu tầm mắt, talwts chặt lại tấm áo choàng, nhưng khoe mắt vẫn cong cong, khoe môi vẫn lộ ra nụ cười ảm áp.

Nỗi nhớ nàng không hề da diết mãnh liệt như thể một ngày không gặp như cách ba thu, mà cứ hay bất chợt nhớ đến. Nhìn thấy một cành cây, ngọn cỏ, nghe thấy một tiếng nói, thậm chí không nghe thấy gì, mà chỉ cần nhắm mắt để cho ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt là trong đầu y liền xuất hiện hình bóng của nàng. Tuy chỉ thoáng qua mà thôi, nhưng cũng vẫn để lại mùi hương nhẹ nhàng vẫn vương trong lòng.

Đây chính là nỗi nhớ nhưng khi tình yêu đã khắc cốt ghi tâm, kinh dị mà dài lâu.

Cùng đồng hành suốt dọc đường đi, Tư Đồ Diên đã không còn thấy lạ lẫm với vẻ mặt hiện giờ của Tiêu Sơ nữa, trong lòng nàng ta hiểu rõ vì lý do gì, cũng hiểu đó là vì ai. Nhưng lại chưa từng nghĩ tới, ngay tại chỗ này, ngay tại thời khắc này mà y cũng như vậy.

“Ta không thể chịu thua cô ta.” Giọng nói lạnh lùng vang lên mang theo nỗi hận không thể che giấu, Tư Đồ Diên đi tới trước mặt Tiêu Sơ, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đã bị nhòa đi bởi làn khói trắng do hai người thở ra, muốn tìm lại một chút tình cảm dịu dàng đã từng là độc nhất vô nhị, nhưng chỉ thấy được vẻ xa cách lạ lẫm: “ta có thể bắt chấp tất cả, vừa bỏ mọi thứ vì huynh, thậm chí ngay cả tính mạng của ta. Còn cô ta thì dựa vào cái gì cơ chứ?”.

Tiêu Sơ im lặng một lúc, sau đó chậm chậm nói: “Thời niên thiếu, chúng ta đều hận không thể vì người mình yêu mà hi sinh tính mạng, tựa như nếu không làm vậy thì chẳng có cách nào để thể hiện tình yêu sâu nặng của mình. Nhưng sau này, ta mới phát hiện ra, yêu một người là phải vì người đó mà sống, cho dù có khó khăn, khổ sở đến mức nào, phải kiên trì đến khi tự tay tiễn nàng rời khỏi thế gian này. Điều này, tại sao cô vẫn không hiểu?”.

“Ta hiểu rồi thì sao chứ? Lẽ nào vẫn sẽ có một người khiến cho ta có thể vì hấn mà sống sao?”

Dường như cũng biết được câu hỏi này chẳng có ý nghĩ gì nữa mà càng khiến cho mình thêm đáng thương hơn mà thôi, Tư Đồ Diên không đợi Tiêu Sơ trả lời mà đã tự phá lên cười, một lúc sau tiếng cười mới dần lắng lại, giọng nói bình tĩnh không còn chút xao động nào nữa: “Sở dĩ huynh đồng ý đi theo ta, thật ra không hoàn toàn là vì thuốc giải, đúng không?”.

“Đúng.”

“Huynh chó rằng, ta sẽ không bao giờ để lộ ra tất cả những con át chủ bài đúng chứ?”

“Đúng.”

“Huynh đã sớm biết rằng, năm đó ta làm như vậy là có nguyên do, có nỗi khổ, đúng không?”

“Đúng.”

Tư Đồ Diên bỗng dừng gặt đầu như thể đã quyết định chuyện gì đó, nàng ta nghiêng người, tháo chiếc chuông nhỏ vẫn luôn mang theo bên mình trong năm năm nay từ trên cổ tay xuống, nhìn nó chăm chú một lúc lâu, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Tiêu Sơ sắc mặt đã hơi xao động, rồi mới đưa đến bên tai, rung nhẹ.

Tiếng chuông kêu lạnh lạnh, cứ vang vọng triền miên trong ngọn núi hoang vắng, trên gương mặt Tư Đồ Diên từ từ hiện lên một nụ cười, trong sáng mà

hồn nhiên, tựa như khoảnh khắc khi ngọn gió mát lành thổi qua khiến cho băng tuyết tan chảy vậy.

Tiêu Sơ cũng hơi hoảng hốt, dường như thấy lại được thiếu nữ năm đó. Váy áo đỏ rực trên nền tuyết trắng, nàng ta cũng đã từng mỉm cười như vậy, còn nói: “Quận chủ Nhung Dịch nguyện gả cho nguyên soái Đại Sở, vĩnh viễn kết thành mối lương duyên tốt đẹp giữa hai nước...”.

Một khắc sau, tiếng chuông trong trẻo còn xen lẫn tiếng binh khí sắc nhọn cực kỳ nhỏ xíu gió đêm tới, trong đêm đen loáng thoáng có một tia sáng lạnh lẽo chột lóe lên.

Nhưng chỉ trong phút chốc, tất cả bỗng lặng yên.

Tiêu Sơ giữ chặt lấy cổ tay Tư Đồ Diên, thanh đoản kích đỏ như máu chircachs khuôn ngực y một khoảng rất nhỏ, khoe môi y mím chặt, vẻ mặt lạnh lùng tỏa ra sự phẫn nộ.

Một chiêu vẫn chưa đâm trúng nhưng nụ cười vẫn biểu hiện trên khuôn mặt Tư Đồ Diên, có chăng chỉ tăng thêm vài phần thể lương: “Huynh đoán không sai, quân cờ ta nắm trong tay quả thật có thể gây bất lợi cho cô ta, hơn nữa còn là chí mạng!”.

Sắc mặt Tiêu Sơ tức khắc thay đổi, chân mày nhíu chặt.

Tư Đồ Diên nhìn y không chớp mắt, như thể không muốn bỏ qua bất kỳ biểu hiện nào, dù cho nhỏ nhoi lắm giọng nói đều đều cứng nhắc mang theo sự sáng khoái tàn nhẫn: “Chắc hẳn huynh rất hoài nghi tại sao ta lại biết được bệnh tình của cô ta. Rất đơn giản, bởi vì độc do ta hạ, chỉ có ta mới có thể giải! Thế nên, sau khi có người nói với ta, có lẽ Bạch gia cũng biết cách giải độc Dịch Hồn, ta bèn phái người đi điều tra, cuối cùng biết được chuyện liên quan đến Từ Giáng Thảo. Khi đó ta cũng cho rằng, đó là dùng để cứu huynh”.

Hai bên thái dương của Tiêu Sơ đã ứa ra mồ hôi lạnh, đôi môi trắng bệch như tuyết, chỉ có mỗi giọng nói còn bình ổn: “Người đó có phải là Cửu hoàng tử của Bắc Tề, Lâm Nam?”.

“Xem ra, huynh cũng đã sớm hoài nghi hần ta. Có lẽ điều khiến cho huynh sinh nghi chính là mấy đóa tuyết liên đó nhỉ?” Tư Đồ Diên cứ để mặc cho kinh mạch của mình bị chế ngự, tiếp tục nói: “Độc Dịch Hồn sớm đã tuyệt tích từ mấy chục năm trước, chỉ còn lưu lại duy nhất một viên, bị ta hạ lên ngoiif của huynh. Bởi lẽ ta biết, huynh nhất định sẽ không bao giờ dùng tính mệnh của người thân để trao đổi, trên đời này, ngoài ta ra không ai có thể cứu huynh.

Chất độc này vẫn còn một điểm rất đặc biệt, đó chính là khi chất độc ngấm vào tâm mạch của người trúng độc, chỉ cần dùng máu tươi từ ngực của hần vào đúng lúc chất độc phát tác để làm thuốc dẫn, sẽ điều chế ra được một loại độc được, tuy độc tính kém xa với Dịch Hồn nhưng triệu chứng thoát trông lại giống hệt nhau. Còn về cách giải độc vẫn phải cần lấy máu của người chí thân, song, tuy tính mệnh có thể giữ lại được, nhưng rất tổn hại đến sức khỏe, còn bị giảm đi vài năm dương thọ nữa”.

“Chắc hẳn, nội lực mà Lâm nam dùng để thúc cho tuyết liên nở kia cũng trùng hợp có thể thúc đẩy độc tính trong người ta”, Tiêu Sơ bình tĩnh, cổ kim nén ho lên mấy tiếng, thân thể tựa như bàn thạch đã hơi lung lay nhưng vẫn cố gắng suy nghĩ thật nhanh rồi nói: “Hần cần thuốc đó ắt hẳn là để đoạt ngôi. Nếu Hoàng đế Bắc Tề trúng phải Dịch Hồn, người có thể giải được độc chỉ có các vị Hoàng tử mà thôi. Song, hoàng gia tự cổ vô thân tình (*), đến khi đó, sợ rằng chẳng có ai chịu dùng mạng của mình để cứu cha ruột. Thậm chí còn rất có khả năng có ngoiif không kiềm chế được muốn mượn cơ hội này để bức vua thoái vị. Lúc này, Lâm Nam mới đứng ra gánh vác trách nhiệm cao cả này, vừa có được danh xưng hiếu tử trong miệng thế gian, vừa giành được sự tín nhiệm của phụ hoàng. Khi cục diện hơi ổn định lại hần sẽ để lộ lực lượng Nhung Dịch và thảo nguyên àm hần đã nắm trong tay. Nội ứng ngoại hợp, đương nhiên chẳng có ai có thể đối địch với hần được nữa. Chờ đến lúc thế cuộc đã định, nếm móng đã chắc chắn, còn ai dám truy cứu vì sao hần không chết vì giải độc?”

(*) Sống trong gia đình Đế vương trước giờ đều không hề có cảm tình gia đình.

Quả nhiên không hổ danh là người làm chuyện lớn, ngay cả tình phụ tử còn không thêm thêm xia tới thì há lại để tâm đến việc lợi dụng một thiếu nữ chứ...”.

Y ho khẽ rồi mỉm cười, cổ nuốt xuống vị máu tanh ngọt đang trào lên cổ họng, giọng nói khàn đặc: “Sau khi cô biết chuyện về Từ Giáng Thảo liền nói cho Lâm Nam, để hần đi cướp về”.

Trên gương mặt Tư Đồ Diên hiện lên vẻ tán thưởng: “Huynh lúc nào cũng như vậy, chỉ dựa vào một manh mối rất nhỏ đã đoán ra được hết tất cả đầu đuôi sự việc...”.

Nàng ta ngưng một chút rồi nói tiếp: “Cho dù không bị tổn thương cơ thể sau khi giải độc, loại linh đơn diệu dược có thể khôi từ hồi sinh như vậy, ai lại chẳng muốn? Huống hồ theo ta được biết, Tam hoàng huynh của Lâm Nam có ơn sâu sắc với hần, mà người này bây giờ bệnh đã ăn sâu vào tận xương tủy, không còn thuốc gì có thể chạy chữa được nữa. Cho nên dù là vì vị huynh trưởng này, hần cũng không thể không lấy được nó”.

“Hần có biết rằng, đó là dùng để...”

“Bạch gia hành sự cẩn mật, ngay cả ta cũng là sau khi gawph được huynh, phát hiện r huynh hoàn toàn không biết gì về Từ Giáng Thảo mới bắt đầu cảm thấy kỳ lạ, tiếp tục điều tra tiếp mới biết mọi chuyện Lâm Nam đang ở Hoàng thành Bắc Tề, có lẽ cũng không muốn kết thù với gia tộc thần y nên người được hần phái đi đoạt dược thảo chắc chắn phải là những thuộc hạ cực kỳ bí mật, thành công liền đi ngay, tuyệt không hề dây dưa lâu. Còn Bạch gia mất đi linh dược cũng không thể nào giống trống khua chiêng, bằng không sẽ càng có thêm nhiều kẻ ham muốn có được nó. Vậy nên cứ như thế, cả hai bên đều ở trong tối, muốn tìm được tin tức đương nhiên không dễ dàng j.”

Tư Đồ Diên cười lạnh, hè khê: “Ta nghe nói Lâm Nam cũng rất thích nàng ta. Cho đến giờ chắc hẳn vẫn chưa biết bản thân đã đoạt đi thứ linh dược có thể cứu mạng người mình yêu đâu. Nhưng ta thật sự rất hiếu kỳ, nếu biết được hẳn sẽ làm thế nào đây? Hoàng vị mà hẳn cực khổ lắm mới có được, chẳng lẽ không muốn ngồi lâu một chút hay sao? Người huynh trưởng đối với mình tình thâm nghĩa trọng sắp cận kề cái chết, chẳng lẽ hẳn lại mở to mắt nhìn người kia mất mạng sao? Chỉ vì một nữ nhân, có đáng không?”

Con dâu đã ăn vào đến tận xương tủy, Tiêu Sơ không thể nào đứng thẳng được nữa, y nắm chặt lấy vạt áo, còng mình xuống, mồ hôi lạnh chảy xuống như mưa, hòa vào băng tuyết rồi đông lại thành một, khi y mở miệng, máu từ khóe miệng y ứa ra, từng giọt từng giọt rơi lên mu bàn tay Tư Đồ Diên: “Cho nên cô kiên quyết ép ta tới đây để ta cách xa ngàn dặm, không thể kịp thời cứu muội ấy?”

“Không sai, chiếu theo thời gian thì chắc hẳn vào khoảng cái ngày mà huynh rời khỏi Khôn Thành, Bạch gia Mai Linh đã bị cướp đi linh dược. Có lẽ trong mấy ngày hôm nay, Từ Giáng Thảo sẽ được giao đến tay Lâm Nam. Tối nay có được máu từ ngực huynh làm thành thuốc dẫn, ta sẽ dùng phi ưng gửi đến Bắc Tề. Nhiều nhất chỉ khoảng nửa tháng sẽ tới nơi. Mà trong nửa tháng này, bởi vì thanh trừ dư độc mà huynh sẽ lâm vào hôn mê, không biết gì đến thế sự nữa. Đến khi tỉnh lại, tất cả mọi chuyện đã ngã ngũ. Huynh xem, ta tính toán rất chính xác, phải không?”

Tư Đồ Diên cực kỳ đặc ý nướng mảy, sau đó bỗng vung tay ném chiếc chuôn vào trong vực sâu vạn trượng, gằn giọng nói: “Chẳng phải huynh muốn tiếp tục sống vì người mình yêu sao? Ta sẽ làm theo ý huynh, cho huynh sống lâu trăm tuổi!”

Nói xong, bàn tay nắm chặt thanh đoản kích đột nhiên vận khởi luồng nội lực mạnh mẽ, trong con đau dữ dội không ngừng do đọc phát, trước mắt Tiêu Sơ sớm chỉ còn lại một mảnh màu đen tối, y không còn đủ sức để ngăn lại nữa, chỉ có thể để mặc vũ khí sắc bén đâm xuyên vào lồng ngực.

Gió núi rít gào, cuốn bay những mảnh băng vụn đập vào mặt, tựa như những lưỡi đao đang lẳng trờ xẻ thịt.

Tư Đồ Diên cúi người, nhìn Tiêu Sơ đã hoàn toàn mất đi tri giác, vươn tay, nhẹ nhàng từng chút một lau đi vết máu trên khóe miệng cho y, rồi lại xoa giãn ấn đường nhũn nhũn của y, sau đó tựa như sợ khiến y thức giấc mà thì thầm khe khẽ: “Ta biết rằng huynh rất đau, nỗi khổ mà huynh phải chịu ta đã từng nếm trải rồi, thậm chí còn nhiều hơn. Những lời mà huynh nói, chắc rằng ta vĩnh viễn không bao giờ hiểu được, cũng chẳng cần phải hiểu. Hãy cứ để cho ta sống mãi trong thời niên thiếu thôi. Vì người mình yêu mà hy sinh tính mạng, cũng rất tốt đẹp mà, không phải sao? Thật ra, ta chưa từng nghĩ tới mình có thể cùng huynh bên nhau trọn đời, bởi vì chuyện này vốn không thể xảy ra, ta chỉ muốn huynh nhớ đến ta. Chỉ đáng tiếc, cái này cũng không thể được rồi. Ngay cả để huynh gọi ta một tiếng A Diên cũng đã trở thành ước vọng quá xa vời...”

Về mặt trước giờ vẫn luôn lạnh lẽo băng giá nay lại dịu dàng chan chứa tình cảm, đầu ngón tay nàng ta chậm chậm mô tả đường nét khuôn mặt y: “Trước đây trong những lúc huynh ngủ, ta luôn rất thích phác họa theo khuôn mặt huynh như thế này, bây giờ, cuối cùng cũng có thể làm lại một lần nữa, tuy rằng đây là lần cuối cùng... Bởi vì chất độc trong người huynh bị cưỡng chế đẩy nhanh quá trình phát độc, nên khi nó lan tới tâm mạch, cần phải để cho tâm trạng cực kỳ kích động mới có thể hoàn toàn phát tác. Ta vốn định, diễn lại vở kịch năm đó, ngay tại đây...”

Tư Đồ Diên mỉm cười giễu cợt: “Nhưng không ngờ, huynh lại dừng dừng chẳng chút động lòng. Thì ra chỉ có cô ta mới có thể đẩy lên cơn sóng lớn trong lòng huynh. Huynh yêu thương cô ta như vậy, nhưng lại quá sức tuyệt tình với ta... Đã thế, ta cần gì phải cho huynh biết ta đã làm những gì? Lại cần gì, phải dùng mạng của mình chỉ để đổi lấy sự thương hại bỏ thí, dùng mạng mình chỉ để đổi lấy một trận cười nhạo?”

Cúi người cúi Tiêu Sơ lên, nhìn về phía đáy vực sâu tối đen như mực, nơi đã chôn cất chiếc chuông của mình, đồng thời Tư Đồ Diên cũng chôn cất luôn những lời nói cuối cùng của cuộc đời này ở tại nơi đây, một mảnh trời trắng xóa chẳng có bất kỳ ai nghe thấy.

“Ta chưa từng biết đến cái gì gọi là từ bỏ, cái gì gọi là tác thành. Muốn có thứ gì thì cứ việc đi giành lấy, bất chấp mọi thủ đoạn. Tranh không được thì liều cả tính mạng, không oán không hận. Nếu huynh muốn hận ta, thì cứ việc hận, đó có lẽ cũng là một cách để huynh nhớ đến ta. Hoặc là, ngay cả hận, huynh cũng không thêm...”

“Những lời này, thật ra huynh đều chẳng nghe thấy được, ta cũng không muốn để huynh nghe thấy. Ta chỉ nói thêm một câu nữa thôi, nói xong, giữa ta và huynh vĩnh viễn không còn quan hệ gì nữa, chỉ hy vọng đời đời kiếp kiếp không phải gặp lại nhau nữa!”

“Những thứ ta nợ huynh, đã trả cả rồi. Từ nay về sau, đổi thành huynh nợ ta. Nợ ta một lời hứa, nắm tay cùng đi đến già...”

Khi Tiêu Sơ tỉnh lại đã là đêm khuya của hai mươi ngày sau, vầng trăng tròn vành vạnh trên bầu trời khiến cho ánh sáng của tất cả vì sao đều bị lu mờ.

Trong một căn nhà tranh đơn sơ có một chiếc giường, một chiếc bàn và một chiếc ghế, trên bàn đặt một chén thuốc không, trên ghế có một nam tử mặc quân trang đang ngồi, hai mắt hẳn sung huyết, râu ria xồm xoàm.

Nhìn thấy y từ từ mở mắt, nam tử kinh hãi há to miệng, chỉ biết tròn tròn mắt nhìn ngầy ra.

Tiêu Sơ điều khí một lát rồi mới mở miệng, cổ họng khàn đặc, nói không thành tiếng: “Bộ dáng bây giờ của ngươi, làm sao đi phong lưu trác táng đây?”

“Tiêu... Tiêu soái!” Mạnh Lăng giờ đây không còn phong thái lỗ mãng nữa, sau khi xác định bản thân không thấy ảo giác, mới mừng rỡ khoa chân múa tay, nói năng lộn xộn: “Người tỉnh rồi, cuối cùng thì người cũng tỉnh rồi! Người đã mê man mười mấy ngày rồi, chẳng hề có chút phản ứng gì cả. Thuộc hạ chẳng dám rời khỏi dù chỉ nửa bước, lúc nào cũng chỉ hận không thể đâm đầu chết đi cho xong...”

Tiêu Sơ nghe hẳn dòng dài toàn những chuyện linh tinh thì cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng cũng chẳng còn sức để nói nhiều với hắn, bèn hơi nhủu mảy.

Mạnh Lăng theo Tiêu Sơ chinh chiến đã lâu, hiểu rõ tính tình của y, thấy vậy vội vàng bình tĩnh lại, bắt đầu nghiêm chỉnh bẩm báo cụ thể: “Theo mật lệnh

của người, nửa tháng trước thuộc hạ đã canh giữ ở gần căn nhà tranh này. Tối hôm đó từ xa thấy được có một nữ tử đang cống người đi tới, thuộc hạ đang muốn đi tới nghênh đón thì rốt cuộc lại...”

Mạnh Lăng ù rũ thờ dài: “Vừa mới đứng lên từ chỗ nấp thì lại ngất đi luôn. Đến khi tỉnh lại thì đã là buổi trưa ngày hôm sau, thuộc hạ phát hiện mình đang nằm ở dưới sàn trong căn nhà này, còn người thì nằm trên chiếc giường ở ngay bên cạnh, hôn mê bất tỉnh, thân thể còn bị thương nữa, thuộc hạ sợ đến mức hồn bay phách lạc, suýt chút nữa thì tiểu ra quần. Lỡ như Tiêu soái người mà có mệnh hệ gì, tướng sĩ ba quân còn không đem thuộc hạ ra mà ăn tươi nuốt sống hay sao chứ...”

Tiêu Sơ chống lên giường ngồi dậy, mỉm cười: “Người trúng phải chiêu của nàng ta cũng chưa đến nỗi mất mặt lắm đâu, không cần phải ù rũ như vậy”.

“Nàng ta?” Mạnh Lăng gãi gãi đầu: “Chính là vị cô nương đã cống người sao? Khi đó trời tối đen như mực thuộc hạ không nhìn rõ diện mạo của nàng ta, là vị cao nhân phương nào vậy?”

Tiêu Sơ sững người: “Sao? Sau đó người không gặp lại nàng ta nữa à?”

“Không. Ở đây chỉ có một ông lão vừa cầm vừa điếu, mỗi ngày đều tới sắc thuốc, đổi thuốc cùng châm cứu cho người, hỏi cái gì cũng không đáp, khuôn mặt như vỏ cây cổ thụ lúc nào cũng u ám, chẳng có bất cứ biểu hiện gì cả, hơn nữa còn không biết chữ, thuộc hạ sắp bị ông ta làm cho bức chết rồi đây Tiêu soái...”

Lời nói vừa dứt, cánh cửa liền bị người ta đẩy từ bên ngoài vào, một ông lão còng lưng, gương mặt đầy nếp nhăn chậm chậm đi vào, nhìn thấy Tiêu Sơ đã tỉnh liền hơi ngừng bước, vẻ mặt không biến đổi gì nhiều, nhưng trong đôi mắt đục ngầu dường như thoáng hiện lên nỗi căm hận sâu sắc, sau đó lão lập tức cúi đầu, cầm lấy chiếc chén không rồi lại chậm chậm đi ra ngoài, lúc đóng cửa lại, gió lạnh thổi tung mái tóc bạc khô ráp của ông, trông càng có tịch thế lương.

“Chính là ông lão này đây, rất kỳ lạ phải không?” Mạnh Lăng sờ mũi, nhìn Tiêu Sơ, nhưng thấy y đã khép mắt, chân mày nhíu chặt, trong rất mệt mỏi. Hắn nghĩ chỉ là thương tích vừa khỏi cần được nghỉ ngơi, thế nên hắn cũng không dám làm phiền y nữa, chỉ lặng lẽ ngồi lại trên ghế, yên lặng trông giữ bên cạnh y.

Tiêu Sơ chắc chắn Tư Đồ Diên sẽ giải độc cho y, cũng chắc chắn rằng Tư Đồ Diên sẽ trở về nơi mà trước đây hai người từng ở chung, nên mới phải Mạnh Lăng canh giữ nơi này trước, nhưng không phải vì để cho hắn và Tư Đồ Diên xung đột trực diện với nhau mà chỉ vì muốn mượn đôi mắt của hắn nhìn xem, cách giải độc là như thế nào mà thôi.

Tư Đồ Diên tính tình mạnh mẽ, làm việc dứt khoát, nhưng sự dứt khoát này không chỉ đối với người khác, mà với chính bản thân mình cũng thế.

Độc Dịch Hồn nguy hiểm lại kỳ quái như vậy, không phải trả giá sao có thể dễ dàng giải được. Mà cái giá này phải chăng nhất định phải ứng với cái chữ kia, lấy hồn đổi hồn, lấy mạng đổi mạng.

Dựa theo tình hình hiện nay, e là, thật sự đã ứng rồi...

Thương tích bên ngoài của Tiêu Sơ khôi phục rất nhanh, nhưng bởi vì thời gian trúng độc khá dài, trong lúc bài trừ độc tố rất tổn hại đến thân thể, hơn nữa y lại cố ép mình tỉnh lại sớm ba ngày, cho nên khí huyết, cơ thể suy nhược, cần phải tĩnh dưỡng một thời gian mới có thể hồi phục hoàn toàn.

Vào ngày buổi tối hôm thần trí y đã thanh tỉnh lại, ông lão cầm điếu kia không từ mà biệt, từ đó không rõ tung tích, Tiêu Sơ cũng không phải người đi điều tra. Y chỉ ở lại căn nhà gỗ nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa liền cùng với Mạnh Lăng về thẳng đại doanh Sóc Bắc.

Phía bắc có rất nhiều ngọn núi cao, những dãy núi cao ngất hùng vĩ trùng trùng điệp điệp chồng chéo lên nhau.

Từ lúc trăng tròn cho tới khi trăng khuyết, ánh sao vẫn cứ nhạt nhòa, trên bầu trời chỉ có một vầng trăng sáng.

Tiêu Sơ xoay mặt về hướng nam, đứng trên đỉnh núi cao nhất phóng tầm nhìn ra xa, một lúc lâu sau, màn đêm đen nơi cuối chân trời tựa như có thứ gì đó đang bị đốt cháy, lóe lên một vùng sáng chói, cứ từng đợt từng đợt nối tiếp nhau, dường như còn thay đổi nhiều màu sắc khác nhau nữa.

Đó chính là màn pháo hoa mà bạch tính Đế Đo dùng để chúc mừng Hoàng thượng có được long nhi.

Đáng ra, phải là song hỉ mới đúng.

Đáng ra, vào đúng giờ này, khắc này, trong màn pháo hoa rực rỡ khắp trời kia, y sẽ vén khăn trùm đầu của tân nương, nhìn nàng say đắm, nàng chun mũi, mỉm cười với y, để lộ hai lúm đồng tiền xinh đẹp cùng hai chiếc răng nanh nhỏ nhỏ...

Gió phương bắc lạnh thấu xương, tuyết trắng tung bay mù mịt.

Mái tóc, bờ vai, thậm chí cả chân mày, lông mi của Tiêu Sơ đều bị điểm xuyết những chấm trắng nhỏ li ti, làn khói trắng do y thở ra cũng tựa như đông cứng ngay trước mặt, không có độ ẩm, chỉ còn lại cái lạnh lẽo thấu xương.

Dường như bởi cơn gió lạnh, Tiêu Sơ che miệng ho lên mấy tiếng, gò má trắng bệch lại thoáng hiện lên một chút sắc hồng, nhưng chỉ chớp mắt đã bị gió tuyết thổi bay đi mất, chỉ để lại màu trắng gần như trở nên trong suốt.

Từ Muội gửi tin báo tới, nói rằng: “Có một vị ca ca họ Tô từ Bạch gia đến, san bằng cả phủ, sau đó Bạch cô nương liền theo hắn trở về nhà mẹ đẻ rồi”.

Tô Từ Chiêu thấy y dám để lại Bạch Hạ mà đi xa, nhất định rất tức giận, chỉ phá sập Tiêu phủ đã xem như hạ thù lưu tình lắm rồi.

Phải, vào thời khắc này, y nên ở bên cạnh nàng, cùng nàng trải qua những ngày tháng khó khăn nhất, hoang mang nhất, cùng nhau đối diện với hy vọng hoặc tuyệt vọng, cho dù kết cục có là tốt hay xấu, ít ra có thể nắm tay cùng đương đầu.

Nhưng, y không thể.

Không thể cứ ngồi đó chờ chết, phải tranh đấu tới cùng, phải cố gắng tới cùng, vì nàng cho dù phải làm trái đạo trời, y cũng không hối hận.

Nàng trở về Mai Lĩnh, có ngoi Bạch gia trông nom, như vậy cũng tốt, y có thể yên tâm rồi.

Tiêu Sơ ngẩng đầu, nhìn vầng trăng non tưởng như chỉ cần với tay ra là có thể chạm tới kia. Vầng Trăng lưỡi liềm cong cong, giống hệt đôi mắt nàng khi cười.

Hạ Hạ, không phải ta chưa từng nghĩ tới, nếu lỡ như...

Ta nhất định sẽ tiếp tục sống cho thật tốt, bởi vì chỉ có sống tiếp, ta mới có thể dùng trái tim của ta nhớ đến muội.

Nhưng mà Hạ Hạ à, ta không muốn muội chỉ sống trong trái tim ta, ta muốn muội, cùng ta tiếp tục sống trên thế gian này!

Mồng Chín tháng Chín, công chúa đầu tiên của Hoàng đế Đại Sở chào đời.

Ngày Mười hai tháng Chín, địa doanh Sóc Bắc điều động hai vạn kỵ binh bí mật di chuyển nhanh tới đại doanh Tây Kinh.

Ngày Hai mươi tháng Chín, biên cảnh Nhung Dịch cùng thảo nguyên đột nhiên đồng thời xuất hiện đông đảo quân đội Đại Sở, chiến sự hết sức căng thẳng.

Ngày Hai mươi tám tháng Chín, tổng cộng năm vạn kỵ binh anh nhuệ nhất của hai doanh trại Tây Kinh và Sóc Bắc tập kết hoàn chỉnh, tất cả đều đồng loạt trong tư thế chiến đấu, mũi giáo chỉ thẳng về phía Bắc Tề.

Đang trong lúc trống trận dồn dập, chiến mã hí vang này thì Tiêu Sơ, người chịu trách nhiệm toàn bộ việc chỉ huy cùng vạch kế hoạch tác chiến, lại một mình dẫn theo sói tuyết tiến vào một ngọn núi sâu ở gần Khôn Thành.

Đầu thu, lá rụng đã hơi chuyển sang màu vàng.

Quét sạch sân, sửa lại hàng rào, sau đó y mới đẩy cánh cửa gỗ, lau sạch lớp bụi bám trên đồ đạc, rồi đi tới bên cạnh cửa sổ ngắm mặt trời xuống núi.

Nàng rất thích tựa vào lòng y xem mặt trời mọc, cũng rất thích xem mặt trời lặn. Nhưng bây giờ, nàng không có ở đây, chỉ có một mình y mà thôi.

Khi tia sáng mặt trời cuối cùng biến mất, Tiêu Sơ bước ra khỏi căn nhà gỗ, vỗ vỗ soi tuyết vẫn luôn ngồi chờ ở cửa: “Chiến Phong, ngươi hãy thay ta ở lại đây, có lẽ, Bạch gia sẽ nghĩ ra được cách khác để chữa trị, có lẽ, muội ấy sẽ thỉnh linh trở về đây...”.

Sói tuyết chớp chớp đôi mắt xanh biếc, có lẽ đã nghe hiểu điều y nói, nó liền mở miệng cắn lấy tay áo y, có làm gì cũng không chịu buông ra.

“Lần này xuất chinh, đường xá xa xôi, không biết khi nào mới có thể quay về”, Tiêu Sơ khom người, ôm chặt lấy cái đầu xù lông của sói tuyết: “Chiến Phong này, ngươi cũng đã được sáu tuổi rồi nhỉ? Theo cách nói của muội ấy, sớm đã phải là cha của mấy nhóc sói con rồi... Ta biết, ngươi thích con sói xám kia, khi trước bởi vì thấy Tư Đồ Diên xuất hiện, vẫn không an tâm về ta, nên mới nén đau mà ra đi. Bây giờ thì không sao nữa rồi, mọi chuyện đều đã giải quyết xong, ngươi cũng nên đi thành thân thôi, còn kéo dài nữa không chừng người ta sẽ không đợi ngươi nữa đâu”.

Chiến Phong khẽ rên “ừ ừ” mấy tiếng, nó dùng đầu nhẹ nhàng đụng đụng vào ngực Tiêu Sơ rồi ngược đầu lên, trong đôi mắt ướt át chứa đựng sự cầu xin.

“Ta hiểu là ngươi không nữ, ta cũng không nữ, từ khi ngươi còn bé chừng này đã đi theo ta, chớp mắt đã qua nhiều năm như vậy rồi...” Tiêu Sơ vò vò tai Chiến Phong, tiếp đó hơi dùng sức, tiếp đó hơi dùng sức, ép cho nó phải há miệng ra rồi rút tay áo đứng dậy, sắc mặt sa sầm, giọng nói gần mạnh: “Nhưng ta không nữ cũng phải nữ. Ngươi hãy sống cho thật tốt, không được đi theo ta nữa”.

Nói xong y nhắc chân định bỏ đi thì vạt áo lại bị cắn lấy, Tiêu Sơ nhắm mắt, chậm chậm giơ tay lên, tung chưởng về phía Chiến Phong.

Sói tuyết lăn mấy vòng ở trên mặt đất, sau đó nó vẫn không rên tiếng nào mà tiếp tục nhào tới, định há miệng cắn lại thì bị một chưởng tiếp ngay sau đó đánh cho văng lên cao rồi nặng nề ngã xuống. Đến khi vát và lăm mới kịp khiêng bò dậy được thì Tiêu Sơ đã trở thành một chấm đen ở xa tít tắp rồi.

Dưới chân núi, bên con đường mòn, một bóng người cao gầy rần rần đang sải bước thật nhanh. Đột nhiên, trên sườn núi vang lên một tiếng hú dài thê lương, từng tiếng, từng tiếng nối tiếp nhau, lúc sau, dường như có thêm một giọng khác nữa xen vào, cùng phụ họa thêm.

Tiêu Sơ không quay lại, cũng không ngừng bước, song khoe môi mím chặt lại hơi nhếch lên.

Nếu như nàng có thể bình an, nếu như nàng có thể trở lại đây, nếu có thể nhìn thấy Chiến Phong cười thê tử, chắc nàng sẽ vui lắm...

Chương 27: Chương 26

Type: neko tama

Khi Tiêu Sơ trở về đại trướng trong doanh trại liền thấy có một người đã ngồi chờ từ lâu.

Cầm bảo đồ đậm viền hoa văn lượn sóng màu vàng kim, trên phát quan ngọc bạch khảm một viên minh châu long nhãn, những phục sức vốn trông huênh hoang bắt mắt như vậy nhưng khi mặc ở trên người một nam tử có dáng vẻ biểng nhác, hờ hững như hấn lại vô cùng phù hợp.

Hắn nghiêng người tựa vào bàn, một tay chống cằm, một tay liên tục khảy khảy nắp ly trà, thấy tiếng động bèn uể oải ngược mắt lên, lại uể oải nói một câu: “Tiểu quý kia, còn biết đường trở về à!”.

Tiêu Sơ sững sờ, khoe mắt giật giật, sau đó mới nghiêm túc quỳ xuống hành lễ: “Vi thần không biết Thánh thượng giá lâm, không kịp nghênh đón, xin Thánh thượng xá tội!”. Y ngừng một chút rồi nói tiếp: “Vi thần vì chuyện của riêng mình mà tự ý điều động đại quân, tội không thể tha, xin Thánh thượng trị tội!”.

Người nọ hừ một tiếng: “Thế rốt cuộc ta phải xá tội hay là trị tội đây?”.

“Trị.”

“Đệ quả thật có tội!” Người nọ ném ly trà xuống đất rồi thông thả đi tới: “Đứng dậy nói chuyện đi, cứ phải cúi đầu nhìn đệ mãi như vậy, ta chóng mặt lắm”.

“Tuân chỉ.”

Tiêu Sơ vén vạt áo, vừa đứng dậy liền nghe thấy một tiếng gió ập đến, y vô thức muốn tránh ra, có điều cuối cùng vẫn không động đậy, trên má liền bị đập một phát, tuy vẫn đứng vững, nhưng gương mặt đã bị đánh lệch sang một bên, y giờ tay lau đi vết máu trên khóe miệng.

“Có biết vì sao ta đánh đệ không?”

“Thần...”

“Thần, thần gì chứ!” Hoàng đế Đại Sở chẳng có chút phong thái nào của một vị quân vương, hấn bắt đầu nổi trận lôi đình, chỉ tay vào mặt Tiêu Sơ mắng xối xả: “Đệ được lắm, chuyện lớn như vậy mà lại dám giấu chúng ta! Nếu không phải tiểu tử Mạnh Lăng kia vừa vô tình lỡ miệng nói ra, ta còn không biết đệ suýt chút nữa thì đi châu Diêm Vương rồi đâu! Ta đã nói mà, cái thứ hàn độc kia sao lại trị mãi không khỏi, thì ra đệ đang cố ý lừa mọi người! Đệ nói xem, lỡ như đệ xui xẻo không thể cứu nổi mà đi đời nhà ma, đệ bảo cha mẹ, bảo ta, bảo muội muội của đệ, thế tử của ta phải sống sao đây?”.

Tiêu Sơ bị hấn mắng cũng chỉ có thể cười gượng, bất lực nói nhỏ: “Thần... Chẳng phải đệ đã khỏe rồi sao?...”.

Cũng may là khỏe rồi, bằng không, bây giờ ta sẽ giết chết đệ luôn, sau đó nói với cha mẹ là ta bất cẩn lỡ tay, cùng lắm thì để họ bóp chết thôi, còn đỡ hơn để họ biết được chân tướng sự việc mà đau lòng!”

Thấy hấn cũng nguôi giận rồi, Tiêu Sơ mới mở miệng: “Đúng rồi, vẫn còn chưa chúc mừng huynh đã sanh được thiên kim”.

Hoàng đế lập tức cười lớn, nụ cười quả thật tươi như hoa mẫu đơn: “Đệ còn chưa thấy đâu, tiểu nha đầu đó trông, ôi trời quả thật là quá... không hổ là con ta!”.

Tiêu Sơ cũng cười theo: “Muội muội vẫn khỏe chứ?”.

“Khỏe, khỏe lắm! Ăn được, uống được, ngủ được, có thể xem như đã bình thường lại rồi.” Hoàng đế hỏi tương lại mà còn rùng mình, vỗ vỗ vai Tiêu Sơ: “Bây giờ ta mới hiểu, nữ nhân sinh con chính là chuyện đáng sợ nhất trên đời, chỉ một lần là đủ rồi. Ta thật không muốn để cho nàng ấy lại phải chịu khổ như vậy một lần nữa”.

Tiêu Sơ sững sờ: “Nhưng người kế vị...”.

“Thì chính là ái nữ của ta, nữ hoàng tương lai của Đại Sở!”

Tiêu Sơ mỉm cười: “Cũng tốt”.

Hoàng đế ngạc nhiên liến nhin y mấy lần: “Đệ không phản đối à?”.

“Huynh thương yêu thể tử thì có gì đâu mà đệ phải phản đối chứ?”

Hoàng đế lại bắt đầu chống nạnh cười lớn, thuận tay nắm mạnh một cái lên vai Tiêu Sơ: “Tên cổ hủ như đệ cuối cùng cũng được khai sáng rồi! Thảo nào lần này vì đệ muội mà gây ra chuyện lớn như vậy”.

Tiêu Sơ nghe xong, tức khắc thôi cười đùa, trầm giọng đáp: “Nhưng Dịch và các bộ lạc thảo nguyên hợp tác với Bắc Tề, hiện giờ tuy rằng trông như không hề gây bất lợi cho Đại Sở ta, nhưng, khó bảo đảm sau này thành sự rồi sẽ không chuyển sang cả ba cùng liên thủ uy hiếp Đại Sở. Cho nên lần này ta bài binh bố trận ở biên cảnh Nhung Dịch và các bộ lạc thảo nguyên chủ yếu vẫn là để dọa cho chúng sợ, tiêu diệt triệt để mối hậu họa có thể xuất hiện này. Còn về trận chiến với Bắc Tề đích thực chỉ vì một người. Lần này xuất chinh cần phải đi xuyên qua thảo nguyên và Đại Lương. Các bộ lạc thảo nguyên bị quân ta kiểm chế, đã không còn hơi sức đâu quản chuyện khác. Mà theo đệ được biết, Tô gia thân thiết với Bạch gia, đã từng làm tể tướng Đại Lương vài năm, trong triều cả cả trong quân đội đều có giao tình. Đệ tin rằng họ nhất định sẽ đứng ra bảo đảm để cho quân ta thuận lợi quá cảnh”.

Y Suy nghĩ một lát rồi mới chậm chậm nói tiếp: “Đột ngột hành quân đường dài đến mấy ngàn dặm như vậy, hơn nữa lại vô cơ xuất binh, nên chỉ có thể dùng cách trọng thưởng để khích lệ tướng sĩ. Toàn bộ tài vật cần thiết đều do Tiêu gia chi ra, sẽ không sử dụng đến một hào nào trong quốc khố đâu”.

“Bây giờ tiền của Tiêu gia không phải tiền của ta sao? Mà tiền của ta còn không phải tiền của quốc khố sao?” Hoàng đế quắc mắt tỏ ra khinh thường: “Đệ lải nhải nhiều như vậy để làm gì? Lần này ta đến đây, chẳng qua chỉ để đưa cho đệ hai quả trứng gà đỏ(*) trong lễ đầy tháng của cháu gái đệ thôi, chứ đâu có phải đến hỏi đệ đánh trận như thế nào. Đệ là Quân hầu nhất phẩm, quân quyền nằm ở trong tay đệ, thích dùng thế nào thì dùng, ta không quan tâm”.

(*) Trứng gà đỏ: Trung Quốc có tục lệ biếu tặng trứng gà đỏ cho người thân, bạn bè trong những ngày vui như kết hôn, sinh con, đầy tháng... như một cách để chúc mừng và cầu may.

Tiêu Sơ vừa kinh ngạc vừa bối rối: “Hoàng thượng...”.

“Hoàng thượng cái gì chứ!” Hần chau mày, sắc mặt sa sầm, đôi mắt hơi híp lại sâu không thấy đáy, vị quân chủ của một nước này hiếm thấy khi nào lại nghiêm túc như vậy: “Rốt cuộc đến khi nào đệ mới thôi trưng ra cái vẻ cẩn thận dè dặt đó trước mặt ta? Ta hiểu rất rõ tính tình của đệ, cho dù trao cho đệ quyền cao chức trọng đệ cũng chẳng bao giờ nảy sinh ý định phản nghịch!”.

Trông thấy thân thể Tiêu Sơ hơi chấn động, hần mới thở dài, giọng điệu dịu hần xuống: “Huống hồ gì bây giờ ta đã là người một nhà có chung dòng máu. Cho nên, Tranh Ngôn, đệ nghe đây, cả đời này, ta tin tưởng đệ cũng như tin tưởng ta”.

Hoàng đế nhún vai, chớp mắt đã chuyển sang gương mặt rạng rỡ tựa như ánh nắng xuân.

Hần trời sinh vốn có gương mặt dễ thương như trẻ con, khi tức giận vẫn lộ ra ba phần đáng yêu, không biết đến chuyện đời, còn khi cười lên trông càng giống như một đứa trẻ hồn nhiên nhất, khiến cho bất kỳ ai cũng vô thức bỏ đi sự dè phòng.

Dựa theo cách nói của đương kim Hoàng hậu nương nương thì chính là: “Làm Hoàng thượng như vậy, chẳng những không bị gian thần hại chết mà còn diệt được không ít gian thần, tất cả đều nhờ vào gương mặt hôn quân này đây...”.

“Hơn nữa, cái gì gọi là vô cơ xuất binh chứ?” Khuôn mặt Hoàng đế tươi như hoa: “Thể tử của Quân hầu Đại Sở, con dâu của Quốc trưởng Đại Sở, đệ muội của Hoàng đế Đại Sở, tâu tâu của Hoàng hậu Đại Sở đã bị người ta bắt đi, chỉ dựa vào cái này, lẽ nào còn chưa đủ để khiến cho nam nhi Đại Sở ta phần nộ đi liều mạng hay sao?”.

Tiêu Sơ hơi ngẫm nghĩ rồi gật đầu: “Quả là diệu kế”.

Thế là ngày hôm sau, trong nghi lễ tuyên thệ trước khi xuất quân, Hoàng đế oai phong lẫm liệt đứng trên đài cao: “Các tướng sĩ, phu nhân của nguyên soái chúng ta bị tên tiểu tử Bắc Tề kia bắt cóc rồi, chúng ta phải làm sao đây?”.

Năm vạn tráng sĩ anh dũng nhiệt huyết vừa nghe thấy, như vậy mà cũng được à?!

Ngay lập tức liền vang lên tiếng gào thét rung chuyển đất trời: “Phải cướp về!!”.

Đại quân lần này của nước Sở đã tập hợp những kỵ binh tinh nhuệ nhất trong quân đội, sức chiến đấu mạnh mẽ không có gì phải nghi ngờ, bởi vậy vừa mới xuất phát đã khiến cho các nước gần xa đều phải phái những trinh sát giỏi nhất đi thăm dò khắp nơi, Đại Sở và Bắc Tề trước giờ đều không có hiềm khích, không biết lần này xung đột lợi ích tới mức nào mà lại phải động đến chiến tranh như vậy.

Kết quả, gần như khiến cho tất cả người đời phải kinh ngạc.

Không ngờ lại là, “vì hồng nhan mà nổi con thịnh nộ”.

Quả thật ;à không thể tin nổi mà, một Tiêu hầu gia kín đáo điềm đạm, mưu trí, vô song mà cũng có một ngày... hồ đồ như vậy sao?

Còn Tiêu hầu gia thì chẳng những không hề né tránh chuyện này, ngược lại còn hận không thể đánh trống khua chiêng, chiếu cáo khắp thiên hạ.

Không sai, lão tử đi giành phu nhân về đây!

Lâm Nam đương nhiên không hề bắt cóc Bạch Hạ, nhưng lại chẳng thể nào thanh minh được, mà cho dù có thanh minh đi chẳng nữa thì cũng chẳng ai tin.

Trước khi phát binh, Tiêu Sơ đã phái người gửi mật tín cho Lâm Nam, nói rõ mọi chuyện và công dụng Từ Giáng Thảo, nhưng mãi vẫn không nhận được câu trả lời xác đáng.

Cuối cùng Tiêu Sơ nổi trận lôi đình, quyết định không chần chừ thêm nữa, dọc đường đi hề gặp phải những nước nhỏ có bang giao với Bắc Tề liền điều võ dương oai, hăm dọa một trận. Năm vạn kỵ binh oai hùng như mãnh hổ, đằng sau lại còn có một đất nước lớn hùng mạnh chống lưng, đủ để khiến cho không ít các nước chư hầu nhanh chóng chuyển sang nương nhờ Đại Sở.

Đồng thời, y ra lệnh cho Tây Kinh và Sóc Bắc phải tăng cường gây sức ép cho Nhung Địch và các bộ lạc thảo nguyên.

Cứ như vậy, Nhung Địch và các bộ lạc thảo nguyên đều cảm thấy không vừa lòng.

Lâm Nam cướp đi nữ nhân đã có nơi gửi gắm vốn đã là chuyện không đảng hoàng gì rồi, nếu chỉ là thể tử của một người bình thường nào đó thì còn có thể xem như phong lưu chơi bời mà cười trừ cho qua. Nhưng sao lại đi đụng chạm tới một người nắm binh quyền trong tay, hơn nữa khi đầu óc mê muội có những hành động điên cuồng như Tiêu Sơ cơ chứ, như thể thì rõ ràng là hấn không đúng rồi còn gì. Mà điều quan trọng nhất là, không thể vì một nữ nhân mà lại liên lụy tới chúng ta phải chịu tai bay vạ gió, bị đại quân nước Sở hăm he như hồ rình mồi thể kia chứ?

Thế là, liên minh ba phía, bắt đầu xuất hiện những dấu hiệu lung lay.

Cuối tháng Giêng, biên cảnh Bắc Tề, tuyết bay đầy trời.

Tiêu Sơ mặc áo giáp bạc, khoác chiếc áo choang đen, đứng ngửa ở phía trước quân doanh.

Hạ Hạ, xa cách đã năm tháng hai mươi mốt ngày rồi, muội có khỏe không?

Đừng sốt ruột, chúng ta sẽ mau chóng được gặp lại nhau, ta bảo đảm, sẽ rất nhanh thôi.

Thứ Lâm Nam muốn là quyền thế hoàng vị, ta sẽ cắt đứt con đường này.

Còn nếu Lâm Nam muốn có muội, ta sẽ cắt đứt suy nghĩ này.

Có thể, đích thực còn có cách khác để giải quyết, như thương nghị hay trao đổi, mà không cần phải sử dụng đao to búa lớn như thế này.

Nhưng, đây lại là con đường nhanh nhất.

Ta không muốn muội phải chịu đựng bóng ma của bệnh tật thêm nữa, cho dù chỉ là một chốc lát, cho dù chỉ là một khoảng khắc.

Hạ Hạ, ta đã từng hứa với muội, sẽ vì muội mà “phóng hỏa trên chur hầu của nước khác”, muội đã nhìn thấy chưa?

Năm vạn đại quân áp sát biên giới, Bắc Tề chỉ phái đi một người tới ứng phó.

Người đến vận trường bào, áo lông, đầu cài trâm gỗ, chân đi ủng mềm, ước chừng ba mươi tuổi, ăn mặc nho nhã, khí chất như văn nhân. Hai tay hấn ù trong ống tay áo, giẫm lên lớp tuyết dày tiến về phía trước, khuôn mặt hiền hòa mang theo ý cười rạng rỡ. Dáng vẻ thong thả thoải mái cứ như thể đang dạo chơi trong sân vắng, đạp tuyết thưởng mai, mà không phải đang một mình xuyên qua rừng gươm đao trong doanh trại quân địch, phải hứng chịu vô số ánh mắt đang sắc sát khí.

Đến khi nhìn rõ khuôn mặt trắng bệch gầy gò, ốm yếu bệnh tật của người nọ, đôi mày kiếm của Tiêu Sơ bỗng nhướng lên, hơi lộ ra vẻ ngạc nhiên, sau đó mới xoay người xuống ngựa, bước nhanh đến nghênh đón: “Không biết người đến là Tam điện hạ, Tiêu mỗ thất lễ rồi”.

“Tiêu soái hà tất phải nói vậy? Roàng là ta chưa được sự cho phép, không mời mà đến cơ mà, người thất lễ trước phải là ta mới đúng.”

Hai người đứng đối mặt nhau, vóc người cũng tương đương, chỉ nhìn nhau một cái liền đồng thanh cười lớn.

Tiêu Sơ cho lui những tướng sĩ đứng dàn trận ở xung quanh, cùng sóng vai với người nọ vào đại trướng.

Tam hoàng tử Bắc Tề tên là Lâm Quân, từ khi còn nhỏ đã tỏ ra tài trí hơn người, mười lăm tuổi đã phò tá Hoàng đế xử lý chính sự, lên ngựa có thể ra chiến trường, xuống ngựa có thể lo toan việc nước, trong cả triều đình lẫn quân đội đều có uy tín rất cao, gần như đã được thừa nhận là người xứng đáng nhất với vị trí thái tử.

Song, vào năm hấn hai mươi tuổi, trong lúc dẫn quân giao tranh cùng với kẻ địch nhiều năm là Thương Quốc, mười vạn kỵ binh tinh nhuệ bị tiêu diệt sạch chỉ trong một đêm. Khi hấn may mắn sống sót quay trở về kinh thành thì lại phát hiện ra chính mình đã trở thành kẻ mang trên lưng tội danh thông địch phản quốc. Hoàng đế không giết hấn là bởi vì muốn đưa hấn tới Thương Quốc làm con tin. Hấn dù có trăm miệng cũng khó lòng biện bạch, điều có thể làm chỉ là một mình gánh hết tội danh, cứu lấy tính mạng của người đệ còn nhỏ tuổi Lâm Nam.

Chỉ trong nháy mắt đã qua mười hai năm, khi hầu như không còn ai nhớ đến vị Tam hoàng tử tài hoa xuất chúng kia, Lâm Quân lại bình yên quay trở về, tiếp đó, còn thành thân với công chúa nhỏ nhất của Thương Quốc.

Trở về cố quốc chỉ một năm, triều cục Bắc Tề đã bắt đầu liên tiếp cuộn trào những cơn sóng ngầm dữ dội. Mà bàn tay đã khuấy đảo nó lên hiện giờ đang cầm ly trà nóng, gầy gò xương.

Tiêu Sơ tự tay rót trà, bước lại gần chậu than, cười ha hả nói: “Phong thái của Tiêu soái trên chiến trường, dù cho ta còn là nô lệ bị cầm tù, cũng đã từng nghe nói rất nhiều lần. Chỉ đáng tiếc, hai chúng ta không còn cơ hội nào để đo sức thật sự một phen”.

Ánh mắt Tiêu Sơ hơi xao động: “Nếu có thể vĩnh viễn không động tới binh đao, không xảy ra chiến tranh thì đó mới là điều đáng mừng của đất nước, là hạnh phúc của dân chúng”.

Lâm Quân nghiêng đầu nhìn y, nụ cười càng khoan khoái hơn: “Mấy lời này quả thật rất đúng ý ta, nếu đã như vậy, chúng ta trở lại chuyện chính đi, bàn luận thử xem làm thế nào mới có thể khiến cho đất nước an bình, dân chúng hạnh phúc”.

“Điều kiện của ta, chỉ có một.”

“Điều này ta hiểu, vậy còn điều kiện của nước Sở thì sao?”

“Điều kiện của ta cũng chính là điều kiện của nước Sở.”

Lâm Quân sững sờ: “Thật sự chỉ là nỗi trăn trở vì hồng nhan sao?”.

Tiêu Sơ mỉm cười: “Trước mặt Tam điện hạ, ta hà tất phải nói lời giả dối?”.

Lâm Quân gơ tay ra, hơ phía trên chậu than, im lặng một lát rồi vừa cười vừa cảm thán: “Nếu như vậy thì quả thật chúng ta đã có được lợi thế rất lớn rồi”.

Tiêu Sơ trầm giọng: “Chỉ cần Cửu điện hạ giao ra Từ Giáng Thảo, năm vạn đại quân của ta sẽ lập tức chuyển sang trợ giúp cho hần mưu thành đại sự. So với Nhung Dịch và thảo nguyên ở xa xôi tập tận ngàn dặm kia, lực lượng ở gần trong gang tấc như thế này mới là hữu hiệu nhất, đáng tin nhất”.

Y ngừng lại một chút rồi mới nói tiếp, trong lời nói hoàn toàn hàm chứa sự nghiêm túc: “Ngược lại, nếu không làm vậy, đại quân đang áp sát biên giới này cũng chẳng phải chỉ phô trương thanh thế, làm ra vẻ không thôi đâu! Ta nghĩ, dựa vào địa vị hiện giờ của Cửu điện hạ, Hoàng đế quý quốc chắc sẽ không vì hần mà đánh trận chiến vô nghĩa này, trở thành kẻ địch của Đại Sở đâu nhỉ?”.

“Ngài nói rất có lý, hướng hồ, trước giờ Nam Nhi chưa từng được lòng Phụ hoàng.” Ánh lửa phản chiếu lên gò má của Lâm Quân, song lại chẳng thể khiến cho làn da hần hiện lên chút huyết sắc nào: “Khi Nam Nhi còn nhỏ, nó là một đứa bé rất hiền lành, rất yếu đuối, lúc nào cũng chỉ biết túm lấy tay áo ta, nấp ở phía sau người ta, đáng về sợ sệt. Nhưng chính biến cố năm mười hai tuổi đã thay đổi hoàn toàn con người nó. Mẫu thân chết dưới kiếm của phụ thân, còn chết ngay trước mặt nó. Mà bản thân thì chỉ trong một đêm từ hoàng tử biến thành tù nhân, tuổi còn nhỏ như vậy đã phải chịu hết tất cả sự gầy vò. Sau khi được thả ra, ta lại phải đi tới một đất nước khác, không thể bảo vệ nó được nữa. Không khó để tưởng tượng, sống trong hoàng gia, một hoàng tử đã mất đi tất cả sự che chở sẽ phải rơi vào hoàng cảnh như thế nào. Thành thật mà nói, ta không chỉ một lần cho rằng, nó không thể sống tiếp được nữa, không thể sống đến tuổi thành niên, không thể sống cho đến ngày ta trở về. Thế nhưng nó không chỉ sống sót, hơn nữa lại còn âm thầm bồi dưỡng thế lực của mình. Chỉ có một mình ta biết rằng, làm được như vậy khó khăn đến nhường nào”.

Rút tay về, Lâm Quân lại bưng chén trà đã nguội lên, mỉm cười nói với Tiêu Sơ: “ta nói nhiều như vậy, thật ra vì muốn ngài chuyển lời lại với vị cô nương kia, Nam Nhi là một đứa trẻ trọng tình trọng nghĩa, chỉ là nhiều năm nay nó luôn trăm ngàn phương kế để nguy trang, khiến cho đôi lúc bản thân nó cũng không nhìn rõ được chính mình. Nhưng ta có thể khẳng định rằng, tấm lòng của Nam Nhi đối với nàng ta có trời đất chứng giám. Còn về Từ Giáng Thảo, khởi đầu là do một sự sai sót không đáng có, mà sự tình diễn ra sau đó lại khiến cho nó tiến thoái lưỡng nan. Nếu đã làm hại đến cô nương kia thì xin ngài hãy thay Nam Nhi nói một tiếng xin lỗi, còn nữa, đừng hận nó”.

“Chỉ cần muội ấy có thể bình an vô sự thì tất nhiên hận thù cũng tiêu tan hết”, Tiêu Sơ không hề do dự đáp lời, sau trầm ngâm một lát rồi nói: “Bệnh trầm kha (*) của Tam điện hạ, có lẽ Bạch gia sẽ có cách chữa”.

(*) Chứng bệnh trầm trọng và kéo dài, khó mà trị khỏi.

“Ý tốt của Tiêu soái ta xin nhận.” Lâm Quân uống một hớp trà, dường như do trà quá nguội, sắc mặt hần bỗng thay đổi, đột nhiên lấy khăn tay che miệng ho dữ dội, một lúc lâu sau mới từ từ dừng lại. Chiếc khăn tay lụa vốn trắng tinh, giờ đã bị màu đỏ thẩm thấm ướt.

Tiện tay vứt chiếc khăn vào trong chậu than, chỉ trong chớp mắt nó đã cháy đen. Lâm Quân nhìn gương mặt Tiêu Sơ đan xen nhiều cảm xúc phức tạp, nở nụ cười bất đắc dĩ: “Cái tiến thoái lưỡng nan ta vừa nói, thật ra cũng không phải hoàn toàn chỉ về bệnh tình của ta. Sau khi Nam Nhi biết được công dụng của Từ Giáng Thảo, cuối cùng đã đưa ra quyết định đó là trị khỏi bệnh cho ta, sau đó nó sẽ cùng đi xuống hoàng tuyền với cô nương kia. Thật là một đứa trẻ ngốc nghếch, phải không? Làm sao ta có thể để cho nó làm vậy được? Ta sao có thể khiến nó ngày cả khi xuống địa phủ cũng không còn mặt mũi đối diện với người nó yêu?”.

Tiêu Sơ sững sờ, nhất thời cũng không biết phải nói sao, chỉ có thể trầm mặc. Lâm Quân ngồi xuống, cách một tấm áo choàng dày vẫn có thể cảm nhận rõ ràng thân thể hần gầy yếu đến mức nào. Trong lòng bất giác cảm thấy chua xót, hần đã từng phóng ngựa như bay, bùng bùng khí thế, vậy mà trong vũng bùn tranh đoạt hoàng quyền do bản, trong mười hai năm làm con tin bị gầy vò, chỉ còn lại sự gầy gò ốm yếu của bệnh tật, sinh mệnh sắp tàn.

Lâm Quân nghi ngời một chốc, mới nhận lấy ly trà nóng từ tay Tiêu Sơ, uống một hớp, vẫn mỉm cười vui vẻ nói: “Quả nhiên không hổ là Đại công tử Tiêu gia giàu có nhất thiên hạ, cho dù hành quân đánh trận cũng có thể mang theo loại trà ngon như thế này”.

Tiêu Sơ cũng mỉm cười theo, nhưng vẫn không lên tiếng.

“Nam Nhi dùng cái cách gọi là Dịch Hồn gì đó, trước đây ta không hề biết chuyện, sau đó ta cũng không tán thành. Suy cho cùng, dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể không đề tâm tới tình phụ tử. Sau này Nam Nhi phải kể tặc hoàng vị, sao có thể lưu lại một vết nhơ khiến cho ngwoif đời chỉ trích được chứ? Nhưng ta lại hiểu rằng, sở dĩ Nam Nhi phải đánh liều như vậy chính là bởi vì, nó sợ rằng ta không đợi được nữa... không đợi nổi để tận mắt nhìn thấy oan khuất được rửa sạch, không đợi nổi để chính miệng nói với mười vạn vong linh tướng sĩ đã chết oan kia tiếng an nghỉ...”

Dường như do tâm trạng kích động, hơi thở không đềum Lâm Quân lại bắt đầu ho khê, tiếng ho trống rỗng, tựa như chiếc đèn dầu sắp cạn.

Tiêu Sơ đặt bàn tay mình ở phía sau lưng hắn, từ từ vận công, song luồng nội lực truyền vào lại hết như đá chìm đáy biển, không hề có chút ấm hơi nào. Cuối cùng cũng không nhịn được khẽ nói ra nghi vấn vẫn luẩn quẩn trong lòng y, giọng nói vô tình hơi run rẩy: “Nhưng, độc Dịch Hồn kia chắc không phải...”.

Đập tay ăn thề, bên ngoài đại trường con gió lạnh cuốn tuyết trắng tung bay, trên bầu trời mù mịt dường như thấp thoáng xuất hiện một khe hở.

Nếu không phải tại độc tính của Dịch Hồn, nói không chừng bệnh tình của Lâm Quân có thể kéo dài thêm một thời gian nữa, nói không chừng Bạch gia có thể tìm ra cách chữa trị. Mà nếu không phải do Lâm Nam chậm chạp không trả lời cuối cùng khiến cho Tiêu Sơ tức giận chỉ huy đại quân áp sát biên giới, có thể Lâm Quân căn bản sẽ không dùng tới nước cờ thâm độc như Dịch Hồn.

Có lẽ ngay từ đầu, Lâm Nam đã quyết định phải cứu huynh trưởng, sau đó dùng tính mạng của mình trả cho Bạch Hạ, đồng sinh cộng tử, cũng xem như tình thâm nghĩa trọng. Chỉ có điều hắn chưa từng nghĩ tới, mưu tính lần này của hắn lại đẩy người huynh trưởng mình kính trọng nhất, yêu quý nhất mau chóng tới chỗ chết hơn.

Quyền thế, huynh trưởng, người yêu.

Sự nghiệp, tình thân, tình yêu.

Chỉ có thể lựa chọn, không có đúng hay sai.

Lâm Quân bước ra khỏi đại trường, Tiêu Sơ đi sau hắn nửa bước, nhìn thấy bóng lưng gầy gò xương nhưng vẫn thẳng tắp kiên cường, trong lòng Tiêu Sơ nặng trĩu như có cả ngàn cân đang đè ép: “Tam điện hạ, chưa tới thời khắc cuối cùng, tuyệt đối không được thôi hy vọng. Trên đời này, chung quy vẫn sẽ có kỳ tích xảy ra, cũng sẽ có người mong muốn ngài tiếp tục sống vì họ”.

“Trước đây, có lẽ có. Nhưng bây giờ...” Lâm Quân mỉm cười, ngẩng đầu lên ngắm bầu trời, giọng nói nhẹ nhàng chỉ trong chớp mắt đã bay đi trong màn gió tuyết mù mịt cả đất trời: “Sở dĩ ta thà chết, thà rằng để cho Nam Nhi ghi hận, cũng quyết phải trả lại Từ Giáng Thảo, thật ra vẫn còn có một nguyên nhân nữa... Ta biết, cảm giác khi phải phụ lòng người mình yêu. Đó là nỗi đau khổ dằn vặt mà ngay cả khi lên thiên giới, xuống địa ngục, luân hồi chuyển thế trăm ngàn lần cũng không thể nào mất đi được...”.

Lâm Quân im lặng rất lâu, hít sâu một hơi. Lúc hắn quay đầu lại, khuôn mặt đã lấy lại vẻ ôn hòa, rặng rờ: “Mười ngày trước ta đã dùng phi ung gửi Từ Giáng Thảo đến Mai Lĩnh, tính ra thì chắc cũng đã tới nơi rồi”.

Thấy Tiêu Sơ sững sờ, nụ cười của hắn lại càng rạn rờ hơn: “Trước khi xác định được có thể lấy được thứ mình cần, sao ta có thể ngoan ngoãn dâng cả người lẫn thảo dược tới nơi được?”.

Đêm hôm đó, Tiêu Sơ liền dẫn theo năm trăm quân binh thân cận rời khỏi doanh trại, bỏ lại thế sự sau lưng mà đi, chỉ để lại phó tướng Mạnh Lăng đối diện với Lâm Quân lúc nào cũng mỉm cười như con hồ ly đang tắm trong gió xuân, để mặc hắn muốn khóc cũng không còn lệ.

Sau hai mươi ngày, cuối cùng Tiêu Sơ cũng dẫn theo ngwoif, long đông vát và chạy tới nơi, vậy mà, cả một Mai Lĩnh rộng lớn như vậy, ngay cả một bóng người cũng chẳng thấy đâu, hướng hồ là tìm được một Bạch gia trước giờ vẫn luôn xuất quỷ nhập thần.

Sai năm trăm quân binh vừa phân bố khắp núi rừng hết lớn, bày tỏ thân phận của mình, vừa triển khai tìm kiếm trên diện rộng, nhưng ròng rã ba ngày vẫn không hề có tiến triển gì.

Hiển nhiên, Bạch gia đã lẫn trốn rồi.

Tại một nơi núi non trùng điệp hiểm trở như thế này, còn có tuyệt kỹ thiết lập cơ quan bẫy rập tổ truyền, đừng nói là một gia tộc chỉ xấp xỉ một nghìn người, cho dù là mấy vạn binh mã có ý muốn trốn thì đâu có là thần tiên cũng khó mà tìm ra được.

Thế là một Tiêu Sơ trước giờ vẫn luôn điềm đạm cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa mà nổi trận lôi đình.

Sáng sớm ngày thứ tư, phái quân binh chia làm nhiều nhóm nhỏ, mỗi nhóm đều mang theo một thùng dầu lớn, nhắm tới những đồi cao hiểm yếu, chặt gỗ khô chất lên thành những đồng cũi lớn để châm lửa đốt nhất.

Còn bản thân Tiêu Sơ thì cưỡi ngựa chạy lên đỉnh núi cao nhất, vận công gào lên một tiếng thật dài, sau đó dùng nội lực thâm hậu khiến cho mỗi lời nói

của mình đều vang vọng khắp núi rừng và sơn cốc.

“Người Bạch gia nghe đây, nếu trước lúc mặt trời lặn hôm nay, Tiêu mỡ không thấy được người mình muốn gặp, ta liền dùng một mồi lửa thiêu rụi toàn bộ tám trăm dặm Mai Lĩnh này, khiến Bạch gia các người không còn chỗ ẩn náu nữa.”

Sau khi Tiêu Sơ tuyên bố muốn đốt ngọn núi, chưa đến một canh giờ sau, y đã nhìn thấy được người mình muốn gặp, người mình nhớ nhưng đã tròn một trăm chín mươi tư ngày đêm.

Sáu nam tử dáng người cao lớn, mỗi người mang một vẻ mặt khác nhau đứng xung quanh người nọ, chỉ có thể xuyên qua những kẽ hở nhìn thấy một đôi mắt sáng ngời, còn cả phần tóc mái dài cong cong.

Tuy Tiêu Sơ chỉ nhận ra được một mình Tô Tử Chiêu, có điều không cần phải nghĩ cũng biết, năm người còn lại chắc chắn chính là các vị anh vợ tuy chưa gặp mặt nhưng đã như sấm bên tai.

Tiêu Sơ cố chịu đựng da đầu đang giật giật ngứa ngáy. Lúc này y vẫn còn bưng bưng khí thế, ngang ngược vậy mà bây giờ lại ra vẻ hiền lành ngoan ngoãn, hạ mình xuống nước, vừa mới nở nụ cười mà y tự nhận là vô hại nhất, khiến cả nam lẫn nữ chết mê chết mệt thì nghe thấy một người trong đó lên tiếng trước: “Phóng hỏa?”

Tiêu Sơ vội vàng đổi vẻ mặt, cười lấy lòng: “Đâu dám”.

Người thứ hai: “Đốt núi?”

Tiêu Sơ tiếp tục cười xòa: “Đâu dám”.

Người thứ ba: “Khiến Bạch gia ta không còn chỗ ẩn náu?”

Tiêu Sơ bắt đầu cười khan: “Đâu dám, đâu dám”.

Người thứ tư: “Tiêu hâu gia quả thật có bản lĩnh lắm!”

Tiêu Sơ chỉ có thể cười gượng.

Người thứ năm: “Có khí phách!”

Tiêu Sơ ngay cả cười khan cũng không cười nổi nữa.

Cuối cùng đến phiên Tô Tử Chiêu, hắn chỉ dùng một tiếng hừ để bày tỏ thái độ của mình.

Tiêu Sơ đành thở dài.

“Được rồi, được rồi, đủ rồi đấy, không được làm khó huynh ấy nữa!”

Tiêu Sơ nghe thấy tiếng nói trong trẻo này vang lên mà cứ tưởng là tiếng cười, suy cho cùng vẫn là nương tử của mình biết xót thương công..

Bạch Hạ tách hai nam tử đứng chắn trước mặt ra, chui qua, đi tới cách Tiêu Sơ một cánh tay rồi dừng lại, nghiêng đầu cười nói: “Tranh Ngôn, nghe nói lần này huynh vì muội mà gây ra không ít chuyện!”

Tiêu Sơ nhìn nàng không chớp mắt, khóe miệng dần nhếch lên, khóe mắt cong cong, y không lên tiếng, chỉ khẽ gật đầu.

Một tháng chinh chiến, mấy mươi ngày cưỡi ngựa ròng rã đã khiến cho một người trước giờ vẫn luôn chú trọng dáng vẻ bên ngoài, lúc nào cũng luôn phong độ thanh thoát như y trở nên dày dạn góc sương, cả người bám đầy bụi bẩn, xung quanh miệng và dưới cằm thậm chí còn mọc râu lún phún.

Bạch Hạ vươn tay, xoa gò má y, nhẹ nhàng vuốt ve, giọng nói chứa đựng sự thương tiếc: “Tranh Ngôn, huynh gầy đi rồi, gầy đi nhiều lắm”.

Tiêu Sơ có thể cảm nhận rõ ràng bàn tay ấm áp của nàng, khi thấy con ác mộng vẫn luôn đeo bám mình bấy lâu nay bỗng chốc tan thành mây khói, nàng đã ổn rồi, sẽ không phải chết nữa, sẽ luôn sống, bình an...

Nhất thời đan xen nhiều cảm xúc lẫn lộn, con sóng lòng khó mà bình ổn lại được, y lại buột miệng nói: “Hạ Hạ, muội béo lên...”

Bạch Hạ sững người, ngay sau đó liền nổi giận: “Huynh nói cái gì cơ?!”

Tiêu Sơ cũng hơi sững người một chút, có điều nhìn khuôn mặt tròn trịa mịn màng của Bạch Hạ, còn cả thân người tròn trịa bên trong lớp áo bông dày cộm, tuy cảm thấy mấy lời này cũng hơi thẳng thắn quá mức, nhưng đó cũng vẫn là sự thật: “Ý của ta là, người nhà muội chăm sóc muội chu đáo quá...”

Đôi mày liễu của Bạch Hạ dựng thẳng lên. Nàng xoay người bỏ đi, bước đi không nhanh, còn cứ loạng choạng xiêu vẹo.

Tô Tử Chiêu chạy tới, tự nhiên dịu lấy nàng rồi nghênh ngang bỏ đi.

Năm nam tử còn lại nhìn qua nhìn lại một lát.

Người thứ nhất nói: “Đây chính à cái gọi là nhĩ diệu dằng mà Tiểu Lục Nhi nói à?”.

Người thứ hai nói: “Rõ ràng là so với thổ phi, y thật sự còn giống thổ phi hơn!”.

Người thứ ba nói: “Đây chính là cái gọi là mưu trí vô song mà Tiểu Lục Nhi nói à?”.

Người thứ tư nói: “Rõ ràng là so với mấy tên nhát gan vô dụng, y còn nhát gan vô dụng hơn!”.

Người thứ năm là người trẻ nhầy, dường như cũng là người tốt tính nhất, hẳn hướng về phía Tiêu Sơ đang đứng người, không hiểu chuyện gì đang xảy ra mà lắc đầu đồng tình, sau đó hiền lành nói: “Đúng là heo mà!”.

Tiêu Sơ: “...”.

Sau khi năm người chiêm chọc mĩa mai một trận xong xuôi liền phát tay áo bỏ đi, cuối cùng, một binh sĩ trông có vẻ chừng chạc ở phía sau Tiêu Sơ lại gần, nói khẽ bên tai y: “Tiêu soái, thuộc hạ nghĩ trông đáng vẻ của phu nhân, chắc là sắp ỉnh rồi nhỉ?”.

“Sinh cái gì?”

“Sinh hài tử chứ gì!”

Tiêu Sơ ngơ ngác, sau đó liền suy sụp.

Thật đúng là chỉ chớp mắt gà mái đã biến thành vịt (*), sau khi não loạn khắp một vòng thiên hạ, y đã làm cha rồi, à không phải, là sắp làm cha rồi. Năm canh giờ sau, y đích thực đã trở thành cha của một tiểu tử béo ú...

(*) Diễn tả sự thay đổi nhanh, chóng vánh.

Tuy sinh hơi sớm, nhưng tiếng khóc của bé con rất vang, chứng tỏ bé rất khỏe mạnh.

Ở bên ngoài phòng sinh, Tiêu Sơ lo đến thất ruột. Khi gần như định đốt lửa tự thiêu tới nơi thì nhìn thấu nhạc mẫu đi ra, còn ôm một bé con hồng hồng, làn da nhẵn nhúm, há to khuôn miệng, vẫn chưa mọc răng, mếu máo gào khóc, y bất giác nghẹn ngào không nói nên lời, hết nhìn trái rồi nhìn phải, cười ngây ngô một lúc lâu, sau đó mới rom róm nước mắt ngẩng đầu nói: “Con trai con lớn lên chắc sẽ không xấu như vậy chứ?”.

Nhạc mẫu nổi trận lôi đình.

Chính câu nói này đã phán định cuộc sống bi thảm sau này của Tiêu Sơ...

Trong khi Bạch Hạ ở cử, Tiêu Sơ không được vào phòng, có điều y cũng không rảnh rỗi, thời gian cũng trôi qua rất nhanh. Bởi vì tròn một tháng qua, gần như chẳng có lúc nào y tỉnh táo cả.

Tuy Tiêu Sơ có từ lượng ngàn chén không say, nhưng cũng khó lòng địch nổi sức công phá của ngàn người trong một đại gia tộc cùng nhau đoàn kết một lòng, huống hồ bởi vì trước đó y từng đe dọa đốt trụ sở huyết của người ta, cho nên chỉ cần nhìn thấy người họ Bạch, y liền bất giác thấp bé đi ba phần.

Bởi vậy cho dù ai tới kính rượu, y cũng đều chỉ có thể tỏ ra khí khái nói một câu: “Ta uống cạn, huynh tùy ý”, nhưng thực ra trong lòng thì khổ không nói sao cho hết...

Thỉnh thoảng vào những lúc không phải say tí bít, nôn thốc nôn tháo, Tiêu Sơ bèn ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng, hai hàng nước mắt chảy dài, y cảm thấy chỉ trong một tháng nay, y chẳng những đã uống hết phần rượu cho cả một đời mà ngay cả tám đời sau y đều đã giải quyết luôn rồi...

Nói tóm lại, gặp phải cảnh ngộ pha lẫn máu và nước mắt này khiến Tiêu Sơ hiểu được một chân lý...

Có chọc trời chọc đất, cũng không được chọc người bên nhà vợ!

Nhưng, so với tộc trưởng Bạch gia, cũng chính là nhạc phụ của Tiêu Sơ, thái độ ngạo mạn của những người khác thật sự đều rất vui vẻ, hòa nhã.

Hiện giờ, cuối cùng thì Tiêu Sơ cũng hoàn toàn hiểu được thâm ý chất chứa trong ánh mắt của phụ thân mỗi lần người nhìn Hoàng thượng...

Chỉ có diệt trừ được thì mới thấy vui...

Có lẽ sát khí do cha tỏa ra quá mức ghê gớm, khiến ngay cả một người chưa từng bước ra khỏi phòng nửa bước như Bạch Hạ cũng cảm nhận được.

Ngày rời khỏi Mai Linh, Tiêu Sơ bị nhạc phụ gọi vào trong thư phòng, từ khi mặt trời lên cho đến khi mặt trời hơi ngả bóng về phía tây vẫn chưa thấy đi ra.

Bạch Hạ một mực cho rằng, tướng công nhà mình đã bị cha độc chết, sau đó dùng Hóa Thi Tan khiến cho thi thể y trở thành một vũng nước, cuối cùng bốc hơi hoàn toàn khỏi thế gian này...

Năm vị ca ca đều nhất trí mà an ủi mọi người, điều này tuyệt đối không thể xảy ra được, lý do rất đơn giản là nếu giết người thì phải ngồi tù, nên cho dù có giết cũng không thể ra tay trong địa bàn của mình được...

Tô Từ Chiêu lại tỏ ra chẳng hề quan tâm tới ự sống chết của Tiêu Sơ, chỉ đùa nghịch với bé con xinh xắn đáng yêu mình ôm trong lòng, mỉm cười ấm áp.

Đến khi mặt trời lặn, cửa phòng cuối cùng cũng mở ra. Tiêu Sơ sải bước đi ra, nhạc phụ chấp tay sau lưng đứng ở phía sau y, vẻ mặt khó đoán.

Bây giờ đang đứng vào tháng Tư, hoa trên núi nở rộ.

Khuôn mặt Tiêu Sơ hướng về ánh tà dương, y đứng dưới đàn hoa đỗ quyên, vươn tay phải về phía Bạch Hạ, đôi mắt y phản chiếu ráng chiều, lấp lánh muôn vạn sắc màu. Y mỉm cười, nhẹ nhàng nói với nàng giống hệt như trước đây: “Hạ hạ, chúng ta về nhà thôi”.

Bạch Hạ đón lấy con trai được bọc trong tã, từ từ từng bước đi tới trước mặt y, đặt tay mình vào lòng bàn tay y, đôi mắt cong cong, lúm đồng tiền xinh đẹp: “Chúng ta cùng đi thôi”.

“Ừm, cùng đi.”

Mùa thu ba năm sau. Bắc Tề đổi chủ, Cửu hoàng tử Lâm Nam đăng cơ làm Hoàng đế. Mùa đông năm đó, Tam vương gia Lâm Quân qua đời.

Ngày đi quan, tất cả các Phong Hóa Đài (*) trong biên cảnh Bắc Tề đều được đốt lên, lửa bốc ngùn ngụt, khói bay lên cuộn cuộn, kéo dài cả ngàn dặm.

(*) Thời cổ đại người ta thường xây các đài cao dùng để đốt lửa truyền tin mỗi khi có giặc xâm lấn.

Tân Đế mặc một bộ tang phục chống tay lên quan tài, sắc mặt thâm trầm.

Chỉ thầm nói một câu trong lòng: “Ta đốt lửa Phong Hóa Đài để tiễn đưa Hoàng huynh và các vong hồn của mười vạn binh sĩ kia.

Cho nên Bạch Tiểu Hà, trước kia ta từng hứa vì nàng đốt lửa ngàn dặm trên chư hầu, nhưng nay thân là vua của một nước, ta không làm được. Thật ra, ta muốn dâng tặng cả giang sơn này để cho nàng vui, nhưng, nàng lại chẳng thèm đến...”.

Cùng lúc đó, trong phủ Quân hầu của nước Sở, tuyết cũng đang tung bay trên bầu trời, tuyết trắng khoác lên một lớp áo bạc cho tất cả vạn vật.

Khi Tiêu hầu gia sửa sang lại phần tóc mai cho Tiêu phu nhân, y dường như băng quơ hỏi một câu: “Hạ Hạ, Dược Đình là gì vậy?”.

“Đó là một cách luyện thuốc rất độc ác của Miêu Cuồng, nói một cách đơn giản thì chính là dùng máu của một người để nuôi dưỡng một loại dược thảo nào đó. Trong thời gian đó vô cùng tàn nhẫn đau đớn, đến khi thuốc hoàn thành, người đó cũng như đèn dầu sắp cạn, sẽ chết rất nhanh”, Bạch Hạ nói xong, cảm thấy hơi khó hiểu bèn hỏi: “Sao đang yên lành đột nhiên phu quân lại nhắc tới cái này?”.

Tiêu Sơ trầm mặc một lát rồi mới lạnh nhạt đáp: “Không có gì đâu, hai ngày trước ta đọc được ở trong sách, thấy hiếu kỳ nên hỏi thôi”.

Bạch Hạ ngẩng đầu nhìn y đang cụp mắt, nàng ngẫm nghĩ rồi như bưng bình. Chuyện này, thật ra thiếp sớm đã ngầm hiểu rồi, chẳng qua cho đến ngày hôm nay, cuối cùng cũng có thể làm sáng tỏ.

Thầm thở dài, Bạch Hạ đứng dậy, nắm lấy tay Tiêu Sơ đi tới trước cửa, nhìn bé con nhỏ nhắn đang chơi đùa trong tuyết: “Tranh Ngôn, chúng ta có thể sống tiếp thật không dễ dàng gì, cho nên nhất định phải sống cho thật tốt”.

Tiêu Sơ nghiêng đầu nhìn vào mắt nàng mỉm cười, ôm nàng đi vào trong vườn, cả hai cùng nương tựa vào nhau, không hề che giấu.

Rất nhanh, mái tóc đen đã phủ đầy tuyết.

Cứ như vậy, cho đến khi trắng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 27

Sau này.

Con trai của Tiêu Sơ và Bạch Hạ từ khi vừa sinh ra đã nhận được rất nhiều sự quan tâm, nhưng cũng vì thế mà cũng dẫn tới rất nhiều sự tranh chấp.

Chẳng hạn như về mỗi chuyện đặt tên cho con đã cãi nhau đến mức trời long đất lở, nồng nặc mùi thuốc nổ.

Chỉ nói đơn giản như là tên do Tiêu gia nghĩ ra thì Bạch gia không đồng ý, tên do Bạch gia nghĩ thì Tiêu gia phản đối. Cứ như vậy họ bác bỏ qua, bác bỏ lại, không bác bỏ đến một ngàn cái tên thì cũng đến tám trăm, cuối cùng, đành phải để cho Tô gia tự nhận là trung lập đứng ra duy trì công bằng.

Gia trưởng Tô gia vẫn về bộ râu bạc phơ, cả người tỏa ra khí chất phi phàm khiến người ta tín phục: “Người ta thường nói càng thông tục lại càng thanh nhã, vứt bỏ đi vẻ hào nhoáng bên ngoài mới có thể để lộ ra phần chân thực nhất bên trong, các người chớ nên không ai chịu nhường ai như vậy, thôi thì cứ lấy họ của cả hai nhà ghép lại đi, không thiên vị bên nào cả”.

Thế là họ quyết định đặt tên là Tiêu Bạch.

Thế nhưng mà, Tiêu Bạch, Tiêu Bạch, gọi mãi lại gọi thành Tiểu Bạch, Tiểu Bạch (*), suy cho cùng thì Tiêu gia cũng lờ nặng rồi còn gì.

(*) Tiêu Bạch đọc gần đồng âm với Tiểu Bạch, mà người Trung Quốc thường thêm chữ Tiểu trước tên của một người để khi gọi sẽ thể hiện sự thân thiết.

Đến khi phát hiện ra vấn đề nghiêm trọng này thì vấn đề đã đóng thành thuyền, không thể nào sửa lại được nữa.

Tiêu Mặc Dự mỗi lần nhắc đến chuyện này, đều muốn đập bàn khóc lớn một trận: “Lão già nhà họ Tô kia lừa ta rồi!!...”.

Thân là đời thứ X của một gia tộc giàu có và đời thứ hai của nhà làm quan, Tiêu Bạch cảm thấy áp lực rất lớn.

Phụ thân tình thông cả ba thứ, văn, võ và kinh thương, cậu còn thâm hơn, còn phải thêm cả ‘ý’ nữa.

Phụ thân từng là thư đồng của Hoàng thượng, cậu càng thâm hơn, làm thư đồng của thái tử, nhưng bởi vì thái tử này lại là nữ, cho nên không thể nào tin theo lời dạy của cô nhân: Duy nữ tử dữ tiểu nhân nan dưỡng dã (*)...

(*) Duy nữ tử dữ tiểu nhân nan dưỡng dã: Duy chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó dạy bảo. Đây là một lời nói của Khổng Tử.

Nữ thái tử là đường tử(*) của Tiêu Bạch, lớn hơn cậu nửa tuổi.

(*) Đường tử: Chị họ.

Bởi vì vừa sinh ra đã phải kế thừa hoàng vị, chăm lo cho thiên hạ, nên vị cô nương này từ nhỏ đã dùng những nguyên tắc như “Thiên tương giáng đại nhiệm vu ti nhân dã(*)” để nghiêm túc tự răn dạy chính bản thân mình. Mới có tí tuổi đâu cô nương đã biết giữ cho mọi lời nói, cử chỉ đều phải có chuẩn mực, có phong thái của bậc đế vương.

(*)Thiên tương giáng đại nhiệm vu ti nhân dã: Xuất phát từ sách của Mạnh Tử: Ý nói khi ông trời giao một nhiệm vụ cao cả cho một người nào đó thì trước hết nhất định phải bồi dưỡng ý chí và thể xác của họ.

Chẳng hạn như khi Tiêu Bạch bị lão thái phó (*) phạt chép sách, cậu bèn không nhìn nổi cái kính lác lác cổ tay mỏi nhừ, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu bĩu lên, còn học theo câu nói của miệng của cô phụ (*) Hoàng đế mà mắng một câu: “Thật là bức bối!”.

(*) Thái phó: Chức quan dạy học cho các bậc hoàng tử quý tộc ngày xưa.

(*) Cô phụ: Dượng, chồng của cô.

Nữ thái tử đã giao hết phần chép phạt của mình cho đường đệ chịu thay, bản thân thì ngồi một bên tập trung tinh thần chơi đá dế, lúc này nghe thấy mới lác lác ngón tay ngẩn ngẩn, dùng tiếng nói non nớt quở trách: “Tiêu Bạch thô bỉ quá, phải nói là, thành bị nương chi phi duyệt (*)!”.

(*) Thành bị nương chi phi duyệt: Cũng giống câu “Thật là bức bối”, nhưng thay bằng những từ hoa mỹ hơn và thường chỉ dùng trong văn viết.

Tiêu Bạch: “...”

Về sau, khi Tiêu Bạch đã lớn hơn một chút nữa, trở thành một thiếu niên tuấn tú.

Nhờ được ăn sung mặc sướng cùng dòng máu thượng thừa, thân hình và diện mạo của Tiêu Bạch hiển nhiên là cực kỳ xuất chúng, hơn nữa trên hai má đều có lúm đồng tiền, khiến cậu dù chưa lên tiếng khuôn mặt đã lộ ra ba phần ý cười, trông càng có vẻ bình dị dễ gần mà bớt đi không ít lạnh lùng, cao ngạo của công tử con nhà quyền quý, thế là từ triều đình cho đến bình dân bá tánh, hầu như chẳng có ai không thích cậu, có thể nói là cậu đã kết giao khắp cả kinh thành.

Tuy nhiên, lại có một tiểu nha đầu, vừa nhìn thấy cậu lần đầu tiên đã cảm thấy không vừa mắt, hơn nữa ngay lập tức thêm một chữ nữa ở đằng sau tên cậu, còn sửa lại cách phát âm, gọi cậu là: “Tiểu Bạch Si (*)”.

(*) Bạch Si: Kẻ ngốc nghếch, ngớ ngẩn.

Nói rằng cậu chính là một tên công tử mặt trắng (*), mỗi khi cười lên thì cả người cùng khuôn mặt đều trông rất là ngu ngốc, đần độn...

(*) Công tử mặt trắng: Âm chỉ những tên công tử trắng trẻo thích ăn diện, phong lưu.

Tiêu Bạch chịu phải sự trêu chọc lớn, trong cơn tức giận đã chạy vào ở trong quân doanh một năm, cố gắng hết sức khiến cho làn da của mình trở thành màu bánh mật, cực kỳ có khí khái nam nhi, tuy vẫn còn lúm đồng tiền, nhưng khi nhìn vào lại toát ra khí chất sắc bén, cho dù lúm đồng tiền trên má có sâu hơn thì cũng chẳng còn khiến người khác nghĩ đến từ “đáng yêu” nữa.

Vậy mà, vị cô nương kia nhìn thấy cậu lại bĩu môi nói rằng: “Cho dù người có phôi đen, cổ to ra lạnh lùng đi chăng nữa thì cũng vẫn là một tên ngốc, cười hay không cười đều ngốc như nhau, chẳng qua từ tên ngốc nhỏ thành tên ngốc lớn thôi!”.

Tiêu Mặc Dự nghe thấy chuyện này, thế mà lại không đập bàn khóc lớn nữa, ngược lại còn rất bình tĩnh, vỗ vỗ bả vai của cháu trai đang suy sụp cùng cực, ngừng đầu thở dài: “Cuối cùng ta cũng hiểu rồi, lão già họ Tô kia đang trả thù. Hai phụ tử họ hận cha con đấy, vẫn còn hận cha con... vẫn còn hận cha con lắm..”.

Tiêu Bạch: “...”

Sự xích mích giữa các bậc trưởng bối, Tiêu Bạch cũng biết được chút ít, nhưng khi đó vẫn còn nhỏ, cậu căn bản không thể hiểu được. Sau này khi cậu dần lớn lên, lại không muốn hiểu nữa, chỉ hy vọng có thể mãi mãi hồ đồ như vậy mà thôi.

Tứ Muội, thị vệ của phụ thân có giao tình rất tốt với một thủ hạ của Hoàng đế Bắc Tề tên là Hồ Tam. Mỗi năm khi cỏ mọc xanh, chim oanh bay lượn, hai người đều tự xuất phát từ nơi mình ở, lẫn lộn đường xa đến tận thảo nguyên hội ngộ, chỉ bởi vì có thể cùng nhau uống rượu săn bắn khoảng mười ngày nửa tháng. Hơn hai mươi năm rồi, chưa từng gián đoạn.

Sói tuyết Chiến Phong của phụ thân đã trở thành tổ tông của đàn sói chiếm lĩnh ngọn núi gần Khôn Thành, gần bó như hình với bóng cùng con sói xám kia mười hai năm. Mấy năm trước chúng đã lần lượt rời khỏi nhân thế, cũng có thể coi như hưởng hết dương thọ, cách nhau không tới nửa ngày.

Một bên là tri kỷ nhưng không thể ở gần nhau, một bên là cùng nhau đi xuống hoàng tuyền, may mắn hay bất hạnh, chỉ có những người trải qua rồi mới hiểu được.

Hôm nay ánh trăng rất đẹp, Tiêu Bạch không có chuyện gì làm bèn tới tìm đường ty đi ngắm cảnh.

Vừa vào cung đã nghe thấy tiếng hét phẫn nộ của thái tử điện hạ, nay đã là một mỹ nhân thanh tú: “Đúng là bực bội!”.

Tiêu Bạch cười sáng khoái tiếp lời: “Thái tử một nước sao có thể thô bỉ như vậy được? Phải nói là thành bĩ nương chi phi duyệt chứ”.

“Ta khinh! Với cái hạng không biết điều này, còn nhả nặc làm quái gì!”

Tiêu Bạch tức khắc hiểu rõ, chắc là tên đó lại gây ra họa gì nữa rồi đây, hoặc cũng có thể nói, chỉ có tên tiểu tử đó mới có thể khiến cho đường ty gần như đã tu luyện đến cảnh giới vui buồn không hiện ra ngoài nét mặt phải nổi trận lôi đình đến mức không thêm bận tâm tới phong thái này.

Đài tụy mâu, miệt vương hầu (*).

(*) Đài tụy mâu, miệt vương hầu: Ngược đôi mắt say lên, miệt thị kẻ làm vương hầu, quý tộc.

Tên thư sinh hào sảng này tuy rằng tài hoa hơn người nhưng lại vô cùng cao ngạo tự tôn.

Đường ty muốn dùng địa vị quyền thế để bắt hấn phải cúi đầu, chỉ sợ rằng đã dùng sai cách rồi.

Có điều, hoàn cảnh khác xa nhau một trời một vực như thế này, phải làm thế nào để có thể nắm tay sánh bước bên nhau đây?

Tiêu Bạch ngẫm nghĩ, không có đáp án.

Không muốn làm bao cát cho đường ty xả cơn thịnh nộ, cậu bèn lặng lẽ đóng cửa rồi đi.

Đến bên ngoài đình, cậu liền nhìn thấy ánh trăng như nước, phản chiếu lên mặt hồ đằng xa thành một vùng trắng xóa.

Giống hệt như sắc tuyết năm đó.

Tiêu Bạch vẫn còn nhớ, lúc cậu còn nhỏ, phụ thân một lòng tín ngưỡng đủ các loại giáo phái, Phật giáo, Đạo giáo, Lạt Ma giáo, Hồi giáo... Chỉ cần là thần linh, người đều tin. Người xây chùa miếu, đúc tượng vàng ở khắp mọi nơi, góp phần cống hiến không thể nào xóa nhòa cho sự phát triển của tôn giáo tại nước Sở. Theo cách nói của mẫu thân thì chính là một ông “thần tiên sống rôm”... I

Phụ thân không cầu tiền tài, không cầu quyền thế, chỉ cầu duy nhất một thứ là “bình an”, chỉ cầu vì một người duy nhất.

Mùa đông năm Tiêu Bạch mười lăm tuổi, trời rất lạnh, tuyết lớn rơi không ngừng bảy ngày bảy đêm.

Mẫu thân ngủ một cách yên bình, nụ cười vẫn hiển hiện trên môi.

Phụ thân ôm người, chải tóc cho người, từng chút từng chút một, dịu dàng mà tỉ mỉ.

Sợi tóc đen như mực xuyên qua từng kẽ tay.

Mái tóc của mẫu thân vẫn luôn rất đẹp, vừa mềm vừa bóng, cứ như tơ lụa vậy, không hề lẫn chút tạp sắc nào.

Ngoại công (*) nói, tuy Từ Giáng Thảo có công hiệu đi ngược lại luật trời, nhưng cuối cùng bởi vì việc tìm được vị thuốc đó kéo dài làm lỡ mất thời cơ tốt, khi mang thai sinh con bị mất quá nhiều máu, cho nên nhiều nhất cũng chỉ có thể giành với ông trời thêm mười năm dương thọ nữa thôi.

Mẫu thân lại sống được tròn mười lăm năm, có lẽ là, do thần tiên phù hộ.

(*) Ngoại công: ông ngoại.

Phụ thân chải đầu cho mẫu thân xong liền đi ra ngoài một mình, đứng ở trong sân dưới màn tuyết lớn đó cả một đêm, tóc đen đều bạc trắng.

Cho dù có cố gắng như thế nào đi chăng nữa, cuối cùng phụ thân vẫn chỉ có thể sống một mình, đến khi đầu bạc.

Kể từ đó về sau, phụ thân không bao giờ bước vào nơi thờ cúng thần linh nữa, dù chỉ là nửa bước.

Thu tầm mắt, không biết vì sao Tiêu Bạch đột nhiên lại nhớ đến cô nương lúc nào cũng mắng cậu, rồi cúi đầu, mỉm cười.

Thật ra, có những lúc làm một kẻ ngốc cũng chẳng có gì là không tốt...

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Ngoại truyện: Nhớ lại chuyện xưa

Type: yenxitrum89

1.

Mẹ nuôi của ta là tú bà, nghĩa phụ là một nam tử văn nhã, còn cả một đám thúc thúc, dì, bá bá, thăm thăm, ca ca, tỷ tỷ muốn vì sự nghiệp thanh lâu mà cù cun tận tụy đến chết không thôi.

Trọng phụ (*) lúc nào cũng mắng ta không có phong thái điềm tĩnh, đối với chuyện này, ta chỉ có thể lấy làm tiếc chứ chẳng thể làm gì được. Ta nghĩ, nỗi khổ của ta chỉ có mỗi Tuế Tuế và Nguyệt Nguyệt hiểu được thôi.

(*) Trọng phụ: Cách gọi tôn trọng của Đế vương với trọng thần Tể tướng trong triều.

Hai người này chính là nghĩa đệ và nghĩa muội của ta, là cặp sinh đôi long phụng của mẹ nuôi và nghĩa phụ, nhỏ hơn ta hai tuổi. Từ nhỏ đến lớn, ta chỉ có duy nhất, à không duy nhị hai người này là bằng hữu.

So với ta mà nói, có lẽ họ lại càng cảm nhận được sự khó khăn và gian khổ khi phải sinh sống trong một hoàn cảnh như thế này.

Ba chúng ta cùng tay nắm tay, vai kề vai, cuối cùng cũng có thể trở thành những thanh niên tốt, không những tâm hồn trong sáng mà còn có ích cho đất nước, quả thực quá là đáng quý, chỉ có thể nói là ông trời có mắt.

Ta là Hoàng đế, Tuế Tuế là thống lĩnh cấm vệ quân của ta, còn Nguyệt Nguyệt là hoàng hậu tương lai ta sẽ rước về.

2.

Thật ra đến bây giờ ta vẫn không thể hiểu được, một người có tính cách ôn hòa như Tuế Tuế, sao có thể trở thành lão đại, có thể khiến cho mười vạn cấm vệ quân kinh thành một lòng ủng hộ, nhất nhất phục tùng được chứ nhỉ?

Tuế Tuế chính là nữ danh của y, y đương nhiên có họ và tên đẳng hoàng, có điều chúng ta đều đã quen gọi y như vậy rồi, nhất là mẹ nuôi, còn thích thêm một chữ “Tiểu” nữa ở phía trước, lúc nào cũng gọi “Tiểu Tuế Tuế”, “Tiểu Tuế Tuế”, đến ngay cả một người có năng lực chống chọi siêu quần như ta đây mà còn cảm thấy ngứa ngáy hết cả da đầu. Thế mà người đã tròn mười tám tuổi bị gọi thế mà lại chẳng hề để bụng chút nào, vẫn có thể mỉm cười trả lời.

Nghĩ kỹ lại thì, quen biết y cả mười bảy năm trời, ta thật sự vẫn chưa nhìn thấy y nổi giận với ai bao giờ, lúc nào cũng ôn hòa, tao nhã. Cho dù Nguyệt Nguyệt có sinh sự vô cớ như thế nào, trêu đùa ức hiếp y như thế nào, y cũng đều tỏ ra vui vẻ chịu đựng, cùng lắm thì chỉ nhún mày, thờ dài mà thôi, hết như dáng vẻ vừa bất lực vừa yêu thương của một vị trưởng bối đối với một văn bối nghịch ngợm.

Ta tin rằng, nếu không phải y là một tên thích chịu ngược đãi thì là do kiếp trước y đã nợ người muội muội này quá nhiều.

Ài, ta lại bắt đầu nghĩ bậy nghĩ bạ rồi, nếu như để Trọng phụ biết được trong đầu ta có những suy nghĩ trời đánh như thế này, sợ rằng ta sẽ lại phải chịu một trận giáo huấn toi bồi đây.

Nói đến Trọng phụ, ta lại không kìm được sự ghen tị với nha đầu Nguyệt Nguyệt.

Trong những người mà ta quen, Trọng phụ là người bình thường nhất, thực ra thì, có chút bình thường quá mức. Nghiêm túc đứng đắn hết như là một thanh sắt vậy, tựa như cả đời này ông ấy cũng sẽ chẳng bao giờ đi sai một bước nào hay làm ra một nửa chuyện gì vượt quá khuôn phép. Ta thật hoài nghi, rốt cuộc làm sao ông ấy có thể quen biết, thân nhau rồi duy trì mối giao tình hơn mười năm với một đám người kỳ lạ luôn lấy sự bất bình thường làm tôn chỉ sống như vậy.

Trong ấn tượng của ta, Trọng phụ rất ít cười, cho dù đôi lúc có mỉm cười thì đa phần là làm bộ ngoài mặt, ứng phó cho có lệ với các đồng僚(*) mà thôi. Chỉ có những lúc nhìn thấy Nguyệt Nguyệt, ông mới để lộ ra nụ cười chân thật, vậy nên khiến ta lúc nhỏ ganh tị không biết bao nhiêu lần.

(*) Đồng僚: Những người cùng làm quan trong triều.

Bất kể Nguyệt Nguyệt có gây chuyện phá phách, coi trời bằng vung như thế nào đi chăng nữa, thậm chí có một lần còn suýt chút nữa dùng thuốc nổ phá tan gần một nửa hoàng cung, Trọng phụ đều cười trừ cho qua chuyện. Ta nghĩ, dù có bị Nguyệt Nguyệt nhổ sạch từng cọng râu một, ông ấy cũng có thể vừa cười vừa khen “nhỏ hay lắm, nhỏ giỏi lắm!” ấy chứ.

Ta và Tuệ Tuệ là hai đứa trẻ đáng thương lúc nào cũng phải sống trong những đòi hỏi khắt khe, bình thường vào những lúc như vậy, chúng ta chỉ biết ngồi xồm ở bên góc tường vừa chảy nước miếng vừa vẽ vòng tròn. Có điều so với ta vừa ngưỡng mộ, vừa ganh tị, vừa hận thì Tuệ Tuệ lại tỏ ra rất ôn hòa, dù sao đi nữa trong mắt y, chỉ cần muối muối vui vẻ thì vạn sự tốt lành, còn bản thân y thế nào cũng được.

3.

Phụ mẫu ta mất rất sớm, chỉ để lại duy nhất một đứa con độc đinh là ta trên đời này. Các huynh đệ tỷ muội của phụ thân ta, người thì chết, người thì đi lưu đầy, từ lâu đã không còn tồn tại tại kinh thành nữa. Còn về mẫu thân, nghe nói người là một cô nhi.

Vậy nên, ta thật sự hoàn toàn là một người cô độc lẻ loi. Để tránh cho ta mắc phải đủ các chứng bệnh tâm lý của trẻ nhỏ, từ lúc ta ba tuổi, Tuệ Tuệ và Nguyệt Nguyệt đã bắt đầu thường vào cung chơi với ta, đến lúc bảy tuổi bèn dứt khoát để cho họ ở lại trong cung làm thư đồng của ta luôn.

Tuy họ đến với thế gian này chỉ cách nhau có một khoảng thời gian ngắn, nhưng tính cách lại khác nhau một trời một vực.

Mỗi lần nhìn thấy Nguyệt Nguyệt tính nóng như lửa chóng nạnh dạy bảo Tuệ Tuệ ôn hòa như nước, ta đều không kiềm chế được cảm thán thần sáng thế thật sự quá thần kỳ.

Tuệ Tuệ trời sinh là một người có khiếu học hành, Nguyệt Nguyệt thì ngược lại. Thế là mỗi lần lão thái phó lên lớp, Nguyệt Nguyệt lúc nào cũng bị phạt, có điều toàn do Tuệ Tuệ kiên quyết chịu thay. Cho nên về sau, lão thái phó vừa không nhìn thấy đệ tử tâm đắc của mình bị phạt rồi, vừa không cảm tâm để đệ tử quậy phá nhất nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, ông đành vật đến mức đầu tóc bạc vốn đã không nhiều nhận gì nay lại còn bị rụng là tả, cực kỳ thể lương.

Trọng phụ cuối cùng cũng không thể để yên được nữa, bèn cho Nguyệt Nguyệt ngừng ngay việc gây họa ở thư phòng mà mang máu bạo lực dồi dào đó đi học võ công cùng các cao thủ đại nội.

Rốt cuộc, Tuệ Tuệ sợ muối muối không chịu khổ được, lại sợ lỡ muối muối phạm sai lầm không có ai chịu phạt thay, bèn tuyệt định nửa ngày đọc sách, nửa ngày luyện võ. Mấy năm qua đi, không ngờ lại vô tình trở thành văn võ song toàn.

Trọng phụ yêu thích nhân tài, bèn dặt y theo bên cạnh, tự mình truyền thụ binh pháp cùng đạo trị quân, dần dà, lại tạo ra được một thống lĩnh cầm vệ quân trẻ tuổi nhất trong lịch sử.

Trong khoảng thời gian này, Nguyệt Nguyệt đương nhiên cũng không rảnh rỗi, sau khi xưng bá hoàng cung, cảm thấy vẫn chưa đã nằng bèn đi làm đầu sỏ một môn phái phi pháp trong giang hồ để chơi cho vui. Theo ta thấy thì tôn chỉ sống của nằng ngoài “rảnh rỗi sinh sự” thì chẳng còn gì khác. Bởi vì cả cuộc đời này của nằng không cầu tiền tài cũng không cầu có ý trung nhân, việc duy nhất phải làm là ăn no ngủ ngon đi giết thời gian.

Thân là con gái bảo bối của cặp phu phụ giàu có nhất thiên hạ, mũi tên mà Nguyệt Nguyệt dùng để bắn người đều được đúc bằng vàng ròng. Thân là thể tử tương lai của Hoàng đế, người có quyền thế nhất thiên hạ, từ nhỏ Nguyệt Nguyệt đã hiểu được ngoài ta ra, những tên nam nhân khác chỉ là phù du nơi chân trời, ngay cả liếc mắt cũng thấy tồn thời gian.

Được rồi, ta nói sai, trong những tên nam nhân khác đó tất nhiên không bao gồm phụ thân của nằng, tức là nghĩa phụ của ta.

4.

Ta thật không hiểu lắm, tại sao ta lại gọi mẹ nuôi là mẹ nuôi, nghĩa phụ là nghĩa phụ mà không phải gọi mẹ nuôi là nghĩa mẫu, nghĩa phụ là cha nuôi? Tuy nhiên ta cũng không định làm sáng tỏ câu hỏi này, dù sao đi chăng nữa, bất luận ta gọi là nghĩa phụ hay cha nuôi, vị nam tử văn nhả kia cũng đều cực kỳ không ưa ta.

Chẳng hạn như hiện giờ ta đã ngồi ở trong đại sảnh Tiêu phủ uống hết tám ly trà, uống đến nỗi buồn tiểu đến nơi rồi, vậy mà chủ nhân vẫn còn chưa xuất hiện.

Không phải là không có nhà, chẳng qua là chủ nhân Tiêu phủ đang cố ý làm lơ ta.

Bọn hạ nhân đứng hầu hạ bên cạnh biết ta là ai, cũng biết rằng ta đã bắt đầu bức mình rồi, nhưng vẫn chẳng hề lộ ra chút hoang mang sợ hãi nào. Không phải bởi vì ngày thường họ vẫn bị huấn luyện nghiêm khắc hay là can đảm không sợ chết, mà chỉ bởi vì họ đã thấy quá nhiều nên thành quen rồi.

Từ khi ta đột nhiên hạ thánh chỉ, phong Nguyệt Nguyệt làm Quốc mẫu tương lai tại yến tiệc sinh thần năm nàng mười tuổi thì vẫn thường diễn ra những tình cảnh như thế này. Nhất là sau khi Tuế Tuế chính thức nhậm chức vào năm kia, tình hình lại càng tệ hại hơn, thậm chí có khi nàng còn mất hết lý trí làm ra những chuyện hoang đường, khiến ta mình.

Thật tình mà nói, ta cũng có thể hiểu được sự nóng nảy tức giận của nghĩa phụ.

Tiêu gia từ xưa đến nay đều không nhúng tay vào triều chính, hầu hết con cháu trong tộc đều đi theo con đường kinh thương, dòng chính lại tuyệt đối không có tiền lệ làm quan, cũng tuyệt đối không kết thân với Hoàng tộc.

Mà nghĩa phụ hết thảy có hai người con, một người làm Hoàng hậu, người kia là thống lĩnh. Ta mà là ông ấy, chắc đã sớm tóm tóc đập đầu vào tường để tự sát tạ tội với thiên hạ, đoạn tuyệt với dân chúng rồi. ...

Nhưng chuyện này cũng đâu thể trách ta được.

Khi Nguyệt Nguyệt hơn hai tuổi đã từng thề rằng sẽ chịu trách nhiệm với long căn của ta, ta cũng đâu thể không nể mặt nàng chứ, từ bé ta đã được sư phụ giúp rèn luyện nên đức tính tốt đẹp tôn trọng nữ nhân rồi.

Tuế Tuế khi đó cũng từng có ước nguyện giống như vậy, nhưng xét thấy ta tạm thời chẳng hề có chút hứng thú nào với công cuộc tưới nước cây hoa cúc nhỏ, mà bông cúc nhỏ của y cũng không định để cho người ta chiếm lấy, cho nên chỉ có thể đổi sang cách khác để thực hiện lời hứa.

Vậy nên, cùng lắm ta chẳng qua chỉ thuận nước dòng thuyền, không cự tuyệt ý tốt của họ thôi mà, tại sao đến cuối cùng lại đều là lỗi của ta chứ?

Đúng là mỗi khi nghĩ tới điều đó đều khiến cho người ta đau buồn, nghẹn ngào không nói nên lời mà.

Ta đang than thân trách phận thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân đều đều từ bên ngoài vang lên, thế là ngay lập tức ta không cảm thấy buồn tiêu nữa, bởi vì tất cả đều đã trở thành mồ hôi lạnh túa ra ngoài rồi.

5.

Ta nghe nói hình như ở dân gian có một câu như thế này “Nhạc mẫu nhìn con rể, càng nhìn càng vừa lòng”. Nhưng không biết có nửa câu sau: “Nhạc phụ nhìn con rể, càng nhìn càng bức bối” hay không. Nếu như không có, vài ngày nữa ta sẽ ban một đạo thánh chỉ chiếu cáo thiên hạ để hợp thành một câu đối, hoành phi sẽ đề là: “Con rể khó làm”.

Ta không chỉ là con rể, mà còn là con nuôi, còn là nghĩa tử, quả thật khó đến mức ta cả ngày đều thấy gió mây biến sắc, cây cỏ đau buồn. ...

Mẹ nuôi ta đối với ta cực kỳ tốt, tuy cho đến bây giờ vẫn cứ động một chút lại véo má ta, xoa đầu ta cứ hệt như đối với trẻ con khiến cho đám người đứng xem xung quanh đều hận không thể “tự chọc mù đôi mắt của mình”, nhưng so với cách thức mà nghĩa phụ đối xử với ta thì quả thật ta chỉ mong sao mẹ nuôi có thể ôm ta vào lòng mà gọi ta là “bảo bối cực cưng”...

Nói thế này đi, nếu như không phải sợ Nguyệt Nguyệt trở mặt thì ta tuyệt đối có lý do tin rằng, nghĩa phụ sẽ sớm bảo Cao thúc thúc cho ta một kiếm để ta khỏi phải làm chứng đôi pháp nhãn của ông ấy.

Nhắc đến vị Cao thúc thúc như chui từ trong núi tuyết ra kia, ta liền không kìm nén được run bắn cả người, đang run lên cảm cập thì ta liền nghe thấy một tiếng nói cung kính vang lên: “Thảo dân không biết Thánh thượng giá lâm, kiến giá chậm trễ, tội đáng muôn chết!”.

Ta tức khắc đứng bật dậy, bước dài hai bước tiến nhanh tới trước, hai tay đỡ lấy cánh tay của người nọ, ngăn không cho ông quỳ xuống hành lễ, giọng nói run lên như vừa lửa thể chạy bên ngoài trong ngày Tam Cửu (*) vậy: “Nghĩa phụ, người lại đang diễn trò gì nữa vậy?”.

(*) Ngày Tam Cửu: Ngày lạnh nhất trong năm

“Không biết Hoàng thượng nói như vậy là có ý gì? Người làm thảo dân sợ hãi lắm ạ.”

Ông kiên quyết muốn hành lễ, ta lại cảm thấy bắp chân đang rút gân, đầu gối mềm nhũn cả ra. Nếu như không phải sợ ông ấy bị thiên lôi đánh, một Hoàng đế chỉ có thể quỳ trước thiên địa, tổ tông như ta thật sự muốn quỳ xuống dập đầu trước ông ấy luôn.

Người vừa mới sợ hãi thôi mà mạng nhỏ của ta đã tiêu mất gần một nửa rồi. ...

6.

Khi ta còn nhỏ đã từng hỏi nghĩa phụ, tại sao mỗi lần nghĩa phụ trông thấy ta đều có vẻ không vui cho lắm. Còn nhớ khi đó người đã trả lời như thế này: “Không phải là không vui cho lắm mà là rất không vui”.

Khi đó ta còn rất ngây thơ, đầu óc đơn giản nên không thể hiểu được “không” và “rất không” thì có gì khác nhau, chờ đến khi ta mày mò hiểu ra được thì cũng đã qua mấy năm trời rồi.

Thật ra là ta không thể nào không hiểu cho được, bởi vì khi nghe thấy thái giám tuyên đọc đạo thánh chỉ phong Nguyệt Nguyệt làm chủ nhân hậu cung, gương mặt của nghĩa phụ đen cứ như là... Nếu không phải khi đó mẹ nuôi cho ông một cái hôn sâu vô cùng nhiệt tình dập tắt đi cơn lửa giận bùng bùng đồng thời đốt lên một đồng lửa khác thì có lẽ ta đã bị ông bóp chết ngay tại trận rồi ấy chứ.

Thế là ta đành phải khiêm tốn thỉnh giáo ông ấy lần nữa, rốt cuộc ta có điểm nào khiến ông ấy không vừa lòng. Câu trả lời của ông là: “Bởi vì ngươi không phải là một nam nhân tốt”.

Lời nói này đối với một đứa trẻ vừa mới mười hai tuổi, còn một khoảng thời gian dài mới trở thành nam nhân như ta mà nói, quả thật là quá sức mơ hồ, ta suy đi nghĩ lại mãi cũng không ra mà còn suyết chút nữa sinh ra chứng u uất.

Sau đó, may là mẹ nuôi khai ân, nói cho ta biết nam nhân tốt nghĩa là gì. Tuy nhiên một đứa trẻ từ nhỏ đến giờ vẫn luôn ngủ một mình trên long sàng rộng lớn như ta cứ vẫn ngu ngơ lơ mơ chẳng hiểu gì, thôi thì đành phải chờ lúc rảnh rỗi thì cố gắng suy ngẫm, tiếp đó ta lại phải suy ngẫm đến mấy năm trời.

Sau cùng, ta cũng hiểu được nhưng cũng giống như xưa, ta không thể nào không hiểu cho được.

Bởi vì Nguyệt Nguyệt quá mức tận tụy với long căn của ta, ngay cả khi đi lẫn lộn giang hồ nàng cũng định mang nó theo bên người để dễ bề chăm sóc. Vì bày tỏ quyết tâm muốn làm một nam nhân tốt nhất trong những nam nhân tốt từ xưa đến nay, ta bèn đuổi hết tất cả các cung nữ trong cung, mà chỉ để lại thái giám, nội trong phạm vi năm trăm dặm ngay cả một nửa con chuột cái cũng không dám giữ lại. Nhờ vậy, cuối cùng mới có thể tránh khỏi có vinh dự trở thành vị Hoàng đế “vô căn” đầu tiên trong lịch sử.

Dưới sự nỗ lực không ngừng, nghĩa phụ cũng có thể xem như đã giảm bớt được một chút xui sát khí đối với ta.

Song, ta vừa định cảm ơn ông trời không phụ lòng người có lòng, cuối cùng cũng đã đợi được đến khi mây tan thấy vàng trắng sáng thì lúc này lại xảy ra chuyện của Tuế Tuế. Ngọn lửa giận hừng hực này của nghĩa phụ ấy à... ngay đến cả mẹ nuôi ta cũng khó mà đè nén lại được.

7.

Tuế Tuế là con trai độc nhất của nghĩa phụ, vừa sinh ra là đã định phải trở thành người nối nghiệp Tiêu gia.

Từ sau khi y và Nguyệt Nguyệt tiến cung làm thư đồng của ta, nghĩa phụ liền mua một phủ đệ trong kinh, sống ở cả hai nơi kinh thành và Giang Nam. Một nửa nguyên do chính là vì muốn ở cùng một nơi với con trai và con gái, nửa còn lại là vì muốn dạy cho Tuế Tuế đạo kinh thương.

Cho nên, Tuế Tuế hiểu biết về cả ba mặt văn, võ và kinh thương, hơn nữa còn rất tinh thông. Trước giờ ta vẫn luôn cảm thấy khó hiểu, làm thế nào mà y lại học được hết tất cả những thứ này mà không bị điên nhĩ...

Tuế Tuế cũng biết được vị trí sau này của mình, nên từ nhỏ y đã ước vọng được trở thành một nho thương (*) giống như phụ thân, phải mở rộng sản nghiệp của Tiêu gia ra cả nước, thậm chí là khắp thiên hạ.

(*) Nho thương: Nghĩa là người vừa có được đạo đức và tài trí của nhà nho vừa có được của cải và sự thành công của một thương nhân, là tấm gương sáng của các nhà nho và là tinh anh trong thương giới.

Tuy nhiên, ước vọng này đã chấm dứt chỉ vì một trận chính biến cung đình.

Thật ra thì cũng không có gì là to tát, chẳng qua là người mưu phản thôi ấy mà, rất nhanh sau đó đã bị Trọng phụ áp chế rồi. Song, Tuế Tuế khi đó mới mười bốn tuổi thì lại cho rằng, muốn bảo vệ mẹ ruột, bảo vệ ta, bảo vệ người nhà thì phải làm quan, phải nắm trong tay binh quyền.

Hai năm sau, y gia nhập cấm quân, bắt đầu từ một hộ vệ nhỏ nhoi cho đến khi trở thành thống lĩnh.

Chính vì chuyện này, nghĩa phụ đã phải sử dụng gia pháp với y.

Bình thường ngoài việc chưa từng nhìn ta bằng một vẻ mặt hòa nhã ra thì nghĩa phụ đối với ai cũng rất ôn hòa, dịu dàng, từ đầu đến chân ông đều tỏa ra khí chất thanh tao văn nhã. Đặc biệt là với người nhà, ông lại càng mong sao lúc nào cũng có thể nâng niu trong lòng bàn tay để mà thương yêu, bảo vệ. Trong mười sáu năm nay chưa bao giờ nghĩa phụ nói chuyện lớn tiếng hay đụng đến hai đứa con này dù chỉ một sợi lông tơ. Cho dù khi Nguyệt Nguyệt quyết tâm phải làm Hoàng hậu của ta cho bằng được, nghĩa phụ cũng chỉ bắt lực thờ dài, sau đó để mặc cho nàng thích làm gì thì làm.

Vậy mà, quyết định này của Tuế Tuế lại khiến cho ông nổi giận lôi đình.

8.

Nghe nói, những người tính tình hiền hòa một khi nổi giận lên sẽ rất đáng sợ, ta hoàn toàn tin tưởng vào điều này.

Ngày đó, ban đầu nghĩa phụ mắng Tuế Tuế một trận, sau đó bắt phạt quỳ, cuối cùng ông đã dùng đến cây roi mây mà rất nhiều năm rồi vẫn chưa từng động đến.

Cánh cửa từ đường mở rộng, ta, mẹ nuôi, Nguyệt Nguyệt, Trọng phụ, sư phụ và rất nhiều người nữa đều đứng ở bên ngoài, nhưng lại không có một ai

bước lên khuyên giải.

Chúng ta nhìn Tuế Tuế thẳng vai quỳ trước bài vị của tổ tiên, lưng áo từ màu trắng dần dần biến thành màu đỏ. Y không hề rên lên một tiếng, nghĩa phụ cũng không nói chuyện, chỉ liên tục vung gia pháp lên cho đến khi nó gãy thành hai đoạn.

Sau đó, Trọng phụ mới nói với nghĩa phụ: “Có ta ở đây, huynh yên tâm”.

Nghĩa phụ lại nắm tay mẹ nuôi nói: “Xin lỗi”.

Tuế Tuế loạng choạng xoay người lại, đập đầu ba cái thật mạnh.

Tiểu tử này rất có khí phách, cho dù có ngất đi cũng không rên lên tiếng nào.

Tiểu tử này rất ngoan cố, những chuyện y đã quyết, tuyệt đối sẽ không hối hận.

Tiểu tử này phản bội lại gia tộc, phụ lòng kỳ vọng của cha mẹ, từ bỏ con đường rộng rãi bằng phẳng, mà lại dùng con đường đầy rẫy khó khăn, gian truân gập ghềnh mình đã chọn, dùng chính cách thức của mình để bảo vệ người nhà, còn cả ta nữa.

Liên hôn cùng với hoàng tộc, nếu không có thế lực trong triều chống lưng, chỉ cần sợ ý một chút, rất dễ mang tai họa sát thân. Tuế Tuế hiểu, nghĩa phụ càng hiểu, nhưng ông không nhẫn tâm nhìn thấy con trai mình phải gánh vác hết tất cả. Tuế Tuế biết, mọi người chúng ta đều biết.

Thế nhưng, tiểu tử này ôn hòa như nước, lại cũng ương ngạnh như con lửa.

Có lẽ, bởi vì hiểu được, bởi vì biết rõ, nên mới không còn lựa chọn nào khác.

Nói tóm lại là chuyện này đã ngã ngũ như vậy đây. Chỉ có điều sau đó mỗi khi nghĩa phụ nhìn thấy ta, cái vẻ mặt tức giận tột cùng như thể nhìn thấy kẻ thù này quả thực giống hệt như ta đã đánh con trai ông vậy. Có lẽ nếu không để cho ông ấy báo thù thì cả đời ta đừng hòng sống yên.

Hay là, ta cứ để cho ông ấy đánh một trận nhĩ?

Ta đang suy ngẫm đến tính khả thi của phương án này liền nghe nghĩa phụ nói một câu: “Người hãy để lại một đạo thánh chỉ đi, nếu người bằng hà, con gái ta có thể tái giá”.

Bố nghĩa phụ, con vẫn còn chưa xuất chinh mà sao người lại nỡ nói với con như vậy chứ...

9.

Kinh đô là nơi các văn nhân, nho sĩ tề tựu, trong triều càng không thiếu những bậc anh tài văn hoa xuất chúng, nhưng ta thật rất hiếm khi nhìn thấy người nào có thể phân cao thấp với nghĩa phụ, cho dù là phong thái nho nhã điềm đạm của người có học hay là tài năng hạ bút thành văn, xuất khẩu thành thơ.

Mà Tuế Tuế hiển nhiên đã kế thừa được điểm này của ông, thêm vào đó là nền tảng võ công tập từ khi còn bé cùng với sự tôi luyện trong hai năm nay ở quân doanh, trong sự phong lưu tao nhã hòa lẫn mấy phần hiện ngang dũng mãnh, quả thật đã cướp đi trái tim không biết bao nhiêu cô nương rồi.

Đôi huynh muội song sinh Tuế Tuế và Nguyệt Nguyệt này, trước lúc mười tuổi từ diện mạo cho đến dáng người gần như đều giống hệt như đúc ra từ một khuôn vậ. Nhưng sau đó, Tuế Tuế bắt đầu lớn phồng lên rất nhanh, khung xương cũng dần dần to ra. Vài năm qua đi, y đã cao hơn Nguyệt Nguyệt nửa cái đầu, y có thể từ trên cao nhìn xuống, thờ dài vỗ vỗ đỉnh đầu của đứa muội muội vẫn còn tiếp tục bắt nạt y không hề biết chùn tay.

Còn về diện mạo của hai người, nói sao đây nhĩ, dù sao đi nữa ta vẫn luôn cảm thấy ngũ quan của Tuế Tuế trông tinh tế hơn, đẹp hơn một chút. Đương nhiên, mấy suy nghĩ như vậy nhất thiết không được để lộ ra ngoài.

Còn nhớ khoảng vào năm ta bảy tám tuổi, có một lần ta khen Tuế Tuế rất đẹp, trẻ con mà, nghĩ gì nói nấy, ta thật sự cảm thấy so với đám đại thần, thái giám gì gì đó mà ta đã từng gặp, Tuế Tuế đẹp hơn rất nhiều, rất nhiều.

Nào ngờ vừa mới nói dứt lời, nghĩa phụ đã nhào tới ôm vội lấy Tuế Tuế rồi co giò chạy mất, cứ làm như ta sẽ biến thành hổ ăn thịt con trai của ông ấy không bằng.

Sau đó, cuối cùng ta cũng hiểu, không phải ông sợ ta biến thành hổ, mà sợ ta biến thành sắc lang (*).

(*) Sắc lang: Yêu râu xanh.

Đúng là oan cho ta quá đi! Bởi lẽ cho dù ta có nổi lên tà tâm gì với Tuế Tuế đi chăng nữa thì cũng chỉ dám nghĩ mà không dám làm, nghĩa phụ thật chẳng hề hiểu gì về quyết tâm và tác phong dứt khoát không niệm đến thân tình của con gái người trong việc bảo vệ chủ quyền đối với long căn mà...

10.

Sau khi thương nghị với nghĩa phụ xong, ta vội bước đến bên một rặng trúc xanh thì thấy Tuế Tuế vội vàng chạy tới.

Chắc y vừa mới thao luyện ở trong ngự lâm quân về, bộ áo giáp mỏng màu trắng mặc trên người vẫn chưa kịp cởi xuống, trong lúc y bước nhanh, nó va

chạm với thanh kiếm đeo bên hông phát ra những tiếng leng keng nhỏ.

Y trông thấy ta mà dường như lại không hề cảm thấy ngạc nhiên, chỉ cung kính hành lễ theo kiểu võ tướng.

Ta bắt đầu đi tiếp nhận.

Từ khi biết nói, Nguyệt Nguyệt vẫn luôn gọi ta là “Úc ca ca”, nhiều năm như vậy rồi chưa từng thay đổi. Còn Tuế Tuế thì ban đầu gọi ta là “Nghĩa huynh” trong mấy năm, sau khi làm thư đông của ta liền đổi lại là “Hoàng thượng”, về sau vào triều làm quan thì cho dù ở trước mặt hay sau lưng y đều làm hết bốn phận của một thần tử.

Nguyệt Nguyệt vẫn luôn bảo y cổ hủ hết như một lão già, y lại chỉ mỉm cười chứ không hề biện bạch.

Ta biết, y sợ bị người ta nói rằng, ý là bằng hữu từ nhỏ của ta liền đặc ý kiêu ngạo, cũng sợ lỡ như đi sai một bước nào sẽ bị những kẻ có ý đồ xấu bắt được sơ hở rồi nhân đó gây bất lợi cho Trọng phụ và Tiêu gia.

Suy nghĩ của y, ta đều hiểu được, ta chỉ hy vọng rằng trong vô số những lần khoản đó của y không hề có “gần vua như gần hổ”, như vậy đã đủ lắm rồi.

“Đệ vội vàng chạy về như vậy là để tìm ta sao?”

“Khỏi bẩm Hoàng thượng, chính phải.”

“Trọng phụ đã nói với đệ rồi?”

“Thần không tán thành việc Hoàng thượng ngự giá thân chinh.”

“Đệ nên hiểu rằng, vì lý do gì mà ta làm như vậy.”

“Thần hiểu.”

“Tuy ta đã tự mình chấp chính nhiều năm, nhưng đám lão thần từ đó lại vẫn cứ xem ta như một đứa trẻ đang khoa tay múa chân. Trận chiến này đến đúng lúc, vừa có thể dùng chiến tích để bịt miệng họ lại, vừa có thể bồi dưỡng thế lực của ta trong quân đội, tại sao đệ phải phản đối chứ?”

“Về công, trận chiến này vô cùng nguy hiểm. Về tư, thần không muốn để cho mọi người phải lo lắng.”

“Nếu là trận chiến dễ đánh thì việc gì ta phải đích thân ra trận? Còn về Nguyệt Nguyệt, ta không định nói cho mọi người chuyện này, cho nên mới phải nhờ Minh chủ của Huyết Ngọc Minh dạy cho mọi người một bộ chương pháp, để tạm thời giữ chân mọi người ở lại tông đồ, không biết đến thế sự.”

“Thì ra Hoàng thượng đã an bài ổn thỏa tất cả mọi thứ rồi, có điều, thần vẫn không tán thành.”

“Lý do?”

“Thần vẫn không muốn để cho tương lai của mọi người có chút bất trắc gì cả.”

“Đệ cho rằng ta sẽ thua à?”

“Hoàng thượng tuy rằng anh minh thần võ, thế nhưng trong chiến tranh, chúng ta không thể đoán trước được điều gì.”

“Lẽ nào, đệ muốn để cho Trọng phụ tuổi đã ngũ tuần phải xuất chinh sao?”

“Không, thần xin Hoàng thượng ra lệnh, trận chiến này, do thần làm thống soái.”

11.

Hai tháng trước, Tuế Tuế vừa tròn mười tám tuổi, vẫn còn chưa Gia Quan (*).

(*) Gia Quan: Hay còn gọi là Lễ Gia Quan hoặc là Lễ Đội Mũ. Thời cổ đại Trung Quốc, con trai cứ đến hai mươi tuổi sẽ tiến hành nghi lễ đội mũ để chứng tỏ đã đến tuổi trưởng thành.

Tuy rằng phong thái rất chín chắn điềm tĩnh, nhưng trên khuôn mặt vẫn còn một chút nét trẻ con khó mà che giấu được, loáng thoáng còn có thể thấy được hình bóng của đứa trẻ năm đó ôm lấy bắp đùi của ta, dùng hết sức kéo về phía mình.

Còn trẻ như vậy mà được làm thống lĩnh cấm quân đã là tiền lệ chưa từng có trong lịch sử, nếu còn làm thống soái ba quân thì chỉ sợ rằng sẽ khiến cho cảm của biết bao nhiêu người rơi vỡ đây.

Ta bước đến trước một cây trúc, khoanh tay dựa vào nó. Thân trúc bị ta uốn cong, bèn bung lên lại, thân thể ta liền cứ thế lắc lư theo mỗi lần nó cong vào lại rồi duỗi ra.

Cho dù ở trước mặt ta, y có muốn tuân thủ những lễ nghi nào đi chăng nữa thì ta vẫn bỏ đi tất cả sự đề phòng, cứ làm một vị huynh trưởng cả lo phát

phor, không nghiêm chỉnh như vậy.

“Đệ cũng đã nói rồi còn gì, trên chiến trường bất kỳ biến cố gì cũng có thể xảy ra, ta làm sao có thể để cho đệ mạo hiểm thay mình? Lỡ như đệ có chuyện gì bất trắc, đừng nói đến phản ứng của mẹ nuôi và nghĩa phụ, chỉ mình nha đầu Nguyệt Nguyệt cũng đủ để nuốt sống ta, ngay cả mẫu xương vụn cũng không chịu nhỏ ra ấy chứ.”

“Hưởng bổng lộc của vua, phải giúp vua phân ưu. Là một thần tử, vốn nên vì quốc gia mà cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi...”

Ta thờ dài, cắt ngang lời y: “Đệ mà còn nói với ta những lời vô nghĩa này thì ta không rảnh mà tiếp ngươi đâu nhé. Nghĩa phụ vừa nãy đã chịu nói ra mấy con đường chạy thương bí mật để ta vận chuyển binh lực, ta còn đang vội trở về thương nghị với chư vị tướng quân đây này”.

Tuế Tuế ngừng một chút, y vẫn luôn cúi đầu, lúc này bỗng đứng ngẩng lên, dáng người cao thẳng tựa như cây tùng, cây bách, trên gương mặt đã bớt đi vài phần dè dặt, kính cẩn, thay vào đó là sự ngạo nghễ thách thức mà chỉ có ở trước mặt ta thỉnh thoảng y mới để lộ ra:

“Nếu người ngự giá thân chinh, chúng tướng sĩ sẽ mang tâm lý chỉ mong không xảy ra sơ sót gì chứ không mong lập được chiến công, chỉ mong tạm thời đánh lui quân địch chứ không mong đánh cho chúng hoàn toàn tan tác. Giặc Nhung Địch lần này xâm phạm nước ta, tuy rằng là hành động đã dày công trù tính nhiều năm quyết không thắng không lui binh, nhưng, thần chắc chắn có thể tiêu diệt quân chủ lực của chúng, cướp quốc thổ của chúng, vĩnh viễn trừ đi mối họa chiến tranh cho vùng Tây Bắc nước ta, giúp cho bá tánh tại vùng biên cương có thể an cư lạc nghiệp ít nhất trong ba mươi năm

Trong quân doanh đa số là bộ hạ cũ của Ngụy bá bá, mà thần lại là đệ tử chân truyền của người, họ nhất định sẽ tận lực tương trợ. Trong trận chiến lần này, chúng ta có thể nhân cơ hội huy động hết sức mạnh của cả nước, mở rộng chiến tuyến hơn, như vậy cùng với việc giành được thắng lợi, thần cũng có thể giúp Hoàng thượng tuyển chọn nhân tài. Ngoài ra, có Hoàng thượng trấn thủ trong Kinh thành, công việc hậu cần, tiếp viện mới có được sự bảo đảm lớn nhất, giảm bớt được nỗi lo về sau của các tướng sĩ nơi sa trường. Thần tin rằng qua trận chiến này, trong triều chắc chắn sẽ không còn ai dám xem nhẹ Hoàng thượng nữa!”.

Những lời này, vang dội mà mạnh mẽ. Đây mới là vị thống lĩnh trẻ tuổi sẽ khiến cho mười vạn binh sĩ tinh nhuệ nhất nước trong quân đội hết lòng ủng hộ.

Trong lòng ta thật sự bị rung động, yên lặng một lúc lâu, sau cùng y đứng thẳng người dậy.

“Xem ra đệ đã bàn bạc với Trọng phụ cả rồi mới đi tìm ta.”

“Thần đã cùng Ngụy bá bá cân nhắc toàn bộ kế hoạch rồi.”

“Nói như vậy, ta không đồng ý cũng không được rồi nhỉ?”

Tuế Tuế nghiêm mặt, nén cười: “Sợ là không được rồi”.

Ta hừ lên một tiếng: “Đệ phải biết là ta đã chờ mong được dùng đao thật, thương thật xông pha chiến trường giết giặc bao nhiêu năm rồi không?”.

Y ngược mắt nhìn ta: “Cho dù Hoàng thượng có xuất chinh, thì nhất định cũng chẳng thể nào đụng đến bất kỳ đao thương nào được đâu”.

Ta buồn nẫu ruột.

Chắc hẳn là y muốn an ủi ta, thế nên mới thành khẩn kiến nghị: “Nếu như Hoàng thượng thật sự cảm thấy ngựa tay thì có thể đi tìm Nguyệt Nguyệt”.

Ta xua tay lia lịa: “Ta chỉ ngựa tay thôi, đâu phải ngựa da!”.

Cười nói mấy câu, ta lại hỏi: “Năm chắc mấy phần thắng?”.

“Bảy phần. Còn lại thì phải dựa vào ý trời.”

“Thế thì đệ và ta sẽ cùng hợp lực, hãy để cho ông trời cũng đứng về phía chúng ta!”

Tuế Tuế chậm chậm gật đầu, rồi cùng ta đập tay lập lời thề. Y cười, rất hiếm khi bắt gặp được nụ cười rạng rỡ như vậy trên khuôn mặt y.

Ta không biết, đây là do cuối cùng y cũng đã thực hiện được ước vọng chinh chiến xa trường, bảo vệ đất nước cùng bách tính. Hay là chỉ đơn thuần vì y có thể khiến cho người nam nhân mà muội muội y yêu tránh xa khỏi hiểm cảnh được tạo thành từ máu và lửa kia nữa.

12.

Ngày đại quân xuất phát, bầu trời quang đãng ngàn dặm.

Ta tự tay dìu Tuế Tuế trong bộ bạch bào bạch giáp lên trên lưng ngựa, khẽ nói với y: “Ngày đệ khai hoàn cũng là lúc trở thành đại cữu tử của ta”.

Y sững sờ, sau đó nhẹ nhàng đám một quyền lên hõm vai ta: “Chúng ngựa tay của huynh đến khi đệ về sẽ trị sau”.

“Đến khi đó, chúng ta nhất định phải uống say một trận cho ra trò.”

“Đánh một trận nữa chứ!”

Y cười sáng khoái rồi thúc ngựa.

Mũi kiếm chỉ đến đâu, ai dám bắt tuân. Thét lên một tiếng khiến ba quân tan tác, nam nhi là phải như vậy.

Lá cờ soái thù chữ “Tiêu” thật lớn dần dần biến mất khỏi tầm mắt ta, khi ta nhìn thấy lại, đã là mùa đông của hai năm sau.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Ngoại truyện: Chiến Phong

Type: Xe

1.

Ta tên là Chiến Phong, giống đực, thuộc loài sói tuyết.

Sau khi chủ nhân cứu ta khỏi miệng gấu, ta vẫn luôn đi theo bên cạnh người. Chóp mắt đã ba năm, ta từ một chú sói con bé tí xíu đã trở thành một con sói trắng uy phong bất khả xâm phạm. Nếu để ta gặp lại con gấu ngu đần xui xẻo năm đó, ta nhất định sẽ cắn la gan gấu của nó ra rồi nhấm nháp.

Chủ nhân là đại nguyên soái thống lĩnh binh mã quân đội, ta thường cùng người ra chiến trường. So sánh với đám nam nhân thô kệch dẫn binh đánh trận kia, chủ nhật ta quả thật giống hệt như đứa trẻ yếu đuối vất mũi chưa sạch.

Loài sói chúng ta cùng loài chó có sự khác nhau rất lớn về bản chất, chúng ta sẽ chẳng bao giờ vì báo ân cứu mạng hay là thưởng cho chút cơm ăn mà lác đầu vẫy đuôi, trung thành đến chết.

Thân là một con sói tuyết có phẩm giá, có phong thái, có nguyên tắc, ta chỉ có thể phục tùng kẻ mạnh thực sự.

Ta thật sự rất khâm phục chủ nhân ta, là sự khâm phục xuất phát từ sâu trong đáy lòng, cho nên đương nhiên người không hề vô dụng gống vè bẻ ngoài đâu.

Lấy cái thí dụ đơn giản đi nhé, trong lúc hai quân giao chiến, mỗi công lao đều được lập do binh sĩ dùng đao thương liều mạng trên sa trường. Anh minh thần võ, đánh khắp thiên hạ không địch thủ như ta đây mà trong một trận chiến, nhiều nhất chỉ có thể cắn chết ba, bốn mươi tên giặc, mỗi lần còn khiến cho cả người toàn là mồ hôi, máu cùng bùn đất, vừa mệt vừa thôi.

Mà chủ nhân của ta thì lúc nào cũng thoải mái ngồi trong đại trường, tùy tiện hạ vài mệnh lệnh, ngay cả áo giáp cũng rất ít khi mặc.

Đánh qua nhiều trận chiến như vậy rồi mà những người may mắn chết dưới kiếm của người chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, trong trí nhớ của ta thì đó toàn là những tên tướng quân võ công cao cường nhất, cơ mưu nhất, giảo hoạt nhất, khó đối phó nhất trong quân địch.

Nhưng nếu những oan hồn chết trận đó mà muốn tìm người đòi mạng thì chắc rằng phải xếp hàng trước cổng nhà chủ nhân cho đến khi hạn không thể chết đi lần nữa...

Đương nhiên, chủ nhân khiến cho ta tâm phục, khẩu phục không phải chỉ ở mỗi một điểm là có thể thao túng mấy trăm mạng người trong tay thôi đâu...

2.

Bởi vì từ nhỏ ta đã phải tách rời khỏi bầy đàn, sống chung với con người, nên ta vẫn thường cảm thấy cô đơn.

Tuy ta có thể hiểu tiếng người, nhưng lại không biết nói, những lúc tâm trạng sa sút, muốn tìm một ai đó để nói chuyện cũng không được, ta thật sự rất buồn.

Ta cứ phải cô đơn như vậy một thời gian rất lâu, sau đó có một ngày ta đi dạo một mình ở bên ngoài quân doanh, từ đằng xa đã nhìn thấy một bóng dáng màu trắng, tứ chi chạm đất, cái đuôi lớn buồn thong, nó còn chạy rất nhanh, trông loáng thoáng thì cũng có vài phần giống với ta.

Ta cứ nghĩ là do ông trời thương tình, cuối cùng cũng gửi một đồng bào tới cho ta, bèn vui mừng khôn xiết, co giò đuổi theo.

Nhưng tới khi vắt và lăm mới đuổi đến nơi, mới phát hiện ra đối phương vốn không phải là sói, mà là chó săn, lược bỏ đi một từ đứng sau chính là chó, tuy thuộc cùng một họ với ta, nhưng suy cho cùng vẫn có những sự khác biệt không thể vượt qua.

Ta cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, im lặng không lên tiếng, đúng vậy, “Nàng”.

Thân hình kiện mỹ, tứ chi thon dài, đôi mắt xinh đẹp, móng vuốt sắc nhọn, chỗ nào cũng đang toát ra một cách rõ rệt sức hút khác tính trời ban của nàng, máu sói trong người ta sôi lên sùng sục, trái tim sói thì đập thành thịch như tiếng sấm rền.

Khoảnh khắc đó, ta ngỡ ngàng, dần vật, đau khổ.

Nhưng, một khắc sau, ta liền thông suốt hơn, hiểu rõ hơn, thoải mái hơn.

Nếu trong lúc cuộc đời ta đang tối tăm u ám mà ông trời đã gửi nàng tới cho ta, như vậy có nghĩa là nhân duyên trời định rồi còn gì. Ta quyết định bỏ qua vấn đề về chủng tộc cùng cái nhìn phiến diện của thế tục, dùng cảm cùng nàng bên nhau, làm một đôi thân tiên duyên lữ, tiểu ngạo giang hồ. Ta tin rằng chủ nhân nhất định sẽ chấp nhận nàng, cũng sẽ chúc phúc cho chúng ta.

Thế là ta bèn đi về phía nàng, nhìn nàng bằng ánh mắt chan chứa tình cảm, vừa há mồm định bày tỏ tình yêu dạt dào thì nào ngờ nàng lại phi thân bỏ nhào về phía ta, răng nanh xinh đẹp cắn mạnh vào phần cổ yếu ớt của ta.

Quả thực là vừa lạnh lùng vừa chuẩn xác vừa mạnh mẽ, như thể giữa ta với nàng có mối thù diệt môn, đào mộ tổ không bằng...

Ta đau đến mức tứ chi co rút, nản lòng thoái chí nhắm mắt chờ đợi cái chết.

Đương nhiên, ta không thể chết được.

Chủ nhân thấy ta mãi vẫn chưa trở về bèn cưỡi ngựa đi tìm, đuổi nàng chạy rồi cứu ta.

Sau khi vết thương khỏi, ta đã buồn bã ủ ê trong một thời gian dài, cảm thấy sống chẳng có gì vui, chết cũng chẳng có gì đáng sợ cả.

Hỏi thế gian tình là gì, mà khiến cho sói phải lòng chó...

Nếu không phải chủ nhân đã dùng hành động cụ thể để khiến cho ta hiểu được, là một nam nhi đích thực thì không nên vì nhi nữ tư tình mà đời sống, đời chết, chắc rằng ta vẫn cứ mãi suy sụp chán chường thế này, cuối cùng trở thành một con tiểu bạch lang văn nhả...

3.

Bởi vì bị thương, còn thêm cả thất tình, cho nên ta đã bỏ lỡ một trận chiến rất quan trọng.

Đại quân xuất phát, chủ nhân để ta ở lại nơi đóng quân tại hậu phương. Cách nơi đóng quân không xa có một thôn trang nhỏ, những lúc ta quá mức buồn chán sẽ đi dạo một vòng quanh thôn để điều võ dương oai, dọa nạt thôn dân, trả thù đời.

Cứ trải qua những ngày tháng chán chường như vậy khoảng ba tháng, trong lúc ta lại muốn đối địch với đời lần nữa thì lại vô tình gặp được chủ nhân đã rời khỏi đại quân và một người giống cái ở đó.

ở trong mắt ta, con người đều giống như nhau, cùng lắm chỉ có sự khác biệt giữa đực và cái. Loài sói chúng ta sẽ không bao giờ vì vẻ ngoài của lớp da trần tục mà nảy sinh cảm giác yêu ghét đối với con người, chúng ta chú trọng cái ở bên trong, là về mặt tinh thần, cho nên nếu xét ở điểm này, sói chúng ta mạnh hơn con người nhiều lắm.

Hai người họ đều ăn mặc như thôn dân bình thường, sống trong một căn nhà tranh, thoạt trông có vẻ như đã ở đây được mấy ngày rồi.

Nhìn thấy ta, chủ nhân lại chẳng hề tỏ ra ngạc nhiên, vẫn tươi cười hớn hở nói với người giống cái đứng bên cạnh: “A Diên, đây là Chiến Phong.”

Người giống cái kia lạnh lùng đi lại gần, quan sát ta một phen rồi lạnh nhạt nói: “Ta nhận ra ngươi, chính là tia chớp trắng đã cắn chết rất nhiều huynh đệ của chúng ta.”

Từ câu nói này có thể đưa ra hai kết luận, thứ nhất, ta rất có tiếng, hơn nữa còn có cả biệt hiệu, thứ hai, cô ta là người của quân địch.

Có điều, ta hoàn toàn không có địch ý với cô ta, ngoài bởi vì trên người cô ta lúc này không có chút sát khí nào ra, thì còn bởi vì vừa nhìn ta đã biết cô ta chính là một kẻ mạnh thật sự, đủ để khiến cho ta cam tâm tình nguyện tôn kính và khuất phục.

Đương nhiên vẫn còn một nguyên nhân quan trọng nhất nữa, đó chính là cô ta và chủ nhân đã phải lòng nhau rồi.

Chủ nhân thích, vậy thì ta không ghét.

Ba chúng ta sống trong căn nhà nọ ba ngày, ta và cô ta chung sống khá hòa hợp, chủ nhân với cô ta chung sống cũng khá hòa hợp. Ý của câu này nghĩa là, cô ta chung sống với ta như thế nào thì cũng chung sống với chủ nhân như thế đó. Nói rõ hơn một chút nữa, cho dù giữa người và sói hay là giữa người và người đều không xảy ra gian tình gì hết.

Haizz, từ sau khi bị tổn thương tình cảm, hình như ta càng lúc càng thô tục...

4.

Ba ngày sau, người giống cái bỏ đi, chủ nhân dẫn ta trở về quân doanh.

Mấy tướng lĩnh dẫn binh đánh trận vừa nhìn thấy chủ nhân liền như thể thấy Phật tổ hiển linh, tranh nhau đâm ngực giậm chân, nước mắt đầm đìa, cảm tạ ông trời mở lòng từ bi. Nhất là Tứ Muội, hết như đứa trẻ con thấy mẹ, nhào tới ôm lấy chủ nhân gào khóc đến mức mặt mày lem luốc hết cả...

Mấy ngày sau, chủ nhân lại đột nhiên không thấy đâu nữa, nửa ngày sau, Tứ Muội và một vị tướng quân cũng dẫn theo một đội tinh binh chạy đi, chỉ để lại một mình ta trong đại trướng, nhăm nháp sự cô đơn và quạnh quẽ, buồn bã sầu thương.

Ta cứ ngẩn ngơ ra như vậy không biết trong bao nhiêu lần, Tứ Muội và chủ nhân đã quay trở lại.

Nói cho chính xác thì chỉ có hai người họ quay trở lại mà thôi. Một người bị thương nhẹ, một người trọng thương.

Trải qua nhiều trận chiến như vậy, không phải ta chưa từng nhìn thấy chủ nhân bị thương, nhưng bị thương đến mức này thì là lần đầu tiên.

Nói ngắn gọn, trông người giống hết như vừa vớt ra từ trong đầm máu vậy, ngoài chút hơi tàn còn sót lại mà bất cứ lúc nào cũng có thể vụt tắt kia, chủ nhân cứ tựa như người đã chết.

Quân y bận rộn rờn rã mấy ngày trời, cuối cùng mới có thể giữ lại được chút hơi tàn kia, rồi lại phải mất thêm một thời gian nữa, sau cùng đã may mắn cứu được tính mạng của người.

Khi chủ nhân tỉnh lại, Tứ Muội lại ôm lấy người khóc như một chú mèo lem luốc vậy. Ta cũng muốn làm một chú mèo lem luốc nhưng đáng tiếc, ta không có nước mắt.

5.

Ta đã từng nói rồi, loài sói chúng ta nhìn thấu được bản chất thật sự xuyên qua lớp vỏ bọc bên ngoài, cho nên ta có thể chỉ cần liếc mắt đã biết được cảm xúc hi vọng ai lạc của một người, mà không bị đánh lạc hướng bởi sự giả vờ ngoài mặt.

Sau khi vết thương của chủ nhân lành lại, tuy vẫn tỏ ra như là một thanh niên đơn thuần, vô lo vô nghĩ, hay tươi cười như trước đây, nhưng ta biết, những điều này chỉ tựa như lớp phù vân nguy tạo nên cảnh thái bình giả dối mà thôi.

Lấy một thí dụ, ta là loài động vật quen hoạt động về đêm, càng về đêm ta lại càng tỉnh táo. Sau khi chủ nhân bị thương, ngoài những lúc hôn mê ra, người cũng trở nên giống hết như ta, thường thường đến hơn nửa đêm vẫn chưa ngủ được.

Biểu hiện cụ thể chính là, chủ nhân ta nằm bất động trên giường, hơi thở đều đặn tựa như đang ngủ sau, kỳ thực hai mắt đang mở to.

Giả vờ ngủ vì không muốn để cho những người xung quanh phải lo lắng, còn mở mắt là vì không ngủ được.

Có hai nguyên do khiến người không ngủ được: Thứ nhất, trong lòng có tâm sự; thứ hai, quá sức đau đớn.

Tâm sự trong lòng người đa phần có liên quan đến người giống cái đột nhiên xuất hiện rồi lại thành linh biến mất kia, mà cơn đau trên người thì ta cũng chẳng rõ rốt cuộc là vì chuyện gì.

Quân y nói, vết thương của chủ nhân đã hoàn toàn khỏi hẳn rồi, nhưng ta rõ ràng thấy được mỗi đêm người đều bị giày vò đến mức không thể ngủ yên.

Sau đó có một đêm, chủ nhân bỗng nhiên ngồi dậy rồi bắt đầu luyện công. Khi trời gần sáng, lại bắt đầu phun ra từng búng máu lớn, kể từ đó người đã không thể đứng dậy được nữa.

Chủ nhân nói với quân , có lẽ là bởi vì người đã từng rơi xuống sông băng, bị hàn khí xâm nhập vào cơ thể.

Chỉ có ta mới biết, đó là lời nói dối.

Lúc đó khi chủ nhân thổ huyết, ta sợ đến mức tứ chi nhũn cả ra, người bèn cố gượng dậy an ủi ta... chủ nhân lúc nào cũng vậy, cho dù bản thân mình có thể nào đi chăng nữa cũng không muốn thấy bất kỳ sinh vật sống nào ở xung quanh mình phải khó chịu.

Khi ấy người nói: “Chiến Phong đừng sợ, ta sẽ không chết đâu, ít nhất bây giờ ta không thể chết được. Quân địch còn chưa lui, biên cương còn chưa yên, ơn của phụ mẫu còn chưa trả... còn nữa mối thù của họ... Cho nên, ta sẽ sống tiếp, dù có khó khăn đến mức nào, ta cũng nhất định phải sống...”

Họ, chắc là chỉ vị tướng quân và các binh sĩ đã cùng với Tứ Muội chạy ra ngoài khi đó.

Chủ nhân đích thực đã trúng độc, người đã âm thầm ép toàn bộ chất độc xuống phần chân.

Sau đó, liền nói dối, vờ rằng trong người mình chẳng qua còn sót chút hàn độc, tĩnh dưỡng một thời gian sẽ khỏe lại.

Từ đó, chủ nhân ngồi trên xe lăn chỉ huy đại quân đánh thắng vào doanh trại của địch, khai hoàn hồi triều.

Người vẫn luôn làm ra vẻ dửng dưng, hài lòng với những gì mình đã có, nhưng ta biết, người đã không còn nở nụ cười vui vẻ thật sự nữa.

Người giống cái tên là A Diên đó, cũng không còn xuất hiện.

Chủ nhân thích cô ta, chắc chắn cô ta cũng là người làm chủ nhân bị thương, vậy mà chủ nhân lại không vì thế mà chán nản ủ dột, than thân trách phận, tự khinh thường bản thân mình rồi rơi vào sự bị thương không cách nào thoát ra được.

Đây chính là phẩm chất tốt đẹp của một nam nhi kiên cường, có trách nhiệm, ta phải học tập theo.

Nhưng, cũng chính bởi vì trách nhiệm, cũng vì kiên cường, chủ nhân mới phải sống một cách khổ cực như vậy.

Chủ nhân rất thích ăn mướp đắng, ta nhớ phụ thân của chủ nhân đã từng nói như thế này: “Khi cắt mướp đắng, tuyệt đối không được để cho mùi mướp đắng lây sang những loại rau khác. Cho nên, những người thích ăn mướp đắng, thà rằng tự mình chịu khổ cũng không làm khổ người khác.”

Ta thấy, đây chính là điều mà người ta vẫn thường nói “hiếu con không ai bằng cha”.

6.

Sau khi thiên hạ thái bình, ta cùng chủ nhân tới Khôn Thành tỉnh dưỡng.

Tại đây, lại gặp phải một người giống cái nữa, chủ nhân gọi nàng ta là “Hạ Hạ”.

Có thể dễ dàng nhận thấy người giống cái này hiển nhiên không hề có chút biểu hiện nào của kẻ mạnh cả, cho nên ta chẳng tôn trọng, cũng chẳng phục nàng ta, chỉ là một cảm giác thích rất đơn thuần thôi, dựa vào giác quan thứ sáu của ta.

Bạn đang đọc truyện *Cặp Đôi Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Ngoại truyện Vô dụng

Type: Xe

1.

Cha ta là tiên sinh dạy học, ông mở trường tư ở trong một thị trấn nhỏ, sống an phận thủ thường, chăm chỉ dạy dỗ học trò. Mẫu thân ta đã mất từ lâu, chỉ còn hai cha con ta sống nương tựa vào nhau.

Năm ta mười ba tuổi, ác bá trấn trên ngấm trúng miếng đất xây trường tư, muốn ép cha ta bán lại với giá thấp, cha không chịu, gã bèn cấu kết với quan phủ, tùy tiện đổ một tội danh lên đầu ông, tống ông vào ngục.

Ít lâu sau, cha đã bị chúng hành hạ chết trong ngục, trường tư cũng bị đập bỏ, ác bá cướp ta về làm tiểu thiếp thứ chín của gã, đêm động phòng ta dùng một cây kéo đã được giấu kín đâm tên cầm thú đó bị thương rồi liều mạng bỏ trốn ra ngoài.

Năm đó trời đổ tuyết rất lớn, trời lạnh, đất đóng băng, khắp nơi đều bị tuyết trắng xóa phủ kín.

Ta trốn vào trong núi, vừa lạnh vừa đói, ta nghĩ, có lẽ ta sẽ nhanh chóng được gặp lại cha rồi. Lại nghĩ, thật đáng tiếc, nhất kéo kia mình đã đâm lệch mất, không giết được ác bá, báo thù cho cha, dù ta có chết cũng không thể nhắm mắt.

Đúng lúc ý thức của ta bắt đầu mờ hồ dần, bỗng có một người đi đến bên cạnh ta, cúi xuống bế ta lên.

Gắng gượng hết sức mở mắt ra, ta nhìn thấy một gương mặt lạnh băng, lạnh tựa như băng tuyết dưới mái hiên nhà vào mùa đông rét buốt. Nhưng vòng tay người nọ lại ấm áp lạ thường.

2.

Người đã cứu ta họ Tô, cũng là tiên sinh dạy học, có điều học đường của ngài rất lớn, cũng rất phong thái, học sinh ở đây đa phần đều là con cháu Bạch gia.

Bạch gia Mai Linh, gia tộc thần y.

Tô gia và Bạch gia đều là những gia tộc lớn, Bạch gia nhận lời nhờ cậy của Tô tiên sinh, giữ ta ở lại. Để báo đáp, ta bèn giúp đỡ làm một số việc vặt, mỗi khi rảnh rỗi, còn có thể nhận tiền học thêm một chút kiến thức đơn giản về y học.

Thình thoảng cũng gặp lại được vị ân nhân cứu mạng ta ngày đó, thế nhưng, dường như ngài đã hoàn toàn không còn nhớ ta nữa...

Cứ trải qua cuộc sống như vậy khoảng ba tháng, có một ngày, ta đang lén lút nấp ở một xó vắng vẻ điều chế thảo dược.

“Người dùng mấy loại thảo dược này để làm gì?”

Phía sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói, suýt chút nữa khiến cho mạch máu toàn thân ta đông cứng. Không cần quay đầu lại ta cũng biết đó là ai.

Ta không dám cử động, cũng không dám ho he tiếng nào, thân thể không kiềm chế được bắt đầu run lên cầm cập.

“Thảo dược dùng để cứu người, đây là đạo lý cơ bản nhất, lẽ nào không có ai dạy người như vậy sao?”

Trong giọng nói lạnh băng dường như không hề mang chút cảm xúc nào, nhưng ta lại có thể nghe ra được sự tức giận và sự khinh miệt rõ rệt. Trong lòng ta bỗng dưng cảm thấy nhói đau, cũng không biết lấy đâu ra dũng khí như vậy, ta nắm chặt bàn tay thành linh đứng bật dậy, xoay người lại, ngẩng đầu nhìn thẳng người nọ: “Không sai! Ta đang muốn chế độc dược, loại độc dược độc nhất độc nhất trên đời này, ta muốn độc chết bọn chúng, không chừa một ai, ta muốn báo thù cho cha!”

Ngài nhường mày, dường như hơi lấy làm ngạc nhiên, tỉ mỉ đánh giá ta một thoáng, trầm ngâm suy nghĩ rồi sau đó mới lạnh nhạt nói: “Báo thù, đâu cần thiết phải phiền phức như vậy.”

Hôm đó, Tô tiên sinh liền dắt ta trở lại thị trấn nhỏ kia, giết chết tên ác bá, đánh cho tên cầu quan thừa sống thiếu chết, sau đó thiêu rụi phủ đệ của hai tên đốn mạt đó.

Nhìn ngọn lửa cháy ngùn ngụt, ta đã mỉm cười.

Cha, người ở trên trời có linh thiêng, chắc hẳn sẽ rất vui nhỉ?

Còn nữa cha ơi, thì ra, ngài ấy vẫn nhớ con...

Tô tiên sinh đứng bên cạnh ta, nghiêng đầu nhìn ta, trầm mặc một lát, đột nhiên nói: “Sau này đừng có lúc nào cũng trưng ra vẻ mặt nhăn nhó như vậy nữa, nữ nhi phải hay cười mới đúng chứ.”

Bị đôi mắt trong suốt của ngài ấy nhìn chăm chú, ta bỗng dưng luống cuống tay chân, cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên, bèn cúi đầu nhỏ giọng đáp ứng: “Ta ... ta có răng nanh... cười lên trông không đẹp...”

“Ai nói thế? Phải có răng nanh thì cười lên mới đẹp chứ.”

Ta chưa từng trông thấy vẻ mặt ngài ấy nghiêm túc như vậy, dung mạo anh tuấn lạnh lùng như băng cũng bởi vì sự cố chấp này mà có thêm chút ấm áp, từ từ tan chảy.

Trái tim ta cứ đập thình thịch không ngừng, ta cắn môi, lấy hết can đảm hỏi: “Tô tiên sinh, sau này ta có thể đi theo ngài không... ý của ta là, ta đã từng học hành, cũng biết được chút chữ, có lẽ... có lẽ sẽ giúp đỡ được ở học đường...”

“Sao? Không muốn chế độc dược nữa à?”

Ta đỏ mặt, ngượng ngùng đáp: “Không chế nữa, tiên sinh nói rất đúng, thảo dược là dùng để cứu người, không phải để hại người.”

Tô tiên sinh cup mắt, sau đó quay sang nhìn phía chân trời xa xăm phản chiếu lên ánh hồng, giọng nói của ngài bỗng dưng trở nên rất nhẹ, ẩn chứa một chút dịu dàng, tựa như mặt nước ngày xuân soi bóng hoa lê, từng gợn sóng xao động tràn vào trong đáy lòng người ta: “Nếu chỉ vì vui đùa mà nghịch ngợm bày trò hại người khác một chút thì cũng chẳng sao.”

Nương theo ánh lửa, ta có thể nhìn thấy rõ ràng khóe mắt cong cong của ngày ấy, khóe môi hơi nhếch lên, ngài ấy đã nở một nụ cười rất gần gũi, rất đẹp.

Đây là... lần đầu tiên ta nhìn thấy ngài ấy cười.

3.

Từ đó về sau, ta bèn đi tới học đường Tô gia. Kiến thức căn bản về văn tự của ta cũng khá chắc, có thể dạy mấy đứa trẻ vừa nhập môn đọc Tam Tự Kinh, những lúc rảnh rỗi thì đi nghe Tô tiên sinh dạy học.

Học vấn của Tô tiên sinh rất uyên thâm, ngài giảng bài cũng rất thú vị. Chỉ có điều, hình như lúc nào ngài cũng tỏ vẻ lạnh lùng, không hề để lộ ra chút biểu cảm gì, các đệ tử ít nhiều gì đều cảm thấy hơi sợ ngài.

Bình thường, đám đệ tử này vẫn hay len lén nói với nhau, hình như từ khi Tô tiên sinh ra đời đã không biết cười rồi.

Mỗi lần nghe thấy những lời này ta đều thấy mừng thầm trong bụng.

Bởi vì, ta đã từng nhìn thấy Tô tiên sinh cười rồi.

Ngay cả mấy đệ tử chân truyền được Tô tiên sinh dạy dỗ đến bốn năm năm cũng chưa thấy ngài cười bao giờ cơ!

Chỉ có ta...

Nhưng ta sẽ chẳng nói chuyện này với ai cả đâu, đây là bí mật trong lòng ta. Giống như rượu ngon vậy, chôn dưới đất càng sâu, thời gian càng lâu thì mùi vị càng thơm càng nồng. Đến khi đêm khuya thanh vắng bên một mình nhâm nhi thưởng thức.

Nhưng, ta thật sự rất muốn có thể được Tô tiên sinh mỉm cười thêm một lần nữa.

Cho dù, không phải chỉ cười với một mình ta, chỉ cần ngài ấy bởi vì ta mà nở nụ cười, thế cũng được.

Thế là, ta bắt đầu xem đủ loại sách, tìm ở tông đó những câu chuyện hay những đoạn thú vị. Ta bắt đầu học cách nói đùa, thậm chí lén lút xuống núi theo những người mãi nghệ bên đường học diễn kịch hoạt kê(*)

(kịch hoạt kê: Loại hình ca kịch gây cười, phổ biến ở Thượng Hải và các khu vực xung quanh.)

Ta vốn rất hay dè dặt, hay xấu hổ, mỗi khi nói chuyện với người không quen thân ta liền bắt giác mặt đỏ tía tai, một lúc lâu vẫn chưa nói được câu nào hoàn chỉnh.

Nhưng vì Tô tiên sinh, ta đã cố gắng ép bản thân mình phải thay đổi.

Quá trình đó rất mệt, cũng rất cực khổ, nhưng ta lại vui lòng thay đổi.

Sau cùng, dần dần ta đã dám nói chuyện, cười đùa lớn tiếng trước mặt bọn đệ tử, dám nói xen vào, làm trò chọc cười một đám người xa lạ trước giờ chưa từng gặp mặt. Dần dần mọi người đã trở nên rất thích ta, gọi ta là “Quả vui vẻ (*),” còn tặng cho ta biệt danh “Quả Quả”. Về sau, chỉ cần ta mở miệng là có thể khiến cho tất cả mọi người cười ngặt nghẽo.

(Quả vui vẻ: Hình dung những người có thể đem lại niềm vui cho người khác.)

Song, ta vẫn chưa từng thấy lại được nụ cười của Tô tiên sinh.

Cho dù những người xung quanh đều sắp cười đến mức hụt hơi, cùng lắm ngày ấy cũng chỉ hơi nhếch môi mà thôi.

Lẽ nào, buổi tối vào bốn năm trước đó, ta thật sự đã hoa mắt rồi sao? Nhìn nhầm rồi sao...

5.

Vào mùa thu năm thứ năm ta tới học đường, Tô tiên sinh đã dẫn về một nữ tử đang mang thai.

Bọn họ đều rất đổi vui mừng, cũng rất đổi lo lắng, chỉ hận không thể cả ngày lẫn đêm vây xung quanh nữ tử kia.

Họ gọi nàng là “Tiểu Lục Nhi”

Họ, chính là người nhà học Bạch, người nhà họ Tô, thậm chí có thể nói là tất cả mọi người ở Mai Lĩnh này, đương nhiên cũng bao gồm cả Tô tiên sinh.

Tô tiên sinh đã rất lâu rồi chưa tới giảng bài, cũng rất lâu rồi không tới xem ta diễn trò nữa.

Ngài ấy hầu như luôn tại Bạch gia, nghe nói, gần như ở bên cạnh “Tiểu Lục Nhi” kia, nửa bước cũng không rời.

Cuối cùng ta cũng không kìm nén nổi nữa, ta rất muốn nhìn thấy Tô tiên sinh, chỉ len lén... nhìn một lần rồi thôi cũng được.

Đang đứng vào lúc tiết trời rét đậm, gió lạnh thấu xương.

Ta cứ như đang đi ăn trộm nấp vào phía sau một gốc cây to, nhìn hai người cách đó không xa.

Nữ tử được bọc kín trong lớp áo bông dày cộm, càng làm hiện rõ lên thân hình mập mạp của nàng. Nhưng đôi mắt nàng biết cười, ánh mặt trời ấm áp màu vàng nhạt phủ lên người nàng lại tôn thêm cho đôi má hồng hồng kia thêm hồng như hoa xuân.

Nàng đi chậm chậm về phía chiếc bàn dài trong sân đặt đủ các loại thảo dược, tập trung bào chế gì đó bên trong chiếc ấm sắc thuốc.

Nam tử đứng ngay bên cạnh nàng, ánh mắt từ đầu đến cuối đều chưa từng rời khỏi khuôn mặt nàng.

Nàng nghiêng đầu, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười tình quái đáng yêu: “Chiêu ca ca, liều thuốc này do muội chế ra, bảo đảm ngày mai vừa sáng sớm ra, Tam ca sẽ đi tìm tẩu tẩu xin tha thứ, huynh có tin không?”

Nam tử cố làm ra vẻ nghiêm túc, trịnh trọng nói: “Tin, đương nhiên tin rồi! Thứ do Tiểu Lục Nhi tự tay bào chế ra, có ai chưa từng lĩnh giáo? Ai dám xem thường chứ?”

Hai người nhìn nhau, đồng thanh cười lớn.

Phải, là cười lớn.

Ta chưa từng nghĩ rằng, trong cuộc đời này, mình lại có thể nhìn thấy đáng về Tô tiên sinh cười mở như vậy.

Tiếng cười sang sảng, nụ cười rạng rỡ.

Thì ra, không phải ngài ấy không biết cười, chẳng qua chỉ muốn cười với một người mà thôi.

Người nọ, lúc tươi cười sẽ lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ, rất đẹp...

Ta bỗng dưng cảm thấy rất mệt, nổi một nhọc tràn ra từ sâu trong cõi lòng, chỉ trong chốc lát đã lan tỏa ra mỗi tác da thịt, toàn bộ thân thể. Hai chân ta mềm nhũn đến mức không thể đứng vững được nữa, bèn dựa vào thân cây, từ từ trượt xuống ngồi bệt trên mặt đất.

Mùi cay quá, mắt xót quá.

Ta nhấc tay, dùng sức dụi dụi, rồi lại cọ cọ, thế mà chẳng những chẳng đỡ chút nào mà càng lúc lại càng nghiêm trọng hơn.

Rốt cuộc là, ta bị sao thế này...

Không biết qua bao nhiêu lâu, một giọng nói vang lên phía trên đầu ta, vẫn cứ lạnh lùng như vậy, thế nhưng lại mang theo ý cười chưa kịp tan biến đi..

“Quả Quả, muội đang làm gì đó?”

Ta ngẩng đầu, cố gắng ngẩng đầu thật cao, song lại chẳng thấy gì cả.

Mãi đến lúc này ta mới biết, thì ra ánh mặt trời ngày đông lại có thể chói mắt đến mức này, khiến trước mắt ta chỉ còn lại một màu trắng xóa.

Trắng giống hệt như màn tuyết lớn đầy trời vào năm ta mười ba tuổi đó, nhưng lần này, đã không còn vòng tay ấm áp nữa rồi, không còn nữa rồi...

Ta rất muốn nhìn rõ Tô tiên sinh mà, bởi vì trên gương mặt ngài ấy lúc này, nhất định vẫn còn sót lại một chút ý cười.

Vậy mà, ta lại chẳng nhìn thấy.

Cho dù ta có cố gắng đến mức nào, vĩnh viễn cũng không thể nhìn thấy được nữa...

Nếu nụ cười của ngài... chỉ tồn tại vì một người duy nhất.

Cho dù ta có khiến người trong cả thiên hạ cười, cũng còn ý nghĩa gì nữa đâu...

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Cập Đới Hoàn Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.